

A woman with dark hair styled in a classic 1950s fashion, wearing a light-colored lace dress and a multi-strand pearl necklace. She is looking directly at the camera with a serious expression. The background is a collage of several faded, green-tinted images of her face in various poses and expressions, creating a layered, artistic effect.

ဆိုဖီယာရဲ့ဆိုဖီယာ

စိန်ခင်မောင်ရီ

ခု တိ ယ အ ကြိမ်

design Antt Dwere Zin

ဒို့တာဝန်အရေးသုံးပါး

ပြည်ထောင်စု မဖြိုကွဲရေး	ဒို့အရေး
တိုင်းရင်းသားစည်းလုံးညီညွတ်မှု မဖြိုကွဲရေး	ဒို့အရေး
အချုပ်အခြာအာဏာတည်တံ့ခိုင်မြဲရေး	ဒို့အရေး

ပြည်သူ့သဘောထား

- ပြည်ပအားကိုး ပုဆိန်ရိုး အဆိုးမြင်ဝါဒီများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- နိုင်ငံတော် တည်ငြိမ်အေးချမ်းရေးနှင့် နိုင်ငံတော်တိုးတက်ရေးကို နှောင့်ယှက်ဖျက်ဆီးသူများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- နိုင်ငံတော်၏ ပြည်တွင်းရေးကို ဝင်ရောက်စွက်ဖက် နှောင့်ယှက်သော ပြည်ပနိုင်ငံများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- ပြည်တွင်းပြည်ပ အဖျက်သမားများအား ဘုံရန်သူအဖြစ် သတ်မှတ်ချေမှုန်းကြ။

နိုင်ငံရေးဦးတည်ချက် (၄) ရပ်

- နိုင်ငံတော်တည်ငြိမ်ရေး၊ ရပ်ရွာအေးချမ်းသာယာရေးနှင့် တရားဥပဒေ စိုးမိုးရေး၊
- အမျိုးသား စည်းလုံးညီညွတ်မှု ခိုင်မာရေး၊
- စည်းကမ်းပြည့်ဝသော ဒီမိုကရေစီစနစ် ရှင်သန်ခိုင်မာအောင် တည်ဆောက်ရေး၊
- ဖွံ့စည်းပုံအခြေခံဥပဒေနှင့်အညီ ခေတ်မီဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်သော နိုင်ငံတော်သစ် တည်ဆောက်ရေး။

စီးပွားရေးဦးတည်ချက် (၄) ရပ်

- စိုက်ပျိုးရေးကို ပိုမိုဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်အောင် ဆောင်ရွက်ပြီး ခေတ်မီစက်မှုနိုင်ငံ ထူထောင်ရေးနှင့် အခြား စီးပွားရေးကဏ္ဍများကိုလည်း ဘက်စုံဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်အောင် တည်ဆောက်ရေး၊
- ဈေးကွက်စီးပွားရေးစနစ် ပီပြင်စွာဖြစ်ပေါ်လာရေး၊
- ပြည်တွင်းပြည်ပမှ အတတ်ပညာနှင့်အရင်းအနှီးများဖိတ်ခေါ်၍ စီးပွားရေး ဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်အောင် တည်ဆောက်ရေး၊
- နိုင်ငံတော်စီးပွားရေး တစ်ရပ်လုံးကို ဖန်တီးနိုင်မှုစွမ်းအားသည် နိုင်ငံတော်နှင့် တိုင်းရင်းသား ပြည်သူတို့၏ လက်ဝယ်တွင်ရှိရေး။

လူမှုရေးဦးတည်ချက် (၄) ရပ်

- တစ်မျိုးသားလုံး၏ စိတ်ဓာတ်နှင့် အကျင့်စာရိတ္တမြင့်မားရေး၊
- အမျိုးဝတ်၊ ဇာတိဝတ် မြင့်မားရေးနှင့် လှည့်ကျေးမှုအမွေအနှစ်များ အမျိုးသားရေး လက္ခဏာများ မပျောက်ပျက်အောင် ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်ရေး၊
- စစ်မှန်သော မျိုးချစ်စိတ်ဓာတ်ဖြစ်သည့် ပြည်ထောင်စုစိတ်ဓာတ် ရှင်သန်ထက်မြက်ရေး၊
- တစ်မျိုးသားလုံး ကျန်းမာကြံ့ခိုင်ရေးနှင့် ပညာရည်မြင့်မားရေး။

SOPHIA
LIVING & LOVING

HER OWN STORY

A.E. Hotchner

စိန်ခင်မောင်ရီ

ဘာသာပြန်

ဆိုပီယာရဲ့ ဆိုပီယာ

- စာမူခွင့်ပြုချက်အမှတ် - ၄၀၀၉၈၉၀၇၁၁
- မျက်နှာဖုံးခွင့်ပြုချက်အမှတ် - ၄၀၁၀၅၅၀၈၁၁
- အုပ်ရေ - ၅၀၀
- တန်ဖိုး - ၃၇၀၀ ကျပ်
- ထုတ်ဝေသည့်ခုနှစ် - ၂၀၁၁ ခုနှစ်၊ အောက်တိုဘာလ
- အဖုံးဒီဇိုင်း - အံ့ဖွယ်စင်
- အတွင်းဖလင် - ကိုဦး
- ကွန်ပျူတာစာစီ - Dream City Computer
- ထုတ်ဝေသူ - ဒေါ်သင်းသင်းမွန် (၀၄၂၃၂) သင်းစာပေ၊ အမှတ်-၁၀၊ ရတနာမြိုင်လမ်း၊ ကမာရွတ်၊ ရန်ကုန်မြို့။
- မျက်နှာဖုံး - ဦးသန်းလွင် ရွှေလင်းယုန် အမှတ်-၅၁၊ ရေကျော်လမ်း၊ ပုဇွန်တောင်မြို့နယ်။
- အတွင်းပုံနှိပ်သူ - ဦးတင်ရွှေ ရွှေနင်း ၁၀/အေ၊ ၅၅-လမ်း၊ ပုဇွန်တောင်မြို့နယ်။

၉၀

စိန်ခင်မောင်ရီ
 ဆိုဖီယာရဲ့ ဆိုဖီယာ/ စိန်ခင်မောင်ရီ
 - ရန်ကုန်။
 သင်းစာပေ၊ ၂၀၁၁။
 ၃၇၀-စာ၊ ၁၃.၅ x ၂၁ စင်တီ။
 (၁) ဆိုဖီယာရဲ့ ဆိုဖီယာ

ငယ်စဉ်က အဖေမပေါ်ဘဲမွေးခဲ့သူ ကလေးဘဝ
အစမှာ ပိန်ပိန်သေးသေး အကျည်းတန်မလေး
အဖြစ်မှသည်...

ကမ္ဘာကျော် ရုပ်ရှင်မင်းသမီး ဖြစ်လာသည်အထိ
သူမ ဖြတ်သန်းလာရသည့် အလွှာစုံကို ဖွင့်ဟ
ဝန်ခံ တင်ပြထားသည်...

ဆိုဖီယာ

ရဲ့

ဆိုဖီယာ

တစ်ချိန်က ဆိုဖီယာအား လက်ထပ်ခွင့်တောင်းခဲ့သူ
မင်းသား ကယ်ရိုဂရန့်နှင့်အတူ

သားဦးလေး မွေးဖွားစဉ် သားဖွားဆေးရုံတွင် တွေ့ရသည့်
ဆိုဖီယာနှင့် ခင်ပွန်း ကာလို

အော်စကာဆုရခဲ့သည့် Two Women ဇာတ်ကားမှ
ဆိုဖီယာ၏ သရုပ်ဆောင်ချက်

ဆိုဖီယာ

သတင်းစာဆရာ၊ စာရေးဆရာ

စိန်ခင်မောင်ရီ

(၁၉၈၅ ခုနှစ်၊ အမျိုးသားစာပေ ဘာသာပြန် သုတေသန)

အမည်ရင်း-ခင်မောင်ရီ (မုံရွာ)

ကွယ်လွန်သူ စာရေးဆရာ ပုလိပ်အရာရှိတစ်ဦးအမည်ခံ ခရိုင်ရဲဝန် ဦးဘသော် (ဥစ်မှုမဂ္ဂဇင်း စတင်တည်ထောင်သူ) ဒေါ်မမလေးတို့၏ မွေးချင်း (၆)ယောက် အနက် အကြီးဆုံး ဖြစ်သည်။

မုံရွာမြို့ ဗုဒ္ဓဘာသာ အထက်တန်းကျောင်းတွင် နေ့စဉ်ကတည်းက သံသတင်းထောက်အဖြစ် သတင်းစာများတွင် သတင်း၊ ဆောင်းပါးများ ရေးခဲ့သည်။ ဂျပန်ခေတ်တွင် မုံရွာခရိုင် အာရှလူငယ် အစည်းအရုံး ဉာဏဗလမှူးအဖြစ် ဆောင်ရွက်ခဲ့ပြီး စာပေလောကသို့ ၁၉၅၀ ပြည့်နှစ်တွင် ဝင်ရောက်ခဲ့သော ပဒေသာ မဂ္ဂဇင်းတွင် အယ်ဒီတာ ဖြစ်ခဲ့သည်။ နန်းမြိုင်၊ ယဉ်ညိမ်း စသည့်ကလောင်အမည်များဖြင့် ဝတ္ထုတို၊ ဝတ္ထုရှည်၊ ဘာသာပြန်များ ရေးသားခဲ့သည်။

ထို့နောက် သတင်းစာလောကသို့ ဝင်ရောက်ခဲ့ပြီး စီးပွားရေး၊ အိုးဝေ၊ အာဂါဒ၊ ဗမာ့ခေတ်နှင့် ယူနိုက်တက်သတင်းစာများတွင် သတင်းအယ်ဒီတာအဖြစ် ဆောင်ရွက်ပြီးနောက် ကြေးမုံသတင်းစာထုတ်ဝေရာတွင် တည်ထောင်သူ တစ်ဦးအဖြစ် ပါဝင်ခဲ့ပြီး ကြေးမုံသတင်းစာ အယ်ဒီတာချုပ်အဖြစ် ၁၉၆၄ ခုနှစ်အထိ တာဝန်ထမ်းဆောင်ခဲ့သည်။

စိန်ခင်မောင်ရှိသည် မြန်မာနိုင်ငံ စာရေးဆရာအသင်း အတွင်းရေးမှူး၊
 မြန်မာနိုင်ငံသတင်းကောင်စီ အတွင်းရေးမှူး၊ မြန်မာနိုင်ငံ ရုပ်ရှင်နှင့် ဆင်ဆာအဖွဲ့
 ဝင်နှင့် အကယ်ဒမီရွေးပွဲအဖွဲ့ဝင်အဖြစ် ဆောင်ရွက်ခဲ့သည်။ ၁၉၅၇-၅၈ ခုနှစ်တွင်
 တာရှ်ကင်းအာရှ အာဖရိကစာရေးဆရာညီလာခံ၊ ၁၉၆၃ ခုနှစ်တွင် သတင်းစာ
 ကိုယ်စားလှယ်အဖွဲ့ဝင် အနေဖြင့် အင်္ဂလန်နိုင်ငံများသို့ သွားရောက်ခဲ့သည်။ ၁၉၆၉-
 ၇၀ ခုနှစ်တွင် 'ဖြူနီညိုပြာ' မဂ္ဂဇင်းထုတ်ဝေခဲ့သည်။

စိန်ခင်မောင်ရှိသည် ပြဇာတ်များအနေဖြင့် 'မြေပိုင်ရှင်ဦးကံကောင်းနှင့်
 သမီးများ'၊ 'ကောင်လူ'၊ 'ကြက်ကင်'၊ 'ဒိုင်းညောင့်'၊ 'မျက်နှာပုံး'၊ 'ကိုစက်ရုပ်'
 နှင့် အခြားပြဇာတ်စာပေများ၊ ဘာသာပြန်စာအုပ်တွင် ယဉ်ညီမ်းကလောင်အမည်ဖြင့်
 'သူခိုးနှင့် အရိုးခံမလေး'၊ စိန်ခင်မောင်ရှိ အမည်ဖြင့် 'ဆိုဖီယာရဲ့ ဆိုဖီယာ' စာအုပ်
 များ ရေးသားခဲ့သည်။ 'အနာတဟန်' ဘာသာပြန် စာအုပ်ဖြင့် ၁၉၈၅ ခုနှစ်တွင်
 အမျိုးသားစာပေဆုအား ဘာသာပြန် သုတေသနဖြင့် ရရှိခဲ့သည်။ စိန်ခင်မောင်ရှိသည်
 သီချင်းများလည်း ရေးသားခဲ့ရာ စောင်းသိန်းဖေသီဆိုသော 'ငွေညှိပင်' သီချင်းသည်
 စိန်ခင်မောင်ရှိ၏ ထင်ရှားသောလက်ရာ ဖြစ်သည်။ ရုပ်ရှင်ဇာတ်ညွှန်းများအနေဖြင့်
 'ရွှေလက်ဖြင့်ခေါ်လဲမလာ'၊ 'အမွန်ကတစ်ဖက်၊ သူတို့ကတစ်ဖက်' တို့ကို ရေးသားခဲ့
 သည်။ စာပေနှင့် စာနယ်ဇင်းအဖွဲ့ဝင်တစ်ဦးဖြစ်သူ စိန်ခင်မောင်ရှိသည် သေဆုံးသည်
 အထိ မဟေသီမဂ္ဂဇင်းတွင် ပင်တိုင်ရုပ်ရှင်ဝေဖန်ရေးဆောင်းပါးနှင့် အခြားမဂ္ဂဇင်း၊
 စာစောင်များတွင် ရုပ်ရှင် အနုပညာ ပြဇာတ်ဆိုင်ရာ ဆောင်းပါးနှင့် ဘာသာပြန်များ၊
 ဝတ္ထုများ အများအပြား ရေးသားခဲ့ပြီး ၁၉၉၂ ခုနှစ်၊ မတ်လ (၇) ရက်၊ စနေနေ့ည
 (၁၀)နာရီ (၄၀)မိနစ်တွင် အသည်းကင်ဆာရောဂါဖြင့် ကမာရွတ်မြို့နယ်၊ အမှတ်
 (၈)ရပ်ကွက်၊ စပယ်ခြံ (၃) လမ်း၊ အမှတ် (၁) ရှိ ၎င်း၏နေအိမ်၌ ကွယ်လွန်ခဲ့သည်။
 စိန်ခင်မောင်ရှိတွင် ဇနီးဒေါ်သန်းသန်းနှင့်အတူ သား ၇-ယောက်၊ သမီး ၁-
 ယောက်နှင့် မြေး ၅-ယောက်တို့ ကျန်ရစ်ခဲ့သည်။

သပြေစာတည်းချုပ်၏အမှာ

စာရေးဆရာ၊ သတင်းစာဆရာ စိန်ခင်မောင်ရှိသည် ကျွန်တော်ထံရောက်ရှိလာပြီး သူ ကော့သောင်းမြို့သို့ စာပေဟောပြောပွဲ သွားရောက်ခဲ့ရာမှ ရရှိလာခဲ့သော စာအုပ်တစ်အုပ်အား ပြသ၏။ စာအုပ်၏အမည်မှာ Sophia Living and Loving ဖြစ်သည်။ ကျွန်တော် မြည်းစမ်း ဖတ်ရှုကြည့်ရာတွင် မြန်မာနိုင်ငံခြားရုပ်ရှင် ဖန်တီးမှုတို့၏အသည်းစွဲ ကမ္ဘာကျော် အီတလီ ရုပ်ရှင်မင်းသမီးကြီး ဆိုဖီယာ (Sophia) ၏ ဘဝအကြောင်း ဖြစ်သည်။ ငယ်စဉ်က အဖေမပေါ်ဘဲ မွေးခဲ့ရသူလေး ဘဝအမှာ ပိန်ပိန်သေးသေး အကျည်းတန်မလေးအဖြစ်မှသည် ကမ္ဘာကျော်ရုပ်ရှင် မင်းသမီးကြီး ဖြစ်လာရသည်အထိ သူမ ဖြတ်သန်းထိတွေ့ခံစားလာခဲ့သည့်လောက အလွှာကို သူမကိုယ်တိုင် စာတစ်စောင်ပေတစ်ပွဲဖြင့် ဖွင့်ဟ ဝန်ခံရေးသားထားသော စာအုပ်အဖြစ် တွေ့ထိဖတ်ရှုရသည်။ ကျွန်တော် ခံစားရသကဲ့သို့ပင် သပြေစာဖတ်ပရိသတ်ကြီးအား တွေ့ထိခံစားဖတ်ရှုစေလိုသော စေတနာ ဆန္ဒ ဖြစ်ပေါ်လာသောကြောင့် ဆရာစိန်ခင်မောင်ရှိကိုပင် တာဝန်ပေးကာ သပြေစာမဂ္ဂဇင်း၌ "ပြည်ပအနုပညာရှင်ကဏ္ဍ" အနေဖြင့် လစဉ် အခန်းဆက်အဖြစ် ဖော်ပြနိုင်ရန် ရေးသားစေခဲ့ပါသည်။

သပြေတွင် ၅ လခန့် ဆက်တိုက် ဖော်ပြပြီးသောအခါ၌ သပြေ စာဖတ်ပရိသတ်အချို့ထံမှ အခန်းဆက်အဖြစ် ပြတ်တောင်းပြတ်တောင်း ဖတ်ရသည်မှာ အခက်ရသဖြင့် လုံးချင်းအဖြစ်ထုတ်ရန် အကြံပြုလာကြသောကြောင့် သပြေစာဖတ်ပရိသတ်များ၏ ဆန္ဒကို လိုက်လျောသောအားဖြင့် ဆရာ စိန်ခင်မောင်ရှိအား အစ

အဆုံး ဘာသာပြန်စေပြီးလျှင် ဆိုဖီယာရဲ့ဆိုဖီယာ ဟု အမည်ပေးကာ လုံးချင်းအဖြစ် ထုတ်ဝေလိုက်ရခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

ဤစာအုပ်သည် သူတို့နိုင်ငံတွင် အရောင်းရ အတွင်ကျယ်ဆုံး စာရင်းတွင် ပါဝင်သော ကမ္ဘာ့ကျော်စာအုပ်ဝင် ဖြစ်ပါသည်။ အပျော်ဖတ်သက်သက် စာအုပ်မျိုး မဟုတ်ပါ။ သူကိုယ်တိုင် ကမ္ဘာ့ကျော်ရုပ်ရှင်မင်းသမီးဖြစ်နိုင်ရန် အခွင့်အရေးရပါ လျက် မဖြစ်လိုက်ရသော ဆိုဖီယာ၏မိခင်သည် သမီး ဆိုဖီယာအား ရုပ်ရှင်မင်းသမီး မဖြစ်ဖြစ်အောင် မိခင်မေတ္တာဖြင့် အနစ်နာခံဆောင်ရွက်ပုံများကိုလည်း ရင်မော့ဖွယ် ဖတ်ရမည်။ အချစ်အတွက် အရာရာကို အလိုလိုက် စွန့်လွှတ်အနစ်နာခံသော ဆိုဖီယာ ၏ခင်ပွန်း ကမ္ဘာ့ကျော် အီတလီရုပ်ရှင်ဒါရိုက်တာ သူဌေးကြီး ကာလိုပိုပွန်တီ၏ ဆောင်ရွက်ပုံများကိုလည်း ကြည်နူးဖွယ်ဖတ်ရမည့်အပြင် ကမ္ဘာ့ကျော် ရုပ်ရှင်နိုင်ငံ ကြီးများဖြစ်သော အမေရိကန်၊ အီတလီ၊ ပြင်သစ် စသည့် ရုပ်ရှင်နိုင်ငံကြီးများ၏ အတွင်းရေးများ၊ ဆိုဖီယာနှင့် တွဲဖက်သရုပ်ဆောင်ခဲ့ကြသော ကမ္ဘာ့ကျော် ရုပ်ရှင် သရုပ်ဆောင်များ၏ အကြောင်းများကိုလည်း တစ်ဝကြီး ဖတ်ရှုကြရမည် ဖြစ်ပါသည်။

ဤစာအုပ်ကို ဘာသာပြန်သူ စိန်ခင်မောင်ရီအား စာဖတ်ပရိသတ်နှင့် ကျွန်တော် အထူးမိတ်ဆက်ပေးစရာ လိုမည်မထင်ပါ။ သူသည် ကမ္ဘာ့ကျော်သော်လည်း မြန်မာကျော် ဝါရင့်စာရေးဆရာ၊ သတင်းစာဆရာအဖြစ် စာဖတ်ပရိသတ်တိုင်း သိရှိ ပြီးသူ ဖြစ်ပါသည်။

သူ၏ ဘာသာပြန် အရေးအသားသည် သွက်လက် ညက်ညောပြီး အများ နှင့်မတူ တစ်ဖူးခြားစွာ ဖတ်ရှုကြရမည်ဖြစ်ကြောင်း သတင်းကောင်းပါးရင်းဖြင့်...

အောင်စေယျတု သပြေနုဖြင့်
မှူးသပြေ
သပြေစာတည်းချုပ်

ဆိုဖီယာလောရင်

ပါဝင်ရိုက်ကူးခဲ့သော ဇာတ်ကားများစာရင်း

Quo Vadis ဇာတ်ကားမှ The Dream of Zorro ဇာတ်ကားအထိ ဆော်ဖီယာဆီကိုလိုနီ အဖြစ်နှင့်လည်းကောင်း၊ The Piano Tuner Has Arrived ဇာတ်ကားအထိ ဆော်ဖီယာလာဇရီး အမည်နှင့်လည်းကောင်း ရိုက်ကူးခဲ့သည်။ ထိုအခါက ဆိုဖီယာလောရင်အမည်မတွင်သေးပါ။

ဇာတ်ကားအမည်	ထုတ်လုပ်သူ	ဒါရိုက်တာ	တွဲဖက်ပါဝင်သူများ
၁၉၅၀ - ခုနှစ်			
Quo Vadis	ဆမ်-ဆင်း ဘားလစ်	မာဗင်လီပိုင်	ရောဘတ်တောလာ၊ ဒီဘိုရာကား၊ (ဆိုဖီယာသည် ဇာတ်ရံ)
Hearts Upon The Sea	စိနီအက်ဘာ ထရီ(စ)	ကျော်ကျီယို ဘာလင်ချီ	ဒေါရစ်ဒေါလင်၊ (ဆိုဖီယာသည် ဇာတ်ရံ)
The Vote	အေအာရ်အေ	မာရီယိုဘောနဒ်	ကျော်ကျီယိုဒီလာလို (ဆိုဖီယာ ဇာတ်ပို့ အခန်း ကလေးတစ်ခန်းသာ)
Bluebeard's Six Wives	ဂိုလ်ဒင်းပရော့စ်	ကာလို လူဒိုဗီကို	တိုတို (ဆိုဖီယာ ဇာတ်ပို့ အခန်း ကလေး တစ်ခန်းသာ)

စာတ်ကားအမည်	ထုတ်လုပ်သူ	ဒါရိုက်တာ	တွဲဖက်ပါဝင်သူများ
Io Sono Il Capatz	မင်ဘရက်တီ	ဆီမိုနယ်လီ	ဆိလ်ဗာနာပင်ပါနိုနို (ဆိုဖီယာ အခန်း ကလေးတစ်ခန်းသာ)
၁၉၅၁-ခုနှစ်			
Milana The Millionairess	မင်ဘရက်တီ	ဗီတိုရီယိုမက်	တိုနိုစကော့တီ
Anna	ပွန်တီ-ဒီ လောရင်းတစ်	အယ်ဘတ်တို လက်ကျူးဒါး	ဆိလ်ဗာနာမင်ဂါနို (ဆိုဖီယာ အခန်း ကလေးတစ်ခန်းသာ)
The Magician in Spite of Himself	အမာတီ- မင်ဘရက်တီ	ဗီတိုရီယိုမက်	တိုနိုစကော့တီ
The Dream of Zorro	နစ်ကိုလို- သီယိုဒိုလီ	မာရီယို ဆိုလ်ဒါတီ	ဗီတိုရီယိုဂက်စမင်း၊
The Piano Tuner Has Arrived	အီတာလာ၊ တိုင်းတနပ်စ်၊	ဒြူလီယို ကိုလက်တီ	အက်ဘတ်တိုဆော်ဒီ၊
It's Him, Yes! Yes!	အမာတီသာ ဘတ်တဲလို့း၊	ဗီတိုရီယိုမက်	ဝါလ်တာချိုင်ရီ
၁၉၅၂-ခုနှစ်			
The Favorite	အမ်အေအက်စ်	ဆီဇာဘာရတ်ချီ	ဂျိုနိုဆင်နင်ဘာဂီ (ဆိုဖီယာလောရင် အမည်ပြောင်းလိုက်ပြီးမှ ရိုက်ကူးသောစာတ်ကားများမှာ အောက်ပါအတိုင်း ဖြစ်သည်။)
Africa Under The Sea	တိုင်းတနပ်စ် ပီးနစ်	ဂျီဇာနိုဂိုကာဒီ	စတိတ်ဘာကလေး၊
The White Slave Trade	ပွန်တီ-ဒီ လောရင်းတစ်	လူဂိုက္ကန်မင်စီနို၊	ဗစ်တိုရီယိုဂက်စ်မင်း ဆိလ်ဗာနာပင်ပါနိုနို၊

စာတ်ကားအမည် ထုတ်လုပ်သူ ဒါရိုက်တာ တွဲဖက်ပါဝင်သူများ

၁၉၅၃-ခုနှစ်

Aida	အော်စကာ ဖလင်း၊	ကလင်ပင်တီ ဖရာကတ်စ်၊	ဂျူလီယိုနိုရီနှင့် ရီကာတာတလ်အော်ဒီ တို့၏အသံများ
Good People's Sunday	ဂျီဗာနိုအယ်လ် ဒီဆီ	အင်တွန်မာ ဂျာနို၊	မာရီယာဖီရို၊ ကာလိုရိုမန်နို၊
The Country of Bells	ယူဂျီ-ဒီ လောရင်းတစ်၊	ဂျင်ဘိုအေး၊	ကာလိုဒက်ပေါတို၊ အိုင်ဒါမင်ဂီနို၊
A Day in Court	ပွန်တီ-ဒီ လောရင်းတစ်၊	စတီနို	ဆီလ်ဗာနာပင်ပါနိုနို၊ အလ်သာတိုဆော်ဒီ၊ ဝါလ်တာချိုင်ရို၊
Pilgrim of Love	တူလီယို အော်ရေဒီ	အင်ဒီရာ ဖော်ဆာနို၊	အလ်ဒါမင်ဂီနို၊ ချာလ်စ်ရ(သ)ဖွိုဒ်၊
Neapolitan Carousel	လာပ်ကစ်၊	အက်တိုဂျိုနိုနို	ဖီရာနန်ဒီ၊ လိုင်နစ်မာဆီနို၊
We'll Meet in the Gallery	အေမင်းအီနစ်၊	မော်ဂျို	အလ်ဘာတိုဆော်ဒီ၊
Anatomy of Love	လာပ်ကစ်	ဘိုလိုဂီနို	အယ်လက်ဇန္ဒရို 'ဗစ်တိုရီယိုဒီ-ဆီးဂါး ဘလက်ဆက်တီ မာဆယ်လို- ပတ်စထရော်နို၊
Two Nights With Cleopatra	အိပ်ဆယ် စာရိုခါ၊	မာရီယိုပက် တိုလီ၊	အလ်ဘာတိုဆော်ဒီ၊
Attila The Hun	ပွန်တီ- ဒီလောရင်းတစ်	ဗစ်တိုရီယိုဒီ- ဆီးဂါး	အန်တိုနီကွင်း၊

၁၉၅၄-ခုနှစ်

The Gold of Naples	ပွန်တီ- ဒီလောရင်းတစ်၊	ဗစ်တိုရီယိုဒီ- ဆီးဂါး	ဂျီယာကိုနိုဖူရီးယား၊
-----------------------	--------------------------	--------------------------	----------------------

စာတ်ကားအမည်	ထုတ်လုပ်သူ	ဒါရိုက်တာ	တွဲဖက်ပါဝင်သူများ
Woman of The River	ဘာဒီလီယို ဖရန်ချိုနား	မာရီယို ဆိုလ်ဒါတီ၊	ရစ်ဘာတာ ဂလီးယား
Poverty and Nobility	အိပ်ဆယ်ဆာ	မာရီယို မက်တိုလီ	တိုတို၊ အင်ဖိုကာလို၊
Too Bad She's Bad	ဒေါ့ကူမင်တို	အယ်လက်ဇန္ဒရို ဘလက်စတီး	ဗစ်တိုရီယိုဒီ-ဆီးဂါး မာဆယ်လို မက်စထရော်နို၊
၁၉၅၅-ခုနှစ်			
The Sign of Venus	တိုင်းတင်းနပ်စ်၊	ဒိုင်နိုရိုစီ	ဗစ်တိုရီယိုဒီ-ဆီးဂါး အယ်ဘာကိုဆော်ဒီ
The Miller's Wife	ပွန်တီ- ဒီလောရင်းတစ်	မာရီယို ကာမင်ရိုနို	ဗစ်တိုရီယိုဒီ-ဆီးဂါး မာဆယ်လို- မက်စထရော်နို
Scandal in Sorrento	တိုင်းတင်းနပ်စ်၊	ဒိုင်နိုရိုစီ	ဗစ်တိုရီယိုဒီ-ဆီးဂါး
Lucky To Be A Woman	ဒေါ့ကူမင်တို	အယ်လက်ဇန္ဒရို ဘလက်ဆက်တီ	ချာလ်ဘိုအေး၊ မာဆယ်လို မက်စထရော်နို၊
၁၉၅၇-ခုနှစ်			
The Pride and The Passion	စတန်လီ ကရေမာ	စတန်လီ ကရေမာ	ကယ်ရီဂရန့် ဖရန့်စီတြာ၊
Boy on a Dolphin	ဆင်ဖြူရယ်ဂျီ အင်ဂျယ်	ဂျင်နီဂူလက်စကို	အယ်လင်လက်၊ ကလစ်ဖ်တန်ဝက်ဖ်၊
Legend of the Lost	ဟင်နရီဟာ သာဝေ၊	ဟင်နရီဟာ သာဝေ	ပွန်ဝိန်း၊ ရိုဆာနိုဘရာဇီ၊

စာတန်းအမည် ထုတ်လုပ်သူ ဒါရိုက်တာ တွဲဖက်ပါဝင်သူများ

၁၉၅၈-ခုနှစ်

Desire Under The Elmas Houseboat	ဒွန်ဟတ်မင်း၊	ဒွန်ဟတ်မင်း	အန်ထော်နီပါကင်း ဘာလ်ဗက်စ်၊
	ဂျက်ရို(စ်)	မလ်ဗီးလ်း ရှာဖလ်ဆန်၊	ကယ်ရိုဂရန်၊ မာသာဟဲယား၊
The Key	ကာလ်ဖိုမင်	ကာရိုလ်ရိုဒ်	ဝီလီယံဟိုလ်ဒင် ထရီဟာဟိုးဝဒ်၊

၁၉၅၉-ခုနှစ်

The Black Orchid	ကာလ်ဖိုပွန်တီ	မာတင်ရစ်တ်	အန်တိုနီကွင်း၊
That Kind of Woman	ကာလ်ဖိုပွန်တီ	ဆစ်ဒ်နီလူးမက်၊	တက်ဖ်ဟန်တာ၊ ဂျောဆန်းဒါး၊

၁၉၆၀-ခုနှစ်

Heller in Pink Tights	ပွန်တီ-ဂျိုရီစီ၊	ဂျောကူးကား	အန်တိုနီကွင်း၊ စတီဖ်ဗောရက်၊
It Started in Naples	ဂျက်ရိုစ်	ပလ်ဗီးလ် ရှာဖလ်ဆန်၊	ကလပ်ကော့လ်၊ ဗစ်တိုရီယိုဒီဆီးဂါး၊
A Breath of Scandal	ပွန်တီ-ဂျိုရီစီ ပါးရားမောင့်	ဖီချယ်ကားတစ်၊	ဂျွန်ဂေဗင်၊ မောရစ်ဂျော့ဗလီရော့

၁၉၆၀-ခုနှစ်

The Millionaire	မိုင်ရ်ရုဖ်	အန်ထော်နီ အက်စ်ကွစ်	ပီတာဆဲလား၊ အလက်စကဲရားဆင်း၊ ဗစ်တိုရီယိုဒီဆီးဂါး၊
-----------------	-------------	------------------------	---

၁၉၆၁-ခုနှစ်

Two Women	ကာလ်ဖိုပွန်တီ	ဗစ်တိုရီယိုဒီ ဆီးဂါး၊	ရက်ဖ်ဘလိုနီ၊ ဂျင်းပေါလ်ဘဲလ်ဗွန်ဒို၊
-----------	---------------	--------------------------	--

စာတ်ကားအမည်	ထုတ်လုပ်သူ	ဒါရိုက်တာ	တွဲဖက်ပါဝင်သူများ
El Cid	ဆင်မြူရယ် ဘရွန်စ်တွန်	အန်တိုနီမင်း၊	ချာလ်တန်ဟောစတန်၊
Beccaccio 70	အန်တိုရီယိုဆာ ပူး၊ကာလို့ပွန်တီ	ဗစ်တိုရီယိုဒီ ဆီးဂါး၊	ယူဂျီဂျူလီနီယာနီ
Madame Sand-Gené	မာလိနိုမာလ် နော့တီ	ခရစ်တီယန်ဂျက်	ရောဘတ်မော့စိန်
Five Miles to Midnight	အင်နာတိုလီ လက်စ်ဘက်	အင်နာတိုလီ လစ်ဘက်	ဂျင်းပယ်ရီဩဗွန်၊ အန်တိုနီပါကင်၊
The Condemned of Altona	ကာလို့ပွန်တီ	ဗစ်တိုရီယိုဒီ ဆီးဂါး၊	ဖရက်ဒရစ်မတ်ချ်၊ မက်စီမီလီယံဂျဲလ်၊ ရောဘတ်ဝုဗ္ဗာ၊
၁၉၆၃-ခုနှစ်			
Yesterday, Today and Tomorrow	ကာလို့ပွန်တီ	ဗစ်တိုရီယိုဒီ ဆီးဂါး၊	မာဆယ်လို မက်စထရော်နီ၊
၁၉၆၄-ခုနှစ်			
The Fall of The Roman Empire Marriage, Italian Style	ဆင်မြူရယ် ဘရွန်စ်တွန် ကာလို့ပွန်တီ	အန်တိုနီမင်း၊ ဗစ်တိုရီယိုဒီ ဆီးဂါး၊	အလက်ဂင်းနစ်၊ ဂျမ်းမေဆင်၊ ဒိုမာဂျရစ် မာဆယ်လို မက်စထရော်နီ၊
၁၉၆၅-ခုနှစ်			
Judith Operation Crossbow	ကဒ်အန်ဂါး ကာလို့ပွန်တီ	ဒယ်နီရယ်မင်း၊ ဇီဗျယ်အင်ဒါ ဆင်	ပိတာဖင့်ချ်၊ ထရိုဗာဟိုးဝဒ်၊ ဂျော်ပက်ပတ်၊ လီလီပါလ်မား၊

စာတ်ကာအမည် ထုတ်လုပ်သူ ဒါရိုက်တာ တွဲဖက်ပါဝင်သူများ

၁၉၇၂-ခုနှစ်

Man of La Mancha အလ်ဘာတို အာသာ ပီတာအိုတူးလ်၊
ဂရင်မဲလ်ဒီ ဟီးလား၊ ဂျမ်းကိုကိုး၊

၁၉၇၃-ခုနှစ်

The Voyage ကာလိုပွန်တီ ဗစ်တိုရီယိုဒီ ရစ်ချ်ဘာတန်၊
(The Journey) ဆီးဂါး

၁၉၇၄-ခုနှစ်

Verdict ကာလိုပွန်တီ အင်ဒရီ ဂျင်းဂါဘင်၊
 ကယက်တီ၊

Brief Encounter ကာလိုပွန်တီ၊ အယ်လ်ဘရစ် ရစ်ချ်ဘာတန်၊
 ဆာလျူးဂရိုတ်၊ ချက်စ်

Gun Moll ကာလိုပွန်တီ ရော်ဂျီယိုကာ မာဆယ်လို
 ပက်ဘာနီ မက်စထရော့နီ၊

၁၉၇၅-ခုနှစ်

A Special Day ကာလိုပွန်တီ အက်ကိုရီ မာဆယ်လို
 စကိုလာ၊ မက်စထရော့နီ၊

၁၉၇၆-ခုနှစ်

Cassandra Crossing ကာလိုပွန်တီ ရော့ပင် ရစ်ချ်ဟဲရစ်၊
 ကော့စ်မေးတိုးစ် အာဇာဂဒီနာ၊
 ဘတ်လန်ကတ်စတာ၊

Angela ဇီဘရန် ကော့ရစ် ဂျန်ဟာနန်၊
 ဘင်ဂျီမင် ဆေးဂဲလ်၊ ဂျန်ဟာ့စထန်၊
 မန်နက်စတာ၊ စတီဗ်ရေးလ်စ်ဘက်၊

ဇာတ်ကားအမည်	ထုတ်လုပ်သူ	ဒါရိုက်တာ	တွဲဖက်ပါဝင်သူများ
-------------	------------	-----------	-------------------

၁၉၇၈-ခုနှစ်

Brass Target

အာသာလိဝစ်

ပျန်ဟိုး၊

ပျန်ကာဆာဗက်
ကျောကနေဒီ၊
ရောဘတ်ဇောက်၊
မက်ဗွန်ဆိုက်ဒိုး၊

၁၉၇၉-ခုနှစ်

Fire Power

မိချယ်ဝင်းနား

မိချယ်ဝင်းနား

ဂျိန်းကိုဗန်း၊
အို၊ ဂျူ၊ ဆင်(၀)ဆင်

A Blood Feud

(ကားရိုက်ဆဲအမည်)

လီနာဝပ်မြူလာ

မာဆယ်လို
မက်စထရော့နို၊
ဂျင်ကာလို၊ ဂျင်နိုနို။

* * *

အခန်း (၁)

ကျွန်မ အဖေ မမာမကျန်းဖြစ်နေသည့် ရောမမြို့မှ ဆေးရုံ အခန်းကလေး တစ်ခုအတွင်းသို့ ရောက်ရှိနေပါသည်။ အဖေ့ခုတ်ခံဘေးမှာ ထိုင်ပြီး သူ၏ အေးစက် နေသောလက်ကို ကိုင်ထားမိပါသည်။ ဤအခန်းကျဉ်းကလေး အတွင်းဝယ် ကျွန်မအပြင် လေးယောက်ရှိပါသေးသည်။ သူတို့အားလုံး၏ မျက်လုံးအစုံများ သည်လည်း သေကောင်ပေါင်းလဲ တဖြည်းဖြည်း ခံစားနေရသော သေခါနီး အဖေ့ကို ဇူးခိုက်ကြည့်နေကြပါသည်။ သူတို့ဟုဆိုသည်မှာ အဖေက ခြေတော်တင်ပြီး စွန့်ပစ် ထားခဲ့သူ ကျွန်မ၏အဖေ၊ အဖေက သူ့မှာမည်မသုံးရဟု ဆိုသဖြင့် စိတ်နာ ကျည်းနေရသူ ကျွန်မ၏ ညီမကလေး၊ ဂျူဆက်ပီဆိုသူ အဖေ၏ တရားဝင်ယူ ထားသော မယားကြီးမှ မွေးဖွားသည့် အဖေသားတစ်ယောက်နှင့် ကာရိုလ်ဆိုသည့် ဂျာမန်မလေး တစ်ယောက်တို့ ဖြစ်ကြပါသည်။ ကာရိုလ်သည် ယခုနောက်ဆုံး အဖေ သေခါနီးအထိ (၁၀) နှစ်ခန့် ပေါင်းသင်းနေထိုင်ခဲ့သည့် ဇနီးအငယ်ဆုံး တစ်ဦးပင် ဖြစ်ပါသည်။

သတိကင်းမဲ့နေပြီဖြစ်သော အဖေ့ကိုကြည့်ရင်း ကျွန်မသည် ဤသို့ စဉ်းစား မိပါသည်။

“ဪ... ငါ့အဖေဟာ တို့က ဘယ်လောက် ကောင်းအောင်ထားထား၊ ကောင်းအောင်လုပ်လုပ်၊ ပေပေတေတေနေတဲ့ လူကပဲ၊ လူကန့်လန့်ကြီးဟာ ဒီအခန်းလေးထဲမှာ တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် မသိကြတဲ့ လူစိမ်းတစ်စုကို မိသားစု တစ်ခုအဖြစ် စုစည်းပေးခဲ့တယ်။ သူ့ကြောင့် ဒီလူစိမ်းတွေကို ငါတို့က သိကျွမ်း ခင်မင်လာရတယ်”

“ငါဘဝတစ်ခုလုံး ဒီအဖေကြောင့် နာကြည်းခဲ့ရတယ်။ ဆင်းရဲခဲ့ရတယ်။ လူလူချင်း အနှိမ်ခံခဲ့ရတယ်။ အပယ်ခံခဲ့ရတယ်။ ခု-ဒီအဖေဟာ ဒီမှာ ပက်လက်ကလေးလဲပြီး သေအံ့မှူးမှူးဖြစ်နေပြီ။ အဖေအပေါ် ငါဘယ်လိုပဲ စိတ်နာကြည်းခဲ့ပေမယ့် ဒါတွေအားလုံး ခုတော့ အဖေကိုကြည့်ပြီး သနားလွန်းလို့ လျှောက်ပျက်စီးသွားပါပြီ။ အဖေအပေါ်ချစ်သည့် ချစ်စောဟုန်က ဟိုရှေးအခါက အဖေနဲ့ တို့နဲ့ ကြောက်စရာ ရက်စက်ကြမ်းကြုတ်တဲ့ဘဝတွေကို ပြေးလို့သတိရမိတယ်”

ကရုဏာနှင့် မေတ္တာ။

“အဖေကို ကျွန်မ တွေ့ရခဲ့ပါတယ်။ ကျွန်မတို့ အကျပ်အတည်းတွေ့နေရပြီဆိုရင် အဖေက ဘယ်တော့မှ မကူညီ အမြဲတမ်း ရှောင်တိမ်းနေတတ်တယ်။ သို့သော်လည်း အဖေရှိနေသည်ဆိုရုံမျှဖြင့် ကျွန်မသည် ဘာပဲလုပ်လုပ် အားတက်ရပါတယ်။ ကျွန်မရဲ့ မသာယာတဲ့ဘဝခရီးကြမ်းကို ‘အဖေ’ ရှိသည်ဆိုတဲ့အသိနဲ့ ကြံကြံခံ ရပ်တည်နိုင်ခဲ့ပါတယ်။ -ခု-ကျွန်မ ပြန်တွေးနေမိတဲ့ အချိန်မှာ ကျွန်မရဲ့ဘဝဇာတ်လမ်းကို အဖေနဲ့ပဲစပြီး အဖေနဲ့ပဲ အဆုံးသတ်သင့်တယ်လို့ ကျွန်မတွေးမိပါတယ်။ ကျွန်မဟာ အဖေကို နေရာတကာမှာ လိုက်လံလို့ ရှာခဲ့ဖူးပါတယ်။ အဖေကို ကျွန်မ ချစ်ပါတယ်။ ကျွန်မရဲ့အကောင်းဆုံးဇာတ်ကားတွေကို အဖေနဲ့အတူ ရိုက်ကူးခဲ့ပါတယ်။ အဖေရဲ့ ကာဘာပေးမှု၊ အလိုလိုက်မှုကို ကျွန်မ လိုလားခဲ့ပါတယ်။ အဖေ ပေါင်ပေါ်ထိုင်ပြီး အဖေကို ကျွန်မ ချွဲခဲ့၊ နွဲ့ခဲ့ဖူးပါတယ်။

သို့သော်လည်း ကျွန်မ တစ်သက်မှာ အဖေကို အင်မတန်မှ တွေ့ရခဲ့ပါတယ်။ နှစ်ကြိမ် သုံးကြိမ်လောက်သာ တွေ့ခဲ့ဖူးပါတယ်။ ပေါ်ဇီလီအို ကားပြာကလေးဝယ်ပေးတုန်းကတစ်ခါ၊ ရုံးပေါ်မှာတစ်ခါ၊ နောက်ဆုံးတစ်ခါကတော့ သူ မမာနေပါပြီ။ သူ့အိမ်ကို သွားတွေ့တုန်းကတစ်ခါနဲ့၊ ကြိုးကြား ကြိုးကြားတွေ့ရတာကလေးတွေလောက်သာ ရှိပါတယ်။ သို့သော် အဖေတစ်ယောက် ကျွန်မတို့အပေါ် မားမားမတ်မတ်ရပ်လျက် လွှမ်းမိုးထားသည်ဟု ကျွန်မယုံကြည်နေပါတယ်။

ခု အဖေသည် နောက်ဆုံးအသက်တစ်ချက်ရှုပြီး သူ့ဘဝချုပ်ငြိမ်းဖို့ နီးကပ်နေပါပြီ။ ကျွန်မတို့မိသားစုအပေါ် အဖေရဲ့ဆက်ဆံမှုဟာ ခါးခါးသီးသီး နာကြည်းစရာ ဖြစ်ခဲ့ပေမယ့် အဖေဟာ အဖေပါပဲ။ ကျွန်မက ခုလိုအဖေဟာ အဖေပဲဆိုပြီး ဆေးရုံခုတင်ပေါ်က အဖေကိုကြည့်ပြီး လွမ်းလွမ်းဆွေးဆွေးကလေး ဖြစ်နေခြင်းဟာ တကယ်တော့ သေခြင်းတရားရဲ့ လှည့်စားမှုကြောင့် ကျွန်မကိုယ်ကျွန်မ ဖြေသိမ့်

ချင်ယောင်ဆောင်နေတဲ့ အယောင်ဆောင်မှုလည်း ဖြစ်ချင်ဖြစ်ပါလိမ့်မယ်။ ဘာပဲ ဖြစ်ဖြစ် ဒီစာအုပ်အတွက် ကျွန်မဘဝလမ်းကြောင်းကို အမှန်အတိုင်း ရေးရမှာ ဖြစ်ပါတယ်။

ကျွန်မအကြောင်းကိုလဲ...

ကျွန်မတို့လေယာဉ်ပျံ ပါရီမြို့မှ ထွက်လာသည်မှာ ၁၀ မိနစ်ခန့်သာ ရှိဦးမည် ကျောက်နံရံတစ်ခုကို ဝင်တိုက်တော့သည်။ လေယာဉ်ပျံတစ်စင်းလုံး သိမ့် သိမ့်တုန်ခါသွားကာ တစ်ရှိန်ထိုး ထိုးစိုက်သွားပါသည်။ တစ်ဖန် ပြန်မတ်လာပြန်ပြီး လေယာဉ်တစ်ခုလုံး၏ အဆစ်အမြစ်ဟူသမျှ တချို့ရှိ အော်မြည်ညည်းညူနေကာ တစ်ဖန် ကျောက်နံရံကို ဒုတိယအကြိမ် ဝင်ဆောင့်ပြန်ပါသည်။ လေယာဉ်ပျံလည်း လေယာဉ်ပြေးလမ်းပေါ်သို့ ထိုးကျလာပါသည်။ ကျွန်မလည်း ကြောက်အားလန့်အား နှင့် တအားအော်လိုက်မိပါသည်။ ကျွန်မရှေ့ရှိ ရုပ်ရှင်ပိတ်ကားသည် ပိုင်းလော့ အခန်းနောက်ကျောနံရံတွင် ဘယ်လိုချိတ်၍ ဘယ်လိုကပ်ထားသည်မသိ မြတ်ခနဲ ပြုတ်ကျလာပြီး ကာရာဗလ်လေယာဉ်က ခေါင်းပြန်အမော့လိုက်တွင် ကျွန်မအသံ မြည်ကာ မြတ်ခနဲပင် သူ့နေရာသို့ ပြန်တပ်သွားပြန်ပါသည်။ လေယာဉ်ပျံကို လှုပ်ခါ နေသော လက်ကြီးကပင် ပြန်ကပ်ပေးလိုက်သည်နှင့် တူသေးတော့သည်။

ကြမ်းတမ်းသော လှိုင်းတံပိုးပေါ်မှ သစ်ရွက်ခြောက်ကလေးကဲ့သို့ ဆောက် တည်ရာမရ လူးလိမ့်နေသောလေယာဉ်သည် ဝဲဘက်မှ တစ်စုံတစ်ခုနှင့် ဆောင့်လိုက် ပြန်ရာ ကျွန်မလည်း အော်လိုက်မိပြန်ပါသည်။ ကျွန်မရှေ့ရှိ ဗီရို ပွင့်ထွက်သွားကာ ဗီရိုတွင်းထည့်ထားသော စောင်များ ဒလဟော သွန်ကျလာပါသည်။ လေယာဉ် အကြောင်းတစ်ဘက်မှ မိန်းမတစ်ယောက်လည်း ငယ်သံပါအောင် အော်လိုက်ပြန် ပါသည်။ ကျွန်မ၏နောက်ဘက်တွင်လည်း ငရဲအိုးပွက်နေသည်ကို ကြားနေရပါ သည်။ ပြင်းထန်စွာဆောင့်လိုက် လူးလိုက်ဖြစ်နေသော လေယာဉ်ပေါ်ဝယ် ကျွန်မ သည် ကြောက်အားလန့်အားနှင့် လက်သည်အုန်အောင် ထိုင်ခုံကုလားထိုင်မှ လက်ရန်း ကို ဆုပ်ကိုင်ထားပါသည်။ လေယာဉ်မောင်းသမားများမှာလည်း သူတို့အခန်းထဲဝယ် ပိတ်မိနေကာ ကျွန်မတို့ကဲ့သို့ ဘုရားတနေကြရပါသည်။

ကျွန်မ ဤမနက်စောစောက ပါရီမြို့မှ နိစ်မြို့သို့ သွားရန် ထွက်ခွာလာ ခဲ့ပါသည်။ နိစ်မြို့သို့ လေယာဉ်ဖြင့် တစ်နာရီကြာမျှသာ ပျံသန်းရပါသည်။ ကာလို သည် နိစ်မြို့တွင် ရောက်နှင့်နေပါပြီ။ တိုက်ခန်းမှ ထွက်ခါနီး သားကလေးနှစ်ယောက် ကြောင့် အနှောင့်အယှက်ဖြစ်ကာ နောက်ကျထွက်ခဲ့ရပါသည်။ ထွက်ပြန်တော့လည်း

နောက်ဖေးပေါက်မှ ထွက်ခဲ့ရပါသည်။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် တိုက်ခန်းရှေ့ အဝင်ဝတွင် ဓာတ်ပုံသတင်းထောက်များက အသင့်စောင့်နေကြသောကြောင့် ဖြစ်ပါသည်။ သူတို့သည် ကျွန်မ ကိန်းရုပ်ရှင်ပွဲတော်ကို တက်ရောက်မည့်သတင်းကို ကြိုတင်သိထားကြပါသည်။ ဤသတင်းထောက်များကား ရုပ်ရှင်ပွဲတော် ရှိသည် ဖြစ်စေ၊ မရှိသည်ဖြစ်စေ အမြဲတစေ လာရောက်စောင့်နေလေ့ ရှိပါသည်။ မကြာခဏ ဆိုသလိုပင် ကျွန်မသည် ဤသတင်းထောက်များနှင့် လွတ်ရာဝေးရာသို့ အေးအေးဆေးဆေး နားနေလိုစိတ် ဖြစ်ပေါ်ခဲ့ဖူးပါသည်။

ဤသာယာသော မေလ ၁၉ ရက်၊ နံနက်ခင်းတွင် ပါရီမှ နိစ်သို့အသွား တစ်နာရီလေယာဉ်ခရီးစဉ်တွင် ကျွန်မ၏ဘဝသည် ဤနည်းနှင့် ဇာတ်သိမ်းမလှ ဖြစ်ရတော့မည်ကို မည်ကဲ့သို့ ကြိုတင်သိနိုင်ပါအံ့နည်း။ ကျွန်မ၏ လေယာဉ်ထိုင်ခုံ ခါးပတ်သည်လည်း ကျွန်မကို ထိန်းမထားနိုင်ပါ။ မှောက်လိုက်၊ လန်လိုက်၊ ယိမ်းထိုးလိုက်နှင့် ချာချာလည်ချင်တိုင်း လည်နေပါသည်။ ရှေ့မှ ရုပ်ရှင်ပိတ်ကားကလည်း အံကျလာလိုက် ပြန်ကပ်သွားလိုက်၊ ဗီရိုတွင်းမှ စောင်များကလည်း တစ်ထပ်ပြီး တစ်ထပ် ထွက်ကျလာလိုက်ဖြင့် ဖြစ်ချင်တိုင်း ဖြစ်နေပါသည်။ ပါရီနှင့် နိစ် တစ်နာရီ ခရီးကား ဘဝအသေချေ။ အသေချာ ကွာလှမ်းကြာမြင့်လှသည်ဟု ကျွန်မ ထင်မိပါသည်။

ကျွန်မ၏စိတ်အစဉ်ကား ကြောက်လန့်တကြား ဖြစ်နေသော်လည်း ကြည်လင် ပြတ်သား၍နေပါသည်။ ဘုရားဘုရားဟု ဘုရားတံနေမိသည်ကား မှန်ပါ၏။ သို့သော် ကျွန်မ ဘုရားစာမရွတ်ပါ။ ကျွန်မသည် ဤအချိန်ကမှ ဘုရားတရား ကြည်ညိုသူ အဖြစ် ဟန်မဆောင်လိုပါ။ သို့သော်လည်း ကျွန်မသည် ကျွန်မအနီးရှိ တန်ခိုးရှင် ဝိညာဉ်များကိုမူ ကျွန်မအား စောင့်ရှောက် ကယ်မကြပါရန် တမ်းတခေါ်မိသည် ကတော့ အမှန်ပင်ဖြစ်ပါသည်။ လေယာဉ်အကြောင်းတစ်ဘက်မှ မိန်းမသည် ကယောင်ကတမ်းဖြင့် သွေးပျက်ခါနီးနေပါတော့သည်။ ကျွန်မသည် ရှေ့ဆုံးခုံတန်းမှ ဖြစ်သဖြင့် ကျွန်မ၏နောက်မှ ခရီးသည်များ မည်သို့မည်ပုံ ဖြစ်ပျက်နေသည်ကို မမြင်ရသော်လည်း သူတို့၏ ပွက်လောရိုက်နေသံများကိုမူ ကြားနေရပါသည်။

ကျွန်မ၏ သားကလေးနှစ်ယောက်ကို ပြေး၍ သတိရမိနေသည်။ ကျွန်မသာ ဤကဲ့သို့ အသေဆိုးဖြင့် သေသွားခဲ့လျှင် သူတို့လေးနှစ်ယောက် မည်ကဲ့သို့ဖြစ်ရာ ကြမည်နည်း။ ကျွန်မသည် ဒုက္ခအပုံပုံ နာကျင်မှုအမျိုးမျိုး၊ ခံစားမှုအလီလီတို့ဖြင့် သူတို့ကလေးတွေကို မွေးဖွားခဲ့ရသည်။ ဟော... ဒု သူတို့ကလေးတွေကို စွန့်ခွာ

သွားရချေတော့မည်။ ကျွန်မ၏ နိစ်ခရီးမှာလည်း ဘာမှဟုတ်သည် မဟုတ်၊ ဝတာသနခရီး၊ ကျွန်မ၏ ရုပ်ရှင်ကားတစ်ကားအတွက် ဤရုပ်ရှင်ပွဲတော်တက်ရန် ဇိတ်ကြားသဖြင့် ထွက်လာခဲ့ရသည့်ခရီးသာ ဖြစ်သည်။ သားကလေးနှစ်ယောက် သည် ကျွန်မ မရှိလျှင် မည်သို့နေထိုင်ကြမည်နည်း။ သူတို့လေးတွေဘဝ မည်သို့ ဖြစ်လိမ့်မည်နည်း။

ကျွန်မ၏ ဘဝဇာတ်ကြောင်းသည် ကျွန်မရှေ့တွင်ပင် တည်းဖြတ်ပြီး တားဆက်ပြီး ရုပ်ရှင်ဇာတ်ကားတစ်ကားပမာ တရိပ်ရိပ်ပေါ်လာသည်။ အမေ... ကိုယ်ပွားအမေ ကျွန်မဘဝတွင်း၌ပင် နေခဲ့သည့်အမေ၊ ညီမလေး ကျွန်မနှင့် တစ်သက်လုံး တစ်ဦးပေါ်တစ်ဦး မှီခိုပြီး ချစ်လှစွာ အတူနေခဲ့ရသောညီမ၊ သည်ခဏ အတွင်း မေ့လျော့ပျောက်ကွယ်နေပြီဖြစ်သော သူတို့နှင့်အတူ ဖြတ်သန်းလာခဲ့ရသည့် ကျေနပ်ဖွယ်၊ ကြေကွဲဖွယ်၊ နာကျည်းဖွယ်၊ ရှင်လန်းဖွယ်ရာသော ဘဝအစဉ်တို့ သည်လည်း လျှပ်လက်သလို ဖျတ်ခနဲ ဖျတ်ခနဲ ဖျက်စိတ်ထဲတွင် ပေါ်လာသည်။ သို့သော်လည်း ကြာရှည်မဟုတ်ပါ။ တိုက်ချင်ရာဝင်တိုက်နေသော လေယာဉ်ကြောင့် ပျောက်၍ပျောက်၍ သွားပါသည်။

ကျွန်မသည် အမှန်ပင်သေရတော့မည်ဟု သိလိုက်သည်။ သာမန်အချိန်တွင် လေယာဉ် ညက်ညက်သောသော ပုံသန်းနေသည်ကိုပင် ကြောက်တတ်သော ကျွန်မ အဖို့ ခုလို တုံးတိုက်တိုင်တိုက် ခလောက်ဆန်ဖြစ်နေသော လေယာဉ်အတွင်း၌ ကျွန်မသည် ကျွန်မ၏သေနေချေပြီဟု တွက်လိုက်မိပါသည်။ ကျွန်မသည် ဤကဲ့သို့ပင် သေမင်းနှင့်တစ်ကြိမ် တွေ့ခဲ့ဖူးပါသည်။ ... ဇာတ်ကားရိုက်ကူးစဉ်က အသက်ရှူ ကြပ်ပြီး သေမလို ဖြစ်ခဲ့ပါသည်။ သို့သော် ထိုအခါက သတိမေ့ရုံသာမေ့သွားသဖြင့် လည်း ကြောက်စိတ်ဆိုသည်မှာ ဘယ်လိုမှန်း မသိခဲ့ရပါ။ ယခုမူ သတိကလည်း ကောင်းလွန်းနေရကား ကြောက်လိုက်သည်ဖြစ်ခြင်းကို မခံမရပ်နိုင်အောင်ပင် ခံစား နေရပါသည်။

ကြောက်စိတ်။ ကျွန်မသည် ငယ်စဉ်ကတည်းက ကြောက်စိတ်ကို အကြီးအကျယ် ခံစားခဲ့ရသူ ဖြစ်ပါ၏။ စားချိန်တန်လျှင် မစားရမည့် ကြောက် စိတ်၊ ကျောင်းတွင် ကျောင်းနေဖက်များက အဖေမရှိဘဲ မွေးသည့်ကောင်မဟု ပြောင်ကြ နောက်ကြမည်ကို ကြောက်သည့်စိတ်၊ မိုးကောင်းကင်ပေါ်မှ ဝုံးကြ လေယာဉ်ကြီးများက ကြချလိုက်မည့် သေမင်းတမန် ဝုံးကြီးများကို ကြောက်သည့် စိတ် စသည်ဖြင့် ကျွန်မသည် အကြောက်ကြီး ကြောက်ခဲ့ရသူ ဖြစ်ပါသည်။

ဗုံးကြဲလေယာဉ်ကြီးများ ကျွန်မတို့ခေါင်းပေါ် ရောက်လာပြီဆိုပါက ဗုံးခိုကွင်းအဖြစ် ကျွန်မတို့ အသုံးပြုသော မီးရထားလိုက်ခေါင်းထဲသို့ အပြေးအလွှား သွားရောက် ဗုံးခိုကြရပါသည်။ သို့သော် ထိုစဉ်က ငယ်ရွယ်သူဖြစ်သည့်အားလျော်စွာ ကလေး ကြောက် ကြောက်ခွဲခြင်းဖြစ်ပြီး ယခု ကြီးကောင်ကြီးမားကျမှ ကြောက်ရသည့် ကြောက်စိတ်နှင့်ကား မတူပါပေ။ များစွာ ကွာခြားလှပါသည်။

ကာလိုသည် ကျွန်မ၏လက်မောင်းကို မြဲမြံဆုပ်ကိုင်ကာ ကျွန်မကို လေယာဉ် ကွင်းအတွင်းမှ ခေါ်ဆောင်လာခဲ့ပါသည်။ တစ်ခုတစ်ယောက်က ကျွန်မအား နှင်းဆီ နီ ပန်းစည်းတစ်စည်း လှမ်းပေးလိုက်ပါသည်။ ကျွန်မ၏ခေါင်းမှာ မူးဝေဖောက်ကျ နေဆဲပင် ဖြစ်သော်လည်း ကျွန်မသည် မျက်နှာကို ပြုံးနေသည့်အနေအထားတွင် ထားလိုက်ကာ နောက်ဆုတ်နောက်ဆုတ်နှင့် ကျွန်မကို ဓာတ်ပုံရိုက်ကြသည်။ ဓာတ်ပုံသတင်းထောက်များ၏ ဓာတ်ပုံရိုက်ခြင်းကို ခံပါသည်။ သူတို့၏ ဓာတ်ပုံမီး များက ဝင်းခနဲ လက်ခနဲ ဖြစ်သွားပါသည်။ တချက်ချက်ဖြင့် ကင်မရာခလုတ်နှိပ် သံများလည်း ကြားလိုက်ရပါသည်။ ကျွန်မသည် ကာလိုအား ကျွန်မတို့ လေယာဉ် ဖြစ်ပျက်ပုံ အလုံးစုံကို မပြောရသေးပါ။ သို့သော် ကာလိုကမူ သိနှင့်နေပါပြီ။ ကျွန်မ မည်မျှ ကြောက်ရွံ့ထိတ်လန့်နေသည်ကိုလည်း သူက သိနေပါပြီ။

ကာလို။ ကျွန်မ၏ ခင်ပွန်း ကာလို။ သူ့အသံ၊ သူ့အင်အား၊ သူ့စွမ်းရည်၊ သူ့လက်မောင်းက ကျွန်မကို သိုင်းဖက်ထားပါသည်။ သူ့အပြုံးကား အားအင်အပြည့်၊ ကျွန်မသည် ဤမိုးကောင်းကင်ထက် ဤလေယာဉ်အတွင်း အကြိမ်ပေါင်း ရာပေါင်းများစွာ သေပြီးရင်း သေခဲ့ပြီးမှ ဤမဟာပထဝီမြေထက်သို့ ပြန်လည် သက်ဆင်းလာရသည့်အချိန်တွင် ကာလိုကိုသာ ကျွန်မအနီး၌ ရှိစေချင်သည်မှာ အမှန်ပင် ဖြစ်ပါသည်။

မနေ့က ကျွန်မ၏မိတ်ဆွေ တစ်ယောက် (ဟုတ်ပါသည်။ ထိုမိတ်ဆွေဆို သူများက ကျွန်မကို ဤကဲ့သို့သော သတင်းမျိုး မပေးလိုဟု ဆိုကြပါသည်) က မဂ္ဂဇင်းတစ်စောင်ထဲတွင် ပါရှိသော သတင်းတစ်ပုဒ်ကို ဖတ်ကြည့်စမ်းပါဟု ဆိုလာ ပါသည်။ ထိုမဂ္ဂဇင်းမျက်နှာဖုံးတွင် ကျွန်မနှင့် ကာလို၏ပုံ ပါပါသည်။ မဂ္ဂဇင်းထဲတွင် ကျွန်မတို့၏ အိမ်ထောင်ရေးမှာ မည်ကဲ့သို့ မသာမယဖြစ်နေပုံ၊ ကျွန်မတို့ မည်သို့ မည်ပုံ ကွဲနေကြပုံ၊ ယခုအခါတွင် နှစ်ဦးစလုံး ကွာရှင်းပြတ်စဲကြရန် ရှေ့နေရှေ့ရပ်

ဇာတိနှင့် မည်သို့ တိုင်ပင်နေကြပုံ စသည်ဖြင့် ပါရှိပါသည်။ ရက်သတ္တပတ် တစ်ပတ် နှစ်ပတ် မကြာသေးပါ။ စာစောင်တစ်ခုတွင်လည်း 'အတွင်းသိ' ဆိုသူတစ်ဦးက ကျွန်ုပ်တို့ လင်မယား စာတံသိမ်းခိုချင်းချုပ်၊ ဘာပြီ ညာပြီဟု ရေးသားထားသေး သည်။ အပြောင်းအလဲမြန်သော၊ ကွဲလွယ်ပျက်လွယ်တတ်သော ရုပ်ရှင်လောကမှ ကျွန်ုပ်နှင့် ကာလိုကဲ့သို့သော နာမည်ကြီးများကို စောင့်ကြည့်နေကြသည့် သတင်းစာ ဆရာများအဖို့ ကျွန်ုပ်တို့လင်မယား၏ အိမ်ထောင်သက်တမ်း ၂၅ နှစ်ကျော်လာ သည်ကို နည်းနည်းကလေးမျှ ရှုစိမ့်ကြဟန် မတူပါ။

ကျွန်ုပ်မအသက် ၁၅ နှစ်တွင် ကာလိုနှင့် စတင်တွေ့သည်။ ကျွန်ုပ်မ အသက် ၁၉ နှစ်ရောက်တော့ အကြင်လင်မယား ဖြစ်ကြသည်။ ယခု ကျွန်ုပ်မအသက် ၄၄ နှစ်တွင် ကာလိုသည် ဟိုရှေးယခင်ကာလို ကျွန်ုပ်မအတွက် ဆိုးတိုင်ပင်၊ ကောင်းတိုင်ပင် ဖြစ်ပါသည်။ ကျွန်ုပ်မတို့သည် ဆိုးဝါးသော နှစ်ကာလများကို ဖြတ်သန်းလျက် ကြံကြံခံ ရပ်တည်နိုင်ခဲ့ကြသည်။ ထိုအချိန်များမှာ ဘုရားကျောင်းက ကျွန်ုပ်မအား မယားရှိလင်ကို ယူရမည်လားဟု ဆိုကာ ရွတ်ချက်ရဲ့သည့်အခါနှင့် ကာလိုအား မယားနှစ်ယောက်ထားရှိမှုဖြင့် အိတ်လီအစိုးရက တရားစွဲဆိုသောအခါက ဖြစ်ပါ သည်။ ကျွန်ုပ်မတို့၏ မေတ္တာစစ်၊ မေတ္တာမှန်ကြောင့်သာလျှင် ကျွန်ုပ်မတို့၏ အိမ်ထောင် ရေးသည် မယိမ်းမယိုင် ရှင်သန်လာခဲ့ခြင်း ဖြစ်ချေသည်။

ကာလိုသည် ကျွန်ုပ်မ၏ လက်မောင်းကို ဖျစ်ညှစ်လိုက်ပြီး 'ရောက်တော့မယ်၊ ဟိုမှာ တို့ရဲ့ကား မြင်လား' ဟု တိုးတိုးကလေး ပြောလိုက်ပါသည်။ ဒယီးဒယိုင်ဖြင့် ကြောက်စိတ်မကုန်သေးသော ကျွန်ုပ်မအား လေယာဉ်ကွင်း အဆောက်အအုံမှ မြန်မြန် လွတ်မြောက်စေပြီး ကားပေါ်ရောက်တော့မည်ဟု ကာလိုက အားပေးခြင်းသာ ဖြစ်ပါ၏။ ခြောက်... ကာလို ကျွန်ုပ်မ၏ ချစ်သူ၊ ကယ်တင်ရှင်၊ သူငယ်ချင်းမိတ်ဆွေနှင့် ဖန်တီးရှင်၊ တကယ်တော့ ကာလိုသည် ကျွန်ုပ်မ၏ အဖေခေါ်စရာမရှိသောဘဝတွင် ကျွန်ုပ်မလိုချင်မက်မောလှသော တတမ်းတတ ဖြစ်ရပါသော ကျွန်ုပ်မ၏ဖခင်ပါတည်း။ ကျွန်ုပ်မအသက် ၄၄ နှစ်ရှိပါပြီ။ သို့သော် ကျွန်ုပ်မ၏ကိုယ်တွင်း၌ ရက်တတ်သော ကြောက်တတ်သော အဖေမပေါ့ဘဲ မွေးရသော ပေါ်ဇိုလီကျေးရွာကလေးမှ ကလေး စိတ်သည် ယခုတိုင် ကိန်းအောင်းလျက် ရှိနေပါသေးသည်။ ထို့ကြောင့် ကျွန်ုပ်မသည် ဖခင်မေတ္တာဖြင့်ချစ်သော ကာလိုကို ကျွန်ုပ်မ၏ အနီးတွင် အမြဲရှိနေစေချင်ခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

နောက် ၁၀ မိနစ်ခန့်အကြာတွင် ကျွန်ုပ်မပါဝင်သော A Special Day အမည်ရှိ ဇာတ်ကားကို ရုပ်ရှင်ပွဲတော်၌ အထူးပွဲပြသမည့်နေရာသို့ သွားရမည် ဖြစ်သည်။ လေယာဉ်ပေါ်တွင် တွေ့ကြုံခဲ့ရသော ကြောက်စိတ်များ တစ်စတစ်စဖြင့် လွင့်ပျောက်သွားပါပြီ။ ကျွန်ုပ်အဖို့ ဝမ်းသာနိုင်ပါပြီ။ အထူးသဖြင့် ယခုဇာတ်ကားမှာ ကျွန်ုပ်အတွက် သရုပ်ဆောင်ချက် အသစ်ဖြစ်နေ၍ အရေးကြီးလှပါသည်။ ကျွန်ုပ် သည် ဤဇာတ်ကားတွင် မည်သည့်မိတ်ကပ်မျှ မလိမ်းခြယ်ဘဲ နဂိုရ်အနေအထား အတိုင်း သရုပ်ဆောင်ထားပါသည်။ ပါဝင်ရမည့် သရုပ်ဆောင်နေရာမှာလည်း အီတလီ အာဏာရှင် မူဆိုလိုနီခေတ်က အသက် ၄၀ ကျော် အရွယ်တော် သီသီဟိုင်းသည့် ခပ်ရိုင်းရိုင်း ခပ်ရမ်းရမ်း ပြည့်တန်ဆာမအသွင် ကပြရခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ ကျွန်ုပ် ယနေ့ည အထူးပွဲအတွက် ဝတ်ဆင်ထားသည်မှာလည်း တောက်တောက်ပပ ပြုံးပြုံး ပြက်ပြက်နှင့် အသွေးအရောင်စုံ အဝတ်အစားများ ဖြစ်ပါသည်။ ဤသည်မှာ ရုပ်ရှင်ဇာတ်ကားအတွင်းမှ ညစ်ထေးထေး စုတ်ပြတ်ပြတ် ကျွန်ုပ်နှင့် ကွဲကွဲပြားပြား ခြားခြားနားနားဖြစ်အောင် တမင်တကာ ဤအဝတ်များ ရွေးချယ်ဝတ်ဆင်ထားခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ အင်္ကျီရှည်မှာ ကျွန်ုပ်နှင့် လိုက်ဖက်ညီလှသည်။ အခါလည်းသင့် နေရာလည်းမှန်သဖြင့် ကျွန်ုပ် ပျော်မိသည်။ သပ်သပ်ရပ်ရပ် ကောင်းကောင်းမွန်မွန် ဝတ်စားဆင်ယင်တတ်သည် ဟူသည့် ကျွန်ုပ်၏ ဂုဏ်ပုဒ်နှင့်လည်း လိုက်လျောညီထွေ ရှိလှပါ၏။

ဟိုတယ်တစ်ခုလုံး သွားကြလာကြ၊ ပြောကြဆိုကြ၊ ရယ်ကြမောကြနှင့် ဆူဆူညံညံမရှိ၊ တစ်နည်းဆိုသော် မြူးမြူးကြွကြွမရှိဘဲ တိတ်ဆိတ်နေသယောင်၊ ဤကား ရုပ်ရှင်ပွဲတော် အထူးပွဲရှိတိုင်း ဤနည်းနှင့်နှင့် ဖြစ်တတ်သည်ကို ကျွန်ုပ် သတိပြုမိသည်။ စင်စစ် ဤသည်မှာ ပရိသတ်၏အင်္ကျီကို ပထမဆုံး စမ်းသပ်တွေ့ထိ မိရခြင်း ဖြစ်ပေသည်။ ရုပ်ရှင်ဇာတ်ကားကောင်းလျှင် ဤလူထုပရိသတ်ကြီးသည် ပေါက်ကွဲ ပြိုဆင်းသွားမည်။ ဆူညံစွာ ကောင်းချီးပြုကြမည်။ ဇာတ်ကားညံ့သော် ပရိသတ်သည် ယခုထက်ပို၍ တိတ်ဆိတ်ခမ်းခြောက်သွားမည်။

အရပ်ဝတ်အရပ်စားနှင့် ခုံထောက်နှစ်ဦးသည် လက်ကိုင်စကားပြောခွက်ကို အသင့်ကိုင်ကာ ကျွန်ုပ်အနီးတွင် ရှိနေကြပြီး ဟိုတယ်စဉ်ခန်းနှင့် ဟိုတယ်ရှေ့ရှိ လမ်းပေါ်မှ အထူးရဲများနှင့် အချက်ပေးစကားပြောလျက် ရှိနေသည်။ ကိန်းရုပ်ရှင် ပွဲတော် လုပ်ခဲ့သမျှ နှစ်များအတွင်း ဤညလောက် စည်ကားသည်ကို မတွေ့ဖူး ခဲ့ကြောင်းဖြင့် သူတို့က ကျွန်ုပ်ကို ပြောပြကြပါသည်။ ကျွန်ုပ်၏ဟိုတယ်ခန်းမှ

ဆင်းလာ ဖြတ်သန်းသွားရမည့် ဟိုတယ်ဧည့်ခန်းတစ်ခုလုံး ကျွန်မကို ကြည့်ရန် စောင့်နေသူများ၊ ဓာတ်ပုံသတင်းထောက်များနှင့် သတင်းစာဆရာများ ပြည့်ကြပ်နေပါသည်။ ဟိုတယ်အပြင်ဘက် ထွက်ပေါက်တွင်လည်း လူအများဖြင့် ပိတ်ဆို့နေပြီး ငါးမိနစ်ခန့်သာ ကားမောင်းသွားရမည့် ရုပ်ရှင်ရုံသို့ သွားရာလမ်းတစ်လျှောက် လမ်းဘေးတစ်ဖက်တစ်ချက်တွင် လူတန်းကြီးက နေရာယူထားကြပါသည်။

“ခင်ဗျားကို ဟိုတယ်ဧည့်ခန်းထဲဖြတ်ပြီး ကားဆီအထိ လူနင်းမခံရအောင် ခေါ်သွားဖို့က ပြဿနာပဲ” ဟု စုံထောက်တစ်ယောက်က ပြောသည်။

“လမ်းပေါ်ရောက်တော့ကော ခက်သေးတယ်” ဟု ကျွန်တစ်ယောက်က ညည်းသည်။

“ဒါပေမယ့် ကားပေါ်က ရုံထဲအရောက်သွင်းဖို့က သာပြီးခက်တယ်”

အီတလီ ရုပ်ရှင်မင်းသား မာဆယ်လိုမက်စထရော့နီသည် ကျွန်မနှင့်အတူ ဟိုတယ်ခန်းထဲတွင် ရှိနေပါသည်။ လည်စည်းအနက်နှင့် ပြုံးလျက် ချောမောသူ ဖြစ်ပါ၏။ စုံထောက်များက အထက်ပါအတိုင်း ရှင်းပြသည်ကို သူက ခပ်ပြုံးပြုံး နားထောင်နေကာ ပခုံးကို တွန့်ပြလိုက်ပါသည်။ အီတလီစတိုင် ပခုံးတွန့်နည်း။ ထို့နောက် သူသည် ကျွန်မရှိရာလာပြီး ကျွန်မ၏ လည်ကုပ်ကို အသာအယာနမ်း၍ ပြုံးနေပါသည်။ ကျွန်မနှင့်သူ တွဲလျက် ဓာတ်ကားရိုက်သည်မှာ ယခုကားပါ ရှစ်ကား ဖြစ်ပါသည်။ ကျွန်မတို့ ဇနီးမောင်နှံ၏ အိမ်ထောင်သက်လည်း ဆက်လက်၍ ရှည်မြဲရှည်မည်မှာ သေချာပါသည်။ ကျွန်မနှင့် ဤမင်းသားသည်လည်း တစ်ယောက်နှင့် တစ်ယောက် ခင်မင်ကြပါသည်။ တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး လေးစားကြပါသည်။ ရုပ်ရှင်ရိုက်ကွင်းပေါ်ဝယ် အတွဲညီလှပါသည်။ အပေးအယူ မျှလှပါသည်။ သူကား ရယ်စရာမောစရာ အလွန်ပြောတတ်သူလည်း ဖြစ်ပါသည်။

ကျွန်မနှင့် မာဆယ်လိုတို့သည် ရုပ်ရှင်ရိုက်ကွင်းတွင်သာ တွေ့ကြလေ့ရှိပြီး ရုပ်ရှင်မရိုက်ရလျှင် အတွေ့နည်းကြပါသည်။ မာဆယ်လိုကား ပြဿနာပေါင်းစုံနှင့် လုံးထွေးရစ်ပတ်နေသူ ဖြစ်ချေသည်။ ပြဿနာများမှာလည်း အနှစ် (၂၀)လုံးလုံး သူ့ကို နှိပ်စက်နေပြီး သူ့မမြေရှင်းနိုင်သည့် ပြဿနာများသာ ဖြစ်သည်။ မာဆယ်လို၏ အပေါင်းအသင်းများသည် ဤနှစ်များအတွင်း အမျိုးမျိုး ပြောင်းလဲကုန်ကြပြီ။ သို့သော် သူက မပြောင်းလဲ၊ ပြဿနာမျိုးစုံနှင့် လုံးချာလိုက်နေသူ ဖြစ်သည်။ သူသည် သူ့အား နှိပ်စက်နေသော ပြဿနာများ ရှင်းသွားရန် သူ့ဘဝကို

ကား အပြောင်းမခဲ၊ ဒုံးပေကပ်သပ်နှင့် သည်အတိုင်း သည်အတိုင်း နေသူပင်။ ကျွန်မက ကြာတော့ သည်မင်းသားသည် ဒုက္ခကို စုံမက်သည်ဟုပင် ထင်လာမိသည်။ သူသည် ကျွန်မနှင့် သွားတောင့်သွားခဲ တစ်ခါတစ်ရံမှသာ ထမင်းစားအတူသွားကြသည်ဆိုလျှင် သူသည် ဘာသောကမျှမရှိဟန် ပျော်မဆုံးအမှုအရာဖြင့် တစ်ဖက်သားအား တသောသော ပျော်ရွှင်ရယ်မောအောင် ပြုတတ်သူဖြစ်သည်။ သူတွင် ဟာသရှိသည်။ ဟိတ်ကြီးဟန်ကြီး အတည်ပေါက်ဖြင့် တစ်ဖက်လူကို ရယ်မောရစေသည်။ ဤသည်မှာ ကျွန်မအကြိုက်ပင်။

သို့သော်လည်း မာဆယ်လိုသည် များသောအားဖြင့် သူ့အတွေးတွင် နှစ်မြောနေကာ ဘယ်သူနှင့်မျှ စကားမပြော မဆက်ဆံနေတတ်သည်က များပါသည်။

သူသည် ကက်သရင်း ဒီနီနှင့်ရခဲ့သည့် သူ့သမီးကလေးကို အလွန်ချစ်ရှာသည်။ သို့သော် သူက အိတ်လီတွင်နေပြီး သူ့သမီးက ပါရီတွင် နေသဖြင့် မတွေ့ရ။ ဤအကြောင်းများက သူ့အား စိတ်ညစ်စေခြင်း ဖြစ်ပေလိမ့်မည်။

လက်ကိုင်စကားပြောခွက်နှင့် စုံထောက်များသည် သူတို့၏နာရီကို ကြည့်လိုက်၊ အဝေးမှ ရဲများထံသို့ လျှို့ဝှက်စကားဖြင့် ပြောလိုက်နှင့် အလုပ်ရှုပ်နေကြပါပြီ။ ကျွန်မနှင့် မာဆယ်လိုတို့ ဟိုတယ်ဧည့်ခန်းအတွင်း ဓာတ်လှေကားပေါက်မှ အထွက် ရာပေါင်းများစွာသော ဓာတ်ပုံလျှပ်စစ်မီးများက ကျွန်မတို့၏ မျက်နှာများကို လှမ်း၍ ပက်လိုက်သည်။ အခန်းကြီးတစ်ခုလုံး ခြေချစရာမရှိအောင် လူများဖြင့် ဖြတ်သိပ်နေသည်။ ဓာတ်ပုံသတင်းထောက်အချို့က ကျွန်မတို့ ရှေ့မှလည်းကောင်း၊ တချို့က နံရံပေါ်တွင် တိုးလိုတွဲလောင်းဖြင့် ကျွန်မတို့ကို ဓာတ်ပုံရိုက်နေကြသည်မှာ မနည်းလှပါ။

ကျွန်မတို့နှစ်ယောက် ခန်းမကြီးအတွင်း ဝင်လိုက်သည် ဆိုလျှင်ပင် လူထုပရိသတ်ကြီး၏ နှုတ်ဆက်သံ အော်ခေါ်သံများမှာ အုန်းအုန်းကျွက်ကျွက် ဖြစ်လာပါသည်။ ကျွန်မတို့လည်း လက်ချင်းဆက်၍ထားသော ရဲစုံထောက်များ၏ အလယ်မှ ဖြည်းဖြည်းချင်း လျှောက်ခဲ့ရပါသည်။ နောက်ဘက်မှ လူအုပ်ကြီးက တိုးသဖြင့် လက်ဆက်ပြုတ်မသွားအောင် ရဲများက တအားတွန်းကန်ပြီး တောင့်ထားကြရရာ သူတို့ခမျာများမှာ ချွေးများ စိုရွဲနေပါသည်။ သူတို့နောက်မှ လူအုပ်က ကျွန်မတို့နှစ်ယောက်အား ကိုင်တွယ်ကြည့်ရန် ရဲများအပေါ်မှ ကျော်လွှားကာ လက်များ ဆန့်တန်းလျှက် အတင်းတိုး အတင်းထိ ကြည့်နေကြပါသည်။

ကံအားလျော်စွာပင် ခဏတဖြုတ် ရန်ဖြစ်သည်။ အသံများ၊ ရဲများ လက်ဆက်ဖြုတ်သွားပြီး လူအုပ်ပြိုဆင်းမလာမီ လက်ချင်းပြန်ဆက်မိသဖြင့် ဝရန်း သူန်းကားဖြစ်ခြင်းများကြားမှ ကျွန်မတို့နှစ်ယောက်သည် ဟိုတယ်ပေါက်မှ ထွက် နိုင်ကာ မော်တော်ကားအတွင်း ဝင်ထိုင်လိုက်နိုင်ပါပြီ။ သို့သော် လမ်းပေါ်မှ စောင့်နေကြသော လူအုပ်ကြီးက ကားကို ပိတ်ဆို့ထားသည်သာမက အချို့က ကားကို လှုပ်ကြ၊ အချို့က ကားအမိုးကိုလည်းကောင်း၊ ပြတင်းပေါက်များကို လည်းကောင်း၊ ထုကြ နှက်ကြဖြင့် နှက်မှလည်း 'ဆိုဖီယာ၊ ဆိုဖီယာ၊ ဆိုဖီယာ။ မာဆယ်လို၊ မာဆယ်လို' ဟု ကျွန်မတို့ နာမည်များကို ဟစ်အော်၍ ဩဘာ ပေးနေကြပြန်ပါသည်။ ၎င်းတို့အား ရဲများက အတင်းအဓမ္မတွန်းဖယ်၊ ဆွဲဖယ်ဖြင့် လူအုပ်ခွဲလိုက်နိုင်မှ ကျွန်မတို့ကားလည်း ရှော့ရှော့ရှူရှူ ထွက်လာနိုင်ခဲ့ပါသည်။

ကျွန်မသည် ကိန်းရုပ်ရှင်ပွဲတော်သို့ တက်သည်မှာ ဤအကြိမ်ပါနှင့် (၅) ကြိမ်မြောက် ဖြစ်ပါသည်။ တစ်ခါမျှ ဤကဲ့သို့ ဖွေးဖွေးလှုပ်နေသော လူထုပုဂ္ဂိုလ်တို့ကို မကြုံဖူးခဲ့ပါ။ ကျွန်မသည် ယခုမှ တစ်ဟုန်ထိုး နာမည်ကျော်ကြားလာသည့် မင်းသမီး အသစ်ကဲ့သို့ ဖြစ်နေပါသည်။ သို့သော် ကျွန်မကား ကိန်းပွဲတော်သို့ တက်နေကျ၊ ငုံးနေပြီဖြစ်သော ရုပ်ရှင်သမားတစ်ဦးသာ ဖြစ်ချေသည်။ သို့သော် ဤကဲ့သို့ လူထု လူအုပ်ကြီးက ကျွန်မတို့အား ကျွန်မတို့အမည်ကို ဟစ်အော်ခေါ်ပြီး ကောင်းချီးပေး ကြိုဆိုကြသည်ကို ကျွန်မမှာ အံ့ဩမဆုံး ဖြစ်မိရပါသည်။

ရုပ်ရှင်အထူးပွဲပြရာ နန်းတော်ရုံသို့ ရောက်သော် ပို၍ဆိုးပါသည်။ လူအုပ် ကြီးသည် ပို၍ ကြီးသည်၊ ပို၍ ထူထည်အားကောင်းသည်။ ပို၍ ဆူညံလှသည်။ ခံအတွင်းဝင်ရန် ရဲတန်းကြီး နှစ်ထပ်ချတားရသည်။ ရုံအပေါ်ထပ်သို့ မတ်စောက်သော လှေကားထစ်များဖြင့်လည်း တက်ရသေးရာ လှေကားတစ်ဖက်တစ်ချက်တွင် ကတ်သီးကတ်သတ်ရပ်လျက် စောင့်မျှော်နေကြသော လူတန်းကြီးကလည်း ကျွန်မတို့ အပေါ်သို့ ပြိုကျလာလေမလား ဟု ထင်မိသည်။ ဤရုံအတွင်းတွင်လည်း 'ဆိုဖီယာ- ဆိုဖီယာ' ဟု သံပြိုင်အော်နေကြသံများမှာလည်း တစ်ရံလုံး ဟိန်းထွက်နေသည်။ ခံစိုထောက်များက ကျွန်မတို့ကို တွန်း၍လည်းကောင်း၊ ဆွဲ၍လည်းကောင်း၊ ကျွန်မတို့ နှစ်ယောက်အား ထိကြည့်ကိုင်တွယ်ရန် ကြိုးစားနေကြသော လူအုပ်ကြီး၏လက်များ ကြားမှ ခက်ခက်ခဲခဲ ခေါ်ဆောင်လာခဲ့ကြရပါသည်။ ကျွန်မသည် ခလုတ်တိုက်၍ လဲမည်ပြုသည်မှာ အကြိမ်ကြိမ်ပင်။ သို့သော် နံဘေးမှ ကူညီသူများ၏ လက်များက

မေးမဆုပ်ကိုင်ထားသဖြင့်သာ လှေကားထစ်များပေါ်မှ စောက်ထိုးမိုးမျှော်မကျခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

လူအများတိုးဝေ၍ ဆွဲကြလွှဲကြသောကြောင့် ကျွန်မ၏ ဂါဝန်အောက်ပိုင်း ဗိုခနဲ ဗိုခနဲ စုတ်ပြဲသွားသံကို ကျွန်မကြားလိုက်ရပါသည်။ ဤအချိန်မျိုးကို ကျွန်မ ကြောက်ရမည်လား၊ ကြည်နူးရမည်လား ကျွန်မ မဝေခွဲတတ်ပါ။ ကျွန်မကိုချစ်သော ရုပ်ရှင်ပရိသတ်က ကျွန်မအား သူတို့နည်းသူတို့ဟန်ဖြင့် သူတို့ချစ်ခြင်းကို ပြသ ပြောဆိုနေကြခြင်းဖြစ်ရာ ဤသို့ဖြစ်ရသည်မှာ ဓမ္မတာ ဖြစ်ပါလိမ့်မည်။ ဤကဲ့သို့သော အထောင်အသောင်း အသိန်းအသန်း ပရိသတ်က အံ့ဘနန်း တစ်ခဲနက် ဖူးဖူးမှတ် အားပေးချီးမြှင့်ကြသည့် အခါသမယမျိုးကား ကျွန်မ၏ တစ်သက်တာတွင် နောက် တစ်ဖန် ပြန်လည်ကြုံတွေ့နိုင်စရာ အကြောင်းမရှိပါချေ။ ဤကဲ့သို့ လူအုပ်ကြီး အပိုင်းခံရသောအခါတိုင်း ကျွန်မသည် အိပ်မက်မက်နေသလားဟု ခံစားမိပါသည်။ ဤလိုအခါမျိုးတွင် ကျွန်မ၏စိတ်အစဉ်သည် ကျွန်မ၏ကိုယ်တွင်းမှ ခွာပြီး ရဲများ ပတ်လည်ပိုင်း၍ စည်းတားထားသည့် စည်းပိုင်းအတွင်းမှ ဆိုဖီယာအား လူအုပ် ကြားမှ ကြည့်မိပါသည်။ ကျွန်မကိုယ်ကျွန်မ ရုပ်မြင်သံကြားတွင် ကြည့်ရသည့်ပုံမျိုး ဖြစ်ပါ၏။ ယင်းသို့ ကျွန်မကိုယ်မှ ကျွန်မစိတ်ကို ခွာပြီး ကျွန်မကိုယ်ကျွန်မ ပြန်ကြည့်သည့်အလေ့အကျင့်ကို ကျွန်မ မကြာခဏ ပြုလုပ်တတ်ရကား ဤအကျင့် ကြောင့် ကျွန်မသည် လူအုပ်နှင့်ကြုံတိုင်း ကြောက်ရွံခြင်း၊ ထိတ်လန့်ခြင်း၊ ဝမ်းသာ ခြင်း၊ ကြည်နူးခြင်း စသည်ဖြင့် မောဟလွန်ကဲမှုမဖြစ်ဘဲ မိမိကိုယ်မိမိ တည်တည် ငြိမ်ငြိမ် ထိန်းချုပ်ထားနိုင်သည်ကို တွေ့ရပါသည်။

ဤကဲ့သို့ လူအုပ်ကြီးနှင့်တိုးတိုင်း မည်သည့်အရာက ပို၍ ကြည်နူးနှစ်သိမ့် စရာကောင်းသနည်းဟူမူ ဤလူထုသည် ကျွန်မအား လူသားတစ်ယောက်အနေဖြင့် ချစ်ကြသည်။ ရုပ်ရှင်မင်းသမီးတစ်ဦးအနေဖြင့် ကျွန်မ၏အနုပညာကို လေးစားကြ ကြောင်းကို ပြက်ပြက်ထင်ထင်မြင်အောင် သူတို့ကိုယ်ကို သူတို့ အပင်ပန်းခံ၍ ပြသခြင်းပင် ဖြစ်သည်။ ကျွန်မ၏ ဇာတ်ကားများနှင့်ပတ်သက်၍ သူတို့ ဘယ်လို ခံစားခဲ့ကြသည်။ ကျွန်မအပေါ် ဘယ်လိုသဘောထားသည်ကို သူတို့က လူစု၍ လာရောက် ပြောဆိုနေကြခြင်း ဖြစ်သည်။ ရုပ်ရှင်ချစ်သူပရိသတ်အား လိမ်ညာ၍ မရပါ။ နဂိုမရှိဘဲ နဂိုင်းမထွက်ဟူသော စကားကဲ့သို့ပင် အနီးကပ်ပုံကြီးသည် အရှိကို အရှိအတိုင်း မြင်စေပါသည်။ အလိမ်ဖော်ဆေး၊ အလိမ်ဖော်စက် စသည်တို့ ထက် စွမ်းအားကြီးမားလှပါသည်။ ကိုယ့်ကိုယ်ကို မည်သို့သော မိတ်ကပ်များ

ငဒိမ်းခြယ်ထားပါစေ၊ မည်သို့သော ဇာတ်သွားဟန်၊ သဘင်သည် ပရိယာယ်ဖြင့်
 ခုံးအုပ်ထားပါစေ၊ ပင်ကိုယ် အနုပညာအရည်အသွေးမရှိလျှင် အဆင်းအရောင်
 ထွက်မည်မဟုတ်၊ တကယ့် အနုပညာအရည်အသွေး ကြွယ်ဝသူကိုသာလျှင် ပရိသတ်
 ကြီးက ချစ်ပြီး သူ၏ အနုပညာရောင်ခြည်သည်လည်း ထွန်းလင်းတောက်ပ၍
 နေမည်သာ။ မင်းဘာလဲ ဟုဆိုသည်ကို ယခု လူ့စုလူ့စားကြီးက အနီးကပ်မှန်ပြောင်းဖြင့်
 ဘာရောက်ကြည့်ရှု သုံးသပ်နေကြခြင်းသာ ဖြစ်ပေသည်။

အခန်း (၂)

ရုပ်ရှင်အတွေးပွဲ ပြသနေပါပြီ။ အကဲဖြတ် ခုံသမားမိလူကြီးများနှင့် ပရိသတ်က ငြိမ်လျက် ကြည့်ရှုနေကြပါသည်။ တစ်ရုံလုံး တိတ်ဆိတ်လွန်းလှပါ၏။ ကျွန်မသည် မည်သို့သောအဆုံးအဖြတ် ပေးကြမည်လဲဟု တထိတ်ထိတ်နှင့် ရှိနေရပါ၏။ ဇာတ်ကားမှာ မူရင်းစာအုပ်အတိုင်း ပုံစံတစ်မျိုးဖြင့် ရိုက်ကူးထားသည့်ဇာတ်ကား ဖြစ်ပါသည်။ ထို့ကြောင့် ပရိသတ်က မည်သို့ မှတ်ချက်ချကြမည်ကို ကြိုတင်ပြောရန် ခက်လှပါသည်။ သူတို့ ကြိုက်မကြိုက် မခန့်မှန်းနိုင်ပါ။

ရင်တုန်ပန်းတုန်နှင့် နှလုံးသွေးရပ်သွားနိုင်သည့်အချိန်သို့ ရောက်လာ ပါသည်။ ဤအချိန်မှာ ပိတ်ကားပေါ်ဝယ် 'ပြီးပါပြီ' ဟူသော စာတန်းထိုးလိုက် သည့်အချိန်ပင် ဖြစ်ပါ၏။ ပရိသတ်က မည်သို့တုံ့ပြန်ကြမည်နည်း၊ ဩဘာလက်ခုပ် တီးကြမည်လား၊ လှိုက်လှိုက်လှဲလှဲကျေနပ်လှကြ၍ အသည်းထဲ အူထဲက ပွင့်အံ ထွက်လာမည့် ဩဘာသံကြားရမည်လား။

ကျွန်မအဖို့ ကြာရှည်စွာ သောကဖြစ်နေစရာ မလိုပါ။ တစ်ရုံလုံး မတ်တတ် ရပ်၍ ဝက်ဝက်ကွဲ လက်ခုပ်တီးအော်ဟစ်ကာ ဩဘာပေးကြရာ နားများ ပွင့်ထွက် သွားမတတ် ကျယ်လောင်လှပါသည်။ အားလုံးက ကျွန်မနှင့် မာဆယ်လို ရှိရာ ဘက်သို့ လှည့်ပြီး ဩဘာပေးကြကာ ထပြရန် တောင်းဆိုသဖြင့် ကျွန်မတို့ နှစ်ယောက်လည်း ထိုင်ရာမှထ၍ ပရိသတ်အား ပြန်လည်ဦးညွှတ်ရပါသည်။

ကျွန်မ၏ ရုပ်ရှင်သက်တမ်းတစ်လျှောက်တွင် ဤညကား ဝမ်းသာကြည်နူး စရာအကောင်းဆုံးညပင် ဖြစ်ပါသည်။ မိမိကိုယ်တိုင်လည်း များစွာ အားရကျေနပ် မိသည်။ ဤဇာတ်ကားသည် စင်စစ် အခက်ခဲဆုံး ရိုက်ကူးခဲ့ပြီး ကျွန်မပါဝင်သော

အခန်းမှာလည်း ကျွန်မသရုပ်ဆောင်ခဲ့ရသမျှ ဇာတ်ကားများတွင် အခက်ခဲဆုံးလည်း ဖြစ်ပါသည်။

ယင်းသို့ဖြင့် ဤနေ့သည် အသက်အန္တရာယ်ဘေး နီးကပ်စွာဖြင့် တုန်လှုပ် ချောက်ချားဖွယ်ရာ စတင်ခဲ့ပြီး အံ့ဩဝမ်းမြောက် ကြည်နူးဖွယ်ရာဖြင့် အဆုံးသတ် နှလေသည်။

စင်စစ် ကျွန်မ၏ဘဝဇာတ်ကြောင်းကို ပြန်ပြောင်းပြောဆိုရာဝယ် ဤအခန်း ဖြင့် စတင်ခြင်းသည် အသင့်လျော်ဆုံး ဖြစ်ပေမည်။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် ကျွန်မ၏ ဘဝအစသည်လည်း တုန်လှုပ်ချောက်ချားစရာ၊ ဝမ်းနည်းကြေကွဲစရာ အကြောင်း အရာ တင်းကြမ်းဖြင့် စတင်ခဲ့ရသောကြောင့်ပါတည်း။

ရောမမြို့တွင် 'ဘလင်နီကာ ရယ်ဂျီနာ မာဂီရီတာ' ဟုခေါ်သည့် သားဖွား ဆေးရုံတစ်ရုံရှိရာ ယင်းဆေးရုံ၏ လင်ကောင်မပေါ်ဘဲ သားဖွားကြသည့် ကိုယ်ဝန် ဆောင် အမျိုးသမီးများအတွက် အခမဲ့ သာဓုခံအခန်းတစ်ခန်းဝယ် ကျွန်မ၏ မိခင် သည် ကျွန်မကို မွေးဖွားခဲ့ပါသည်။ ထိုနှစ်မှာ ၁၉၃၄ ခုနှစ်ဖြစ်ပြီး အိတလီ အာဏာရှင် မူဆိုလိုနီက အိသီယိုပီးယားနိုင်ငံကို ဝှမ်းမကြမီ တစ်နှစ်က ဖြစ်ပါသည်။ ဆေးရုံမှတ်တမ်းတွင် ကျွန်မ၏အမည်ကို Sofia Scicolone ဟု ရေးသွင်းထား ပါသည်။ ကျွန်မ၏ဖခင်အမည်မှာ Riccaroo Scicolone ဟုဖြစ်ရာ ကျွန်မ အမည်၏နောက်က 'ဆီကိုလိုနီ' ဟု ထည့်ထားခြင်းဖြင့် ကျွန်မသည် သူ၏သမီး ဖြစ်ကြောင်း အထောက်အထား နိုင်လုံစေပါသည်။ ထူးဆန်းသည်မှာ ကျွန်မ၏ ဖခင်သည် ကျွန်မ၏မိခင်အား တရားဝင်လက်ထပ်ယူရန် ငြင်းဆန်သော်လည်း ကျွန်မကို မီးဖွားစဉ် ဆေးရုံသို့ သူ့ရောက်ရှိလာပြီး သူ၏နောက်ဆက် ဆွေမျိုး ဆက်နာမည်ကို ထည့်သွင်း အသုံးပြုခွင့်ပေးခြင်းပင် ဖြစ်ပါသည်။

အမေကမူ သူခင်ပွန်း၏ နောက်ဆက်တွဲအမည်ကို သုံးစွဲခွင့်မရဘဲ သူ၏ အမည်ရင်းအတိုင်း Romilda Villani ရိုမိလ်ဒါဗီလာနီ ဟုသာ တစ်သက်လုံးသုံးစွဲ ရပ်တည်ခဲ့ပါသည်။

အမေအား ဆွေမျိုးဂုဏ်ကို ဖျက်သည်ဟုဆိုကာ ဆွေမျိုးများက ဝိုင်းကြည့် ထားကြပါသည်။ ကျွန်မတို့ ဘိုးဘွားများ၏ဇာတ်ရုပ်ရွာမှာ နေပဲလ်မြို့မှ ၂၅ ကီလိုမီတာခန့်ဝေးသော ပေါ့ဇီလီ ဟုခေါ်သည့် ပင်လယ်ဆိပ်ကမ်း မြို့ကလေး ဖြစ်ပါသည်။ ကျွန်မ၏အဘွားသည် အမေအား မည်မျှပင် နာကျည်းသော်လည်း ကျွန်မအား မီးဖွားသည်ဆိုသော် ရောမမြို့ဆေးရုံသို့ လိုက်လာရှာပါသည်။

အဘွားသည် အဖေ၏ ဆိုးသွမ်းယုတ်မာပုံတို့ကို ကြားသိထားသူ ဖြစ်ရကား အဖေက ကျွန်မမွေးရာဆေးရုံသို့ လာသည်တွင် သူသည် သူ၏တရားဝင် မတော်ရသော သားမက်ကို ပထမဆုံး တွေ့ဖူးမြင်ဖူးကာ၊ တစ်ဖန် အဖေက ကျွန်မသည် သူ့ဖာမည် သုံးနိုင်သည်ဆိုသဖြင့် အဘွားမှာ အဖေလာသည်ကိုပင် အံ့သြမဆုံးရှိရာမှ ပို၍ အံ့သြခြင်းမက အံ့သြမိရပြန်သည်။ ထိုမျှသာမက အဖေသည် အမေဆေးရုံမှဆင်းသော် သူပါ အမေနှင့် အတူလာနေမည်ဟု ပြောသဖြင့် ဝမ်းသာကြရပြန်ပါသည်။ သို့သော် အဖေသည် အမေအား တရားဝင် လက်ထပ်ယူရန်ကိုကား ငြင်းဆန်မြဲ ငြင်းဆန် နေပါသည်။

ငယ်စဉ်က ကျွန်မသည် ပိန်ညော်ညော်၊ ဖြူဖပ်ဖြူရော်နှင့် အရပ်ဆိုးမ ကလေး ဖြစ်ပါသည်။ အမေသည် ရုပ်ကလည်းဆိုး၊ ဆွေမျိုးများကလည်း မကြည်ဖြူ ဆင်းရဲကလည်း ဆင်းရဲလှသော်လည်း အမေသည် ကျွန်မအား မိဘမဲ့ မယ်သီလရှင် ကျောင်းသို့ ပို့ထားရန် မည်သည့်အခါကမျှ စိတ်ကူးထဲ မထည့်ခဲ့ဟု ဆိုပါသည်။ ဤမိဘမဲ့ မယ်သီလရှင်ကျောင်းမှာလည်း အမေ မီးဖွားခဲ့သည့်ဆေးရုံမှ လင်ကောင် မပေါ်သူများ၏ ကလေးများကို ထိန်းသိမ်း စောင့်ရှောက်ထားသည့် ကျောင်းဖြစ်ပြီး ဆေးရုံနှင့် မလှမ်းမကမ်းတွင် တည်ရှိသည်။ အမေသည် ကျွန်မအား သူ့ဘဝ တစ်လျှောက် သူနှင့်အတူသာ ရှိနေရမည်။ သူ့ဘဝ၏ တစ်ဆစ်တစ်ပိုင်းသည် ကျွန်မ သာလျှင် ဖြစ်စေရမည်ဟု ခိုင်ခိုင်မာမာ ဆုံးဖြတ်ချက်ချထားသူ ဖြစ်ပါသည်။

၁၉၃၄-ခုနှစ်၊ အီတလီသည် ကျွန်မ၏အမေအဖို့ အလားအလာ မကောင်း လှချေ။ အီတလီတစ်ပြည်လုံး ဘာသာတရားက လွှမ်းမိုးထားသော ထိုအချိန်တွင် ဘုရားကျောင်းက ဟောကြားပြဋ္ဌာန်းထားသည့် သီလများ ကနူးပျက်ပါက ထိုသူအဖို့ သွားလာနေထိုင်ရန် မလွယ်ကူတော့ချေ။ အထူးသဖြင့် ဖခင်မပေါ်ဘဲ (ဝါ) ဖခင်၏ တရားဝင်လက်ထပ်ယူခြင်းမရှိဘဲ ကလေးမွေးသူအား အကြီးဆုံးအပြစ်ကို ကျူးလွန် ဘူဟု သတ်မှတ်ထားရကာ အမေအဖို့ အနေရအထိုင်ရ ကြပ်လှပေသည်။ တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် သိနေကြသော 'ပိုဗီလီ' မြို့ငယ်ကလေးတွင် အမေ၏ပြစ်ချက်သည် နားမှ လေသံမကြားဘူး၊ မကြံဖူးကြသော အပြစ်ကြီး တစ်ရပ်ဖြစ်နေရာ လူအများ၏ မုန်းတီးမှုခံရပြီး သပိတ်မှောက် ဝိုင်းပယ်ခြင်းပင် ခံရသည့်အချိန်အခါမျိုး ဖြစ်ပေသည်။

သို့သော် ကံအားလျော်စွာပင် အမေသည် အခိုက်အတန့်အားဖြင့် ကိုယ့်မြို့ ကိုယ်ပြန်မလာရသေးဘဲ၊ မြို့လူထု၏ ကြည့်ခြင်းမှ ကင်းလွတ်နေရသေးသည်။ အဖေက

သူ၏မိခင်ကို ကျွန်မတို့သားအမိအား သူ၏အိမ်တွင် သူ့အလုပ်အကိုင် ကောင်းစွာ နေရသေးမိ ခေတ္တခဏ ထားနိုင် မထားနိုင် မေးသည်။ အဖေ၏မိခင်က မထားနိုင်ကြောင်းဖြင့် ခါးခါးသီးသီး ငြင်းဆန်သည်။ ပိုဆိုးသည်က အဖေ၏မိခင်က ဒီအယုတ် တမာတွေကို ငါ့အိမ်ပေါ်မှာ တင်မထားနိုင်ဘူး၊ အရုပ်ဆိုးမကလေး ငါ့အိမ်ပေါ် ဟိုသွား ဒီသွားလုပ်နေမှာကိုလည်း ငါမကြည့်ချင်ဘူး၊ အကောင်းဆုံးကတော့ ဒီကောင်မနဲ့ သူ့သမီးကို ဖျောက်ဖျက်ပစ်တာ အကောင်းဆုံးပဲဟု ပြောလိုက်ခြင်းပင်။

သူ့မိခင်က လက်မခံသဖြင့် အဖေသည် ဘော်ဒါဆောင်တစ်ခုမှ အခန်းငယ် လေးတစ်ခန်းကို ငှားရမ်းကာ ဆေးရုံမှဆင်းလာသော ကျွန်မတို့ သားအမိနှင့် အတူနေထိုင်လေသည်။ အဖေသည် အင်ဂျင်နီယာအတတ်ကို သင်ကြားခဲ့သော်လည်း ဘယ်တုန်းကမျှ မိမိတတ်ကျွမ်းသည့်ပညာဖြင့် အလုပ် မလုပ်ခဲ့ဖူးပါချေ။ ထို့ကြောင့် အလုပ်ရှာဖွေရသည်မှာ မလွယ်ကူလှ။ အဖေသည် ဟန်ကြီးပန်ကြီး နိုင်သူဖြစ်ရကား သေးသေးဖွဲ့ဖွဲ့အလုပ်၊ သူတစ်ပါး၏ အပိုင်းခံအလုပ်မျိုးကိုလည်း လုပ်လိုသူမဟုတ်ချေ။

အဖေသည် မီးထွက်သည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် နေ့စဉ်ပင် အလုပ်ရှာ ထွက်တော့သည်။ ကျွန်မကိုမူ အိမ်ရှင်မိန်းမကြီးနှင့် ထားပစ်ခဲ့လေ့ရှိသည်။ သို့သော် ထိုနှစ်၃၀ အချိန်က အီတလီပြည်သည် မိန်းမများအား အလုပ်ပေးရန် မရှိချေ။ ဗုဆိုလိုနီက မိန်းမများသည် အိမ်မှာသာနေရမည်။ သားမွေးခြင်းအလုပ်ကိုသာ လုပ်ရမည်ဟု အမိန့်ထုတ်ထားသည်။ ထိုအမိန့်သည် ရောမခေတ်က အီတလီ လူမျိုးများ၏ အယူအဆကို ပြန်လည်ရှင်သန်စေခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။

ကြာသော် အဖေတွင် ရှိစုစုစိုပိုက်ဆံကလေးသည်လည်း ပြုစုပြုစုကျ တော့သည်။ အိမ်ရှင်မကြီးသည် ကျွန်မမိဘများ၏ ဒုက္ခကို သိထားသူ ဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် သူက အမေအား...

“ဒီအရုပ်ဆိုးမလေးကို ဘာပြုလို့ အသက်ရှင်အောင် ထားနေရသေးလဲ၊ သေပါစေလား၊ ဘာပြုလို့ ကိုယ့်ကိုယ်ကို ဒုက္ခခံနေရတာလဲ၊ ရှင်တို့ နှစ်ယောက်စလုံး ဘာအလုပ်မှ ရမှာမဟုတ်ဘူး၊ ရှင်ယောက်ျားမှာလဲ ပိုက်ဆံ မရှိဘူး၊ ဘာပြုလို့များ ဒီကလေးကို ခင်တွယ်နေရတာလဲ၊ ကျွန်မကတော့ အခန်းလခ မပေးနိုင်ရင် ဆက်မထားတော့ဘူး၊ ရှင်ယောက်ျားရဲ့အမေကလည်း လှည့်ကြည့်တာမဟုတ်ဘူး၊ တဲ... ရှင်တို့ ဒီမှာမနေရရင် ဘယ်သွားနေကြမလဲ၊ ဘာလုပ်စားကြမလဲ၊ ကြည့်စမ်းပါဦး၊ ရှင်နို့စို့တွေလဲ ပိန်ကပ်ခြောက်ခန်းချေပြီ၊ ကလေးက ဘာမှ မစားရတိုင်း နို့ပဲ ခိတွယ်နေရတာကိုး၊ သူ့ကိုလည်း ကြည့်ပါဦး၊ အရိုးနဲ့ခေါက်ခေါက် သေပေစေ၊

ဒီအတိုင်းပစ်ထား၊ ဒီကလေး သေသွားလို့ ရှင့်ကို ဘယ်သူကမှ အပြစ်ဆိုမှာ မဟုတ်ဘူး။ ကျွန်မအားလုံး တာဝန်ယူတယ်” စသည်ဖြင့် မကြာခဏ တိုက်တွန်းပြောဆို လေ့ရှိသည်။

အမေ၏အဖြေကား... အလုပ်ကို နှစ်ဆ ကြိုးစားပြီး ရှာဖွေသည်။ သို့သော်လည်း ကြိုးစားရကျိုး မနပ်ရှာ။

တစ်နေ့တွင် ကျွန်မသည် အိမ်ရှင်မိန်းမကြီးနှင့် ကျန်နေစဉ် မိန်းမကြီးသည် သူ့အစီအစဉ်ကို စတင်တော့သည်။ ကျွန်မ၏မိခင် နို့ပိန်ခြောက်ကာ နို့ခန်းရခြင်းကိစ္စမှာ တကယ်တော့ အဖေ၏မိခင်ကြောင့် ဖြစ်ပါသည်။

ကျွန်မအဖေဘက်မှ အတွားသည် ကျွန်မတို့ ဤအခန်းကဏ္ဍလေးကို ရောက်၍ ရက်သတ္တပတ် အနည်းငယ်ကြာသော် သူ့ရောက်လာပါသည်။ ထိုအချိန်က အမေသည် ဝမ်းချုပ်နေရာ အတွားက ပြင်းထန်သော ဝမ်းနှုတ်ဆေးတစ်မျိုးကို ယူလာပြီး အဖေအား သောက်စေပါသည်။

အမေလည်း ထိုဆေးဖြင့် ဝမ်းချုပ်သက်သာသွားသော်လည်း သူ့နို့အုံများ ထွဲကျပ်နံ့ချိုးလာကာ နို့များ ခန်းပါလေတော့သည်။ ကျွန်မတွင်လည်း နို့မစို့ရသဖြင့် ပိန်သထက်ပိန် သေးသထက် သေးလာရပါတော့သည်။ ကျွန်မအတွက် အားရှိသော အစားအသောက်များ အမှန်ပင် လိုအပ်နေပါပြီ။

ထိုနေ့ကမူ အိမ်ရှင်မိန်းမကြီးသည် ကျွန်မအား ပဲနှင့် ခရမ်းချဉ်သီး ရောချက်ထားသောဟင်းကို အတင်းကျွေးပါသည်။ ကျွန်မက မစားနိုင်သည်ကို အတင်းပါးစပ်အတွင်း ထည့်ပေးကာ မျိုမချမခြင်း ပါးစပ်အတွင်း ဇွန်းတပ်ပေးထားပါသည်။ ကျွန်မသည် ထိုအချိန်က တစ်လခွဲသမီးခန့်သာ ရှိပါသေးသည်။

ထိုမသင့်လျော်သောဟင်းကြောင့် ကျွန်မမှာ လေဖာထပါတော့သည်။ အမေက ကျွန်မဖြစ်ပုံကိုသိသော် ထိုမိန်းမကြီးကို ဆဲပါတော့သည်။ အိမ်ရှင်မိန်းမကြီးက အဆဲအဆိုခံပြီး ကျွန်မ မရှိမှ အမေကောင်းစားမည်ဟုပင် ဆိုချေသေးတော့သည်။ ကျွန်မတို့မှာ ဆရာဝန်ပြုစရာ ပိုက်ဆံမရှိ၊ ဆေးဝယ်ရန် နတ္ထိ၊ ကျွန်မလည်း လေထိုးလေတိုင်း တအိအိသာ ငိုမြည်တမ်းနေရပြီ၊ ကျွန်မ၏ အူသိမ်အူမကြီးတို့ကလည်း ဘာစားစား လက်မခံဘဲ အန်ထုတ်၍သာ နေရပါသည်။

အမေသည် ကျွန်မ၏အခြေအနေ ဆိုးရွားလာမှုကြောင့် အလုပ်ရှာထွက်နေသည်ဆိုသော အဖေ့ကို လိုက်လံရှာဖွေပါသည်။ သို့သော် အဖေ့ကို ဘယ်မှာမှ မတွေ့တော့ပါ။ အဖေ ပျောက်သွားပြန်ပါပြီ။

အမေလည်း ကြံရာမရဖြစ်ကာ ကျွန်မအား ဆေးခန်းတစ်ခုသို့ ခေါ်ဆောင် သွားပြီး ပြသပါသည်။ ဆေးခန်းက ကျွန်မ၏ရောဂါမှာ အခြေအနေအလွန် ဆိုးရွား နေပြီဖြစ်သဖြင့် ဤအခြေအနေတွင် မည်သို့မျှ ကု၍ရမည်မဟုတ်ကြောင်း၊ သူတို့ လည်း ဘာမှမတတ်နိုင်ကြောင်းဖြင့် ပြောဆို လွှတ်လိုက်ကြပါသည်။ သူတို့က ပြောပါသေးသည်၊ ဤကလေးကို နွားနို့တိုက်ပါက ပို၍ ဆိုးရွားလာမည်၊ မိခင်၏ နို့ကိုသာ တိုက်ရမည်ဖြစ်ကြောင်း၊ မိခင်၏ နို့ကိုတိုက်သည့်တိုင် တဖြည်းဖြည်း နာလန်တူလာအောင် မနည်းလှန်ရမည်ဖြစ်ကြောင်း၊ ကလေး၏အသက်ရှင်မှုမှာ ကုသိုလ် ကံပေါ်တွင်သာ တည်နေပြီဖြစ်ကြောင်းဖြင့်လည်း ပြောလိုက်ကြပါသေးသည်။

အမေကား ကံဆိုးမိုးမှောင်တွင်း ကျရောက်နေပေပြီ၊ ကျွန်မကို နို့ချို တိုက်ကျွေးရန် သူတွင် နို့များခန်းခြောက်နေပြီ၊ အဖေကလည်း ပိုက်ဆံ တစ်ပြား တစ်ချပ်မှ ပေးမထားခဲ့ဘဲ လစ်လေ့ပြီ၊ တစ်ဘက်မှလည်း အိမ်ရှင်မိန်းမကြီးက အိမ်လခ ကြွေးတောင်းနေလေပြီ၊ ကျွန်မကလည်း သေလုမြှော့ပါး ဖြစ်နေပြီ၊ ပေါ်ဇိုလီ ရှိ အတွား၏အိမ်ကလည်း ကောင်းကျိုးမပေးမည့် ကျွန်မတို့သားအမိကို လက်ခံကြ မည်မဟုတ်။

အမေကား ဤကဲ့သို့ အကျပ်အတည်းအမျိုးမျိုးဖြင့် ရင်ဆိုင်ရလေလေ သူ့ဇာတိပေါ်လေလေ ဖြစ်သည်။ အမေသည် ဘဝ၏ မိုက်မှောင်ကြမ်းကြုတ်သော အင်အားကို ရင်ဆိုင်အန်တုရဲသူသာတည်း။ တကယ်တော့ အမေသည် ဤအီတလီ ပြည်ဝယ် လူဖြစ်စောနေသူသာ ဖြစ်သည်။ နေရာတကာတွင် ယောက်ျားများကသာ ကြီးစိုးလွှမ်းမိုးနေကာ မိန်းမသားများက ယောက်ျားများ၏ ဩဇာလောင်းရိပ် အောက်ဝယ် ငြိမ်ကုပ်နေရသည့်အချိန်တွင် အမေကား ဘာသာတရားကို မယုံ ကြည်၊ မကိုင်းရှိုင်း၊ ခေါင်းမာသည်။ အချုပ်အချယ်မကြိုက်၊ ချောမောလှပသော မိန်းမထူးမိန်းမဆန်းတစ်ယောက်သာ ဖြစ်ချေသည်။ ဆင်းရဲသော၊ သဘောထား သေးသိမ်သော ပေါ်ဇိုလီ မြို့သိမ်မြို့ငယ်ကလေးကဲ့သို့သော ဤဒေသဝယ် အမေ၏ အယူအဆ၊ အမေ၏ အတွေးအခေါ်၊ အမေ၏ဟန်ပန်အမူအရာတို့သည် အံ့ဘနန်း အဆန်းတကြယ် ဖြစ်နေပေသည်။

အမေသည် ကျောင်းစာကို မသင်ချင် သို့သော် ပီယာနိုစန္ဒရားအတီး သင်ချင် သည်။ အတွားကလည်း အတွားပါပေ ဤမျှ ဆင်းရဲမွဲတေလှ၍ နပ်မှန်အောင်ပင် မနည်းကြီးစား ရှာဖွေစားသောက်နေရသည့်တဝတွင် အတွားသည် အမေအတွက် စန္ဒရားကြီးတစ်လုံးကို မဖြစ်ဖြစ်အောင် ကြံဖန်ဝယ်ပေးထားသည်။ စန္ဒရားကြီးမှာ

တည်းခြင်းသေးငယ်လှသည့် ဧည့်ခန်းဝယ် အခန့်သား နေရာယူထားသည်။ စန္ဒရားကြီးကား တကယ်ပင် ကြီးမားလှပါသည်။ ဤဒေသ၏ အယူအဆတစ်ခုက ရှိသေးသည်။ တစ်စုံတစ်ခု ထူးထူးခြားခြား လုပ်မည်ဆိုပါလျှင် ကြီးမားမှဟုဆိုရာ ယခု အတွားတို့အခြေအနေနှင့် အိမ်ကလေးနှင့်ဆိုပါက စန္ဒရားကြီးက ကြီးမားခဲ့တည် နေရာ ရပ်ရွာအယူအဆနှင့် ကိုက်ညီသေးတော့သည်ဟုပင် ဆိုရမည် ဖြစ်ပါသည်။

အမေသည် သူ၏စန္ဒရားပါရမီကို ချက်ချင်းလက်ငင်းပင် ပြသနိုင်သည်။ စန္ဒရားအတီးကောင်းသဖြင့် နေပဲလ်ပန်တျာကျောင်းမှ စကောလားရှစ် ပညာသင် ဆုရခဲ့သည်။ အမေ အသက် ၁၆-နှစ်ပြည့်သည့်နှစ်တွင်ပင် ပန်တျာကျောင်းက ပရော်ဖက်ဆာ သင်တန်းဆရာဖြစ် အောင်လက်မှတ် ချီးမြှင့်ခဲ့လေသည်။

အမေသည် စန္ဒရားအတီးကောင်းခြင်းထက် စန္ဒရားခုံတွင်ထိုင်၍ တီးနေသော အမေသည် ထိုအချိန်က ဟောလီးဝုဒ်တွင် နာမည်ကျော်ကြား ထင်ရှားနေသော ရုပ်ရှင်မင်းသမီး ဂရိတာဂါဘိုနှင့် တူလွန်းလှသည့်အချက်က အမေအား ပိုမိုထင်ရှား စေသည်။ နေပဲလ်မြို့တွင်း လမ်းပေါ်ဝယ် အမေ့ကို တွေ့ကြပါက အမေအား အော်တိုစာအုပ် လက်မှတ်ရေးထိုးခိုင်းသူများ ဒုန့်ဒေး ပေါများလှပါသည်။

အမေသည် ဂရိတာဂါဘိုနှင့် အမြွှာတမျှ တူလွန်းသည်သာမက သူကလည်း ဂါဘိုနည်းတူ ကမ္ဘာကျော်အောင် လုပ်ပြမည်ဟု အခိုင်အမာ ဆုံးဖြတ်ချက်ချထား သူပင် ဖြစ်သည်။

ကုသိုလ်ကံကောင်းချင်တော့ အမေ အသက် ၁၇-နှစ်အရွယ်တွင် ဟောလီးဝုဒ်မှ အမ်ဂျီအမ် ရုပ်ရှင်ကုမ္ပဏီကြီးက အီတလီနိုင်ငံသို့ လာရောက်ပြီး ဂရိတာဂါဘိုနှင့်တူသူ ရွေးချယ်ပွဲပြုလုပ်မည်။ ပထမရရှိသူသည် အသွားအပြန် ပထမတန်းသင်္ဘောလက်မှတ်ဖြင့် စရိတ်စက အားလုံးခံပြီး အမေရိကန်ပြည် ဟောလီးဝုဒ်သို့ သွားရောက်လည်ပတ်ခွင့်ဆု ချီးမြှင့်မည်။ ဟောလီးဝုဒ်ရောက်သော် ကာလံဗာစီးတီး ရုပ်ရှင်စတူဒီယိုတွင် စမ်းသပ်ရုပ်ရှင်ရိုက်ကြည့်မည်။ အောင်မြင်သော် ဟောလီးဝုဒ်ရုပ်ရှင်မင်းသမီးအဖြစ် ငှားရမ်းမည်ဟု ကြော်ငြာသည်။

အမေသည် ဤကြော်ငြာကို တွေ့သည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် ဤပြိုင်ပွဲဝယ် သူပင် နိုင်ရမည်ဟု တထစ်ချပင် မှတ်ယူလိုက်သည်။ ပြိုင်ပွဲနေ့တွင် အမေသည် နေပဲလ်မြို့သို့ ဘတ်စ်ကားဖြင့် သွားသည်။ ပြိုင်ပွဲဝင်သည့် အကဲဖြတ် လူကြီးများရှေ့ဝယ် ပြိုင်ပွဲဝင် အခြားမယ်ဂါဘိုလောင်းများနှင့်အတူ ကိုယ်ဟန်ပြသည်။ အမေ တွက်သည့်အတိုင်းပင်

ဒြိုင်ပွဲဝင်လူပေါင်း ၃၃၅၀ အနက်မှ အမေအား ခြင်းချက်မရှိ ဂရိတာဂါဘိုနှင့် အတူဆုံးဟု ဆိုကာ ပထမအဖြစ် ရွေးချယ်လိုက်ကြသည်။

အမေ၏ခေတ်ဆန်မှု သမားရိုးကျ အယူအဆများကို စွန့်လွှတ်မှုများသည် ကျွန်မတို့၏မြို့ကလေးတွင် ပြောစမှတ်ဖြစ်ကာ အလိုက်အလျောက် ခွင့်လွှတ်ခဲ့ကြသဖြင့် အမေသည် ဒေသရိုးရာ လူမှုရေးအနှောင့်အယှက်များမှ အတန်အသင့် လွတ်လပ် ခွင့် ရရှိနေသည်ဟု ဆိုရလင့်ကစား ယခု ဤဂါဘိုဆုရမှ အမေသည် တကယ်ပင် လွတ်လပ်ရေးရခဲ့သူဟု ဆိုရမည် ဖြစ်ပေသည်။ သူ့အယူအဆသည် ကမ္ဘာကပင် အသိအမှတ်ပြုသည် ဟူသောသဘောသက်ရောက်သဖြင့် အမေ၏ ပျော်ရွှင်ဝမ်းသာမှု ကား မိုးမဆုံးလေမဆုံးပါတည်း။

ဆင်းရဲတွင်းမှ မွေးဖွားကြီးပြင်းခဲ့သူ အောက်ကျနောက်ကျ မိဆင်းရဲကလေး၊ သူ့တွင် စိတ်ကူးယဉ်မှုသာ ခမ်းခမ်းနားနားရှိသည်။ ကျွန်မလည်း နောင်တွင် ဤစိတ်ကူးယဉ်အစွေကို သိမ်းပိုက်ရဦးတော့မည်။ ဤစိတ်ကူးယဉ်မှု အိမ်မက် ခုခမ်းသာကလေးများသည် မကြာမတင်ပင် လွင့်ပျောက်ပျက်စီးသွားရပြီး ဆင်းရဲတွင်း နက်သော ဘဝမှန်ကိုသာ အမြဲတစေပြန်လည် ထိတွေ့ရင်ဆိုင်နေရတတ်ပေသည်။

ထို့ကြောင့် ယခု အမေသည် အမေရိကန်ပြည်ကြီးသို့ သွားရမည်တည်း ဟူသော ဆုလာဘ်ကြီးရသော် မည်မျှဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ ဖြစ်ရှိမည်ကို တွေးကြည့်ကာ သိသာနိုင်ပေသည်။ အမေသည် နေ့ပဲလ်မြို့မှ ဤသတင်းကောင်းကို သူ့မိဘများအား ပြောကြားရန် ဝမ်းသာရွှင်မြူးစွာဖြင့် အပြေးအလွှား ပြန်လည်ရောက်ရှိလာခဲ့သည်။

သို့သော် အတွေးသည် ဤသတင်းကို သတင်းကောင်းဟု မယူဆ။ ကျွန်မ၏ ဘဝသက်တမ်းတွင် အရေးကြီးသည့်အခန်းမှ ပါဝင်လာရမည့် ကျွန်မ၏ ဤအတွေးကို ကျွန်မသည် မြတ်နိုးလှပါသည်။ သူကား ရှေးအတွေးကြီး၊ အယူသည်းသည်၊ မယုံသင်္ကာရှိလွယ်သည်။ တစ်ဘက်တွင်လည်း အလုပ်ကို မပျင်းမရိ လုပ်တတ် သူတည်း။

အမေက သူ့သတင်းကောင်းကိုပြောပြသော် အတွေးသည် ပြတ်ပြတ်ပင် မသွားရဘူးဟု ဆိုပါချေတော့သည်။

“ဘာပြုလို့လဲအမေရယ်”

“အို... မသွားရဘူး၊ ကြည့်စမ်း... ရူးဒေါ့ဗလန်တီနို ဘယ်လိုဖြစ်သွား သလဲဆိုတာ...”

“ဘာပြုလို့လဲအမေရဲ့ သူ သေသွားပြီပဲ၊ ကျွန်မ အမေရိကန်သွားရမှာနဲ့ ဘာဆိုင်လို့လဲ”

“ဟဲ့... သူက သွေးရိုးသားရိုးသေတာ မဟုတ်ဘူးဟေ့၊ လူသတ်ခံရတာ၊ အသေဆိုးနဲ့သေရတာ”

“ဟင်... ဘယ်လို... ဘယ်လို၊ လူသတ်ခံရတာ...ဟုတ်လား၊ ဘယ်သူက သတ်တာလဲအမေရဲ့”

“လက်မဲကြီးက သတ်တာပေါ့၊ နင်လည်း အမေရိကန်ကိုသွားရင် နင့်နောက် ကိုလည်း သူတို့ လိုက်ကြဦးမှာပဲ”

“မဟုတ်တာအမေရယ်၊ ကျွန်မလို မထင်မရှား အိတလီက သာမန် မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို သူတို့က ဘာပြုလို့ စိတ်ဝင်စားရမှာလဲ အမေရဲ့”

“ဂရိတာဂါဘိုရဲ့ ပရိသတ်က နင့်ကို မနာလိုဖြစ်ပြီး လက်မဲကြီးကို ငှားမှာ ပေါ့ဟဲ့၊ နင်မေးကြည့်စမ်းပါဟယ်၊ ဘယ်သူမေးမေး ဗလန်တီနိုကို ဘယ်သူ သတ်သလဲလို့၊ ဘယ်သူမေးမေး လက်မဲကြီးသတ်တယ်လို့ ပြောကြမှာပဲ”

ကမ္ဘာကျော် ဟောလီးဝုဒ်ရုပ်ရှင်မင်းသားချော ဗလန်တီနိုကား အိတလီ၏ သူရဲကောင်းပင်၊ လူတိုင်း၏ အသည်းခွဲ ဖြစ်ပါ၏။ မကြာသေးမီကလေးက အမေရိကန်ပြည်တွင် ကွယ်လွန်အနိစ္စရောက်ခဲ့ရာ သူ့ကို နယူးယောက် မာမီးယား ဂိုဏ်းက သတ်ပစ်ခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်ဟု ကောလာဟလသတင်းများ ပျံ့နှံ့ခဲ့သည်။ ထိုစဉ်က မာမီးယားဂိုဏ်းကို အိတလီက လက်မဲကြီးဟု ခေါ်ကြသည်။

အမေအား အတွားက အမေရိကန်ပြည်သို့ သွားခွင့်မပြုဟု သတင်းကြားကြ သဖြင့် အိတလီရောက် အမ်ဂျီအမ်မှ ပျိုလ်ကြီးများသည် ပေါ်ဇိုလီအထိ လိုက်လာကြ ပြီး အတွားအား အမေ့ကို သွားခွင့်ပြုပါရန် လာရောက်တောင်းပန်ပြောဆိုကြသည်။

အတွားကား ခေါင်းမာလှပါဘိ၊ မလွတ်နိုင်ဟု တထစ်ချဆိုသည်။ အမ်ဂျီအမ်မှ တာဝန်ရှိပုဂ္ဂိုလ်များကိုမူ လက်မဲကြီးအကြောင်းမပြောဘဲ၊ အမေ အမေရိကန်သို့ မသွားနိုင်ခြင်းမှာ ဝတ်စရာ သိုးမွေးအင်္ကျီညှပ်ကြီး မရှိ၍ဖြစ်သည်ဟု သူက လုံးလွဲပြော ပြန်သည်။ အမ်ဂျီအမ်လူကြီးများမှာလည်း တအံ့တဩ ဖြစ်ကြရသည်။ သူတို့က အမျိုးမျိုး ကတိကဝတ်ခံ၍ တိုးလျှိုး တိုက်တွန်း ပြောဆိုသော်လည်း အတွားကြီး က ‘ဆို ဖရုံမသီး’ ဘဲ ရှိနေသည်။ နောက်ဆုံးတွင် အမ်ဂျီအမ်လူကြီးများလည်း ပြောမရသည့်အဆုံး၌ လက်လျှော့ပြန်သွားကြပြီး ဒုတိယရသည့် အမျိုးသမီး တစ်ဦးကို ပထမအဖြစ် ပြောင်းလဲရွေးချယ်လိုက်ကြသည်။ ထိုအခါက အမေသည်

၁၇-နှစ်သာရှိသေးသဖြင့် အုပ်ထိန်းသူ မိဘခွင့်ပြုချက်ရမှ ရေခြားမြေခြား တိုင်း တစ်ပါးသို့ ခရီးသွားခွင့်ရမည် ဖြစ်သည်။

ယနေ့ချိန်ထိ အမေသည် သူ့ အမေရိကန်ပြည်သို့ မသွားရသည့်ကိစ္စမှာ သူ့မိခင်ကြီးက တကယ်ပင် လက်မဲကြီးအကြောင်းကို ယုံကြည်၍ပင်လား၊ ဟောလီးဝုဒ်သို့ သွားစေချင်၍ တမင်အကြောင်းရှာပြောကြား လေသည်လား ဟု သေချာပါပေ။

အမေ့အဖို့ကား အလွန်လည်း နာကြည်း၊ များစွာလည်း ဒေါသဖြစ်ရသော ဆုံးရှုံးမှုကြီးတစ်ခုပင်၊ မိမိ၏ အိပ်မက်ကမ္ဘာကြီး အကောင်အထည် ပေါ်တော့မည် ပြုပြီးမှ ပျက်စီးယိုယွင်းသွားရခြင်း ဖြစ်ပေသည်။ အမေကား လွယ်လွယ်နှင့် အရုံး ပေးသူကား မဟုတ်ချေ။ ဤကိစ္စဖြစ်ပွားပြီး နောက်မကြာမီပင် အမေသည် အတွား၏ ခွင့်ပြုချက်မယူတော့ဘဲ ရောမမြို့သို့ သွားရောက်ပြီး ရုပ်ရှင်ထဲဝင်ရန် ကြိုးစား တော့သည်။ ထိုစဉ်က ဂီနီစစ်ကားတွင် ကြီးကျယ်လှသော ရုပ်ရှင်လုပ်ငန်းကြီး ရှိသည်။ ထိုစတူဒီယိုမှ ဇာတ်ကားပေါင်း မြောက်မြားစွာ ရိုက်ထုတ်သည်။ ဤလုပ်ငန်းကား မူဆိုလိုနီ၏ ဟောလီးဝုဒ်ကို စိန်ခေါ်ထားသည့်လုပ်ငန်းပင်။

အမေသည် မည်မျှလောက် ရုပ်ရှင်မင်းသမီးဖြစ်ရန် ဝါသနာပါသည် မပါ သည် မသိရသော်လည်း ဟောလီးဝုဒ်သို့ မသွားရသဖြင့် စိတ်နာနာနှင့် ရုပ်ရှင် လောကတွင်းဝင်ရန် ကြိုးပမ်းနေဟန်တူပေသည်။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ ဤကဲ့သို့ ရောမမြို့သို့ သွားရောက်နေထိုင်ပြီး ရုပ်ရှင်ထဲ ဝင်ရန် လုံးပန်းနေခိုက်တွင်ပင် ကျွန်မ၏အဖေဖြစ်လာမည့် ရစ်ကာဒိုဆီကိုလိုနီနှင့် တွေ့ဆုံလေတော့သည်။ သူနှင့်တွေ့ကြုံပြီး အမေ၏ဖိုက်သည်လည်း တဖြည်းဖြည်း နှင့် ကြီးရင့်လာလေလေ၊ ရုပ်ရှင်မင်းသမီးဖြစ်ရေးနှင့် စန္ဒရားတီးဝိုင်းခေါင်းဆောင် ဖြစ်ရေးတို့သည် တစ်စတစ်စနှင့် ဝေး၍ဝေး၍ သွားလေလေ ဖြစ်ခဲ့ရလေသည်။

ထိုနေ့က ကျွန်မကလည်း လေ့လာရောဂါဖြင့် သေမလိုဖြစ်နေ၊ အဖေလုပ်သူ ကလည်း စွန့်ပစ်သွား၊ အမေတွင်လည်း ပိုက်ဆံလည်း မရှိ၊ စားစရာလည်း နုတ္တိ၊ အလုပ်ကလည်းလက်မဲ့ ဖြစ်နေချိန်ဝယ် အမေသည် ကျွန်မတို့နှစ်ဦး၏ အသက်ရှင် နေနိုင်ရေးအတွက် တစ်ခုတည်းသော လုပ်သင့်လုပ်ထိုက်သည့်အလုပ်ကို လုပ်လိုက် လေတော့သည်။ ဤသည်မှာ အခြားမဟုတ် အမေ၏မိခင်အိမ်သို့ ပြန်လည်ကပ်ရပ် နေထိုင်ရန်ပင် ဖြစ်တော့သည်။

အမေသည် ကြိတ်နီပြီး ပေါ်ခိုလီသို့သွားရန် ဘတ်စ်ကားခကို ရအောင် လုပ်ပြီး ကျွန်မတို့သည် အတွားအိမ်သို့ လာခဲ့ကြသည်။ အတွားတို့က ကျွန်မတို့ သားအမိနှစ်ယောက်အား ကြည်ဖြူကြမည် မဟုတ်သော်လည်း ပစ်ပစ်ခါခါဖြင့် မောင်းထုတ်မည်ကား မဟုတ်ဟု အမေက မျှော်လင့်ထားသည်။ အကယ်၍ အတွား အိမ်ရောက်မှ ကျွန်မသေလေသော် အနည်းဆုံး မိမိ၏ရင်ခွင်ကြားဝယ် သမီး ဆုံးသည့်အဖြစ်ကို ဖြေသိမ့်နိုင်ချေမည်ဟုလည်း အမေက တွက်ဆထားလေသည်။

ဆိုပီယာ၏မိခင်အပြော

“ကျွန်မရဲ့ရှေးဖြစ်ဟောင်း အောက်မေ့ဖွယ်တွေက လှလှပပ မဟုတ် လေတော့ တယ်ပြီး မမှတ်မိချင်တော့ပါဘူး။ အတိတ်ဖြစ်ရပ်တွေက ပျက်စီး ချုပ်ငြိမ်းကုန်ပါပြီ။ ကျွန်မနဲ့ ဆိုပီယာအဖေတို့ တွေ့ပုံကို ပြောပြပါ့မယ်။ ရောမမြို့ လမ်းတစ်ခုပေါ်မှာ တွေ့ကြတာပါပဲ။ အဲဒီတုန်းက ကျွန်မဟာ ရောမမြို့မှာ စန္ဒရား တီးစားမယ်။ ရုပ်ရှင်မင်းသမီးလုပ်မယ်ဆိုတဲ့ ရည်ရွယ်ချက်နဲ့ အလုပ်ရှာနေတဲ့ အချိန်ပါ။ ရစ်ကာဒိုနဲ့တွေ့တော့ သူက ဘာပြောသလဲဆိုတော့ ကျွန်မဟာ သိပ်လှတာပဲတဲ့။ သူဟာ ရုပ်ရှင်ထုတ်လုပ်သူ တစ်ယောက်ဖြစ်ပါတယ်တဲ့။ ကျွန်မဟာ ချောလွန်းလှလွန်းလို့ ခုလို မိတ်ဆက် ဘာဆက်နဲ့ အတင်းလာပြီး စကားပြော ရတာ ဖြစ်ပါတယ်တဲ့”

သူက အဲဒီလိုပြောတော့ ရိုးရိုးသားသားပဲထင်ပြီး ယုံတာပေါ့။ ကျွန်မ တို့ဟာ တောသူဆိုတော့လည်း ယုံလွယ်တတ်တာပေါ့။

အဲ... သူနဲ့ အဲဒီလို နှစ်ခါသုံးခါလောက်ပဲ တွေ့ပါတယ်။ နောက်တော့ သူဟာ ကျွန်မနေတဲ့အိမ်ခန်းထဲ ရောက်လာတော့တာပါပဲ။ နှစ်လလောက်ကြာတော့ ကျွန်မမှာ ကိုယ်ဝန်ရှိလာတယ်။ ဒါပေမယ့် သူက လက်ထပ်ဖို့ ငြင်းတယ်လေ။ ကျွန်မအဖို့ အရှက်တကွ အကျိုးနည်းဖြစ်ရတဲ့ကိစ္စပေါ့။ ကျွန်မ မိဘများကတော့ ပစ်ပစ်ခါခါ ကျွန်မကို မလုပ်ကြပါဘူး။ အဲဒီလိုနဲ့ပဲပေါ့။ ဆိုပီယာကို လယ်တောထဲမှာ နွားမကြီးက နွားကလေးမွေးသလို လွယ်လွယ်ကူကူပါပဲ။ ဒါပေမယ့် ဆင်းဆင်းရဲရဲနဲ့ပဲ မွေးဖွားခဲ့ရပါတယ်။

ကျွန်မအဖို့ ပေါ်ဇိုလီကို ပြန်သွားဖို့ မလွယ်ပါဘူး။ အဲဒီမှာက ဖအေ မပေါ်ဘဲ မွေးတဲ့မိန်းကလေးတစ်ယောက်မှ မရှိပါဘူး။ ကျွန်မတို့ဆီက မိန်းကလေးများဟာ လူသိရှင်ကြား အိမ်ထောင်ရက်သား မကျမခြင်း အပျိုစစ်စစ်မှ အပျိုစစ်စစ်ပါပဲ။ တိတ်တိတ်ပုန်းညားတာတို့၊ လင်ကောင်မပေါ်ဘဲ ကလေးမွေးတာတို့ မရှိပါဘူး။ ဒီကိစ္စဟာ ကျွန်မတို့အဖို့ အင်မတန် ကျပ်တည်းတဲ့စည်းကမ်းပါ။ မိန်းကလေးတိုင်းက လိုက်နာရပါတယ်။

ကျွန်မကို တစ်မြို့လုံးက အကျင့်ပျက်မလို့ ပြောကြမှာကို ကျွန်မသိပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ကျွန်မ မမ့ပါဘူး။ ပြောချင်ရာပြော ကျွန်မ ဂရုမစိုက်ပါဘူး။ ကျွန်မဟာ ကြက်ခေါင်းဆိတ်မခံဘဝကို ရုန်းကန်တိုက်ခိုက်နေတဲ့ ဘဝစစ်သားပါ။ ကျွန်မဟာ ကျွန်မအတွက် တိုက်တယ်။ ကျွန်မသမီးကလေးအတွက် တိုက်တယ်။ ကျွန်မရဲ့ မိဘတွေကလည်း ကျွန်မဘက်က ရပ်တည်ခဲ့ကြပါတယ်။ ဒီလိုနဲ့ပဲ ကျွန်မတို့ သားအမိဟာ ဘဝမှာ ရပ်တည်ခဲ့ကြပါတယ်။

...အားဖြင့် နေရာထိုင်ရာမှ နေရာထိုင်ရာ အကွာအဝေးကို မြေပြင်ပေါ်တွင် မြေခွက်များဖြင့် တွေ့ရှိရပါသည်။ ...

အခန်း (၃)

ကျွန်မတို့ ပေါ်ဇိုလီမြို့ကလေးဟာ မီးတောင်မှ ပြာများအပေါ် တည်ထားသည့် မြို့ကလေးပါ။ ဒီရေအတက်အကျတွင် နိမ့်ချည်ခြင့်ချည်လို ဖြစ်နေပါသည်။ ကျွန်မတို့နေထိုင်ရာ ဆော့ဗွာတာရားလမ်း အဆုံးတွင် မသေမရှင် မီးတောင်တစ်ခု ရှိပါသည်။ ထိုမီးတောင်မှ တစ်ခါတစ်ရံ ချော်ရည်ချော်တုံးများ ကျလာတတ်ပါသည်။ နေပဲလ်တွင် ဗီဆူးဗီယပ်မီးတောင် ရှိသကဲ့သို့ ပေါ်ဇိုလီတွင် ဆော့ဗွာတာရားဟု ပြောစမှတ်ပြုကြပါသည်။ အကယ်၍ ထိုမီးတောင်များအပေါ် တိုက်ရိုက်ခုံးကျပါက မီးတောင်ပေါက်ကွဲပြီး မြို့များမှာ ချော်ရည်မြုပ်များအကြား နစ်မြုပ်ပျောက်ကွယ်သွားနိုင်သည်ဟု ဆိုကြပါသည်။ ဤသို့ ပြောကြဆိုကြခြင်းများသည် တကယ်ဖြစ်နိုင်သည်လော သို့မဟုတ် စစ်ကောလာဟလတစ်ခုပင် ဖြစ်သည်လော ဆိုသည်ကိုမူ ကျွန်မ မသိပါ။

ပေါ်ဇိုလီမြို့ကလေးသည် ရှေးဟောင်းမြို့ကလေးပင် ဖြစ်ပါ၏။ ရောမခေတ်က အဆောက်အအုံများကို ကျကျနန ထိန်းသိမ်းထားရာ ကျွန်မတို့အိမ်၏ နောက်ဘက်တွင်ရှိသော ကျောက်သားဇာတ်ရုံပိုင်းသည် တစ်ခုအပါအဝင်ပင် ဖြစ်ပါသည်။ အိမ်နောက်ပေး မီးဖိုပြတင်းပေါက်မှ ကြည့်လိုက်လျှင် တိုင်ရိုနီးရန်း ပင်လယ်ပြာပြာကို နောက်ခံပြုလျက် ထိုဇာတ်ရုံကြီးကို လှပစွာ တွေ့နိုင်ပါသည်။ ကျွန်မတို့ မြို့သူမြို့သားများသည် ဆင်းရဲနွမ်းပါးသူများ ဖြစ်သော်လည်း ကျွန်မတို့၏ ဝန်းကျင်တွင် လှပသောပင်လယ်နှင့် အနီးတန်သော ရောမရှေးဟောင်းပစ္စည်းများ ပတ်ပတ်လည် ခြံရံလျက်ရှိသည်ဟူသော ဂုဏ်သတင်းကျော်ကြားမှု၏ အကျိုးကိုကား ခံစားနေကြရသူများ ဖြစ်ပါသည်။

ထိုပြင်လည်း ကျွန်မတို့ ပေါ်ခိုလိမ့်၊ သူမြို့သားများသည် သူမသာ ကိုယ်မသာ ညီညီမျှမျှ ဆင်းရဲကြပါသည်။ ဤအချက်မှာ နေပဲလ်မြို့ကဲ့သို့ မြို့ကြီးများရှိ ဆင်းရဲသားရပ်ကွက်မှ ဆင်းရဲသူဆင်းရဲသားများနှင့် မတူသည့်အချက်ပင် ဖြစ်ပါ၏။ ထိုမြို့ကြီးများမှ ဆင်းရဲသားရပ်ကွက်များမှာ များသောအားဖြင့် ချမ်းသာသော ရပ်ကွက်များနှင့် နီးကပ်လျက်ရှိရာ သူတို့မွဲတေပုံမှာ စိတ်ပါဆင်းရဲရပြီး မွဲတေ ကြရခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ ကျွန်မတို့အဖို့ကား ဘယ်သူဌေး၊ ဘယ်ချမ်းသာသူကိုမှ လည်းကောင်း၊ သူတို့၏ချမ်းသာသော သားသမီးများကိုမှလည်းကောင်း၊ ကြည့်စရာ ရှုစရာ မနာလိုဝန်တို့ဖြစ်စရာ မရှိသဖြင့် ကိုယ့်ကိုယ်ကို အောက်ကျအောက်ကျ ဖြစ်မှန်းလည်း မသိရဘဲ၊ စားလောက်ရုံ ကိုယ့်ဝမ်းစာကို ရှာကြ စားကြပြီး စိတ်လက်ချမ်းသာစွာဖြင့် မွဲတေနေကြရသူများသာ ဖြစ်ပါသည်။

ကျွန်မတို့မြို့မှာ ဘိုးစဉ်ဘောင်ဆက် သင်္ဘောတည်ဆောက်ခြင်းလုပ်ငန်း၊ တံငါလုပ်ငန်းဖြင့် အသက်မွေးဝမ်းကျောင်းပြုရသည့်မြို့ ဖြစ်ပါသည်။ သို့သော် ထိုလုပ်ငန်းနှစ်ခုစလုံးမှာ ဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်မှုမရှိဘဲ ကျဆင်းလာရာ ယခုအခါတွင် လုံးဝမရှိသလောက် ဖြစ်နေပါပြီ။ မည်သူမျှ ပေါ်ခိုလိမ့်မှ လက်ဖြစ်လှသင်္ဘောများကို လိုချင်မက်မောခြင်း မရှိတော့ပါ။ ငါးဖမ်းတံငါလှေများကလည်း ခေတ်မမီတော့ သဖြင့် လုပ်ငန်းမတွင် ကျယ်လှ။ မြို့တွင် တွင်တွင်ကျယ်ကျယ် လုပ်ကိုင်နေရသော အခြားလုပ်ငန်းတစ်ခုကား ရှိပါ၏။ ထိုလုပ်ငန်းကား ဒဲယမ်းမီးကျောက်စက်ရုံပင် ဖြစ်ပါ၏။ လုပ်ခမှာ နည်းလှသော်လည်း မြို့မှ ယောက်ျားအများအပြားအား အလုပ်သမားများအဖြစ် ခန့်ထားနိုင်ခဲ့ပါသည်။

ကျွန်မတို့အိမ်မှာ သပျစ်သီး ပုန်းရည်ကြီး အလုပ်ရုံအပေါ် ထပ်ရှိ အခန်းတွဲအိမ် ဖြစ်ပါသည်။ ကျွန်မတို့အိမ်မှာ ဧည့်ခန်းကလေးတစ်ခု ကျဉ်းမြောင်း လှသော ထမင်းစားခန်းတစ်ခန်း အတော်အသင့် ကျယ်ဝန်းသော အိပ်ခန်းနှစ်ခန်းနှင့် မီးဖိုခန်းကလေးတစ်ခုပါသော အိမ်ဖြစ်ပါသည်။ အိမ်သာတွဲလျက်ရှိသော်လည်း ရေချိုး၍ မရပါ။ ကျွန်မတို့ မိသားစုမှာ ၇-ယောက် (အဘိုး၊ အဘွား၊ ဦးလေး နှစ်ယောက်၊ အဒေါ်တစ်ယောက်၊ အမေနှင့် ကျွန်မ) ဖြစ်ပါ၏။ ညီမလေး ဖွေးတော့ ၈-ယောက် ဖြစ်လာပါ၏။ ခုတင်အိပ်ရာတစ်ခုပေါ်တွင် လူလေးယောက်ကျ အိပ်ရပါသည်။ ကျွန်မ ပေါ်ခိုလိမ့်ကြလေးတွင် နေထိုင်ရစဉ်အတွင်း တစ်အိပ်ရာ တည်း သုံးယောက်ထက်နည်းပြီး အိပ်ခုံရသည် မရှိပါ။ အီတလီပြည် နေပဲလ် နယ်သူနယ်သားတို့၏ မလှေထိုးစံအတိုင်း ဧည့်ခန်းမှာ ဧည့်သည်လာမှသာ အသုံးပြု

ရသော အခန်းဖြစ်သဖြင့် ကျွန်မတို့ဆီသို့ ဘယ်ခဏည့်သည်၊ ဘယ်အပေါင်းအသင်းမှ လာစရာ မရှိ၍ ကျွန်မတို့ ဧည့်ခန်းငယ်ကလေးမှာ သည်အတိုင်းပင် ရှိနေရပါ၏။ ဘယ်သူမှ ယောင်လို့မှ ခြေချခြင်း မရှိခဲ့ပါ။ တစ်ပတ်နေ၍ တစ်ခါ သည်အခန်းအတွင်း ဝင်သူဟူ၍ မရှိခဲ့။ တနင်္ဂနွေနေ့မှအပ အခြားနေ့များတွင် ကျွန်မတို့သည် ထမင်းစား ခန်းအတွင်း၌ ထမင်းစားခြင်းမရှိဘဲ မီးဖိုထဲက သစ်သားစားပွဲကလေးပေါ်တွင်သာ ထမင်းစားကြသည်က များပါသည်။

ကျွန်မ၏အဘိုးသည် ပုပုသေးသေးနှင့် လူဝီနီလူညွက်ကလေး ဖြစ်ပါ၏။ သူ့အလုပ်ကလွဲ၍ ဘာကိုမှ ဂရုစိုက်သူ မဟုတ်ပါ။ သူသည် ခဲယမ်း မီးကျောက် စက်ရုံမှ ဝိုမင်လူကြီး ဖြစ်ပါသည်။ ကျွန်မတို့အဖို့ ဤရာထူးသည် အလွန်ပင် ကြီးမား၍ အဘိုးသည် စက်ရုံတွင် အရေးပါအရာရောက်သူအဖြစ် ကျွန်မတို့က ယူဆကြပါသည်။ သို့သော် ရာထူးကသာ လူအထင်ကြီးစရာ ဖြစ်သော်လည်း လခမှာကား ဟုတ်တိပတ်တိ ရသည်မဟုတ်ပါ။

အဘိုးသည် အလုပ်ကို ကြိုးစားလုပ်ကိုင်သူ ဖြစ်သည်။ စက်ရုံတွင် တစ်နေ့ ကုန် တစ်နေ့ခန်း လုပ်သည်သာမက အချိန်ပိုအထိ လုပ်ပြီး ညချမ်းအခါ မောပန်း စွာဖြင့် အိမ်ပြန်ရောက်၊ မည်သူကမှ သူ့ကို နှောင့်ယှက်သည်ကို မကြိုက်ဘဲ သတင်းစာ တစ်စောင်ဖတ်ပြီး နေတတ်သူ ဖြစ်သည်။ သို့သော် ထိုအချိန်တွင်မှ အဘွားက မိသားစုကိုစွဲ၊ အိမ်တွင်းရေး၊ ငွေရေး ကြေးရေး စသော ပြဿနာပေါင်းစုံကို တင်ပြပြီး သူ့ကို ဆွတတ်သည်။ ဤတွင် သူလည်း စိတ်ဆိုးမာန်ဆိုးဖြစ်ကာ သတင်းစာကို ပစ်ချပြီး အဘွားကို ပြန်လှန်ပြောဆိုရာမှ တစ်ယောက်တစ်ခွန်း ရန်ဖြစ်ကြပါသည်။ ဤအဘိုးနှင့်အဘွားတို့၏ ရန်ပွဲကလေးများသည် ညစဉ်ညတိုင်းလိုဖြစ်နေရာ ကျွန်မ တို့ဘဝ၏ တစ်စိတ်တစ်ပိုင်းဖြစ်ရပ်ဟု ဆိုက မမှားပါ။

တကယ်တော့ အဘွားသည် အိမ်ထောင်စုတစ်ခုလုံး၏တာဝန်ကို ပခုံးပေါ် ထမ်းပြီး ရုန်းကန်နေရသူသာ ဖြစ်ပါသည်။ အဘွားသည် တစ်အိမ်ထောင်လုံး၏ ဝမ်းရေး၊ စိတ်ဓာတ်၊ နှင်တံ၊ အချောတော်၊ အိမ်ထောင်တစ်ခုလုံး၏အသံ စသဖြင့် ဖြစ်ပြီး စင်စစ် သူ့ကိုယ်သူ ယုံကြည်သူဖြစ်သည်။ အကောင်းဘက်ကချည်း တွေးတတ်မြင်တတ်သူပင် ဖြစ်ပါသည်။ အသက် ၅၀ တွင်ပင် ဆင်းရဲပူဒဏ်က သူ့အား အိုစေသည်။ ခေါင်းဖြူစေသည်၊ ခါးကိုင်းစေပြီး ညှိုးနွမ်းနေစေသည်။ ကျွန်မရိုက်ရသော A SPECIAL DAY ဓာတ်ကားထဲတွင် အလယ်အလတ်

အရွယ်ပိုင်း အိမ်ရှင်မအဖြစ် သရုပ်ဆောင်ရာ အတွား၏သဏ္ဍာန်ကို မှန်းဆ၍ သရုပ်ဆောင်ခဲ့သည်။

အဘိုးသည် သူ၏လစာငွေကို လစဉ် ၂၇-ရက်နေ့တွင် အိမ်သို့ ယူဆောင်လာလေ့ရှိသည်။ လဆန်း၍ ၁၃ ရက်ခန့်လောက်တွင်ပင် မိသားစု စားရေးသောက်ရေးအတွက် အားလုံးသုံးပစ်ပြီး ဖြစ်နေသည်။ ကျွန်ရက်များအတွက် အတွားသည် ကျွန်မတို့ တစ်အိမ်ထောင်လုံး ဘဝရပ်တည်နိုင်ရေးအတွက် ချေးရ ငှားရ၊ ကြံရဖန်ရနှင့် နေရရှာသည်။ ဦးလေးနှစ်ယောက်သည် ပြောက်ကျား ပြောက်ကျား တောက်တိုမယ်ရ အလုပ်ကလေးများကို ခဲယမ်းမီးကျောက်စက်ရုံတွင် လုပ်ရပါ၏။ သို့သော်လည်း အလုပ်လုပ်နိုင်သူအားလုံး၏ ဝင်ငွေသည် ရက်သတ္တ ၇-ရက်ပတ်လုံး ထမင်းစားပွဲပေါ်တွင် လုံလုံလောက်လောက် စားစရာမတင်နိုင်။ တကယ်တော့ အိမ်ထောင်စု၏ လုပ်အားသည် တစ်ပတ်လျှင် တနင်္ဂနွေနေ့ တစ်နေ့လောက်သာ ကောင်းကောင်းမွန်မွန် စားနိုင်သောအင်အားသာ ရှိပါသည်။ ကျွန် ၆-ရက်လုံးလုံး တော်ရိလျော်ရိနှင့်သာ ပြီးရပါသည်။ 'သင်တို့သည် ၆-ရက် အလုပ်လုပ်ကြပြီး ၆-ရက်မြောက်သောနေ့တွင် အနားယူကြရမည်' ဟူသော သမ္မာကျမ်းစာ ဒေသနာတော်ကို ကျွန်မတို့က ပြောင်းပြန်လုပ်နေကြသလို ဖြစ်နေ ပါ၏။ ကျွန်မတို့သည် ၆-ရက် အငတ်ခံနေကြပြီး ၇-ရက်မြောက်သောနေ့တွင်မှ စားကြသောကြောင့်တည်း။ ဤတနင်္ဂနွေနေ့ နေ့လယ်စာမှာလည်း အတွား လူအိစာ ၏ မနားမနေ ကြီးပမ်းချက်ကြောင့် ကျွန်မတို့အားလုံး ဖွယ်ဖွယ်ရာရာ စားသောက် ရခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

တို့သည် အိမ်တံခါးဖွင့်ပေးသူမှာ အဘွားပင် ဖြစ်သည်။ လေမှာရောဂါဖြင့် မချီမသုံဖြစ်နေသော ကျွန်မအားပွေ့၍ 'အိမ်က လက်မှခံပါ့မလား' 'အိမ်က လက်မှ ခံပါ့မလား' ဟု တထင့်ထင့်နှင့် အိမ်ပြန်လာသူ လင်ပစ်မ ကျွန်မအမေသည် အိမ်တံခါးဝရောက်၍ တံခါးကိုခေါက်လိုက်သော် အဘွားက တံခါးဖွင့်ပေးပြီး အဘွားသည် သူ့လက်ကို ဆန့်တန်းကာ သူ့သမီးနှင့် သူ့မြေးကျွန်မအား ဆီးကြို ပွေ့ဖက်ကာ အိမ်တွင်းသို့ ခေါ်ဆောင်ခဲ့လေသည်။ ထိုမျှသာမက ထူးခြားသော အချိန်ကာလများတွင် သောက်ရန် သိမ်းဆည်းထားသည့် အရက်ပုလင်းကို မီးဖိုချောင် ကြောင်အိမ်အတွင်းမှ ထုတ်လာသော အိမ်သားသစ်တစ်ဦးအဖြစ် တိုးလာသူ ကျွန်မ အတွက် ဆုမွန်ကောင်းတောင်းကာ တစ်ယောက်တစ်ခွက် သောက်ကြလေသည်။

အခန်း (၄)

ထိုနောက် အဘွားသည် မြောမြောကလေးဖြစ်နေသူ ကျွန်မအားကြည့်၍ 'ပင်လယ်လေ လတ်လတ်ဆတ်ဆတ်ရှုရရင် ကောင်းသွားမှာပါ။ ဒါပေမယ့် နို့တိုက်မှ ဖြစ်မယ်။ သူ့အတွက် အာဟာရဖြစ်မှသာ မျှော်လင့်ချက်ရှိမယ်...' ဟု ပြောလေသည်။ အမေက သူ နို့ခန်းသွားရုံကို အဘွားအားပြောပြရာ အဘွားက 'ဒီလိုဆိုရင် တို့ နို့ငှားဇာရာနယ်လာကို ငှားမှဖြစ်မယ်။ သူက သိပ်ပြီး နို့ထွက်ကောင်းတယ်' ဟု မှတ်ချက်ချပြီး ချက်ချင်းပင် ဇာရာနယ်လာအမည်ရှိ နို့ငှားအား ငှားရမ်းပါ လေသည်။ နို့ငှားမိခင်အား ကျွန်မအတွက် တစ်လလျှင် လိုင်ရာ ငါးဆယ်ပေးရရာ အဘွားကပင် ကျခံပါသည်။ ဇာရာနယ်လာတွင် ကျွန်မကဲ့သို့ နို့ငှားစို့ကြရသူ အခြားကလေးငယ် တစ်ဒါဇင်ခန့်ရှိရာ သူတို့နှင့်အတူ ကျွန်မသည် ဆူဖြိုးလှသည်

ဇာရာနယ်လာ၏ နို့များကို စို့ရပါသည်။ သူ့နို့များကလည်း ပေါလူပါသည်။ အတွားသည် ဤမျှနှင့် မကျေနပ်နိုင်သေးဘဲ ကျွန်မ နာလန်ထအောင် မည်မျှကြာအောင် ဤနို့ငှားမိခင်အား ငှားရမ်းထားရထားရ၊ မိသားစုစားရန် သူ့ဆောင်းထားသမျှ အမဲသားငါးများကို ဇာရာနယ်လာထံ စို့ရပါသည်။ ဤသို့ဖြင့် နို့ငှားမိခင်၏ နို့သည် ယခုထက် ပို၍ အားရှိမည်၊ ယခုထက်ပို၍ နို့ထွက်ကောင်းမည်ဟု အတွားက ယူဆပါသည်။

ဤကဲ့သို့ အတွားက သူတို့စားရမည့် အမဲသားငါးကို ဇာရာနယ်လာ အားကျွေးသဖြင့် သူတို့မစားရစေကာမူ ကျွန်မ၏အကိုးနှင့်တကွ ဦးလေးများနှင့် အဒေါ်တို့သည် နည်းနည်းကလေးမှ ပြိုင်ညည်းတွားခြင်း မရှိပါ။ ကျေးကျွန်ုပ်နပ်နှင့်ပင် သူတို့က အငတ်ခံရရှာကြပါသည်။ နောင်တွင် ဤအကြောင်းကို ပြန်လည် ပြောပြသောအခါ အတွားက နို့ငှားမိခင်ကို အမဲသားငါး ပေးထားခြင်းဖြင့် မြေးကလေး ကျန်းမာသန်စွမ်းလာမည့်အရေးသည် စားပွဲပေါ်တင်ပြီး ထိုအမဲဟင်းလျာများကို စားရခြင်းထက် သူ့တွင် ချိုမြိန် ဝမ်းသာစရာ ဖြစ်ပါသည်ဟု ကျွန်မအား ပြောပြပါသည်။

ကျွန်မ ဤအတွား၏မေတ္တာကို ယနေ့ထိ တန်ဖိုးထားလျက် ရှိပါသည်။ သူက ကျွန်မအား ဤကဲ့သို့ အငတ်ခံကျွေးမွေး ပြုစုခဲ့ခြင်းဖြင့် နောင်တွင် ကျွန်မထံမှ ဘာရစေတော့၊ ညာရစေတော့ဟု သူ့တွင် လုံးဝ မျှော်မှန်းချက် မရှိ၊ သူကား မေတ္တာမှ မေတ္တာတစ်ခုတည်းသက်သက်ဖြင့်ပင် ကျွန်မအား ပေးစရာရှိသမျှကို ပေးခဲ့သူပင်။

ကျွန်မ ကျောင်းသူအရွယ်အရောက် ကျောင်းတက်ရာ၌ ကျွန်မသည် ကျောင်းသို့ အစောဆုံးရောက်လျှင်ရောက်၊ မရောက်လျှင် နောက်ဆုံးကျောင်း သူကလေး အခန်းတွင်း ဝင်ရောက်သည့်နောက်မှ ရောက်လာတတ်ပါသည်။ နောက်ဆုံးကျောင်းသူ၏နောက်မှပင် နောက်အကျဆုံး တက်သူပါတည်း။ ဤကား အကြောင်းမဲ့မဟုတ်ပါ။ ခါးသီးဖွယ် ဘဝပေးသင်ခန်းစာမှ ရခဲ့သည့် အသိစိတ်ကြောင့်ပင် ဖြစ်သည်။ ကျွန်မသည် ကျောင်းတွင် မထင်မရှား ကုပ်ကုပ်ကလေးနေရန် ဖြစ်သည်။ သို့မှသာ လင်ကောင်မပေါ်ဘဲ မွေးသည့်ကလေး သို့မဟုတ် လက်ထပ်ယူခြင်း မခံရဘဲ လင်နှင့် အဖျိုစိုက်မှ ထွက်သည့်ကောင်မ စသည်ဖြင့် တိုးတိုးတစ်ဖုံ ကျယ်ကျယ်တစ်ချိုး အတင်းပြောခြင်း၊ ရှုတ်ချကြည့်ခြင်း၊ နှိမ်ခြင်း၊ ချိုးခြင်း၊ ရန်စခြင်း၊ နောက်ပြောင်ခြင်းတို့မှ ကင်းဝေးရန် ဖြစ်ပါ၏။

ကျွန်မသည် အလွန် အရှက်ကြီးသူဖြစ်ပါ၏။ နောက်ကြောင်းကိုလည်း တစ်ခုစီ ပြန်တွေးတတ်သူဖြစ်ရာ နောက်ကြောင်းဘဝ ဖြစ်ရပ်များကလည်း အမြဲတစေ ကျွန်မ၏စိတ်အစဉ်၌ စွဲကပ်နေလေသည်။ ထို့ကြောင့် ကျွန်မအား ပြောင်ကြ၊ နောက်ကြ၊ ရိုးနှိမ်ရှုတ်ချပြောဆိုခြင်းခံရမည်ကို မည်သို့မျှ ခံနိုင်မည် မဟုတ်ပါ။ အလွန်အမင်း ရှက်လှပါသည်။

ကျွန်မတက်ရသော ခရစ်ယာန်ဘုန်းကြီးကျောင်းမှ ဆရာမသီလရှင် များသည် ကျွန်မ၏အပယ်ခံဘဝကို ဂရုစိုက်ကြသည် မဟုတ်ပါ။ ကျွန်မအား အများနည်းတူပင် ဆက်ဆံကြပါ၏။ သို့သော် သူတို့ထံသွားရောက်ပြီး ကျွန်မ၏ ဒုက္ခကို တင်ပြဆွေးနွေးရန်တိစ္ဆာကိုကား ကျွန်မ မတွေးခံပါ။ တကယ်တော့ ကျွန်မ သည် သူတို့ကိုလည်း အလွန်ကြောက်လှပါသည်။ သူတို့လည်း ကျွန်မ၏အတန်းသူ များလိုပင် ကျွန်မအား စာအုပ်များကြမည့်သူများ မဟုတ်ဟု ကျွန်မက ထင်မိနေ သည်။ နေ့စဉ် နံနက်တိုင်းပင် ကျွန်မသည် ကျောင်းသွားရမည့်အရေးကို တွေး၍ ရင်လေးမိရသည်။ ကျွန်မ၏နဖူးပြင်တွင် ကျွန်မကား အဖေမပေါ်သမီးဟု စာတန်း လိုးထားသည်ဟုပင် ထင်နေမိပါသည်။

ကျွန်မတွင် အခြားဒုက္ခတစ်ခု ရှိပါသေးသည်။ ကျွန်မ၏မိခင်သည် အရပ် အမောင်းကောင်းကောင်းနှင့် ချောမောလှပသူတစ်ဦး ဖြစ်ပါသည်။ ကျောင်းမှ အခြားကျောင်းသူများ၏ မိခင်များနှင့် မတူပါ။ ထူးထူးခြားခြားလှသူ ဖြစ်ပါ၏။ အမေသည် တစ်ခါတစ်ရံ ကျွန်မအား ကျောင်းလာကြိုတတ်ရာ ထိုအခါတွင် ကျွန်မ၏ အတန်းသားများသည် ကျွန်မအား ကြည့်သည့်အကြည့်မျိုးနှင့် အမေ့ကိုလည်း ကြည့်ကြသည်ကို ကျွန်မ တွေ့ရပါသည်။ ကုပ်ကုပ်ကလေး မထင်မရှားနေလိုမှ အမေ ကျောင်းလာကြိုလျှင် အလွန်သီသာ ထင်ရှားလွန်းနေသဖြင့် ကျွန်မသည် အမေ့အကြံမခံ၊ အမေ မလာခင်ပင် အစောကြီးကြိုပြီး လစ်တန်လစ်၊ ပြေးတန်ပြေး လုပ်ရပါသည်။

အမေသည် ကဖီးဆိုင်ငယ်ကလေးများ၊ စားသောက်ဆိုင်ကလေးများတွင် စန္ဒရားတီး၍ ဖျော်ဖြေပေးရခြင်းဖြင့် ဝင်ငွေအနည်းငယ် ရပါသည်။ တစ်ခါတစ်ရံ အမေသည် နေပဲလိမ္မို၊ ရောမမြို့ကြီးများအထိ သွားရောက်၍ စန္ဒရားတီးရပါသည်။

တစ်ညနေတွင် အမေ့ကိုကြည့်ရသည်မှာ ဖျော့တော့လှပြီး စိုးရိမ်ပူပန် နေပုံရပါသည်။ သို့သော် မကြာပါ အားတင်းလိုက်ပုံရပြီး အဘွားထံ သွားရောက်ကာ တီးတိုးပြောဆိုနေပါသည်။ အခြားမဟုတ်ပါ။ သူသည် ရောမမြို့တွင် အမေ့ကို

မကြာခဏ တွေ့ရတတ်ကြောင်း၊ ဤသို့တွေ့သည်မှာ သူ့အား လက်ထပ်လို
လက်ထပ်ငြား၊ ပြန်လည်၍ အတူတကွ နေထိုင်လိုနေထိုင်ငြား ပြောဆိုရန် တွေ့ရခြင်း
ဖြစ်ကြောင်း၊ အမေက လက်ထပ်မည် မထပ်မည် အတူနေမည် မနေမည် မသိရသေး
သော်လည်း သူ့တွင်မူ နောက်ထပ် တစ်ခိုက်ရပြန်ပြီဖြစ်ကြောင်းနှင့် အတွေးထဲ
ဝေခံပြောဆိုနေခြင်းပင် ဖြစ်ပေသည်။

အတွေးသည် အမေကပြောပြီးသော် သူ့မျက်နှာကိုသူ လက်ဝါးဖြင့် အုပ်ပြီး
အတန်ကြာ ခေါင်းငုံ့နေလေသည်။ ပြီးသော် ပြီးသွားရပါ၏။ အတွေးကား ခွင့်လွှတ်
တတ်သူပီပီ အမေအား ခွင့်လွှတ်လိုက်ပြီး နောင်တွင် ညီမလေးမာရီယာကိုလည်း
အိမ်သားသစ်တစ်ဦးအဖြစ် လက်ခံပါသည်။ မာရီယာမွေးသော် ကျွန်မသည်
လေးနှစ်ရှိပါပြီ။

ကျွန်မသည် ပင်ကိုယ်စီစေ့ကိုက အရှက်အကြောက်ကြီးသူ ဖြစ်လေသလား
သို့မဟုတ် ကျွန်မဘဝကြောင့် လိပ်ပြာမလုံဖြစ်နေ၍လား ကျောင်းနေဖက် အတန်း
သားများ၏ နောက်ပြောင်ရွတ်ချမှုကြောင့်လားမသိ ရှက်တတ်ကြောက်တတ်
သွန်းအားကြီးသည်။ ယခုအချိန်အထိ အလွန်အမင်း အရှက်အကြောက်ကြီးသူ
ဖြစ်နေပါသည်။ ထို့ကြောင့်လည်း ပါတီပွဲများ၊ ပွဲနေပွဲထိုင်များ သွားရမည်ဆိုလျှင်
ကျွန်မသည် အကြောင်းအမျိုးမျိုးပြပြီး မသွားဘဲနေလေ့ရှိသည်။ ကံကြမ္မာက
ကျွန်မကိုသာမက ကျွန်မ၏အသက် ၉-နှစ်အရွယ်ရှိ သားကြီး ကာလိဂျွန်နီယာကိုပါ
တို့စားထားလေသည်လား မသိ၊ ကာလိငယ်သည်လည်း ကျွန်မကဲ့သို့ အရှက်
အကြောက်ကြီးသူ ဖြစ်နေပါသည်။ ကာလိဂျွန်နီယာအား ကျွန်မက သူ့ကျောင်းသို့
သွားရောက် ကြိုလျှင် သူမကြိုက်ပါ။ သူ အလွန်ရှက်ပါသည်။ သူက ပြောပါသည်။

“မေမေက တခြားအမေတွေနဲ့ တူမှမတူဘဲကိုး မေမေရ၊ မေမေက
ထူးထူးခြားခြားဖြစ်နေလေတော့ ကျောင်းကကောင်တွေက မေမေနဲ့ ကျွန်တော့်ကို
ကြည့်ကြ၊ မေမေကို လက်ညှိုးထိုးပြကြနဲ့ဆိုတော့ ကျွန်တော် မနေတတ်ဘူး...”

တစ်ခါတစ်ရံ ကျွန်မသည် ကာလိဂျွန်နီယာ မရှက်ရလေအောင် ဂျင်းဘောင်းဘီ
ဝတ်ပြီး မထင်မရှား သူ့ကျောင်းသို့ သွားရောက်ကြိုပါသည်။ ဤသို့လည်း မရပါ။
ကျွန်မ ဘယ်လိုဝတ်ဝတ်၊ ဘယ်လို ရုပ်ပျက်ပျက် သိသာထင်ရှားနေသဖြင့် သားကြီး
အဖို့ ရှက်မြဲရှက်ရပါသည်။ ထို့ကြောင့် ကျွန်မတို့သားအမိ မော်တော်ကားပေါ်

ရောက်လျှင် သားကြီးက 'မေမေလာကြိုတာ ဝမ်းသာပါတယ်' ဟု ပြောရှာတတ်
သော်လည်း သူ ဘယ်လို ခံစားနေရသည်ကို ကျွန်မသိပါသည်။ သားကြီးပြင်း
လာသော် ကျွန်မ၏ခံစားချက်များကိုပါ သူသိလာပေလိမ့်မည်ဟုသာ ကျွန်မ မျှော်မှန်း
ရတော့သည်။

ကျွန်မသည် ကျွန်မ၏ဖခင်ကို ကျွန်မ ၅ နှစ်သမီးအရွယ်တွင် ပထမဆုံး
စတင်တွေ့ဆုံရပါသည်။ အမေသည် အဖေ ပေါ့ဖိုလီသို့ လိုက်လာရန် လီဆယ်ပြီး
ကြေးနန်းရိုက်လိုက်သည်။ ကြေးနန်းတွင် ကျွန်မ အသည်းအသန် ဖြစ်နေသည်။
အမြန်ဆုံး လိုက်လာပါဟု ပါရှိ၏။

အဖေလည်း တကယ်လိုက်လာသည်။ ထိုနေ့ကို ကျွန်မ မှတ်မိနေသေးသည်။
အမေသည် တစ်ဖက်လုံး ဂနာမငြိမ် ယောက်ယက်ခတ်နေသည်။ ကျွန်မအားလည်း
အဖေလာလိမ့်မည်ဟု ပြောမထား။ ကျွန်မအား ဆံပင်ပြီးပေးခြင်း၊ အဝတ်အစား
အကောင်းကလေးများ ဝတ်ဆင်ပေးထားသဖြင့် ယနေ့အဖို့ တစ်စုံတစ်ခုတော့
တစ်စုံတစ်ခုပဲဟု ကျွန်မက ထင်ထားသည်။ အမေသည် သူကိုယ်တိုင်လည်း
ဂနာမငြိမ်၊ ကျွန်မအား ပြီးလိမ်း ပြင်ဆင်ပေးရာ၌လည်း ပျာယာခတ်နေသည်။
ဪ... သူ့သမီး အကျည်းတန် အရပ်ဆိုးမ မပိန်ခြောက်အား လှစေချင်သည်
သူခင်ပွန်းမြင်လျှင် သမီးအား သဘောကျသွားစေချင်သည်ကိုး...။

အဖေလာပါပြီ။ အမေသည် ကျွန်မအား ကျွန်မတို့ အသုံးမပြုဘဲ
ထားကြသည့် ဧည့်ခန်းအတွင်းသို့ ခေါ်ဆောင်လာခဲ့ပါသည်။ ဧည့်ခန်းထဲဝယ်
အရပ်ရှည်ရှည်ခန့်ခန့် လူချောကြီးတစ်ယောက်သည် ပြတင်းပေါက်ကို ကျောပေးပြီး
ရပ်နေသည်ကို တွေ့ရသည်။ အမေသည် အမေ့ဘက်မှ ဆွေမျိုးများထက်ပို၍
အရပ်ရှည်သည်။ သပ်ရပ်ကျနစွာလည်း ဝတ်ဆင်ထားသည်။ အဖေ၏နှာခေါင်းသည်
ထူးထူးခြားခြား ဖြစ်နေပါ၏။ သို့သော် သူ၏အရပ်အမောင်းနှင့် လိုက်လျော
ညီထွေဖြစ်နေသဖြင့် ကြည့်ကောင်းလှပါသည်။

အဖေ၏ရှေ့တွင် ခြေနင်း၍ မောင်းရသည့် ကားပြာကလေး တစ်ခုရှိနေပါ
သည်။ အီတလီပြိုင်ကားများကို တုပ ပြုလုပ်ထားသည့် ကားလေးတစ်စီးပင်။
ကျွန်မတို့မြို့ကလေးတွင် ဘယ်ကလေးမှ ဤကားကလေးမျိုး မရှိ။ ကျွန်မကလည်း
ဤကဲ့သို့သာ ကလေးစီးကားလှလှကလေးကို မမြင်ဖူးခဲ့။ ကားပြာကလေးပေါ်တွင်

ကျွန်မအား ချစ်စနိုးခေါ်ကြသည့် ငယ်နာမည် 'လယ်လာ' ဟူသည့် နာမည်ရေး
ထိုးထားသည်။

အမေသည် ကျွန်မ၏ ကျောကိုတွန်းပြီး အဖေ့ရှေ့သို့ ပို့လိုက်သည်။

“သမီး... ဒါ သမီးပေးပေ”

အမေသည် သူ့ခါးကို ကုန်းလိုက်ကာ သူ့လက်ကို ဆန့်တန်းပေးလိုက်သည်။
သူ၏အပြုံးသည် နှစ်လို့ဖွယ် ရှိလှပါပေ၏။

“ဟောဒီမှာ မင်းဖို့ လက်ဆောင်ကလေးတစ်ခု ယူလာတယ်”

အဖေက ကားကလေးကိုပြပြီး ပြောလိုက်သည်။ ကျွန်မသည် ဒါလောက်ပဲ
မှတ်မိတော့သည်။ နောက် ဘာတွေ ဆက်ဖြစ်သည်ကို မှန်မွှားမွှားကလေးသာ
မှတ်မိတော့သည်။ အဖေက နောင်တွင် ပြန်ပြောပြသည်မှာ ကျွန်မသည် အဖေဆီ
သွားရန် တွန့်ဆုတ်တွန့်ဆုတ် ဖြစ်နေသည်။ အဖေဟု ပြောသည်ကို လက်မခံ၊
ကျွန်မတွင် အဖေရှိနေပြီးဖြစ်သဖြင့် အဖေမဟုတ်နိုင်၊ သွားပါတော့ဟု ဤအဖေ
ဆိုသူကို ကျွန်မ မကြည့်ချင် မမြင်ချင်တော့ကြောင်းဖြင့် ပြောပြီး နှင်ထုတ်သည်။
ထို့နောက် ငိုယိုကာ အခန်းတွင်းမှ အတင်းထွက်ပြေးသွားသည်ဟု ဆိုပါသည်။

အမေသည် ဤအဖေနှင့်သမီး တွေ့ဆုံပွဲကို အစစအရာရာ ကြိုတင်ပြင်ဆင်
ပေးထားသင့်သည်ဟု ကျွန်မထင်ပါသည်။ အဖေမပေါ်ဘဲ မွေးသည်၊ အပျိုစိုက်က
မွေးသည် စသဖြင့် အပယ်ခံဘဝ ၅ နှစ်သမီးနှင့် သူ့အဖေဆိုသူတို့ ပထမဆုံးတွေ့ကြုံ
ရမည့်ကိစ္စသည် ကျွန်မအဖို့ ကြီးမားလှပါ၏။ လွယ်လွယ်နှင့် ပြီးစီးသွားနိုင်မည့်ကိစ္စ
မဟုတ်ပါပေ။

အဖေသည် ကျွန်မက အဖေမဟုတ်ဟု ဆိုလိုက်သဖြင့် နာကြည်းသွား
သည်ဟု ကျွန်မထင်ပါသည်။ ကျွန်မအဖို့လည်း အဖေအား အဖေဟု လုံးဝ မသတ်
မှတ်ခဲ့။ အဖေအား ကျွန်မတို့မိသားစု အိမ်ထောင်စုတွင် ဆွေမျိုးရင်းချာတစ်ဦးဟုပင်
ကျွန်မ မထင်မှတ်ခဲ့။

ကျွန်မသည် အတိုးအား 'ပါပါ'ဟုခေါ်ပြီး အဘွားကိုလည်း 'မာမာ' ဟု
ခေါ်ခဲ့ပါသည်။ အဖေကိုမူ ကျွန်မက 'မာစီနာ'ဟု ခေါ်ခဲ့ပါသည်။ 'ဖခင်'၊ 'အဖေ'
ဟူသည့် စကားလုံးသည် ထိုအဖေဆိုသူနှင့် အတူတကွ နေထိုင်ရခြင်း မပြုရခြင်း၊
ထိုအဖေနှင့် ဆိုးတူကောင်းဖက် မဟုတ်ရခြင်း၊ သားသမီး တစ်စုံတစ်ခုဖြစ်သော်
တွဲကူပေးမဖော် ပြုလုပ်ရခြင်းမရှိလျှင် ယင်းစကားလုံးသည် သားသမီးဆိုသူများ
အတွက် ဘာမှ အဓိပ္ပာယ်မရှိချေ။ ထို့ပြင်လည်း အတိုးအဘွားတို့၏ မိသားစုတွင်

အဖေ၏အကြောင်းကို ပြောကြလေတိုင်း အကောင်းဟု ပြောကြရသည် မရှိ၊ အဆိုးဘက်ကလည်းကောင်း၊ နှိမ့်ချကဲ့ရဲ့ ပြောဆိုကြခြင်းဖြင့်လည်းကောင်း အဖေ အကြောင်းကို ကြား၍သာ နေရလေသည်။ အဖေမှာလည်း အကောင်းပြောစရာ တစ်ကွက်မှ ရှိသည်မဟုတ်ပါချေ။ ထို့ကြောင့် ဤကဲ့သို့သော လူစားမျိုးအား 'ဒါမင့် အဖေပဲ'ဟု ကလေးဖြစ်သူအားပြောလျှင် ဤကလေးသည် အဘယ်မှာလျှင် ထိုအဖေအား အဖေဟု ထင်မှတ်နိုင်မည်နည်း၊ အဘယ်မှာလျှင် ထိုအဖေအား ကြည့်ချင်မြင်ချင်နိုင်လိမ့်မည်နည်း။

ကျွန်မအဖို့ 'ဖခင်'ဟူသော စကားသည် စကားလုံးတစ်ခုသာ ဖြစ်ချေသည်။ အဓိပ္ပာယ်ခွဲသော သင်္ကေတအမှတ်အသား ဝေါဟာရတစ်ခုသာ ဖြစ်နေသည်။ အတူ တကွ နေသင့်ပါလျက် မနေသော ဖခင်တစ်ဦးအား သမီးဖြစ်သူသည် အဘယ်သို့ ချစ်ခင်လေးစားရအံ့နည်း။ မေတ္တာတုံ့ပြန်မှု ခံစားချက် အဘယ်မှာ ရှိအံ့နည်း။ ဤ ကျွန်မ၏အဖေဟုဆိုသော လူသည် ကျွန်မတို့ထံ မည်သည့်ခါကမျှ လာသည်လည်း မဟုတ်၊ ကျွန်မတို့သားအမိအား ဂရုစိုက်သူလည်း မဟုတ်၊ သူ့နေရာတွင် ကျွန်မ၏ အတိုးအတွေးကသာရှိနေပြီး သူတို့နှင့် ကျွန်မ အတူနေရသည်။ သူတို့ကသာ ကျွန်မ တို့ကို ဂရုစိုက်သည်။ သူတို့ကား နူးညံ့သိမ်မွေ့ကြသည်။ မေတ္တာအပြည့်ရှိသည်။ ချစ်တတ်ကြင်နာတတ်သည်။ ကျွန်မသည် အတိုးအား လွန်ခဲ့သည့် နှစ်အနည်းငယ် ခန့်ကပင် သူသေဆုံးကွယ်လွန်သွားသည့် အချိန်ထိ 'ပါပါ' ဟုသာ ခေါ်ခဲ့ပြီး သူ့အား ကျွန်မက 'အဖေ'ဟုသာ ထင်မှတ်မိခဲ့သည်။

အဘွားသည် ညနေ ကျွန်မ ကျောင်းမှပြန်လာပြီး သူနှင့် ကျွန်မ မီးဖိုချောင် ထဲ၌ နှစ်ဦးစည်းရှိနေလျှင် သူ့မှာ ရွှင်ပျနေသည်။ သူ၏ ဗဟိုရအလုပ်များကို ချထားလိုက်ကာ မျက်နှာထားပါ ပြင်လိုက်ပြီး ကျွန်မအား ရယ်စရာ မောစရာများ ပြောဆိုကာ မြူးတူးနေတတ်သည်။ မီးဖိုပေါ်မှ ဟင်းချိုအိုး သူ့ပွက်နေလျှင်လည်း သူက ဂရုမစိုက်၊ ကျွန်မကို သိချင်းဆိုပြမပျက် ရှိနေတတ်သည်။ သူ့သိချင်းမှာ သူ့ဘာသာ လုပ်ကြံစပ်ဆိုထားသော သိချင်းဖြစ်သည်။ ကျွန်မ ကြီးပြင်းလာသော် ချမ်းမြေ့စရာအတိုပြီးသော ဘဝနှင့် ဆုံဆည်းလိမ့်မည်၊ မော်တော်ကားကြီးများ၊ သားမွေးထည်များ၊ စိန်လက်စွပ်များစသော ပေါ်မိုလီမြို့၏ စိတ်ကူးယဉ်အရာဝတ္ထု ဟူသမျှဖြင့် ပြီးပြည့်စုံပေလိမ့်မည် စသဖြင့် သူ့သိချင်းတွင် ပါရှိသည်။

တစ်ခါတစ်ရံတွင်မူ အဘွားသည် စောင်စုတ်မှပျက်၍ ကျွန်မအတွက် ဂါဝန်ချုပ်ပေးရင်း ကျွန်မအနာဂတ်တွင် ခံစားရမည့် နတ်မိမယ်တို့၏ ဘုံစဉ်ကို

ကမ်းတက သီချင်းကို သီဆိုပြတတ်သည်။ ဤကဲ့သို့ အတွေးက ဂါဝန်ချုပ်နေစဉ် ကျွန်မကလည်း သားရေပြားနှစ်ချပ်တွင် ကြီးများတပ်ကာ ကျွန်မအတွက် ကျွန်မ ဖိနပ်ချုပ်နေတတ်သည်။

အတွေးသည် စိတ်ကူးယဉ်တတ်သူဖြစ်သည်။ သူစိတ်ကူးပေါက်ရာ ရွှေမင်းသမီးကလေးများစံပျော်ရာ သူတို့နှုန်းတော်ကြီးများအကြောင်း၊ ဒုံ့ညွှယ်ရာ အဆန်းတကျယ်တို့ဖြင့် ငြိမ်းနေသော တောကြီးများအကြောင်း စသည်တို့ကို ပုံပြင် လုပ်၍ ပြောတတ်လေသေးသည်။

အတွေး၏ဖခင်သည် အရပ်အမောင်းကောင်းသူများကိုသာ ခန့်ထားသော အထူးစစ်တပ်မှ စစ်သားကြီးတစ်ဦး ဖြစ်သည်။ အတွေး၏မောင်များသည်လည်း ထင်ရှားသော ဂီတအတီးသမားများ၊ တေးဂီတသမားများဖြစ်သဖြင့် အတွေးဘက်မှ ဤအနုပညာစီစသည် အမေ့ထံ ဆင်းသက် ဆက်စွယ်ခဲ့သည်ဟု ကျွန်မ ယူဆ ပါသည်။

ကျွန်မသည် အတွေးလူအိစာကို သိပ်ချစ်ပါသည်။ ကျွန်မ၏ ဝတ်မဦးဆုံး အောင်မြင်မှုရခဲ့သော ဇာတ်ကားမှ ရရှိခဲ့သော ငွေအနည်းငယ်မှ စိန်လက်စွပ် သေးသေးတစ်ကွင်း ဝယ်လိုက်ပါသည်။ ထိုအချိန်၌ အတွေးသည် မေမေကျွန်းဖြစ်ကာ အိပ်ရာထဲတွင် လဲနေပါပြီ။ ကျွန်မသည် စိန်လက်စွပ်ကလေးကို ဝယ်ပြီးလျှင်ပြီးခြင်း နားမနေတော့ဘဲ ရောမမြို့မှ ပေါ်ဇိုလီသို့ တောက်လျှောက် ဘတ်စ်ကားစီးလာ ခဲ့ပါသည်။ အတွေးထံရောက်သော် ကျွန်မသည် စိန်လက်စွပ်ကလေးကို သူ့မျက်နှာ ရှေ့တွင် ထုတ်ပြလိုက်ပြီး...

“မာမာ... ကြည့်စမ်း ဘာလဲလို့၊ စိန်လက်စွပ်လေ၊ အတွေး ကျွန်မအတွက် စိတ်ကူးယဉ်ခဲ့သမျှ ခုတကယ့်ဖြစ်လာပြီလေ” ဟု ပြောလိုက်ရာ အတွေးမှာ ဝမ်းသာ လွန်း၍ မျက်ရည်များပင် လည်လာပါသည်။ ထိုလက်စွပ်သေးသေးကလေးကို ကျွန်မက ကျွန်မလတ်သူကြွယ်ပေါ်တွင် ဝတ်ပြလိုက်ရာ အတွေး၏ စိတ်ထဲမှာတော့ ကရက် ၂၀ ကျော် တကယ့်စိန်လက်စွပ်ကြီးကို ဝတ်ဆင်ထားသကဲ့သို့ ထင်မှတ်ရာ မည်မှာ မလွဲပါ။ အတွေးသည် ထိုလက်စွပ်ပြပြီးနောက် ၆-လအကြာတွင် ကွယ်လွန် အနိစ္စရောက်ခဲ့ပါသည်။ အတွေး ကွယ်လွန်ခဲ့သော်လည်း အတွေး၏အသံသည် ကျွန်မ ၏ကိုယ်တွင်း၌ ကိန်းအောင်းကျန်ရစ်ခဲ့ပါသည်။ ကျွန်မသည် ကျွန်မ သေသည်အထိ အတွေး၏အသံကို အမြဲကြားယောင်နေမည်သာ ဖြစ်ပါသည်။

ပထမအကြိမ် အဖေ ကျွန်မတို့ထံလာပြီးနောက် အမေသည် မကြာခဏပင် အဖေထံသို့ ညာပြီး ကြေးနန်းရိုက်ခေါ်တတ်သည်။ ကျွန်မ အကြီးအကျယ် မမာနေ သည်။ ကျွန်မသေတော့မည် အမြန်လာပါ စသဖြင့် ဖြစ်သည်။ သို့သော် အဖေကား မလာတော့၊ အမေ၏ ညာကွက် လိမ်ကွက်အတွင်း အကျမခံတော့ပေ။

ကျွန်မ၏ညီမလေး မွေးဖွားပြီး နှစ်အတန်ငယ်ကြာသော် အဖေသည် အမေနှင့် တွေ့ဆုံပြီး သူသည် မိန်းကလေးတစ်ဦးနှင့်ဖြစ်နေရာ ထိုမိန်းကလေးတွင် ကိုယ်လေး လက်ဝယ်ရှိနေကြောင်း၊ ထို့ကြောင့် အမေသည် ရောမမြို့သို့ လာရောက်ပြီး သူသာလျှင် မယားကြီးဖြစ်ကြောင်း လာရောက်ပြောကြားရမည် သို့မှမဟုတ်လျှင် ထိုမိန်းကလေးကို သူလက်ထပ်ယူလိုက်ရတော့မည် ဖြစ်ကြောင်းဖြင့် ပြောဆိုလာသည်။ အဖေက ထပ်မံ ခြိမ်းခြောက်သေးသည်။ ဤမိန်းကလေးသည် အသက်ကလည်း အမေ့ထက် အပိုကြီးငယ်သည်၊ လှလည်းလှသည်၊ ချောလည်းချောသည်၊ အမေကသာ ဤသို့ လာရောက် မတားမြစ်လျှင် သူတွင် တကယ်ယူရတော့မည့်အခြေအနေတွင် ရောက် နေ၍ တကယ်လည်း ယူလိုက်တော့မည်ဟု ဖြစ်သည်။

အမေကား ထိုအချိန်က အဖေအား စိတ်ပျက်လက်ပျက်လည်း ဖြစ်နေပြီ။ မိန်းမချင်း စာနာတတ်သည့်သဘောဖြင့်လည်း ဤသို့ အယုတ်တမာ ကြံစည် ပြောဆိုရမည်လားဟုဆိုကာ စိတ်လည်း အလွန်ဆိုးသည်။ ထို့ကြောင့် အဖေပြော သလို မလုပ်နိုင်၊ အဖေလုပ်ချင်ရင်သာ လုပ်တော့၊ မိမိနှင့်လည်း မဆိုင်ကြတော့ပြီ ဟု ပြောဆိုကာ ပြန်လာခဲ့သည်။

မကြာပါချေ။ အဖေလည်း ထိုမိန်းကလေးကို လက်ထပ်ယူလိုက်သည် ဟု ကြားကြရသည်။ အဖေနှင့် အဆိုပါမိန်းကလေးတို့ ပေါင်းသင်းလာကြရာ သားနှစ်ယောက် ထွန်းကားသည်။ နှစ်အတန်ငယ်ကြာသော် အဖေသည် ထိုမိန်းမကို ပစ်ပြီး အမေ့ထံတွင် ခေတ္တလာနေသေးသည်။

အဖေ သက်ရှိ ထင်ရှားရှိနေစဉ်ကာလက အမေသည် အဖေ့အကြောင်း တစ်ခုမှ အကောင်းမပြော ပျစ်ပျစ်နှစ်နှစ် ဆဲရေးတိုင်းထွာ ပြောဆိုတတ်သည်။ အဖေ့ကို မုန်းလှသည်ဟုလည်း ပြောတတ်သည်။ ယခု အဖေမရှိသည့်နောက် အမေသည် အဖေ့အပေါ် မည်သို့သဘောထားလေသည်မသိ၊ သို့သော် အစကနဦး ကတည်းက ကျွန်မပြောခဲ့သလို ကျွန်မသည် ကျွန်မကိုယ်ကျွန်မ အတော်ကလေး အသိဉာဏ်ရှိသည် ထင်ခဲ့ပါသည်။ ကျွန်မ၏အမေသည် တကယ်တော့ အဖေ့ကို မုန်းသည်မဟုတ် အချစ်ကြီးချစ်လှသည်ဟုပင် ကျွန်မ ဉာဏ်ကလေးဖြင့် ယူဆ

ထင်မြင်ခဲ့ပါ၏။ အမေသည် အဖေနှင့် ကလေးနှစ်ယောက် ထွန်းကားခဲ့သည်။ အမေသည် အဖေအား လက်ထပ်၍ ယူရသည်လည်းမဟုတ်။ အချစ်စစ် အချစ်မှန်ဖြင့် အခြားလည်း ချစ်စရာမရှိ။ အဖေသေသည်အချိန်ထိ အဖေသည်သာလျှင် အမေ၏ အနက်ရှိုင်းဆုံးသော စိတ်ဆန္ဒ လှုပ်ရှားစေခဲ့သူ ဖြစ်သည်။

ကျွန်မသည် နှစ်ပေါင်းများစွာ မှတ်စုစာအုပ်ရေးသူဖြစ်သည်။ ကျွန်မ ဇာတ်သမ္မု မှတ်စိလိုသည့်အချက်များကို ကျွန်မသည် ထိုမှတ်စုစာအုပ်အတွင်း ရေးသွင်းထားလေ့ရှိသည်။ အဖေနှင့်ပတ်သက်၍ စာပိုဒ်ကလေးတစ်ခုကို ကျွန်မ ဤသို့ ရေးသားထားခဲ့ဖူးသည်။

‘လူသားတစ်ယောက်အနေဖြင့် သူသည် ဤလောကတွင် မရှိတော့၊ အမေကလည်း သူ့ကို အလိုမရှိပြီ၊ သူနှင့်အတူ မနေလိုပြီ၊ သူအလိုရှိသည်ကား ဤလူကို စွန့်ပစ်လိုက်ရန်သာ ဖြစ်သည်။ သူကား တစ်ချိန်က လူတစ်ယောက်ပင် ဖြစ်ခဲ့ပါ၏။ သို့သော် ယခုသော်ကား သူသည် ပြဿနာကောင်ကြီး ဖြစ်နေချေပြီ။ အမေသည် သူ့ကို တကယ်မုန်းပါ၏လော။ မုန်းတီးခြင်းကား စင်စစ် မပြီးဆုံးသေး သော အချစ်သာတည်း’

ကျွန်မသည်လည်း အဖေကို တကယ်မုန်းမုန်း ကျွန်မကိုယ်တိုင် ကျွန်မ သိပါသည်။ အို... တစ်ခါတလေ သူ စိတ်ဆိုးစရာလုပ်လျှင် ခြမ်းခနဲ ဒိုင်းခနဲ မုန်းမိသည်ကတော့ အမှန်။ သို့သော် ကျွန်မသည် လူတစ်ယောက် လုပ်ရပ်ကို ကြည့်ပြီး သူဘာပြုလို့ ဒီလိုလုပ်ရသလဲဟု အမြဲတွေးကြည့်မိသည်။ ထို့ကြောင့် ကျွန်မ ကြီးပြင်းလာသော် အဖေ၏အကြောင်း၊ အဖေ၏ မအောင်မြင်မှုများကို ကျွန်မ နားလည်လာရသည်ဟု ကျွန်မ ယူဆပါသည်။

အဖေသည် ကျွန်မတို့အား သူ၏ အရိပ်အာဝါသအောက်တွင် ခိုလှုံခွင့် မပေးခဲ့သော်လည်း သူသည် ကျွန်မအဖို့ အလွန်အရေးကြီးသည့် အစိတ်အပိုင်း တစ်ခုဖြစ်ပြီး ကျွန်မအပေါ် ရှည်လျားစွာ ထိုးကျနေသော ဩဇာအရိပ်ကြီးတစ်ခုပင် ဖြစ်ချေသည်။

ဤစာအုပ်ကိုရေးရန် အဖေအကြောင်းကို စဉ်းစားရာ၌ အထက်ပါအတိုင်း ကျွန်မတွေးမိပြီး ကျွန်မအသက် ၅-နှစ်အရွယ်က ကျွန်မနှင့် အဖေ ပထမဆုံးအကြိမ် အဖြစ် စတွေ့ပုံတို့ကို ပြန်လည်ပေါ်လာစေရန် ကျွန်မသည် ပေါ်ဇိုလီအိမ်ဟောင်းသို့ ရောက်ခဲ့ပါသည်။ အဒေါ်နှင့် ဦးလေးတို့သည် ထိုအိမ်တွင်ပင် နေထိုင်လျက်ရှိကြပြီး

အိမ်မှာ ကျွန်မငယ်စဉ်ကကဲ့သို့ပင် ဘာမှ မပြောင်းလဲဘဲ သည်အတိုင်းပင် ရှိနေသည်
ကို တွေ့ရပါသည်။

ကျွန်မဦးလေးအား ကျွန်မငယ်စဉ်က ဝိုင်ယာဆောလ်ဖာတာရာလိမ်း
လမ်းတစ်လျှောက် စီးနင်းဆော့ကစားခဲ့သည့် ကားပြာကလေးအကြောင်း မေးမိရာ
ဦးလေးသည် မီးဖိုအတွင်းဝင်သွားကာ မီးဖိုထဲမှ သစ်သားထမင်းစား စားပွဲပေါ်သို့
တက်ပြီး အပေါ်ထပ်မိုးမှ ကားပြာကလေးကို ဆွဲချလာပါသည်။

ကားကလေးတွင် ပင့်ကူအိမ်များ၊ ကြပ်မိုးများ၊ ဖုံများ အလိမ်းလိမ်းဖြင့်
သူ့အရောင်မှာလည်း မှေးမှိန် ဖျော့တော့နေပါပြီ။ ဦးလေးက အသာအယာ တွန်း
လိုက်ရာ မီးဖိုချောင်ထဲမှ ညင်ညင်သာသာကလေးပင် လိန်ထွက်လာပါသည်။ ကျွန်မ၏
ရင်ထဲတွင် ဆို့နှံ့၍လာပါသည်။ စူးစူးရှရှကလေး နာကျင်လာသည်ကို ခံစားမိလိုက်
ရပါသည်။

“ဦးလေးရယ် ကြံကြံဖန်ဖန် ဒီကားကလေးကို ဘာပြုလို့များ သိမ်းထား
ရပါလိမ့်” ဟု ဦးလေးအား ကျွန်မက ပြောမိသော်လည်း ဤကားကလေးကို
လွှင့်ပစ်လိုက်ပါတော့ဟုကား ကျွန်မမပြောမိခဲ့ပါ။

အခန်း (၅)

၁၉၄၀

ကျွန်မ အသက် ၆-နှစ်အရွယ်တွင် ဝေါဒိုလီသို့ ဒုတိယကမ္ဘာစစ်ကြီး ရောက်လာပါတော့သည်။ ညတွင်းချင်းပင် ဂျာမန်စစ်တပ်များသည် နေရာတကာသို့ ရောက်လာကြပါသည်။ သူတို့ကား ထိုအချိန်က ကျွန်မတို့၏ မဟာမိတ်များတည်း။ ကျွန်မမှတ်မိသမျှ ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ် ချောချောလှလှ ဂျာမန်စစ်သားများ သူတို့၏ လှပလှသော ယူနီဖောင်းစစ်ဝတ်စုံဖြင့် ကျွန်မတို့၏လမ်း အိမ် နောက်ဖေးကွက်လပ် များ၌ စစ်ရေးလေ့ကျင့်ခန်း ဆင်းနေကြသည်ကို ကျွန်မက ကြည့်မဝ ရှုမဝ ဖြစ်ခဲ့ သည်ကို ကျွန်မ မှတ်မိနေပါသေးသည်။ ဤဂျာမန်စစ်သားများ မဟာမိတ် ကျွန်မသည် ဆံပင်အုပ်အုပ် မျက်လုံးပြာပြာနှင့် လူချောလူလှတို့ကို မမြင်ဖူးခဲ့ပါ။ သူတို့အိမ်ရှေ့ လမ်းပေါ်တွင် တစ်တန်းပြီးတစ်တန်း ချီတက်သွားကြလျှင် ရင်သပ်ရှုမော ကြည့် ကောင်းလှပါသည်။ အထူးသဖြင့် သံချပ်ကာကားများ တတန်းကြီး လာနေသည်ကို တွေ့ရလျှင် ရင်ဖိုစရာ ကောင်းလောက်အောင်ပင် ကြည့်ရှုကောင်းလှပါတော့သည်။

စစ်ကြီးဖြစ်သည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် ကျွန်မတို့မြို့ကလေးတွင် ကလေးများ အတွက် ဘာလုပ်စရာမှမရှိတော့ဘဲ ကျောင်းများ ရုပ်ရှင်ရုံများ တစ်ခုပြီးတစ်ခု ပိတ်လိုက်ရပါတော့သည်။ ပထမကျောင်းကို ပိတ်လိုက်ရသည်။ နောက် ရုပ်ရှင်ရုံများ၊ ထို့နောက် စာကြည့်တိုက်၊ နောက်ဆုံးမှာတော့ ရေဒီယိုပင် ပိတ်လိုက်ရပါတော့သည်။ ကျွန်မတို့အဖို့ နားကန်းမျက်စိကန်း ဖြစ်ရပါတော့၏။ တံခြားအာရုံပြုစရာ ဘာမှ မရှိတော့ဘဲ စစ်ကြီးကိုသာ အာရုံပြုစရာတစ်ခုတည်း ရှိတော့သည်။ စစ်ကြီးသည်ပင်

ကျွန်မတို့၏ ကစားစရာသဖွယ် ဖြစ်နေတော့သည်။ ကျွန်မတို့၏အိမ်သည် ဘူတာရုံနှင့် နီးသည်။ ဘူတာရုံမှာလည်း နေပဲလ်နှင့်ရောမလမ်းဆုံရာဖြစ်၍ အရေးကြီးသော ဘူတာရုံဖြစ်ရာ နေ့ရောညပါ ဂျာမန်စစ်သားတို့၏ စောင့်ကြပ်ရာရပ်ကွက်တစ်ခု ဖြစ်လာသည်။ ထို့ပြင် အခြားတစ်ဘက်၌လည်း သင်္ဘောဆိပ်ရှိနေရာ စစ်သားများ တရစပ် ချထားပြီး အမြဲတမ်း ကင်းစောင့်နေရသည့်နေရာပင် ဖြစ်တော့သည်။

သို့သော် မကြာပါချေ။ ခဲယမ်းမီးကျောက် စက်ရုံရှိခြင်း၊ အရေးကြီးသော ဘူတာရုံနှင့် သင်္ဘောဆိပ်တို့ ရှိခြင်းတို့ကို မဟာမိတ်လေယာဉ်ပျံတို့က သိရှိသွား ကြပြီး မကြာခဏ လာရောက်ခုံးကြကြလေရာ ပေါ်ဗီလီမြို့ကလေး၏ ဒေးချမ်း သာယာမှုသည် ပျက်ပါလေတော့သည်။ ထို့အတူ ကျွန်မတို့၏ ဘဝသည်လည်း ကျွမ်းထိုးဖောက်ခုံ ဖြစ်ရလေပြီ။

ခုံးကြမှု ပြင်းထန်လာလေလေ အစားအစာရိက္ခာနှင့်ရေ ပြတ်လာလေလေ ဖြစ်လာတော့သည်။ ရိက္ခာမှာ ခုံးဒဏ်ကြောင့် လမ်းပန်းအဆက်အသွယ်ပြတ်၍ ရေမှာ ခုံးဒဏ်ကြောင့် ရေပြိုက်ရေကန်များ ပျက်စီး၍ ဖြစ်ပါသည်။

မြို့သူမြို့သားများ၏ လုံခြုံမှုအတွက် ညစဉ် နောက်ဆုံးမီးရထား နေပဲလ်သို့ ထွက်ခွာသွားပြီဆိုပါက တစ်မြို့လုံး ဥမင်လိုက်ခေါင်းအတွင်းသို့ လာရောက်၍ ခုံးခိုကြရပါသည်။ မနက် ၄ နာရီခွဲပြီဟု ဆိုလျှင် နေပဲလ်မှ မနက်အစော ရထား မလာမီပင် လိုက်ခေါင်းအတွင်းမှ အမြန်ဆုံး ထွက်ခွာသွားကြရသည်။

စစ်ကာလအတွင်း ဤမီးရထား ဥမင်လိုက်ခေါင်းသည် တစ်မြို့လုံးအဖို့ အာရုံစိုက်ရာ ဗဟိုချက်မနေရာ ဖြစ်လာပါသည်။

ညရောက်ပြီဆိုပါက အခင်းမွေ့ရာများကိုဆွဲ၍ လိုက်ခေါင်းသို့ လာကြ ရပါသည်။ ဆောင်းတွင်းဆိုပါက စောင်များပါ ယူလာရပါသည်။ လိုက်ခေါင်း အတွင်းမှာ ဝိန်းပိတ်အောင် မဲမှောင်နေသော်လည်း မီးမထွန်းရ၊ ဘာဖယောင်းတိုင် မီးမှ မရှိရဟု တားမြစ်ထားပါသည်။ မည်သူမျှ လိုက်ခေါင်းအဝေးတွင် မနေရ၊ လိုက်ခေါင်းဝမှာ လေရသဖြင့် နေချင်သူများသည်။ သို့သော် မနေရ၊ အဘယ်ကြောင့် ဆိုသော် အဝတွင် တိုက်ရိုက်ခုံးကျနိုင်သည်။ နီးပါးဝန်းကျင်တွင် ခုံးကျပါကလည်း ခုံးဆန်ထိမှန်နိုင်သောကြောင့် ဖြစ်ပါသည်။

ကျွန်မတို့အားလုံး ပြတ်သိပ်စုရုံးနေကြရသည့် လိုက်ခေါင်းအလယ်မှာ မှောင်သည်၊ ပူသည်၊ ထိုင်းမှိုင်းသည်၊ နံ့စော်သည်၊ ရေမချိုးရသော လူတို့၏ လူစော်၊ ချွေးစော်၊ လက်ပတ်စော်၊ အစားအစာတို့၏ သိုးစော်၊ အမှည့်လွန်နေသော

အသီးမျိုးစုံအနံ့၊ သေးနံ့၊ ချေးနံ့၊ အနံ့ပေါင်းစုံဖြင့် ပုတ်ဟောင်နေပါ၏။ ပိုးဟပ်
 မှေးကလည်း ပေါလိုက်သည်ဖြစ်ခြင်း၊ ကြီးမားလှသော မြေကြွက်ကြီးများကလည်း
 လှပေါင်မရှောင် ပြေးလွှားတက်ရောက်၍ အစာရှာဖွေကြသည်။ တစ်ညပြီးတစ်ည
 တစ်ညပြီးတစ်ည မဆုံးနိုင်သော ညပေါင်းများစွာ ဒုက္ခခံခဲ့ကြရပါသည်။ လိုဏ်ခေါင်း
 ဝယ် ဤမျှ ဒုက္ခရောက်သည်ကို သိလျက်နှင့် ဘယ်သူမှ မသွားဘဲမနေနိုင်၊
 မနေရဲ၊ မနေဝံ့၊ ဤနေရာသည်သာ ကျွန်မတို့၏ အသက်ရှင်ရေးအတွက် အကာ
 အကွယ်ပေးနိုင်သည်ကို ကျွန်မတို့ သိနေကြပါသည်။ မိမိ၏ အသက်ရှင်ရေးအတွက်
 လှတသည် ဤသို့သာ ဒုက္ခပေါင်းစုံကို ကြာရှည်လေးမြင့်စွာ ခံနိုင်ကြပါတကား...။

ဗုံးကြဲလေယာဉ်ပျံတွေ လာပြီဟု လေကြောင်းဥဒြသံကြားရလျှင် ဗုံးခို
 လိုဏ်ခေါင်းရှိရာသို့ ပြေးရသည်မှာ ကျွန်မအဖို့ ရင်ဖိုရသော အတွေ့အကြုံပါတည်း။
 တစ်ညတွင် ကျွန်မသည် လေကြောင်းရန်ကြောင့် လိုဏ်ခေါင်းအတွင်း ရောက်နေ
 သည်။ လိုဏ်ခေါင်းအတွင်းရောက်ပြီးမှ အပြင်တွင် ဘာတွေဖြစ်နေသည်ကို ကြည့်လို
 သည့်အခါ ပြင်းပြလာသဖြင့် အသာကလေး လိုဏ်ခေါင်းအပြင်သို့ ထွက်လာခဲ့သည်။

ကြောက်စရာပါပေ၊ မဟာမိတ်လေယာဉ်ပျံများက ဗုံးများကြဲမချမီ
 ပစ်လိုက်သောမီးကျည်များဖြင့် မိုးကောင်းကင်တစ်ခုလုံး လင်းထိန်နေသည်။ ကြည့်
 လိုက်ဘိုင်း မှော်ဘုရင်ကြီးက ပွလက်နည်းဖြင့် ဝင်းဝင်းလက်လက်နှင့် ငွေသားရောင်
 ကမ္ဘာလားကြီးကို လွှမ်းမိုးထားသကဲ့သို့ လောကတစ်ခုလုံး တောက်ပလင်းထိန်
 နေသည်။ ပင်လယ်ပြင်တစ်ခုလုံးလည်း ပေါလောပျောနေသည့် မီးကျည်များဖြင့်
 တဖျပ်ဖျပ်နှင့် တုန်လှုပ်နေသည်။ မိုးတိမ်ပြင်သည် သူ၏ ကြယ်တာရာများ၏
 ဘုန်းတန်ခိုးကို မြေပြင်သို့ နှိမ်ချပြသနေသည်ဟုပင် ကျွန်မထင်မိသည်။ ဤမြင်ကွင်း
 ကား မီးကျည် မီးပန်းလွှတ်သည်ထက် ဆန်းကြယ်လှပါသည်။ ကြောက်ဖွယ်လည်း
 ကောင်း၊ ကြည့်လိုလည်း ကောင်းလှပါ၏။

သနားစရာအမေသည် ကျွန်မပျောက်နေသဖြင့် အရူးမီးခိုင်းလိုဖြစ်ကာ
 ကျွန်မ၏နာမည်ကို တစာစာအော်ခေါ်ရင်း လိုက်ရှာနေလေသည်။ နောက်ဆုံးတွင်
 ဥမင်လိုဏ်ခေါင်း၏ အပြင်ဘက် အန္တရာယ်မကင်းသောနေရာ၌ မီးတောက်နေသော
 ကောင်းကင်ကို မျက်နှာဖြူဖြူကလေးဖြင့် လက်နှစ်ဖက်ကို ယှက်ခါ ပါးစပ်
 အဟောင်းသားနှင့် ငေးမောကြည့်ရှုနေသည့် ကျွန်မကို တွေ့တော့သည်။

ကျွန်မ၏ ပါးပြင်ကို ဖြန်းခဲ အမေက ရိုက်လိုက်မှ ကျွန်မလည်း သတိဝင်
 လာသည် အမေလည်း ကျွန်မသတိရလာသည့် တစ်ပြိုင်နက် ဝမ်းသာအားရ ငိုယိုပြီး

ကျွန်မကို အတင်းပင် လိုက်ခေါင်းအတွင်းသို့ ခေါ်ပြေးပါတော့သည်။ မည်းမှောင်မွန်းပိတ်နေသည့် လိုက်ခေါင်းအတွင်းရောက်သော် ကျွန်မလည်း ချုံပွဲချ ငိုမိပါတော့သည်။ အမေက ပါးရိုက်လိုက်သဖြင့် ငိုခြင်းမဟုတ်ပါ။ မှော်ဆရာ၏ ညကောင်းကင်ပြုစားချက် ပျက်ပြယ်သွားခြင်းကြောင့်သာ ဖြစ်ပါသည်။

ကျွန်မ၏မှတ်ဉာဏ်ထဲတွင် ပြက်ပြက်ထင်ထင် ယခုတိုင် မှတ်မိနေသေးသော အဖြစ်အပျက်တစ်ခုမှာ ကျွန်မတို့ အလစ်ခံလိုက်ရသည့် ကမ္ဘာပျက်မတတ် ဗုံးကြဲခံရစဉ်က ဖြစ်ပါသည်။

ထိုညက ကျွန်မတို့အိမ်ပေါ်၌ အိပ်ပျော်နေကြစဉ် လေကြောင်းရန် အချက်ပေး ဥဩသံမပေးနိုင်ဘဲ လေယာဉ်ပျံများ ရုတ်တရက်ရောက်လာပြီး တရစပ် ဗုံးကြဲချပါတော့သည်။ ဗုံးများမှာ ကျွန်မတို့အိမ်ပတ်ပတ်လည်တွင် ကျပြီး ပေါက်ကွဲနေရာ တစ်အိမ်လုံး တုန်ခါနေသည်။ တစ်အိမ်လုံးလည်း ပျာယာခတ်နေကြပြီ။ အမေက ကျွန်မအား အမြန်ဆုံး အဝတ်လဲရန် အော်ပြောသည်။ ကျွန်မလည်း ကြောက်ကြောက် လန့်လန့်နှင့် အဝတ်လဲရာ အဝတ်မလဲမိပဲ ရှိသမျှအဝတ်များကိုသာ အယောင်ယောင် အမှားမှားနှင့် ဆွဲချွတ်ပစ်နေသည်။ ကျွန်မရှိရာသို့ အမေရောက်လာသော် ကိုယ်တုံးလုံးနှင့် ကျွန်မသည် ကြောက်လှသဖြင့် တဆတ်ဆတ်တုန်နေသည်ကို တွေ့ရသည်။

ကျွန်မတို့လည်း အိမ်ပေါ်မှ ပြေးဆင်းကာ လိုက်ခေါင်းရှိရာသို့ သူထက်ငါ ဦးအောင် ပြေးလွှားသွားကြသည်။ လမ်းတွင် ဗုံးဆန်တစ်ခုက ကျွန်မ၏ မေးဖျားကို ထိမှန်သည်။ လိုက်ခေါင်းအတွင်းရောက်သော် ကျွန်မ၏မျက်နှာတစ်ခုလုံး သွေးချင်းချင်းနီနေသည်။

နောက်တစ်နေ့ မိုးလင်း၍ ကျွန်မတို့အိမ်သို့ ပြန်လာသော် လမ်းများပေါ်တွင် သွေးများ စွန်းပေလျက် ဒဏ်ရာရသူများနှင့် ပြည့်နှက်နေသည်ကို တွေ့ရသည်။ အဆောက်အအုံများလည်း မြေ၌ ပြားပြားဝပ်နေသည်။ ကျွန်မ ညီမလေးမှာ ညက မိနပ်ကျွတ်ကျန်ရစ်ခဲ့သဖြင့် သူ့ခြေထောက်တွင် မြင်မကောင်းအောင် ပုလင်းကွဲစူးသည့် ဒဏ်ရာများဖြင့် ဖြစ်နေသည်။ လမ်းပေါ်၌ တုံးလုံးပက်လက်ဖြစ်ကာ ဒဏ်ရာရနေကြသူများက လိုက်ခေါင်းမှ ပြန်လာကြသူများအား ကယ်ပါယူပါဖြင့် တကျော်ကျော်ခေါ်နေကြသော်လည်း ကျွန်မတို့လည်း ဘာမှမတတ်နိုင်ပါ။

ကျွန်မတို့ အိမ်သို့ ပြန်ရောက်သော် အိမ်တစ်ပိုင်း ပျက်စီးနေချေပြီ။ ထိုညကား လူကြီးရော ကလေးပါ အကြောက်ကြီး ကြောက်ရွံ့ခဲ့ကြရသည့် ညပါပေ။

ဤအဖြစ်အပျက်သည် ကျွန်မ၏နှလုံးသားတွင် သံပူနှင့် ကပ်ထားဘိသကဲ့သို့ မှတ်မိနေရာ ထိုညရဲ့အဖြစ်ကို တွေးမိလိုက်တိုင်း ယခုလက်ငင်း ချက်ခြင်း ခံစားနေရသလို ခံစားမိရပါသည်။

ဆောင်းညများသည် လိုက်ခေါင်းအတွင်း၌ သွေးခဲမတတ် အေးလှပါ၏။ ကျွန်မတို့တွင်လည်း လုံလောက်သော စောင်၊ အနွေးထည် စသည် မရှိကြပါ။ ကလေးများ ငိုသံ၊ လင်နှင့်မယား တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး ရုန်ဖြစ်သံ၊ အတွဲအချို့၏ သံဝါသသံ၊ ဟောက်သံ၊ သွားကိုက်သံ၊ ကလေးများပျောက်၍ရှာသံ၊ ကြွက်ကိုက်၍ အော်သံ၊ မွေးစကလေးအသံ စသဖြင့် အသံပေါင်းစုံ ကြားနေရသည်။ ဤသည်တို့ကား လိုက်ခေါင်းအတွင်း မကုန်ဆုံးနိုင်သော ဆောင်းညများအတွင်းမှ အမင်္ဂလာအသံများတည်း။ ဤမည်းနက်မှောင်မိုက်နေသော မီးရထားလိုက်ခေါင်းအတွင်း နေခဲ့ရသည့်ဒဏ်ရာဒဏ်ချက်အဖြစ် ကျွန်မတွင် ယနေ့အထိ မှောင်ထဲ၌ မနေခဲ့သည့် ဥပါဒါန်ရောဂါခွဲကပ်နေပါသည်။ ခင်ပွန်းသည် ကာလိုမဂျီလျှင် ကျွန်မတစ်ယောက်တည်း မီးများ ဖွင့်မထားဘဲနှင့် မအိပ်ရဲပါ။ တစ်ခါတစ်ရံ မှောင်နှင့်မည်းမည်းအတွင်း လန့်နိုးပါက ကျွန်မသည် ချွေးပြန်အောင် ကြောက်တတ်ပါသည်။

အစာရိက္ခာလည်း မလုံလောက်၊ ရေလည်းမရှိ၊ ဝုံးဒဏ်ကြောင့် ခဲယမ်း မီးကျောက်စက်ရုံလည်း အလုပ်သမားများအား လျှော့ချလိုက်ရာ မသေရုံတမယ် ရပ်တည်နေကြရသော ကျွန်မတို့မိသားစု၏ အခြေအနေမှာ ပျက်စီးယိုယွင်း၍လာ ပါတော့သည်။ ကြာလျှင် တစ်မြို့လုံး ငတ်ကြတော့မည်မှာ သေချာနေပါသည်။

အမေသည် ကျွန်မနှင့် ညီမလေးအတွက် သူတတ်နိုင်သလောက် ကြီးစား ယန်းစား အစားအစာထွက်၍ ရှာလေ့ရှိပါသည်။ သို့သော် ရလှသည် မရှိပါ။ ညနေတိုင်း ထမင်းစားချိန်ရောက်လျှင် အမေ၏မျက်နှာကို ကြည့်ပြီး စားစရာရှိသည် မရှိသည် အတတ်ပြောနိုင်ပါသည်။ စားစရာမရှိလျှင် အမေသည် မျက်စိပျက် မျက်နှာပျက် ဖြစ်ကာ ညှိုးနွမ်းနေတတ်ပါသည်။ ထိုအခါမျိုးတွင် ကျွန်မသည် မဆာချင်ယောင် ဆောင်၍လည်းကောင်း၊ တစ်စုံတစ်ခု အလုပ်များနေယောင်ဆောင်၍လည်းကောင်း အစားအစာနှင့် ပတ်သက်ပြီး အမေကို ဒုက္ခပေးခြင်းဖြင့် အမေအား စိတ်သက်သာမှု ရစေခဲ့ပါသည်။

မကြာခဏပင် ကျွန်မတို့မှာ ပေါင်မုန့်ကလေးတစ်ဖွဲ့ နို့ကလေးတစ်ကွိုက်မျှ မသောက်ရပါ။ ကျွန်မတို့၏ ဆာလောင်မွတ်သိပ်မှုသည် အမြဲလိုလိုပင် ဖြစ်နေရာ ကြာတော့ ထုံ၍ပင်လာပါသည်။ ကျွန်မ၏အတိုးနှင့် အဘွားတို့သည် ရိက္ခာအတွက်

အမြဲတစေ ပူပင်သောကရောက်လျက် ရှိနေကြရာ ကြာသော် အတူနေ မြေးမကလေးများ မသိအောင် ဖုံးဖိ၍ပင် မထားနိုင်ကြတော့ဘဲ ကလေးများရှေ့တွင်ပင် တညည်းတညာ့ဖြစ်ကြ၊ ရန်ဖြစ်ကြ၊ ငြင်းကြခုကြနှင့် ဖြစ်လာကြပါသည်။ ဤကဲ့သို့ အစားအသောက်အတွက် မပူပင်ရလျှင် သူတို့သည် လက်နက်ပစ္စည်းစက်ရုံကို ပြေးပူကြရပြန်သည်။ ညက ဗုံးဒဏ်ကြောင့် အပျက်အစီးမည်မျှရှိမည်၊ စက်မှလည်နိုင်ပါဦးမလား၊ ပြင်လို့မှ ရပါမလား၊ အလုပ်များ တစ်ခါတည်း ပိတ်ပစ်လိုက်မည်လား၊ မရှိမဲ့ရှိမဲ့လစာကလေးများ ရပ်ဆိုင်းသွားလေမည်လား စသဖြင့်...။

ကျွန်မတို့ မြို့ကလေးအတွက် တစ်ခုတည်းသော ရေရနိုင်သည့်နေရာမှာ စမ်းရေကြောမှ စုပ်ယူ ပန်းထွက်နေသည့် ရေပန်းမှ ဖြစ်ပါသည်။ ကျွန်မတို့အိမ်နှင့် သိပ်မဝေးပါ။ ၁၀-မီနစ်ခန့်လျှောက်လိုက်လျှင် ရောက်ပါသည်။ ရေခပ်ချိန်တွင် တစ်မြို့လုံး ရေပန်း၌ ရောက်နေသည်လားထင်ရလောက်အောင် လူတန်းကြီးက ရှည်လျားလိုက်ပါဘိ၊ ရေကလေး နှစ်ပုလင်းခန့်ရရန် အချိန်ကြာမြင့်စွာ စောင့်ရပါသည်။

ညီမကလေးသည် ရောဂါတစ်မျိုးဖြူးတစ်မျိုး ဖိစီးကာ အမြဲလိုလို နေမကောင်းဖြစ်နေပါသည်။ ကျွန်မကား မပိန်ညောင်ပင်ဖြစ်သော်လည်း ဒေါင်ဒေါင်မြည်နေသူ ဖြစ်ပါသည်။ သို့တစေ အခြားကလေးများက ကျွန်မအား ဝါးခြမ်းပြား ဟူ၍ လည်းကောင်း၊ သွားကြားထိုးတံဟူ၍လည်းကောင်း ပြောင်ကြနေကြပါသည်။ ကျွန်မ၏ ထိုအပြောင်ခေါ်နာမည်များကို အချို့က အိမ်နံရံပေါ်တွင်ပင် ရေးသားသရော်ကြသည်ကို တွေ့ရပါသည်။

ကျွန်မတို့သည် ထမင်းစားကြလျှင် အတူတကွ စားသောက်နိုင်ခြင်း သို့မဟုတ် ထမင်းစားစားပွဲတွင် တစ်ခုတစ်ပိုင်းတည်းထိုင်ကာ စားကြသောက်ကြ ပြုလုပ်နိုင်ခြင်း မရှိတော့ပါပြီ။ တွေ့သမျှ အစားအစာကို တွေ့သည့်နေရာ၌ပင် အတင်းပါးစပ်တွင်းသွင်းကာ အငမ်းမရ ငတ်ကြီးကျ စားသောက်ကြရသည့်ဘဝသို့ ရောက်ရှိနေပါပြီ။ ငတ်ကို ဟုဆိုလျှင် ဇွန်း၊ ခက်ရင်း၊ ဓား၊ လက်သုတ်ပဝါတို့လည်း ပျောက်၊ ထမင်းစားပွဲ ဣန္ဒြေလည်း မရှိတော့ပြီ။

ကျွန်မတို့အတွက် ရာရှင်ရသော တစ်ပတ်လျှင်တစ်ကြိမ် ပေါင်မုန့်များ ရလာသော် အသွားသည် ချက်ခြင်းပင် ညီတူညီမျှ လိုးဖြတ်ပြီး အိမ်သားများကို ဝေငှပေးလိုက်သည်။ အိမ်သားများကလည်း အချိန်ရယ်၊ နေရာရယ် ရွေးမနေပြီ၊ ရလျှင်ရခြင်းပင် တစ်ထိုင်တည်း အကုန်စားပစ်လိုက်ကြသည်။

ကျွန်မသည် ဤအစားအစာနှင့် စပ်လျဉ်း၍ ယနေ့အထိ လိပ်ပြာမသန့် ဖြစ်နေရသည့်အကြောင်းတစ်ခု ရှိနေပါ၏။

ပေါင်မုန့် ရာရှင်ဝေသည့်စနစ်မှာ မိသားစု ကုပ္ပန်လက်မှတ်ကလေးများဖြင့် အိမ်သားဦးရေအလိုက် တစ်အိမ်ထောင်လျှင် မည်မျှဟု အချိုးကျ ဝေငှပါသည်။ ပေါင်မုန့်ကို တစ်ပတ်လျှင် တစ်ကြိမ်ကုပ္ပာဥားရောက်ပြီး ပေါင်မုန့်ရာရှင် ထုတ်ရသည့် တာဝန်မှာ ကျွန်မ၏တာဝန် ဖြစ်ပါသည်။ ကျွန်မတို့အိမ်ထောင်ရှိ လူ ရှစ်ယောက်စာ အတွက် ဂရမ်ဖြင့် ချိန်တွယ်၍ပေးရာ ဧရာမပေါင်မုန့်ကြီးတစ်လုံးနှင့် အပိုင်းအစ ပေါင်မုန့်အချပ်ကလေးများ ရတတ်ပါသည်။ ရိက္ခာပေါင်မုန့်ရ၍ အိမ်ပြန်လာလျှင် ကျွန်မသည် လမ်းတစ်လျှောက်လုံး အပိုင်းအစရရှိသည့် ပေါင်မုန့်များကို အကုန်စားပစ် လေ့ ရှိပါသည်။ ကျွန်မသည် ဤအကြောင်းကို မည်သူ့ကိုမျှ မပြောပါ။ သို့သော် အဘွားသည် ရာရှင်ပေါင်မုန့်ရလာတိုင်း အိမ်၌ ချိန်တွယ်ကြည့်လေ့ရှိရာ ကျွန်မ ခိုးစားသည်ကို သိပုံရပါသည်။ သို့သော် ဘာမှ မပြောရှာပါ။

ဟုတ်ပါသည်။ အသက် ၇ နှစ်သမီးအရွယ် မစားရမသောကံရ ဆာလောင် ဇွတ်သိပ်ခြင်းဖြင့် လေနာထနေရသော ကလေးတစ်ယောက်အဖို့ မွေးကြိုင်နေသော ပေါင်မုန့်ကိုမြင်ရလျှင် အဘယ်ကလေးသည် မစားဘဲ နေနိုင်ပါမည်နည်း။ ဘယ်သူ သည် 'မစားဘူးဟ' ဟုဆိုကာ သံမဏိစိတ်ဓာတ် ထားနိုင်မည်နည်း။

ကျွန်မတော့ မနေနိုင်ပါ။ ခိုး၍စားပါသည်။ ကျွန်မသည် စိတ်ကြီးသူ ဖြစ်သည်။ ကိုယ့်စိတ်ကို ကိုယ်ထိန်းနိုင်သူဖြစ်ပါ၏။ သို့သော် ငတ်မွတ်ခြင်းသည် တစ်ဦး တစ်ယောက်၏ ဗီဇစိတ်ဓာတ်ကို ကပြောင်းကပြန် ဖြစ်စေပါသည်။ ဤရိက္ခာ ပေါင်မုန့်ကို ခိုးစားသည့်အမှုတစ်ခုတည်းသာ ကျွန်မ၏ သိက္ခာသီလ ကျိုးပေါက်မှု ဖြစ်ခဲ့ဖူးပါသည်။ ကျွန်မ အထက်က ပြောခဲ့သလို ဤအကြောင်းသည် ကျွန်မအား အမြဲပင် ထမင်းလုံးတစ္ဆေခြောက်သလို ခြောက်ခြင်းခံနေရကာ ကျွန်မသည် ယခုထိ ရွက်၍မဆုံး ဖြစ်နေရပါသည်။

ဤသို့ ဆိုလိုက်ခြင်းဖြင့် ကျွန်မသည် ကလေးငယ်တို့ဘာဝ ဟိုဟာခိုးစား သည်ဟာခိုးစား မလုပ်ခဲ့ဖူးပါဟု မဆိုလိုပါ။ ကျွန်မ မှတ်မိပါသေးသည်။ ယိုးဒယားမြို့ တစ်ခုအတွင်း ခိုးဝင်ပြီး ယိုးဒယားခိုးစားသည့်အဖြစ်ပါ။ မြို့ရှင်မကြီးက ထွက်လာပြီး တစ်ရပ်လုံးကြားအောင် အော်ပါလေတော့သည်။

'ဟော...ဟော...ကြည့်ကြစမ်း၊ ကြည့်ကြစမ်း၊ သွားကြားထိုးကံမကလေး ဆိုဖီယာရယ်ဟော၊ ငါ့ခြံထဲဝင်ပြီး ယိုးဒယားခိုးစားနေတယ်... သူခိုးမဟေ့... သူခိုးမ... သူမျက်လုံးကိုက သူခိုးရုပ်ပေါက်နေတယ်...'

နောက်တစ်ခါ တစ်ကြိမ်ခိုးစားဖူးပါသေးသည်။ သို့သော် လူမိခြင်း မရှိခဲ့ပါ။ ကျွန်မ၏ တခြား ခိုးဝှက်မှုကလေး ရှိပါသေး၏။ တခြားမဟုတ်ပါ။ ဘုရားကျောင်းမှ ဘာသာရေးဆိုင်ရာ ပို့စကားကလေးများကို အလစ်သုတ်လာပြီး အပြင်တွင် ရောင်းချ၍ရသည့် ပိုက်ဆံကလေးများဖြင့် ရေခဲမုန့်၊ ကပ်စေးနဲ့ စသည်တို့ကို ဝယ်စား ဖူးပါသည်။ ဤသို့ပြုလုပ်ခြင်းသည် မှားကြောင်း ကျွန်မသိပါသည်။ သို့သော် ဘာသာတရား ပြန့်ပွားမှုကို ရွက်ဆောင်ခြင်းပင် ဖြစ်သည်ဟု ဖြေသိမိရပါ၏။ စစ်ကြီးဖြစ်လာ၍ ရေခဲချောင်းတို့ ရေခဲမုန့်တို့ ပျောက်လေသော် ကျွန်မ၏ ဘုရား ပို့စကားများ ခိုးမှုသည်လည်း ဆုံးခန်းတိုင် ရောက်ခဲ့ပါသည်။

ကျွန်မတွင် အစားအစာရနိုင်သည့် အခြားလျှို့ဝှက်နေရာတစ်ခု ရှိပါသေး သည်။ သို့သော် ကျွန်မ၏တွေ့ရှိချက် မဟုတ်ပါ။ အမေ၏တွေ့ရှိချက်သာ ဖြစ်ပါ၏။

တစ်ချိန်သော အရုဏ်တက်နံနက်ခင်းက ဖြစ်ပါသည်။ မီးရထားလိုဏ်ခေါင်း များရှိရာသို့ မီးရထားလာနေပြီဖြစ်သဖြင့် 'ထကြဟေ့-ထကြဟေ့' ဟု အော်ဟစ် နှိုးသံများ ကြားရသဖြင့် ကျွန်မတို့လည်း အိပ်ရာမှ လူးလဲထကာ လိုဏ်ခေါင်းအတွင်းမှ ထွက်လာခဲ့ကြပါသည်။ လိုဏ်ခေါင်းမှထွက် အမေသည် ကျွန်မ၏လက်ကို ဖျတ်ခနဲဆွဲကာ ရှေ့မှ သုတ်သုတ်နှင့် သွားပါသည်။ ထို့နောက် သူ့နောက်မှလိုက်လာကြ သူများ မရှိကြောင်း တွေ့ရမှ တောလမ်းကြောင်းတစ်ခုအတိုင်း ချိုးဝင်သွားပြီး ဝှက်ကလေးများ စီရိုတန်းနေသည့် ဆိတ်ကျောင်းသမားတို့၏နေရာသို့ ခေါ်သွား ပါသည်။ ဝှက်ကလေး တစ်ခုအတွင်းမှလည်း မီးခိုးတလူလူ ထွက်နေပါသည်။

ထိုဝှက်ကလေး၏ပိုင်ရှင် ဆိတ်ကျောင်းသမားမှာ ဦးလေး၏မိတ်ဆွေ ဖြစ်ပါ သည်။ သူသည် သူ၏ ဆိတ်သားပေါက်ကလေးများ ကျွန်မတို့တွေ့နေသည်ကို သနားသကဲ့သို့ ကျွန်မအားလည်း သနားနေသူ ဖြစ်ပါသည်။ သူသည် ဆိတ်မ တစ်ကောင်မှ နို့ကို ညှစ်ကာ မတ်ခွက်ကြီး တစ်ခုအတွင်းထည့်ပြီး ကျွန်မအား ပေးပါသည်။ ဆိတ်မကြီး၏နို့မှ ထွက်စ ဤပူနွေးနွေးကလေး နို့၏အရသာကို ကျွန်မ ဖော်ပြခြင်းငှာ မစွမ်းပါ။ ချမ်းချမ်းစီးစီးအချိန်တွင် ချိုဖြိုလှစွာသော ရေပူစမ်း ကလေးတစ်ခု ကျွန်မ၏ကိုယ်တွင်းသို့ စိန်၍ စီးဆင်းသွားပြီး ခန်းခြောက်နေသည့် ဝမ်းဗိုက်အစာ အိမ်ကန်ကြီးအတွင်း ဝင်ရောက်ပြည့်ဖြိုးသွားစေသကဲ့သို့ အရသာရှိ လိုက်သည်ဖြစ်ခြင်း။ ဤသို့ တစ်ခွက်တည်းဖြင့်ပင် ကျွန်မတွင် ဓန္ဒာကိုယ်ရော စိတ်ဓာတ်ပါ အားအင်ပြည့်ဖြိုး တက်ကြွလာသည်ဟု ခံစားမိပါသည်။ ဤကဲ့သို့ ဆိတ်နို့သောက်ရသော မနက်မျိုးဆိုလျှင် တစ်နေ့လုံး ဘာကိုမှ မစားရချင်နေပါစေ ကျွန်မ မပူတော့၊ ကျွန်မတွင် အားတက်နေသည်၊ ပြည့်စုံနေသည်။

အစားအသောက်ကိစ္စသည် ကျွန်မ၏ဘဝတွင် အရေးပါအရာရောက်သည့် အခန်းကဏ္ဍမှ ပါဝင်ခဲ့သည်။ ကျွန်မသည် ကမ္ဘာပေါ်တွင် အကောင်းဆိုးသည့် ဟိုတယ်ကြီးများမှ အကျော်ကြားဆုံး စားဖိုမှူးများ၏ ကောင်းပေဆိုသည့် အစားအစာများကို စားဖူးခဲ့ပါ၏။ သို့သော် ကျွန်မတစ်သက်တာတွင် မမေ့နိုင်သော အစားအစာနှစ်ခုသာ ရှိပါ၏။ ယင်းတို့မှာ ထိုဆိတ်နို့နှင့် အိုးထဲတွင် တပွက်ပွက် ပွက်နေတတ်သော အတွင်း၏ ဟင်းချိုပါတည်း။

အမေ၏ အနစ်နာခံမှုကား ကြီးမားများပြားလှပါ၏။ အမေ့တွင် သူ့ အမြတ်တန်း တားရှာသည့် သူပိုင်ပစ္စည်းကလေးများ ရှိသည်။ များများစားစားတော့ မရှိကြပါ။ သူ့တွင် ကုလားအုပ်အမွှေးနှင့် ချုပ်ထားသည့် အမွှေးထည်တစ်ထည် ရှိသည်။ သူ ဂရိတာဂါဘိုနှင့်တူသူ ပြိုင်ပွဲဝင်ခဲ့စဉ်က ဤအင်္ကျီဖြင့်ပင် ဝင်ပြိုင်ခဲ့ရာ ပထမရခဲ့ပါ၏။ ထိုအင်္ကျီကို သူသည် မြတ်နိုးလှပါသည်။ သူ့အတွက် အကောင်းဆုံးပစ္စည်းတစ်ခုလည်း ဖြစ်သည်။ သို့သော် မီးရထားလိုက်ခေါင်းအတွင်း ဝဲခိုရစဉ် အလွန်အေးချမ်းလှသည့် ပထမဆောင်းတွင်းမှာပင် ကျွန်မတွင် လုံလုံလဲလဲ တူထူထဲထဲ ဝတ်စရာ အမွှေးထည် ဘာမှမရှိသဖြင့် အမေသည် မဆိုးမတွပင် ထိုကုလားအုပ်မွှေးအင်္ကျီကို ကပ်ကျော့တစ်လက်ဖြင့် ဟိုကဖြတ်၊ ဒီကဖြတ်၊ ဟိုကဆက်၊ ဒီကဆက်ဖြင့် ကျွန်မအတွက် အမွှေးထည်ကလေးဖြစ်အောင် ချုပ်လုပ်ပေးခဲ့ပါသည်။ ညီမလေးအတွက်လည်း အခြား သူပိုင် အမွှေးထည်အကောင်းစားများကို မျက်ချုပ်ပေးခဲ့ပါသည်။

ဂျာမန်များအဖို့ စစ်အခြေအနေ ဆိုးရွားလာတော့ ဂျာမန်စစ်တပ်သည် လုပ်နိုင်ကိုင်နိုင်သည့် အီတလီလူမျိုး ယောက်ျားမှန်သမျှကို အစုလိုက်အပြုံလိုက် ချောဆွဲပါတော့သည်။ အချို့ကို စစ်ထဲသွင်းရန်ဖြစ်ပြီး အချို့ကို ဂျာမန်သို့ ပို့ပြီး ချွေးတပ်ထဲ သွင်းရန် ဖြစ်သည်။ ဤတွင် အသက် ၂၀ ခန့်ရှိ ကျွန်မ၏ ဦးလေးများဖြစ်သူ ဝိုက်နိုနှင့် မာဒီဂိုတို့သည် အပြင်သို့မထွက်ရဲတော့ဘဲ ပုန်းအောင်း၍ နေရပါတော့သည်။ သူတို့အဖို့ အိမ်တွင်လည်း ကြာရှည်မနေရဲ၊ အခြားတစ်နေရာတွင်လည်း အချိန်ကြာမြင့်စွာ ပုန်းအောင်းမနေနိုင်ကြသဖြင့် မြို့တွင်းမြို့ပြင်တစ်ဝိုက် လှည့်ပုန်း၍သာ နေရပါသည်။ လက်နက်စက်ရုံမှ သူတို့အလုပ်လည်း ပြုတ်ပြီဖြစ်သည်။ ဂျာမန်တို့သည် ထိုလက်နက်ခဲယမ်းမီးကျောက်ရုံမှ လူငယ်လူရွယ်လူသမျှကိုလည်း ဖမ်းဆီးပြီး

ချွေးတပ်ဆွဲသွားကြသည်။ ထိုလူငယ်လူရွယ်များနေရာတွင် အတိုးကြီးများ၊ မိန်းမများကို အစားထိုး လုပ်ကိုင်စေသည်။ ဤကဲ့သို့ ဦးလေးဖြစ်သူများ ပြေးလွှားနေရာသဖြင့် ကျွန်မတို့တွင် ဝင်ငွေလည်းလျော့ အခြားဒုက္ခပေါင်းသောင်းခြောက်ထောင်တွင် သူတို့ဖမ်းမိများ သွားလေမည်လားဟု တထင့်ထင့် ပူပင်ရသည့်သောကကလည်း ပိုလာချေသေးတော့သည်။

ဤကဲ့သို့ ကျွန်မတို့၏ အိမ်ထောင်စုတစ်ခုလုံး ဖိုဖရဲ ကစဉ့်ကလျားဖြစ်ခြင်း၊ ကြောက်ရွံ့ထိတ်လန့်နေရခြင်း စသည်တို့ကြောင့် ကျွန်မတွင် သင်းကွဲငှက်ပမာ အမြဲတစေ ကြောက်ရွံ့ စိုးထိတ်နေတတ်သည့်စိတ် စွဲကပ်လာပါတော့သည်။ ကျွန်မတစ်ကိုယ်တည်း ဖြစ်နေချိန်ဝယ် ကျွန်မသည် အိမ်ရှေ့ရှိ သဖန်းပင်ပေါ်တက်ပြီး သစ်ရွက်များအကြား ပုန်းနေတတ်ပါသည်။ ဤသို့နေရလျှင် ကျွန်မအဖို့ လုံခြုံသည်ဟု ထင်ပါသည်။ တစ်ခါတစ်ရံ ထိုသစ်ပင်ပေါ်တွင် နာရီပေါင်းများစွာ ကျွန်မ ပုန်းနေတတ်ပါသည်။

တစ်နေ့တွင် မြို့တော်ဝန်၏ ကြေညာချက်တစ်ခု ထွက်လာပါသည်။ ထိုကြေညာချက်ကို ရေဒီယိုမှလည်း အသံလွှင့်ပါသည်။ မြို့တွင်းတွင်လည်း ပိုစတာဆိုင်းဘုတ်များ ချိတ်ဆွဲ ကြေညာပါသည်။ ကြေညာချက်မှာ မြို့သူမြို့သားများ အားလုံး ပေါ်ခိုလိမ့်တွင်းမှ ၄၈ နာရီအတွင်း ထွက်ခွာသွားကြရန်ဟူ၍ ဖြစ်သည်။ ဗုံးဒဏ်မှာ မခံနိုင်လောက်အောင်ပင် ငြင်းထန်လာပါပြီ။ ဂျာမန်တပ်များလည်း ဆုတ်စပြုနေပြီ။ အမေရိကန် စစ်သင်္ဘောကြီးများသည် မြို့သိမ်းတပ်ပင်လာနိုင်အောင် မြို့ကို အမြောက်နှင့်ခွင်းရန် ပင်လယ်ရေကြောင်းမှ ချီတက်လာနေပြီဟူသော ကောလာဟလသတင်းများကလည်း ပျံ့နှံ့နေချေပြီ။ မြို့ကိုသိမ်းလျှင် မြောက်ဘက် အင်စီယိုကမ်းခြေမှ တက်ရောက်လာကြလိမ့်မည်ဟုလည်း ထိုကောလာဟလသတင်းများက ဆိုပါသည်။

မြို့မှ ဆုတ်ခွာထွက်သွားကြရာ၌ စနစ်တကျ ကွပ်ကဲမှုဖြင့် သွားကြရသည် မဟုတ်ပါ။ ကိုယ်ကြိုက်သလို သွားလိုရာကို သွားချင်သလို သွားကြရန်သာ ဖြစ်ပါသည်။ အတိုးအတွားတို့၏ တစ်ခုတည်းသော ခွေမျိုးများမှာ နေပဲလိမြို့တွင် ရှိကြပါသည်။ သီညော်ရာမက်တီးယားမှာ အတွား၏ ညီမဝမ်းကွဲတော်သူ ဖြစ်ပါသည်။ သူတို့ညီအစ်မအချင်းချင်းမှာလည်း နှစ်နှင့်ချီ၍ အဆက်အသွယ် ပြတ်နေကြသူများ ဖြစ်ပါ၏။ ကျွန်မတို့သည် ယခု နေပဲလိရှိ မက်တီးယားတို့ထံ သွားမည်ပြုသော အခါ အတွားက မက်တီးယားသည် ကောင်းသူမဟုတ်၊ သူ့ဖို့ ကြည့်လွန်းသူဖြစ်

သည်။ မိမိတို့အား ဟက်ဟက်ပက်ပက် လက်ခံချင်မှ လက်ခံလိမ့်မည်။ သို့မဟုတ်
ငါ့အပင် လက်ခံထားချင်မှ လက်ခံထားပေးလိမ့်မည်ဟု သတိပေး ပြောကြားပါသည်။

ကျွန်မတို့၏အိမ်မှာ ဇိုးဒဏ်ကြောင့် ပျက်စီးနေသော်လည်း ကျွန်မအဘိုး
ထွန်းခိုရာ လုံခြုံသောကင်းရာ အာယဋ္ဌာနဖြစ်သဖြင့် ကျွန်မသည် ဤအိမ်ကလေးကို
ဇွန်ခွာသွားရန် ဝန်လေးနေခဲ့ပါသည်။ အဘွားက အဝတ်အစားအနည်းငယ်နှင့်
ဇောင်များသာ ယူခဲ့ရန် ပြောပါသည်။ ကျွန်မ မရောက်ဖူးသော မြို့ကြီးပြကြီးတစ်ခု
ဖြစ်သည့် နေပဲလ်မြို့ကြီးသို့ သွားကြရမည်။ ဟိုမှာ တို့ကို ကြည်ကြည်ဖြူဖြူ
လက်ခံမည့်သူတော့ မရှိဟုဆိုရာ ကျွန်မတွင် ဝမ်းနည်းပက်လက် ဖြစ်ရပါသည်။

ကျွန်မတို့ ဘုတာဆင်းသော် အမေက ညီမလေးကို ချီထားလျက် ကျွန်မက
အမေကိုဆွဲလျက် လိုက်ပါလာခဲ့ပါသည်။ ကျွန်မတို့ကား ပစ္စည်းပစ္စယများဖြင့်
ဧလုံးမထွေးနိုင်လှပါ၏။ ဦးလေးနှစ်ယောက်လည်း ကျွန်မတို့နှင့် အတူလိုက်ပါရန်
ဘုတာသို့ ရောက်လာကြပါသည်။

ကျွန်မတို့ ရှစ်ယောက်သည် မယ်သီလရှင်အများအပြား ဦးထားသော
တွဲတစ်ခုအတွင်း ညပ်သိပ်စွာ လိုက်ရပါသည်။ လမ်းတစ်ဝက်ရောက်သော် ရထားကို
ရပ်ပြီး ဂျာမန်စစ်သားများက တွဲများပေါ်သို့ တက်ရောက်လာကြကာ သန်သန်မာမာ
လူများကို ရှာဖွေ ချွေးတပ် ဆွဲပါတော့သည်။ ဂျာမန်ပြည်တွင် အလုပ်သမားရှားပါး
သည့် ကပ်ဆိုက်နေရာ တော်ရုံတန်ရုံ လုပ်နိုင်သည့်လူကိုလည်း ချမ်းသာမပေးဘဲ
အတင်းဖမ်းဆီးပါတော့သည်။

ဦးလေးနှစ်ယောက်ကိုလည်း မိတော့မည်။ ဂျာမန်များသည် မီးရထား၏
ခေါင်းပိုင်းနှင့် အမြီးပိုင်းမှပဲ အုပ်စုခွဲ၍ တစ်တွဲပြီးတစ်တွဲ တက်လိုက်ဆင်းလိုက်ဖြင့်
ရှာဖွေလာကြရာ အလယ်ပိုင်းရှိ ကျွန်မတို့၏တွဲသို့ မကြာမီ ရောက်လာကြတော့မည်
ဖြစ်သည်။ ကျွန်မတို့ ကြောက်အားလန့်အားနှင့် လှုပ်လှုပ်ရွရွ ဖြစ်နေသည်ကို
မြင်ကြသော သီလရှင်ကြီးနှစ်ပါးက ကျွန်မ၏ ဦးလေးနှစ်ယောက်ကို သူတို့၏
ကြီးမားကျယ်ပြန့်လှသည့် ဂါဝန်ကြီးများ အောက်သို့ ဆတ်ခနဲ ဆွဲသွင်းထားလိုက်
ကြပါသည်။ ထိုအချိန်တွင်ပင် နာဇီစစ်သားများလည်း တွဲပေါ်ရောက်လာကြရာ
လက်မတင်ကလေး လွှတ်သွားပါသည်။

ဦးလေးနှစ်ယောက်လည်း သီလရှင်ကြီးနှစ်ယောက်၏ ဂါဝန်ထဲမှ မထွက်ရဲ
တော့ဘဲ နေပဲလ်အထိ သည်အတိုင်း လိုက်ပါလာခဲ့ကြပါသည်။ ဤသို့ဖြင့် ဦးလေး
များသည် နာဇီတို့လက်ထဲမှ လွတ်ကင်းချမ်းသာရာ ရခဲ့ကြပါသည်။ နောင်တွင်

ဦးလေးဦးကြီးက ပြောပါသည်။ မယ်သီလရှင်ကြီး၏ ဂါဝန်အောက်တွင် သူသည် သတိလစ်ပြီး မေ့သွားသည်ဟု ပြောပါသည်။ အကြောက်လွန်၍သာ မေ့သွားခြင်း ဖြစ်မည်ဟု အခြားကြောင့်တော့ မဟုတ်တန်ရာဟု ကျွန်မတို့က ယူဆကြပါသည်။

နေပဲလ်မြို့ရောက်သော် အဘွားပြောသလို မက်တီးယားတို့က ကျွန်မတို့အား သိပ်ပြီး လက်မခံချင်ကြ။ သို့သော် မောင်းတော့မထုတ်ဘဲ သူတို့အိမ်မှာပင် နေခွင့်ပေးထားပါသည်။ အမေ၊ ညီမလေးနှင့် ကျွန်မတို့ သုံးဦးအတွက် အခန်းငယ် တစ်ခုရရှိရာ ကံအားလျော်စွာပင် ထိုအခန်းကလေးဘေးတွင် ဝရန်တာကလေး ရှိပါသည်။ နေပဲလ်မြို့တွင် ကျွန်မတို့ ၅ လခန့် နေခဲ့ရာ ဤဝရန်တာကလေးသည် ကျွန်မအဖို့ ပြင်ပကမ္ဘာနှင့် ဆက်သွယ်ရာ နေရာကလေး ဖြစ်ပါတော့သည်။ အမေနှင့် အဘွားတို့၏ စိုးရိမ်မှုတစ်ခု ရှိပါသေးသည်။ အကယ်၍ ကျွန်မတို့မိသားစု သုံးဦးစလုံး ခေတ္တခဏဖြစ်စေ ဤအခန်းငယ်ကလေးမှ ထွက်၍ တပိုတပါးသွားလျှင် သို့မဟုတ် အခြားတစ်နေရာသို့ သွားလျှင်ဖြစ်စေ မက်တီးယားတို့က ဤအခန်းငယ်ကလေး အတွင်း ပြန်၍ ဝင်ခွင့်ပေးချင်မှပေးမည် ဟူ၍ ဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် ကျွန်မနှင့် ညီမလေးတို့က နှစ်ယောက်တွဲဖြစ်စေ၊ တစ်ဦးတည်းဖြစ်စေ အခန်းတွင်း၌ အမြဲရှိနေ ရပါသည်။ ထို့ကြောင့် ကျွန်မတို့မှာ ဝရန်တာကထွက်၍ အပြင်ကြည့်လိုက် အထံ၌ နေလိုက်ဖြင့်သာ အခန်းတာဝန်ခံများ ဖြစ်နေကြရပါသည်။

မက်တီးယားတွင် ဘီစကွတ်မုန့်ဘူးအမျိုးမျိုး၊ စားနပ်ရိက္ခာအမျိုးမျိုး သို့လှောင်ထားသည့် စတိုခန်းတစ်ခုရှိပါသည်။ သူတို့တာဝာသူတို့ စားကြ သောက် ကြပြီး ကျွန်မတို့အား နည်းနည်းကလေးမှ ခွဲဝေပေးခြင်း မရှိပါ။ ပေါင်မုန့်တစ်ပု ရေတစ်ခွက်မျှပင် မရယူပါ။ သူတို့မှာကား ကျွန်မတို့မမြင်အောင် ရေကို ဝှက်လို ဝှက်ရ၊ စားနပ်ရိက္ခာများကို သိမ်းလိုသိမ်းရနှင့် များစွာ အလုပ်ရှုပ်ရှာကြပါသည်။ ဤသည်ကို ကျွန်မ နားလည်ပါသည်။ လူသားတို့၏ သေရေးရှင်ရေး အလွန်ဆိုးဝါး နေသည့်အချိန်ကာလ၊ အစာရေစာခြောက်ခန်း၍ ဆာလောင်ငတ်မွတ်ကာ လဲသေ နေကြသည့်အချိန်မျိုးတွင် အဘွား၏ဝမ်းကွဲညီမသည် သူမိသားစု အသက်ရှင် ရေးကိုသာ သူ အဓိက ထားပေလိမ့်မည်။

ကျွန်မတို့၏ အသက်ရှင်ရေးကမူ တစ်ဘာသာ ဖြစ်၏။ ဦးလေးနှစ်ယောက် သည် ပုန်းမြဲ ပုန်းနေရသေးသည်။ ဤအခါ၌ကား အခြားလူများနှင့်အတူ စတိုခန်း တစ်ခုအတွင်း အောင်းနေရာ ထိုအခန်းမှာ ပန်းကန်မျိုးစုံထားသည့် စတိုခန်း ဖြစ်နေ၏။ သူတို့နေရာသည် လုံခြုံသည်ကား မှန်ပါ၏။ သို့သော် စားစရာမရှိ။

နေပဲလ်မြို့၏ အခြေအနေသည် ပေါ်ဇိုလီထက် ဆိုးဝါး၏။ ရေလုံးဝမရှိ။ စမ်းချောင်း
ထွက် ရေပန်းကလေးမျှ မရှိ။ ဤဒေသမှ လူအများ သောက်သုံးနေရသည့်ရေမှာ
လှောင်ထားသော မိုးရေများသာတည်း။ စား၍မရသည့် မည်းမည်းသည်းသည်း
ရာရှင်ပေါင်မုန့်မှလွဲ၍ ဘာမှ စားစရာမရှိချေ။ ရာရှင်ပေါင်မုန့်မှာလည်း ကျပ်ကျပ်
တည်းတည်း ချုပ်ချယ်ကန့်သတ်ထားရာ ရပါကလည်း မလုံမလောက်။ သို့သော်
မှောင်ခိုတွင်ကား လိုချင်တာ ရပါ၏။

ဤအိမ်တွင်နေစဉ် အိမ်ရှင်မက်တီးယားတို့၏ ကျွန်မတို့အပေါ် ထားရှိ
သည့် အမုန်းပွားစိတ်ကလည်း နေရာတကာတွင် တွေ့ထိခံစားနေရ၏။ ညစဉ်
ဝုံးကြမှုဒဏ်ကလည်း ပြင်းထန်လှပါတ်သည်။ ပေါ်ဇိုလီထက် များစွာ ဆိုးရွား
လှပါ၏။ အိတ်လီနိုင်ငံတွင် ဤနေပဲလ်မြို့သည် ဝုံးဒဏ်အခံရဆုံးမြို့ဖြစ်ရာ ဝုံးကြ
လေယာဉ်ပျံများ လာချေပြီဟု ညည်းညည်းညူညူ အချက်ပေး ဥဩဆွဲသံသည်
ကမ္ဘာပျက်၍ ငိုကြွေးသံနှင့်ပင် တူချေသေးတော့သည်။

ဇီဝကလည်း အလွန်ကြောက်တတ်ရှာသော အမေသည် နေပဲလ်မြို့သည်
သူ့အတွက် ငရဲခန်း ဖြစ်နေပါသည်။ လေကြောင်းရန် အချက်ပေး ဥဩသံများ
ဟိုမှသည်မှ စုပြုံ၍ ဆွဲဆွဲငင်ငင် အော်ပြီဆိုလျှင် အမေလည်း ကြောက်အားလန့်အား
ယောင်၍ တအားကုန်းကုန်း၍ လိုက်လံအော်တတ်ပါသည်။ အမေ ဤသို့အော်လျှင်
ကျွန်မသည် သေမတတ် ကြောက်မိပါသည်။ အမေသည် ဤကြောက်စိတ်ဖြင့်ပင်
အမြဲလိုလို သွေးလန့်နေကာ စိတ်တိုနေတတ်သည်။ အမေ၏ ကြောက်စိတ်တုံ့ပြန်
မှုသည် အခြားသူများနှင့် မတူ။ ပြင်းထန်လွန်ကဲလှပါ၏။ ယနေ့အထိ အမေသည်
ဤအတိုင်းပင် ဖြစ်သည်။ ကြောက်စရာကြုံလာလျှင် စိုးရိမ်စရာကြုံလာလျှင်
အတင်းအော်လေ့ရှိသူ ဖြစ်ပါသည်။ သူ့ကား ဘဝကို ကြောက်ရွံ့တုန်လှုပ်စွာ ကုန်း၍
အော်သူပါပေ။

ကျွန်မသည် မက်တီးယားအိမ်သားစုအား ကျွန်မတို့အား မုန်းရမည်လား
ဟုဆိုကာ ရန်လိုခြင်း စိတ်မှတ်ထားခြင်း မရှိခဲ့ပါ။ ဤကား စစ်၏ ဒဏ်ရာဒဏ်ချက်
ပါတည်း။ ကျွန်မသည် ဤစစ်ဘေးစစ်ဒဏ်ကို ထိုစဉ်ကပင် သတိပြုခဲ့မိပါသည်။
စစ်သည် ရုပ်ဝတ္ထုပစ္စည်းအားဖြင့် သေကြေပျက်စီး ယိုယွင်းရခြင်းထက် စိတ်ဒဏ်ရာ
သင့်ခြင်းက ပို၍ ဆိုးရွားလှပါသည်။ စိတ်ဓာတ်ပျက်ပြားခြင်း၊ အကျင့်စာရိတ္တ
ပျက်စီးခြင်း စသည်တို့ကြောင့် လူသားစင်စစ်မှ တိရစ္ဆာန်ဘဝသို့ နေချင်းညချင်း
လျှောက်ကျရပါသည်။ လူတို့သည် စစ်အတွင်း မသေမပျောက် ကြွင်းကျန်ရစ်

ခဲ့ကြရအောင် ပေးဆပ်ရသော တန်ဖိုးကား ကြီးမားလှပါ၏။ ဤအဖိုးအခထဲတွင် စိတ်ဒဏ်ရာရခဲ့ခြင်းက အဆိုးရွားဆုံး ဖြစ်ချေသည်။

ညီမလေးသည် နေပဲလဲမြို့တွင် တစ်ချိန်လုံးလိုလိုပင် ပျားနာနေလေရာ သူ့ကြောင့်လည်း အမေ့တွင် ပို၍ချောက်ချားရရှာသည်။ တစ်ချိန်တွင် မာရီယာ သည် ဝက်သက်ပေါက်သည်။ ဝက်သက်မှ မပျောက်သေး တိုက်ပျက်ထူရောင်ငန်းဖျား ရောဂါ ဖြစ်ပြန်သည်။ ဤရောဂါသည် အပျားအပူချိန်ကြီးလှရာ တစ်ချိန်လုံး ရေငတ် နေရသည်။ အမေသည် သောက်ရေအတွက် ညစ်ပတ်နေသော မိုးရေတစ်အိုးသာ ရှိပါသည်။ ထိုမိုးရေအိုးကို အိပ်ရာအောက်တွင် ဝှက်ထားခဲ့ပါသည်။ ယခု ညီမလေးရေတော်သော် သင့်သည် မသင့်သည် မစဉ်းစားနိုင်။ ထိုရေကိုပင် တိုက် ရပါသည်။ ထိုမိုးရေကုန်သော် အမေသည် လမ်းထဲဆင်းသွားပြီး ဂျာမန်စစ်ထရပ် ကား စက်ခေါင်းအတွင်း ရေဒီရေတာမှ ရေကို ယူ၍ ညီမလေးကို တိုက်ရပါသည်။ သို့ ရေယူနေစဉ် စစ်ကားဒရိုင်ဘာနှင့် ပက်ပင်းတိုးနေပါသည်။ ထိုစစ်သားကား အမေ့အဖြစ်ကို ကြည့်ပြီး ငိုအားထက် ရယ်အားသန်ကာ တဝါးဝါး တဟားဟားနှင့် ရယ်မော ကျန်ရစ်ခဲ့ပါသည်။ အမေ့ကို ဘာမှ မလုပ်လိုက်ပါ။

ကံအားလျော်စွာပင် ကျွန်မတွင် မာရီယာအား စွဲကပ်သည့်ရောဂါ ဘာရောဂါမှ မဖြစ်ပွားခဲ့။ သို့သော် ကျွန်မသည် အရိုးပေါ်အရေတင်ကာ အလွန်တရာ ကြည့်လို သေးကွေးလှပါ၏။ တစ်ခါတစ်ရံ အမေနှင့် အတွေးတို့သည် အိမ်သားများစားရန် ဆန်အိတ်ကလေးတစ်အိတ်၊ အာလူးသီးကလေး တစ်ထုပ် စသဖြင့် ရှာဖွေရရှိ လာတတ်ပါသည်။ ထိုမဖြစ်စလောက် ဆန်အိတ်နှင့် အာလူးတို့မှာ တစ်ပတ်စာ အလွန်ဆုံး ၁၀ ရက်စာမျှသာ ရှိတတ်ပါသည်။ ဤပစ္စည်းများ စား၍ကုန်သော် ရာရှင်ပေါင်မုန့် မည်းမည်းမာမာကြီးများကိုသာ ကိုက်ဖွဲဝါးမျိုရပါသည်။ ထိုပေါင်မုန့် များမှာ အပြင်က ကျောက်တုံး ကျောက်သားကဲ့သို့ မာကျောလှပြီး အတွင်းကမူ စေးထန်းထန်းနှင့် ဘာအရသာမှ မရှိပေ။ အတွင်းမှာ ကပ်စေးနံ့ဖြစ်နေပုံမှာ ရုပ်ထု ဆရာသုံးသည့် ရွံ့ကဲ့သို့ ဖြစ်နေပြီး ဓားနှင့်လှီးလျှင် ပေါင်မုန့်သားများမှာ ဓားကို ကပ်နေတတ်သည်။

ကျွန်မတို့ ညီအစ်မနှစ်ယောက်သည် အပြင်ဘက်က ပေါင်မုန့်အမာကို နည်းနည်းစီဖဲ့ကြပြီး အတွင်းသားပျော့စိစိကိုမူ အရပ်ကလေးများလုပ်ကာ ပြတင်းပေါက်ပေါင်ပေါ်တင်ထားပြီး အခြောက်လှန်းထားကြပါသည်။ ခြောက်မှ ဝါးစားကြပါသည်။ ခြောက်လှန်းတော့လည်း နောက်တစ်နေ့ မနက် မိုးလင်း၍

အကြောင်း ဝါး၍ရသည်မဟုတ် မာတောင့်နေလေရာ ဝမ်းထဲသို့ စက္ကူဖိဖန်လုံးများကို ချိန်ချသကဲ့သို့ သည်အတိုင်း မျိုချရပါသည်။

ကျွန်မတို့အဖို့ မရှက်နိုင် မပြုနိုင် ဆိုးဆိုးရွားရွား အဖြစ်အပျက်တစ်ခုကို တွန့်မ မှတ်မိနေပါသေးသည်။

တစ်နေ့ အမေသည် ဝရန်တာသို့ထွက်၍ လမ်းပေါ်တွင် သွားလာနေကြ သူများကို လှမ်းမျှော်ကြည့်ရှုနေပါသည်။ ထိုကြည့်နေစဉ် မိန်းမတစ်ယောက်သည် တလေးကို လက်တွန်းလှည်းပေါ်တင်၍ တွန်းလာပြီး သူ့ကိုယ်ပေါ်တွင်လည်း အထုပ်ကြီးများ တစ်ပွေတစ်ပိုက်ဖြင့် သွားနေသည်ကို အမေမြင်လိုက်သော် အမေသည် အိမ်ပေါ်မှ အမောတကော ပြေးဆင်းသွားလေသည်။ ကျွန်မလည်း အမေ ဘာလုပ် ဝါလိမ့်ဟု လှမ်းကြည့်နေမိပါသည်။

အမေသည် ထိုမိန်းမအနီးရောက်သော် ကျွန်မကို လက်ညှိုးထိုးပြလိုက်၊ အထုပ်များကို လက်ညှိုးထိုးပြလိုက်ဖြင့် တစ်စုံတစ်ခု ပြောဆိုနေသည်ကို တွေ့ရပါ သည်။ အခြားမဟုတ်ပါ အမေက သူ့တွင် ငတ်နေသောကလေးများအတွက် စားစရာများ ပါလာလျှင် ပေးပါရန် တောင်းခံနေခြင်းပင်၊ ထိုမိန်းမကလည်း သားသမီးချင်း စားနာသည်ထင့် ပေါင်မုန့်ကြီးတစ်လုံးကို ခါးလည်မှ ချိုးလိုက်ကာ အမေ့ကို တစ်ဝက်ပေးလိုက်ပါသည်။

ဤမှတော့ အမေသည် ကျွန်မတို့အား ဤနည်းနှင့်နှင့် တောင်း၍ ကျွေးပါ သည်။ တောင်းတိုင်းရသည် မဟုတ်သော်လည်း လူအများသည် သမားကြင်နာစွာ ခြင့်ပင် ပေးရှာကြပါသည်။ ကျွန်မတို့ ဆွေမျိုးထက်တော့ များစွာတော်ကြသည်ဟု ပြောရပါမည်။

ကျွန်မတို့၏ အငတ်ပြဿနာအခြေအနေ တစ်နေ့တခြား ဆိုးရွားလာတော့ အစားအသောက်ကိစ္စနှင့် ပတ်သက်ပြီး အတွေးသည် သူ့ဝမ်းကွဲညီမနှင့် စကားများ ရန်ဖြစ်ပါတော့သည်။ တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် အော်ကြီးဟစ်ကျယ်နှင့် အချီအချ ပြောကြသံများကို ကျွန်မတို့ ကြားနေရပါသည်။ လူအများ ဆင်းရဲလာသော် အယုတ္တ၊ အနတ္တ ဒေါသသံများ ထွက်ကြရသည်မှာ ဓမ္မတာပါပေ။

ကျွန်မ၏ ကလေးဘဝတစ်လျှောက်လုံး အော်ကြ၊ ဟစ်ကြ၊ ဆဲကြ၊ ဆိုကြ၊ ခက်ထန်သော ကြမ်းကြုတ်သော ပတ်ဝန်းကျင်တွင် ကျွန်ုပ်လည် ကြီးပြင်းလာ ခဲ့ရပါသည်။ သို့သော် ကျွန်မသိပါသည်။ ဤဝန်းကျင်သည် တကယ့်ဘဝအစစ်အမှန် မဟုတ်၊ အာဂန္တုဘဝမျှသာ ဖြစ်သည်ဟု ကျွန်မစိတ်ထဲ၌ ငယ်ပင်ငယ်ရွယ်သူ

ဖြစ်လင့်ကစား အလိုလို သိနေပါသည်။ ကျွန်မသည် ဤကဲ့သို့ လူအများ အော်ကြ၊
ဟစ်ကြ၊ ဆဲကြ ဆိုကြသံများကို နားကြားမခံနိုင်သဖြင့် ဤသို့သာ ဆူသံသည်များမှ
ရှောင်ပြေးပုန်းအောင်းနေလေ့ ရှိပါသည်။

နာဇီများအတွက် စစ်ရေးနိမ့်နေပါပြီ။ သို့စစ်ရေးမဟန်သော် သူတို့သည်
အီတလီပြည်လူလူထုအပေါ် ပို၍ ကြမ်းကြုတ်စွာ ဆက်ဆံလာကြပါသည်။ အီတလီ
လူမျိုးများ၏ စိတ်ဓာတ်များမှာလည်း မဟာမိတ် အမေရိကန်တို့အပေါ်သို့ အခိုင်
အမာယင် တိမ်းညွတ်နေလျက်ရှိပါပြီ။ ဤအခြေအနေမျိုးတွင် နာဇီတို့၏ လက်တန်
ပြန်မှုသည် ရက်စက်ကြမ်းကြုတ်လှပါသည်။ လမ်းဆုံလမ်းခွတွင် လူသတ်ပြသည်၊
လက်သံခွဲခွာသည်၊ အရှင်လတ်လတ် မြေမြှုပ်သတ်သည်၊ ဒယ်အိုးကြီးများအတွင်း
ထည့်၍ လူကို ကင်သတ်သည်၊ လူသားဖြင့်လုပ်သော စက်ရုံ၊ အလုပ်သမား
ငရဲစခန်းဟူ၍ အမျိုးမျိုး အစုံစုံ ရက်စက်ညှဉ်းပန်းပုံများကို ကြားနေရသည်။
ဂျူးလူမျိုးသန်ကျင်ရေးမှာလည်း ရက်စက်လှပါသည်။ ပယ်ပယ်နယ်နယ် ရှိလှပါ၏။
သို့သော် ဒင်းတို့ နှိပ်စက်သတ်ဖြတ်သည့် အထဲတွင် ဂျူးမဟုတ်သူများ၊ အီတလီလူမျိုး
များလည်း အများအပြား ပါဝင်လေသည်။ ဤရက်စက်ကြမ်းကြုတ်မှု သတင်းများ
သည် ကျွန်မကဲ့သို့ ငယ်ရွယ်နုနယ်သူ ကလေးတစ်ယောက်အဖို့ ယုံကြည်လက်ခံရန်
မစွမ်းသော သတင်းဆိုးကြီးများသာ ဖြစ်ပါ၏။

မကြာမတင်ပင် နေပဲလ်မြို့ကို အမေရိကန်များကို ပေးရတော့မည်။
သူတို့သည်လည်း ဆုတ်ခွာထွက်ပြေးရချိန်နီးပြီဟု နာဇီများသိသော် မည်သူ
မည်ဝါအဖြစ်ရှိသည် မရှိသည် မဟုတ်ပြီ။ တွေ့သမျှမြင်သမျှ အီတလီလူမျိုးများကို
သတ်တော့သည်။ ဤလူသတ်ပွဲကြီးကို ကျွန်မကိုယ်တိုင် မျက်ဝါးထင်ထင်မြင်မှ
စစ်၏အနိဋ္ဌာရုံကို ပြက်ပြက်ထင်ထင် သိရပါတော့သည်။

သက်မဲ့ဖြစ်သော ရုပ်ဝတ္ထုပစ္စည်းသာဖြစ်သည့် ဗုံးတို့သည် ကောင်းကင်မှ
မိုးသီးမိုးပေါက်ပမာ သွန်းချရာ လမ်းမကြီးငယ်ပေါ်၌ လူတို့သည် အတုံးအရုံး
ဒဏ်ရာအနာတရရသူရ၊ လဲသေသူသေကြသည်။ ရေမရှိ၊ စားနပ်ရိက္ခာ မရှိခြင်း
မှာလည်း တစ်မျိုးခဲစားချက်ပါတည်း။ သို့သော် သက်ရှိဖြစ်သော ရုပ်ပြင်ရော
နာမ်မိညာဏ်ပါရှိသူ လူသားတို့က စစ်ယူနီဖောင်းကိုဝတ်ကာ လက်နက်မဲ့၊ ခိုကိုးရာမဲ့
ဖြစ်နေကြသော လူသားများအား လူသားအချင်းချင်း ဆိုးသွမ်းစွာ သတ်ဖြတ်
နှိပ်စက်ကာလှ ပြုမူခြင်းကိုကား အသို့ဆိုရချိန်မည်နည်း။

ယခုပင် ကျွန်မ၏ မျက်စိရှေ့တွင် လူသတ်ပွဲကြီးတစ်ခုကို မြင်နေရပါသည်။ စစ်၏ဆိုးသွမ်းမှုကို ကမ်းကုန်အောင် ပြလိုက်သည့်ပြင်ကွက် တစ်ခုပါပေ။ ကျွန်မတို့၏ ဝန်တောအောက်တွင်ပင် လူအချင်းချင်း ဖမ်းဆီးကြသည်။ ရိုက်နှက်ကြသည်။ နာစိစစ်ထရပ်ကားကြီးပေါ်သို့ တစ်ယောက်ပြီး တစ်ယောက် လွှဲ၍ လွှဲ၍ ပစ်တင်လိုက်ကြသည်။ လမ်းထဲမှာပင် မမေးစမ်းဘဲ ပစ်သတ်သည်။ ကျွန်မငယ်ရွယ်သူကလေး၏ မျက်စိမြင်ကွင်းတွင် အနိဋ္ဌာရုံ ဖြစ်ရပ်များ တစ်ခုပြီးတစ်ခု မြင်နေရသည်။

အဆိုးရွားဆုံး သွေးချိုးပွဲကြီးလာပါပြီ။ ဤအဖြစ်အပျက်မှာ နောင်တွင် 'နေပဲလ်၏လေးရက်' ဟု တွင်လာပါသည်။ ဖြစ်ရပ်အစမှာ ဆင်းရဲသား ရပ်ကွက်မှ စုတ်စုတ်ပြတ်ပြတ် ကလေးငယ်ကလေးများက ဂျာမန်တို့၏ ဖိနှိပ်မှု၊ ချုပ်ချယ်မှုကို သူတို့ဘာသာသူတို့ ထ၍ ဖြေရှင်းသည့်အနေဖြင့် စတင်တွန်းလှန် တိုက်ခိုက်ရာက စတင်ခြင်းပင် ဖြစ်ပါသည်။

ဤကလေးများ ဘာတွေလုပ်ကြသည်ကို ကျွန်မကိုယ်တိုင် မျက်ဝါးထင်ထင် မြင်နေပါလျက် ကျွန်မဖြင့် မယုံနိုင်အောင် ဖြစ်ခဲ့ရပါသည်။ ယခုလည်း တွေးလိုက်တိုင်း ဟုတ်မှဟုတ်ပါ့မလားဟု ထင်ဆဲပင် ဖြစ်ပါသည်။

ထိုကလေးများသည် ဂျာမန်များထံမှ ခိုး၍ရခဲ့သော ဓာတ်ဆီများကို ပုလင်းထဲထည့်၊ ထိုပုလင်းများထဲသို့ မီးစာသဖွယ်ဖြစ်အောင် အဝတ်စုတ်များကိုထည့်ပြီး မီးရှို့ကြသည်။ မီးစေ့စေ့ဖြင့် ဖြစ်နေသော ထိုပုလင်းများ ကိုင်ဆောင်ထားကြသည့် ကလေးလေးများသည် လမ်းချိုး လမ်းထောင့်များမှ ရုတ်တရက် ထွက်လာကြကာ ကြီးမားလှသော ဂျာမန်သံချပ်ကားကြီးများရှိရာ ဝိုင်းဖဲ့လာကြပြီး လွှားခနဲလွှားခနဲ ခုန်တက်ကြသည်။ သံချပ်ကားပေါ်ရောက်သော် မီးစာနှင့် ဓာတ်ဆီပုလင်းများကို အမြောက်ပြောင်းထဲ ထိုးထည့်လိုက်ခါ သံချပ်ကားပေါ်မှ ခုန်ချထွက်ပြေးကြသည်။ သံချပ်ကားများလည်း ပေါက်ကွဲကျန်ရစ်ခဲ့သည်။

ကလေးများ ဖြစ်ပါသည်။ ဤကလေးများကား ဆင်းရဲသူ ဆင်းရဲသား ကလေးများ၊ ညစ်ပတ်ပေရေနေသူကလေးများ၊ သူတို့၏အသက်ကို ကြည့်ပါဦး။ တကယ်ပါ သူတို့၏ အသက်ကလေးများ ငါးနှစ်မှ ဆယ်နှစ် အထိသာ ရှိကြပါသည်။ သူတို့၏သတ္တိကား ပျက်ကြည်စရာမှမရှိ၊ သူတို့သည် ဂျာမန်ထရပ်ကားများ၊ သံချပ်ကားများ၊ အဆောက်အအုံများကို ဤနည်းဖြင့် တိုက်ခိုက် မျက်ဆီးပစ်ကြသည်။ လမ်းပေါ်ရှိ မည်သည့်ဂျာမန်စစ်သားမျှ သူတို့၏ ဝိုင်းဖဲ့တိုက်ကြသည့် တိုက်ကွက်မှ

မလွတ်၊ အားလုံး ခံကြရသည်ချည်းပင်၊ သူတို့၏ ပုလင်းမီးခုံးများက နေရာအနှံ့ ပေါက်ကွဲနေသည်။ အချို့ကလေးများတွင် ဂျာမန်တို့ထံမှ ခိုးထားသော လက်ပစ်ခဲများ၊ လက်နက်များပင် ပါချေသေးသည်။ တကယ်ပါပေ၊ ကျွန်ုပ်မဖြင့် ကျွန်ုပ်မမျက်စိကိုပင် ကျွန်ုပ်မ မယုံနိုင် ဖြစ်ခဲ့ရပါသည်။ သူတို့ကလေးတွေကို ဂျာမန်များကလည်း လက်လှမ်းမီသလို ပစ်ခတ်သတ်ဖြတ်ကြရာ လမ်းပေါ်ဝယ် သေးငယ်သော သူတို့၏ သက်မဲ့ခန္ဓာကိုယ် အလောင်းကလေးများ တင်းကျမ်း ဖြစ်နေပါသည်။ သို့သော် သူတို့၏ တိုက်ပွဲများကို ဘယ်အရာကမျှ တားဆီး ဟန်တားနိုင်စွမ်းမရှိ၊ သူတို့ကား တိုက်မြဲတိုက်လျက်...။

တစ်ခါကမူ ထိုကလေးများသည် ကောက်ရိုးစည်းများကို မီးရှို့ပြီး သူတို့ ခေါင်းပေါ်တွင် ဝှေ့ရမ်း၍ အတင်းတရကြမ်း ယူပြေးလာကြပြီး တင့်ကား ပြောင်းဝ အတွင်း ကောက်ရိုးကို ကျစ်လိမ်ကာ မဖြစ်ဖြစ်အောင် အတင်းသွင်းကြသည်။ တင့်ကားလည်း ပေါက်ကွဲ၊ သူတို့လည်း မီးလောင်၍လည်းကောင်း၊ တင့်ကားပေါက် ကွဲမှုအထဲဖြင့် လည်းကောင်း၊ အပစ်ခံရ၍လည်းကောင်း နေရာတွင်ပင် သေကြရှာသည်။

အခြားတိုက်ကွက် ရှိသေးသည်။ တိုက်ခေါင်မိုးပေါ်များသို့ တက်ရောက်နေ ကြကာ အောက်လမ်းမပေါ်ရှိ ဂျာမန်စစ်သားများနှင့် စစ်ကားပေါ်သို့ လမ်းခင်း ကျောက်ပြားများ၊ ခဲအိတ်များ၊ လေးလံသော အရာဝတ္ထုပစ္စည်းများကို ပစ်ချတိုက် ခိုက်ကြသည်။ နောက်တစ်နည်းကမူ ကတ်ကြေး၊ ဓား၊ သံစိုက်ပျံပြား စသဖြင့် ချွန်ထက်သော မည်သည့်လက်နက်မဆို ရရာကိုဆွဲကိုင်လျက် စစ်သားများတွင်း အတင်းဝင်ရောက် ထိုးခုတ်ရိုက်နှက်ကြသည့်နည်းပင် ဖြစ်သည်။ မကြံစဖူး၊ မကြားစဖူး တိုက်ခိုက်နည်းများပါပေ။

လေးရက်လုံးလုံး အံ့တနန်း ဤကလေးများ၏တိုက်ခိုက်မှုက ရန်သူများအား များစွာ အထိနာစေခဲ့သည်။ ကျွန်ုပ်မသည် ထိုလေးရက်စလုံး ညရောနေပါ သူတို့ ကလေးတွေ ပြေးကြလွှားကြ၊ ရှောင်ကြတိမ်းကြ၊ လမ်းကြားထဲက ထွက်လာ လိုက်ကြ၊ ခေါင်မိုးပေါ်ပြေးတက်လိုက်ကြနှင့် ရန်သူအား သဲသဲမဲမဲ တိုက်ခိုက် ထိုးနှက်ကြသည်ကို မြင်နေရပါသည်။ သူတို့၏ရဲတင်းပြောင်မြောက်စွာ တိုက်ခိုက် မှုသည် အောင်မြင်မှုရကြပါသည်။ ပုန်းအောင်းနေကြသော အလုပ်စခန်းများတွင် ရှိနေကြသော အိတ်လီလူမျိုး လူကြီးများပင် စိတ်ကူးမျှပင် စိတ်ကူးကြမည် မဟုတ်သော လူကြီးများပြုလုပ်ရန် ပျက်ကွက်ခဲ့ကြသည့်တာဝန်ကို သူတို့ကလေး

တွေ၏ သတ္တိနှင့် ရဲတင်းပြောင်မြောက်သော နည်းဗျူဟာဖြင့် တိုက်ခိုက်ကြသည့် ဤတိုက်ပွဲများကား များစွာပင် အောင်ပွဲခံခဲ့ရပါသည်။

ဤနေ့ပဲလ်မြို့မှ ဆင်းရဲသား ကလေးသူငယ်များသည် ကျွန်မတို့ ပေါ်ဇိုလီ မြို့မှ ဆင်းရဲသူဆင်းရဲသား ကလေးသူငယ်များနှင့်ပင် တူလှပါတော့သည်။ သူတို့၏ ငတ်မွတ်ခေါင်းပါး၍ ကြမ်းတမ်းခက်တရော်လှသည့် ဆင်းရဲသားရပ်ကွက်တွင် ဧကကြရသော သူတို့တဝသည့် သူတို့အား လှူငွေမြန်စွာ လှူကြီးဖြစ်စေခဲ့သည်။ ကလေး ဘဝတွင် ကလေးလို မနေခဲ့ကြရ၊ ဝမ်းတစ်ထွာအတွက် ရှာရဖွေရ၊ ကြံရဖန်ရ၊ နန်းကန်တွန်းလှန်နေကြရသည့် သူတို့သည် ကြာတော့ လှူကြီးဆန်လာကြတော့ သည်။ အချိန်အရွယ်မကျသေးဘဲ လှူကြီးဖြစ်လာရတော့သည်။

သူတို့သည် မီးရဲရဲနှင့် ဓာတ်ဆီပုလင်းများကို ကိုင်ကာ သူတို့ကို ပစ်ခတ် နေသည့် သေနတ်ပြောင်းဝများကို မျက်နှာမူလျက် ပြေးတတ်ကြသည်။ လမ်းခုလတ် တွင် ရန်သူ၏ကျည်မှန်၍ ဒဏ်ရာရသော်လည်း တင့်ကားရှိရာ သို့မဟုတ် သူတို့ ရည်မှန်းရာသို့မူ တတ်နိုင်သမျှ မရောက်အရောက် တက်ကြသည်။ တစ်ခါတစ်ရံ ကျည်ဆန်အမှန်မခံရဘဲ တင့်ကားရှိရာသို့ ရောက်ခဲ့ပြီး တင့်ကားကိုအောင်မြင်စွာ ဖောက်ခွဲနိုင်သော်လည်း သူတို့လည်း တင့်ကားပေါက်ကွဲသည့်အထဲတွင် တစ်ပိုင်းစီ တစ်စစ်ဖြစ်ကာ သေပွဲဝင်ခဲ့ကြရရှာသည်။

တစ်ကြိမ်တွင်မူ သူတို့လက်ချက်ဖြင့် တင့်ကားမီးသင့်သဖြင့် တင့်ကား ပေါ်မှ ဂျာမန်စစ်သားနှစ်ယောက် တင့်ကားအဖုံးကိုဖွင့်ကာ ခုန်ဆင်းလာကြပါသည်။ သူတို့၏ ကိုယ်ပေါ်တွင်လည်း မီးစွဲကာ လောင်နေပါသည်။ သူတို့သည် သူတို့ တင့်ကားကို ဖျက်ဆီးသည့်ကလေးများကို သံသံမဲမဲ ပစ္စုတိုများဖြင့် လိုက်လံပစ်ခတ် ကြပါသည်။ သူတို့ဆံပင်နှင့် ပုခိုးဖောင်းမှာ မီးခိုးတန်းကြီးက နောက်မှ တတန်းကြီး ဖြစ်နေသော်လည်း သူတို့သည် ကလေးများနောက်ကိုသာ အတင်းလိုက်လံ ပစ်ခတ် နေကြပါသည်။ ကလေးသုံးယောက်က လမ်းကြားအတွင်း ဝင်းပြေးကြသည်။ ဂျာမန်များက ထက်ကြပ်လိုက်ပါသွားကြပြီး အတန်ကြာပင် ထိုလမ်းကြားအတွင်းမှ ပစ္စုတိုသေနတ်သံများကို ကြားနေရပါသည်။

ထိုလေးရက်လွန်မြောက်၍ ငါးရက်ရောက်သော် ဂျာမန်များသည် ထိုကလေး များကို ဒူးထောက်အညံ့ခံကြရတော့သည်။ ယုံနိုင်စရာပင် မရှိပါပေ။ ကျွန်မတို့၏ မျက်စိရှေ့မှာပင် နေပဲလ်မြို့ကို တပ်စွဲထားသည့် ဂျာမန်တပ်မကြီးတစ်ခုလုံးသည် မြို့တွင်းမှ ဆုတ်ခွာ ထွက်သွားကြပါတော့သည်။ ထိုညနေတွင် နေပဲလ်တစ်မြို့လုံး

ဣမန်တစ်ဦးတစ်ယောက်မျှ ရှာလို့မတွေ့ရတော့ချေ။ သို့သော် ဣမန်တို့က ဆုတ်ခွာ သွားရာ၌ ရိုးရိုးတန်းတန်း မသွားကြ။ မြို့တွင်း၌ရှိသမျှသော ရေနှင့် စားနပ်ရိက္ခာ အားလုံး ယူဆောင်သွားကြသည်။ မိလ္လာပိုက်များနှင့် ရှိသမျှ ရေလက်ကုန်၊ တွင်းများ ကိုလည်း ဒိုင်းနုမိုက်ဖြင့် ဖောက်ခွဲပျက်ဆီးပစ်ခဲ့သည်။ နေပဲလ်မြို့၏ မြောက်ဘက် တောင်ကုန်း တောင်ကျောများတွင်လည်း စနိုက်ပါခေါ် လက်ဖြောင့်တပ်သားများအား တပ်ခွဲထားရစ်ခဲ့သည်။

မြို့အပြင်မှ မွန်တီဆန်တို့တောင်သည် ကျွန်မတို့အိမ်ကို မိုးထားသကဲ့သို့ ရှိသည်။ တစ်ဖန် ကျွန်မတို့အိမ်၏ အောက်တည့်တည့်တွင် ရိက္ခာစတို ရှိသည်။ ထိုစတိုတွင် ကြွင်းကျန်ရစ်ခဲ့သော ရိက္ခာကို ရောင်းချစေငှပေးလျက်ရှိရာ နေ့အချိန်တွင် အမြဲလိုလိုပင် တန်းစီနေသော လူတန်းကြီးတစ်ခု ရှိသည်။ ပေါင်မုန့်မည်းမည်းနှင့် ရတတ်သမျှ စားစရာကလေးများကို ဝယ်ယူကြရန် လာရောက် တန်းစီနေကြခြင်း ဖြစ်သည်။ ယင်းလူတန်းကြီးထဲတွင် အများအားဖြင့် မိန်းမများ၊ ကလေးများနှင့် သက်ကြီးရွယ်အိုများသာ ဖြစ်ကြသည်။ မွန်တီဆန်တို့တောင်ပေါ်၌ တပ်ခွဲကျန်ရစ် ခဲ့သည့် နာဇီလက်ဖြောင့် တပ်သားများက ထိုလူတန်းကြီးသို့ သေနတ်နှင့်လှမ်းပစ်ရာ သေသူသေ ဒဏ်ရာရသူရ ဖြစ်ကုန်ပါသည်။ ဤလုပ်ရပ်ကား ရက်စက်လွန်းပါ၏။ လူမဆန်လွန်းလှပါ၏။ ဤသို့ ရန်သူလက်ဖြောင့်တပ်သား၏ လက်ချက်ဖြင့် လူတန်းကြီးထဲမှ တစ်ဦးကိုထိမှန်၍ သေလျှင်သော်လည်းကောင်း၊ ဒဏ်ရာရလျှင်သော် လည်းကောင်း၊ ထိုလူမှာ သို့မဟုတ် လူသေကို ရွှေလိုက်ပြီး ထိုနေရာတွင် နောက်လူက ရှေ့သို့တိုး၍ ဖြည့်ဝင်လာသည်ကလွဲ၍ လူတန်းကြီးကမူ ပျက်မသွားဘဲ တန်းစီမြဲ တန်းစီလျက်သာ ရှိနေတတ်ပါသည်။

ဣမန်များ ဆုတ်ခွာသွားပြီးနောက် နှစ်ရက်ခန့်ကြာသော် မဟာမိတ်တပ်သည် မြို့တွင်းသို့ ချီတက်ဝင်ရောက်လာပါသည်။ ကျွန်မတို့အားလုံးက မဟာမိတ်များ လာနေပြီကို သိနှင့်ထားကြသည်။ ထို့ကြောင့် အမျှော်ကြီး မျှော်နေကြရာ သူတို့ရောက် လာကြပြီး မြို့တွင်းဝင်လာတော့ မြို့လူထုအားလုံးက လမ်းမများပေါ်ထွက်၍ သောင်း သောင်းဖျူဖျူ ကြိုကြသည်။ ကျွန်မကိုလည်း အမေက ပထမဆုံးအကြိမ်အဖြစ် အိမ်တွင်းမှ ထွက်ခွင့်ပေး၍ ကျွန်မလည်း လမ်းထဲဆင်းကြည့်ရာ ဦးစွာမြင်လိုက် ရသော တပ်တစ်ခုကြောင့် ကျွန်မတွင် များစွာ အံ့သြခြင်းဖြစ်ရသည်။ ကျွန်မ

မြင်ရသောတပ်မှာ ဂါဝန်ဝတ်စစ်သားများ၏ တပ်ဖြစ်ရာ ကျွန်မသည် ရှေးက ဂါဝန် တို့နှင့် စကောလူမျိုးတို့အကြောင်း ကြားဖူးမြင်ဖူးခြင်းမရှိ၍ ကျွန်မမှာ ဘယ်လို ဟာတွေပါလိမ့်ဟု များစွာ အံ့သြခြင်း ဖြစ်ခဲ့ရပါသည်။ ကျွန်မနည်းတူ ကလေးများ ကလည်း အံ့သြလှကြ၍ ထိုတပ်သားများကြား ဝင်ရောက်ကာ ဂါဝန်များ လှန်ကြည့် မည် လုပ်သူလုပ်ဖြင့် ဖြစ်နေကြပါသည်။

ထိုနေ့ကား ဝမ်းသာပျော်ရွှင်ကြရသည့်နေ့ပင်။ အမေရိကန်တပ်များက ဂွမ်ကားများ၊ ထရပ်ကားများဖြင့် ဝင်ရောက်လာကြပြီး သကြားချောင်းများ၊ ဘီစကွတ် နှင့် အခြား ကျွန်မတို့ မေ့စပင် ပြုနေပြီဖြစ်သော စားကောင်းသောက်ဖွယ်များကို ခေပါတော့သည်။ စစ်သားတစ်ယောက်က ကျွန်မထံ ချောကလက်ပစ်ပေးလိုက်ရာ ကျွန်မလည်း ဖမ်းယူလိုက်ပါသည်။ ကျွန်မသည် ချောကလက်မှန်း မသိပါ။ ဤအစာ ၏အရသာကို ကျွန်မ မသိခဲ့။ ကျွန်မသည် ကားများပေါ်မှ ကြံချနေသော အခြား ထူးထူးဆန်းဆန်း ဂျပ်ဘူးများ၊ သံဘူးများ၊ အထုပ်များကို လိုက်လံဖမ်းယူခဲ့ပါ သည်။ ထိုပစ္စည်းများအနက် ကျွန်မကို ဖမ်းစားထားသည့် ဘူးကလေးတစ်ခုမှာ ကော်ဖီမှုန့်ဘူးကလေး ဖြစ်ပါသည်။ ကျွန်မသည် ထိုဘူးကလေးကို အတွားအား ပေးလိုက်ရာ အတွားလည်း ဘာလုပ်ရမှန်းမသိ ဖြစ်နေပါသည်။ သို့သော် နမ်းကြည့် ရာ ကော်ဖီမှုန့်သိသော်လည်း သူ့စက်ဖြင့် မကြိတ်ရသေးဘဲ ကော်ဖီမှုန့်များ ဖြစ်နေ သဖြင့် ဘယ်လိုလုပ်ရမည်မသိ ဖြစ်နေသည်။ သို့သော်လည်း ဟိုလိုစမ်းကြည့် သည်လိုစမ်းကြည့်ဖြင့် နောက်ဆုံး ရေခွေးရေလိုက်မှ သောက်ရသည့်ကော်ဖီ ဖြစ် လာပါတော့သည်။

အမေရိကန်များက ဤကဲ့သို့ စားနပ်ရိက္ခာများ ယူဆောင်လာသည့် တစ်ပြိုင်နက် မှောင်ခိုရေးလည်း ဖွံ့ဖြိုးလာပါတော့သည်။ ကျွန်မတို့မှာ ငွေလည်းမရှိ၊ ရောင်းချစရာလည်း အဖိုးတန်ပစ္စည်းမရှိဘဲ ဖြစ်နေပါသည်။ တတ်နိုင်သူများအဖို့မှ မှောင်ခိုရေးမှ ဝယ်ကာ အစားကောင်း အသောက်ကောင်းများနှင့် ငြိမ်နေကြပါသည်။ ကျွန်မတို့ အီတလီလူမျိုးများသည် မှောင်ခိုပိဋ္ဌာများ ဖြစ်ကြပါသည်။ အမေရိကန် စားနပ်ရိက္ခာများ၊ အဝတ်အထည်များနှင့် စစ်နှင့် မဆိုင်သည့်ပစ္စည်းများ သယ်ဆောင် လာသည့် မီးရထားများ၊ လော်ရီကားကြီးများ၊ သင်္ဘောများ တစ်စတစ်စဖြင့် ရောက် လာသော် မီးရထားတွဲများ တွဲလုံးပျောက်သွားမှု လော်ရီကားများ လိုရာမရောက်ဘဲ ဘယ်ရောက်သွားသည်မသိဟု ဆိုမှုများသည် ဘာမှမဆန်း၊ ဘယ်လိုမှ အံ့သြစရာ မဖြစ်တော့ချေ။ ဆိပ်ကမ်းတွင်လည်း သင်္ဘောပေါ်မှ ပစ္စည်းများ မချရသေးမီပင်

သင်္ဘောများ ဆိပ်ကမ်းမှ ပျောက်ခြင်းမလှ ပျောက်သွားသည်ဟုလည်း တစ်ကြိမ်မက ကြားကြရသည်။ ထိုသင်္ဘောများမှာ နောင်တွင်လည်း အစအနမူ မတွေ့ကြ၊ လုံးဝပင် အစအန ပျောက်သွားကြတော့သည်။

ကျွန်မတို့သည် နေပဲလ်သို့ ဒရောသောပါး ရောက်လာသလို ယခုလည်း ဒရောသောပါးပင် ထွက်ခွာပြေးကြပြန်ပါသည်။ မဟာမိတ်စစ်တပ်က မက်တီးယား၏ အိမ်ကြီးကို သိမ်းလိုက်ကာ ကျွန်မတို့အား အချိန်အနည်းငယ်အတွင်း ထွက်ခွာသွား ကြရန် နို့တစ်ပေး၍ နှင်လိုက်သောကြောင့် ဖြစ်ပါသည်။

ပေါ်ဇိုလီသို့သွားသည့် မီးရထားလမ်းမှာလည်း ပျက်စီးနေသဖြင့် ရထား မသွားနိုင်၊ အခြားသွားစရာယာဉ်ဟူ၍လည်း ဘာမှမရှိ။ ရှိလျှင်လည်း ကျွန်မတို့မှာ ဝိုက်ဆံပေး၍ စီးနိုင်ကြသည် မဟုတ်၊ ထို့ကြောင့် ကျွန်မတို့မိသားစုသည် ၂၅ ကီလိုမီတာခရီး (၁၆) မိုင်ကို ပစ္စည်းများကို ပခုံးပေါ်ထမ်းပြီး ခြေလှောင်လျှောက်ကြ ရပါသည်။ ကျွန်မတို့သည် နေပဲလ်မြို့မှ အရက်မတက်မီပင် ထွက်ခဲ့ကြပါသည်။ သို့ထွက်ခဲ့ကြစဉ် အတွား၏ညီမ မက်တီးယားအား ကျွန်မတို့က နှုတ်ဆက်ခဲ့လေ သလား၊ မဆက်ခဲ့လေသလား မမှတ်မိတော့။ ညီမလေးမာရီယာသည် မမာနေသဖြင့် လမ်းမလျှောက်နိုင်ပါ။ ထို့ကြောင့် သူ့ကို ဦးလေး မာရီယိုက ပခုံးပေါ်ထမ်းလာခဲ့ ရပါသည်။

ပေါ်ဇိုလီသို့သွားရာ လမ်းမကြီးတစ်လျှောက်တွင် စစ်ပြေးဒုက္ခသည်များဖြင့် ပြည့်ကြပ်နေပါသည်။ ပစ္စည်းများကို ကျောပိုး၍လည်းကောင်း၊ တွန်းလှည်း၊ ဆွဲလှည်း စသဖြင့် ဘီးတပ်၍ လိမ့်နိုင်သော ဘာကိုမဆို ဘီးတပ်ဆွဲကာလည်းကောင်း ပုံစံ အမျိုးမျိုးဖြင့် တွေ့ရသည်။ လမ်းမကြီးမှာလည်း ဗုံးကျင်းများ၊ အမြောက်ဆန်ကျင်း များဖြင့် ပေါက်ပြဲနေကာ ပျက်စီးခြင်းမလှ ပျက်စီးနေပါသည်။ လူအများသည် တစ်ဦးကိုတစ်ဦး တိုက်မိခိုက်မိကြ၊ လှည်းများပျက်၍ လမ်းပိတ်နေလိုနေ၊ အချို့ကမူ ကျင်းထဲ ချိုင့်ထဲ အော်ကြဟစ်ကြ၊ ရယ်ကြ မောကြ တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး ပြန်လည် တွေ့ကြလျှင် လက်သီးချင်းထိုးကြ စသဖြင့် မြူးတူးနေကြပါသည်။ အချို့ကမူ မောဟိုက်နေကြသော်လည်း လမ်းဘေးတွင် ပြုံးပြုံးကြိုးဖြင့် ထိုင်၍အနားယူနေကြ ပါသည်။ ကျွန်မလည်း ပျော်လှပါသည်။ အိမ်သို့ ပြန်ရပြီကိုး။

ကျွန်မတို့နှင့်တကွ လမ်းမကြီးပေါ်မှ ဤလူထုကြီးသည် တစ်စုံတစ်ခုကို တူညီစွာ စိုးရိမ်ပူပန်နေကြသည်ကတော့ ရှိပါသည်။ ထိုအရာမှာ အခြားမဟုတ်

မြို့ပြန်ရောက်၍ ကိုယ့်အိမ်ကို ဘယ်လိုများ ဖြစ်နေမည်နည်း။ ရှိရောရှိသေးရဲ့လား ဟုသည့်အချက်ပင် ဖြစ်ပါ၏။

ပေါ်ဇိုလီမှာ စစ်ဒတ်ကို အကြီးအကျယ် ခံခဲ့ရပါသည်။ ကျွန်မတို့အဖို့ အဆိုးရွားဆုံးကို ကြုံတွေ့၍ ပြင်ဆင်ပြီးဖြစ်ပါသည်။ သို့သော် ဖြစ်လိုရာဖြစ်ပါစေ တော့ ဤခရီးရှည်ကြီးဆုံးသော် ကိုယ့်ရပ်ကိုယ်ရွာသို့ ပြန်လည်ရောက်ရှိပေတော့ မည်။ အိမ်ရှိသည်ဖြစ်စေ၊ မရှိသည်ဖြစ်စေ ဘာမှူရမည်လဲ။ ၁၀-နှစ်သမီးအရွယ် ကျွန်မအတွက်ကား အိပ်မက်ဆိုးကြီး မက်နေရာမှ နိုးလာရပြီ မဟုတ်ပါလော။

ညနေစောင်းတွင် ကျွန်မတို့လူစု ပေါ်ဇိုလီနှင့် နီးလာသော် လူအုပ်ကြီးမှာ ပို၍ ထူထပ်လာသည်ဟု ထင်ရပါသည်။ မိတ်ဟောင်းဆွေဟောင်း အသိအကျွမ်း ဟောင်းများနှင့်လည်း တွေ့ဆုံကြရပါသည်။ လမ်းမကြီးပေါ်မှ ထိုနေ့ကို ကျွန်မသည် တည်းဖြတ်ထားသော ဖလင်ကောင်းတစ်ခုသဖွယ် မျက်စိထဲတွင် ခွဲထင်နေပါသည်။ (အမှန်လည်း ဒီဆီးကားရိုက်ကူးသည့် Two Women ဇာတ်ကားမှ စစ်ပြေးလမ်းမ ကြီးသည် ကျွန်မတို့ ပေါ်ဇိုလီသို့ ပြန်ကြသည့် ထိုနေ့၏ ရွှင်းများနှင့် တထေရာတည်း ယ် ဖြစ်ပါသည်။ 'Two Women' မှ ဇာတ်လမ်းမှာလည်း ကျွန်မ၏ ငယ်စဉ်ဘဝမှ အဖြစ်အပျက် အစိတ်အပိုင်းများစွာကို ယူငင် ရိုက်ကူးထားခြင်း ဖြစ်ပါသည်။)

ကျွန်မတို့ ထိုနေ့က လမ်းမပေါ်တွင် တွေ့ကြသည့် မိတ်ဆွေသင်္ဂဟနှင့် သူငယ်ချင်းများကလည်း သတင်းပေါင်းစုံ ပြောကြပါသည်။ ဘယ်သူတော့သေပြီ၊ ဘယ်သူတော့ ဘယ်လိုဖြစ်သွားသည်၊ အဘယ်သူကဖြင့် ဘယ်လို အသတ်ခံရသည်။ ဘယ်အိမ်ကတော့ ဘယ်လိုပျက်သွားသည် စသဖြင့် ဖြစ်ပါသည်။ မြို့ရွန်ရပ်ကွက်သို့ ဝင်သော် ကျွန်မသည် စိတ်အပူကြီး ပူမိပါတော့သည်။ မြို့တွင်း၌လည်း လမ်းဟူ၍ မရှိတော့။ တောင်ကုန်းချိုင့်ဝှမ်းများကို တက်လိုက်ဆင်းလိုက်ဖြင့်လည်းကောင်း တွဲရ၍ ပြိုကျပျက်စီးနေသည့် တစ်ခါတုန်းက အဆောက်အအုံဖြစ်ခဲ့သည့် အုတ်တံတိုင်း များ စသည်တို့ကို ရှောင်ကွင်း၍လည်းကောင်း မြို့တွင်းအထိ လျှောက်လာကြရပါ သည်။ ယခင်ကရှိခဲ့သည့်လမ်းများ၊ စတိုးဆိုင်များ၊ အိမ်များလည်း မှတ်မိစရာ မရှိ လောက်အောင် ပျက်စီးလျက်နေချေပြီ။

ရုတ်တရက် ချက်ချင်းလိုပင် ဘွားခနဲ ကျွန်မတို့အိမ်ကို မြင်လိုက်ရပါသည်။ အိမ်မှာ ပျက်စီးနေပါပြီ။ သို့သော် မားမားရပ်တည်လျက်ကား ရှိနေချေသေးသည်။ ပြတင်းပေါက်များ ပွင့်ထွက်နေသည်။ အိမ်အစိုးက နိမ့်ကျနေသည်။ အကာများက အပေါက်အပြဲတွေနှင့် သို့သော် မတ်မတ်ရပ်လျက်ပင်။ ဤသို့ မားမားမတ်မတ်

ရှိနေသည်က ပို၍ အရေးကြီးသည် မဟုတ်ပါလော။ ကျွန်မတို့သည် ပြတင်းပေါက်များကို သတင်းစာစက္ကူဖြင့် ကပ်ကြမည်။ လဲပြိုပျက်စီးနေသော အိမ်ထောင်ပရိသားစုများကို ပြန်ထောင်ကြမည်။ အပေါက်အပြုများကို ဖာထေးကြမည်။ အခိုးကို ပြန်တင်ကြမည်။ ဤသို့ပြုပြင်လိုက်လျှင် လူနေနိုင်ကြမည် မဟုတ်ပါလား။

သို့သော် ဖထမဆုံး ကျွန်မတို့အဖို့ အရေးတကြီး ဖြေရှင်းရမည့် ပြဿနာရှိနေချေသေးသည်။ ထိုပြဿနာကား အခြားမဟုတ်။ ရန်ငြိုးကို ပြေပဲမပြေနိုင်သည့် ရေနင့် ရိက္ခာ ရန်သူနှစ်ယောက်၏ ပြဿနာတည်း။ ထိုပြဿနာအပြင် ဒုက္ခသစ်တစ်ခုလည်း တိုးနေချေသေးသည်။ ထိုအရာကတော့ သန်းကြီးမဒုက္ခပင်။ ကျွန်မတို့၏ တစ်ကိုယ်လုံးတွင် သန်းများဖြင့် ဖုံးအုပ်နေသည်။ ဆံပင်ထဲမှာ ကိုယ်ပေါ်မှာ အဝတ်တွေကြားထဲမှာ စသဖြင့် များလှစွာ၏။ သန်းကိုက်သဖြင့် ယားယံလာကာ ကုတ်ရ ဖဲ့ရ ခြစ်ရခြင်းသည် ဆာလောင်မွတ်သိပ်ခြင်းနှင့် ရေငတ်ခြင်းတို့ထက် ဆိုးဝါးလှသည်။ သန်းများမှာ မည်းမည်းသေးသေးကလေးတွေ မဟုတ်။ ဝဝတုတ်တုတ်၊ ဖြူဖြူကြီးများဖြစ်ရာ ကပ်နေမှဖြင့်လည်း ခွာမရ၊ အတင်းကုတ်ထားတတ်သည်။ ဤမျှ ကြီးမားလှသော သန်းကြီးမမျိုးကို ကျွန်မတို့သည် စစ်မဖြစ်မီက မြင်ဖူး တွေ့ဖူးသည်ဟု မမှတ်မိခဲ့။

ဤသန်းကြီးမမျိုးသည် ရောဂါပိုးတစ်မျိုးသဖွယ် နေပဲလံတစ်ပြိုင်လုံး လျင်မြန်စွာ ကူးစက်ပြန့်ပွားခဲ့သည်။ လူတိုင်း သန်းမရှိသူဟူ၍မရှိ၊ ရိုးရိုးသန်းနှင့်မတူ။ ဦးခေါင်းရေခွံနှင့် ကိုယ်ပေါ်တွင် အမြဲတမ်း လှုပ်ရှားသွားလာနေကြသဖြင့် တစ်ချိန်လုံး ယားနေတတ်သည်။ ဤသန်းများအကြောင်း စဉ်းစားလိုက်လျှင် ကျွန်မဖြင့် ယခုတိုင် ကြက်သီးထမိသေးတော့သည်။ ယောင်ယမ်း၍လည်း ကုတ်မိပုံမိပါ၏။

ကျွန်မတို့သည် သန်းကြီးမတစ်ကောင်ကို ဖမ်းမိလျှင် စက်ဆုပ်မုန်းတီးစွာဖြင့်ပင် မီးထဲချပစ်ကြသည်။ မီးတောက်ထဲဝယ် ဒင်းတို့ ရှုံ့ခနဲဖြစ်ကာ ဖိဝိန်ချုပ်သွားကြသည်ကိုကြည့်ပြီး လက်စားချေလိုက်ရပြီဟုဆိုကာ ကျေနပ်မိပါ၏။ သူတို့ကို မျိုးဖြတ်ရန်မှ ဘယ်နည်းနှင့်မျှ မဖြစ်နိုင်ပါ။ ကျွန်မတို့သည် ထင်းမီးဖြင့် ရေကို ကျိုက်ကျိုက်ဆူအောင် ရေးနွေးတည်ကြသည်။ ပြီးလျှင် ကျွန်မတို့၏ သန်းခွဲအဝတ်အထည်များကို ရေနွေးအိုးထဲ ထည့်ကြသည်။ တစ်နာရီ နှစ်နာရီခန့်ကြာအောင် ပြုတ်ထားကြသည်။ ကျွန်မတို့၏ ဆံပင်များနှင့် ကိုယ်ကို ကော့စတစ်ဆော်ဒါဖြင့် ပွတ်တိုက်ပြီး ရေနွေးဖြင့် ခေါင်းလျှော်ကြသည်။ ရေချိုးကြသည်။ သို့သော် ရေပိုးချိုးပြီး

နေလှန်းထား၍ ခြောက်သွေ့နေပြီဖြစ်သော စောစောက အဝတ်အထည်များကို ပြန်လည်ဝတ်သော် ဒင်းတို့သည် ရှိမြဲရှိနေသည်။ ကပ်ဖာ ယဉ်းနာ ကျရောက်နေသည့်အတိုင်း ယခင်ကလိုပင် ဆိုးဆိုးရွားရွား လူသွေးကို စုပ်ကြပြန်သည်။ ခြစ်ရုပ်မှာ အကောင်ကိုသာ ကျွန်မတို့ သတ်နိုင်မည်။ သန်းဥကိုကား ကျွန်မတို့ ရေနှေးဖျော မောရုံသာ ရှိတော့သည်။ ဘယ်လိုမှ ပျက်ကြမသွား။ ထိုဥများကလည်း ပြတ်ရေအိုးမှ ဆယ်လိုက်သည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် ပေါက်ကုန်ကြသည်။ ထို့ကြောင့်လည်း သန်းကြီးမကို မျိုးဆက်ပြုတ်အောင် မလုပ်နိုင်ကြခြင်း ဖြစ်ပေသည်။

ကျွန်မတို့သည် အလွန်ခံပြင်းမိသည်။ ကျွန်မ၏ဦးရေနှင့် အရေပြားမှာလည်း ထုတ်ရလှန်းသဖြင့် သွေးတစ်စုံဖြင့် ဖြစ်နေသည်။ ညတိုင်း အိပ်၍လည်း မရ။ ကျွန်မတွင် အချို့သူများတွင် စွဲကပ်ခြင်းမရှိသည့် ဝဲလည်းပေါက်နေပြီ။ ဝဲမှာ လူစွာ တိုယ်၏ အရေပြားအောက် တွင်းငယ်ကလေးအတွင်းဝယ် သေးသေးနုပုံနုပုံ ပိုးတစ်မျိုးက ဥအဖြစ် ပြောက်မြားလှစွာသော ထိုဥများပေါက်သော် မခံမရပ်နိုင်အောင် ယားယံလာခြင်း ဖြစ်သည်။ ကုတ်လေယားလေ ယားလေကုတ်လေပင် ဖြစ်သည်။ ကျွန်မတို့ သန်းကြီးမတုတ်ခြင်း၊ ဝဲဝဲခြင်း စသည်ဖြင့် ရောဂါနှစ်မျိုးနှစ်စား၏ဒဏ်တို့ ကောင်းကောင်းကြီး ခံနေရရာ တစ်ခါတစ်ရံ ငိုများပင် ငိုမိသည်။ ကျွန်မသည် အမြဲ လှုပ်ရှား၍သာ နေရသည်။ ငြိမ်ငြိမ်ထိုင်နေလေ ဝဲနှင့် သန်းတို့ ယားလေပင် ဖြစ်သည်။

ကျွန်မသည် သန်းယားသဖြင့် ဆံပင်ထဲမှ သန်းကို စမ်းလိုက်၍ မိလျှင် ထက်ညှိုးနှင့် လက်မကြားတွင်ထားကာ ဖျစ်ညှစ်လိုက်သည်။ 'ဖောက်' ခနဲမြည်ကာ သန်းကို သတ်လိုက်ရသည့်အရသာကို ယနေ့တိုင် မှတ်မိနေသေးသည်။ ဤသန်းကြီးမများ၊ ဝဲပိုးများကား စစ်၏အနံ့ရွာရုံ၊ စစ်၏ မတရားမှု၊ စစ်၏ကြောက်မက်ဖွယ်ကောင်းမှုအပေါင်း၏ စာရင်းချုပ် အနှစ်သာရဟုဆိုပါက မှားမည်မဟုတ်ပါချေ။

ကောလာဟလတစ်မျိုးက ဖြစ်လိုက်ချေသေးသည်။ ထိုသန်းနှင့် ဝဲပိုးများသည် နေသူက လေယာဉ်ပုံဖြင့် ကြီး၍ ဟူ၍ ဖြစ်သည်။ မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ ဤဝဲယားနှင့် သန်းကြီးမတို့သည် စစ်မဖြစ်မီကလည်း မပေါ်ဖူးခဲ့။ စစ်ပြီးသော်လည်း ပြန်လည် ဆောက်လာခြင်းမရှိချေ။ ဤရောဂါများသည် အနေအတိုင်မသန်ရှင်မှု မိလ္လာသိမ်းစနစ် ဖျက်စီးရာမှ ရေပုပ်ရေစပ် ရေဟောင်းများကြောင့် ဖြစ်ရသည်ဟု ဆိုရမည်။ လူတိုင်း လိုလိုပင် သန်းစွဲကြသည်။ ဝဲပေါက်ကြသည်။ သို့တစေ အချို့လူများက ဤသို့

ဖြစ်သည်ဟု ပြောရမည်ကို ရှက်သဖြင့် သူတို့တွင် ဘာမှမဖြစ်သလို ဟန်ဆောင်နေ တတ်ကြသည်ကိုလည်း တွေ့ရပါသည်။

အကယ်၍သာ အမေရိကန်စစ်တပ်များ၊ သူတို့၏ အစွမ်းထက်လှသော ဒီဒီတီဆေးဖြင့် အချိန်မီ ကျွန်မတို့အား လာရောက်ကယ်တင်ခြင်း မရှိပါက ကျွန်မတို့ ၏ ဒုက္ခကို တွေးမှတွေးခုံစရာ မရှိပါ။ အမေရိကန်စစ်တပ်က မြို့တွင်း၌ ကျန်းမာ ရေးဌာနများ ဖွင့်လှစ်ကာ ဝဲသမား သန်းသမားဟူသမျှကို ဒီဒီတီဆေး တစ်ခါပက်ဖျန်း ပေးလိုက်ရုံမျှ တစ်ခါတည်းနှင့် ဝဲများ သန်းများ ကင်းစင်သွားပြီး လူကောင်း ပကတိ ပြန်ဖြစ်ကြသည်။ ကျွန်မတွင်မူ ဒီဒီတီနှင့် မရသေး။ အမေရိကန်ဆရာဝန် တစ်ယောက်က ဆာလ်ဖာကျွန်ပေါင်းပေးမှ လုံးဝပျောက်ကင်းသွားရပါသည်။ ဤသို့ သန်းကြီးမများ လုံးဝပျောက်သွားမှ ကျွန်မအဖို့ စစ်ကြီးတကယ်ပြီးပြီဟု ယူဆမိပါ သည်။

ကျွန်မတို့တွင် စားနပ်ရိက္ခာများ ရှားပါးဆဲ ဖြစ်ပါသည်။ ရှေ့တွင် ဘဝခရီး ကြမ်းကို ဆက်လက်နှင်ရဦးမည် ဖြစ်ပါသည်။ သို့သော် ကျွန်မတို့အဖို့ ထိုခရီးကြမ်း ကို လျှောက်ခံဖူးပြီဖြစ်၍ ကျွန်မတို့အဖို့ မဆန်းတော့ပြီ။

ကျွန်မတို့ အမေရိကန်စစ်တပ်မှ ပေါင်မုန့်ရာရှင် ရပါသည်။ ပေါင်မုန့် ပြုပြုမွေးမွေးကလေးများပင် ရပါပြီ။ အရသာရှိလိုက်သည့်ဖြစ်ခြင်း။ သို့သော် ကျွန်မ တို့တွင် အကြီးမားဆုံး ဒုက္ခတစ်ခုကို ရင်ဆိုင်ရပြန်ပါပြီ။ ၎င်းမှာ အခြားမဟုတ်ပါ။ ပေါ်ဖိုလီ၏ ဆောင်းဥတုပင် ဖြစ်ပါသည်။ ပထမဆုံး ကျွန်မတို့ ပြန်လည်ကြုံတွေ့ ရသည့် ထိုနှစ်က ဆောင်းရာသီမှာ အလွန်အမင်း ထူးထူးကဲကဲ ချမ်းအေးလှပါသည်။ ကျွန်မတို့တွင် လောင်စာမရှိပါ။ ထူထဲသော အနွေးထည်များလည်း မရှိပါ။ မီးဖို ချောင်တစ်ခုသာ ရတတ်သမျှ ထင်းများဖြင့် မီးဖိုထားသဖြင့် နွေးထွေးသောနေရာ ဟူ၍ ရှိပါသည်။ ကျွန်မတို့ အိမ်သား ကိုးယောက် (ကျွန်မ၏အဒေါ်နှင့် ဦးလေး တို့တွင် ကလေးတစ်ဦး ရနေပါပြီ)သည် ထိုမီးဖို အခန်းကျဉ်းကလေးအတွင်း တိုးရှေ့ပြတ်သိပ်နေကြရပါသည်။ ဤကဲ့သို့ မီးဖိုခန်းကလေးအတွင်း အနွေးဓာတ်ဖြင့် မှိန်းနေကြစဉ် အခြားအခန်းတစ်ခုခုအတွင်းမှ တစ်စုံတစ်ခုကို လိုချင်လျှင် အပြေး ထွက် အပြေးသွားယူ အပြေးပြန်လာရပါသည်။ အိပ်ချိန်တန်သော် အဘွားသည် လက်တံရှည်ဂေါ်ပြားဖြင့် မီးဖိုအတွင်းမှ မီးသွေးနိန့်ရဲရဲများကို ယူကာ ကျွန်မတို့ မြို့ကြမည့် ရှိစုမဲ့စောင်များကို မီးကင်ပေးပါသည်။ ထိုမျှ ချမ်းအေးလှပါသည်။

ကျွန်မ အထက်ကပြောခဲ့သလိုပင် ကျွန်မဘဝ၏ ဤအချိန် အဆစ်အပိုင်း အလေးတွင်လည်း ယခင်ကလိုပင် ဆင်းရဲကျပ်တည်းခြင်းဖြင့် ရင်ဆိုင်မြဲ ရင်ဆိုင်နေ ချပါသည်။ ဘာမှ ထူးခြားလှခြင်းမရှိပါ။ ဆောင်းခါတွင် မြို့ရန် စောင်မရှိ။ အနွေး အတိတ်ရရန် လောင်စာမရှိ။ သို့သော် ကျွန်မအဖို့ အရေးကြီးဆုံးကား မည်သည့် အခက်အခဲများရှိပါစေ ကျွန်မသည် ကျွန်မ၏ မာမာနှင့် မာမီနာတို့၏ မေတ္တာ အရထာတို့ဖြင့် လွမ်းမြို့ရစ်သိုင်းထားသည့် ကြီးမားလှသော အိမ်ထောင်စုကြီးက နေရုံ အကာအကွယ်ပေးထားသဖြင့် ကျွန်မတွင် လုံခြုံမှုအပြည့်ရှိပါ၏။ ကျေနပ်မှု အပြည့်အဝရှိရပါ၏။ ကလေးအရွယ် တစ်ဦးအဖို့ မီးဖိုချောင်မှ ရေခဲခန်းတမျှ အေးမြ ထူသည် အခန်းများအတွင်း ပြေးဝင် ပြေးထွက် နွေးထွေးသော အိပ်ရာအတွင်း ခြံပြေးဝင်လာရသည့် ဖြစ်ရပ်များမှာ တကယ်တော့ ဖျော်ရွှင်မြူးတူးဖွယ် ဖြစ်ရပ်များ ဝါတည်း။

ပေါ်ဇိုလီဘီဒ်ပေါ်တွင် ယနေ့တိုင်နေထိုင်လျက်ရှိသော ဆိုဖီယာ၏ဘဝပေါ် ခိုရာ၏ဘဝဆို

ဆိုဖီယာသည် ကလေးဘဝကပင် ဘာမဆို အလေးအနက်ထားသည့်ကလေး ပင် ဖြစ်သည်။ အပြင်ထွက်၍ ကစားခြင်းထက် အိမ်တွင်းကုပ်၍ ကျောင်းစာ လုပ်နေတတ်သည်။ သူ့တွင် ကစားဖော်သူငယ်ချင်း ဟူ၍လည်း များများစားစား မရှိ။ ရိုဘာနှင့် ရိုတာ ဆိုသူ ကလေးနှစ်ဦးသာလျှင် ရှိ၏။ ဆိုဖီယာသည် နှုတ်နည်း သူလည်း ဖြစ်သည်။ သူ့ညီမ မာရီယာကား စကားအိုးမလေး ဖြစ်သည်။ ဆိုဖီယာ သည် ပြုံးခဲရယ်ခဲလှသည်။ သို့သော် သူနှင့် သူ့အတွေး နှစ်ဦးသည် မီးဖိုချောင်ထဲ ရှိလျှင်ကား သူ့အတွေးနှင့်အတူ သီချင်းဆိုတတ်သည်။ သူ့အတွေးနှင့်သူ နှစ်ဦးတည်း ရှိမှသာ ဆိုသည်။ တခြားအချိန် ဘယ်တော့မှမဆို။ သူသည် အခြားကလေးများ သဘာဝအတိုင်း ကစားမြူးတူး ဖျော်ရွှင်စွာ နေသူမဟုတ်ချေ။

တစ်စတစ်စဖြင့် အခြေအနေများ ကောင်းမွန်တိုးတက်စ ပြုလာပါပြီ။ အမေရိကန်များက ယူဆောင်လာသော စားနပ်ရိက္ခာအပြင် ကျွန်မတို့၏ တောင်သူ လယ်သမားများ ပြန်လည်စိုက်ပျိုးကြသည့် စိုက်ခင်းပျိုးခင်းများမှလည်း သီးနှံများ ထွက်ရှိ၍လာပါပြီ။ အိမ်များ ဖျက်ဆီးခံရ၍ မိမိတို့၏ အိမ်ရာများကို ပြန်လည်ဆောက်

လုပ်နေကြစဉ်အတွင်း လူအများသည် မြို့တော်ခန်းမအတွင်း ရောနှောစုပေါင်း၍ နေကြရပါသည်။

ကျွန်မတို့ကမူ မိမိတို့အိမ်တွင် နေထိုင်ကြရစေကာမူ စိတ်အနှောင့်အယှက် ဖြစ်စရာတစ်ခုက ရှိနေပါသေးသည်။ ပြင်သစ်အရာရှိတစ်ဦး အုပ်ချုပ်ရသော မော်ရှိုကို တပ်ခွဲတစ်ခုသည် ကျွန်မတို့၏ အိမ်အောက်ထပ်၌ စခန်းချနေကြပါသည်။ သူတို့အား အုပ်ချုပ်သော ပြင်သစ်စစ်ဗိုလ်သည် သူတို့ကို နိုင်အောင် မအုပ်ချုပ်နိုင်ပါ။ မော်ရှိုကို စစ်သားများသည် အပြုလိုပင် အရက်သေစာ သောက်စားနေကြကာ ဖဲရိုက်နေကြသည် က များသည်။ တစ်ခါတစ်ရံ သူတို့သည် သံလွင်ကလေးများကို တီးကာ မူးမူးရူးရူး နှင့် ကကြခုန်ကြနှင့် ဆူညံနေတတ်သည်။ အောက်ထပ်မှ ကျွန်မတို့နေရာ အိမ်အပေါ် ထပ်သို့ သွားလိုလျှင် သူတို့လူအုပ်အတွင်းမှ ဖြတ်၍ သွားရသည်မှာ ကြောက်ခမ်း လိလိပါပေ။ သူတို့က ကျွန်မတို့ နားမလည်သော သူတို့ဘာသာစကားနှင့် ဘာတွေ ပြောသည်မသိ လိုက်လံပြောတတ်သည်။ လက်ဟန်ခြေဟန်ဖြင့် နောက်တတ် ပြောင် တတ်သည်။ ကျွန်မတို့နောက်မှ အတင်းလိုက်၍ အိမ်ပေါ်တက်မည်ပြုလိုပြုဖြင့် အနှောင့်အယှက်ပြုကြသည်။ တကယ်တော့ ကိုယ်ထိလက်ရောက် ကျူးကျော် စော်ကားခြင်းကား မရှိကြ။ တစ်ကြိမ်နှစ်ကြိမ်ခန့်မူ သူတို့တစ်တွေ အရက်အလွန် အကျွံ မူးကြလျှင် ညကြီးသန်းခေါင် ကျွန်မတို့၏ အခန်းတံခါးကို တက်၍ ထုနှက်ကြ သည်။ ဘာမှလုပ်သည်ကား မဟုတ်။ သက်သက် ကြောက်ရုံ ခြောက်လှန့်ကြခြင်း သာ ဖြစ်ပါ၏။ သို့သော် နောက်ဆုံးတွင် အတွားသည် သည်းမခံနိုင်တော့ဘဲ မော်ရှိုကို စစ်ဌာနချုပ်သို့ သွားရောက်ပြီး အကြီးအကဲလုပ်သူနှင့် တွေ့ဆုံတိုင်တန်း သည်။ သည့်နောက်တွင်မူ သူတို့သည် မည်သို့မျှ မနှောင့်ယှက်ကြတော့ချေ။

တစ်ခါတစ်ရံတွင် ဂျာမန်ဗုံးကြဲလေယာဉ်ပျံများသည် ကျွန်မတို့ မြို့ပေါ်သို့ ပေါ်လာတတ်ပြီး ဗုံးကြဲတတ်ပါသည်။ ထိုအခါတွင် ကျွန်မတို့သည် ကျွန်မတို့ အလွန်တရာ စက်ဆုပ်ခဲ့ရသော မီးရထားလိုက်ခေါင်းရိုရာသို့ ပြေးရပြန်ပါသည်။ သို့သော် ယခင်ကလို နေ့စဉ်ရက်ဆက်လည်းမဟုတ်။ ဂျာမန်များ၏ ဗုံးဒဏ်ကလည်း ပြင်းထန်လှခြင်း မရှိရကား ကျွန်မတို့အဖို့ ကြောက်ရွံ့စရာ မဖြစ်တော့ပါပေ။ ကျွန်မတို့ ကြုံခဲ့ဖူးသော မဟာမိတ်တို့၏ ဗုံးဒဏ်နှင့်စာပါက ဂျာမန်တို့၏ လေကြောင်းရန်သည် ဘာမှ ပြောလောက်သည် မဟုတ်ပါချေ။

ဤအချိန်တွင် အမေသည် စန္ဒရားတီးကာ ဝင်ငွေကလေး ရစပြုနေပါပြီ။ အမေသည် အိမ်၏ လမ်းတစ်ဘက်ရှိ ကပီးဆိုင်ကလေးများ၊ စားသောက်ဆိုင်

လေးများတွင် တီးရပါသည်။ ထိုဆိုင်ကလေးများမှာလည်း ယခုမှ ပြန်လည်
 နှင်ဆိုင်များဖြစ်ပြီး အမေရိကန်စစ်သားများ လာရောက် စားသောက်လေ့ ရှိပါသည်။
 ကျွန်ုပ်တို့မလေး မာရီယာလည်း နေကောင်းလာပြီ ဖြစ်သဖြင့် အမေနှင့် လိုက်ပြီး
 ဆိုင်းဆိုပါသည်။ သူကလေးသည် ၆-နှစ်သာ ရှိသေးသော်လည်း အသံကောင်း၊
 ဆိုကောင်းကလေး ဖြစ်ပါသည်။ သူသည် သူဆိုသည်ကို ပရိသတ်က ဝိုင်း၍
 နားထောင်သည်ကို နှစ်သက်သဘောကျသူလည်း ဖြစ်ပါ၏။ ကျွန်ုပ်တို့အသံသည်
 ကောင်းပါ။ သို့သော် တစ်ခါတစ်ရံ ညီမလေးလို အမေနှင့်အတူ လိုက်၍ သီချင်း
 ဆိုချင်စိတ် ပေါက်မိပါသည်။ သို့သော်လည်း ကျွန်ုပ်မသည် အရှက်အကြောက်
 ကြီးလှကား ဆိုဖို့ဝေးစွာ အမေတို့ တီးရာ ဆိုရာသို့ပင် လိုက်၍ နားမထောင်ရပါ။

ဤကဲ့သို့ အမေနှင့် ညီမလေးတို့ စနုရားဖြင့် စဉ်ခံပျော်ဖြေသည်ကို ကြည့်၍
 အဘွားတွင် မည်ကဲ့သို့ ငွေရအောင် လုပ်ရမည်ကို အကြံအစည်တစ်ခု ရလိုက်သည်။
 ကျွန်ုပ်တို့မြို့ကလေးတွင် ထိုအချိန်က အထက်ဖော်ပြပါ ကဖီဆိုင်ကလေးများကလွဲ၍
 မြို့ပတ်လည်တွင် တပ်ချထားသော အမေရိကန်စစ်သား အမြောက်အမြားအတွက်
 အခြားသွားလာစားသောက် အများယူနေနိုင်သည့် ဆိုင်ကြီး ကနားကြီး ဟူ၍မရှိ။
 နို့သည် ထိုဆိုင်ကလေးများတွင် စားစရာ သောက်စရာကလည်း ကောင်းကောင်း
 ရှိသည်မဟုတ်။

ကိုးကိုင်ခေါ် အမေရိကန်စစ်သားများသည် လည်ပတ်ခွင့်လက်မှတ်ရ၍ မြို့တွင်း
 ဝင်ရောက်လာကြသော်လည်း သူတို့အဖို့ စားစရာ ဆိုင်ကောင်းကောင်း မရှိ။
 သောက်စရာ မရ၊ ခဏတဖြုတ် စစ်အကြောင်းကို မေ့ထားပြီး ဂီတကလေး
 နားထောင်လိုက် ကလိုက်ခုန်လိုက် လုပ်စရာ ပျော်စရာနေရာဟူ၍ မရှိ။ ဤတွင်
 အဘွားသည် ကျွန်ုပ်တို့ အသုံးမပြုဘဲထားသည့် ဧည့်ခန်းကလေးကို အိမ်ဆိုင်ကလေး
 အဖြစ် အသုံးပြုရန် စိတ်ကူးမိလေသည်။ ဤ သူအိမ်ဆိုင်ခန်းကလေးအတွင်းဝယ်
 အမေရိကန်စစ်သားများသည် အရက်သောက်နိုင်သည်။ ဂီတနားထောင်နိုင်ရမည်။
 သီချင်းဆိုနိုင်ရမည်။ ပျော်ရွှင်ရယ်မောရမည်။ အထူးသဖြင့် သူတို့သည် အီတလီ
 ဟူသော အသိစိတ်သည် ပို၍ တန်ဖိုးရှိချေမည်ဟု အဘွားက တွေးမိသည်။

ဤသို့ ဆိုင်ခန်းကလေးဖွင့်ရန် အဘွားအတွက် အကြီးအကျယ် ခေါင်းခံ
 ရသည့်ပြဿနာမှာ အရက်မည်သို့ရမည်နည်းဟူသည့် အချက်ပင် ဖြစ်သည်။
 အဘွားသည် ဤကိစ္စကို လွယ်လွယ်ဖြင့်ပင် ဖြေရှင်းလိုက်သည်။ အဘွားသည်
 အမေ စုဆောင်းထားသော ငွေစာအနည်းငယ်ကိုယူကာ မှောင်ခိုရေးမှ ဘာမှ မရောဘဲ

ထားသည့် အရက်စစ်စစ်ကို ဝယ်သည်။ ထိုအရက်ပြင်းကို ချယ်ရီသီးရည်ဖြင့် ရောကာ လစ်ကာဘရန်ဒီဆန်ဆန် အရက်ဖြစ်အောင်ပြုပြင်သည်။ ထိုအရက်သည် ချိုမြိန် အရသာထွက်လာသည်။ သို့သော် ကိစ္စမရှိ၊ အမေရိကန် စစ်သားများသည် အရက်ချိုကို ကြိုက်ကြသည်။ အချို့က အရက်ရိုးရိုးတွင် သကြားပင် ထည့်သောက် တတ်ကြသည်ကို အဘွားက တွေ့ဖူးနေသည်။

အဘွား၏ အိမ်ဆိုင်လေး ဖွင့်လိုက်သည်တစ်ပြိုင်နက် ခဏခြင်းနှင့် ဖောက်သည်များ တင်းကျပ်ပြည့်လာသည်။ အမေရိကန်စစ်သားများသည် အဘွား၏ ဆိုင်ကလေးသို့ လာရသည်ကို သဘောကျကြသည်။ ပျော်ကြသည်။ အဘွား၏ လက်ဖြစ်အရက်ကို သောက်ကြသည်။ (နောင်တွင် တောပိုင်အရက် နီနီကြမ်းကြမ်း ကြီးကိုလည်း သူတို့ သောက်ကြသည်) အမေ၏ စန္ဒရာသံနှင့် ညီမလေး၏ အဆိုကို နားထောင်ကြသည်။ သူတို့ပါ လိုက်ဆိုကြသည်။ ကြာသော် ကျွန်မတို့၏ ဆိုင်ကလေး မှာ သူတို့အချင်းချင်း အချိန်းအချက်ပြုရာဌာန ဖြစ်လာသည်။ ကျွန်မတို့မှာလည်း သူတို့၏ မွေးစားမိဘ မောင်ဘွားညီအစ်မများသဖွယ် ဖြစ်လာရသည်။

မကြာခဏပင် အမေရိကန်စစ်သားများသည် ဓာတ်ပြားများ ယူလာတတ်ရာ ကျွန်မတို့အိမ်ရှိ လက်လှည့်ဗစ်ထရိုလာ ဓာတ်စက်ဟောင်းတွင် ထည့်၍ ဖွင့်ကြသည်။ အချို့ကမူ ဘီစကွတ်၊ ဂျုံ၊ ကော်ဖီ၊ သစ်သီးဘူး စသည့် ရာရှင်များယူလာ၍ ပေးကြပါသည်။ ကျွန်မသည် သူတို့အား စားပွဲထိုးရပါသည်။ ပန်းကန်ခွက်ယောက် များကို ဆေးကြောသည့်အလုပ်ကို လုပ်ပါသည်။ ကျွန်မ၏ အရက်အကြောက်ကြီး မှုသည် ကျွန်မအား သူတို့နှင့်အတူ သီချင်းဆိုခြင်း သူတို့နှင့်အတူ ရောနှော၍ ပျော်ရွှင်ရယ်မောခြင်း စသဖြင့် မလုပ်နိုင်ရန်ဟန်တားထားပါသည်။ ကျွန်မအသက် ၁၀-နှစ်ရောက်သည်အထိ ကိုယ်ကာယဖွံ့ဖြိုးမှုမရှိ ပိန်လိုလှပြီး ရုပ်ကလည်း ဆိုးလှ ပါသည်။

တစ်ခါတစ်ရံ အမေရိကန်စစ်သားများသည် အရက်များလာသော် သူတို့၏ အိမ်အကြောင်း သတိရ လွမ်းဆွတ်လာတတ်ကြပါသည်။ ထိုအခါတွင် သူတို့အား အမြဲအကဲခတ်နေသော အဘွားသည် နောက်ထပ်မှာသမျှ အရက်များတွင် ရေရော ပေးပါတော့သည်။ စစ်သားကလေးများသည် ငယ်ရွယ်နုနယ်လှပါသည်။ အသက် ၂၀-၂၂ ခန့်သာ ရှိကြပါဦးမည်။ အရက်မူးလွန်သော် သူတို့သည် သည်းထန်စွာ ငိုယိုတတ်ကြပါသည်။ အဘွားနှင့် အမေတို့က ချောရပါသည်။ သူတို့အဖို့ ထိုအချိန် မှာ ကိုယ့်ရုပ်ရွာဓာတ်၊ မိဘ၊ ချစ်သူတို့အကြောင်း ရင်ဖွင့်ရမည့်အချိန်ပင် ဖြစ်နေပါ

ကောင်းသည်။ အဘွားနှင့် အမေတို့သည် အင်္ဂလိပ်စကား ပြောတတ်ကြသူများမဟုတ်။ သို့သော် ဤကိစ္စက အရေးမကြီး သူတို့ဘာပြောသည်ကို နားလည်ကြသည်။ သူတို့က ချောမော့ပြောဆိုကြသည်ကိုလည်း စစ်သားကလေးများက နားလည်ကြသည်။

များသောအားဖြင့် အမေရိကန်စစ်သားများသည် ရိုးရိုးတန်းတန်းပျော်ကြမြူးကြသူများ ဖြစ်သည်။ တချို့က စန္ဒရားကို ကောင်းစွာ တီးတတ်သူများ ဖြစ်သည်။ ဂျက်(စ်)၊ သွင်း စသည့် တီးလုံးများကို မြူးမြူးကြွကြွ တီးကြသည်။ ဇီတသံက ဖမ်းစားလာသော် ထ၍ ကခုန်ကြသည်။ အချို့က အုံမခန်း ဘူဂီဂူဂီ အကကို ကကြသည်။ ဤအကကို ကျွန်ုပ် ရှေးက မမြင်ဖူးခဲ့။ ညနေ ၆ နာရီ ဇိုးလျှင် အဘွားက ဆိုင်ပိတ်ပြီဖြစ်ကြောင်း မနည်း ကြေညာယူရသည်။ ကျွန်ုပ်တို့ ဆိုင်သည် ညနက်သန်းခေါင်အထိ မဖွင့်ပါ။

အဘွား၏ အောင်မြင်မှုကို ကြားကြသော အခြားသော အိမ်များကပါ။ အလားတူ အိမ်ဆိုင်များ ဖွင့်လှစ်၍ အစားအသောက်ရောင်းပြီး အတီးအမှုတ်ဖြင့် ဧည့်ခံကြသည်။ ကြာသော် အပြိုင်အဆိုင် ဖြစ်လာကြသည်။

အမေရိကန် စစ်သားလေးတစ်ယောက်က သူတို့၏ စစ်တပ်စည်းကမ်း တို့ပင် လျစ်လျူရှုကာ ကျွန်ုပ်နှင့် အမေအား သူ၏ စစ်တပ်အတွင်းသို့ အလည် အပတ်အဖြစ် ခေါ်ဆောင်သွားခဲ့ပါသည်။ ထိုအခါက ဆရာဝန်တစ်ဦးက ကျွန်ုပ်၏ မေးပျားတွင် ငုံးဆန်မှန်သဖြင့် ရရှိထားသော အမာရွတ်ကိုပင် ခွဲစိတ်ကုသပေးရာ ထိုအမာရွတ်မှာ ထိုအချိန်မှစပြီး ယခုထိ လုံးဝမရှိတော့ဘဲ ပျောက်သွားပါတော့သည်။

ပေါ်ဇိုလီမြို့နှင့် ၇-မိုင်ဘာကွာတွင် တပ်ချထားသော
လေ့ကျင့်ရေးတပ်မှ
ဘမေရိကန်စစ်သား ချားလ်ဒိုင်ဂျယ်၏ ခိုင်ယာရီ

၁၉၄၄ ခုနှစ်၊ မတ်လ ၅၊ တနင်္ဂနွေနေ့။

ပေါ်ဇိုလီမြို့တွင်းသို့ မိုက်ကိုဒီဂါ၊ ဂျင်လောရီ၊ ရာကူဘီဂင်တို့နှင့် အတူ သွားသည်။ ရေမှိုသဖြင့် ရေချိုးစခန်းတွင် ရေချိုးရန်သွားကြခြင်း ဖြစ်သည်။

ဂျင်က ရိုမိုလ်ဒါထံ ခေါ်သွားသည်။ ဆံပင်ရှည်နှင့် ချောမောလှပသူ ဖြစ်သည်။
 ဂျင်က သူသည် ရိုမိုလ်ဒါနှင့် ပတ်သက်၍ 'လိမ့်' နေပြီဟု ပြောသည်။
 ရိုမိုလ်ဒါတို့ မိသားစုသည် ကနူးဝေးလမ်း ရိမ်းဂျားကလယ်အနီးတွင် နေကြသည်။
 ငါနှင့် ရွယ်တူလောက်ရှိမည်။ စန္ဒရား တီးတတ်သည်။ သီချင်း ဆိုသည်။
 တို့ကို ဗီဒိုတစ်ပုလင်းကို လီယာ ၁၀၀ ဖြင့် ရောင်းသည်။

မတ်လ ၈၊ ဗုဒ္ဓဟူးနေ့။

ညနေသုံးနာရီခန့် ပေါ်ခိုလီသို့ ရေချိုးရန် သွားကြသည်။ တို့သွားသည့်နေရာ
 သည် လွန်ခဲ့သည့် တနင်္ဂနွေနေ့က တစ်နေ့လည်လုံး တို့ အချိန်ဖြုန်းခဲ့သည့်
 စန္ဒရားဆံရှည်မယ်တို့အိမ်နှင့် ကပ်နေသည်။ သူလည်း တို့ကို မြင်သဖြင့်
 ထွက်လာကာ အားရပါးရ နှုတ်ဆက်သည်။ တို့လည်း သူ့အိမ်သို့ လိုက်
 သွားကြသည်။ မကြာပါ တို့လူတွေအားလုံးပါ လိုက်လာကြသည်။ ချယ်ရီ
 ဘရန်ဒီအနည်းငယ်စီ သောက်ကြသည်။ သီချင်းဆိုကြပြီး တို့ပြန်ခဲ့ကြ
 သည်။ သူက ဘာသာပြန်သီချင်းကို တီးပြလိုက်သည်။ သူက ငါလူတွေ
 တစ်ပြုကြီးခေါ်လာသည်ကို ကြိုက်ပုံမရ။

မတ်လ ၂၅၊ နေ့နေ့။

ပေါ်ခိုလီမြို့ကို လာခဲ့ကြသည်။ လျှောက်လည်ကြသည်။ ညနေ ၄
 နာရီလောက် ရိုမိုလ်ဒါဆီ သွားသည်။ သူနှင့် နှစ်ယောက်တည်း ထိုင်ကာ
 လေကန်ကြသည်။ ငါက အင်္ဂလိပ်လိုပြောသည်။ သူက အီတလီလို
 ပြောသည်။ တစ်ယောက်ပြောသည်ကို တစ်ယောက်က နားလည်ကြသည်။
 အံ့ဩစရာ သူကရုပ်ရှင်ထဲဝင်ရန် ကြိုးစားခဲ့ဖူးသည်ဟုပြောသည်။
 အိမ်နောက်ပေးဝင်သွားပြီး အမ်ဂျီအမ်ကုမ္ပဏီက ရိုက်ထားသော သူ့ဓာတ်ပုံ
 များကို ပြသည်။ သူပုံများမှာ ဂါဘိုလို တစ်မျိုး၊ ကမီးလ်အင်နာကရီနာလို
 တစ်ပုံ ရိုက်ထားသည့်ပုံများ ဖြစ်သည်။ သူကား တကယ်ပင် ချောမော
 လှပသူတစ်ဦး ဖြစ်သည်။ စစ်အတွင်း တစ်ချိန်လုံး သူ့စိတ်ဓာတ်မကျအောင်
 နေခဲ့သည်ဟု ဆိုသည်။ သူတွင် သမီးငယ်ကလေးနှစ်ယောက် ရှိသည်။
 သူတို့ဘဝကား တကယ်ရုန်းကန်ရသော ဘဝပါပေ။ ည ၆ နာရီ၊ ၇ နာရီ
 လောက် ငါပြန်ခဲ့သည်။ သူတကယ်လို့ တို့တပ်အထိ တစ်ခုခုစီးပြီးလာနိုင်ခဲ့
 ရင် ထမင်းချက်များဆီက စားစရာတွေယူပြီးပေးမယ်လို့ ပြောခဲ့သည်။

သူသမီးကလေး၏ မေးဖျားမှ အမာရွတ်ကိုလည်း ဆရာဝန်ကို ပြောပြီး လုပ်ပေးမည်ဟုလည်း ပြောခဲ့သည်။ တပ်သို့ ကားကြိုစီးပြီး ပြန်ခဲ့ရသည်။

ဇာတ်လ ၂၆၊ တနင်္ဂနွေနေ့။

နံနက် ၁၀ နာရီတွင် ဘုရားရှိခိုးသွားသည်။ မနေ့က ဌာနချုပ်ပတ်လည် တွင် သံဆူးကြီးကာသည်။ အရပ်သူအရပ်သားများ ကြီးဝိုင်းအနီး ကပ်လာ သော် ဖမ်းချုပ်ရမည်ဟုဆိုသည်။ သူခိုးထလွန်းလှ၍ ဤသို့ လုပ်ရသည်ဟု ပြောသည်။ သူခိုးထသည်ကား မှန်ပါ၏။ သို့သော် အရပ်သူအရပ်သားများ ကား ဆင်းရဲလွန်းလှသည်။ ကာရူးဆိုးနှင့် အခြားအိတ်လီလူမျိုးများက တို့အပေါ် ကောင်းကြရာသည်ကို တွေးမိလျှင် ဤသံဆူးကြီးဝိုင်းကြီးက လွန်လွန်းလှသည်ဟု ငါထင်သည်။

ငါညနေတွင် ဂိတ်ကျတီကျသည်ဟု သိရသည်။ မွန်းလွဲ ၂ နာရီခန့်တွင် စီတပ်ဖွဲ့မှ ကင်းသမားတစ်ယောက် ငါ့ဆီရောက်လာပြီး မိန်းမတစ်ယောက် နှင့် ကလေးမလေးတစ်ယောက်ကို ဖမ်းထားသည်ဟု ပြောလာသည်။ ထို မိန်းမက မိမိကအလည်လာရန်ပြောသဖြင့် မိမိထံလာခဲ့ကြောင်းဖြင့် ပြောနေသည်ဆို၏။ ငါ လိုက်သွားသည်။ ရိုမီလ်ဒါတို့ သားအမိ ဖြစ်နေသည် ကို တွေ့ရသည်။ သူတို့ကို အချုပ်မှထုတ်ကာ အဆောင်သို့ ခေါ်ခဲ့သည်။ ရိုမီလ်ဒါသည် သမီးကလေးကို လက်ဆွဲကာ ပေါ်ဇိုလီမှ သည်အထိ လမ်းလျှောက်ခဲ့ကြသည်ဟု ပြောသည်။ နေပိအပြာရောင် အင်္ကျီကလေးနှင့် လက်အိတ်အညိုကလေးဝတ်လျက် အကောင်းဆုံးဝတ်စားလာပုံရသည်။ အသက် ၉ နှစ်ခန့်ရှိပြီး မျက်လုံးနက်နက်ကလေးနှင့် တည်တည်ငြိမ်ငြိမ် ပင်၊ သူ့ကလေးကား ကံမကောင်းချင်တော့ ချောမောလှပသည့် သူ့အမေနှင့် မတူရာ သူ့ကို ကြည့်ရသည်မှာ ညစ်ပတ်ပေရန်စော်နေသည့် ငါတို့ ဂျီအိုင် စစ်သားများကို ကြောက်ရွံ့ထိတ်လန့်နေပုံရသည်။

သူတို့သားအမိကို ဆေးဖျားထံခေါ်သွားပြီး ကလေးမကလေး၏မေးဖျားမှ အမာရွတ်ကို ပြသည်။ ညနေ ၄ နာရီတွင် တင်းတာဝန် ဝင်ရမည်ဖြစ်သဖြင့် ဆေးဖျားထံမှကွဲပြီးသော် အစားအစာများကျွေးရန် ပီးဖိုထံသို့ခေါ်သွားရန် မှာခဲ့သည်။ ဂျောဘော့ကုရစ်က သူတို့ကို ဂရုစိုက်ပေးလိမ့်မည်။ နောက်တော့

ဘာသာတစ်စင်း စားရိက္ခာများပါ တင်ပေးလိုက်ပြီး သူတို့ သားအမိကို
ဆေးဖို့လို့ သတ်လိုက် လိုက်ပို့ခိုင်းလိုက်သည်ဟု ပြောလာသည်။
အာမင်-သာဓု၊ သာဓု။

ဆိုဖီယာ၏ညီမ မာရီယာ၏အဆို

ကျွန်မသည် ရှေ့သို့သာလွမ်းမျှော်ကြည့်တတ်သူမဟုတ်ဘဲ မျောက်ကြောင်း
ပြန်တွေး တဆွေးဆွေးနေတတ်သူလည်း ဖြစ်ပါ၏။ ပေါ်ဇိုလီတွင် ကျွန်မတို့
အိမ်ထောင်စုကြီး နေထိုင်ခဲ့ရပုံကို ယခုထိ လွမ်းဖျားလွမ်းအာကျနေသူ ဖြစ်ပါသည်။
ကျွန်မတို့သည် အလွန်ဆင်းရဲခဲ့ကြပါသည်။ တစ်ယောက်အပေါ်တစ်ယောက် ထပ်
အိပ်ခဲ့ကြရပါသည်။ သို့သော် ကျွန်မတို့မိသားစုသည် တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး အလွန်
ကြင်နာကြပါသည်။ ကျွန်မ၏ ငယ်စဉ်ကလေးဘဝကား ဒုက္ခပေါင်းစုံ စစ်အနိစ္စာရ
များဖြင့် ပြည့်နှက်နေပါသည်။ သို့သော် ကျွန်မသည် ပြဿနာပေါင်းစုံကို သဘောကျ
သည်။ ကျွန်မ၏မှတ်ဉာဏ်တွင် ဆိုးဆိုးရွားရွားများသာ ရှိခဲ့သည်မဟုတ်ပါ။
ဟုတ်ပါသည် ကျွန်မက ဆိုဖီယာနှင့်စာလျှင် ငယ်လှပါသည်။ ဆိုဖီယာကတော့
ပို၍ မှတ်မိပါလိမ့်မည်။

ဆိုဖီယာသည် သူ့ဗီအေတိုင်း ကျွန်မထက် စိတ်နှလုံးနှူးညံ့ပျော့ပျောင်းသူ
ဖြစ်ပါသည်။ ရှက်တတ်သည်၊ နှုတ်ဆိုတတ်သည်၊ အတိတ်ကို တွေးနေတတ်သူ
ဖြစ်ပါသည်။ တစ်ဦးတည်း ကုပ်နေတတ်သည်။ မီးဖိုခန်း ကျဉ်းကျဉ်းကလေးတွင်
လူအများ ဖြတ်သိပ်နေသည့်အထဲက သူတစ်ဦးတည်းရှိသလို ငေးငိုင်နေတတ်သည်။

ကျွန်မကတော့ သူနှင့်ဆန့်ကျင်ဘက်ပင် ဖြစ်သည်။ အပြင်သမား၊ လွတ်လပ်
ချင်သည်၊ ဂီတကို မြတ်နိုးသည်၊ သီချင်းဆိုချင်သည်၊ အမေရိကန် စစ်သားများထံမှ
ရသော သီချင်းများကို အဓိပ္ပာယ်နားမလည်ဘဲ သီဆိုတတ်သည်။ ကျွန်မတွင်
သူငယ်ချင်းများစွာရှိသည်။ အဝတ်အထည်ချုပ်ဝါသနာပါသည်။ ဆိုဖီယာသည်
ကျွန်မအား ပုံပြင်စာအုပ်များထဲမှ မိန်းမဆိုး မိန်းမကြမ်းကြီးတစ်ယောက်ကဲ့သို့
ထင်မြင်ကာ သူ၏ မျက်လုံးပြူးကြီးများဖြင့် ကြည့်ကာနေတတ်သည်။

အခန်း (၆)

ကျွန်မအသက် ၁၄-နှစ်အထိ ကိုယ်ကာယပွံ့ဖြိုးမှုမရှိပါ။ ၁၄-နှစ်ကျော်မှ တိုယ်ကာယ စတင်ပွံ့ဖြိုးသည်ဆိုခြင်းမှာ အီတလီအမျိုးသမီးများအဖို့ အလွန်နှောင်း လှပါသည်။ ကျွန်မ၏ မိတ်ဆွေသူငယ်ချင်းများသည် ကျွန်မထက် အစစအရာရာ ကြီးထွားကြသူများ ဖြစ်သည်။ သူတို့တွင် သားမြတ်များ ရှိနေပါပြီ။ မီးယပ်ပေါ် ပါပြီ။ ပဋိသန္ဓေထားခြင်း၊ လိင်စပ်ယှက်မှုကိစ္စ စသည်တို့ကိုပင် ပြောဆိုနေကြပါပြီ။ သူတို့နှင့်တွေ့လျှင် ကျွန်မကလည်း အားကုမခံ အမျိုးကြီးဖြစ်ပြီဖြစ်ကြောင်း၊ ကျွန်မ လည်း မိန်းမကိစ္စတာမဆို နားလည်နေပြီ ဖြစ်ကြောင်းဖြင့် ဟန်ဆောင်ပြောဆို တတ်ပါသည်။ တကယ်တော့ သူတို့ပြောကြဆိုကြသည်ကို နားထောင်ရသဖြင့် ကျွန်မတွင် နောင်၌ ပညာရပြီး ဖြစ်နေပြီဟု ဆိုနိုင်ပါသည်။

ထိုခေတ်က အထူးသဖြင့် ကျွန်မတို့အရွယ်မိန်းကလေးများသည် ခန္ဓာကိုယ် အကြောင်း၊ လိင်အကြောင်း စသည်တို့ကို မပြောရပါ။ အဘွားနှင့် အမေတို့ကလည်း ဤကိစ္စကို လေသံမျှ မဟပါ။ ကျွန်မ၏ ပိနီလိုဖျောတော့သော အသားအရေ၊ ရင်သားမရှိသော ခန္ဓာကိုယ်တို့အပြင် ဓမ္မတာပန်းပေါ်မှု နောက်ကျခြင်း စသည့် အချက်များသည် ကျွန်မအား ကြောက်သထက်ကြောက်၊ ရွံ့သထက်ရွံ့၊ လူတောမဝင် ဝံ့အောင် အရှက်အကြောက်ကြီးသူ ဖြစ်လာစေပါသည်။

ကျွန်မ ၁၁-နှစ်သမီးအရွယ်တွင် စန္ဒရားစတင်တီးပါသည်။ ကျွန်မ စန္ဒရားကို လည်း မြတ်နိုးမိပါသည်။ ကျွန်မတွင် စန္ဒရားအတီး ပါရမီအခံ ရှိသူဟု ထင်နေရာ တကယ့် စန္ဒရားဝိဇ္ဇာတစ်ဦးသဖွယ် ဖြစ်လာနိုင်စရာ ရှိသည်ဟု ကျွန်မကိုယ်ကိုယ်

ကျွန်မ များစွာ ထုံကြည်မိခဲ့ပါသည်။ သို့သော် ကျွန်မတို့တွင် စန္ဒရားဆရာထံ အကြောင်းတွေပေး၍ သင်ကြားနိုင်ခြင်းမရှိ။ အမေသည်သာလျှင် ကျွန်မ၏ စန္ဒရား ဆရာ ဖြစ်ခဲ့ပါသည်။ မိဘဟူသည် မိဘသာဖြစ်ရာ ပညာရေးနှင့် စပ်လျဉ်း၍မူ ဆရာကောင်း ဖြစ်ခဲ့ပါသည်။ ကျွန်မ၏အမေသည်လည်း ဤနည်းအတိုင်းပင် ဖြစ်ပါ ၏။ သူသည် ကျွန်မအား စန္ဒရားတီး သင်ပေးပါ၏။ သို့သော် စိတ်မရှည်၊ နည်းနည်း ကလေးမှ ကျွန်မ မမှားလိုက်နှင့် ခေါင်းကို 'ခေါင်' ကနဲနေအောင် ခေါက်တတ်သူ တည်း။ ကြာသော် ကျွန်မလည်း စန္ဒရားကို ဆက်မတီးတော့ဘဲ လက်လျှော့လိုက် ပါသည်။ ကျွန်မသည် စန္ဒရားကို မက်မောပါသည်။ လော့ကျွန်မကိုလည်း ပျော်ပိုက် ပါသည်။ သို့သော် တစ်နေ့ထက်တစ်နေ့ ခေါင်းအခေါက်ခံရသည်မှာ မခံမရပ်နိုင် ဖြစ်လာတော့သဖြင့် လုံးဝ ရပ်ဆိုင်းပစ်လိုက်ရခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

ပေါ်ဇီလီမြို့ရှိ တစ်ခုတည်းသော ရုပ်ရှင်ရုံ ပြန်လည်ဖွင့်သော် ဟောလီးဝုဒ်မှ ရုပ်ရှင်ဇာတ်ကားများကို ပထမဆုံးအကြိမ်အဖြစ် စတင်ပြသပါသည်။ စစ်မဖြစ်မီကမူ ခပ်ညံ့ညံ့ အီတလီဇာတ်ကားများကိုသာ ပြခဲ့ပါသည်။ ဟောလီးဝုဒ်ဇာတ်ကားများသည် ကျွန်မအား ဖမ်းစားပါတော့သည်။ ကျွန်မ၏ ငယ်စဉ်တောင်ကျေး ကလေးဘဝ၏ ဆင်းရဲနဲ့ချာသည့်အဖြစ်မှ ဟိုဝေးရပ်ကမ္ဘာသို့သို့ ပို့ဆောင်လိုက်ပါတော့သည်။

ကျွန်မအား တစ်ခုတည်း ဖြစ်စေသည့်အရာမှာ ဟောလီးဝုဒ်ဇာတ်ကားများ၏ ကြီးကျယ်ခမ်းနားမှုမဟုတ်၊ ဇာတ်ကောင်များနှင့် သူတို့၏ သရုပ်ဆောင်ချက်များ ကသာ ကျွန်မအား ဘဝမေ့စေခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

ဖရက်ဒ်အက်စတာက ဂျင်ဂျာရီဂျာနှင့် တွဲကပုံမှာ ကျွန်မ၏ နတ်သမီး နတ်သားပုံပြင်ထဲမှာ စိတ်ကူးယဉ်အိပ်မက် အကောင်အထည်ပေါ်လာခြင်း။ ထို့ပြင် ဂေဘဲလ်၊ ကယ်ရီဂရန့်၊ လင်ဒါဒါနယ်၊ ရစ်တာဟေးဝပ်၊ ဖီနတ်ကြာ၊ ဘက်တီဂရေ ဘဲလ်၊ ဂျင်းကယ်လီ၊ ဂျွန်အေလစ်ဆင် သူတို့ သူတို့အပြင် သူတို့အားလုံး၏ အပေါ်က တိုင်ရွန်ပါဝါ။ သူကား ကျွန်မ၏ အသည်းစွဲ၊ အပျိုဘော်ဝင်စ ကျွန်မ၏ သခင်။

Blood And Sand ဇာတ်ကားကြီးတွင် တိုင်ရွန်ပါဝါ ပါဝင်ထားရာ ကျွန်မသည် တိုင်ရွန်ပါဝါကို ကြည့်ချင်လွန်း၍ ၁၂ ကြိမ်တိတိ ကြည့်ခဲ့ပါသည်။ ၁၂ ကြိမ်စလုံး မထတမ်း အစမှအဆုံး ကြည့်ခဲ့ပါသည်။ ရုံထဲ၌ တစ်ခါတိုင်လျှင်လည်း

အောက်ဆက် ကြည့်တတ်ပါသေးသည်။ ကျွန်မတို့၏ အတွေးက ကျွန်မအား ရုပ်ရှင် သို့ တစ်ဦးတည်း မသွားစေရကား ကျွန်မသည် အိမ်သားထဲမှ တစ်ဦးဦး အဖော်ပါမှ သွားရပါသည်။ ထုံးစံအတိုင်း အန်တီ ဒိုရာကိုခေါ်၍ သွားရပါသည်။ ခေါ်ရတိုင်း သည်း ဤဇာတ်ကားကြီးက ဘယ်လောက်ကောင်းကြောင်း ထပ်ကြည့်သင့်ကြောင်း အခေါ်ဒိုရာ နားဝင်အောင်လည်း ပြောရပါသေးသည်။

သနားစရာအဒေါ်ပါပေ၊ တစ်ခါတစ်ရံ တူမလေးဖြစ်သူ ကျွန်မအတွက် ရုပ်ရှင် လေးပွဲစလုံး ထိုင်ပေးရှာပါသည်။ တစ်ကြိမ်နှစ်ကြိမ်တွင်မူ သူမလိုက်ဘဲ အိမ်သားများထဲမှ တခြားလူတစ်ဦးဦးကို ထည့်လိုက်တတ်ပါသည်။ ကျွန်မသည် ငွှန်လွန်းလှပါသည်။ ရုပ်ရှင်ပြီး၍ ရုံထဲမှ ထွက်ရမည်ပြုတိုင်း မထွက်ချင်ထွက်ချင်နှင့် တိုယ်ရောစိတ်ပါ နာနာကြည်းကြည်း ခံစားကာ ထွက်ခဲ့ရသည်ချည်း ဖြစ်ပါသည်။ ဘယ်နှစ်ကြိမ်ကြည့်ကြည့် ရုပ်ရှင်ပြီး၍ ထွက်ရတိုင်း ပြီးသွားရကောင်းလားဟု ဆိုကာ စိတ်လက် မချမ်းမသာနှင့် ပြန်ခဲ့ရသည်ချည်း ဖြစ်ပါသည်။

(Gilda)ဇာတ်ကားမှ ရိတာဟေးဝပ်ကို ကြည့်ပြီးသော် ကျွန်မသည် ရိတာ ဟေးဝပ် ဆံပင်ပြီးနည်းအတိုင်းပြီးကာ သူဆံပင်ပုံအတိုင်း လိုက်တူ၍ ထားပါသည်။ နောက်တစ်ဖန် ဗာရွန်နီကာလိပ်၏ ဇာတ်ကားကို ကြည့်ပြီး ဗာရွန်နီကာလိပ်က ဝမ်းစားပြန်သော် ကျွန်မသည် သူဆံပင်ကို ပြောင်းထားပြန်ပါသည်။ ဤကဲ့သို့ ရုပ်ရှင်မင်းသမီးများ၏ ဆံပင်ပုံကိုတူ၍ သူတို့ပုံစံအတိုင်း ထားသော်လည်း ကျွန်မသည် မှန်ရှေ့ရပ်ကာ သူတို့၏ အမူအရာကိုကား ခိုးလုပ်ခြင်းမရှိခဲ့။ ကျွန်မသည် ရုပ်ရှင် မင်းသမီးမလုပ်လို၊ ရုပ်ရှင်ကြယ်ပွင့်မဖြစ်ချင်၊ ဘီဗာလီတောင်ကုန်းထက်မှ ရဲတိုက် ကြီးများအတွင်း နေထိုင်ခြင်း၊ မော်တော်ကားများ၊ သားမွေးအင်္ကျီများပိုင်ရှင် တောက်ပ ဝင့်ကြွေးသော ရွှေမင်းသမီးအဖြစ် မခံယူလိုပါ။ ဤသို့ သူတို့လို မဖြစ်နိုင်၍ မဟုတ် ပါ။ လုပ်လျှင်ဖြစ်နိုင်ပါလိမ့်မည်။ သို့သော် အခြွေးအကြောင်းတစ်ခုက ရှိနေပါသည်။

ဤရုပ်ရှင်ဇာတ်ကားများကို ကြည့်ပြီး ကျွန်မ၏ အဓမ္မစွာကိုယ်အတွင်း၌ ကိန်းအောင်းနေသော 'စ'သည် တစ်မျိုးတစ်ဖုံ ကွဲပြားလာပါသည်။ ရုပ်ရှင်ကြည့်ပြီး ဖြစ်ပေါ်ရသော ကျွန်မ၏ စိတ်လှုပ်ရှားမှုသည် ထိတွေ့ ကိုင်တွယ် ပြသရန် မဖြစ်သော 'သရုပ်ဆောင်မှု ခံစားချက်'ပင် ဖြစ်ပါသည်။ ကျွန်မသည် ရုပ်ရှင်မင်းသမီးအဖြစ် ကျွန်မကိုယ်ကိုကျွန်မ ဘာပေးနိုင်မည်ကို စိတ်ဝင်စားမှုမရှိဘဲ၊ ကျွန်မကိုယ်တွင်းမှ ဘာတွေထုတ်ပေးနိုင်မည်နည်း ဆိုသည့်အချက်ကိုသာ ကျွန်မစိတ်ဝင်စားမိပါသည်။ ကျွန်မတွေးမိပါသည်။

ကျွန်မမှာ ဤ *စ* နှင့် ပတ်သက်၍ ပြန်လည်ပြောပြနိုင်လောက်အောင် အတွေ့အကြုံ မရှိခဲ့ပါ။ စည်းကမ်း ကလေးကြီးလှသော ကျွန်မတို့၏ ကက်သလစ် ဖယ်သီလရှင်ကျောင်းတွင် ကျောင်းကပွဲ၊ ဖြေဖျော်ပွဲ စသဖြင့် ပြုလုပ်ခဲ့ကြရခြင်း မရှိပါ။ ဆရာမ သီလရှင်များမှာ *အ* သုံးလုံးကြေရန်သာ အဓိကထားခဲ့ကြပါသည်။ အကယ်၍ ကျောင်းကပွဲ၊ ပြဇာတ် စသည်တို့ ခင်းကျင်းပြုသခဲ့ဖူးသည်ထားဦး ကျွန်မသည် ရှက်တတ်သဖြင့် ပါဝင်ခဲ့ခြင်း ရှိမည်မဟုတ်ပါ။ ကျွန်မသည် ညီမလေး က တစ်ခါတစ်ရံ ပွဲလမ်းသဘင်များ၌ အိမ်နီးချင်းများအားကပြရန်ရှိသော် သူဝတ်စား ရန်အတွက် ဇာတ်ဝတ်ဇာတ်စားများကို ကျွန်မပါ ဝင်ရောက်ကူညီ ချုပ်လုပ်ပေးတတ် သော်လည်း ကိုယ်တိုင်မူ မည်သည့်ကပွဲမှ တက်ရောက်ကပြခဲ့ခြင်းမရှိခဲ့ပါ။ ကျွန်မ သည် ချောင်တစ်ချောင်၌အသာထိုင်ပြီး ညီမလေးက လူအများရှေ့သို့ထွက်၍ ရဲရဲဝံ့ ဝံ့ကပြသရပ်ဆောင်သည်ကိုသာ တအံ့တဩ ကြည့်ခဲ့ဖူးပါသည်။

ပေါ်ဇိုလီတွင် ဇာကြည့်တိုက်မရှိပါ။ ကျွန်မတို့အိမ်တွင်လည်း ဖတ်စရာ ဟူ၍ မည်သည့်စာအုပ်မှမရှိပါ။ ထို့ကြောင့် ကျွန်မ၏ ပညာဗဟုသုတ တိုးတက်မှု စိတ်ကူးလောက ကျယ်ပြန့်ရေးဟု ဆိုလိုက ဆိုနိုင်သောကြောင့် ထို တိုးတက်ကျယ် ပြန့်ရေးသည် လုံးဝ လျစ်လျူရှုခြင်းခံရကာ မရှိသလောက် ဖြစ်ခဲ့သည်။ ကျွန်မသည် ရိုတ်စပီးယားကိုလည်း မသိ၊ ရှော့ကိုလည်း မကြားဖူးခဲ့ပါ။ ကျွန်မတို့မိသားစုသည် စာအုပ်များကိုစွဲ၊ စာဖတ်ဖို့အရေးထက် 'အသက်ရှင်နေနိုင်ရေးအတွက် ပြဿနာပေါင်းစုံ ဖြင့် ထွေးလုံးရစ်ပတ်ဖြစ်၍သာနေရပါသည်။ ကျွန်မ၏ မိဘ၊ ဘိုးဘွား၊ ဦးကြီး၊ ဦးလေး၊ ဒေါ်လေး၊ ဒေါ်ကြီးတို့သည် ဘုရားတရား ကိုင်းရှိုင်းသူများ ဖြစ်ကြပါ၏။ သူတို့ အယူအဆကား ဘုရားကျောင်းများ၏ အဆုံးအမဖြစ်သော မိန်းကလေးဟူ သည် အခြေခံပညာကိုသာ စွဲမြဲသင်ကြားသင့်သည်။ အခြား အပိုဘာသာရပ်များ အပိုစာများ မလိုဟူသော အယူအဆပင် ဖြစ်သည်။ အတွေးနှင့် အခေါ်သည် အလွန် ဘုရား တရား ကြည်ညိုသော ကက်သလစ်ဗရင်ဂျီ ဘာသာဝင်များ ဖြစ်ကြသည်။ အမေကမူ သာမန်မျှသာ ဖြစ်သည်။ တစ်ခါကမူ အမေသည် ဗရင်ဂျီဘာသာမှ ထွက်ပြီး ရေဖျန်းခရစ်ယာန်ဘာသာသို့ ဝင်မည်ကြံသေးသည်။ သူကား ဂီတသမား ဖြစ်သဖြင့် ရေဖျန်းခရစ်ယာန်တို့၏ တေးသီချင်းများသည် ဗရင်ဂျီတေးသီချင်းများလို သမားရိုးကျ မမူတေးသံမဆန်။ သူက ပို၍ နှစ်သက်သည် ထို့ကြောင့် ဘာသာ ပြောင်းမည် ကြံမိသည်ဟုဆို၏။ တကယ်တော့ အမေ၏ စိတ်ကူးသည် ခပ်ကောင်း ကောင်းဟုပင် ဆိုရမည်။ အဘယ့်ကြောင့်ဆိုသော် ထိုအချိန်က အမေရိကန်ပြည်ရှိ

ရေဖျန်းအသင်းများက ရေဖျန်းဘာသာဝင်များထံ လက်ဆောင်ပစ္စည်းထုပ်များ ပေးပို့
မည်။ ဤသည်ကို အမေကလည်း သိပါသည်။ တစ်ကြိမ်၌ အမေသည် ကျွန်မ
အား ရေဖျန်းဘာသာဝင်တို့ ဘုရားရှိခိုးပွဲသို့ ကျွန်မအား ခေါ်ဆောင်သွားသည်။
အဘွားက ထိုအကြောင်းကိုသိသော် ပြောဆိုကြိမ်းမောင်းပြီး ပြင်းပြင်းထန်ထန်
ကြပ်ကြပ်မတ်မတ် တားဆီးလိုက်သဖြင့် နောက်ထပ် မသွားရဲတော့ချေ။

ယခုအချိန်အထိ ကျွန်မ၏အဒေါ်နှင့် ညီမလေးတို့သည် စွဲမြဲစွာ ဘုရားတရား
ကြည်ညိုသူဖြစ်သဖြင့် ဘုရားကျောင်းသို့ ဝတ်မပျက် သွားဆဲ ဖြစ်ပါသည်။ ကျွန်မ
တတော့ မသွားပါ။ သူတို့လောက်လည်း ဘုရား တရား မြဲသူမဟုတ်ပါ။ ကျွန်မသည်
ဒိဋ္ဌိတော့ မဟုတ်ပါ။ သို့သော် ဘုရားကျောင်းကိုသွားမှ ဘုရားနှင့် တွေ့သည်မဟုတ်
ဝံ။ မည်သည့်နေရာတွင်မဆို ဘုရားရှိခိုးတတ်လျှင် ကုသိုလ်ရသည်ဟု ကျွန်မထင်
ဝံသည်။ ကျွန်မနှင့် ခင်ပွန်းဖြစ်သူတို့သည် ဤသို့သော အယူအဆရှိသူများဖြစ်ခြင်း
ကြောင့် ဘုရားကျောင်းဆိုင်ရာတို့ကလည်း ကျွန်မတို့အပေါ် တစ်မျိုးတစ်မည် ယူဆ
ဆက်ဆံကြသည်ဟု ကျွန်မ ထင်ပါသည်။

ဆိုပီယာတို့၏ပခင်နှင့်ဝပ်လျှည်း၍ မာရီယာ၏ဘာပြော

ကျွန်မတို့၏ပခင်သည် အခြားပခင်များနည်းတူ မဟုတ်သော်လည်း ကျွန်မ၏
ဘဝတွင် အရေးကြီးသူတစ်ဦးဖြစ်ပါသည်။ ကျွန်မတို့လို ညပ်ပိတ် ပြတ်သိပ်စွာ
နေရသောအိမ်တွင် လျှို့ဝှက်ချက်ဟူ၍မရှိ။ ကျွန်မအဖေက ကျွန်မအား သူ့သမီးအဖြစ်
အသိအမှတ်မပြုပုံ၊ ကျွန်မအား သူ့နာမည်ပင် တပ်ခွင့်မပေးပုံတို့ကို ပြစ်ကင်ရှုတ်ချ
ပြောဆိုကြရာ ထိုအသံများကို ကျွန်မမှာ မကြားချင်အဆုံး ဖြစ်ပါသည်။ အမြဲတစေ
ကြားနေရပါ၏။

ကျွန်မသည် အဖေကို မမြင်ဘူးပါ။ အမေထံတွင် အဖေ၏ဓာတ်ပုံကလေး
ရှိရာ အမေပြသဖြင့် ဓာတ်ပုံထဲတွင် မြင်ဖူးပါသည်။ အကယ်၍ အမေသည်
အဖေ၏သတင်းကို ကြားနေရပြီး သူလည်း စိတ်ရွှင်လက်ရွှင် ဖြစ်နေချိန်ဖြစ်ပါက
ကျွန်မအား 'အေး သမီး၊ သမီးမှာ အဖေရှိတယ်၊ သမီးအဖေမှာမည်က ရစ်ကာဒိုဆို
ကိုလိုနီဖြစ်တယ်၊ သူက ရောမမြို့ကြီးမှာ နေတယ်' စသဖြင့် ပြောဆိုတတ်ပြီး
အဖေ၏ ကောင်းကြောင်းကလေးများကိုပါ ထည့်သွင်းပြောဆိုတတ်ပါသည်။ သို့သော်
အမေ စိတ်လက်မကြည်မသာဖြစ်ကာ စိတ်မာန်ဆိုးနေသည့်အခါတွင်မူကား ကျွန်မ
အဖေ မရှိပြီ၊ သေပြီ၊ စစ်အတွင်းက မည်သို့သေသည် စသဖြင့် ပြောတတ်သည်။

အမေသည် မကြာခဏလိုပင် စိတ်ဆိုးတတ်သူဖြစ်ရာ သို့စိတ်ဆိုး၍ပြောတိုင်း အမေ
 သေရပုံ သေရနည်းမှာလည်း တစ်ခါနှင့် တစ်ခါ မတူဘဲ အမျိုးမျိုး ကွဲပြားခြားနား
 နေပါသည်။ ထို့ကြောင့် ဤတစ်ပတ်တွင် အဖေရှိသည်ဆိုပါက နောက်တစ်ပတ်တွင်
 အဖေမရှိတော့၊ သေလေပြီ။ တစ်ဖန် နောက်တစ်ပတ်တွင် တစ်မျိုးသေပြန်သည်။
 ကျွန်မအဖို့ ခုတစ်မျိုး ခုတစ်မျိုး ကြားနေရချက်သည် ခံရချက်မသက်သာလှ။
 ရှုပ်ရှုပ်ထွေးထွေး ဖြစ်ကုန်ပါသည်။ ထို့ကြောင့် ကျွန်မသည် အဖေအကြောင်း
 မစဉ်းစားဘဲထားလိုက်ပြီး ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် နေတတ်သလို နေလိုက်သည်။
 ဆိုဖီယာမှာမူ အမြဲလိုလိုပင် အဖေအကြောင်း တွေးတောနေတတ်ပြီး သူ့ခမျာတွင်
 များစွာ ခံစားရရှာပါသည်။

ပထမအကြိမ် အဖေအား သွေးနဲ့ကိုယ် သားနဲ့ကိုယ် လူပကတိအတိုင်း
 မြင်ရသည်မှာ တရားရုံးတွင် ဖြစ်ပါသည်။ သည်တော့မှ ဪ... အဖေ တကယ်
 ရှိသည်ဟု ကျွန်မ ယုံရပါတော့သည်။ တရားရုံးတွင် ဆုံစဉ်းရပုံမှာလည်း အဖေ
 ကြောင့် ဖြစ်ပါသည်။ အမေကား ကြောက်မက်ဖွယ်ကောင်းသော ခံတိုက်တတ်သူ
 ဖြစ်သည်။ အဖေက ကျွန်မအား သူ့သမီးမဟုတ်ရပါဟု ငြင်းဆန်သောအခါ အမေသည်
 အဖေကို အဖေဖြစ်ကြောင်းဝန်ခံရန် တရားစွဲလေတော့သည်။

တရားစစ်ဆေးသည့် ထိုနေ့က ကျွန်မသည် အမေနှင့်အတူ ရုံးသို့လိုက်ပါ
 ခဲ့ရပါသည်။ ရုံးခန်းအတွင်း၌ တရားသူကြီးက ကျွန်မနှင့်အဖေ ရုပ်ချင်းတူမတူ
 ကြည့်ရှုအကဲခတ်ရန် ကျွန်မသည် အဖေနှင့်အတူတွင် အဖေနှင့်ယှဉ်ပြီး ရပ်၍ ပြရပါ
 သည်။ ဤကဲ့သို့ အဖေမပေါ်သည့်အမှုအဖြစ် ရုံးပြင်ကနား ရောက်ရသည့်ကိစ္စမှာ
 ကျွန်မတို့ မိသားစုအဖို့ ရှက်ဖွယ်လိလိပင် ဖြစ်ပါသည်။ သို့သော် မတတ်နိုင်ပြီး
 အမေက တရားတဘောင် ပြုလုပ်သောကြောင့် ရုံးသို့ ရောက်ရပါပြီ။ ကျွန်မမှာ
 ရုံးခန်းအတွင်း အမေနှင့်အတူ ဝင်လာရကတည်းက ကြောက်ရွံ့ထိတ်လန့်သဖြင့်
 တကိုယ်လုံး တုန်နေပါသည်။ ဆိုဖီယာကား ပြောဖွယ်မရှိပြီ။ ကျွန်မ တုန်နေသည်ကို
 မြင်ရသဖြင့်လည်းကောင်း၊ ကျွန်မဟို့ မိသားစုနှင့် ကျွန်မအတွက် ပရိသတ်စိုလ်ပုံ
 အလယ်တွင် အရှက်တကွ အကျိုးနည်း ဖြစ်စေသည့် ဤရက်စက်မှု အခြင်းအရာ
 ကြောင့်လည်းကောင်း ဆိုဖီယာတွင် ရှက်၍မဆုံး ဖြစ်နေရှာပါသည်။

ကျွန်မသည် အဖေအနီးတွင်ရပ်ပြီး အဖေအား မော့ကြည့်လိုက်မိပါသည်။
 အမေကမူ ကျွန်မကို မကြည့်ပါ။ ဟုတ်ပါသည်။ အဖေမျက်နှာသည် ကျွန်မတို့၏
 မျက်နှာပင်၊ သူ့ကိုယ်နေဟန်ထားမှာ ဆိုဖီယာနှင့်လည်း တူသည်ထက် ကျွန်မနှင့်
 ပို၍ တူသည်။

သို့သော် သူက ကျွန်မသည် သူ့သမီးမဟုတ်ကြောင်း ရုံးတော်တွင် ထွက်ဆိုပြီး အမေ့ကိုလည်း စိတ်ဆိုးဆိုးဖြင့် အမျိုးမျိုး အမနာပ ပြောဆိုပါသည်။ သူပြောသည့်စကားလုံးများကို ကျွန်မ နားမလည်သော်လည်း မကောင်းမှန်းတော့ ထွန်မသိပါသည်။ ထိုအချိန်က ပေါ်ဇိုလီတွင် သွေးစစ်သည့်နည်း အသုံးမပြုသေးပါ။ (ထိုနည်းမှာ ပေါ်မှပင် မပေါ်သေးဟု ထင်ပါသည်)။ ထို့ကြောင့် တရားသူကြီးက နားရေရူးရေကြည့်ပြီး သူထင်သလို စီရင်ချက်ချမှတ်ရန်သာ ဖြစ်ပါသည်။

တရားသူကြီး စီရင်ချက်ချပါပြီ။ သူ့စီရင်ချက်ကတော့ အဖေ့ကို အနိုင်ပေးလိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။ ကျွန်မသည် အဖေ ခုခံထွက်ဆိုသလို အဖေ၏သမီးမဟုတ်ကြောင်း ဟူ၍ ဖြစ်၏။ အဓိပ္ပာယ်မှာ ကျွန်မသည် ရစ်ကာဒိုဆီကိုလိုနီ၏ သမီးမဟုတ်ကြောင်း တရားဝင် လူသိရှင်ကြား ကြေညာလိုက်ခြင်းပင်။ ဤစီရင်ချက်သည် ကျွန်မအား အဖေသေသည် ရှင်သည် တိကျစွာ မသိရခြင်းထက် ပိုမိုပြင်းထန်စွာ ခံစားချက်မှာလှပါသတည်း။

ကျွန်မသည် မှောင်နှင့်မည်းမည်း ဖြစ်နေသော တီထရိုရုံတွင်းဝင်လိုက်တိုင်း ကျွန်မ တစ်ကိုယ်လုံးသည် ပြောင်းလဲသွားသည်ဟု ခံစားမိပါသည်။ တီထရိုသည် နားက ဇာတ်ပွဲရုံဖြစ်ခဲ့ပြီး ယခုရုပ်ရှင်ရုံဖြစ်နေပါပြီ။ ဇာတ်ခုံ ဦးပိုင်းထိပ်တွင် လှပသော အနားကြီးရှိပြီး အတွင်း၌လည်း ယန်းဆွဲ ယန်းပွားများနှင့် ထိုင်ခုံများကလည်း ကတ္တီပါဖုံး ထိုင်ခုံများ ဖြစ်သည်။ ရုပ်ရှင်ပြဲ၍ မှောင်ချထားသည့် ဤရုံထဲတွင် ကျွန်မသည် ခိုတာ သို့မဟုတ် လင်ဒါ သို့မဟုတ် တိုင်ရွန်နှင့်အတူရှိနေသည်ဆိုပါက ကျွန်မ၏ ကိုယ်တွင်း၌ ခံစားချက်တစ်ခုက ဖျံ့နှံ့ဖုံးလွှမ်းနေတတ်ပါသည်။

ယင်းခံစားချက်မှာ တခြားမဟုတ်ပါ။ ကျွန်မသည် ဤလောကအတွင်း လူလာဖြစ်ရသည်မှာ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ဖော်ထုတ်ရန်၊ အတွင်းစိတ်သဏ္ဍာန်ကို လှစ်ဟပြရန်၊ သရုပ်ဆောင်ရန် လူဖြစ်လာရသည်ဟူသော ခံစားချက်ပင် ဖြစ်ပါ၏။ တစ်နည်းဆိုသော် မထင်မရှားသောတဝမှ ရုန်းကန်လွတ်မြောက်ရန် အသာပြင်းပြစွာ ခံစားနေရသည်ဟုပင် ဆိုရမည်ဟုထင်ပါသည်။ ကျွန်မသည် ရုပ်ရှင်မင်းသမီးဖြစ်သော် ခံစားရမည့် အောင်မြင်မှု၊ ကျော်စောမှု၊ သားမွေးထည်များ၊ စိန်ရွှေရတနာ ကျောက်သံ ပတ္တမြားများ၊ အဖိုးတန်ကားကြီးများ၊ အိမ်ဂေဟာများ စသည့် အောင်မြင်ကျော်စောခြင်း၏ ရံရွှေတော်များကို တိတ်တခိုးလိုချင် မက်မောသောကြောင့် မဟုတ်၊ သရုပ်

ဆောင်လိုစိတ် သက်သက်သာ ရှိပါသည်။ သရုပ်ဆောင် မင်းသမီးအဖြစ်သာ တရိုက်
မက်မက် လိုချင်ဆန္ဒပြင်းပြခဲ့ပါသည်။

ဟုတ်ပါသည်။ နောင်တွင် ကျွန်မ ဆောင်မြင်ကျော်ကြားလာသည့်အခါတွင်
ကျွန်မတွင် အထက်ကပြောခဲ့သော ဆုလာဘ်များ ရခဲ့ပါ၏။ ပိုင်ဆိုင်ခဲ့ရပါ၏။
ကျွန်မလာခဲ့ရသည့်ဘဝကို သိသူလူအများကလည်း ဤဆုလာဘ်ပိုင်ဆိုင်ခြင်းသည်
သာလျှင် ကျွန်မ၏ရည်မှန်းချက်ဟု ထင်ကြပေမည်။ မဟုတ်ပါ။ ကျွန်မအသေအချာ
ပြောရပါသည်။ ပေါ်ဇိုလီရုပ်ရှင်ရုံကလေးအတွင်း ကျွန်မ ရုပ်ရှင်မှော်အသွင်းခံရစဉ်က
ဤဝတ္ထုပစ္စည်းများကို လိုချင်မက်မောခြင်း ရှိလှ၍ မဟုတ်ပါ။ ပိတ်ကားပေါ်မှ
ရုပ်ရှင်သရုပ်ဆောင် အနုပညာရှင်များ လုပ်ဆောင်ချက်ကိုသာ ရင်သပ်ရှုမောဖြစ်ခဲ့
ရပြီး သူတို့ သရုပ်ဆောင်မှုကြောင့် ရရှိသော ဆုလာဘ်ကို ကျွန်မ လုံးဝ စိတ်မဝင်
စားခဲ့ရိုး အမှန်ပင် ဖြစ်ပါသည်။

၁၀-နှစ်သမီးအရွယ်က ကျွန်မတွင် ဖြစ်ပေါ်ခဲ့သောဆန္ဒနှင့် တကယ်ဖြစ်လာမှု
သည် အကွာကြီး ကွာလှမ်းခဲ့သည် မှန်သော်လည်း ထူးထူးဆန်းဆန်းပင် ကျွန်မတွင်
တစ်နေ့ ဤသို့ ဖြစ်ရမည်ဟု ယုံကြည်ချက်အပြည့် ရှိခဲ့ပါသည်။ ကျွန်မ၏ ပင်ကိုယ်
သာကာဝအတိုင်း ကျွန်မ၏ရုပ်ရှင်ဆန္ဒကို မည်သူ့ကိုမျှ ဖွင့်ဟပြောဆိုခဲ့ခြင်း မရှိခဲ့ပါ။
သို့သော်လည်း ကျွန်မ၏ အတွင်းစိတ်တွင်ကား ငါသည် ရုပ်ရှင်သရုပ်ဆောင်ဖြစ်ရန်
ဤလောအတွင်း လူလာ၍ဖြစ်သည်မှာ ဧကန်ပင် ဖြစ်သည်ဟု တထစ်ချွတ်ယူမှတ်တင်
ခဲ့ပါသတည်း။

ကျွန်မအသက် ၁၄-နှစ်ရောက်သော် ကျွန်မ၏ ခန္ဓာကိုယ်သည် တန်ခိုးရှင်
က ဖန်ဆင်းလိုက်သလို ညတွင်းချင်းပင် အသက်ဝင်လှုပ်ရှားလာပါတော့သည်။
၁၄-နှစ်ခွဲတွင် မရုပ်ဆိုဘဲ ဘဲမကလေးသည် ခြေတံလက်တံရှည်ရှည် ရင်သားမောက်
မောက်ဖြင့် လှပသောမိန်းကလေး ဖြစ်လာတော့သည်။ ယခုမှပင် ဥမှပေါက်၍
မွေးဖွားလာသူကဲ့သို့ ဖြစ်နေပါသည်။ ဤအချိန်ကမှပင် ကျွန်မ မြို့တွင်း၌
လမ်းလျှောက်သွားလျှင် နောက်ပါးမှထွက်ပေါ်လာသည့် သူတိသားယာဖွယ်သော
ဖိုသတ္တဝါတို့၏ လေချွန်သံကို စတင်ကြားရပါတော့သည်။

ကျွန်မသည် အပျိုကြီးဖားဖား ဖြစ်နေပြီဟု ကိုယ်တိုင်ကိုယ်ကျ အတိအကျ
သိရှိသောနေ့မှာ ကျွန်မအား ကျွန်မတို့ကျောင်းမှ လှုပ်ချောချော ကာယပညာဆရာက
အမှေထံလာရောက်ပြီး ကျွန်မအား လက်ထပ်လိုပါသည်ဟု လာရောက်ပြောကြား
သည့်နေ့ပင် ဖြစ်ပါ၏။ အမေက ထိုဆရာအား သမီးကိုတော့ မပေးစားဘူး။ အိမ်ပြန်
ပြီး ရေစိမ်နေဟု ပြောလွှတ်လိုက်ပါသည်။

တစ်နေ့တွင် မျက်နှာချင်းဆိုင်နေ အမေ၏မိတ်ဆွေတစ်ဦးက နေပဲလ်မြို့
 ထုတ် သတင်းစာတစ်စောင် ယူလာပါသည်။ ထိုသတင်းစာထဲတွင် မကြာမီ ကွင်းပ
 ည့် မယ်ရွေးပွဲ တစ်ခုအကြောင်း ပါပါသည်။ ထိုမယ်ရွေးပွဲကို အဏ္ဏဝါဘုရင်ရွေးပွဲ
 ဟု အမည်တပ်ထားပြီး ထိုအလှဘုရင်မနှင့်အတူ မင်းသမီး ၁၂ ပါးကိုလည်း
 ရွေးချယ်မည်။ ပေးမည့်ဆုများမှလည်း ရက်ရက်ရော့ရော့ ရှိလှပါသည်။ အလှဘုရင်မ
 ရွေးပွဲ စည်းကမ်းချက်တွင် ဝင်ရောက်ယှဉ်ပြိုင်လိုသူ မိန်းကလေးသည် အနည်းဆုံး
 အသက် ၁၅ နှစ် ရှိရမည်ဟု ဆိုပါသည်။

ဤတွင် အမေက စိတ်ဝင်စားလာပြီး ကျွန်မသည် ၁၅ နှစ်တင်းတင်း
 ပြည့်သော်လည်း ၁၅ နှစ်သမီး အရွယ်ရောက်နေပြီ။ ဤပြိုင်ပွဲကို ဝင်ရမည်ဟု
 မှတ်ချက်ချကာ ကျွန်မအား ပြိုင်ပွဲဝင်ရန် ပြင်ဆင်စေပါတော့သည်။ ကျွန်မသည်လည်း
 ရွက်တတ်သူပီပီ ကန့်ကွက်မည် ပြုပါသေးသည်။ သို့သော် အမေက တိတ်တိတ်
 နေဟု ဟန်လိုက်ပြီး...

“ဒီမယ် လယ်လာ... နင် ဒီပြိုင်ပွဲကို ဝင်ရမယ်၊ နင်ပဲ နိုင်မှာပဲ”

ဟု ပြောပါသည်။ ဤလယ်လာဟူသည့် အမည်သည် ဘယ်က ဘယ်လို
 ရှေ့ ခေါ်ခဲ့ကြမန်းမသိပါ။ တစ်ဆွေလုံးတစ်မျိုးလုံးက ကျွန်မအား ဤမှာမည်ဖြင့်သာ
 ခေါ်ကြပါသည်။ အတွေးက ‘ဆိုဖီယာ’ဟူသည့် ကျွန်မ နာမည်ရင်းကို မကြိုက်
 ပါ (ကျွန်မ၏ မွေးစာရင်းတွင် ထိုနာမည်ဖြင့် ဖြစ်ပါသည်) အပေ၏အမေ့နာမည်
 ဖြစ်သောကြောင့်ဟု ဆိုပါသည်။ တစ်အိမ်သားလုံးက အပေအား ရွံ့မုန်းနေကြကြောင်း
 ကျွန်မ ပြောခဲ့ပြီးပါပြီ။

အဏ္ဏဝါဘုရင်မပြိုင်ပွဲကို အိတ်မတ်တီနီ နေ့စဉ်သတင်းစာကြီးက သူတို့
 စောင်ရေတိုးရန် ရည်ရွယ်ချက်ဖြင့် ပြုလုပ်ခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ ပြိုင်ပွဲဝင်များသည်
 နေပဲလ်မြို့သို့ လာရောက်ယှဉ်ပြိုင်ရမည်ဖြစ်ပြီး အဝတ်အစား နှစ်မျိုး ဝတ်ဆင်ရန်
 လိုပါသည်။ တစ်မျိုးက နေ့ခင်းဝတ်စုံဖြစ်ပြီး နောက်တစ်မျိုးက ညနေခင်းဝတ်
 ဂါဝန်ရှည်ဝတ်ရန် ဖြစ်ပါသည်။

အမေကား သူ ဂရိတာဂါဘို ပြိုင်ပွဲဝင်စဉ်က လွဲခဲ့ရသောဆုကို အပြီး
 ထားဟန် ထူသည်။ ကျွန်မအဖို့ သင့်တင့်လျှောက်ပတ်သော အဝတ်အစားမရှိသည်က
 သူ့အား နည်းနည်းကလေးမှ အနောက်အယုတ်မဖြစ်၊ မဖြစ်မနေဝင်ရမည်ဟု သန့်ဌာန်
 ချထားပုံရသည်။ စက်ချုပ်လတ်ချုပ် ကျွမ်းကျင်သော အတွေး၏အကူအညီကို ယူကာ
 စက်အိတ်အတွင်းရှိ ဟိုဟာတစ်ပိုင်း သည်ဟာတစ်စ အဝတ်စများကို ရွေးပြီး

အောင်စတီ အဝတ်အစားကို အပူတပြင်း ချုပ်လုပ်ကြပါတော့သည်။ ပြီးသွားပါပြီ။ ညအောင်စတီ အဝတ်အစားအတွက်က ကျွန်ဆေးသည်။ ဤဟာမှာ ပြဿနာဖြစ်သည်။ အိမ်တွင် ထိုအဝတ်အစားဝယ်ရန် ပိုက်ဆံတပြားမှ မရှိ။

‘ငါ ဘယ်လိုလုပ်မလဲဆိုတာ ငါပြောမယ် လယ်လာ၊ တို့ဧည့်ခန်းက အခန်းဆီးကို ဖြုတ်ပြီး နင့်ဖို့ ဝတ်စုံချုပ်မယ်၊ အရောင်က ပန်းရောင်ကလေးဆိုတော့ နင်နဲ့လည်း လိုက်မယ်’

ပြောပြောဆိုဆို အမေသည် ဧည့်ခန်းအခန်းဆီးကို ထ၍ဖြုတ်ကာ ချုပ်ပါတော့သည်။ ဟုတ်ပါသည်။ ကောင်းလှပါသည်။ အနည်းဆုံး ၁၄-နှစ်သမီး ကျွန်မ မျက်စိထဲတွင်တော့ အလွန်ကို ကောင်းနေပါသည်။ နောက်တစ်ခု ဖိနပ်ဖြူ။

ကျွန်မတွင် ဖိနပ်အဖြူ မရှိပါ။ ရှိသည့်ဖိနပ်ကလည်း အမည်း၊ ဟောင်းနွမ်းနေပါပြီ။ သို့သော် အမေက ဤပြဿနာကိုလည်း ချက်ချင်းလက်ငင်းပင် ဖြေရှင်းလိုက်ပါသည်။ ဖိနပ်အဟောင်းအမည်းကို ဆေးဖြူသုတ်တော့သည်။ ဆေးဖြူ နှစ်ထပ်ထူထူသုတ်တော့ ဖိနပ်ဖြူကလေးဖြစ်လာပါပြီ။ ဘုရားသိကြားမ၍ ပြိုင်ပွဲဝင်မည့်နေ့တွင် မိုးမရွာပါစေနှင့်ဟုသာ ဆုတောင်းရတော့သည်။

ပြိုင်ပွဲမှာ ညအချိန်တွင် ကျင်းပခြင်းဖြစ်သည်။ အမေနှင့်ကျွန်မသည် လူအများဖြင့် ဖြတ်သိပ်ပြည့်ကျပ်နေသည့် တတ်ယာတန်းတွဲတွင် စီးကာ မီးရထားဖြင့် နေပဲလ်မြို့သို့ သွားကြပါသည်။ ကျွန်မသည် ပန်းရောင်ပိတ်စ အင်္ကျီရှည်ကို အတွင်း၌ဝတ်လျက် အပြင်မှ လောင်းကုတ်အင်္ကျီကို ဝတ်ဆင်ထားပါသည်။ ဖိနပ်မှ ဆေးဖြူများကွာကျပြီး အနက်ရောင်ထွက်လာမည်စိုး၍ ဖိနပ်နှင့်ဘာနှင့်မှ မထိမခိုက်ရလေအောင် တစ်လမ်းလုံး ဂရုစိုက်လာရပါသည်။ ကျွန်မ၏ဆံပင်ကိုလည်း လှပပန်းရင့်လာအောင် အပေါ်သို့တင်၍ ထုံးထားပါသည်။ အမေက မိတ်ကပ်လိမ်းခွင့်ပေးသဖြင့်လည်း မျက်နှာတွင် မိတ်ကပ်အနည်းငယ် လိမ်းခြယ်ထားပါသည်။

ကျွန်မတို့ နေပဲလ်မြို့သို့ရောက်သော် ဘူတာရုံမှ ပြိုင်ပွဲကျင်းပရာ နေရာသို့ အတန်ငယ် လမ်းလျှောက်သွားရပါသည်။ ပြိုင်ပွဲပြုလုပ်သည့်နေရာမှာ ပင်လယ်ကမ်းခြေရှိ ‘ဆာကိုလိုဒဲလားစတမ်းပါး’ အမည်ရှိ အဆောက်အအုံတွင် ဖြစ်ပါသည်။ ဤအဆောက်အအုံအတွင်း လက်ဆွဲ၍ ခေါ်သွားသော် ကျွန်မမှာ စကားပုံထဲကလို အသတ်ခံရမည့် သိုးငယ်ကဲ့သို့ လိုက်ပါလာခဲ့ရပါသည်။ ဤအချိန်တွင် ဤကလပ်အတွင်း မဝင်ရအောင် ကျွန်မသည် ဘာမဆိုတကယ်ပါ ဘာကိုမဆို ပေးမည်သာ ဖြစ်ပါသတည်း။

ခန်းမကြီးအတွင်းမဝင်မီ ကျယ်ပြန့် ရှည်လျားသောကြောင့် ရှိပါသည်။ ဤ
 ကြောင့်အတွင်းဝယ် မိန်းကလေး နှစ်ရာကျော်ခန့်သည် သူတို့မိခင်များနှင့်အတူ ရှိနေ
 ကြရာ ဆံပင်ဖြိုးသူဖြိုး၊ ပေါင်ခါရိုက်သူရိုက်၊ အဝတ်အစားများကို သပ်သပ်ရပ်ရပ်
 ခြစ်အောင် ပြုပြင်သူက ပြုပြင်၊ ရေမွှေးဖြန်းသူဖြန်း စသဖြင့် ကိုယ့်အလှည့် ကျမည်ကို
 ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်စွာဖြင့် စောင့်နေကြပါသည်။ သူတို့သည် လှပသော အဝတ်အစား
 များကို ဝတ်ဆင်ထားကြရာ သူတို့၏ ပိတ်စများသည် အခန်းဆီးများ မဖြစ်ခဲ့ဖူး
 သည်မှာ သေချာလှပါသည်။ မိန်းကလေး အတော်များများသည် ဖန်းများပန်လျက်
 လက်ဝတ်လက်စားများပင် ဝတ်ဆင်ထားသည်ကို တွေ့ရပါသည်။ ကျွန်မလည်း
 အခန်းထောင့် တစ်နေရာတွင် နံရံကိုကပ်ထိုင်ကာ နံရံအတွင်း ထိုးဖောက်ဝင်သွား
 နိုင်ရန် ကြိုးစားနေမိပါသည်။ အမေမှာလည်း ကတုန်ကယင် ဖြစ်နေပါသည်။

ကျွန်မအလှည့် ရောက်လာပါပြီ။ ကျွန်မသည် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် များစွာ
 နှံ့ဩမိရပါသည်။ ကျွန်မသည် ကျွန်မ၏အမည်ကို ခေါ်လိုက်သည့်တစ်ပြိုင်နက်
 ခန်းမကြီးထဲဝင် စားပွဲရှည်ကြီးတွင် ထိုင်နေကြသော အကဲဖြတ် ဂျူရီလူကြီး
 ၁၄-ဦး၏ ရှေ့ရောက်သော် ကျွန်မတွင် ထိတ်လန့်ကြောက်ရွံ့မှု ဟူသမျှ မြဲမြံမရှိ၊
 ကင်းပလွင့်စင်၍ သွားတော့သည်။ ကျွန်မသည် လူကြီးများ အမိန့်ပေးသည့်အတိုင်း
 ဂျူရီလူကြီးများရှေ့တွင် ရဲရဲတင်းတင်း ခေါက်တံ့ခေါက်ပြန် လမ်းလျှောက်ပြသည်။
 သူတို့မေးသမျှ မေးခွန်းများကို မကြောက်မရွံ့ မထစ်မငေါ့ ဖြေနိုင်သည်။

ကျွန်မအလှည့်မရောက်မီ စောင့်နေရစဉ်က ကျွန်မမှာ သေမလောက်
 ကြောက်လိုက်သည်ဖြစ်ခြင်း၊ ကျွန်မသည် ယခုလည်း သရုပ်ဆောင်ရတော့မည်၊
 ကပြရတော့မည်ဟုဆိုလျှင် ကြောက်မြဲ ကြောက်လျက်ပင် ရှိပါသည်။ ယနေ့တိုင်ပင်
 ကင်မရာရှေ့တွင်နေပြီး ကင်မရာခလုတ်ဖွင့်၍ လှည့်တော့မည်ဟုဆိုလျှင် ကျွန်မမှာ
 တုန်ယင်နေတတ်သည်။ မိမိသရုပ်ဆောင်ရမည့် ကကွက် ကောင်းမှကောင်းပါ့မလား၊
 ဖြစ်မှဖြစ်ပါ့မလားဟု တွေးပူကာ တွန့်ဆုတ်ချောက်ချားနေတတ်ပါသည်။ ကျွန်မ၏စိတ်
 ကား စိတ်ပြောင်းပြန် ဖြစ်သည်။ အညီအမျှ ဆန့်ကျင်ဘက် ပြုတတ်သည့်စိတ်ဖြစ်
 ပါ၏။ ကြောက်သဟော့ ဆိုပြီးသည့်နောက် ဘယ်လိုမှ မကြောက်တော့သည့်
 စိတ်ဓာတ်ပင် ဖြစ်ပါသည်။ ကျွန်မသည် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုလည်း အထင်မကြီး၊
 ယုံကြည်မှုလည်း မရှိ၊ တစ်စုံတစ်ရာကိုလည်း မျှော်မှန်းထားခြင်းမရှိ၊ သို့သော်
 တစ်စုံတစ်ခု ပြုလုပ်ရ၍ အောင်မြင်သော် ကျွန်မသည် အတိုင်းထက်အလွန် ပျော်ရွှင်
 ဝမ်းသာတတ်ပါ၏။ တစ်ဖန် မအောင်မြင်လျှင်ဟု ဆိုလျှင်မူ ကျွန်မသည် ဝမ်းနည်း

ပူဆွေးခြင်းကြီးစွာမဖြစ်။ အေးအေးပင် ထိုမအောင်မြင်ကို ဥပေက္ခာပြုနိုင်သူ ဖြစ်ပါသည်။

တစ်ခုတော့ရှိပါ၏။ ကျွန်မသည် လုပ်တော့မဟေ့ဟုဆိုလျှင် ကျုံးရုံးလုပ်သည်။ အကောင်းတကား အကောင်းဆုံးဖြစ်အောင် လုပ်သည်။ မဖြစ်မနေကြိုးစားသည်။ ဘယ်တော့မှ ပေါ့ပေါ့ဆဆမလုပ်။ ကျွန်မသည် 'ငါလုပ်သမျှ ကြိုက်ကြမည်မဟုတ်'ဟူသော အယူအဆကို ကနဦးကပင် စွဲကိုင်ထားသူ ဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် အပယ်ခံရမည်၊ ဆက်၍သုံးမည်မဟုတ်ဟု အမြဲရှိခဲ့ချွေးတော့ ထားလေ့ရှိသည်။ ဤသို့သော အယူအဆရှိသည်ဆိုခြင်းကြောင့် ကျွန်မအား ပေါ့ပေါ့တန်တန်ကပျက်ကချော် ပြုလုပ်လိမ့်မည်ဟုတော့ မမှတ်လိုက်ပါနှင့် အထက်ကဆိုခဲ့သလို ကျွန်မသည် ဘာမဆို အားကြီးမာန်တက် စိတ်ပါလက်ပါဖြင့် အကောင်းဆုံး၏ အကောင်းဆုံးသော အကောင်းဆုံးဖြစ်အောင် ပြုလုပ်တတ်သူဖြစ်ပါသည်။ ယနေ့ထက်တိုင်ပင် ကျွန်မသရုပ်ဆောင်လျှင် ကျွန်မ၏ ကိုယ်စွမ်း ဉာဏ်စွမ်းရှိသမျှ ထုတ်နုတ်သရုပ်ဆောင်ဆဲ ဖြစ်ပါသည်။ ထို့ကြောင့် ကျွန်မ၏ သရုပ်ဆောင်ချက်သည် အပေါင်းလက္ခဏာ၊ ကျွန်မ သရုပ်ဆောင်မိက ထားရှိသည့်စိတ်ဓာတ် (ဝါ) ကင်မရာရှေ့မရောက်မီက အယူအဆသည် အနုတ်လက္ခဏာဟု ဆိုလိုက်ဆို၍ရမည်ဟု ထင်ပါသည်။

ထိုညက နောက်ဆုံးမိန်းကလေး ကိုယ်ဟန်ပြအပြီး အကဲဖြတ်လူကြီးများ အမှတ်ပေါင်းခြင်း၊ ရွေးခြင်း၊ အနိုင်ရသူများ၏ စာရင်းကြေညာခြင်း စသည်တို့ကို ညနုတ်သန်းခေါင်အထိ စောင့်နေကြရပါသည်။ ကျွန်မသည် အမှေအား နှစ်သိမ့်ရန် အသင့်လုပ်ထားပါသည်။ အမေသည် ကျွန်မဆုမရပါက များစွာ စိတ်မချမ်းမသာ ဖြစ်တော့မည်ကို ကျွန်မ ကြိုတင်တွက်ထားမိပါသည်။

သို့သော်...သို့သော် ကျွန်မသည် အဋ္ဌဂါဘုရင်မ အလှမယ်အဖြစ် ပထမ မချိတ်သော်လည်း အလှဘုရင်မ၏ ရံရွှေတော် အလှမယ်ကလေး ၁၂ ဦး ရွေးချယ်ရာတွင်မူ ကျွန်မပါဝင်ရွေးချယ်ခြင်း ခံရပါလေသည်။ ကျွန်မအား ဤသို့ ရံရွှေတော် အလှမယ်တစ်ဦးအဖြစ် ရွေးချယ်ကြောင်း ကြေညာလိုက်သောအခါ ကျွန်မမှာ ဝမ်းသာလှည့်ဆူမတတ် ဖြစ်သွားပါသည်။ တစ်ကြိမ်တစ်ခါဖူးမှ ဤသို့ မခံစားမိဖူးပါ။ ဓာတ်ပုံဆရာများက ဓာတ်ပုံများ ရိုက်ကြပါသည်။ သတင်းထောက်များက ကျွန်မ၏ နာမည်ကို မေးကြပါသည်။ နာမည်ပြောပြသော် စာလုံးပေါင်းကိုပါ မေးမြန်းမှတ်သား

ကြပါသည်။ ထို့နောက် ကျွန်မတို့ အရွေးခံရသူ တစ်ဦးစီအား ပန်းစည်းတစ်စည်းစီ ပေးပါသည်။ ဤပန်းစည်းကား ကျွန်မ ပထမဦးဆုံး ရရှိသည့်ပန်းစည်း။

ထို့နောက် ကျွန်မသည် ဆုများရရှိပါသည်။ ရောမမြို့သို့သွားရန် မီးရထား လက်မှတ်တစ်စောင်၊ နံရံကပ်ပန်းစက္ကူလိပ်များ၊ စားပွဲခင်းနှင့် ထိုစားပွဲခင်းနှင့်လိုက် ခက်ညီသော လက်သုတ်ပဝါ ၁၂ ထည်နှင့် လီရာငွေ နှစ်သောင်းသုံးထောင် (အမေရိကန် ဒေါ်လာ ၃၅ ဒေါ်လာ၊ မြန်မာငွေ ၂၅၀-ခန့် ဖြစ်ပါသည်) အီတလီသုံးလီရာ ငွေနှစ်သောင်းကျော်မှာ ထိုအခါက ကျွန်မတို့အတွက် တရင်းတနှီးကြီး ဖြစ်ပါသည်။

နောက်တစ်နေ့သတင်းစာတွင် အခြားအလှမယ် မင်းသမီးကလေး ၁၁-ယောက်နှင့်အတူ တွဲဖက်ထားသည့် ကျွန်မပုံလည်း ပါလာပါသည်။ ပုံစာတွင် ဘုန်းမ၏မှာမည်ကို စာလုံးပေါင်းမှားပေါင်းထားချေသည်။

ထိုနေ့ နေ့လယ်တွင် ဘုရင်မနှင့် မင်းသမီးလေး ၁၂ ပါးသည် နေပဲလ်မြို့ တွင်းသို့ အလှဆင်ယင်ထားသည့် မော်တော်ယာဉ်ဖြင့် လှည့်လည်ရပါသည်။ ကျွန်မတို့ ချေမှ ဘင်ခရာအဖွဲ့က စစ်ချီသီချင်းများ တီးမှုတ်လျက် ရှေ့က သွားရှိပြီး ကျွန်မတို့ နှစ် မော်တော်ယာဉ်က နောက်မှလိုက်ရရာ လူထုပရိသတ်ကြီးက ကျွန်မတို့အား ငမ်းများဖြင့် ပစ်ပေါက် ကောင်းချီးပေးကြပါသည်။

ကျွန်မတွင် ထူးဆန်းသော ခံစားမှုတစ်ရပ် ခံစားမိရပါသည်။ စောစောပိုင်းက ဘုန်းမ ဖော်ပြခဲ့သလို အလှပြမော်တော်ယာဉ်ပေါ်မှ အလှမယ်ကလေးတစ်ဦးဖြစ်သူ ဘုန်းမအား ကျွန်မက လမ်းဘေးပလံက်ဖောင်းပေါ်မှ အခြားပရိသတ်နည်းတူ ကြည့်ရှု နေသည်ဟူသော ခံစားချက်ပင် ဖြစ်ပါသည်။ ဤပျော်ရွှင်မြူးတူးဖွယ်ဖြစ်သော အခါ သမယသည် လမ်းပေါ် ပရိသတ်အကြားမှ ကျွန်မအတွက် ဖြစ်ပျက်နေခြင်း မဟုတ်။ မော်တော်ယာဉ်ပေါ်မှ ကျွန်မကိုယ်ပွားအတွက်သာ ဖြစ်ပေါ်နေချေသည်ဟု ကျွန်မ ခံစားမိပါသည်။

အလှမယ်ရွေးပွဲ အခမ်းအနားများပြီးသော် ကျွန်မတို့ သားအမိသည် အိမ်သို့ ပြန်ခဲ့ကြပါသည်။ ကျွန်မ ဆုအဖြစ်ရရှိခဲ့သော နံရံကပ် ပန်းစက္ကူများကို ပေါက်ပြဲ နေသည့် အိမ်နံရံများ၊ ဧည့်ခန်းနံရံများတွင် ချက်ချင်းပင် ကပ်လိုက်ကြပါသည်။ စားပွဲခင်းနှင့် လက်သုတ်ပဝါလှလှကလေးများက တနင်္ဂနွေ နေ့လယ်စာ စားပွဲ၏ အဆောင်အယောင် ပစ္စည်းများ ဖြစ်လာကြပါသည်။ ရောမမီးရထားလက်မှတ်နှင့် ငွေသားဆုများကိုမူ မိရိုးဆဲသွေတစ်ခုအတွင်း၌ ဝှက်ထားလိုက်ပါသည်။

ကျွန်မ အတ္ထဝါ ရွှေမင်းသမီးလေးတစ်ဦးအဖြစ် အရွေးခံရခြင်းမှာ အမှေအခို ကျွန်မ ရုပ်ရှင်မင်းသမီးဖြစ်ရေးအတွက် တအားတက်စေသည့်အချက်ပင် ဖြစ်နေပါ သည်။ အမေ၏နောက်ခြေလှမ်းမှာ ကျွန်မအား နေပဲလ်မြို့ရှိ ပန်ကျော့ကျောင်းတွင် အပ်နှံလိုက်ခြင်းပင် ဖြစ်သည်။ ကျောင်းလခကို အမေက သူမမှာရှိသည့် စန္ဒရာတီးခ များမှ ပေးပါသည်။

ဤပန်ကျော့ကျောင်းတွင် ပရော်ဖက်ဆာ ပါမောက္ခတစ်ဦးသာလျှင် ရှိပါ သည်။ သူသည် မင်းသားဟောင်းကြီးတစ်လက် ဖြစ်ပါ၏။ သူ့နည်းသူဟန်ဖြင့် သရုပ်ဆောင်ပညာကို သင်ကြားလျက်ရှိရာ သူ၏ဆောင်ပုဒ်မှာ 'ကျောက်ခဲမှ မင်းသား မင်းသမီးဖြစ်မည်' သူ၏ ဘာသာရပ်မှာ ရှင်းရှင်းနှင့် လွယ်လွယ်ကလေး ဖြစ်သည်။ မည်ကဲ့သို့ မျက်နှာထားအမျိုးမျိုး ဖြစ်အောင်လုပ်မည်နည်းဟူ၍ ဖြစ်ပါ၏။ ကျွန်မတို့သည် စာတွေ့လည်းမရှိ၊ လက်တွေ့သရုပ်ဆောင်ရခြင်းလည်း မလို၊ မျက်နှာ ကျ (ဝါ) မျက်နှာပေးအမှုအရာ အမျိုးမျိုးကိုသာ သူသင်ပေးသလို လုပ်ရပါသည်။ ဆရာက ပုံနှိပ်ထားသော စာရင်းတစ်ခုကို ပေးထားပါသည်။ ထိုစာရင်းပါအတိုင်း မျက်နှာအမှုအရာ အမျိုးမျိုးကို လေ့ကျင့်ရပါသည်။ ကြောက်ရွံ့ပုံ၊ ပျော်ရွှင်ပုံ၊ စိတ်ညစ် ပုံ၊ အလွန်အမင်း ဝမ်းသာပုံ၊ ချစ်ပုံ၊ စိတ်ဆိုးပုံ စသဖြင့် ဖြစ်ပါသည်။ ဆရာကိုယ်တိုင် အထက်ပါသင်ရိုးအတိုင်း စိတ်ပါလက်ပါနှင့် လုပ်ပြနိုင်သည့်မျက်နှာ ရှိပါ၏။

ပျော်ရွှင်သည်ဆိုလျှင် မျက်ခုံးနှစ်ခုစလုံး ပင့်ချိုလိုက်။ အံ့ဩလျှင် မျက်ခုံး နှစ်ဘက်စလုံးချို၊ ပါးစပ်ကိုလည်း အင်္ဂလိပ်စာလုံး 'O' 'ဆို' သဏ္ဍာန်ထား။ မတ်တတ် မျက်နှာပေး မျက်ခုံးတစ်ဖက်ထဲပင့်၊ ကြောက်ရွံ့လျှင် မျက်လုံးပြူးပြူး။ နာကျင်လျှင် မျက်လုံးကို မှေးထား စသဖြင့် ဖြစ်ပါ၏။ ဤကား နေပဲလ်မြို့ သရုပ်ဆောင် သင်တန်းကျောင်း၏ သင်ရိုးပါတည်း။ ဆရာ ပရော်ဖက်ဆာသည် အသံတိတ်ဇာတ် ကားများ၏ခေတ် ကုန်ဆုံးနိဂုံးချုပ်သွားပြီဟုဆိုခြင်းကို လက်ခံလိုပုံမရ။

ကျွန်မ၏ သရုပ်ဆောင်သင်တန်းကျောင်း သင်ခန်းစာများမှာ အချိန်ပိုင်းသာ ဖြစ်ပြီး ကျွန်မသည် ပေါ်ဇီလီအစိုးရကျောင်းတွင် ကျောင်းတက်လျက် ရှိပါသည်။ ကျွန်မ၏ မူလရည်မှန်းချက်မှာ ကျောင်းဆရာမဖြစ်ရန် ဖြစ်ပါသည်။ သို့သော် တစ်နေ့ သရုပ်ဆောင်သင်တန်းတွင် ဆရာက ကြေညာချက်တစ်ခုပြုလုပ်ရာ ထိုကြေညာချက် ကြောင့် ကျွန်မ၏ဘဝလမ်းကြောင်းတွင် အကွေ့အပြောင်း ဖြစ်စေခဲ့ပါသည်။ ဆရာက ကြေညာသည်မှာ အမေရိကန် ရုပ်ရှင်ထုတ်လုပ်သူများ စိနီစီတား (အီတလီရုပ်ရှင် စတူဒီယို)သို့ ရောက်ရှိနေပြီး 'Quo Vadis' အမည်ရှိ ရာဇဝင်ဇာတ်ကားကြီးတစ်ခု

ဦး ရိုက်ကူးလျက်ရှိရာ မြောက်မြားလှစွာသော ဆိုက်ပတ်ဒေါ် ဇာတ်ရံများ အလို နှိုင်းနေသည်။ ရောမမြို့သို့ သွားနိုင်ကြလျှင် ဤရုပ်ရှင်ထဲ ပါနိုင်စရာရှိသည်ဟူ၍ ဖြစ်ပါသည်။

ဤသတင်းကို ကျွန်မက အိမ်သို့ ယူဆောင်လာပြီး အမေအား ပြောပြရာ အမေက ကျွန်မအား ချက်ချင်း ကျောင်းမှထွက်ရန် အမိန့်ချမှတ်ပါတော့သည်။ အမေ၏ ဆုံးဖြတ်ချက်မှာ ကျွန်မတို့သည် ရောမမြို့သို့ သွားကြမည်။ ပဟိုရောက်လျှင် ကျွန်မ ရုပ်ရှင်မင်းသမီးဖြစ်ရေးကို အားသွန်ခွန်စိုက် ကြိုးပမ်းကြမည်ဟု ဖြစ်ပါ သတည်း။

အတိုးနှင့်အတွေးက အမေ ဂရိတာဂါဘိုပြိုင်ပွဲဆု ပထမရစဉ်က ဟောလီးဝုဒ် သို့ သွားရမည်ကို အကြီးအကျယ်တားကြသလို ယခုလည်း ကျွန်မ ရုပ်ရှင်မင်းသမီး ဖြစ်ရေးကို ကန့်ကွက်ဟန်တား ကြပါသေးသည်။ သို့သော် အချိန်ကာလများသည် ပြောင်းလဲ၍နေပေပြီ။ ဤအကြိမ်တွင်မူ အမေ၏ အယူအဆကို သူတို့ လက်ခံကြ နေတာသည်။ အမေသည် ဘာမှ အပြောင်းအလဲမရှိ ညည်းငွေစရာ ကောင်းလှ၍ ရောမရာနိုင်လှသည့် ပေါ်ဇိုလီတွင် ကြာရှည်နေလိုပုံမရ၊ ဤဘဝမှ ရုန်းထွက် လွတ် ပြောက်လိုသည့် စိတ်ကလည်း ပြင်းပြနေသည်ဟု ကျွန်မ တွေးမိခဲ့သည်။ အမေလို ထူးစားမျိုးသည် တကယ်တော့ ဤကဲ့သို့သော တောကျလှသည့်အရပ်နှင့် မတန် နောက်တစ်ခု ကျွန်မစဉ်းစားမိသေးသည့် အကြောင်းကလည်း ယခုအခါတွင် အမေသည် မှောက်အိမ်ထောင်ပြုထားသည်ဟု သိနေကြလင့်ကစား ရောမရောက် တွင် အဖေနှင့် ပြန်လည်တွေ့ဆုံကောင်း တွေ့ဆုံနိုင်စရာရှိသည်ဟု အမေက သဘော ဝိုက်ထားသည် ဟူ၍ ဖြစ်ပါ၏။

ကျွန်မအဖို့ပြောရပါမူ ကျွန်မသည် ရုပ်ရှင်မင်းသမီးဖြစ်ရန် ဆန္ဒမရှိ၊ ရောမမြို့ မှ မင်းသမီးထက် ပေါ်ဇိုလီမြို့မှ ကျောင်းဆရာမကလေးဘဝကိုသာ မက်မောတမ်းတ မိပါသည်။ ကျွန်မ၏ကိုယ်တွင်း၌ သရုပ်ဆောင်မှု အတတ်ပညာအပြည့်အဝ ရှိသည် ဟု ကျွန်မကိုယ်ကိုကျွန်မ ခံစားမိသော်လည်း ပေါ်ဇိုလီတွင်ပင် အိမ်ထောင်ရက်သား ထ၍ အေးအေးဆေးဆေး နေထိုင်လိုစိတ်က ပိုပါသည်။ မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ အမေ၏ ပြင်းပြလှသည့် ထင်ပေါ်ကျော်ကြားလိုစိတ်နှင့် အမေ၏တွန်းအား မပါခဲ့ပါလျှင် ကျွန်မသည် ပေါ်ဇိုလီမြို့မှ ထွက်ခွာ၍ ရောမမြို့နှင့် အပိုကြီးဝေးသော ကြောက်စရာ ထမ္ဘာတစ်ခုအတွင်းသို့ ချဉ်းနင်းဝင်ရောက် လာဖြစ်ကောင်းမှ လာဖြစ်ပါလိမ့်မည်။

အခန်း (၇)

ကျွန်မတို့ သားအမိသည် ဘာပြင်ဆင်မှုမှမရှိဘဲ ရောမမြို့သို့ ထွက်ခွာလာခဲ့ကြပါသည်။ အမေသည် မြို့ကြီးပြကြီးအကြောင်း ကျွန်မထက်ပိုမသိ၊ ကျွန်မလိုပင် တောကျလှကြောင်း ရောမမြို့အရောက် မီးရထားပေါ်မှ အဆင်းတွင်မှ ကျွန်မလည်း သိရပါတော့သည်။ အမေသည် တယ်လီဖုန်းမှပင် မဆက်တတ်။

အမေသည် ဘူတာရုံအတွင်း၌ တယ်လီဖုန်းဆက်၍ ဟိုမေးသည်မေးနှင့် ယောင်ချာချာဖြစ်နေသည်။ နောက်ဆုံး အရက်ဘားခန်းတစ်ခုအတွင်းသို့ တစ်စုံတစ်ယောက် အကူအညီဖြင့် ရောက်ရှိပြီး ထိုသူ့ကိုပင် ဖုန်းအဆက်ခိုင်းပါသည်။ အမေဆက်လိုသည့်သူမှာ အဖေပါတည်း။

အဖေသည် အမေ၏အသံကိုကြားလျှင် အလွန်အံ့ဩသွားပုံရသည်။

“မင်း ဘာလို့ ရောမကို လာတာလဲ”

“ကျွန်မတို့ ရှင်ကိုတွေ့ချင်လို့ လာခဲ့တာပဲ၊ ဆိုဖီယာလည်း ပါတယ်၊ သူ နေမကောင်းဘူး၊ ရှင်ကို သိပ်တွေ့ချင်နေတယ်”

အမေသည် ယခင်က အကြိမ်ကြိမ်ပင် ကျွန်မ နေမကောင်း၍ အမြန်လာခဲ့ပါဟု အဖေအား ညာခေါ်ခဲ့ဖူးသည်၊ မအောင်မြင်ခဲ့။ ယခုအကြိမ်တွင်မူ အောင်မြင်သွားပါသည်။

“ကောင်းပြီလေ၊ ငါလာခဲ့မယ်၊ အမေအိမ်က စောင့်နေ” ဟု အဖေက ပြောပါသည်။

အဖေ၏အမေသည် ကျွန်မတို့အား မကြည်ဖြူပါ။ ကျွန်မအား မပေးချင်
ပေးချင်နှင့် နို့တစ်ခွက်ပေးပြီး ကျွန်မတို့သားအမိအား အဖေလာသည်အထိ စောင့်
နေရန် ကျွန်မတို့ချည်း ပစ်ထားပါသည်။

အဖေက ရောက်လျှင်ရောက်ခြင်း ဆောက်နှင့်ထွင်း ဆိုသလိုပင်-

“မင်းတို့ ဒီမှာအိပ်လို့ မရဘူးနော်၊ ငါ့မှာလဲ ပိုက်ဆံမရှိဘူး၊ ဟင်...

ကောင်မလေးကလည်း နေမကောင်းပုံလည်း မရဘူး”

အမေက သည်တော့မှ ကျွန်မတို့ လာရင်းအကြောင်းကို ထုတ်ပြောရာ
အဖေသည် ထခုန်ပါသည်။

“ရုပ်ရှင်ရိုက်မယ်၊ ဟင်... ဟုတ်လား... မင်းအရူးလား၊ တကယ်ပါပဲ၊
မင်းတော့ ရူးနေပါပြီ၊ ဒီရောမမြို့မှာ ဘယ်လောက် အနေကျပ်သလဲဆိုတာ မင်း
သိဘူး၊ ကြံကြီးစည်ရာ ရုပ်ရှင်ရိုက်မတဲ့ ခြောက်... သူကလည်း လှပေ ချောပေသကဲ့၊
ဒီမှာ မင်းလုပ်ချင်တာလုပ် ငါ့ကိုတော့ ဆွဲမထည့်ပါနဲ့...”

“ကျွန်မကတော့ ရှင်သမီးကလေးကို လူတလုံးသူတလုံးဖြစ်အောင်
ရှင်ကလည်း ကူညီလိမ့်မယ်လို့ ထင်တာကိုး”

“ကြံကြီးဖန်ဖန်ကွာ လူရယ်စရာဖြစ်အောင် မလုပ်ချင်စမ်းပါနဲ့”

“ရှင်က ကျွန်မတို့ကို တစ်ပြားတစ်ချပ်မှ မထောက်လှမ်းတော့၊ ခုလို
အခါမျိုးမှာ နည်းနည်းပါးပါးတော့ဝင်ပြီး အကူအညီပေးမှာပဲလို့ ထင်ပြီး လာခဲ့ကြ
ဘာပဲလေ”

“ငါ့မှာ မင်းတို့ကိုပေးစရာ တစ်ပြားမှမရှိဘူး၊ အထူးသဖြင့် ခုလို ရုပ်ရှင်
မင်းသမီးဖြစ်ဖို့ လေဖမ်းတန်းချည်ရတဲ့အလုပ်ဆို ဝေးပါသေးရဲ့၊ က... က မင်းလည်း
မင်းကြိုက်တာသာလုပ်၊ ငါ့ကိုသာ ဒီအထဲ ဆွဲမထည့်ပါနဲ့ကွာ”

ဟု ပြောပြောဆိုဆို အဖေသည် ကျွန်မတို့သားအမိအား ခပ်တင်းတင်းပင်
အပေါက်ဝအထိ ဆွဲခေါ်သွားပြီး နှင်ထုတ်လိုက်ပါတော့သည်။

အဖေ၏ အခြားရောမအဆက်အသွယ်မှာ ဝမ်းကွဲဆွေမျိုးတော်သူတစ်ဦး
ဖြစ်ပါသည်။ ဤအမျိုးအား ကျွန်မ တစ်ခါမျှ မတွေ့ဖူးခဲ့။ သူကလည်း ကျွန်မတို့
အပေါ် ဧည့်ဝတ်ကျေပွန်သူ မဟုတ်ပါ။ အမေက လာရင်းကိစ္စ မပြောရမီပင်
အိမ်ပေါ်တင် လက်ခံရမည်ကို အင်တင်တင် ဖြစ်နေပါသည်။ အမေက ကိစ္စကို
ပြောပြသော် သူကလည်း အဖေလိုပင် “ကြံကြီးစည်ရာ ရူးလိုက်လေ” စသည့်
အသုံးအနှုန်းများကို သုံးကာ ကန့်ကွက်ပါသည်။ ပြီး ပေါ်ဖိုလီသွား နောက်ရထား
ခံသေးသည်။ ထိုရထားနှင့်ပင် ပြန်လိုက်သင့်သည် စသဖြင့် ပြောပါသည်။

သို့သော် အမေက ဇွတ်တွယ်ကပ်ပြောဆိုနေသဖြင့် မျောက်ဆုံးတွင် ခြွင်းချက် ဖြင့် ကျွန်မတို့အား တည်းခိုခွင့်ပေးပါသည်။ သူ့ခြွင်းချက်မှာ ကျွန်မတို့သားအမိ ှည် ဧည့်ခန်းထဲက တန်းလျားရှည်ပေါ်တွင် ရက်သတ္တတစ်ပတ်တိတိ အခမဲ့အိပ် နိုင်သည်။ တစ်ပတ်ကျော်လျှင်မူ အိပ်ခပေးရမည်ဟူ၍ ပြောပါသည်။

ကျွန်မတို့ ဤအမျိုးအိမ်၌ နေထိုင်စဉ်ညတွင် သူတို့ဧည့်ခန်းကို အသုံးပြုပြီး ကြသည်အထိ စောင့်နေပြီးမှ အိပ်ကြရပြီ။ မနက်တွင်လည်း သူတို့ မနိုးခင် အိပ်ရာမှ ထရပါသည်။ သူတို့ကလည်း ကျွန်မတို့ မနေနိုင်အောင် မထိတထိ အမျိုးမျိုး လုပ်ကြပါသည်။ ကျွန်မတို့သားအမိတွင်လည်း ပစ္စည်းပစ္စယ များများစားစား မပါ သဖြင့် ကျွန်မတို့ ဤအိမ်ပေါ်၌ တည်းခိုနေသည့် ဧည့်သည်များအဖြစ်ပင် မည်သူမျှ သိနိုင်ကြသည်မဟုတ်ပါ။ ကျွန်မ၏ အဝတ်အစားမှာလည်း တစ်ထည်တည်းသာ ဖြစ်ပါ၏။ ဂါဝန်ကအနက်၊ အင်္ကျီကအနက် ဖြစ်ပါသည်။ ဒါကိုပင် နေ့ရောညပါ ဝတ်ထားပါသည်။ အမေက ပြောပါသည်၊ ကျွန်မ အနက်များ ဝတ်ထားလျှင် အလွန်ပင် တင့်တယ်ပါသတဲ့...။

Quo Vadis ဇာတ်ကားအတွက် ဇာတ်ရံများစွာကို ငှားနေပါသည်။ စိန်စိတား ရုပ်ရှင်ခြုံကြီးအတွင်း လူပေါင်းထောင်ပေါင်းများစွာ လာရောက် အရွေးခံ ကြပါသည်။ ဒါရိုက်တာကြီး မာဗင်လီရှိုင်က တန်းစီနေကြသူများအနက်မှ ကျွန်မ နှင့် အမေအား ရှေ့သို့ ထွက်လိုက်ရန် ပြောပါသည်။ အမေက ကျွန်မအား မှာထား ပါသည်။ ဤအမေရိကန်များကမေးသမျှကို အင်္ဂလိပ်လို 'ရက်စ်' ဟုတ်ကဲ့ တစ်လုံး တည်းဖြင့်သာ ဖြေရန် ဖြစ်ပါသည်။ သူတို့ ဘာမေးမေး ပြုံးပြုံးကလေးလုပ်ကာ 'ရက်စ်' ဟုသာဖြေဟု မှာထားပါသည်။ ထို့ကြောင့် ယခု မစ္စတာလီရှိုင်က မေးသမျှကို ကျွန်မက ချိုသာစွာ 'ရက်စ်' 'ရက်စ်' 'ဟုတ်ကဲ့' 'ဟုတ်ကဲ့' ဟု ဖြေပါသည်။ မကြာပါ မစ္စတာလီရှိုင်သည် ကျွန်မ ဖြီးဖြန်းနေကြောင်း သိလာပါတော့သည်။ သူက ကျွန်မအား 'မင်းနာမည် ဘယ်သူလဲ၊ လိပ်စာကရော ဘယ်မှာလဲ' ဟု မေး သည်ကို ကျွန်မကလည်း 'ရက်စ်'ဖြင့်ပင် ဖြန်တုတ်လိုက်ပါသည်။

မစ္စတာလီရှိုင်သည် သဘောကောင်းသူ ဖြစ်ပါသည်။ သူက ရယ်နေပြီး သူ့စိတ်ထဲတွင် ကျွန်မအား စကားပြောခန်း တစ်ခန်းခန်းက ထည့်မည်ဟု ရည်မှန်း ထားသော်လည်း ကျွန်မ အင်္ဂလိပ်စကား မတတ်မှန်း သိသောအခါ လုံးဝ ကျွန်မအား ပယ်လိုက်ခြင်း မရှိဘဲ စကားမပြောရသော အခြားအခန်းမှ ပါဝင်ရန် ကျွန်မကိုရော အမေကိုပါ လက်ခံလိုက်ပါတော့သည်။

ကျွန်မတို့သားအမိသည် ကြီးမားလှသော အသံသွင်း စတူဒီယိုအတွင်းရှိ စာတ်ရုံကြီးပေါ်သို့ သွားရောက်ကာ လက်ထောက် ဒါရိုက်တာတစ်ဦးထံ သတင်း ပို့ကြရပါသည်။ ထိုဒါရိုက်တာက တစ်ဦးချင်း နာမည်ခေါ်လျက် ရှိပါသည်။ သူက "ဇီသင်နီ"ဟု ခေါ်လိုက်ရာ အမေက စားပွဲဖြင့် ထိုင်နေသောသူထံသွားပြီး လိုအပ် သလို စာရင်းပေးလိုက်ပါသည်။ နောက်နာမည်မှာ "ဆီကိုလိုနီ"ဖြစ်ရာ ကျွန်မက ထက်ထောက်ဒါရိုက်တာရှိရာ စားပွဲသို့အသွား မိန်းမတစ်ယောက်ကပါ လူစီတန်းရာမှ ထွက်လိုက်လာပြီး စားပွဲရှေ့လာရပ်ပါသည်။

"ဟာ...နှစ်ယောက်တောင်ပါလား၊ ဘယ်သူက ဆီကိုလိုနီလဲ"

"ကျွန်မပဲ"

ထိုမိန်းမက ဦးစွာဖြေလိုက်ပြီး ကျွန်မဘက်သို့ လှည့်ကာ-

"နေပါဦး နင်က ဘာဖြုလို့ ထွက်လာရတာလဲ၊ သူက ဆီကိုလိုနီလို့ ခေါ်တာပဲ ဒါ ငါ့နာမည်..."

ကျွန်မမှာ အံ့အားသင့်သွားပါသည်။ ကျွန်မတို့မှာ ရာပေါင်းများစွာသော စာတ်ရုံလျှောက်ထားသူများ၏ ရှေ့တွင် ဖြစ်ပြီး အားလုံးက ကျွန်မတို့အား စူးစိုက် ကြည့်နေကြပါသည်။ ထိုမိန်းမက ကျွန်မအား စားတော့ ဝါးတော့မလို ကြည့်နေရာ စတူဒီယိုကြီးတစ်ခုလုံး ကင်မရာများလည်ပတ်ပြီး ရုပ်ရှင်ရိုက်နေဘိသကဲ့သို့ အားလုံး ဇာတ်ဆိတ်၍ သွားပါသည်။ ချက်ချင်းပင် ကျွန်မသိလိုက်ပါပြီ။ ထိုမိန်းမ ဘယ်သူလဲ ဆိုသည်ကို...။ ဤမိန်းမကား ကျွန်မ၏ မိထွေး။

ကျွန်မသည် သူ့ကို တစ်ခါဖူးမျှ မမြင်ဖူး မတွေ့ခဲ့ဖူးပါ။ ကျွန်မအဖေသည် ဤမိန်းမကို ယူရမည်ဟု ဖြစ်နေစဉ် အမေက ရုံးသို့လာရောက်ပြီး အဖေဘက်မှ အဖေ၏ မယားကြီးပါဟု သက်သေခံခြင်းမရှိခဲ့သဖြင့် အဖေက ယူလိုက်ရသော မိန်းမပင်။ အမေသည် ထိုမိန်းမအကြောင်း ပြောခဲ့ဆိုခဲ့ပါသည်။ ပြောလျှင်လည်း ထိုမိန်းမ၏အပျိုနာမည်ဖြစ်သော နယ်လာနီဦးလိတာဟူသာ ခေါ်ဝေါ်သုံးစွဲလေ့ရှိပါသည်။

ယခုကြည့်ပါဦး၊ ထိုမိထွေးဖြစ်သူက ကျွန်မအား လူအများရှေ့တွင် အော်ကြီး တစ်ကြီးနှင့် ဖြစ်နေပါသည်။ သူသည် ဒေါသအပျက်ခြောင်းခြောင်း ထွက်နေပါသည်။ အံ့မလုံ အံ့ပွင့် ဆိုသလို ဖြစ်နေပုံရပါသည်။ သူစိတ်ထဲတွင်လည်းကောင်း၊ အမေ့ စိတ်ထဲတွင်လည်းကောင်း မည်သို့ ဖြစ်ပျက်နေကြမည်ကို ကျွန်မ တွေးမိပါသည်။

ဤမိန်းမနှစ်ယောက်ကား ယောက်ျားတစ်ဦးတည်းကိုသာ လင်အဖြစ် ရေခွဲ ပိုင်ဆိုင်ခဲ့ရသူများ ဖြစ်ချေသည်။ ယခုလည်း အလုပ်တစ်ခုအတွက် သမီးဖြစ်သူနှင့်

အပြိုင်လှနေကြရပါပြီ။ ဆီကိုလိုနီဟူသည့် အမည်သည် ကျွန်မအဖို့ ဘာမှ မထူးခြားပါ။ ဤနာမည်ရရှိလည်း ကျွန်မအတွက် ဂုဏ်တက်သည်ဟု မထင်ပါ။ ဗီလင်နီဟူသည့် အဖေဘက်မှ နာမည်မှည့်ထားလျှင်လည်း ကျွန်မ ကျေနပ်မည်သာ ဖြစ်ပါ၏။ သို့သော် ညီမလေးအတွက်မှာမူ အရေးကြီးလှပါသည်။ သူ့စိတ်ဆန္ဒအတွက် အဖေ့နာမည်ရမှ ဖြစ်ပါမည်။ ကျွန်မအတွက်မှာမူ ဘယ်လိုမှ မထူးခြားပါ။ ကျွန်မသည် သားစစ်သမီးစစ်မဟုတ်၊ အဖေမပေါ်ဘဲ မွေးသည့်ကလေးသာ ဖြစ်ပါသည်။ ဤသို့ပင် အသိအမှတ်ပြုခြင်း ခံနေရရာ ဆီကိုလိုနီဟု အခေါ်ခံရလျှင်လည်း ကျွန်မအပေါ် စွန်းထင်းနေသည့် အမည်းကွက်သည် ပျက်ပြယ်သွားမည် မဟုတ်ပါ။

တော်ပါသေးသည်။ သို့ မိထွေးနှင့် ကျွန်မ မျက်နှာချင်းဆိုင်ကာ အခြေအနေ တင်းမာနေခိုက် လက်ထောက်ဒါရိုက်တာက 'ဆီကိုလိုနီဆော်ဖီယာ'ဟု ပြန်၍ ခေါ်လိုက်ခြင်းဖြင့် ကယ်မလိုက်ပါသည်။ ရန်ငြိမ်းသွားပါတော့သည်။

ကျွန်မနှင့် မိထွေး တွေ့ခန်းမှာ စိတ်ပျက်ဖွယ်လိလိပင် ဖြစ်သည်။ သူ့ကို နာမည်မှား၍ ခေါ်သည်။ သည်အမှားကို သူမသိဘဲ ကျွန်မကို ရန်တွေ့သည်။ သို့တစေ သူက ကျွန်မအား ကြည်ဖြူပုံမရ၊ တစောင်စောင်နှင့် ဖြစ်နေသည်။ သို့သော် ပြန်၍ စဉ်းစားလိုက်တိုင်း ဤမိန်းမနှင့် ကျွန်မအမေတို့တွင် မည်မျှလောက် အနေခက်ရှာကြမည်ကို ကျွန်မ တွေး၍သနားမိပါသည်။ အမေတွင် ဤလောကကြီး အတွင်း၌ ယောက်ျားသားနားဟူ၍ အဖေတစ်ဦးတည်းသာ ရှိပါသည်။ သည် ယောက်ျားကလည်း ဤမိန်းမကို ယူထားပြန်သည်။ အမေတွင် အဖေနှင့်ရပြီး အဖေကပစ်ထားသည့် ကလေးနှစ်ဦးကို ကြီးပြင်းလာအောင် ကျွေးမွေးစောင့်ရှောက် ခဲ့ရသည်။ တစ်ဖက်တွင်လည်း နယ်လာ၏ ဘဝခရီးမှာလည်း သာယာချောမွေ့သည် မဟုတ်၊ သာယာချောမွေ့သည်ဆိုပါက အဘယ်မှာလျှင် ဤကဲ့သို့ မဖြစ်စေလောက် ရုပ်ရှင်ဆိုင်ပတ်အလုပ်ကို လာ၍လျှောက်ထားလေမည်နည်း။ သူ့တွင်လည်း အမေကဲ့သို့ပင် အဖေနှင့်ရသည့် ကလေးနှစ်ယောက်ကို ကျွေးမွေးပြုစုရသည့် တာဝန်က ရှိချေသေးသည် မဟုတ်ပါလော။

ကျွန်မသည် ထိုမိထွေးအား စိန်စိတား ရုပ်ရှင်ခြံအတွင်း ဤသို့ ပထမနှင့် နောက်ဆုံးအကြိမ် တွေ့ပြီးကတည်းက နောက်ထပ် မတွေ့ရတော့ချေ။ အဖေ နောက်ဆုံး ဆေးရုံပေါ်တွင် မမာမကျန်းဖြစ်ကာ သေကောင်ပေါင်းလဲ ဖြစ်နေသည့် အချိန်ကလည်း သူမလာ၊ အဖေ အသုဘကိုလည်း သူလိုက်မပို့၊ အကယ်၍ သူ့အား အဖေ၏ အသုဘတွင်လည်းကောင်း၊ ဆေးရုံပေါ်တွင်လည်းကောင်း၊ ဒုတိယအကြိမ်

အဖြစ် ထပ်မံတွေ့ဆုံကြပါက ကျွန်မသည် သူ့ကို နားလည်မှုအပြည့်ဖြင့် တွေ့မည် ဟု အမှန်ပင် ဖြစ်ပါသည်။

ကျွန်မတို့သားအမိသည် Quo Vadis ဇာတ်ကားတွင် ရက်ပေါင်း တော်တော်များများ ရိုက်ရပါသည်။ ကျွန်မက ဇာတ်ကားထဲမှ ရုပ်ရှင်မင်းသမီး နီဘိုရာကား၏ ရံရွှေတော် ကျေးကျွန်မတစ်ဦးအဖြစ် လည်းကောင်း၊ အမေကမူ ဇာတိအခန်းများမှလည်းကောင်း ပါဝင်သရုပ်ဆောင်ရပါသည်။ ကျွန်မတို့ နှစ်ယောက် ၏ စုစုပေါင်းဝင်ငွေမှာ လီရာငွေ ငါးသောင်း (၇၆ ဒေါ်လာ မြန်မာငွေ ၅၀၀ ကျော် ခန့်) ရရှိပါသည်။ ကျွန်မတို့ အလွန်ဝမ်းသာကြပါသည်။ သို့သော် ဤအချိန်ကလေးမှာ ရောမမြို့တွင် ကျွန်မတို့၏ လွယ်လွယ်နှင့်ငွေရသည့် ပထမဆုံးနှင့် နောက်ဆုံး အချိန်လည်း ဖြစ်ပါ၏။

ကျွန်မတို့သားအမိ ရုပ်ရှင်ရိုက်ခန်းများပြီးလျှင်ပင် ပေါ်ဇီလီတွင် ကျွန်ရစ်ခဲ့ သည့် ညီမလေး အသည်းအသန်ဖြစ်နေသည်ဟု သတင်းကြားသိရပါသည်။ အမေသည် ချက်ချင်းပင် အထုပ်အပိုးပြင်ပြီး ထလိုက်သွားပါသည်။ ကျွန်မတို့ သားအမိသည် Quo Vadis အပြီး ရောမမြို့ရှိ ရုပ်ရှင်ကုမ္ပဏီများသို့ ဇာတ်ရံအဖြစ် ခေါ်လိုခေါ်ညား ကုမ္ပဏီ တစ်ခုဝင် တစ်ခုထွက်ဖြင့် လိုက်လံ အလုပ်ရှာဖွေခဲ့ကြရာ ဘယ်ကမှ အလုပ်မရခဲ့ပါ။ ကျွန်မတို့၏ ရုပ်ရှင်ရိုက်ရခဲ ငွေမှာလည်း တတိတတိနှင့် တန်စပြုပါပြီ။ သို့သော် ညီမလေးမာရီယာအတွက် လိုအပ်သော ဆရာဝန်ကြေးနှင့် ဆေးဖိုးဝါးစကိုမူ ပေးနိုင်သေးပါသည်။

အမေသည် ကျွန်မအား ရောမမြို့တွင် တစ်ဦးတည်းမထားခဲ့ချင်ပါ။ ကျွန်မ ကလည်း တစ်ယောက်တည်းနေခဲ့ရမည်ကို သေလှအောင် ကြောက်ပါသည်။ ကျွန်မ သည် မွေးကတည်းက ဘယ်တုန်းကမှ အမေတို့နှင့် ခွဲ၍မနေခဲ့ဖူးပါ။ ထို့ပြင်လည်း ကျွန်မတို့ ရုပ်ရှင်ရိုက်ရာမှရသည့်ငွေဖြင့် ကျွန်မတို့ တည်းခိုနေရသော အမျိုးဖြစ်သူ အား နေခ ထိုင်ခ ပေးသော်လည်း ထိုအမျိုးမှာ ဟက်ဟက်ပက်ပက် မရှိလှ။ ကျွန်မတို့ လာစကလိုပင် ဖြစ်ပါသည်။ သို့သော် ကျွန်မတို့ကို လက်ခံထားပါသေး သည်ဟု ဖြေရပါသည်။

ဤကြား၌ ကျွန်မသည် အလုပ်တစ်ခု ရနေပါသည်။ ဤအလုပ်ကြောင့် လည်း အမေက ကျွန်မအား ရောမမြို့တွင် ထားခဲ့ခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ ဤအလုပ် ကလည်း ကျွန်မတို့ မိသားစုအတွက် လုံလောက်သောဝင်ငွေကို ရစေပါသည်။

အမေသည် မီးရထားပေါ် မတက်မီ သူပြောနေကျ စကားများကို တဖွေပြောဆိုမှာကြားပါသည်။

“လယ်လာ ကိုယ့်ကိုယ်ကို ကိုယ်ထိန်း၊ ယောက်ျားတွေဟာ မကောင်းဆိုးဝါးတွေချည်းပဲ”

ကျွန်မအား ရောမမြို့လယ်တွင် မျက်စိသူငယ်နှင့် ထားရစ်ခဲ့ရမည်ကို အမေသည် နည်းနည်းကလေးမှ စိတ်ချပုံမရ။ သို့သော် ကျွန်မသည် ငယ်ပင်ငယ်သော်လည်း ကိုယ့်ကိုယ်ကို ထိန်းကျောင်းနိုင်သည့် အရည်အချင်းရှိသည်ဟု ကားသူယုံကြည်ရှာပါသည်။ ကျွန်မသည် သူလို ရောမမြို့တွင် တစ်ယောက်တည်းနေစဉ်ကကဲ့သို့ အမှားမျိုး ထပ်မံအဖြစ်ခံမည်မဟုတ်ဟု သူကသိပါသည်။ အမေသိသလို ကျွန်မကလည်း အဖြစ်မခံပါ။ ကျွန်မကိုယ်ပိုင်ဉာဏ်ဖြင့် ကျွန်မကောင်းစွာချင့်ချိန်တတ်ပါသည်။ ကျွန်မကိုယ်ကိုကျွန်မ အထင်ကြီးလွန်းရကား ဘယ်တော့မှ ယုတ်ညံ့ခံမည် မဟုတ်ပါ။

သို့သော် ကျွန်မသည် ရုပ်ရှင်လောကအတွင်းသို့မူ မှန်းသလိုပေါက်ရောက်နိုင်မည်ဟုကား မထင်မှတ်ခဲ့။ ကျွန်မသည် အနှုန်ဖြင့်သမား ဖြစ်ပါ၏။ ကျွန်မသည် ကျွန်မစိတ်ထဲတွင်း၌ ရုပ်ရှင်သရုပ်ဆောင်ဖြစ်ရန် အရည်အချင်းရှိသည်ဟု တကယ်ပင်ယုံကြည်ခံစားမိသော်လည်း ပြင်ပကိုယ်ကာယအလှအပမှာမူ ရုပ်ရှင်မင်းသမီးဖြစ်ရန်ဝေးလေသည်ကို ကျွန်မသိပါ၏။ ကျွန်မသည် အရုပ်ရှည်လွန်းသည်။ တင်ကားလွန်းသည်။ နှာခေါင်းကလည်း ချွန်လှသည်။ ပါးစပ်ကျယ်လွန်းပြီး မေးတိုလှပါသည်။ ကမ္ဘာကျော် ရုပ်ရှင်မင်းသမီးဖြစ်ဖို့ဝေးစွ အီတလီ ရုပ်ရှင်မင်းသမီးဖြစ်ရန်ပင် ခဲယဉ်းသည်ဟု လွယ်လွယ်ကလေးနှင့် ကြည့်ပြောလျှင်ပင် ရပါ၏။ ထို့ထက် ကျွန်မ၏လေသံမှာ အီတလီလေသံထွက်နေပြီး အခြားဗဟုသုတမရှိ။ သင်ခန်းစာ အတွေ့အကြုံ အလှေအကျင့်လည်း မရှိ။

ထို့ကြောင့် ရုပ်ရှင်မင်းသမီးဖြစ်ရန် ကျွန်မ၏အနာဂတ်ကား ပိန်းပိတ်နေပါ၏။ သို့သော် ရုပ်ပြစ်ပြမယ်အဖြစ်ကား အလားအလာကောင်းပါ၏။ အီတလီဘာသာဖြင့် Fummetti ‘ဖူမက်တီ’ ဟု ခေါ်သော ဤလုပ်ငန်းကို ရှင်းပြရန်မှာ မလွယ်ကူလှပေ။ ဓာတ်ပုံရှင်၏ပါးစပ်မှ မီးခိုးကွင်းတစ်ခု ထွက်နေရာ ထိုမီးခိုးကွင်းကြားဝယ် (ကာတွန်းပုံများမှ စကားပြောပုံသို့) ခိုင်ယာလော့စကားများ ရေးသားထားပါသည်။ ဤ ဖူမက်တီလုပ်ငန်းသည် ထူးထူးခြားခြား အီတလီနိုင်ငံတွင်သာ အသုံးပြုသော အီတလီစစ်စစ် ဓာတ်ပုံရုပ်ပြဇာတ်လမ်း ဖြစ်ပါ၏။ နေ့စဉ်သတင်းစာများ

ထွင် ပါရှိပြီး များစွာ လူကြိုက်များလှပါသည်။ ယခုခေတ် ရုပ်မြင်သံကြားမှ
ဇာတ်လမ်းတို့ ပြဇာတ်ကလေးများနှင့် ဆင်ဆင်တူပါလိမ့်မည်။ ဖုမက်တီရုပ်ပြကဏ္ဍမှာ
တစ်ပုံတည်းမဟုတ်ဘဲ ဇာတ်ပုံတန်းများနှင့် ဇာတ်လမ်းသဖွယ် သရုပ်ဖော်ရခြင်း
ဖြစ်ပါသည်။ မျက်နှာကျအမူအရာအမျိုးမျိုး လုပ်ရပါသည်။

ကျွန်မသည် ဤဖုမက်တီအလုပ်အတွက် လူတွေ့အစစ်ခံရပါသည်။ နေပဲလ်
သရုပ်ဆောင် သင်တန်းကျောင်း ကောင်းမှုဖြင့် ဤအလုပ်ကို ချက်ချင်းပင် ရခဲ့ပါ
သည်။ ဤလုပ်ငန်းပိုင်ရှင်များ အလိုရှိသော မျက်နှာကျ အမူအရာမှာ ကျွန်မတို့၏
ဇော်ဖက်ဆာကြီး သင်ကြားလိုက်သည့်အတိုင်းပင် ဖြစ်နေပါသည်။

“ဘယ်နှယ် ဝှန်၊ ရှင် တခြားမိန်းမတစ်ယောက်ကို ချစ်နေပြီဆို ဟုတ်လား”

ဟူသည့် စာတန်းသည် ကျွန်မ၏ ခေါင်းထက်မှ အကွင်းကလေးထဲတွင်
ပေါ်နေစဉ် ကျွန်မ၏မျက်နှာက မျက်လုံးပြူးထား၊ မျက်ခုံးချိုလျက် ပါးစပ်က
“အို” စာလုံးပုံသဏ္ဍာန် လုပ်ထားလိုက်ခြင်းဖြင့် သူတို့ အလိုရှိသော ရုပ်ပြမယ်
ဖြစ်သွားပါတော့သည်။ ညစဉ်ပင် ကျွန်မသည် မှန်ရှေ့တွင်ရပ်ကာ ဤသင်ရိုး
ညွှန်းတမ်းအတိုင်း လေ့ကျင့်ရေး ပြုလုပ်ရပါသည်။

ကျွန်မသည် ဤရုပ်ပြမယ်လုပ်ငန်းတွင် အမြဲလိုလို မိန်းမဆိုးနေရာမှ
သရုပ်ဆောင်ရပါသည်။ တစ်ခါတစ်ရံ ကွင်စီမလို သရုပ်ဆောင်ရပါသည်။ ကျွန်မသည်
ဤလုပ်ငန်းတွင် နာမည် အနည်းငယ်ရစပြုလာသောအခါ ဒါရိုက်တာများက ကျွန်မ၏
ဆီကိုလိုနီဆိုသည့် နာမည်ကြီးမှာ အခေါ်ရခက်သည်ဆိုကာ ‘ဆော်ဖီယာလဇရီ’
ဟု အမည်ပြောင်းလိုက်ကြပါသည်။ ဖုမက်တီအတွက် တစ်ကြိမ် ဇာတ်လမ်းဇာတ်ပုံ
နိုက်လျှင် ဇာတ်ပုံပေါင်းမြောက်မြားစွာကို ရက်သတ္တတစ်ပတ်ခန့်ကြာအောင် ရိုက်
ရပါသည်။ (ဖုမက်တီဆိုသည့် ဝေါဟာရ၏ အဓိပ္ပာယ်မှာ မီးခိုးဟု ဖြစ်ပါ၏။
စကားလုံးများကို ကွင်း၍ဖော်ပြခြင်းမှ မီးခိုးငွေ့ကွင်းကလေးလို ဖြစ်နေသည်ကို
တင်စား အသုံးပြုခြင်းပင် ဖြစ်ပါ၏။) ဤသို့ တစ်ပတ်ခန့် အလုပ်လုပ်ရသဖြင့်
လီရာငွေ နှစ်သောင်း (ဒေါ်လာ ၃၀၊ မြန်မာငွေ ၂၀၀ ကျော်ခန့်) ရပါသည်။ ထိုငွေ
များမှ ကျွန်မသည် အမျိုးဖြစ်သူအား အိမ်လခပေးပြီး ကျန်ငွေဟူသမျှ အားလုံးလိုလို
ပင် အမေတို့ထံသို့ ပို့ပါသည်။

ဤဇာတ်ပုံရုပ်ပြမယ်ကိုသာမရလျှင် ကျွန်မအဖို့ ရောမတွင်နေရန် ခပ်ခက်ခက်
ဖြစ်ပါလိမ့်မည်။ ဖုမက်တီမှရသည့် အခကြေးငွေဖြင့် ကျွန်မသည် အိမ်စရိတ်၊

စားစရိတ်ပေးနိုင်သည်သာမက အခြားလူငယ်လူရွယ် သရုပ်ဆောင်များဖြင့်လည်း တွေ့ဆုံနေနိုင်ရကာ မိတ်ဆွေသင်္ဂဟ အသိအကျွမ်းများ တိုးပွားလာရပါသည်။

တစ်ညတွင် ကျွန်မသည် မိတ်ဆွေတစ်စုဖြင့် ညကလပ်တစ်ခုသို့ သွားရောက် စားသောက်ရာမှ ဒုတိယအကြိမ် အလှူမယ်ရွေးပွဲတွင် အရွေးချယ်ခံရန် ကံကြမ္မာက ဖန်တီးလာပြန်ပါသည်။

ကျွန်မတို့ သွားရောက်ကြရမည့်နေရာမှာ ကော်လံဘိုပီယိုဟုခေါ်သည့် အပြင် တွင်လည်း ခင်းကျင်းထားသည့် ညကလပ်လည်းဖြစ်။ စားသောက်ဖွယ်ရောင်းချ သည့် ဟိုတယ်ကြီးလည်း ဖြစ်ပါသည်။ အီတလီ ရှေးဟောင်းဇာတ်ရုံကြီးကို စီးကြည့် လျှင် မြင်နိုင်ပါသည်။

ထိုညနေက ကျွန်မတို့ ရောက်သွားသော် ဟိုတယ်ကြီး၏ ပျော်ပွဲရွှင်ပွဲ တစ်ခုအဖြစ် မစ္စရိုးမား ရောမမယ်ရွေးပွဲတစ်ခုလည်း ကျင်းပရန် စီစဉ်ထားကြကြောင်း တွေ့ရှိရပါသည်။ ထိုအချိန်က ရုပ်ရှင်ကုမ္ပဏီများက ကြီးပျားကျင်းပသော အလှူမယ် ရွေးပွဲများမှာလည်း ဟိုနေရာလုပ်လိုက်၊ သည်နေရာလုပ်လိုက်ဖြင့် များစွာ ခေတ်စား လှပါသည်။ ရုပ်ရှင်ကုမ္ပဏီများက လွယ်လွယ်ကူကူဖြင့် ရုပ်ရှင်မင်းသမီးချောချော လှလှများ ရရှိရန် ရည်ရွယ်ချက်ဖြင့် ပြုလုပ်ကြခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

ယခု ဟိုတယ်ကြီးမှ ရောမမယ်ရွေးပွဲသို့လည်း မိန်းကလေး တော်တော် များများ ပါဝင်ယှဉ်ပြိုင်ရန် ရောက်ရှိနေကြပါသည်။ အလှူမယ်ရွေးပွဲ စတင်မည်ပြုပြီး အကဲဖြတ်လူကြီးများ နေရာယူကြသော် ရွေးကောက်ပွဲ ကော်မတီလူကြီးတစ်ဦး ကျွန်မတို့ ထိုင်နေသည့်စားပွဲသို့ လာရောက်ကာ ကျွန်မအား ဝင်ရောက်ယှဉ်ပြိုင်ရန် ဖိတ်ခေါ်ပါလေသည်။

ကျွန်မကလည်း စားကြသောက်ကြရန် အလည်သက်သက်လာခြင်း ဖြစ် သဖြင့် မဝင်ပါဟု ငြင်းဆန်လိုက်ပါသည်။ ကျွန်မ စိတ်လည်းမဝင်စားပါဟု ပြော လိုက်ပါသေးသည်။ ကျွန်မမှာ ထုံးစံအတိုင်း ခရီးသွားရင်း ဟန်လွှဲလုပ်ရမည့် အလုပ်မျိုးကို အလွန်ရှက်မိပါသည်။

ခဏကြာသော် ထိုကော်မတီလူကြီးပင် ထပ်မံရောက်ရှိလာပြီး တစ်မျိုး ဆိုလာပြန်ပါသည်။

သူက ယခုအကဲဖြတ်လူကြီးအားလုံးမှာ ရုပ်ရှင်ဘက်မှ ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးများ ဖြစ်သည်။ ထိုအထဲတွင် ရုပ်ရှင်ကုမ္ပဏီပိုင်ရှင်ကြီး ကာလိုပွန်တီဆိုသည့် ပုဂ္ဂိုလ်ကြီး လည်းပါဝင်ရာ ထိုပုဂ္ဂိုလ်ကြီးက ကျွန်မအား ကွက်၍ ပါဝင်ယှဉ်ပြိုင်ရန် အထူး တောင်းပန်ပါသည်။ ထို့ကြောင့်ဝင်ပြိုင်ပါဟု ပြောပါသည်။

ဤတွင် ကျွန်မ၏မိတ်ဆွေများကလည်း ဝိုင်း၍ တိုက်တွန်းကြပါသည်။ အနည်းဆုံး မဲတစ်မဲတော့ ရနေပြီ၊ ဝင်ပြိုင်လျှင် ရနိုင်သည်။ ရုပ်ရှင်လောကမှ ထုတ်ကြီးများဖြစ်၍ အနည်းဆုံး ရုပ်ရှင်လောကနှင့်တော့ နီးစပ်သွားနိုင်သည်။ စသဖြင့် ပြောဆို၍ တွန်းထိုးလွှတ်လိုက်ကြပါသည်။

သို့ဖြင့် ကျွန်မဝင်ပြိုင်ပါသည်။ အလှမယ်ရွေးပွဲတိုးစံအတိုင်း လမ်းလျှောက် ဖြစ်ခြင်း၊ ကိုယ်ဟန်ပြခြင်း၊ မေးသမ္မု ဖြေဆိုခြင်းများပြီးသော် ဆုရသူများကို ကြေညာ ပါသည်။ ဆော်ဖီယာလာစရို-ဒုတိယ။ အမြဲလိုလိုပင် အခြေအရံပါတကား။

ပြိုင်ပွဲပြီး၍ ကိုယ့်စားပွဲကိုယ် ပြန်ရောက်သော် ကာလိုပွန်တီသည် ကျွန်မ ဆံသို့ ရောက်လာပြီး သူ့ကိုယ်သူ ပြောပြမိတ်ဆက်ပါသည်။ ပြီး သူက ဟိုဘက် ဆက်မှ ပန်းခြံကလေးအတွင်း အတူလမ်းလျှောက်ကြရန် ဖိတ်ကြားပါတော့သည်။ “အိုး... ဟိုး... ဟိုး... လာပြီ... လာပြီ၊ ငါ့ခန္ဓာကိုယ်ကို တောင်းတော့မယ်” ဟု ကျွန်မက ထင်လိုက်မိပါသည်။

ပန်းခြံကလေးအတွင်း ရောက်လျှင်ပင် ကာလိုပွန်တီက ကျွန်မအား-

“ကျုပ် ရုပ်ရှင်နှင့်ပတ်သက်ပြီး အရည်အသွေးရှိတဲ့လူတွေကို အကဲဖြတ် တတ်တဲ့မျက်စိ ကျုပ်မှာရှိတယ်လို့ ထင်ပါတယ်။ ကျုပ်လုပ်ပေးလိုက်လို့ ဂျီနာလိုလို ဘရိုဂျီဒါတို့၊ အလီဒါဗာလီတို့ဆိုတာ နာမည်ကျော်မင်းသမီးတွေ ဖြစ်ကုန်ပါပြီ။ ဒီပြင်လည်း အများကြီးရှိပါသေးတယ်၊ မင်းမှာလည်း အင်မတန် စိတ်ဝင်စားစရာ ကောင်းတဲ့မျက်နှာရှိပါတယ်။ မင်းကို ကျုပ် အကဲခတ်နေပါတယ်။ မျက်နှာအမူ အရာကိုပေါ့လေ၊ မနက်ဖြန် ကျုပ်ကုမ္ပဏီရုံးခန်းကို လာခဲ့ပါလား၊ ကျုပ်တို့ ဖလင် ဇေရိုက်ကြည့်ရအောင်၊ အရင်က စမ်းရိုက်ကြည့်ဖူးသလား၊ မရိုက်ဖူးဘူး မဟုတ်လား၊ ကောင်းတယ်၊ ဒါဖြင့်ရင် ကျုပ်တို့ စမ်းရိုက်ကြည့်မယ်လေ၊ ပိတ်ကားပေါ်မှာ ကြည့်ရမချင်း ရုပ်ရှင်ရိုက်ရတဲ့ရုပ် ဟုတ်မဟုတ်ဆိုတာ မပြောနိုင်ဘူး”

ဟုပြောဆိုပြီး သူ့လိပ်စာပေးကာ ပွဲခိုက်ဟု နှုတ်ဆက်ပြီး ချာခနဲလှည့် ထွက်သွားပါသည်။ သူကား ယခုထက်ပို၍ လုပ်ငန်းမဆန်နိုင်ပါပေ။

နောက်တစ်နေ့တွင် ကျွန်မလည်း ကြောက်ကြောက်ရွံ့ရွံ့ ထိတ်ထိတ်လန့်လန့် နှင့်ပင် သူပေးထားသည့် လိပ်စာအတိုင်းသွားရာ ရဲဉာဏ်တစ်ခုအတွင်း ရောက်သွားပါ တော့သည်။ ကျွန်မ စိတ်ဆိုးလိုက်သည့်ဖြစ်ခြင်း၊ သူတစ်ပါးအား ဤကဲ့သို့ နောက် ပြောင်ရပါမည်လားဟုဆိုကာ ကျွန်မတွင်မျက်ရည်များပင်ကျမိသည်အထိ စိတ်လည်း ဆိုး ဝမ်းလည်းနည်းမိပါသည်။

ရဲသားတစ်ယောက်က ကျွန်မရှေ့ရောက်လာပြီးမေးရာ ကျွန်မက “အို... ဘယ်ကသေချင်းဆိုးမှန်း မသိပါဘူး၊ ဒီလိပ်စာပေးလို့ လာခဲ့တယ်၊ ဘယ့်နှယ် ဂါတ်တဲဖြစ်နေမှန်းမသိဘူး၊ သက်သက်ယုတ်တာ” ဟုဆိုပြီး ထိုရဲသားအား ကာလိုဖွန်တီ ပေးသည့်လိပ်စာကို ပြလိုက်ပါသည်။

ထိုအခါကျမှ ရဲသားက ပြုံး၍ ကျွန်မရှာနေသည့်လိပ်စာမှာ တစ်ဖက်မှ တိုက်ပြစ်သည်။ ကျွန်မသည်သာလျှင် ဂမူးရှူးတိုးဖြင့် လိပ်စာမှားပြီး ဂါတ်ထဲဝင်လာ ခြင်းဖြစ်သည်ဟု ပြောပါသည်။ သည်တော့မှ ကျွန်မလည်း ရှက်ရှက်ဖြင့် တစ်ဖက် တိုက်ဘက်သို့ ကူးလာခဲ့မိပါသည်။

ကာလို၏ ရုံးခန်းမှာ ပထမထပ်တွင် ရှိပါသည်။ သူက ကျွန်မဝင်လာသည် ကို မြင်လျှင်မြင်ချင်း ပျာပျာသလဲ ဆီးကြိုကာ အနီးရှိ ရုပ်ရှင်ရုံတစ်ခုသို့ ခေါ်သွား ပါသည်။ ကာလိုသည် ထိုအချိန်က ဒီနိုဒီလောရင်းတစ်နှင့် ဖက်စပ်လုပ်ကိုင်လျက် ရှိပြီး သူတို့ကုမ္ပဏီက ဤရုပ်ရှင်ရုံအတွင်းဝယ် ဇာတ်ထုပ်တစ်ထုပ် ရိုက်ကူးလျက် နေကြပါသည်။

ရုံတွင်း ဇာတ်ခုံပေါ်ဝယ် ရုပ်ရှင်ဆက်တင်တစ်ခု ဆောက်လုပ်ထားပြီး ရုပ်ရှင် ရိုက်နေကြသည်ကို တွေ့ရပါသည်။ ကာလိုက ကျွန်မအား ဒါရိုက်တာနှင့် ကင်မရာ မင်းတစ်ဦးထံ အပ်နှံပြီး ပြန်လည်ထွက်ခွာသွားပါသည်။

ကျွန်မ၏ ပထမဆုံး ပိတ်ကားစမ်းသပ်ချက်။

ကျွန်မမှာ ကြောက်နေပါသည်။ တခုံးခုံးဖြင့် ရင်ခုန်သံကိုလည်း ကြားနေရပါ သည်။ တစ်ချက်တစ်ချက် ရင်ခေါင်းထိတက်ပြီး အလုံးသို့သလို ဖြစ်နေရာ ကျွန်မ မှာ လဲကျမေ့မျောသွားမည်ကို စိုးမိနေပါသည်။

ကျွန်မအား ရုပ်ရှင်ဆရာများက ရေကူးဝတ်စုံတစ်ခု လာပေးပြီး မိတ်ကပ် လိမ်းခြယ်ရန် ပြောပါသည်။

ကျွန်မ ဝတ်စားပြင်ဆင်ပြီးသော် ဆက်တင်အခန်းတွင်းက ကင်မရာရှေ့ ရောက်အောင် မနည်းကြီးစားထွက်ခဲ့ရပါသည်။ ရေကူးဝတ်စုံဖြင့် ကင်မရာအရိုက် ခံရမည်ကို ကျွန်မနည်းနည်းမျှမဝံ့ပါ။ သို့သော် မတတ်နိုင်ပြီ။ ဟော-ဒါရိုက်တာ က ကျွန်မအား စီးကရက်တစ်လိပ် လာပေးပြန်ပါသည်။ ဘာလုပ်ရမည်နည်း၊ စီးကရက်ကို ပါးစပ်တေ့ မီးခြစ်၊ မီးညှို့၊ ရှူဖွာ၊ နောက် စီးကရက်သောက်ရင်း ခေါက်တုံ့ခေါက်ပြန် လမ်းလျှောက်ရမည်တဲ့။

ဒုက္ခတော့ ရောက်ချေပြီ၊ မီးများပွင့်လာသည်။ ချိန်မီးများက မျက်စိကန်း
စတတ် ထိန်လင်းလှသည်။ ရိုက်တော့မည်၊ ကျွန်မသည် စီးကရက်သောက်ရန်
အားဘိုဦး လက်ကြား၌ စီးကရက်တစ်လိပ်မျှ ညှပ်ပူးခြင်း မရှိသဖြင့် ဘယ်လိုကိုင်၍
ဘယ်လိုသောက်ရမည်မသိ ဖြစ်နေပါသည်။

ကင်မရာလည်သံများ ပေါ်လာပြီး၊

အက်ရှင်...။

ကျွန်မ ဒူးတုန်နေပါပြီ။ အမှားမှားအပွင်းယွင်း ဖြစ်ကုန်ပါပြီ။

တော်ပါသေးသည်၊ ခဏကလေးဖြင့် ပြီးသွားသည်။

မီးတွေပွင့်တော့-သွားပါပြီ၊ ပျက်စီးပါပြီ၊ မရပါ၊ မအောင်မြင်ပါ။

ကာလို့ပွန်တီ

ဆိုဖီယာအား ကျွန်တော် စတင်တွေ့လိုက်သည့်အချိန်တွင် ကျွန်တော်သည်
သူ၏မျက်နှာကြောင့်မဟုတ်ဘဲ သူ့ကိုယ်နေဟန်ထား အချိုးအဆစ်ကျမှုကို များစွာ
တော့တကြဖြစ်ခဲ့မိပါသည်။ သူ့အား တစ်စုံတစ်ခုက ထွန်းညှိပေးထားသဖြင့် တောက်ပ
နေသည်ဟု ထင်မိပါသည်။ သူနှင့်တွေ့စက ဆယ်ကျော်သက်အရွယ်ပင် ရှိသေးသည်
ဟု ဆိုသည်ကို ကျွန်တော်တွင် မယုံနိုင်အောင် ဖြစ်မိပါသည်။ သူကား ရင့်ကျက်
နေပါပြီ၊ ရုပ်ရှင်မင်းသမီးဖြစ်ရန်လည်း စူးစိုက်နေပြီဖြစ်ရာ သူ့ကြည့်ရသည်မှာ
ဆိပ်တန်းမင်းသမီးကြီးများသဖွယ် လှုပ်ရှားမှုအပြည့်ရှိသည်ကို သတိပြုမိပါသည်။
တစ်ချိန်တည်းမှာပင် သူသည် မဝံ့မရဲနှင့် သူ့ကိုသူ မယုံမကြည် ဖြစ်နေတတ်ပါ
သည်။ သူ့တွင် ဤဆန်ကျွန်ဘက်နှစ်ခု ပေါင်းစပ်နေခြင်းက တစ်ပါးသူက မက်မော
နှစ်လိုဖွယ်ပင် ဖြစ်နေပါသည်။

ကျွန်တော် သူ့ကို တွေ့လျှင်ပင် ထူးခြားသူတစ်ဦးအဖြစ် သိလိုက်သည်။
ကျွန်တော်နှင့်သူ အလှမယ်ပြိုင်ပွဲတွင် ခဏတွေ့လိုက်ပြီးနောက် သူ ကျွန်တော်ရုံးသို့
လာရောက်တွေ့ဆုံပါသည်။ ကျွန်တော်က သူ့အကြောင်းကို ပြောပြခိုင်းရာမှ
စစ်ကြီးအတွင်းနှင့် စစ်ပြီးချိန်အထိ သူတို့၏ ရုန်းကန်လှုပ်ရှားနေသည့်ဘဝကို
သိရပါတော့သည်။ သူတို့ ဘယ်လောက် ဆင်းရဲကျပ်တည်းလှကြောင်း ကျွန်တော်
သဘောပေါက်ခဲ့ရပါသည်။ တကယ်တော့ သူသည် အိမ်ထောင်စု၊ လူကြီး၊ ကျေးဇူး
ရှင်၊ အိမ်ထောင်စုကြီးတစ်ခုလုံးက သူ့အပေါ် အမှီသဟဲ ပြုနေရသည်ကို တွေ့ရပါ

သည်။ သူသည် သူ့အမေအကြောင်း၊ သူ့အမေ၏ မေတ္တာ၊ ကရုဏာနှင့် ကျေးဇူးကြီးပုံတို့ကို လိုက်လိုက်လှဲလှဲ ပြောပြရှာပါသည်။

ဆိုဖီယာ၏မိခင်မှာ ကျွန်တော်တစ်သက် မြင်ဖူးသမျှ မိန်းမများထဲတွင် အချောဆုံး မိန်းမတစ်ယောက်ပင် ဖြစ်ပါ၏။ လူပုဂ္ဂိုလ်အနေဖြင့်မူ အပေါင်းရခက်သည့် မိန်းမမျိုးဖြစ်ပါသည်။ ကျွန်တော်နှင့် သူနှင့် ကြာရှည်လေးမြင့်စွာပင် အဆင်ပြေပြေ ပြောဆိုဆက်ဆံနိုင်ခဲ့ခြင်း မရှိပါ။ သို့သော် ကျွန်တော်တို့နှစ်ဦး မတူညီကြသည့် အယူအဆများကိုညှိပြီး တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး နားလည်မှုဖြင့် ပေါင်းသင်းဆက်ဆံနိုင်ခဲ့ကြပါသည်။

ကျွန်တော်သည် ဆိုဖီယာမိခင်၏ ဂီတကျွမ်းကျင်မှုကို အံ့ဩခိုးကျူးပါသည်။ လေးစားလည်း လေးစားပါသည်။ သို့သော် သူကား ကျော်ကြားသော စန္ဒရားဆရာသို့မဟုတ် ရုပ်ရှင်မင်းသမီးဖြစ်ရန်မှာမူ ခဲယဉ်းပါလိမ့်မည်။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် သူတွင် အလုပ်တစ်ခုကို စူးစူးစိုက်စိုက် အာရုံထားပြီး လုပ်နိုင်သည့် စိတ်ဓာတ်မျိုး မရှိသောကြောင့် ဖြစ်ပါသည်။ သူ့အတွက် ဘာရည်မှန်းချက်မှမထား၊ သူသည် သမီးဖြစ်သူ ဆိုဖီယာအတွက် ထားရှိသော ရည်မှန်းချက်ကား အတိုင်းအဆမရှိကြီးမားလှပါပေသည်။ သူဖြစ်ချင်သမျှ သူလိုချင်သမျှ အားလုံးကို သူ့သမီးအပေါ် ပုံချပေးထားသူ ဖြစ်ပါသည်။

ကျွန်တော် ရိုးရိုးသားသားနှင့် အမှန်ကို ဝန်ခံရမည်ဆိုလျှင် ကျွန်တော်သည် ပထမ ဆိုဖီယာအား အနုပညာရှင်တစ်ယောက်ထက် မိန်းမတစ်ယောက်အနေဖြင့်သာ စိတ်ဝင်စားခဲ့မိပါသည်။ သူ့အား နောက်မှ အနုပညာရှင်တစ်ဦးအနေဖြင့် လေးစားလာခဲ့မိပါသည်။ ကျွန်တော်သည် အနုပညာရှင်ဟူသော စကားလုံးကိုသာ သုံးပါ၏။ ရုပ်ရှင်မင်းသမီးဟု မဆိုပါ။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် ဆိုဖီယာသည် ရုပ်ရှင်မင်းသမီးမဟုတ် အနုပညာရှင်သာလျှင် ဖြစ်ပါ၏။ မင်းသမီး ဆိုသည်မှာ လုပ်ယူရသည့်ကိစ္စဖြစ်ပြီး အနုပညာရှင်ဟူသည်မှာ မွေးရာပါ ဖြစ်ပါသည်။ အဆိုတော်များကဲ့သို့ပင် ဘုရားသခင်ကပေးသည့်အသံ ရှိသည်ဖြစ်စေ မရှိသည်ဖြစ်စေ မည်မျှလှေ့ကျင့်မှုရှိရှိ မရှိရှိ ပင်ကိုယ်ပါရမီထူးသူသည် သူပါရမီအတိုင်း အနုပညာအဖြစ် ကျော်ကြားလာမည်သာ ဖြစ်ပါသည်။

ကျွန်တော် ဆိုဖီယာအား တွေ့ရှိကြုံတွင် ကျွန်တော်တွင် သရုပ်ဆောင်ရုပ်ရှင်မင်းသမီး တော်တော်များများကို မွေးထုတ်ပေးခဲ့သည့်အတွက် အကြံ ရှိနေပါပြီ။ သူတို့ကို ပွဲထုတ်ပေးခဲ့ပါသည်။ ဥပမာ- အလီဒါဗာလီ၊ ကော်စီနာ၊ လိုလိုဘာရီနို

ဖြင့် ဖြစ်ပါသည်။ ကျွန်တော် အတွေ့အကြုံအရ မိန်းမများထဲမှ မင်းသမီး
သည်။ အနုပညာရှင်များသည် မိန်းမများထဲမှ ဖြစ်တတ်ပြီး မင်းသမီး မဟုတ်ကြ။

ကျွန်တော် အယူအဆအရ အနုပညာရှင်ဖြစ်သော မိန်းမနှစ်ဦးသာလျှင်
ကျွန်တော် တွေဖူးသည်။ သူတို့နှစ်ဦးမှာ အင်နာမဂ္ဂနီနှင့် ဆိုဖီယာတို့ ဖြစ်ကြပါ
သည်။ သူတို့နှစ်ယောက်တွင် တူညီသော အရည်အချင်းများ ရှိကြသည်။

ထူးထူးဆန်းဆန်းပင် ပြောရင်းဆိုရင်း ကျွန်တော်၏ စိတ်တွင်းဝယ်
မယ်ရီလင်မွန်ရိုး ပေါ်လာပါသည်။ သို့သော် ကျွန်တော်၏ အယူအဆအရ သူ့ကို
အသိမိလိလား (မွန်ရိုး၏ ခင်ပွန်းတစ်ဦးဖြစ်ခဲ့သူ ပြဇာတ်ဆရာ)၏ ဩဇာက
ပေးစွာ လွှမ်းမိုးနေသည်။ မိလိလားက မယ်ရီလင်မွန်ရိုး၏ အနုပညာကို တမင်
ထက်သက် ချီးနှိမ်ပျက်ဆီးသည်တော့ မဟုတ်။ မယ်ရီလင်မွန်ရိုးတွင် တိရစ္ဆာန်
ဘာဝရှိသည်။ လှပသောတိရစ္ဆာန်တစ်ကောင်၏ အားမာန်အပြည့်ရှိသူ ဖြစ်သည်။
အဘဘဝသတ္တိကို ပြောင်းလွဲသွားစေရန်၊ သိမ်မွေ့နူးညံ့သော အသိတရား ဖြစ်ပေါ်
စေကာမလာစေရန် ကြိုးစားရာမှ မိလိလားသည် မွန်ရိုး၏ အရည်အသွေး ဟူသမျှကို
ပျက်ဆီးပစ်သလို ဖြစ်သွားရခြင်းပင်။ တစ်နည်းဆိုရသော် မယ်ရီလင်သည် မြေခံ
အဆင့်၊ မိုးအဆင့်၊ နေအဆင့် လှပတင့်တယ်စွာ ဖူးပွင့်နေသော ယန်းကလေးနှင့်
တူသည်။ ထိုယန်းကို အသွင်ပြောင်းရန်အဖွင့် လုံးဝစာတံခံခြင်း မတူ။ လုံးလုံးကွဲပြား
အားသည့် မြေကြီးပေါ်သို့ ပြောင်းရွှေ့စိုက်ပျိုးလိုက်ရာဝယ် ညှိုးနွမ်းပျက်ကြွေ
အရသာကဲ့သို့ပင် ဖြစ်ချေသည်။

ဆိုဖီယာကား ဤသို့မဟုတ်။ သူသည် သူ ဘာကိုလိုချင်သည်၊ ဘယ်မှာ
အသိလို ဖူးပွင့်လာနိုင်သည်ကို သူသိသည်။ သူ့နားလည်သည်၊ သူ့အား ဖလင်စမ်းသပ်
အကူးချက်တို့သည် မအောင်မြင်၊ အတယ့်ကြောင့်ဆိုသော် ဝိတ်ကားပေါ်အတွက်
အသို့ ဖလင်စမ်းရိုက်ရာဝယ် ရိုက်သူတို့၏ မသိနားမလည်မှုကြောင့်ပင် ဖြစ်သည်။
သူတို့က သမားရိုးကျအတိုင်းသာ ရိုက်ကြသည်။ ဆိုဖီယာ၏ ပြင်ပကိုယ်ကာယ
အထုတ်သာ ရိုက်ကြည့်ရန်သိကြပြီး အတွင်းမှ မနောအလှကို ဖော်ထုတ်ကြည့်ရန်
မသိကြ။ သူတို့က ဆိုဖီယာ၏ နှာခေါင်းပုံကို မကြိုက်ဟု ပြောကြသည်။ သူတို့သည်
ဆိုဖီယာ၏အတွင်း၌ ကိန်းအောင်းနေသော အနုပညာစိတ်ကို ဘာမှမသိကြ၍ ဘာမှ
မပြောကြ။ သို့သော် ကျွန်တော်က သိသည်။ သူ့တွင် ၎င်းနေသော စွမ်းအင်သတ္တိ
ကို ကျွန်တော် ခံစားမိသည်။

ကျွန်တော်သည် ဆိုဖီယာ၏ ရုပ်ရှင်လောကအတွင်းဝင်ရေးကိစ္စကို
အလေးအနက် ခံယူထားပုံကို များစွာသဘောကျမိသည်။ သူက ပေါ့ပေါ့တန်တန်

မယူဆ၊ အခြားမိန်းမငယ်ကလေးများကဲ့သို့ ကိုယ်က ပိုက်ဆံဘယ်လောက် ပုံပေးပေးရ ရုပ်ရှင်ထဲရောက်လျှင်ပြီးရော ဟူသည့် သဘောထားမျိုးလည်းမရှိ။ သူက ရုပ်ရှင်မင်းသမီးဖြစ်ရမည်ဟု အနိုင်အမာ စိတ်ပိုင်းဖြတ်ထားသူပင်တည်း။ ထို့ပြင်လည်း သူ့ကို မြှင့်တင်ပေးမည့်လူကိုလည်း ခုတုံးအဖြစ် အသုံးပြုရန် စိတ်ကူးထောင်မဟုတ်ချေ။

ကာလိုနှင့်တွေ့ပြီး ပထမဆုံး ဖလင်စမ်းရိုက်သည့်အကြိမ်မှစ၍ နောက်တစ်နှစ်ပတ်လုံး ကာလိုသည် ကျွန်မအား ကင်မရာမင်းအမျိုးမျိုးဖြင့် ဖလင်စမ်းသရိုက်ကူးကြည့်စေပါသည်။ သို့သော် တစ်ကြိမ်ရိုက်တိုင်း တစ်ကြိမ်မအောင်ဖြစ်နေပါသည်။ ကင်မရာမင်းများက ကျွန်မအား ဘယ်နည်းနှင့်မျှ ကြည့်ပျော်စွာ ဖြစ်အောင် ဓာတ်ပုံရိုက်၍ရမည် မဟုတ်ကြောင်း၊ ကျွန်မ၏ နှာခေါင်းသည် ရှည်လွန်းပြီး တင်မှာလည်း ကားလွန်းလှကြောင်းဖြင့် ညည်းကြသည်။

ကာလိုကမူ ဖလင်တစ်ခါစမ်းရိုက်တိုင်း အကောင်းဘက်ကလှည့်မြင်စေ မျှော်လင့်တကြီး ဖြစ်ခဲ့သည်။ သို့သော် သူ့မျှော်လင့်ချက်သည် ကင်မရာဆရာများထံ မကောင်းပြောတိုင်း ဖလင်ကူးဆေးပြီး၍ ပိတ်ကားပေါ် တင်ပြကြည့်လေတိုင် ပျက်သွားရသည်များ ဖြစ်လေသည်။

သို့သော် ကာလိုသည် ကျွန်မနှင့် အဆက်မပြတ်ဘဲ အမြဲတစေ ကျွန်မနေထိုင်ကောင်းမကောင်း၊ ဘာလုပ်နေကြောင်း စသဖြင့် မေးမြန်းတတ်ပြီး အားပေးစကားပြောကြားတတ်ပါသည်။ ကျွန်မက သူ့အား ကျွန်မဘဝအကြောင်း ပေါ်မိလိမ့်အိမ်သားများအကြောင်း၊ ရောမမြို့တွင် တစ်ဦးတည်း ရုန်းကန်နေထိုင်ရုံပဲအကြောင်းများကို ပြောထားပါသည်။ ကာလိုက ကျွန်မအား ကျွန်မတွင် သုံးစွဲရန်ငွေကြေးရှိမရှိလည်း မေးတတ်ပါသည်။ မရှိဟုပြောလျှင် ငွေအနည်းအကျဉ်း လှမ်းပို့ပေးတတ်ပါသည်။ ထိုအချိန်က ကျွန်မနှင့် ကာလို၏ ဆက်ဆံရေးမှာ ဤအတိုင်း အတာအတိသာ ရှိပါသည်။ တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး သည့်ထက် မပိုပါ။ သည့်ထက်ပိုလည်း အလေးအနက် မထားကြပါ။ ကျွန်မသည် ၁၆ နှစ်ပြည့်ခဲ့ပါပြီ။ ကာလိုက အသက် ၃၂ နှစ်ရှိပြီး သားသမီးနှစ်ယောက်နှင့် အိမ်ထောင်ရှင် ဖြစ်ပါသည်။ သူနှင့် ကျွန်မ နှစ်ဦးတည်း လည်ပတ်သွားလာလေ့ရှိသော်လည်း လိင်အားဖြစ် စပ်ယှက်ကြခြင်း မရှိပါ။ နောက်မှသာ ဤကိစ္စ ဖြစ်ပါသည်။

တစ်နေ့တွင် သူက ကျွန်မအား သူ့ရုံးသို့လာခွဲရန် ခေါ်ပါသည်။ ထိုစဉ်က ကျွန်မအား ဖလင်စမ်းသပ်မှု တတ်ယအကြိမ်လား စတုတ္ထအကြိမ်လား မမှတ်ပါ။ ဦးခါစအချိန် ဖြစ်ပါသည်။ သူက ကျွန်မကို တွေ့လျှင်ပင် မပြောလိုသကဲ့သို့ အာပေါ်မှာနှင့် ပြောပါသည်။

“အား... ဒီအစမ်းပွဲ... အင်း... ခုနလေးကပဲ ကင်မရာသမားနဲ့တွေ့တယ်။ သူက အရင်လိုပါပဲလို့ ပြောတယ်။ အဲဒါက... အဲဒါက... အား... ဟိုဟာကွယ့် ခင်ရဲ့နှုတ်ခေါင်း”

“ကျွန်မနှုတ်ခေါင်း ဘာဖြစ်သလဲ”

ကျွန်မ ဘာလာတော့မည် ဆိုသည်ကို သိပါပြီ။

“ဒီလိုပါကွယ်... ဒီလိုလေ... အား... မင်းရုပ်ရှင်နယ်မှာ အသက်မွေးဝမ်း ကောင်းပြန်မယ်ဆိုရင်... အင်း... ဒီလိုလေကွယ်... နည်းနည်းပါးပါး ပြုပြင်သင့်တာ ပြုပြင်ဖို့ စဉ်းစားရလိမ့်မယ်”

“ဘာလဲ... ကျွန်မ နှုတ်ခေါင်းပြင်လိုက်ရမှာလား”

“ဟုတ်တယ်၊ ပြီးတော့ ရှိသေးတယ်၊ မင်းရဲ့တင်ပါးက အသားတွေ နည်းနည်းတော့ အဆုံးခံရလိမ့်မယ်ထင်တယ်၊ ဒါကလည်း ဒါက ဓာတ်ပုံဆရာတွေ လုပ်က ပြောတာကို ပြန်ပြောပြီး အကြံပေးတာပါ။ နှုတ်ခေါင်းကို အထူးလုပ်စရာ မလိုဘူး၊ နည်းနည်းကလေး တိုလိုက်ရုံပါ။ သူတို့ ဓာတ်ပုံရိုက်ကောင်းရုံလောက် ဆိုကွယ်... မင်း သဘောပေါက်ပါတယ်နော်”

ကျွန်မ သဘောပေါက်ပါသည်။ ကျွန်မသည် နှာမည်ရမင်းသမီးကြီးများနှင့် မတူ ကွဲပြားခြားနားနေသည်ကို ကျွန်မသိပါသည်။ သူတို့က ပြောစရာမရှိသောရုပ် ခေါင်း တိုယ်ကာယနှင့် လှကြသည်၊ ကျွန်မက မလှပါ။ ကျွန်မ၏မျက်နှာကား အခြေအရာတွေ တစ်ပုံကြီးနှင့်။ သို့သော် အားလုံးခြုံကြည့်လိုက်ပါက ကြည့်ဖျော် မှုတွေတော့ ရှိနိုင်သည်ဟု ကျွန်မထင်ပါသည်။

အကယ်၍ ကျွန်မ၏ နှာရိုးပေါ်တွင် ဖုကြီးတစ်ခုရှိသည်ဆိုလျှင် ထိုဖုကို ခြောက်စုံရန် ကျွန်မ ဝန်လေးမည်မဟုတ်။ ယခုတော့ ကျွန်မ၏ နှုတ်ခေါင်း ရှည်သတဲ့။ ခြောက်သေးပါ။ ဤအကြောင်းပြချက်သည် ခိုင်လုံသော အကြောင်းပြချက် မဟုတ်။ နှုတ်ခေါင်းထောက်တွင် နှုတ်ခေါင်း အရေးကြီးလှပါ၏။ မျက်နှာတစ်ပြင်လုံးကို သူက ဝန်လေးနေသည်နှင့် တူသည်။ သူက အဓိကနေရာက လူထားသည်။ မျက်နှာထိ မှုနှုတ်ခေါင်းနှင့် မျက်နှာထွင်ပြင်စရိုက် ပေါ်လွင်အောင် သူပြုမှု နှုတ်ခေါင်း။ ကျွန်မသည်

ကျွန်မ၏ နှာတံကို အင်မတန် သဘောကျသည်။ သည်နှာတံနှင့် သည်မျက်နှာ
အနေတော်ဖြစ်သည်ဟု ကျွန်မထင်သည်။ ထို့ကြောင့် ကျွန်မက ကာလိုအား ဖြေ
လိုက်သည်။

“ဟုတ်ပါတယ်၊ ကျွန်မမျက်နှာက ဘယ်သူနဲ့မှ မတူပါဘူး၊ ဘာပြင်
ကျွန်မက သူများနဲ့ တူရမှာလဲ”

“မှန်ပါတယ်၊ ကျုပ်များလည်ပါတယ်၊ ကျုပ်အလိုသာဆိုရင် ဒီမျက်နှာ
အတိုင်း ထားမှာပါပဲ၊ ဒါပေမယ့် ဓာတ်ပုံဆရာတွေက...”

“ဟင်... မလိုချင်ဘူး၊ ကျွန်မမျက်နှာကို ကျွန်မမျက်နှာလိုပဲ ဒီအတိုင်း
ထားမယ်၊ ဘယ်လိုမှ မပြင်ဘူး”

“ကောင်းပါပြီ... ကောင်းပြီလေ၊ ကြည့်သေးတာပေါ့”

ကာလိုသည် ဤအကြောင်းအရာကို ထုတ်ဖော်ပြောကြားရသဖြင့် အား
နေပါသည်။

“နေပါဦး၊ ကျွန်မ တင်ကိစ္စရှိပါသေးတယ်။ ကျွန်မမှာ ဖင်ကြီးတယ်၊
ဖင်မှာ ကြီး၊ သေး ရှိတယ်၊ အဲဒါ ဘာဖြစ်လဲ၊ ဒါ ကျွန်မရဲ့ ကိုယ်အင်္ဂါအစိတ်အပိုင်း
တစ်ခုပဲ၊ ဒါကြောင့်မို့လဲ ကျွန်မဟာ ကျွန်မဖြစ်နေတာပေါ့။ ဒါကလည်း ကျွန်မ
အတွက် ပေးစရာ ကမ်းစရာတစ်ခုဟာပဲ၊ သူ့အတိုင်း နေပါစေလား၊ ကျွန်မတော့
ဒီအတိုင်းပဲနေမှာပဲ...”

ဤအကြောင်းများကို ယခု ပြန်တွေးကြည့်သော် ကျွန်မအဖို့ ထူးခြားချက်
များ ဖြစ်နေပါသည်။ ဖလင် စမ်းသပ်မှုတိုင်း အရေးနိမ့်ခဲ့သည့်ကြားမှ ကျွန်မအဖို့
ထူးထူးခြားခြား အောင်မြင်မှုများပင် ဖြစ်ပါ၏။ ကျွန်မသည် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်
ရဲရဲပုံပင် ယုံကြည်ကိုးစားသူ ဖြစ်ပါသည်။ သို့သော် အများကပင် ပြောကြပါလိမ့်
မည်။ (ကျွန်မအား ခမ်းခမ်းနားနား ကြီးကြီးကျယ်ကျယ် ပြောသည်ဟုတော့
မထင်ကြပါနှင့်) ကိုယ့်ကြံစား ကိုယ်ဖန်တီးနိုင်စွမ်း ရှိသည်ဟု ပြောကြပါလိမ့်မည်။
သို့သော် ကျွန်မကား (ကျွန်မကိုယ်ကိုကျွန်မ အပေါ်စားမလုပ်ချင်၊ ကျွန်မ ကိုယ်ကို
ကျွန်မ ဘယ်တော့မှ သူများ၏နှင့် နှိုင်းယှဉ်ချိန်ထိုးပြီး မကြည့်၊ ကျွန်မကိုယ်ကို
ကျွန်မ များစွာ အထင်ကြီးမိသည်။) မအောင်မြင်ဘဲရှိသော ကျွန်မ အရေးနိမ့်ခြင်း
သာ ဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် အောင်မြင်သည်ဖြစ်စေ အရေးနိမ့်သည်ဖြစ်စေ ကျွန်မ
ဘယ်တော့မှ မဖြူ၊ ကျွန်မ ရှုံးရမည်လား၊ ကျွန်မ ကံခေရမည်လားဟု ဆိုကာ
သူတစ်ပါးအား ဘယ်တော့မှ အပြစ်ပုံမချ။

ကျွန်မအသက် ၁၆ နှစ်တွင်ပင် ကိုယ်လုပ်သမျှပုဂ္ဂိုလ်ကြောင်း တွေ့ရှိသဘော
ပေါက်ခဲ့ပါသည်။ မိမိကိုယ်သာလျှင် အားကိုးရာ၊ မိမိသာလျှင်ရှင်လူ၊ တစ်ပါးသူအပေါ်
နှိုးဆော်ထားရန်မလို၊ ကျွန်မ၏ ကံတရားအကြောင်းသာလျှင် ကျွန်မသွားရမည့်
အဆုံးဆုံးကို ပို့ပေးပေလိမ့်မည်။ မိမိ၏ကံတရားကို လမ်းပြောင်းသွားရန် ကြိုးစားမှု
သည် အချည်းနှီးသာ ဖြစ်ချိမ့်မည်။

ကာလိုသည် ထိုမှနောက် ကျွန်မ၏ နှာခေါင်းနှင့် တင်ပါးအကြောင်းကို
ပြောတော့ချေ။

မမာနေသော ညီမလေး ပြန်လည်နေကောင်းလာသော် အမေသည် သူ့ကိုပါ
အပြေး ရောမမြို့သို့ လာခဲ့ရာ ကျွန်မတို့ သုံးယောက်စလုံး ကျဉ်းကျဉ်းကြပ်ကြပ်
အနီးကလေးတစ်ခုကို ငှားနေကြသည်။ အလွန် အနေကြပ်သော အခြေအနေပါပေ။
ညီမော် ကျွန်မကတော့ အလွန်ကျေနပ်မိသည်။ ကျွန်မတို့၏ အမျိုးအိမ်နေရခြင်းမှ
ထွက်မြောက်လာပြီး သားအမိတွေ အတူတကွ ပြန်လည်နေထိုင်ရသောကြောင့်
ဖြစ်ပါသည်။

မနက်မိုးလင်းမှ မိုးချုပ်အထိ ကျွန်မနှင့်အမေသည် အလုပ်ထွက်ရှာကြ
ရသည်။ ဘာအလုပ်မှ မရပါ။ ကျွန်မသည် အမေသာ မရှိခဲ့လျှင် ဘာမှအကြောင်း
မသေးသော ရုပ်ရှင်ကုမ္ပဏီရုံးများ တစ်ရုံးဝင် တစ်ရုံးထွက်၍ မဆုံးနိုင်သည့် အလုပ်
အလေ့ရသည့်အလုပ်ကို လုပ်နိုင်သည့်စွမ်းအားနှင့် ဇွဲလုံလ ရှိမည်မဟုတ်ဟု ထင်ပါ
သည်။ (အမေကား ဆန္ဒမောဟကတိ ပြင်းထန်သူ ဖြစ်ဘိသည်။) သူ ကျွန်မ
အရွယ်က သူတွင် ဆုံးရှုံးခဲ့လေသမျှ ကျွန်မအပေါ် ပုံအောပေးရန် အမှားများကို
ပြုကာ ထင်ပေါ်ကျော်စောမှုကို မရမနေ အာသာငမ်းငမ်းဖြင့် လိုက်လံရှာဖွေနေသူ
ပင် ဖြစ်ပါသည်။ သူသည် ဘယ်သူသည် ရုပ်ရှင်လောကနှင့် အဆက်အသွယ်
မရှိသည့်ဆိုလျှင် ဘယ်မျှ ဝေးလံသည်ဖြစ်စေ မရအရ သွားတွေ့သည်။ အမေသည်
ကျွန်မ၏ အရည်အချင်းများကို အခါမလပ် သိရှိတင်ပေးပြီး အမြဲ နှင်တံနှင့်
နှိုးဆော်ပါသည်။ ကျွန်မနှင့် ပတ်သက်လာလျှင် မျှိုသိပ်မထား၊ အိမ်ပြင် မဆည်
အတင်းသွန်ချ ချီးမွမ်း ပြောဆိုလေ့ရှိပါသည်။ ကျွန်မလည်း တိတ်တိတ်နေ
တိတ်ကာ အမေ၏ အရိပ်အတွင်းမှ လျှောက်၍သာ နေခဲ့ပါသည်။

အမေက အားသွန်ခွန်စိုက် မနားမနေ ကြိုးစားသော်လည်း နောက်ဆုံး
အရသာရသည့် ရုပ်ရှင်အလုပ်မှာ ဘတ်ဂျက်မတည်ငွေ နည်းနည်းဖြင့် ရိုက်ကူးသော
အိတ်လီ ရုပ်ရှင်ဇာတ်ကားအချို့တွင် မထင်ရှားသော နေရာမှ ပါဝင်ရိုက်ကူးရသည့်
ဇာတ်ရုံအလုပ်မျှသာ ဖြစ်ပါ၏။ ထိုဇာတ်ကားများ၏ အမည်များမှာ-

BLUE BEARD'S SIX WIVES

“မှတ်ဆိတ်ပြာ၏ မယား ၆ ယောက်”

HEARTS UPON THE SEA

“ပင်လယ်ပေါ်မှ နှလုံးများ”

IT'S HIM, YES, YES!

“ဟုတ်ပြီ... ဟုတ်ပြီ... သူပဲ”

THE WHITE SLAVE TRADE

“လူဖြူကျွန် ကုန်သွယ်ရေး”

THE DREAM OF ZORRO

“ဗိုလ်ဝ (ဇောရိုး)၏ အိပ်မက်”

စသဖြင့် ဖြစ်ပါသည်။

HEART UPON THE SEA ဇာတ်ကားတွင် ကျွန်မပါဝင်ရသည့်

အခန်းကို ကြည့်လျှင် ဤဇာတ်ကား မဟာကြီးများတွင် ကျွန်မ မည်သို့ သရုပ်ဆောင်ရသည်ကို အကဲခတ်နိုင်ကြပါလိမ့်မည်။ ကျွန်မပါရသော ဖလင်ပေအားလုံးတွင် ကျွန်မသည် ဘာမှမလုပ်ရ စားပွဲတစ်လုံးတွင် ထိုင်ပြီး ခေါင်းဆောင်မင်းသမီး ဒေါရစ်ဒေါလင်း (သူသည် အမေရိကန်သူဖြစ်ပြီး အီတလီစကားအသံထွက်များကို အီတလီဘာသာဖြင့် ထပ်မံသွင်းယူရပါသည်) အား ကြည့်၍သာ နေရပါသည်။ ဘာမှလည်း မလုပ်ရပါ။ လှုပ်လည်း မလှုပ်ရပါ။ ဘာစကားမှလည်း မပြောရ။ မျက်နှာအမူအရာလည်း အပြောင်းအလွဲ မလုပ်ရဘဲ၊ ထိုင်၍သာ ကြည့်နေရပါသည်။ ဒါပဲ ဖြစ်ပါသည်။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ ဤကဲ့သို့ အတိုအထွာ တစ်ပိုင်းတစ်စ အခန်းကလေးများတွင် မထင်မရှား ပါဝင်ခဲ့ရသဖြင့် မည်မျှပင် ကားညှိဖြစ်ပါစေ ကျွန်မတို့အဖွဲ့ဝမ်းဝစေပါသည်။ ဗူမက်တီ ဇာတ်ပုံရုပ်ပြမယ်အလုပ် ရသည်မှလွဲ၍ ကျွန်မတို့တွင် အခြားအလုပ် ဘာမှ မရှိပါ။ ကျွန်မတို့သည် အခန်းကျဉ်းကလေးအတွင်း ဆင်းမဲ့တေကာ ကျပ်တည်းစွာသာ နေထိုင်ရဆဲ ဖြစ်ပါသည်။

ညီမလေးသည် ကျောင်းမှတ်ပုံတင်တွင် တရားဝင် နာမည်ရေးခွင့် မရသဖြင့် ကျောင်းမတက်လိုဟု ဆိုပါသည်။ ထိုအခါက ဥပဒေအရ သူလို ကျောင်းသားသည် ကျောင်းသားသည် စားမေးပွဲဖြေခွင့်မရ၊ ကျောင်းဝင်ပုံစံတွင် သူသည် အပေမထင်သည့်ကလေးဖြစ်ကြောင်း၊ အဖေမှာမည် ထည့်စရာ မရှိကြောင်းဖြင့် တွေ့ရှိလျှင်

တောင်းတက်ခွင့်ရသော်လည်း စာမေးပွဲဖြေခွင့် မရှိချေ။ တို့ကြောင့်လည်း ညီမလေး
သည် ကျောင်းမနေတော့ဘဲ ကျွန်မနှင့်အမေ အပြင်သို့ထွက်၍ အလုပ်ရှာလျှင်
သည် တစ်ဦးတည်းကျန်ရစ်ပြီး အခန်းအောင်းကာ နေတော့သည်။

တစ်နေ့သော နံနက်ခင်း ဝေလီဝေလင်း အချိန်တွင် ရဲများ လာရောက်နှိုး
ဆွဲ၍ အိပ်ရာမှ ထကြရပါသည်။ သူတို့က အိမ်ရှင်ကိုလည်း မေးပြီးပါပြီ။ ယခု
ကျွန်မတို့သည် သူတို့နှင့်အတူ ရဲဌာနသို့ လိုက်ခဲ့ရမည်။ မေးစရာရှိသည်ဆိုကာ
သဖြင့် ကျွန်မတို့သားအမိ သုံးဦးလည်း လိုက်ပါလာခဲ့ရသည်။ ရဲဌာနရောက်သော်
ရောက်တစ်ဦးက ကျွန်မတို့သည် မည်သည့်အလုပ်ကို လုပ်ကိုင်ကြသနည်း။ မည်ကဲ့သို့
အလုပ်ရရှိသနည်း။ မည်မျှ ဝင်ငွေရှိသနည်း စသဖြင့် မေးမြန်းစစ်ဆေးပါတော့သည်။

“နေပါဦးရှင်... ကျွန်မတို့ကို ဘာပြုလို့ ဒါတွေ မေးရတာလဲ”

“ကျွန်တော်တို့မှာ တိုင်ချက်ရှိလို့ပဲ။ ဆီညော်ရိုကာဒိုဆီကိုလိုနီ ဆိုတဲ့လူက
ဆိုင်ထားလို့ ခုလို ခင်ဗျားတို့ရဲ့ အခြေအနေကို စစ်ဆေးရတာပါ...”

အမေသည် အံ့အားအသင့်ကြီး သင့်သွားသည်။ ကျွန်မသည် ညီမလေးကို
ကြည့်လိုက်မိသည်။ ညီမလေးမှာ အသည်းကို စားနှင့် အဆွခံလိုက်ရသည့်အလား
အခြေအနေမှာ နာကျင်သွားသည့်ပုံမှာ သူ့မျက်နှာတွင် ပေါ်နေသည်။ ကျွန်မကိုယ်တိုင်
လည်း ဟုတ်မှ ဟုတ်ပါ့မလားဟု မယုံကြည်နိုင်အောင်ပင် ဖြစ်နေပါတော့သည်။

“ခင်ဗျားတို့ ဒီရောမမြို့ပေါ်မှာ တရားဝင် ကောင်းကောင်းမွန်မွန် လုပ်ကိုင်
သောက်နေထိုင်ခြင်း မရှိဘူးလို့ တွေ့ရရင် ခင်ဗျားတို့ကို ဖမ်းပြီး အချုပ်နဲ့
အဖိုလီကို ပြန်ပို့ရမှာပဲ”

တော်ပါသေးသည်။ ကျွန်မက ကျွန်မတို့ မည်သို့ လုပ်ကိုင်စားသောက်
ကြသည်ကို သက်သေသက္ကာယပြုပြီး ပြောပြနိုင်သဖြင့် တိုင်ချက်ကို ပလပ်လိုက်
ကြပါသည်။

သို့သော် ခံရချက်ကား မသက်သာလှ။ စော်ကားလွန်းလှသည်။ ချီးနှိမ်လွန်း
လှသည်။ ကျွန်မတို့ ခေါင်းမဖော်တဲ့အောင် လုပ်ခြင်းပေတည်း။

ကျွန်မသည် တစ်သက်လုံး ဤကဲ့သို့ ရဲများရှေ့တွင် အောက်ကျနောက်ကျ
ဖြစ်စွာ၊ ကြည့်ပါဦး... တိုင်သူက အဖေကိုယ်တိုင်၊ အဖေတိုင်ချက်အရ ကျွန်မ
အဖို့အား ရဲများက ပေါ်ဇိုလီသို့ အချုပ်ဖြင့် ပြန်ပို့သည် ဆိုကြပါစို့။ ရောမတွင်
ကျွန်မ၏နောင်ရေး အလားအလာသည် ပိတ်သွားချေတော့မည်။ ကျွန်မလည်း

ဘဝပျက်မည်၊ ပေါ်ဇိုလီတွင်လည်း အဖေလက်ချက်ကြောင့် အမျိုးမျိုး သမုတ်ခံရကာ တစ်သက်လုံး ခေါင်းမှ မဖော်ပုံပဲ နေထိုင်သွားရပေတော့မည်။ ကျွန်မက ၁၆ နှစ် ညီမလေးက ၁၁ နှစ်၊ အဖေရင်းကိုယ်တိုင်က ကျွန်မတို့အပေါ် ထိုးနှက်ချက်သည် မည်မျှပြင်းထန်ပါသနည်း... စဉ်းစားကြည့်ကြပါရန်...။

ကျွန်မသည် နောက်ထပ်တစ်ကြိမ်တည်းသာ ဥပဒေနှင့် ထိတွေ့ခဲ့ဖူးပါသည်။ ဤအကြိမ်မှာ ပွတ်ကာသီကာကလေးသာ ဖြစ်ပါ၏။

ဖြစ်ပုံမှာ မဂ္ဂဇင်းတစ်စောင်၏ မျက်နှာပိုးဓာတ်ပုံကြောင့် ဖြစ်ပါသည်။ ပင်လယ်ကမ်းစပ်တွင် ရိုက်ခဲ့ရသောပုံ ဖြစ်သည်။ ပုံမှာ ကျွန်မသည် ကမ်းခြေသုံး မျက်နှာသုတ်ပဝါ အကြီးကြီးတစ်ထည် ရစ်ပတ်ထားလျက် ဘာမှ အဖုံးအအုပ် မရှိသည့် ခြေထောက်တစ်ချောင်းက ရှေ့သို့ ဆန်တန်းကာ ဖော်ထားပုံ ဖြစ်ပါသည်။ ဤဓာတ်ပုံကို ကြည့်ခြင်းဖြင့် ကျွန်မ၏ခန္ဓာကိုယ်တစ်ခုလုံးသည် မျက်နှာသုတ်ပဝါကြီး ၏ အောက်ဝယ် ကိုယ်လုံးတီးဖြစ်နေသည် ဟူသည့်သဘောကို ဆောင်ပါသည်။ စိတ်ကူးယဉ်ကြည့်စရာ သက်သက်သာ ဖြစ်ပါသည်။ တကယ် လှစ်ဟပြုနေခြင်း လည်း မဟုတ်ပါ။ စင်စစ် ဓာတ်ပုံမှာ စိတ်ထကြွစေသည့်ပုံပင် ဖြစ်ပါသည်။ သို့သော် သန့်သန့်ရှင်းရှင်း ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ရိုက်ကူးထားသည်သာ ဖြစ်ပါသည်။

ထိုဓာတ်ပုံကို ရောမမြို့ရှိ ပြည်သူ့အကူအညီစာရိတ္တ ထိန်းသိမ်းကာကွယ်ရေး ဆိုင်ရာလူကြီးများက ညစ်ညမ်းသည့်ပုံဟုဆိုကာ တရားခွဲသဖြင့် ရဲတို့က မဂ္ဂဇင်း များကို တွေ့သည့်နေရာတွင်သိမ်းကာ ပုံနှိပ်ထုတ်ဝေသူကိုလည်း ဖမ်းဆီးလိုက်ပါသည်။

ဤအမှုတွင် ကျွန်မအား ဒဏ်ငွေအနည်းငယ်တပ်ရိုက်ပါသည်။ ကျွန်မ၏ ဖြစ်ချက်မှာ ရုံးတော်သို့ တရားခံဘက်မှ လာရောက်သက်သေခံရန် ပျက်ကွက်ပင် ဖြစ်ပါသည်။

ဤညစ်ညမ်းသည်ဆိုသော ဓာတ်ပုံများနှင့် ပတ်သက်၍ ပြောချင်ပါသေးသည့် အထက်ပါ ရုံးတင်ခံရသည့်ဓာတ်ပုံထက် 'အဖော်ကျူး' သည့် ပြက္ခတိပုံ ကျွန်မပါဝင် ရိုက်ကူးရသည့် "IT'S HIM YES YES!" ဓာတ်ကားထဲမှ အပိုပင် ဖြစ်၏။ ထိုခေတ်က ကျွန်မတို့၏ အီတလီကားများရိုက်လျှင် အချို့အခန်းများ ပြင်သစ်ပြည်အတွက် သီးခြားတစ်မျိုး ရိုက်ပေးရပါသည်။ အချို့အခန်းများ ဆိုသည့် မှာ ဖော်ခန်းများ ဖြစ်ပါသည်။ ပြင်သစ်ပြည်ရှိ ဆင်ဆာဥပဒေသည် အီတလီနိုင်ငံ

ဘက် မကြပ်တည်းပါ။ ထို့ကြောင့် အိတ်လီနိုင်ငံတွင် ရုံတင်ရန်အတွက် တစ်မျိုး၊
အခြားတစ်မျိုး ခွဲခြား ရိုက်ရပါသည်။

ထိုဇာတ်ကား ရိုက်ကူးစဉ် ကျွန်ုပ်မပါရသော အခန်းတစ်ခုကို ပြင်သစ်နိုင်ငံ
အတွက် တစ်မျိုးခွဲရိုက်ရန် ဖြစ်လာပါသည်။ ထိုအခန်းမှာ မင်းသမီး၏ ရံရွေတော်
အခန်း ဖြစ်ပါသည်။ ကျွန်ုပ်ကဲ့သို့ အခြားဇာတ်ရုံ မိန်းကလေးများလည်း ရံရွေ
ဘက် အဝတ်အစားများ ဝတ်ဆင်ပါဝင်ရပါသည်။ ဒါရိုက်တာက ဤအခန်းကို
ပြင်သစ်သို့ပို့ရန်အတွက် ကျွန်ုပ်တို့အား အပေါ်ပိုင်းတစ်ပိုင်းလုံး ချွတ်ရိုက်ရမည်ဟု
ဆိုပါသည်။ အခြားသော ဇာတ်ရုံမိန်းကလေးများသည် ဒါရိုက်တာက ဤသို့
ပြောလိုက်လျှင်ပင် မဆိုးမတွ အပေါ်မှ အင်္ကျီများကို ချွတ်လိုက်ကြပြီး အရိုက်ခံရန်
ဆင့်ဖြစ်နေကြပါသည်။ ကျွန်ုပ်ကမူ အနည်းငယ် တွန့်ဆုတ်နေပြီးမှ မထူးတော့ပါ
ဘူးဟု ယူဆကာ အပေါ်ပိုင်းကို ဖော်လိုက်ပါသည်။

ရိုက်ချက်မှာ မြန်လှပါသည်။ ချက်ချင်းပင် ပြီးသွားပါ၏။ ကျွန်ုပ်မသည်
ဤကဲ့သို့ ကင်မရာရှေ့၌ လှစ်ဖော်၍ ရုပ်ရှင်အရိုက်ခံရသော်လည်း ကျွန်ုပ်ကိုယ်ကို
ကျွန်ုပ်မ ကာမရာဂစိတ်ကြွဖွယ် မဖြစ်၊ လိင်စိတ်မဖြစ်ပေါ်ဟု ထင်ပါ၏။ ကျွန်ုပ်မ
ကိုယ်တို့ကျွန်ုပ်မ ခွဲကျကျနှင့် ကလေးကလားဆန်လှသည်ဟုသာ ထင်ပါသည်။

ရုပ်ရှင်ဇာတ်ကားများတွင် ဖော်ခန်းလှစ်ခန်း ပါဝင်သည်မှာ မကောင်းချေ။
ဤအခန်းများကြောင့် သရုပ်ဆောင်မှုအရှိန်ကို ယုတ်လျော့စေသည်သာမက
အနုညာ၏ လျှို့ဝှက်ကျစ်လှစ်မှု အရှိန်လည်း ပျက်ရချေသည်။ တကယ်တော့
အနုညီမိ ဝတ်စားဆင်ယင်၍ ကာမစိတ်တက်ကြွဖွယ် ရိုက်ကူးသည့်အခန်းများက
အနုညီမိတို့လုံးရိုက်ပြသည့်အခန်းများထက် ပညာပါသည်။ ပိုမိုထိရောက်ပါသည်။
အသိအရည်ကို ကျွန်ုပ်မ မနှစ်သက်၍မဟုတ်ပါ။ သဘာဝကဲ့သော ထိုအချစ်သည်
အနုညီမိတို့မှ လှပသိမ်မွေ့၍ ထူးကဲသော အကျိုးသက်ရောက်မှု ရှိသည်ဟု ကျွန်ုပ်မ
ထင်ပါသည်။

A SPECIAL DAY ဇာတ်ကားတွင် ကျွန်ုပ်နှင့် ခေါင်းဆောင်မင်းသား

အသိအရည်ထက်ထရော်နီတို့ နှစ်ဦးသား ကာမရာဂ စပ်ယုတ်ရသည့်ပုံမျိုးအခန်း
ဖြစ်ပါသည်။ ဤအခန်းသည် ဇာတ်ကားလုံးအတွက် အဓိကအခန်းလည်း ဖြစ်နေရာ
အထူးအရိုက်ခံ ဇာတ်ညွှန်းကို ဖော်ပြတည်းက ကျွန်ုပ်မမှာ စိတ်ဒုက္ခရောက်ခဲ့
ပါသည်။ ကျွန်ုပ်မအပို အလွန်ခက်နေပါသည်။ ဤအခန်းမျိုးကို အခြားမင်းသမီး
ဇာတ်ကားများ ရိုက်ကူးကြလျှင် ဤကိစ္စမျိုးတွင် အဆင့်ဆင့် စိတ်တက်ကြွ ပြောင်းလဲ

လာပုံက သက္ကန်လုပ်သည်အောင် အက်တင်လုပ်ရပါသည်။ ဒါကို ရိုက်ရပါသည်။
 ယင်းသို့ ရိုက်ကူးထားသည်ကို ပိတ်ကားပေါ်သို့ တင်ပြသော် ဟန်ဆောင်လုပ်
 ကြကြောင်း သိသာထင်ရှားလှပါသည်။ ကျွန်မအဖို့တော့ ခက်နေပါသည်။
 ကျွန်မသည် သရုပ်ဆောင်ရလျှင် စိတ်ရောကိုယ်ပါ သရုပ်ဆောင်တတ်သူ
 ဤအခန်းမျိုးကို ဘယ်လိုလုပ်ပြီး သဘာဝကျအောင် လုပ်ရပါမလဲဟု စဉ်းစား
 ဖြစ်နေရပါသည်။

ထိုအခန်းကို တကယ်ရိုက်ကြရသောအခါ ကျွန်မနှင့် မာဆယ်လိုတို့သည်
 အဝတ်အစားဟူ၍ တစ်ခုမျှမချွတ်ဘဲ ကိုယ်လုံးတီးဟန် အငွေ့အသက် လုံ
 မပါဘဲ အဝတ်အစားဖြင့်ပင် ရိုက်ကြရာ တကယ်ကောင်းသော အခန်းတစ်ခု ဖြစ်လာ
 သည်ကို တွေ့ရပါသည်။ ရင်ခုန်စရာ စိတ်ကြွစရာအခန်း ဖြစ်နေရာ ကိုယ်တုံး
 ချွတ်နှစ်ဦး စောင်ခြုံကြားတွင် ပျော်ပါးနေကြဟန် ရိုက်ပြသည်ထက် ပို၍ သဘာဝ
 သည်ကို တွေ့ရပါသည်။

လိင်ကိစ္စကို ကျွန်မ အမြတ်တန်းပြပါသည်။ ဤကိစ္စသည် ကိုယ်ရေးကို
 တာ ဖြစ်ပါသည်။ လျှို့ဝှက်နက်နဲပါသည်။ အစိုးတန်ပါသည်။ ကျွန်မသည်
 ဘယ်သောအခါမှ ဤကိစ္စကို ပေါ့ပေါ့တန်တန် ယူဆပြီး ညစ်ညမ်းညှိုးနွမ်းစေ
 မလုပ်ပါ။ ကျွန်မ ရုပ်ရှင်လောကအတွင်း၌ ဇာတ်ရံကလေးဖြစ်ရန်၊ အသိအမှတ်
 ကလေးပြုရန် ရုန်းကန်ကြိုးပမ်းနေရစဉ်ကာလက၊ တစ်စုံတစ်ယောက်နှင့် အ
 အိပ်ရမည်။ ထိုသူက ဇာတ်ကားထဲ ထည့်ရိုက်မည်၊ နေရာပေးမည် စသဖြင့်
 ဆွယ်ကြ၊ နူးကြသည်ကို ကျွန်မ မည်သို့မျှ စိတ်ကူးထဲပင် ထည့်၍မရ။ အခြေ
 သောမိန်းကလေးများသည် ဤနည်းဖြင့် ရုပ်ရှင်ထဲပါရမည်။ ပါလည်း ပါရပါသ
 ဆိုကာ လွယ်လွယ်ဖြင့်ပင် လိုက်လျောတတ်ကြပါသည်။

ကျွန်မကတော့ ဤသို့လုပ်မှ ဤအလုပ်မျိုးရမည်ဟု ဆိုသည်ကို နည်းနည်း
 ကလေးမှ မယုံကြည်ပါ။ ယုံကြည်သော မိန်းကလေးများလည်း သူတို့ကိုယ်
 လာဘ်ထိုးကြသဖြင့် နှစ်မွန်းကုန်ကြပါသည်။ ပျက်စီးကုန်ကြရပါသည်။ ကျွန်
 ကတော့ မိမိကိုယ်သာ မိမိ အားထားပါသည်။ ယုံကြည်ပါသည်။ တကယ်တော့
 ကျွန်မ ရုပ်ရှင်လောကအတွင်း ဝင်ရောက်ရန် ကြိုးပမ်းရာတွင် တကယ် ရုပ်ရှင်လုပ်
 ကို လုပ်ကိုင်နေကြသူ လူကောင်းများနှင့်သာ ဆုံစည်းရသည်က များပါသည်။
 သူတို့နှင့် တွေ့ရန်သာ ကျွန်မကလည်း ကြိုးပမ်းခဲ့ပါသည်။ ဤပုဂ္ဂိုလ်များနှင့်
 လိင်ပြဿနာ ပေါ်လာသော် ကျွန်မနှင့် ထိုလူများကြားတွင် ကြီးမားသော နံရံကြီး

ထားလိုက်ပါသည်။ ထိုသူများကလည်း ဤအကြောင်းကို သိကြပါသည်။
ကျွန်မ ရောမမြို့တွင်နေစဉ် တစ်ချိန်လုံး အနည်းငယ်မျှသော လူအချို့ကသာ သူတို့ကို
ကျွန်မကိုယ်ကိုပေးလျှင် ရုပ်ရှင်ထဲ ထည့်ရိုက်မည်ဟု ပြောခဲ့ဖူးကြပါသည်။

ဆိုဖီယာ၏ညီမ မာရီယာ

ကျွန်မတို့ သားအမိသုံးယောက် ပထမဆုံးအကြိမ် ရောမမြို့သို့ သွားရောက်
ဆိုင်ရစဉ်က အခန်းကျဉ်းကလေးတစ်ခုအတွင်း ကျပ်ကျပ်တည်းတည်း နေကြ
ခဲ့ပါသည်။ ဆိုဖီယာသည် အလုပ်ထွက်ရှာရပါသည်။ သူသည် အလွန်ရှက်တတ်
အခြေအနေက သူနှင့်အတူ အမြဲလိုက်ရပါသည်။ သူတို့နှစ်ယောက်သည် မနက်
အစော အိမ်မှထွက်ကြရပြီး ညမိုးချုပ်မှ ပြန်လာကြရပါသည်။ သူ နှစ်သမီးအရွယ်
ကျွန်မသည် တစ်နေ့လုံး ထိုအခန်းတွင်း၌ တစ်ယောက်တည်း နေခဲ့ရပါသည်။
ကျွန်မတွင် သူငယ်ချင်း အပေါင်းအဖော် ဟူ၍ မရှိပါ။ ရောမမြို့တွင် အလိတစ်ယောက်
မှ မရှိပါ။ နှစ်နှစ်ပတ်လုံး ကျွန်မသည် ထိုအခန်းလေးထဲတွင် တစ်ယောက်တည်း
နေခဲ့ရပါသည်။ ကျွန်မသည် အမှောင်ကို သေလှအောင် ကြောက်ပါသည်။ ညနေ
အဝင်ရီတရော မှောင်စပျိုးလာပြီဆိုပါက ကျွန်မတွင် ပူပန်သောကရောက်ရပါသည်။
ဥဗြစ်လာသော် မှောင်ထဲတွင်ပင် ငြိမ်ငြိမ်ကလေးထိုင်ကာ အမေတို့ ပြန်အလာကို
အာင့်ကာ ကြောက်စိတ်ဖြင့် ခူးတုန်နေပါသည်။

ကျွန်မက ဤအကြောင်းကို အမေအားပြောပြသောအခါ အမေက သူ့ကိုယ်ကို
နှစ်ကိုယ်ခွဲမပေးနိုင်ကြောင်း၊ ဆိုဖီယာအလုပ်ရရန် အရေးကြီးကြောင်း၊ ဆိုဖီယာ
အလုပ်ရမှ အိမ်လခပေးနိုင်မည်၊ စားသောက်နိုင်ကြရမည်၊ ကျွန်မအတွက်
အဆာအလှော် ထားနိုင်သည်ထက်၊ ဆိုဖီယာအလုပ်ရရေးက ပို၍အရေးကြီးသည်
ဟု ပြောဆိုပါသည်။

ကျွန်မ အပြင်သို့ထွက်နိုင်ပါသည်။ ကျောင်းတက်မည် ဆိုကလည်း
တက်နိုင်ပါသည်။ အမေသည် ဆရာဝန်တစ်ယောက်နှင့် အသိအကျွမ်း ဖြစ်ပါသည်။
သူ့အမည်မှာ ဟူဂိုကာဒန်းဖြစ်ပြီး ယနေ့အထိ ဆိုဖီယာ၏မိတ်ဆွေကောင်းတစ်ဦး
ဖြစ်လာပါသည်။ ထိုဆရာဝန်က ကျွန်မအား တစ်ခုခုလုပ်ကိုင်၍ လှုပ်လှုပ်ရှားရှား
နေ့ ဘာသာရပ်တစ်ခုခု လေ့လာရန် သို့မဟုတ် အင်္ဂလိပ်စာသင်ကြားရန် တိုက်တွန်း
ပြောဆိုဖူးပါသည်။ သို့သော် ကျွန်မမှာ လူ့လောကအတွင်းသို့ ရည်မှန်းချက်မရှိ၊

အကြောင်းမှိုသက်သက် အချင်းနှီး လူလာဖြစ်ရသကဲ့သို့ ဘာမှ မလုပ်ချင်၊ မကိုင်ချင်-
အမြဲတစေ ဘေးကရောက်ကာ ကြောက်လန့်ပူဆွေ၍သာ နေတတ်သူ ဖြစ်နေပါသည်။
ရှည်လျားစွာသော နှစ်နှစ်တာကာလပတ်လုံး တစ်ယောက်တည်း အခန်းကျွတ်
ကလေးအတွင်းဝယ် မှောင်လျှင် ဒူးတုန်အောင် ကြောက်နေမိသော ကျွန်မသည်
ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ဘယ်သူမှန်း ဘယ်ဝါမှန်းလည်း မသိ၊ ဘာလုပ်ချင်မှန်းလည်း
မသိ၊ နောက်ဆုံး ကုန်ကုန်ပြောရလျှင် ကိုယ်ပိုင်နာမည်ပင်မရှိသည့်ဘဝ
သည်အတိုင်း ရင်ဆိုင်ကုန်ဆုံးစေခဲ့ပါသည်။

ကြား အိမ်ထောင်ရေးကိစ္စများကို သိရှိရပါသည်။ အိမ်ထောင်ရေးကိစ္စများကို သိရှိရပါသည်။
ဝိထုတရားမဲ့လျှင် ခွင့်ပေးပြီး နောက်တွင် ခွင့်ပေးပါမည်။ ခွင့်ပေးပါမည်။
ရန်ကင်းရှင်းတင်ပြီးနောက် အိမ်ထောင်ရေးကိစ္စများကို သိရှိရပါသည်။ အိမ်ထောင်ရေးကိစ္စများကို သိရှိရပါသည်။
အိမ်ထောင်ရေးကိစ္စများကို သိရှိရပါသည်။ အိမ်ထောင်ရေးကိစ္စများကို သိရှိရပါသည်။
အိမ်ထောင်ရေးကိစ္စများကို သိရှိရပါသည်။ အိမ်ထောင်ရေးကိစ္စများကို သိရှိရပါသည်။
အိမ်ထောင်ရေးကိစ္စများကို သိရှိရပါသည်။ အိမ်ထောင်ရေးကိစ္စများကို သိရှိရပါသည်။
အိမ်ထောင်ရေးကိစ္စများကို သိရှိရပါသည်။ အိမ်ထောင်ရေးကိစ္စများကို သိရှိရပါသည်။
အိမ်ထောင်ရေးကိစ္စများကို သိရှိရပါသည်။ အိမ်ထောင်ရေးကိစ္စများကို သိရှိရပါသည်။
အိမ်ထောင်ရေးကိစ္စများကို သိရှိရပါသည်။ အိမ်ထောင်ရေးကိစ္စများကို သိရှိရပါသည်။
အိမ်ထောင်ရေးကိစ္စများကို သိရှိရပါသည်။ အိမ်ထောင်ရေးကိစ္စများကို သိရှိရပါသည်။
အိမ်ထောင်ရေးကိစ္စများကို သိရှိရပါသည်။ အိမ်ထောင်ရေးကိစ္စများကို သိရှိရပါသည်။
အိမ်ထောင်ရေးကိစ္စများကို သိရှိရပါသည်။ အိမ်ထောင်ရေးကိစ္စများကို သိရှိရပါသည်။

အခန်း (၈)

၁၉၅၂ ခုနှစ်၊ ကျွန်မအသက် ၁၈ နှစ်အရွယ် ရုပ်ရှင်ဇာတ်ကားတစ်ခုတွင် အမေဆုံးအကြိမ်အဖြစ် အခန်းကောင်းမှ စတင်သရုပ်ဆောင်ခွင့် ရရှိခဲ့ပါသည်။ ဇာတ်ကားရိုက်စဉ် ကျွန်မ၏မှာမည်လည်းပျောက်ကာ အသက်ပါပျောက်မလို ခုခံရာမှ ကံကောင်းထောက်မရှု ချမ်းသာရာ ရခဲ့ပါသည်။

အမေသည် တစ်နေ့တွင် အီတလီ ရုပ်ရှင်ကုမ္ပဏီတစ်ခုက ငွေနှည်းနှည်းဖြင့် ရိုက်ကူးမည့် AFRICA UNDER THE SEAS ဇာတ်ကားတွင် မင်းသမီး သတ်တစ်ယောက် ပါဝင်မည်ဖြစ်ရာ ထိုမင်းသမီး၏ အခန်းများမှာ များသောအားဖြင့် အောက်အခန်းများချည်း ဖြစ်သည်။ ရောမမြို့အနီးတွင်ပင် ရိုက်ကူးမည်ဟူသော တောင်တစ်ခု ရခဲ့ပါသည်။ ကျွန်မတို့သားအမိ ထိုသတင်းအရ ရုပ်ရှင်ကုမ္ပဏီသို့ ချွေးရောက်ကြရာ လမ်းတွင် အမေက ရှေးနည်းတူ ဒါရိုက်တာ မာမင်လီရှိုင်နှင့် ဆွေစဉ်က မေးသမျှ အင်္ဂလိပ်လိုဖြေရန် သင်ကြားသကဲ့သို့ ယခုလည်း သူတို့ သမေးမေး လုပ်နိုင်တယ်ပြော၊ ရေကူးတတ်သလားမေးလျှင်လည်း ကူးတတ်သည် ဟု ပြောရန် မှာကြားပါသည်။

“ဟင်... မာမိနာ၊ ကျွန်မမှ ရေမကူးတတ်တာ”

“အို... သင်မှာပေါ့အော့၊ ပါရအောင်သာလုပ် ရေကူးတတ်ဖို့ မေမေ့တာနဲ့

ကျွန်မတို့၏ ပေါ်ဇီလီမြို့ကလေးသည် ပင်လယ်ကမ်းခြေ၌ တည်ရှိသော်လည်း ကျွန်မတို့ မြို့သူမြို့သားများ ရေမကူးတတ်သည်မှာ အဆန်းမဟုတ်ပါချေ။ ကျွန်မသည်

ပင်လယ်ထဲ ရေဆင်းချိုးဖူးပါသည်။ သို့သော် ခြေထောက်မီနိုင်သည့်နေရာမှ တစ်ဖပါး မရွေ့ဖူးပါ။

အိတလီ ရုပ်ရှင်ကုမ္ပဏီမှ ကုမ္ပဏီပိုင်ရှင်က ကျွန်မအား ရေကူးတတ်မကူး တတ် မေးသော် ကျွန်မဖြေလိုက်ပုံမှာ အမှေအား များစွာရုတ်ယူစရာဖြစ်ပေလိမ့်မည်။ ကျွန်မ ဖြေပုံကတော့-

“ရန်ပိယ်လိုပါပဲ”

ဟူ၍ ဖြစ်ပါ၏။

“ကောင်းပြီ၊ မင်းလုပ်ရမယ်၊ ဒါပေမယ့် နေဦး မင်းရဲ့နာမည်ကို တို့မကြိုက်ဘူး။ ဆော်ဖီယာလာစရို ဆိုတဲ့နာမည်က သူများတကာနာမည်တွေနဲ့ တူနေတယ်။ ပြီးတော့လည်း ဒီနာမည်က ဟို ရုတ်ရုတ် ရုတ်ရုတ် ဖူးမက်တီနဲ့ ဆက်သွယ်နေတော့ တို့ပြောင်းပစ်မှ ဖြစ်မယ်”

“ကျွန်မနာမည်အရင်းက ဆီကိုလိုနီ ဖြစ်ပါတယ်ရှင်”

“ဟာ ဒီနာမည်ကြီးက ပိုဆိုးသေးတယ်၊ ဆပ်ကပ်ထဲက နာမည်လိုလို့ ဘာလို့လို့နဲ့၊ မကောင်းဘူး-မကောင်းဘူး၊ တို့နာမည်အသစ်ရှာရမယ်၊ ဒီလိုလေကွာသိပ်ပြီးတော့လည်း အိတလီမဆန်ရဘူး၊ တိုတိုနဲ့ သန်သန်ရှင်းရှင်းနဲ့ ခေါ်လို့ကောင်းရမယ်၊ မှတ်မိနိုင်ရမဲ့နာမည်မျိုး ဖြစ်ရမယ်”

ထိုအချိန်က ဤကုမ္ပဏီပိုင်ရှင်သည် ဇာတ်ကားတစ်ကား ရိုက်ကူးပြီးစေရုံ သေးသည်။ ထိုဇာတ်ကားတွင် ဆွီဒင်အမျိုးသမီး မာတာတောရင် ပါဝင်သည်။ ယင်းဇာတ်ကား၏ ပိုစတာကြီးကလည်း ကျွန်မတို့အနီးရှိ နံရံတွင် ကပ်ထားသည်။ မင်းသမီး၏ပုံနှင့် နာမည်ကလည်း ထင်ထင်ရှားရှား ပေါ်လွင်နေသည်။ ကုမ္ပဏီပိုင်ရှင်သည် ထိုပိုစတာကြီးကို မော့ကြည့်နေရင်းက သူ့မျက်နှာမှာ ဝင်းထိန်လာသည်။

“ဟုတ်ပြီ... ဟုတ်ပြီ... တောရင်... တောရင်”

ပြောပြောဆိုဆို သူသည် ဓာရွက်တစ်ရွက်ပေါ်တွင် နာမည်များ ရေးချုပ်ပါးစပ်ကလည်း တာတွတ်တွတ် လိုက်ဖတ်နေသည်။

“တောရင်၊ ကောရင်၊ ဒေါရင်...”

“လောရင်” ဟူသည့် နာမည်ရောက်သော် သူသည် ရုပ်လိုက်သည် သဘောကျသွားပုံလည်း ရသည်။

“ဆော်ဖီယာလောရင်၊ ဟာ မကောင်းဘူး၊ ဆော်ဖီယာ ဇာလုံးပေါင်းငါ့မကြိုက်သေးဘူး၊ အိတလီနိုင်ငံရဲ့အပြင်ဘက်မှာ ဆိုဖီယာဆိုတဲ့ နာမည်ကို ဓာ

မင်း မှားပေါင်းတယ်လို့ ထင်နေကြမယ်၊ ဒီတော့ ဆော်ဖီယာကို ဆိုဖီယာလို့ ခေါ်လိုက်မယ်၊ ဒီတော့ မင်းရဲ့နာမည်က ဆိုဖီယာလောရင်... ဟုတ်ပြီလား၊ ကြိုက် လား...”

ကျွန်မလည်း ချက်ချင်းပင် လက်ခံသဘောတူလိုက်ပါသည်။ သို့သော် ကျွန်မ နှုတ်စာအုပ်တွင် ဖ (ph) သံကို အက်ဖ် (f) သံမထွက် ပ (p) သံသာ ထွက်ပါသည်။ ထို့ကြောင့် ကျွန်မသည် ဆိုဖီယာလောရင်ဟု အမည်တွင်လာသော ကျွန်မတို့ ပေါ်ဇိုလီမှ အသိအကျွမ်းက ကျွန်မအား “ဘာပြုလို့များ ဆိုဖီယာ အခေါ်ခံချင်ရတာပါလိမ့်” ဟု တအံ့တဩဖြစ်နေကြပါသည်။ သူတို့အသံထွက် နှုတ်စာ ဖီ မဟုတ်ဘဲ ပီ ဖြစ်နေပါသည်။

ကျွန်မ ကုမ္ပဏီပိုင်ရှင်၏ ရုံးခန်းအတွင်း၌ သူရဲကောင်းသဖွယ် ပြုမူပြောဆို ထည့်ကတခြား၊ တကယ်တကယ် ရုပ်ရှင်ရိုက်ရန် တိုင်ဟီးနီးယန်းပင်လယ်တွင်း သင်္ဘောဦးအရောက်တွင်ကတစ်မျိုး ဖြစ်နေပါသည်။ ဒါရိုက်တာက ပြောပါသည်။ ကျွန်မသည် ဤ ဘယ်ညာ ယိမ်းထိုးနေသည့် သင်္ဘောဦးပိုင်းမှ ရေထဲသို့ ခုန်ချ နေသည်... တဲ့။

သင်္ဘောသည် အတော်အတန်ကြီးသည့် ရွက်သင်္ဘော ဖြစ်ပါသည်။ သင်္ဘော ကျွန်မ ခုန်ချရမည်ဆိုသော အောက်မှ ပင်လယ်ရေပြင်ကို ကြည့်လိုက်ရာ သင်္ဘောကလေးဖြင့် ရေပြင်တစ်ခုလုံးကလည်း မည်းမှောင် နက်ကြုတ်နေကာ ရန်စောင် နေသည်နှင့် တူလှပါတော့သည်။

“ဟင်... ကျွန်မ ရေမကူးတတ်ဘူး၊ ရေမကူးတတ်ဘူး၊ ကျွန်မကိုပြန်ပို့ပါ၊ ကျွန်မကို ပြန်ပို့ပါ၊ ရောမကို ပြန်ပို့ပေးကြပါ”

ကျွန်မ ကြောက်ကြောက်ရွံ့ရွံ့နှင့် ပြန်ပို့ရန်သာ ပြောနေမိသည်။ ဒါရိုက်တာက ပြောသင့်နေသည်။

“တို့ ဒီကို ကားရိုက်ဖို့ ထွက်လာကြတာ၊ ပစ္စည်းတွေရော လူတွေရော သင်္ဘောသမားတွေရော ဘယ်လိုလုပ် ပြန်ပို့ရမလဲ”

ဒါရိုက်တာက ကျွန်မအား ရွတ်ချသည့်သဘောဖြင့် ပြောသည်။ ကျွန်မမှာ ကြောက်အားက ပိုနေသဖြင့်-

“ဒီလိုလုပ်... လုပ်ကြပါလားရှင်၊ ရှင်တို့ နည်းနည်းကလေး သည်းခံစောင့် နားကြပါ၊ ကျွန်မ... ကျွန်မ... ရေ... ရေကူးသင်ပါမယ်၊ ကျွန်မကို ရေကူးသင် ကြပါ၊ လူတိုင်း ရေကူးတတ်ကြတယ် မဟုတ်လား၊ ကျွန်မကို အရင်သင်ပေး

ကြပါဦးရှင်... ကျွန်မ... ကျွန်မ မြန်မြန်ကူးတတ်အောင် ကြိုးစားပါ့မယ်...”

“အေး...ဟုတ်ပြီ၊ ကောင်းတယ်... ကောင်းတယ်”

ဒါရိုက်တာက ပြောင်သလိုလို ပြောလိုက်ပြီး ဆက်လက်၍-

“ခုတော့ ဒီကဒ်ကို ရိုက်ရဦးမယ်”

“ဘယ်ကဒ်လဲရှင်...”

“မင်း ရေထဲခုန်ချရမယ့်အခန်းလေ...”

ကျွန်မ မေ့ချင်သွားမိသည်။

“မလုပ်ကြပါနဲ့ရှင်၊ ကျွန်မ ရေထဲရောက်သွားရင် တစ်ခါတည်း ပြန်ပေါ်လာမှာ မဟုတ်ပါဘူး”

“ဒီမယ် မင်းဘာမှ မပူနဲ့ ရေကူးကျွမ်းကျင်တဲ့လူတစ်ယောက်က ရေထဲမှာ အသင့်စောင့်နေမယ်၊ မင်းရေထဲကျသွားတာနဲ့ တစ်ပြိုင်နက် အဲဒီလူက လာဆယ်မှာပဲ၊ ဘာမှ ကြောက်စရာမရှိဘူး။ ကင်မရာ အသင့်ဖြစ်ပြီ ငါက ခုန်ချဆိုရင် မင်းက ခုန်သာချလိုက်၊ အသက်အောင့်ပြီး တစ်ခါတည်းသာ ခုန်ချလိုက်၊ ရေထဲမှာလည်း ဟိုလူလာပြီး မဆယ်မချင်း အသက်မရှူနဲ့ အောင့်ထား ဟုတ်လား၊ ကဲ... ကဲ ရိုက်မယ်၊ အသင့်ပြင်ကြ”

ဒါရိုက်တာသည် စိတ်ပညာကို နားလည်သူ ဖြစ်ဟန်တူသည်။ အကယ်၍သူ ကျွန်မအား နောက်ထပ် နှစ်မိနစ်ခန့် အချိန်ပေးထားပါလျှင်ကျွန်မ၏ ကြောက်စိတ်သည် ပြန်လည်နိုးထလာကာ ကျွန်မသည် ရေထဲသို့ ခုန်ချတော့မည်မဟုတ်ပေ။ ထို့ကြောင့် သူသည် ကပျာကသီပင် ကားရိုက်ရန် ပြင်ဆင်တော့သည်။

ကျွန်မ၏ ခန္ဓာကိုယ်တွင်း၌လည်း တိရစ္ဆာန်စိတ်ကလေးက ခိုအောင်းနေသည်။ ထိုစိတ်ကပင် ကျွန်မအား မိုက်မိုက်ကန်းကန်းလုပ်ရန် တိုက်တွန်းတတ်သည်။ ယခုလည်း သူက တွန်းထိုး၍ပင် လွှတ်နေချေပြီ။

ကျွန်မသည် ထိုစိတ်ပြင်ပင် ဒါရိုက်တာပြောသလိုလုပ်ပြီး ရေထဲသို့ ခုန်ချလိုက်တော့သည်။ ကျွန်မ ရေထဲသို့ ကျသွားသည့်နေရာမှာ သင်္ဘောမှ ချာလပတ်ရမ်းထဲ လည်ပတ်နေသည့် ယန်ကာနှင့် သီသီကလေး လွှတ်ရုံမျှသာ ဖြစ်သည်။ ရေထဲတွင် နားမှလေများ ထွက်ကာ အူနေစဉ်ပင် သူတို့ ကတိပြုထားသလို သန်မာလက်ကြီးနှစ်ဘက်က ကျွန်မအား ချက်ချင်းပင် ဆွဲယူလိုက်ပြီး ရေပေါ်သို့ ဆွဲသွားပါသည်။ သည်တော့မှလည်း အသက်ကို ပြင်းစွာ ရှူသွင်းလိုက်နိုင်သည်။ ကျွန်မတို့ခေါင်းပေါ်မှ သင်္ဘောပေါ်ရှိ လူအားလုံးက လက်ခုတ်တီး၍ တစ်ခဲနဲ

ဩဘာပေးလျက် ရှိကြသည်။ ကျွန်မကို ဆွဲယူလာသော လူကမူ စိတ်အလွန်ဆိုးသည်။

“ဒီကောင်တွေ သောက်ရူးတွေပဲ ကြည့်စမ်းပါဦး၊ မင်းကို ဒီယန်ကာရီတဲ့ ဘက်မှာ ခုန်ချခိုင်းရသလား၊ ကံကောင်းလို့ ယန်ကာက ဝါးသွားတော့မလို့၊ သီသီကလေး လွတ်သွားတယ်၊ သူတို့က ကင်မရာရိုက်ဖို့ အလင်းရောင်ရှိရင်ပြီးရော၊ ဘာမှ ဂရုစိုက်ကြတာ မဟုတ်ဘူး၊ မင်း သိပ်ကံကောင်းတယ်”

ဟု သူက ပြောပါသည်။

ဤလူပင် ကျွန်မအား ရေကူးသင်ပေးပါသည်။ ကျွန်မ အားလပ်သည့် အချိန်တိုင်း သူက ရေကူးသင်ပေးရာ သူ့သင်ကြားမှုကြောင့်ပင် အချိန်အနည်းငယ် အတွင်းမှာပင် ကျွန်မ ကောင်းစွာ ရေကူးတတ်လာရပါသည်။

ရိုက်ဆဲ ဇာတ်ကားမှာလည်း ရေအောက်အခန်းက အများဆုံး ရိုက်ကူးရာ ကျွန်မသည် အသက်ရှူအောက်ဆီဂျင် မျက်နှာဖုံးတပ်နည်း၊ ခြေထောက်တွင် အလေးချိန်ဆွဲ၍ ရေကူးနည်း၊ ရေပေါ်ပြန်တက်နည်း၊ ရေငုပ်နည်း စသဖြင့် ရေအောက် နည်းညာအားလုံးကို ကျွမ်းကျမ်းကျွင်ကျင် တတ်မြောက်လာပါသည်။ ဇာတ်ကား အစီအစဉ်အရ ရိုက်ပြီးသော် ကျွန်မသည် ရေကူးကောင်းတစ်ယောက် ဖြစ်လာပါသည်။ ကျွန်မ၏ ကိုယ်တွင်းမှ တွန်းအားပေးလိုက်သည့် တိရစ္ဆာန်စိတ်ကိုပင် ကျေးဇူးတင် ချီးမွမ်းသည်။

အဆိုပါ AFRICA UNDER THE SEAS ဇာတ်ကားမှာ (A)

နှင့်ရှိသော ဇာတ်ကားမဟုတ် (B-) ဘီအနုတ်လက္ခဏာသာသာ ဇာတ်ကား ဖြစ်ပါသည်။ ထို့ကြောင့် ရုပ်ရှင်အဏ္ဏဝါရေပြင်ထက်ဝယ် ရေပွက်ကလေးမှ အခြေခံခြင်းမရှိဘဲ မထင်မရှားဖြင့်ပင် ပြီးသွားပါသည်။ ကျွန်မ၏ ရေကူးဝတ်စုံဖြင့် ဇာတ်ကားများကား အများအပြား ပေါ်ထွက်လာပါသည်။ သို့သော်လည်း အောက်ဆီဂျင်ဘူး ကျောပြင်ချိတ်ကာ ခွေးကူးကူးပြရသည့် ဇာတ်ကားမျိုးထက် အထက် ထင်ရှားကျော်ကြားမည့် အခန်းမျိုးမှ ပါဝင်နိုင်ရန် ကျွန်မတို့ သားအမိ အလုပ်ရှာရသည့် သံသရာဝဲဩဇာအတွင်း ပြန်လည်သက်ဆင်းကြရပြန်ပါသည်။ ဤအတွင်းမှ ကျွန်မ၏ ချိုင်းကြားတွင် အထက်ပါဇာတ်ကားမှ ကျွန်မ၏ ရေကူး နည်းဖြင့် ပုံများ တစ်ပုံကြီး ပါလာတတ်ပါသည်။ သို့သော် ရုပ်ရှင်ကုမ္ပဏီပိုင်ရှင် ဤပုံများကြောင့် ကျွန်မအား ချက်ချင်းလက်ငင်း ငှားရမ်း စာချုပ်ကြသည့် နည်းပါး။

၁၉၅၃ ခုနှစ်တွင် နာမည်ကြီး ရုပ်ရှင်မင်းသမီး ဂျီနာလိုလိုဘရီဂျီဒါ
 သူသိသည် မဟုတ်ပါဘဲနှင့် သူ့ရိုက်ရမည့်ဇာတ်ကားတစ်ခုကို ကျွန်မအား ပေးလို
 သည်ဟု ဆိုကြပါသည်။ ဤဇာတ်ကားသည် ကျွန်မအား ရုပ်ရှင်လောက လာ
 ကြောင်းပေါ် တင်ပေးလိုက်သည့် ကျွန်မ၏ ပထမဆုံး အဓိကဇာတ်ဆောင်အဖြစ်
 သရုပ်ဆောင်ရသည့် ဇာတ်ကား ဖြစ်ပါသည်။ ထိုဇာတ်ကားမှာ အီတလီရုပ်ရှင်
 ကုမ္ပဏီတစ်ခုက ရက်ရက်ရောရော ခမ်းခမ်းနားနား ရိုက်ကူးမည့် ဇာဒီ၏ အော်သ
 ဇာတ် Aida အမည်ရှိ ဇာတ်ကားဖြစ်ပါသည်။

ကနဦးက ထိုကားတွင် ဂျီနာလိုလို ပါဝင်ရမည် ဖြစ်ပါသည်။ ဇာတ်ကား
 အော်ပရာပြဇာတ်ကြီးကို ရိုက်ကူးရသည့်ဇာတ်ကားဖြစ်ရာ သီချင်းဆိုခန်းများတွင်
 ထိုစဉ်က အဆိုဘုရင်မ ဂျီနာတာတီဘော်လ်ဒီက နောက်ခံဆိုပေးပြီး ဂျီနာက လှေ
 ပါးစပ်လှုပ်ပြီး သရုပ်ဆောင်ရမည် ဖြစ်ပါသည်။ ဤသည်ကို ဂျီနာက မကြိုက်
 အဆိုတော်တစ်ဦး၏ လူစားသဖွယ် ကပြသရုပ်ဆောင်ရခြင်းသည် မိမိ၏ မင်းသမီး
 အဆင့်အတန်း လျော့ကျစေသည်ဟုဆိုကာ ထိုဇာတ်ကားကို မရိုက်တော့
 လက်လွှတ်လိုက်ပါသည်။

ရုပ်ရှင်ကုမ္ပဏီဘက်ကလည်း ထိုကားကိုရိုက်ရန် အစစအရာရာ ပြင်ဆင်
 ဖြစ်နေသဖြင့် လူစားအဖြစ် အလိုရှိရာ ကျွန်မနှင့် သွားတွေ့ကြပြီး ကျွန်မအ
 ငှားရမ်းလိုက်ပါတော့သည်။ တကယ်တော့ ဤဇာတ်ကားသည် ကျွန်မနှင့် သင့်လျော်
 သည်တော့ မဟုတ်၊ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် ကျွန်မအသံအစစ်ဖြင့် သီချင်းဆို
 မထွက်ရဘဲ တစ်ပါးသူက ဆိုပေးရမည်ဖြစ်သောကြောင့် ဖြစ်ပါသည်။ မည်သို့ပင်
 ဖြစ်စေ ပြောင်ပြောင်မြောက်မြောက် သရုပ်ဆောင်ရမည့်အခန်းများ ပါဝင်နေသဖြင့်
 ကျွန်မအတွက် အခွင့်အရေးကောင်းဖြင့် ကြိုကြိုက်နေရကား ကျွန်မကလည်း လက်
 လိုက်ခြင်းပင် ဖြစ်ပါသည်။

ပထမဆုံး ကျွန်မလုပ်သည်မှာ တီဘောလ်ဒီ၏ Aida သီချင်း ဓာတ်ပြာ
 ယူပြီး နေ့ပေါင်းများစွာ နာရီပေါင်းများစွာဖွင့်၍ နားထောင်ခြင်းပင် ဖြစ်သည်။
 နားထောင်ဖန်များသော် သီချင်းစာသား တေးသွား တီဘောလ်ဒီ၏ အဆွဲအထု
 လေယူလေသိမ်း အဖြတ်အတောက် စသည်တို့ကို နားစွဲလာပါတော့သည်။ သို့
 နားစွဲလျှင်ပင် အတုလုပ်၍ လိုက်လံသီဆိုရာ မူလအဆိုရှင်နှင့် တစ်သားတည်း
 တစ်ထပ်တည်း ကျလာပါသည်။

ထိုဇာတ်ကားကို စတင်ရိုက်ကြသော် ကျွန်မနှင့် တီဘောလီဒီ တို့သည် ဆန်းစဉ်းတည်းက သိဆိုနေသလိုဖြစ်နေကာ ကျွန်မကိုယ်တိုင်လည်း ကျွန်မ၏ ဝမ်းထဲ နှင် သီချင်းဆိုသံများ ထွက်ပေါ်နေသည်လားဟု ခံစားမိပါသည်။

ယင်းဇာတ်ကားတွင် ခရစ်တော်မပေါ်မီ ၁၂၃၀ ခုနှစ်က အဝတ်အစားများ ဆန်းသင်ရိုက်ကူးရရာ ထိုအဝတ်အစားများမှာ အလွန်လှပလှပါသည်။ ကျွန်မနှင့် ဆည်း များစွာ လိုက်ဖက်ညီလှပါသည်။ အာဖရိကနွယ်ဖွား ဆံပင်ပုံစံ၊ ရတနာ အလွန်လက်ဝတ်လက်စားအမျိုးမျိုး အထူးသဖြင့် အသားမည်း မိတ်ကပ်လိမ်းခြယ် ရော ကျွန်မ၏ ရုပ်လုံးသည် ကြွတက်လာပါသည်။ ကျွန်မသည် ရုပ်ရှင်ကားရိုက် နှစ် ရှိသည့်နေ့ဆိုလျှင် စတူဒီယိုသို့ နံနက်စောစော ကျွန်မကို ခေါ်မည့်အချိန်ထက် အနာရီခန့် စောရောက်အောင်သွားကာ နဖူးမှစ၍ ခြေအထိ မျက်နှာနှင့် တစ်ကိုယ် တည်းကို မိတ်ကပ်လိမ်းပါသည်။ မိတ်ကပ်မှာ ဆိုဖီယာ အညိုရောင် ဖြစ်ပါသည်။ ကျွန်မနှင့် အလွန် လိုက်ဖက်ညီလှရာ ကျွန်မ၏ ကိုယ်မှာ ထူးခြားစွာပင် ထင်းခနဲ ဖြစ်နေပါသည်။

ကျွန်မတို့ ရုပ်ရှင်ရိုက်ရသည့် စတူဒီယိုမှာ အပူငွေ့ပေးသည့်စက် မရှိပါ။ ထို့ကြောင့် ဆောင်းတွင်းအလယ်ကြီး၌ ကားရိုက်ရသည်တွင် ကျွန်မ သီချင်းဆိုရန် မိတ်ကပ်လိုက်တိုင်း ပါးစပ်ရှေ့တွင် အငွေ့များ ပေါ်လာတတ်ပါသည်။ ထို့ကြောင့် ကျွန်မသည် ကင်မရာရှေ့မရောက်မီ ပါးစပ်တွင်း၌ အာငွေ့ကင်းအောင် ရေခဲများကို မိတ်ကပ်ထားပါသည်။ လက်ထောက်တစ်ဦးကလည်း ကင်မရာဘောင်အပြင်ဘက်မှ အဖို့ အားကောင်းသည့် ဆံပင်အခြောက်လှမ်းစက်ကို ကိုင်ထားကာ ကျွန်မပါးစပ်ဟု ဆိုင်း လေမှုတ်ပေးရပါသည်။ တစ်ခါတစ်ရံ ပါးလွှာသော အဝတ်အစားများဖြင့် မိတ်ကူးရရာ ကျွန်မတွင် ချမ်းလွန်း၍ အသားများပင် ပြာလာတတ်ပါသည်။

ဤကားထွက်လာသော် ကားကောင်းတစ်ခု ဖြစ်နေသည်ကို တွေ့ရပါသည်။ ကျွန်မအဖို့လည်း ကျွန်မ ကြိုတင်၍ ဖျော်မှန်းနေသော (တကယ်တော့ ဖျော်လင့်ချက် ကားရန် ပြင်ဆင်ထားပြီး ဖြစ်ပါ၏) ကြော်ငြာမှုတို့၊ ဝါဒဖြန့်မှုတို့ကို ရလိုက်ပါ သည်။ ဤဇာတ်ကားကို အနုအပြား ဖြန့်ချိပြသရာ ကျွန်မအား အင်္ဂလန်နှင့် အာဖရိကန် တိုင်းပြည်များက ပထမဆုံးကြည့်ကြရသည့် ဇာတ်ကားပင် ဖြစ်ပါသည်။

ဤ Aida ဇာတ်ကားအတွက် ကျွန်မ ရရှိသည့် အခကြေးငွေမှာ ကျွန်မတို့ အနု ဘယ်တုန်းကမှ မမြင်ဖူး၊ မရဖူးသည့် ပထမဦးဆုံးအကြိမ်အဖြစ် အများဆုံး နှင့် ငွေကြေးပမာဏ ဖြစ်ပါသည်။

ကျွန်မတို့ သားအမိမှာ ထိုငွေများဖြင့် ဟိုဟာလုပ်ရ ကောင်းနိုးနိုး၊ ဒီဟာ လုပ်ရကောင်းနိုးနိုး ဖြစ်နေကြပါသည်။ သပ်သပ်ရပ်ရပ် အခန်းတစ်ခုတွင်နေရန် အတိုးအတွားတို့ကို ထောက်ပံ့ရန်၊ အလွန်လိုအပ်နေသော အဝတ်အစားဝယ်ရန် စသဖြင့် မဆုံးနိုင်သော လိုချင်ရာ ဝယ်ချင်ရာများကို တန်းစီ ကြည့်ကြပါသည်။ သို့သော် ဤအချိန်၌ ကျွန်မတို့တွင် အလိုအပ်ဆုံးအရာကား ညီမလေး မာရီယာ အား အရှက်ကြီးရှက်နေရာမှ ကယ်မရန် ဖြစ်သည်ဟု တွက်လိုက်မိပါသည်။ သူကလေးအား ကျောင်းသို့ စေလွှတ်ရန်မှာ အဖေ၏မှာမည်တပ်ခွင့်ရမှ ဖြစ်ပါမည်။ အဖေသည် အဖေအား မာရီယာနှင့်ပတ်သက်၍ ဤကိစ္စကို မကြာခဏ တွေးမိ ပြောဖူးပါသည်။ သို့သော် အဖေသည် အမေက အတင်းအကြပ် နားပူနားသေ လုပ်လာတိုင်း နာမည်မပေးဟုဆိုကာ အကြောက်အကန်ပင် ငြင်းလေ့ရှိပါသည်။

“ဘာပြုလို့ မာရီယာကို ရှင်နာမည်မပေးချင်တာလဲ၊ သူဟာ ရှင်သမီးလေး၊ ရှင်လည်း သိပါတယ်လေ ရှင်သမီးဆိုတာ၊ ရှင်နဲ့ ကျွန်မ သူ့ကို ကိုယ်ဝန်ရှိတာ ရှင်လည်း ငြင်းတာမှမဟုတ်ဘဲ၊ သူဟာ ရှင်နဲ့လည်း ချွတ်စွတ်တူနေတာ၊ ရှင်နာမည်တပ်ခွင့်ပေးလို့ ရှင်မှာ ဘာများနာသွားစရာရှိလဲ၊ လယ်လာကိုပေးသလို ရှင်မပေးနိုင်ဘူးလား၊ သမီးလေးမှာ စိတ်ဝေဒနာခံစားနေရရှာတယ်၊ ကျောင်းလည်း မတက်ဘူး... သိပ်ရှက်နေရှာတယ်”

ဘယ်လိုပြောပြော အဖေကတော့ မလုပ်၊ အဖေသည် ကျွန်မအား သူ့နာမည် တပ်ခွင့်ပေးခဲ့သည်။ သို့ကြောင့် သူ့တွင် ကျွန်မအား ပေးရသဖြင့် ပိုက်ဆံကုန် ရသည်။ သူမှားခဲ့သည် ထင်နေသည်။ ထို့ကြောင့် သည်အမှားကို ဒုတိယအကြိမ် ထပ်မံဖြစ်ချင်။ အဖေသည် ကျွန်မအား သူ့နာမည်တပ်ခွင့်ပြုခဲ့သဖြင့် ကျွန်မ၏ တရားဝင်ဖခင် ဖြစ်ခဲ့သည်။ တရားဝင်ဖခင်အနေဖြင့် ဥပဒေအရ ကျွန်မအား အစီစဉ်၊ သမီးစရိတ် ထောက်ပံ့ရမည်။ အဖေက တစ်လျှောက်လုံး မပေးခဲ့ဘဲနေသလို အမေက ရုံးတက် တရားစွဲခဲ့ဖူးသည်။ ရုံးမှ ကျွန်မအတွက် လစဉ် စတိုင်ပင်ထောက် ပြေးငွေပေးရန် ဒီဂရီရလိုက်ရာ အဖေက ပေးခဲ့ရဖူးသည်။ ကျွန်မတွင် ယခုထက် အဖေထံမှ ထိုငွေရကြောင်းပြော သိမ်းဆည်းထားလျက်ရှိသေးသည်။ ထိုပြောစရာ အောက်ပါအတိုင်း ဖြစ်သည်။

ရာမမြို့၊ ၁၉၅၀ ခု၊ အောက်တိုဘာ ၃ ရက်

ဤပြောစာမှာ ကျွန်မ၏အဖေက ကျွန်မအား တရားဝင်ထောက်ပံ့ကြေး အဖြစ်ပေးသော လိယာပေါင်း ခြောက်ထောင် (၆၀၀၀) လက်ခံရရှိကြောင်း ပြော

ဖြစ်သည်။ သုံးထောင်မှာ ပြီးခဲ့သည့် ၁၉၅၀ ခု၊ စက်တင်ဘာလအတွက် ဖြစ်ပြီး ကျန်သုံးထောင်မှာ ယခု ၁၉၅၀ ခု၊ အောက်တိုဘာလအတွက် တရားဝင် လစဉ် ဆောက်ပုံကြေးငွေအဖြစ် ပေးရသောငွေ ဖြစ်ပါသည်။

(ပုံ)

ဆော်ယာဆီကိုလိုနီ

ထိုအချိန်က လီယာသုံးထောင်သည် အမေရိကန်ဒေါ်လာငွေ ၄ ဒေါ်လာ ဆင့် ၆၀ သာ ရှိပါသည်။ အိမ်သုံးစရိတ်အတွက် ဘာမှ မဖြစ်လောက်ပါ။ သို့တစေ အဖေသည် ထိုငွေမျှလောက်ကိုပင် မပေးချင်ပါ။ ထို့ကြောင့် ညီမလေး မွေးလာသော် နောက်ထပ် ငွေထောင်ချောက်အတွင်းသို့ ထပ်မကျအောင် ငြင်းဆန်နေခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ ညီမလေးအား သူ့အမည်သုံးခွင့် မပေးမချင်း သူ့တွင် ၄ ဒေါ်လာ ဆင့် ၆၀ ဝဆောင်းမိနေမည်ဟု သူက တွက်သည်။

သို့သော် ကျွန်မ Aida စာတ်ကားရိုက်အပြီး အမေက အဖေ့ကို ညီမလေး အတွက် ထပ်မံပြောဆိုပြန်သော် အဖေက ဈေးစကား ပြောပါလေတော့သည်။ သူ့ဈေးခေါ်ချက်မှာ သူ့အား လီရာငွေ တစ်သန်းပေးပါက ညီမလေးအား သူ့မှာမည်သုံးခွင့်ပေးမည်ဟုသတည်း။ ဤငွေတစ်သန်းမှာ သူ့ကျန်ကျစရိတ်နှင့် ဒုက္ခသုက္ခအတွက် လျော်ကြေးသဘော ကောင်းဆိုရခြင်းဖြစ်သည်ဟုလည်း ပြောလိုက်သေးသည်။ သူသည် ကျွန်မတို့ ရုပ်ရှင်ရိုက်ခ အမြောက်အမြား ရထားသည်ဟု ကြားထားပါသည်။ အဖေသည် ဒေါသုပန်ထတော့သည်။

“ဟင်... ခွေးတိရစ္ဆာန်၊ ကိုယ့်သမီးကို ငွေနဲ့ ပြန်ပေးလုပ်ရသလား၊ ဘယ်လို တိရစ္ဆာန်မျိုးလဲဟဲ့၊ သမီးကိုလည်း တစ်သက်လုံး တစ်ပြားတစ်ချပ်မှ မထောက်ခံဘူး။ ခု... ကိုယ့်သမီးကို ပြန်ပေးသဘောလုပ်ပြီး အပ္ပကြဉ်းမယ်။ ဒါ သမီးရဲ့မွေးရာပါ အခွင့်အရေးပဲ။ ဒင်းနာမည်ကလေးပေးပြီး သူ့ငွေးဖြစ်ကြံတဲ့ကောင်ဟဲ့၊ တိရစ္ဆာန်မှ တိရစ္ဆာန်အစစ်ဟဲ့...”

ကျွန်မကမူ နှောင့်နှေးခြင်းမရှိပါ။ ဘယ်လိုပင် တန်ဖိုးကြီးကြီး ပေးရပါစေ မာရီယာအတွက် အဖေ့နာမည်ရမှ ဖြစ်မည်ဟု ကျွန်မ သဘောပိုက်မိပါသည်။ အဖေသည် သူ့ကိုယ်တိုင် အင်မတန် ကြပ်တည်းရှာလွန်း၍သာ ဤငွေတောင်းသည်ဟုလည်း ယူဆပါသည်။ ကျွန်မ မသိပါဘူးလေ၊ ဟုတ်ချင်မှလည်း ဟုတ်ပေမည်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သူ ယခုလို ငွေတောင်းသည်ကတော့ မှားလှသည်။ မလုပ်သင့်

မလုပ်အပ်သည့် အလုပ်ပါပေ။ သို့သော် ကျွန်မသည် အမေ့ကို စိတ်ဆိုးမနေနိုင်။ အဖေထံမှလည်း ဘယ်တန်းကမှ အကောင်းမမျှော်လင့်ခဲ့သဖြင့် ထိုငွေပေးပြီး ညီမလေး နာမည်ရွေးယူရန် ဆုံးဖြတ်မိသည်။ ထို့ကြောင့် အမေ့အားပြောပြပြီး ကျွန်မက အိတ်တင်ငွေတစ်သန်း (ထိုအချိန်က ဒေါ်လာငွေ ၁၅၀၀ ခန့် ရှိပါသည်) ထုတ်ပေးလိုက်ပါသည်။

အမေသည် ထိုငွေကို ပိုက်ကာ အဖေ့အား စာချုပ်စာတမ်း ရေးစုစုကြိမ်းသို့ ချိန်းလိုက်ပါသည်။ ထိုရုံးတွင် လိုအပ်သော စာချုပ်စာတမ်းများ ပြုလုပ်၍ အဖေ လက်မှတ်ထိုးစေကာ ငွေများကို ပေးလိုက်ပါသည်။

အဖေ ရုံးမှပြန်လာသော် အဖေ့အကြောင်းတစ်လုံးမှ မပြောတော့ပါ။ သို့သော် ကျွန်မတို့မှာ ညီမလေးကိုကြည့်ပြီး ဝမ်းသာမိကြပါသည်။ ကြည့်ပါဦး ညီမလေးကို ညီမလေးသည် အမေ့ထံမှ အဖေ့နာမည်ကို သုံးခွင့်ပြုလိုက်ပြီ ဆိုသော စာချုပ်စာတမ်းကို ရင်မှာပိုက်ကာ ခုန်ပေါက်ဖြူးတူးနေရှာပါသည်။ ထိုအခါက ဤကဲ့သို့ အဖေ၏ နာမည်တပ်ခြင်းသည် အင်မတန်မှ ဂုဏ်ရှိလှသည်ဟု ယူဆနေကြသော အချိန်ကာလပေတည်း။

ဆိုဖီယာ၏ညီမ မာရီယာ

ဆိုဖီယာက ကျွန်မအတွက် ကျွန်မအဖေထံမှ နာမည် ဝယ်ပေးပြီးနောက် တစ်နှစ်ခန့်အကြာတွင် အဖေသည် မီလန်တရားရုံးတော်သို့ တက်ပြီး အဆိုပါစာချုပ်ကို ပျက်ပြယ်ကြောင်း အမိန့်ချမှတ်ပေးရန် လျှောက်ထားပြန်လေသည်။ တစ်နည်းဆိုသော် ကျွန်မကိုပေးထားသော သူ၏နာမည်ကို ပြန်ယူရန် ကျွန်မက သူ့နာမည်ကို သုံးစွဲခွင့် မရှိတော့ဟု ပြုလုပ်ခြင်းပင် ဖြစ်သည်။ အဖေသည် ဆိုဖီယာထံမှ ငွေထပ်လိုချင်သည်ဟု ကျွန်မ ထင်မိပါသည်။ ဒါ ကျွန်မ၏ အတွေးမျှသာ ဖြစ်ပါ၏။

တရားသူကြီးကမူ အဖေ၏လျှောက်လွှာကို ပယ်ချလိုက်ပါသည်။ သို့သော် ကျွန်မအဖေ၏လုပ်ရပ်သည် အလွန်မတရားရာ၊ ရက်စက်လွန်းရာ ကျလှသဖြင့် တစ်နည်းအားဖြင့် ကျွန်မတွင် ထုံလာပြီး ဘယ်လိုမှ စိတ်ထိခိုက်ခြင်း မဖြစ်တော့ချေ။ ထို့ကြောင့် အဖေ၏ ရက်စက်မှုကို ဥပေက္ခာပြုထားလိုက်တော့သည်။ အဖေ၏ ဤရက်စက်မှု ကျောက်တုံးကျောက်ခဲကြီးကို ကျွန်မ၏နှလုံးသားတွင် တစ်သက်လုံး ဆွဲမထားလို့၊ ကျွန်မသည် နောက်တစ်ခုလည်း သဘောပေါက်လာမိပါသည်။ မိမိ၏

နည်းသားတွင်ရှိသော စိတ်ဓာတ်သည် မိမိကိုယ်တိုင် ပြုပြင်ဖန်တီးရန် တာဝန်ရှိသည် ဟူသော အချက်ပင် ဖြစ်ပါသည်။ ကျွန်မ၏ နှလုံးသားအတွင်း ချစ်ခြင်း၊ ပေးကမ်းခြင်း၊ ရယူခြင်း စသည်တို့နှင့် အခြားသော သနားကြင်နာတတ်သော မေတ္တာ ခတသိတ်များ ထည့်သွင်းထားလျှင် ဘယ်တော့မှ ပျက်စီးခြင်း မဖြစ်၊ ဘယ်တော့မှ စိတ်မချမ်းမသာ မဖြစ်ဟု ယူဆပါသည်။ ဤကိစ္စသည် ပြောသလောက်လည်း ခက်ဟု ထင်ပါသည်။ ကျွန်မသည် ကလေးမျှသာ ရှိပါသေးသည်။ ကလေးတို့တွင် ကလေးတို့၏ နှလုံးသားသာ ရှိကြပါသည်။ ကလေးသူငယ်များဟူသည် သူတို့၏ နှလုံးသားအတွင်း မုန်းတီးခြင်း၊ အပြိုးထားခြင်း စသည်တို့ကို သိမှီးမထားတတ်ကြ။ ညီသည်ဆိုကလည်း ကြာရှည်လေးမြင့်စွာ မဟုတ်။ တကယ်စင်စစ်လည်း ကျွန်မသည် ထိုမှနောက်ပိုင်း၌ ကျွန်မ အဖေအား မကြာခဏ တွေ့ဆုံတတ်ပါသည်။

Aida ဇာတ်ကား ထွက်ပြီးသော် ကာလိုပွန်တီသည် ကျွန်မအား သူနှင့် နှစ်ဦးချင်း စာချုပ်ချုပ်ဆိုကြရန် ပြောလာပါသည်။ အဓိပ္ပာယ်မှာ ကျွန်မသည် သူနှင့် သာ သက်ဆိုင်ပြီး သူ အစုစပ်ရှယ်ယာပါသော 'ပွန်တီ-ဒီလောရင်းတစ်ကုမ္ပဏီ' နှင့် မသက်ဆိုင်သည့်သဘောပင် ဖြစ်ပါသည်။ အမေက မကြိုက်ပါ။

“စာချုပ်တစ်ခုတည်းကို တုပ်ချည်ထားသလို ဖြစ်နေရင် မကောင်းဘူး။ ခုမှ ကိုယ့်ဘဝလမ်းကြောင်းက စခါရှိသေးတယ်၊ ဘာမဆို လွတ်လွတ်လပ်လပ် လုပ်ခွင့်ရှိရမယ်၊ လူတစ်ယောက်အတွက် စာချုပ်နဲ့ ချုပ်ချယ်ထားသလို ဖြစ်နေရင် မကောင်းဘူး”

ဟု အမေကပြောရာ ကျွန်မကလည်း အမေပြောသည်မှာ မှန်ချင်မှန်မည် ဖြစ်ကြောင်း၊ သို့သော် တစ်နှစ်ခန့် အစမ်းစာချုပ်ချုပ်ကြည့်ပြီး ကောင်းမကောင်း ကြည့်နိုင်ကြောင်း၊ စာချုပ်အရ ဝမ်းစာလည်း အနည်းငယ်ပိုရမည်၊ ထိုအတွင်း အခြားအလုပ်များကိုလည်း စုံစမ်းထားနိုင်သည်ဟု ပြန်ပြောကာ ကာလိုနှင့် ကျွန်မ စာချုပ်လိုက်ကြပါတော့သည်။

အမေပြောသည်မှာ မှန်ပါသည်။ အချိန်များသည် ကုန်သွားကြပါသည်။ ရုပ်ရှင်ဇာတ်ကားများမှ အခန်းကောင်းများသည်လည်း 'နာမည်ကြီး' များထံ ရောက် ရှိ၍ သွားပါသည်။ ကာလိုအား အမေ၏တိုက်တွန်းချက်အရ ဤအကြောင်းကို ပြောပြသောအခါ ကာလိုက သည်းခံစောင့်ဆိုင်းရန်သာ ပြန်ပြောနေပါသည်။

‘၅ မိနစ်စောင့်’ ‘၅ မိနစ်စောင့်’ဟု သူက ပြန်လည်ပြောကြားတတ်ပါသည်။

ဤကာလအတွင်း ကျွန်မသည် မြန်မြန်ရိုက် မြန်မြန်မေ့သွားတတ်ကြသည့် ခပ်ပေါ့ပေါ့ ဇာတ်ကားပေါင်း တစ်နှစ်အတွင်း ၁၀ ကားခန့် ရိုက်ရပါသည်။ အော်ပရာဇာတ်သဘင် ဇာတ်ကားများဖြစ်သော Neapolitan Carousel နှင့် The Country of Bells ဇာတ်ကားများတွင် သီချင်းဆိုရပြီး၊ ပွန်တီဒီလော-ရင်းတစ်ကုမ္ပဏီအတွက်လည်း သူတို့ကုမ္ပဏီ၏ စာချုပ်မင်းသမီးတစ်ဦးဖြစ်သော ဆီလ်ဗားနားပင်ပါနီ၏ ဇာတ်ပို့အဖြစ် ဇာတ်ထုပ်နှစ်ထုပ်တွင် မထင်မရှား အခန်းကလေးများမှ ပါဝင်ရိုက်ကူးရပါသည်။

သူတို့က ကျွန်မအား မြင့်တင်ပေးသည့်အနေဖြင့် Attila the Hun ဇာတ်ကားတွင် အန်တိုနီကွင်း (Antony Quinn) ၏ ဇနီးအဖြစ် ထည့်သွင်းရိုက်ကူးပါသည်။ သို့သော် ဇာတ်ကားမှာ ခပ်ညှည့်ဖြစ်နေသဖြင့် ကျွန်မတို့နှစ်ယောက် စလုံး နာမည်မရခဲ့ပါ။

ထိုအတွင်း ကျွန်မသည် နာမည်ကျော် ဒါရိုက်တာကြီးတစ်ဦးဖြစ်သူ အင်တိုရိုနီနှင့် တွေ့ခွင့်ရရာ များစွာ စိတ်ဓာတ်တက်ခဲ့မိပါသည်။ သို့သော် အကြောင်းထူးမလာပါ။ အခြား ဒါရိုက်တာကြီးတစ်ဦးဖြစ်သူ ဗစ်တိုရီယိုဒီဆီးဂါးနှင့်လည်း တွေ့ရပါသည်။ သူကား အလွန်နှစ်လိုဖွယ်ကောင်းသူ ဖြစ်ပါသည်။ Aida ဇာတ်ကားနှင့် ပတ်သက်ပြီး ကျွန်မအား ချီးမွမ်းပြောဆိုခဲ့သူ ဖြစ်ပါသည်။ သူက တစ်နေ့နေ့တွင် သူနှင့်ကျွန်မ အလုပ်အတူလုပ်စရာရှိသည်ဟု ပြောခဲ့ပါသည်။ ဤမှာလည်း ကျွန်မ စိတ်ဓာတ်တက်ခဲ့ရပါသည်။ သို့သော် သူလုပ်ကိုင်ဆဲကားများမှာပင် ကျွန်မအား ထည့်သွင်းစဉ်းစားခြင်း မရှိသဖြင့် စိတ်ဓာတ် ပြန်ကျပြန်ပါသည်။

ဤအချိန်ကား... အကျိုးမရှိသော ဇာတ်ကားများ တစ်ခုပြီးတစ်ခု ရိုက်နေရကာ ကျွန်မအဖို့ အထူးလှုပ်ရှားနေရသော အချိန်အခါပင် ဖြစ်ပါသည်။ သို့သော် ဤအချိန်အတောအတွင်းမှာပင် ကျွန်မသည် အရေးကြီးသော သင်ခန်းစာများစွာ ရရှိလိုက်ပါသည်။ ကျွန်မသည် ရေမြှုပ်နှင့်ပင် တူသေးတော့သည်။ ဘာမဆို စုပ်ယူလိုက်ပြီး ကောင်းသည်ကိုမျှ၊ မကောင်းသည်ကို ဖယ်ထုတ်လိုက်ပါသည်။ ကျွန်မတွင် ရုပ်ရှင်လုပ်ငန်းနှင့် စပ်လျဉ်း၍ အခြေခံကို အလိုလိုသိသော ကျွမ်းကျင်မှုရှိပါသည်။ ကင်မရာထောင့်ပုံ၊ မီးပေးပုံကောင်းမကောင်း ကျွန်မသိနေပါသည်။ ကိုယ့်အခန်းဆက်

အိမ်ပြန်ရိုက်၍ ကြမ်းပေါ်မှ မြေဖြူအမှတ်အသားကိုပင် မရှာဘဲနှင့် အလိုလိုရောက်
သွားတတ်ပါသည်။

ထို့ကြောင့် ဤအချိန်သည် စိတ်ပျက်စရာအချိန် မဟုတ်ပြီ။ ကျွန်မသည်
စာတိုက်များ ရိုက်နေရသည်။ ပညာသင်ယူနေရသည်။ လခစားများရသဖြင့် နေအိမ်
ဆန်း ကောင်းကောင်းတွင် နေရကာ ကောင်းကောင်း နားနေအိပ်စက် စားသောက်
နေရသည်။

အိမ်တွင် ကျွန်မကား အိမ်ထောင်ဦးစီး လင်ယောက်ျား၊ နေ့စဉ်အလုပ်သွား
သည်။ အမေက ဇနီးသည်၊ ကျောင်းတက်နေပြီဖြစ်သော ညီမက သားသမီး
စသဖြင့်လို ဖြစ်နေပါသည်။

ကာလနှင့်ကျွန်မသည် ပုန်းလွှဲကြွယ်လွှဲ၊ စတင်တွေ့နေကြပါပြီ။ ကျွန်မ
သည် သူ့ကို စွဲမက်နေပါပြီ။ သူ၏ ပွင့်လင်းသောအပြုံး၊ သူ့မျက်လုံးအရည်အသွေး၊
သူ၏ တွန့်ဆုတ်သော သို့သော် အားမာန်ပါသော အမူအရာ (ဤနှစ်ခုမှာ ဆန့်ကျင်
ဘက် ဖြစ်ပါသည်) စသည်တို့က ကျွန်မအား ဆွဲဆောင်ထားကြပါသည်။ ကျွန်မ
သည် သူ့အား တစ်ချက်တည်းနှင့်ပင် ယုံကြည်ကိုးစားမိပါသည်။ သို့သော်လည်း
ထိုအချိန်က ကျွန်မတို့နှစ်ယောက်၏ ဆက်ဆံရေးသည် ရှင်းပြရန် ခက်လှပါသည်။

အသက် ၁၈ နှစ်သာရှိသေးသော ကျွန်မသည် ပေါ်ဇိုလီတောငွေ မကင်းသေး
ပါ။ တောသူစိတ်ထား ရှိပါသေးသည်။ ရောမမြို့ကြီး၏ မှောက်မှားဖွယ် သာယာမှု
အဖုံဖုံတို့က ကျွန်မ၏ တောကျေးလက် အငွေအသက်များကို ပယ်ဖျက်ခြင်းငှာ
မစွမ်းနိုင်သေးပါ။ ကျွန်မ၏အပြုအမူ အပြောအဆိုတို့သည် ကမ္ဘာဦးအစက ပေါ်ဇိုလီ၏
ဩဇာလောင်းရိပ်အတွင်းမှာပင် ရှိနေပါသေးသည်။ အတွေး၏ ချုပ်ချယ်မှု၊ ကျွန်မ
ကြီးပြင်းခဲ့ရသည့်အိမ်၊ ကြပ်တည်းစွာ ဖိနှိပ်အုပ်ချုပ်ခဲ့သည့်ကျောင်းမှ သီလရှင်
များ၏ဩဇာများက ကျွန်မအပေါ် လွှမ်းမိုးဆဲပင် ရှိပါသည်။ မိသားစုအား ရိုသေမှု
ဗိတ်ဗတ်သည် ကျွန်မ၏ အသည်းထဲ၌ စွဲနှစ်နေရာ ပေါ်ဇိုလီ ကျေးတောသူကလေး
အဖို့ မယားရှိယောက်ျားကြီးတစ်ဦးနှင့် ဖောက်လွှဲဖောက်ပြန် ပြုလုပ်ရန်ကိစ္စကား
စိတ်ကူးထဲမှာပင် ထည့်မရသည့်ကိစ္စ ဖြစ်ပါသည်။ ကာမေသုမိစ္ဆာစာရက် သီလ
သိက္ခာပုဒ်သည် ကျွန်မတို့အဖို့ ပြင်းထန်စွာ တားမြစ်ချက်တည်း။ ကျွန်မတို့မိသားစု
သည် ဤသီလသိက္ခာပုဒ်ကို မကျိုးမပေါက် စောင့်ထိန်းခဲ့ကြသည်။ ကျွန်မသည်

ဤသီလများကို ခံယူစောင့်ထိန်းခဲ့ကြသည့် မိသားစုအတွင်း ကြီးပြင်းလာရသူ ဖြစ်ပါသည်။ ဟုတ်ပါသည် အမေသည် ဤဖြစ်ချက်ကို ငယ်စဉ်ကပင် ကျူးလွန်ခဲ့ သည်မှာ မှန်ပါသည်။ အမေဖြစ်ရပ်ကပင် ကျွန်မအဖို့ လက်ထပ်တဲ့ ကာမနယ်ကံမျှ မဖြစ်ပွားအောင် အဟန့်အတားဖြစ်စေခဲ့ပါသည်။ ကျွန်မက ဤမျှရှင်းပြနေခြင်းဖြင့် ကျွန်မသည် ကာလို၏ 'အကိုင်အတွယ်' မခံရဟု မဆိုလိုပါ။ ကိုင်တွယ်ခြင်း သက်သက်နှင့် နှစ်ကိုယ်လိင်စပ်ယှက်ခြင်းသည်ကား များစွာပင် ကွဲပြားခြားနား လှပေသည်။

ကာလိုကလည်း ကျွန်မ၏အကြောင်းကို သိထားပုံရပါသည်။ ကျွန်မအား လာပြန်ပြီ၊ နောက်ထပ်ရနိုင်တဲ့ ရုပ်ရှင်မင်းသမီးပေါက်စလေး (ဤစကားလုံး သုံး ရသည်ကို ရွံလှပါ၏)ဟု သဘောမထားပါချေ။ ထို့ကြောင့်လည်း ကျွန်မအား အပရိက ပြုသင့်သည်ထက်ပို၍ ပြုမှုခြင်းမရှိခဲ့ပါ။ ကျွန်မ ကာလို၏အကြောင်း သိသမျှမှာ ကာလိုသည် ရုပ်ရှင်မင်းသမီးများနှင့် အမြဲလိုလို 'ဖြစ်'ခဲ့သည်ကိစ္စ ကလေးများ ရှိခဲ့သည်။ သူ၏ဇနီးသည်ကလည်း သူ့ယောက်ျားသည် မင်းသမီးတစ်ဦး တည်းကိုသာ စွဲစွဲမြဲမြဲ မထားဟုဆိုလျှင် ဘာပဲလုပ်လုပ် လွတ်ထားသည်။ သူတို့ အိမ်ထောင်ရေးကို ထိခိုက်နိုင်စရာ အကြောင်းမရှိဟု ယူဆထားသည့်အကြောင်းပင် ဖြစ်ပါသည်။ ထို့ကြောင့်ပင်လည်း ကျွန်မသည် ကာလိုနှင့် ဤကဲ့သို့ တိတ်တိတ်ပုန်း တွေ့ဆုံခြင်း ဖြစ်သည်။ တိတ်တိတ်ပုန်း တွေ့နေ၍ သူ့မယားကြီး မသိသမျှ ပြဿနာ မပေါ်နိုင်။

ဤကဲ့သို့ ကျွန်မတို့နှစ်ဦး ခိုးတွေ့ကြသောအခါ ကျွန်မသည် ပေါ်ဗိုလီ အယူအဆဖြင့် ကာလို၏ရည်းစား ဖြစ်နေပါသည်။ သို့သော် ကျွန်မသည် မိသားစု မလှေထိုးခံ၊ ဘာသာရေးအယူဝါဒများ စွဲမြဲနေရာ ထိုအရာအားလုံးကို ကျော်လွှား နိုင်ပါမှ ကာလိုနှင့် အချစ်နယ် ကျွဲမည် ဖြစ်ပါသည်။ ကြာသော် ဤကိစ္စသည် မဖြစ်မနေ ဖြစ်ရပါတော့မည်။ သို့သော် ယခု လောလောလတ်လတ်ကား မဖြစ်သေး။ ကျွန်မက ကာလို၏ အချစ်ခွန်အားကို သိလာသောအချိန် ကျွန်မက သူ့အား အဖေခိုမိတ်ဖြင့် အလွန်အမင်း လိုလားနေသောအချိန် ကျရောက်လာလျှင်ကား။ ယခုအချိန်ကမရ၊ ကျွန်မတို့နှစ်ဦးသည် သမီးရည်းစားကလေးများသဖွယ် တစ်ယောက် နှင့်တစ်ယောက် ပိုးပမ်းနေဆဲ လျှို့လျှို့ဝှက်ဝှက် အရူးအပူးဖြင့် အချစ်ကြီးချစ်နေ ကြသည့် အချိန်သာလျှင် ဖြစ်ပါတော့မည်။

ဒါရိုက်တာကြီး ဒီဆီးဂါးက တစ်နေ့တွင် ကျွန်မထံ ဖုန်းဆက်ပါသည်။ သူက ကျွန်မအား မေ့မထားသဖြင့် ကျွန်မမှာ အံ့သြဝမ်းသာရပါသည်။ သူက သူ့တွင် Gold of Naples ဇာတ်ကားရိုက်ရန် စီမံကိန်းရှိသည်။ ဤကိစ္စနှင့် ပတ်သက်ပြီး ကျွန်မနှင့် စကားပြောလိုသည်ဟု ပြောပါသည်။ ဤဇာတ်လမ်းမှာ အီတလီပြည်သား စာရေးဆရာ မာရီတာ၏ဝတ္ထုမှ တစ်ပိုင်းတစ်ဏှာကို ရုပ်ရှင်ရိုက် ဖူးမည့် ဇာတ်လမ်းဖြစ်ပါသည်။ ဒီဆီးဂါးက ဒါရိုက်တာ လုပ်ပါမည်။ မာရီတာ၏ ဝတ္ထု အခြားတစ်ပိုင်းကိုလည်း ဒီဆီးဂါးက ဆီလ်ဗားနားမင်ဂါနီနှင့် တွဲလျက် သရုပ်ဆောင်ကာ ရိုက်ကူးသည်ဟု သိရပါသည်။ ကျွန်မအား အကြီးအကျယ် ခံအားသင့်စေသည့်အချက်မှာ အခြားမဟုတ်ပါ။ ဤဇာတ်ကားသည် ပွန်တီဒီ-လောရင်းတစ် ကုမ္ပဏီမှ ထုတ်လုပ်မည်ဖြစ်ပြီး ပွန်တီက ကျွန်မအား ဤဇာတ်ကား အကြောင်းကို တစ်လုံးတစ်ပါဒမျှ မဟာခဲ့ခြင်းပင် ဖြစ်ပါသည်။

ကျွန်မသည် ဒီဆီးဂါးနှင့်တွေ့ဆုံရာဝယ် များစွာ ဖော်ရွှင်ရပါသည်။ သို့သော် ဇာတ်ကားနှင့် ပတ်သက်၍မူ မည်သို့မျှဆွေးနွေးခြင်းမရှိ၊ ကျွန်မအားလည်း ပိတ်ကား ဝမ်းရန် မပြော။ ထို့ကြောင့် ဒီဆီးဂါးထံမှ ပြန်လာရာဝယ် ဘာမှအကြောင်းထူးမည် မဟုတ်ဟု ကျွန်မသိလိုက်ပါသည်။

ဒီဆီးဂါး၏မှာမည်ကား အီတလီရုပ်ရှင်လုပ်ငန်းတွင် ဖမ်းစားတတ်သော လျှမ်းလျှမ်းတောက် နာမည်ကျော် တစ်ဦးပင် ဖြစ်ပါသည်။ ကျွန်မ အလွန် ကြည်ညို သော သူလည်း ဖြစ်ပါ၏။ ယခု သူရိုက်မည်ဆိုသော ဇာတ်ကားမှာလည်း ပေမီရိုက် မည့် ဇာတ်ကားကောင်း တစ်ခုဖြစ်ပါသည်။ သို့သော်မူ ဤဇာတ်ကားက ကျွန်မကို တိမ်းရှောင်ပြေးပြန်လေပြီ။ ပိုဆိုးသည်ကား ဤဇာတ်လမ်းမှာ ကျွန်မနှင့် အလွန် ကိုက်ညီလှပါသည်။ မိုက်မိုက်ကန်းကန်း တရူးထိုးလုပ်တတ်သည့် အီတလီမ အသွင် သရုပ်ဆောင်ရမည် ဖြစ်ပါသည်။ သူ့မှာမည်ကလည်း ဆော်ဖီယာပင် ဖြစ်ပါသည်။

ကျွန်မနှင့် ဒီဆီးဂါးတို့ တွေ့ပြီးနောက် ရက်သတ္တတစ်ပတ်ခန့် ကြာသော် ဒီဆီးဂါးက ဖုန်းဆက်ပြန်ပါသည်။ 'နေပဲလ်မြို့သို့ မနက်ဖြန် လိုက်နိုင်မလားတဲ့' ပြီးခဲ့သည့်အပတ်က ဤသို့ ဖြစ်ခဲ့ပါသည်။

ဒီဆီးဂါးသည် ကျွန်မနှင့်တွေ့ပြီးသည့်နောက် ဒီလောရင်းတစ်နှင့် ပွန်တီ တို့ထံ သွားရောက်ကာ သူ့ဇာတ်ကားအတွက် ကျွန်မကို ရိုက်လိုကြောင်းပြောပါ သည်။ ကျွန်မသည် ဟောဟောခိုင်းခိုင်း ဖြစ်သည်။ စိတ်လိုက်မာန်ပါ လုပ်တတ်သည်။

အိတလီစိတ် ရှိသည်။ အိတလီလူမျိုး ပီသသည်။ ဤစိတ်ဓာတ်ကို သူ့ကားထဲတွင် အမိဖမ်းလိုသည်။ သူ့ကိုယ်တိုင်ကလည်း အိတလီပြည်သားဖြစ်ရာ စိတ်သဘောထားခြင်း တူညီသည်။ နှစ်ဦးပေါင်း၍ အလုပ်လုပ်ရလျှင် ပိုမိုအောင်မြင်မည်ဟု ဒီဆီးဂါးက တင်ပြသည်။

ဒီလောရင်းတစ်ကမူ ကျွန်မကို အသုံးပြုလိုက်လျှင် ပိတ်ကားစမ်းရမည်ဟု ဆိုပါသည်။ ပိတ်ကားပေါ်မှ ကျွန်မကိုကြည့်ပြီး ဒီဆီးဂါးပြောသည်မှာ မှန်မမှန် သူ ဆုံးဖြတ်မည်ဟု ဆိုသည်။ ဒီဆီးဂါးက ငြင်းပါသည်။ သူပြောလျှင် မှန်ရမည်ဟု သူက သူ့အယူအဆကို ဆုပ်ကိုင်ထားပါသည်။

အိတလီလူမျိုးဟူသည် အလိုလိုအသိစိတ်ဖြင့် သွားလာလှုပ်ရှား လုပ်ကိုင်လေ့ ရှိကြသည်။ သူ၏အလိုလို အသိစိတ်နှင့် ဆိုဖီယာလောရင်၏ အလိုလို အသိစိတ်နှစ်ခုပေါင်းသည် ပိတ်ကားစမ်းသပ်မှုထက် ပိုကောင်းသည်။ သူ့ကိုပဲ လိုချင်သည်ဟု ဒီဆီးဂါးကပြောသည်ဟု ကျွန်မ ကြားရပါသည်။

ဒီလောရင်းတစ်က ကန့်ကွက်မြဲ ကန့်ကွက်ပါသည်။ သူက ကျွန်မထက် နာမည်ကြီးသူကိုသာ သုံးချင်ပါသည်။ သို့သော် ဒီဆီးဂါးကလည်း ပြတ်လှပါသည်။ အိတလီပြည်သား ပီသလှပါ၏။ ‘ကျုပ်တို့ လိုချင်တာက မီးတောက် မီးလျှံရဲရဲတောကြောင်လိုမျိုးကို လိုချင်တာ’ဟု ပြောပြီး အလျှော့ပေးပေးဘဲ နေပါသည်။

ဤသို့ ဒီဆီးဂါးနှင့် ဒီလောရင်းတစ်တို့ အချီအချ ပြောနေသည့်ကြားသို့ ကာလိုသည် ဘာတစ်ခုမျှ မပြောဘဲ နေသည်ဆိုပါ၏။ ဒီလောရင်းတစ်က ကာလိုနှင့် ကျွန်မအကြောင်းကို သိထားရာ ကာလိုက ဤသို့ ဝင်မပြောခြင်းသည် ကာလို၏ ပါးနပ်လိမ္မာမှုပင် ဖြစ်ပါ၏။

နောက်ဆုံးတွင် ဒီလောရင်းတစ်က အလျှော့ပေးလိုက်သည်။ သို့သော် သူက မကျေနပ် ချမ်းနိုင် ပြောလိုက်ချေသေးသည်။

“အေးပါဗျာ ကြည့်ကြသေးတာပေါ့၊ ခင်ဗျားက ခင်ဗျားပြောတာ အမြဲမှန်တယ်လို့ ပြောတဲ့လူပဲ၊ ဒီတစ်ခါလည်း မှန်ပါစေလိုသာ ကျုပ်ဆုတောင်းပါတယ်” တဲ့။

ပထမနေ့ နေပဲလ်မြို့ရိုက်ကွင်းသို့ ကျွန်မ ရောက်ရှိသွားသောအခါ ကျွန်မ စိတ်ထဲတွင် စိုးရိမ်မှုများစွာဖြင့် မွန်းသိပ်နေပါသည်။ အသံကိုလည်း အတင်း ညှစ်ထုတ်ယူရသည်။ ခြေလက်များကလည်း ခဲများဆွဲထားသည့်ပမာ လေးလံနေသည်။ သို့သော် ထိုတစ်နေ့တာ ကုန်ဆုံးသည့်တစ်ပြိုင်နက် ဒီဆီးဂါးက ကျွန်မ၏စိုးရိမ်စိတ်အားလုံးကို ပြေလျှော့ပေးလိုက်သည်။ ကျွန်မတို့နှစ်ယောက်သည် လွတ်လပ်သော

အီတလီနှစ်ယောက် ဖြစ်လာကာ တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး အကြံပေးကြ၊ အမြင်ချင်း
လှည့်ကြ၊ ရယ်စရာမော့စရာပြောကြနှင့် ကျွန်မမှာ ပျော်လိုက်သည့်ဖြစ်ခြင်း။

“မင်းမှာ ဘာလုပ်လုပ် အားမာန်အပြည့်ရှိနေတယ်၊ ဘယ်လိုလုပ်ချင်လုပ်ချင်
ဖြစ်နေတယ်။ အဲ-သရုပ်ဆောင် သင်တန်းကျောင်းတို့ ဘာတို့ကို ဝေးဝေးကရှောင်၊
ဘယ်တော့မှ သွားမတက်လေနဲ့၊ မင်းက မင်းကိုယ်မင်း ပြန်သင်ပေးလိမ့်မယ်”

ဟုပြောပါသည်။ ကျွန်မ၏အခန်းများ ရိုက်ပြီးသော် ဒီဆီးဂါးသည် ကျွန်မ
ဘဝတွင် အင်အားကြီးတစ်ရပ် ဖြစ်လာပါသည်။ ကျွန်မ သူ့ကို သဘောကျပါသည်။
မင်သည်၊ ချစ်သည်။ သူ့ကို အထင်ကြီးသည်။ ကျွန်မတို့၏ ချစ်ခင်မှုသည် အနှစ်
၂၀ ကြာရှည်စွာ ခိုင်မြဲပါလေသည်။ ထိုမှစ၍ ကျွန်မနှင့် သူနှင့် ဇာတ်ကားပေါင်း
၁၄ ကား ရိုက်ရန် ဖြစ်လာပါသည်။

ကျွန်မတို့နှစ်ယောက်၏ ရုပ်ရှင်ရိုက်သည့် စနစ်မှာလည်း တသမတ်တည်း
ဖြစ်လာပါသည်။ အဘယ်ကဲ့သို့နည်းဟူမူ...

ကျွန်မကို ရိုက်တော့မည်ဟုဆိုလျှင် သူသည် ကျွန်မ မြင်သာအောင်
ကင်မရာနောက်၌ နေလိုက်သည်။ ကျွန်မအား သူအလိုရှိသမျှတို သူအမူအရာ
သက်ဟန်ခြေဟန်၊ သူတစ်ကိုယ်လုံးနှင့် ပြသပြောပြနေသည်။ တကယ် အသံထွက်
ပြောပြခြင်းမဟုတ်၊ လက်ဟန်ခြေဟန်နှင့်သာ ဖြစ်သည်။ သူက စကားလုံးများသည်
အပေါ်ယံကြောမျှသာ ဖြစ်သည်။ နက်နက်နဲနဲ အဓိပ္ပာယ်မဆောင်။ သရုပ်ဆောင်
ခြင်းသာလျှင် လိုချင်သောအဓိပ္ပာယ်ကို ခေါ်နိုင်သည်ဟု ဆိုပါသည်။

သူကိုယ်တိုင်မှာလည်း ထိပ်တန်းသရုပ်ဆောင်ကောင်းတစ်ဦး ဖြစ်သည်။
သူသည် ကျွန်မ၏ အတိမ်အနက်ကို သိသည်။ ကျွန်မအား မည်ကဲ့သို့ပြလိုက်လျှင်
ကျွန်မရောက်နိုင်သည့် အတိုင်းအတာထက် မည်မျှ ပိုရောက်သွားနိုင်သည်၊ ကျွန်မ
သွားရဲသည်ဟု ထင်သည်။ သည်ဘောင်နယ်ပယ်ကိုပင် ကျော်လွန်၍ ရောက်သွား
နိုင်ကြောင်း သူ့နားလည်သည်။ ဤသို့ စွန့်စွန့်စားစား အားထုတ်ကြခြင်းဖြင့် အမူအရာ
ပိုသွားခြင်း၊ ကြောင်သွားခြင်း၊ ပျက်စီးသွားခြင်းတို့က ပို၍ ဖြစ်နိုင်ပြီး အောင်မြင်နိုင်
သည်က ရာနှုန်းနည်းလှပါသည်။ သို့သော် ကျွန်မတို့ စွန့်စားကြပါသည်။ ကြီးစား
ကြည့်ကြပါသည်။

“သရုပ်ဆောင်ရင် တစ်ကိုယ်လုံးပါအောင် သရုပ်ဆောင်ပါ။ မင်းရဲ့
ကိုယ်ကာယ၊ ခြေဖျားကလေးတွေ၊ ဝက်ချောင်းကလေးတွေပါ ဒီအထဲ နစ်ပါနေသလို
မင်းရဲ့အသံရော ရုပ်ပါ ပါနေပါစေ...”

ဟု သူက ပြောဖူးပါသည်။ သူ့သင်ကြားချက်များကား ကျွန်မအဖို့ ကြီးမြတ်
သော လက်ဆောင်မွန် သင်ခန်းစာများတည်း။

ဤ Gold of Naples ဇာတ်ကားတွင် ဒီဆီးဂါးက ကျွန်မအား ပေါက်
ကွဲဖွယ် တပ်မက်ဖွယ် အောက်ခြေမှ တက်လာသော အရိုင်းအခိုင်း အီတလီမကလေး
မုန်တိုင်းမယ်ကလေးသဖွယ် သရုပ်ပေါ်အောင် ဖန်ဆင်းပေးထားပါသည်။ ကျွန်မ၏
ကိုယ်တွင်းမှ ဤကဲ့သို့သော သရုပ်ဆောင်ချက်များ ထွက်ပေါ်လာလိမ့်မည်ဟု ကျွန်မ
မထင်မိခဲ့။ သူ့အား ကျွန်မ လုံးဝယုံကြည်သည်။ အားကိုးထားပါသည်။ သို့ သူ့အပေါ်
တွင် လုံးလုံးပုံအပ်ထားမှုသည် ကျွန်မ၏ ရုပ်ရှင်ဇာတ်ကားအတွင်း၌ဖြစ်စေ၊ ပြင်ပ
လောက၌ဖြစ်စေ အကောင်းဆုံး ဖြစ်စေသည့် သော့ချက်ပင် ဖြစ်ပါသည်။ သူ့ကိုယ့်မှ
ဖြစ်မည်၊ သူ့ကို မယုံခဲ့သော် ကျွန်မသည် တွန့်ဆုတ်တွန့်ဆုတ်နှင့် ကျွန်မ၏
အရှက်အကြောက်ကြီးသည် နယ်ထဲသို့ ပြန်လည် နစ်မြုပ်သွားပေလိမ့်မည်။ သူ့ကို
ယုံကြည်ပါမူ ကျွန်မသည် တခြားမိန်းမတစ်ဦး ဖြစ်နေပေလိမ့်မည်။

ဒီဆီးဂါး

ဤဇာတ်ကားကို ဆိုဖီယာနှင့်ရိုက်ရင်း ကျွန်တော်သည် ဆိုဖီယာ၏အတွင်း၌
ကိန်းအောင်းနေသော နဂိုစိတ်ရင်းကို သိရှိခွင့်ရခဲ့ပါသည်။ ဆိုဖီယာသည် သူ့ပတ်
ပတ်လည်တွင် ထူးကဲသော အကာအကွယ် တံတိုင်းကြီးတစ်ခု တည်ဆောက်
ထားပါသည်။ ဤတံတိုင်းကြီးအတွင်း၌သာ သူ၏စိတ်အစဉ်သည် ပျော်မွေ့ကျေနပ်
၍သာ နေသည်။ သို့သော် သူ၏တကယ့်စိတ်ရင်းမှာမူ ကဗျာဆန်ချင်သည်၊ စိတ်ကြီး
သည်။ တကယ် အီတလီလူမျိုး ပီသသူပင်။ သူ့ခံစားချက်အရ သူ့တွင် ပျော်ရမည်၊
ဝမ်းနည်းရမည်၊ ဒေါသဖြစ်ရမည်၊ သည်းမခံနိုင် ဖြစ်ရမည်ဆိုလျှင် သူမတူအောင်
ဟောဟောဒိုင်းဒိုင်း ဖြစ်တတ်သည်။ ထိုစိတ်ရိုင်းများကို သူက တံတိုင်းအတွင်းသို့
ဝှက်ထားသည်။ သို့သော် သူ ရုပ်ရှင်တွင် သရုပ်ဆောင်ရသော် ဤတံတိုင်းကြီးပေါ်
မှ ကျော်လွှား၍ ခုန်ထွက်လာကာ သူ့အတွင်းစိတ်ရင်းကို ဖွင့်ထုတ်ချတော့သည်။
ထိုအခါ သူသည် တအားအော်သည်၊ ရယ်သည်၊ ငိုသည်၊ သူ၏အမြင်ဆုံး ခံစားချက်
ကို မခြွင်းမချန် ဖွင့်လှစ်ပြသတော့သည်။ စိတ်ဝေဒနာရှင်တစ်ဦးသည် စိတ္တဇရောဂါတူ
ဆရာဝန်များ၏ ခွဲစိတ်အခန်းတွင်းရှိ ခုတင်ပေါ်၌ လဲလျောင်းကာ သူ့အတွင်းစိတ်များ

အန်ထုတ်လိုက်ရ၍ နေသာထိုင်သာ ရှိသွားသကဲ့သို့ ဆိုဖီယာသည်လည်း နှစ်ရှင်တွင် သူ၏အတွင်းစိတ်ကို အားလုံးသွန်ချလိုက်ခြင်းဖြင့် သူစိတ်သက်သာရာ ရှိသည်။

ကျွန်မ မမေ့နိုင်သော Gold of Naples ဇာတ်ကားမှ အခန်းတစ်ခန်း သည် ဒီဆီးဂါး၏ လက်သုံးတော်လက်ရာတစ်ခုပင် ဖြစ်သည်။

ထိုအခန်း၌ ကျွန်မသည် နေပဲလ်မြို့တွင် သည်းသည်းမဲမဲရွာချနေသည့် နီးအတွင်း ပြည်နွေးလေးကွေးစွာ လမ်းလျှောက်လာရသည်။ ကျွန်မတစ်ကိုယ်လုံး ခြံရံနေကာ ရေရိုအဝတ်အစားများကလည်း တစ်ကိုယ်လုံးကို မိမွေးတိုင်း မျှော်နေအောင် ချပ်ချပ်ယပ်ယပ် ကပ်နေသည်။

ကျွန်မ ဖြတ်သန်းလာခဲ့ရာ လမ်းတစ်လျှောက်မှ လူများကလည်း ကျွန်မအား ကာမရာဂ တပ်မက်စိတ် ပျက်လုံးအစုံဖြင့် တအံ့တဩ လိုက်လံ ကြည့်ရှုကြသည် ဟူသော အခန်း ဖြစ်သည်။

ထိုအခန်းရိုက်ရာဝယ် ရေဖျန်းစက်မှ ရေဒဏ်ကြောင့် ကျွန်မတွင် နမိုးဒီးယား အဖျားဝင်ပြီး အိပ်ရာထဲတွင် တစ်လခန့် နေခဲ့ရပါသည်။ သို့သော် ထိုက်တန်လှပါ သည်။ ဤအခန်းက ကျွန်မအား ရုပ်ရှင်မင်းသမီးဖြစ်ရန် တွန်းတင်လိုက်ပြီဟု ကျွန်မ သိလိုက်ရပါသည်။ ကျွန်မကိုယ်ကိုလည်း တကယ့်မင်းသမီးကြီးအသွင် မြင်နေရပါပြီ။

မည်းမှောင်နေသည့် ပေါ်ဇိုလီရုပ်ရှင်ရုံအတွင်းက ပိန်ပိန်ညောင်ညောင် မိန်းကလေးငယ်တစ်ဦး၏ စိတ်ကူးယဉ်အိပ်မက်များသည် ယခု အကောင်အထည် ပေါ်ချေပြီတကား...။

အခန်း (၉)

တက်သစ်စကာလ နာမည်ရအောင် ကြိုးစားနေရခိုက် လူမသိ သူမသိ
 နေရသည့်ဘဝ၏ တန်ဖိုးကြီးမှုကို မသိကြ။ ထိုတက်သစ်ဘဝ၌ စွန့်စားနိုင်သည်၊
 အမှားလုပ်နိုင်သည်၊ စမ်းသပ်နိုင်သည်။ အတယ့်ကြောင့်ဆိုသော် သူ့တွင် ထိန်းသိမ်း
 စောင့်စည်းထားရမည့်နာမည်က မရှိသေး၊ ဂုဏ်ပုဒ်မရသေး။ ဤတက်သစ်စအရွယ်
 တွင် မိမိကြိုက်ရာကို ရွေးချယ်လုပ်ပိုင်ခွင့်တော့ မရှိ၊ ပေးသမျှ ကမ်းလှမ်းလာခဲ့သမျှ
 ကိုသာ အကောင်းဆုံးဖြစ်အောင် ကြိုးစားရသည်။ သူ့တွင် ရုံးစရာဟူ၍ကား မရှိ။

သို့ရာတွင် တစ်ဖက်၌မူ အောင်မြင်ကျော်ကြားမှုသည် အမှားမခံ၊ အတိမ်း
 အစောင်းမခံ။ အလားတူပင် သတင်းစာဆရာများသည်လည်း အောင်မြင်ကျော်ကြား
 သူ၏ သို့ဂုဏ်မှု၊ ဆိတ်ကွယ်ရာရာမှုကို သည်းမခံလိုကြ၊ လက်မခံလိုကြ။ အစပထမ
 ၌မူ ကြော်ငြာအရှိန်အဝါကို အလိုရှိသည်၊ မက်မောသည်။ အတယ့်ကြောင့်ဆိုသော်
 ကြော်ငြာကောင်းလျှင်၊ ချီးမွမ်းထောပနာ ရေးသားခြင်း ခံရလျှင် အသိအမှတ်ပြုခံ
 ရမည်။ နောက်တစ်ဆင့် ကောင်းပေ၊ ညွှန်ပေ ဆိုသည့် ဇာတ်လမ်းများတွင် ပါဝင်
 ရမည်။ နောက်ဆုံး ထိပ်တန်းမင်းသမီး ဖြစ်လာမည်။ ထိုအခါတွင် ကြိုက်သည့်
 ကား ရွေးပါနိုင်သည်။ ကိုယ်တိုင်ထွင်လိုသမျှ ထွင်နိုင်မည်။ ထို့ကြောင့် တက်သစ်
 ရုပ်ရှင်သမားများအဖို့ ကြော်ငြာသည် တစ်ခါတစ်ရံ လိုရာမရောက်ဘဲ တလွဲတချော်
 ဖြစ်တတ်ငြားလည်း တန်ဖိုးမဖြတ်နိုင်သည့် ဆုလာဘ်ကြီးပင် ဖြစ်ပေသည်။

ဤကြော်ငြာကိစ္စသည်ပင် ကျွန်ုပ်နှင့် ဂျိနုလို့လိုတို့၏ အပြိုင်အဆိုင် ဖြစ်မှုကို
 မီးမောင်းထိုးကာ ဟိုးလေးတကျော်ဖြစ်အောင် လုပ်ခဲ့ကြဖူးပါသည်။

၁၉၅၄ ခုနှစ်က ဖြစ်ပါသည်။ အီတလီရုပ်ရှင်ပွဲတော်အတွက် ရှေ့ပြေး
ကြော်ငြာဖြစ်စေရန် ကျွန်ုပ်နှင့် အီတလီရုပ်ရှင်မင်းသမီး အများအပြား ပါဝင်သော
အုပ်စုတစ်ခုသည် လန်ဒန်မြို့သို့ သွားရောက်ခဲ့ကြပါသည်။ လန်ဒန်တွင် ဂျီနာလိုလို
နို့နေပါသည်။ ကျွန်ုပ် သူ့ကို မတွေ့မီပါ။ ထိုအချိန်က ကျွန်ုပ်သည် အင်္ဂလိပ်စကား
မပြောတတ်သေးပါ။ ထို့ကြောင့် အင်္ဂလန်မှ သတင်းစာဆရာများနှင့် တွေ့ဆုံရသည့်
သတင်းစာကွန်ဗရင့်တွင် အမေးအဖြေ ပြုလုပ်ကြရာ အမေးနှင့်အဖြေများမှာ
မည်မညွတ်ဖြစ်ကုန်ပါသည်။

ဤတွင် ကောက်ကျစ်၍ အထိုးအနှက်ပါသောထုံကြသော ဗြိတိသျှ
သတင်းစာသမားများက ကျွန်ုပ်အား သူတို့၏မာတ်စာမေးခွန်းများ မေးကြပါသည်။
သူတို့က ကျွန်ုပ်၏အတိုင်းအတွာကို သိလိုကြသည်။ ဤမေးခွန်းကိုတော့ ကျွန်ုပ်
နားလည်ပါသည်။ မကြာခဏလည်း ကြားဖူးနေ၍ ဖြစ်ပါသည်။

၃၀-၂၄-၃၈။

“ဘယ်သူက ပိုကြီးသလဲ ခင်ဗျားနဲ့ လိုလို”။

သတင်းစာဆရာတစ်ယောက်က မေးပါသည်။ ကျွန်ုပ်သည် ယခင်
ဤမေးခွန်းကို မကြားဖူးခဲ့ပါ။ ထိုမှ နောက်ဆက်တွဲမေးခွန်းများသည်လည်း ကျွန်ုပ်
နှင့် ဂျီနာလို၏ အကြီးအသေး အတိုင်းအတွာ နှိုင်းယှဉ်ချက်မေးခွန်းများဖြင့်သာ
လုံးထွေးကုန်ပါသည်။

ကျွန်ုပ်သည် ထိုစဉ်က ဘာဖြေ၍ ဘာပြောလိုက်မှန်း မမှတ်မိပါ။ သို့သော်
လည်း ကျွန်ုပ်သည် နောက်တစ်နေ့၌ ပါလာသော သတင်းစာများ၏ ရေးသားချက်
အတိုင်း မဖြေသည်မှာတော့ သေချာလှပါသည်။ ကြည့်ပါဦး စာလုံးမကြီးနှင့် ခေါင်းစဉ်
အောက်တွင်-

“လိုလိုက ဘာကြောင့် ကျွန်ုပ်ကို စိတ်ဆိုးနေသနည်း”

ဟုပါရှိပြီး ကျွန်ုပ်က လိုလိုထက် ပိုထွေးသဖြင့် လိုလိုက မခံမရပ်ဖြစ်နေ
ကြောင်း၊ ဘာကြောင်းဖြင့် ကျွန်ုပ်က ပြောလိုက်သလိုလို လုံးစေ့ပတ်စေ့ လုပ်ကြံ
ဖော်ပြထားကြပါသည်။

ကျွန်ုပ် ဤကဲ့သို့ မပြောရိုးအမှန်ပင် ဖြစ်ပါသည်။ ဂျီနာလိုလိုသည် ကျွန်ုပ်ကို
ဘယ်သူ ဘယ်ဝါမှန်းပင် သိရှာမည် မဟုတ်ပါ။

Gold of Naples တွင် ကျွန်မ အောင်မြင်မှုရလာသော် ကာလိုသည် ပထမဆုံးအကြိမ်အဖြစ် ကျွန်မအတွက် အလေးအနက် စဉ်းစားလာပါတော့သည်။ သူ၏ '၅ မိနစ်စောင့်ပါ' ဟူသည့်စကားအရ ယခု ၅ မိနစ်စောင့်ပြီးမှ ထင်ပါသည်။

သူသည် ကျွန်မကို ရိုက်ရန် ဇာတ်ထုပ်တစ်ထုပ် ဖန်တီးသည်။ ထိုဇာတ် ထုပ်မှာ စင်စစ်မင်းသမီးကြီး သိလ်ဗားနားမင်းဝါနီ အထူးတလည် ကျော်ကြား အောင်မြင်ခဲ့သည့် Bitter Rice နှင့် ဆင်တူရိုးမှား ဖြစ်ပါသည်။ ယခုကာလို့၏ ဇာတ်ကားကို Woman of the River ဟု နာမည်ပေးထားသည်။ ထိုဇာတ်ကား ကို Bitter Rice ဇာတ်ကားကဲ့သို့ပင် ပိုမြစ်တစ်ဝိုက် ရိုက်ကွင်းနေရာများတွင် ရိုက်ကူးမည် ဖြစ်သည်။ ဒါရိုက်တာလုပ်မည့်သူမှာ အီတလီတွင် အကောင်းဆုံး ဒါရိုက်တာတစ်ဦးဖြစ်သူ မာရီယိုဆိုလ်ဒါတီ ဖြစ်သည်။ ဝတ္ထုကို အလံဘတ်တိုမို ရေးစီးယားနှင့်အတူရေးသားပြီး ဇာတ်ညွှန်းရေးဆရာ ခြောက်ဦးထက်မနည်း ဇာတ်ညွှန်းရေးရသည်။ ထိုဇာတ်ညွှန်းရေးဆရာများအနက် ဘာဆီလီယိုဖရန်ချီမှာ သည် ကျွန်မ၏ အခင်မင်ဆုံး ရာသက်ပန်မိတ်ဆွေတစ်ဦး ဖြစ်လာလေသည်။

ဤဇာတ်ကားသည် ကာလို၏ကိုယ်ပိုင်ဇာတ်ကား ဖြစ်သည်။ ဒီလောရင်းတစ် နှင့် ပူးတွဲထုတ်လုပ်ခြင်း မဟုတ်ချေ။ ဤအချက်အပြင် ဇာတ်ကား၏ဇာတ်ညွှန်းအရ ခံစားချက်အပြည့်ဖြင့် သရုပ်ဆောင်ရမည့် စိတ်လှုပ်ရှားဖွယ်ရာ အခန်းများ များစွာ ပါဝင်နေပြီး နောက်ဆုံးဇာတ်လမ်းတစ်ခုလုံး၏ အထွတ်အထိပ်အဖြစ် ကျွန်မ၏ ကလေး မြစ်အတွင်း၌ ရေနစ်သေဆုံးရသည်ကို တေးဂီတအသံဖြင့် လွှမ်းမည် ဖြစ်ရာ ကျွန်မ ရင်လေးနေမိသည်။ Gold of Naples ဇာတ်ကားမှာ ခပ်တိုတို ခပ်ပေါ့ပေါ့ ဇာတ်ကားသာ ဖြစ်၏။ ယခုဇာတ်ကားမှာမူ ဇာတ်ကားရှည်ကြီးလည်း ဖြစ် နက်နဲသည့်ဇာတ်လမ်းဇာတ်ကားလည်း ဖြစ်သဖြင့် ကျွန်မသည် လိုချင်သလို ဖြစ်ပါ့မလားဟုပင် မဝံ့မရဲ ဖြစ်နေမိသည်။

ကျွန်မသည် Gold of Naples ရိုက်စဉ်က မိုးစက်ကြောင့် အအေးမိကာ နမိုးနီးယား ဖြစ်ခဲ့သည်ဟု အထက်တွင် ဖော်ပြခဲ့သည်။ ထိုကားကို နောက်ဆုံးနေ့ ရိုက်အပြီး ဒီဆီးဂါးအပြင် အခြားလူများနှင့် အောင်ပွဲကျင်းပသည့် ညစာထမင်းစားပွဲ သို့ ကျွန်မ တက်ခဲ့ပါသည်။ ထိုညစာစားပွဲ မပြီးမီ စားတုန်းသောက်တုန်းမှာပင် ကျွန်မသည် ထိုင်နေရာမှ လဲကျမေ့မြောသွားသဖြင့် ကျွန်မကို အိမ်သို့ သယ်ခဲ့ကြ ရပါသည်။ ထိုစဉ်က ကျွန်မရခဲ့သော နမိုးနီးယားရောဂါမှာ အပြင်းပျားခြင်းနှင့် မခံမရပ်နိုင်အောင် ချောင်းဆိုးခြင်းပါ တွေ့၍ ဖြစ်ခဲ့ပါသည်။

Woman of the River စာတ်ကားစရိုက်ကြစဉ် ကျွန်မသည် နမိုးနီးယား
 ရောဂါဖြစ်ပွားရာမှ လုံးလုံးကြီး ပျောက်ကင်းနေပါပြီ။ သို့သော် ပထမနေ့ ရိုက်ကွင်း
 မှာပင် ကျွန်မသည် မအီမသာဖြစ်ကာ ပြန်လဲဦးမည်လားဟု မှတ်ထင်မိပါသည်။
 ထို့သို့တွင် လည်ချောင်းအတွင်း၌ တစ္ဆီးခွီးနှင့် အသက်ရှူကျပ်လာပါသည်။ အသက်
 ရှူသံမှာလည်း တယောအလက်သုံးဆယ်ခန့် ထိုးလိုက်သည့်အသံလို ကြမ်းတမ်း
 ခက်တရော်လှပါသည်။ ကျွန်မ အိပ်လို့မရပါ။ တကယ်တော့ လှူပင် မနေနိုင်ပါ။
 ပိုဆိုးပါသည်။ ဆရာဝန်ကို ခေါ်၍ပြော ဆရာဝန်က ယခင်က ဖြစ်ဖူးသော နမိုးနီးယား
 အအေးမိရောဂါနှင့်မဆိုင်၊ ယခုရောဂါသည် ပန်းနာရင်ကျပ် ရောဂါဖြစ်သည်ဟု
 ဆိုပါသည်။ သူက ဘာကြောင့် ဤရောဂါဖြစ်သည်။ ဘယ်လို ကုရမည်ဟု ပွင့်ပွင့်
 လင်းလင်းမပြောဘဲ စိတ်ကြောင့် ဖြစ်တာပါဟု နောက်တောက် တောက်
 ပြောသွားပါသည်။

စာတ်ကားကို အိတ်လီတွင် အပူဆုံးလများဖြစ်သော ဇွန်၊ ဇူလိုင်လများ
 တွင် ရိုက်ကြသော်လည်း ကျွန်မသည် အဆုတ်တွင် တစ်စုံတစ်ခုဖြစ်နေသည်ဟု
 ယူဆကာ နေ့ခင်းနေ့လည်၌လည်း သိုးမွေးဆွယ်တာ နှစ်ထပ်ဝတ်ကာ နေခဲ့ပါသည်။

ညစဉ် ၇ နာရီနှင့် နံနက် ၅ နာရီကြားတွင် ကျွန်မ၏ ကိုယ်ပူချိန်သည်
 တက်လာပြီး တယောသံများလည်း ကြားနေရပါသည်။ တစ်ညလုံး ဝေဒနာ ခံစားရင်း
 ကျွန်မသည် တစ်နေ့တာ ကင်မရာရှေ့တွင် အလုပ်လုပ်ခဲ့ရသည်ကို ပြန်လည်
 သုံးသပ်နေမိပါသည်။ မည်သည့်ကိုယ်ဟန် လက်ဟန်ကိုမဆို လှုပ်ရှားမှုတိုင်းကို
 မဆို အသေးစိတ် ပြန်လည်စစ်ဆေးရပါသည်။ 'ငါ သရုပ်ဆောင်မှု မြင့်နေသလား၊
 မိမ့်နေသလား၊ ဟိုလိုလုပ်လိုက်သည့် အမှုအရာက ပိုများသွားသလား၊ အချစ်ခန်းမှာ
 ကျောက်ခေတ်လူသားတို့ တဏှာရာဂပူးသလို သရုပ်ဆောင်ခဲ့ရရင် ခုထက်များ
 ကောင်းလေမည်လား စသဖြင့် ပြန်လည် သုံးသပ်နေမိပါသည်။

ဤသို့ သုံးသပ်နေစဉ်ပင် ကျွန်မသည် ထိုင်လျက်နှင့် မှေးခနဲ အိပ်ပျော်
 သွားတတ်ပါသည်။ သည်လောက်ကလေးသာ ကျွန်မ အိပ်ရပါသည်။ သို့သော်
 နံနက်မိုးလင်း၍ ရိုက်ကွင်းပေါ်ရောက်၍ အလုပ်စတင်လုပ်သည့် တစ်ပြိုင်နက်
 ကျွန်မ၏ ပန်းနာရင်ကြပ်ရောဂါသည် ကျွန်မကိုယ်ပေါ်မှ စွန့်ခွာထွက်ပြေးပျောက်ကွယ်
 သွားပါတော့သည်။

ဤကဲ့သို့ ကျွန်မတွင် ဖြစ်ပျက်နေစဉ် ဘာဆီလီယိုဖရန်နိုနား (သူသည်
 ထုတ်လုပ်သူတစ်ဦးလည်းဖြစ်သူ) သည် ကျွန်မ ဤစာတ်ညွှန်းကို ကြောက်နေ

သည်ကို သိသဖြင့်လည်းကောင်း၊ ကျွန်မတွင် ညတိုင်း ရောဂါဖြင့် တိုက်ပွဲဝင်နေရသည်ကို သိသဖြင့်လည်းကောင်း၊ ကျွန်မထံ လာရောက်ပြီး ဇာတ်ညွှန်းအကြောင်း ဆွေးနွေးပြောပြပြီး လိုအပ်သည်ကို သင်ကြားပေးပါသည်။ ဘာဆီလီယိုကား ကိုယ်ချင်းစာတတ်သူ၊ သဘောကောင်းသူ၊ သိမ်မွေ့သောဟာသရှိသူ၊ ရိုးသားသူ ဖြစ်ပါသည်။ ထို့ကြောင့်လည်း ကျွန်မ သူ့ကို ခင်ရပါသည်။ သူသည် ဆင်ခြင်တုံတရားရှိသူ ပညာရှိသူလည်း ဖြစ်ပါ၏။ သူ့စိတ်ကူးစိတ်သန်း၊ သူ့အယူအဆ သူ့ပြောသမျှဆိုသမျှ၊ သူ့ကိုယ်အမူအရာ၊ နှုတ်အမူအရာကို ကျွန်မ အလွန်သဘောကျမိသည်။ ကျွန်မကိုယ်တိုင်မှာ စာမတတ်တတ် ဖြစ်ပါသည်။ စာဖတ်လည်း နည်းလှပါသည်။ သို့သော် ကျွန်မသည် စာတတ်ပေတတ်များအား လေးစားတတ်သူ ဖြစ်ပါ၏။ ထို့ပြင် ကျွန်မတွင် လူကဲခတ်မှန်သည့် ညဉ့်ရှိပါသည်။ ကျွန်မသည် ကျွန်မဘဝတစ်သက်တာတွင် ကျွန်မ အားကိုးလောက်သည့်လူကို ရွေးပေါင်းလိုက်လျှင် ထိုသူသည် ကျွန်မအား အစစအရာရာ ကူညီသော မိတ်ဆွေမွန်ဖြစ်ရပြီး ကျွန်မကလည်း သူ့ကို အပြန်အလှန်ကူညီကာ ယုံကြည်အားကိုးခြင်း ခံရသူဖြစ်ပါသည်။ တကယ်တော့ ဤကဲ့သို့သော မိတ်ဆွေကောင်းများ ကျွန်မတွင် အလွန်တရားမှ နည်းပါးလှပါ၏။ ဤသို့ ပြောလိုက်ရသဖြင့်လည်း ကျွန်မ စိတ်မကောင်း ဖြစ်မိပါသည်။ ဘာဆီလီယိုကား မိတ်ဆွေမွန်များတွင် တစ်ဦးအပါအဝင်ဖြစ်သည်ကား သေချာလှပါ၏။

ဘာဆီလီယိုသည် ဤကားရှိက်စဉ် ကျွန်မအား များစွာ အကူအညီပေးပါသည်။ အထူးသဖြင့် ဇာတ်လမ်း၏ အထွတ်အထိပ်ဖြစ်သော မြစ်အတွင်းလွမ်းခန်း၌ ကျွန်မက ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်ခြင်း၊ ပြင်းထန်စွာမှာကြည်းခြင်း၊ သည်းထန်စွာ ငိုကြွေးမြည်တမ်းခြင်း စသဖြင့် ကျွန်မတွင် အင်အားရှိသမျှ သွန်ချကာ သရုပ်ဆောင်ရမည် ဖြစ်ရာ မည်သို့မည်ပုံလုပ်ရမည်ကို သူက သင်ကြားပြသထားပါသည်။

ကျွန်မသည် ရောဂါဖိစီးနေကာ အိပ်မပျော်သည့်ညများတွင် ကာလိုသည် ကျွန်မအနီးတွင် တစ်ညလုံး လာရောက်ထိုင်နေတတ်ပါသည်။ ကျွန်မနှင့် ကာလိုတို့၏ သက်သံရေးမှာ တစ်နေ့တခြား နက်ရှိုင်းလာပါပြီ။ သူနှင့် ကျွန်မသည် အဖေနှင့်သမီးလည်းဟုတ်၊ ယောက်ျားနှင့် မိန်းမလည်းဟုတ်၊ ကုမ္ပဏီပိုင်ရှင်နှင့် မင်းသမီးဟုလည်း ဆိုနိုင်၊ သူငယ်ချင်းများလည်းဖြစ်၊ အတူတူပူးပေါင်း၍ မကောင်းကြံစည်နေကြသူများဟုလည်း ခေါ်နိုင်ပေလိမ့်မည်။

ကျွန်မသည် မြစ်အတွင်းရှိကံကူးရမည့် အခန်းကို ပြင်းပြင်းထန်ထန် ပြင်ဆင်
ထားလေရာ တကယ်ရှိကြသောအခါ ခက်ခက်ခဲခဲ သရုပ်ဆောင်ရသည် ဖြစ်သော်
လည်း တစ်ကြိမ်တည်းဖြင့် အပြီးရှိကံနိုင်လိုက်ကြပါသည်။ ကျွန်မတွင် ကြီးစွာ
သော အောင်မြင်မှုကို ရလိုက်သည်ဟုဆိုကာ အကြီးအကျယ် ဝမ်းသာခြင်း ဖြစ်ရပါ
သည်။

ဤနောက်ဆုံးအခန်းရှိကံစဉ်ပင် အရေးကြီးသည့်ဖြစ်ရပ်နှစ်ခု ဖြစ်ပေါ်လာ
ပါသည်။

ပထမမှာ ကျွန်မ၏ ရင်ကျပ်ပန်းနာရောဂါသည် လုံးဝပျောက်ခြင်းမလှ
ပျောက်သွားပါလေသည်။ နောက် ဘယ်ဟော့မှလည်း ပြန်ပေါ်မလာတော့ချေ။
ငယ်ရွယ်နုနယ်သေးသူ ကျွန်မ၏ ပခုံးထက်ဝယ် ကြီးလေးသော အလုပ်တာဝန်
ကြီးက ပီစီးနေသဖြင့်သာ ကျွန်မတွင် ထိုရောဂါဖြစ်ပွားရသည်ဟု ထင်ပါသည်။
ဝမ်းနာရောဂါက ဤဇာတ်ကားအတွက် ကျွန်မ၏ ရင်လေးနေမှုကို အံတွင်းမှ
လှုံ့ဆော်ကန်ကွက်ရာမှ အပြင်သို့ ရုန်းကန်ထွက်လာကာ ကျွန်မအား ရောဂါအဖြစ်
ခိခိခဲသည်ဟု ကျွန်မ ယူဆပါ၏။

ဒုတိယဖြစ်ရပ်မှာ ကာလိုသည် ရိုက်ကွင်းပေါ်သို့ ရောက်လာကာ ကျွန်မအား
ဘေးသို့ ခေါ်ထုတ်သွားကာ ဘူးကလေးတစ်ဘူးပေးပါသည်။ ထိုဘူးကလေးကို
ခွင့်ကြည့်လိုက်ရာ စိန်လက်စွပ်ကလေး ဖြစ်နေပါသည်။ ကျွန်မတို့၏ ရင်းနှီးမှုသည်
အဘယ်ခရီးသို့ ဦးတည်နေကြောင်း ကာလိုသည် ကျွန်မအား တစ်ခွန်းမျှ မပြော
ခဲ့ပါ။ ယခုမှ စကားတစ်လုံးမှ မဟဘဲနှင့် သူက ပြောနေလေပြီ။ ကျွန်မသည်
တွယ်ရာသို့ပြေးပြီး ဝမ်းသာလွန်း၍ ငိုမိပါသည်။

သူကား ကျွန်မ၏ဘဝတွင်းသို့ ဝင်ရောက်လာသည့် တစ်ဦးတည်းသော
လုပ်ငန်းသည် ယခု ကျွန်မသိပါပြီ။ သူ့ကို ကျွန်မကိုယ်ကိုကျွန်မ လုံးဝပုံအပ်နိုင်
ပါပြီ။ ဟုတ်ပါသည် သူသည် သူ့ဇနီးနှင့် ကလေးများနှင့် အတူတကွနေထိုင်ဆဲပင်
ရှိပါသေးသည်။ သို့သော် ကျွန်မ၏ ခံစားချက်များသည် ပေါ်မိုလီ၏ သီလသော
ကျင့်ဝတ်သော ဘာသောညာသော နားမလည်ပြီ၊ ပေါက်ကွဲလျက်ရှိနေပါပြီ၊ ကျွန်မ
အဖို့ ချစ်မေတ္တာတရားသည် အလွန်အမင်း လိုအပ်နေပါပြီ။

ရုပ်ရှင်ဇာတ်ကားတစ်ကား ရိုက်ပြီးလျှင် ထိုကားမှ သရုပ်ဆောင်မှုများ
သည် အောင်မြင်မည် မအောင်မြင်မည်ကို ပြောရန် မလွယ်ပါချေ။ ရုပ်ရှင်တွင်
ကပြရခြင်းသည် ဇာတ်သဘင်တွင် ကပြရသည်လိုမဟုတ်၊ ဇာတ်သဘင်က

ချက်ချင်းပင် ပရိသတ်၏တံ့ပြန်မှုကို သိနိုင်သည်။ နောက်တစ်နေ့တွင်လည်း နတ်ပွဲ
ဝေဖန်သူများ၏ ရေးကြ သားကြသည်ကို ကြည့်ခြင်းဖြင့် ပရိသတ်ကြိုက်၏
မကြိုက်၏၊ အောင်မြင်သည် မအောင်မြင်သည်ကို သိနိုင်သည်။ ရုပ်မြင်သံကြားသည်ပင်
အဆင့်သတ်မှတ်မှုများနှင့် ဝေဖန်ချက်များကို ချက်ချင်းသိနိုင်သည်။

သို့သော် ရုပ်ရှင်မှာမူ ဤသို့မဟုတ်။ ဟိုတစ်စ သည်တစ်စရိုက်ခြင်း
တစ်ခါတစ်ရံ ဇာတ်လမ်းစဉ်မဟုတ်ဘဲ ရိုက်ခြင်း၊ ရက်သတ္တပတ်ပေါင်းများစွာ
တစ်ခါတစ်ရံ လပေါင်းများစွာကြာအောင်ပင် ဆွဲ၍ ရိုက်ကူးနေခြင်းတို့ကြောင့်
မိမိသရုပ်ဆောင်မှု မည်ကဲ့သို့ နေသည်ကို မသိနိုင်ချေ။ တစ်ဖန် အားလုံးရိုက်ကူးပြီး
ပြန်သော အခါတွင်လည်း မင်းသမီးလုပ်သူမှာ ဘယ်လိုပုံထွက်လာမည်ကို မသိနိုင်
သေး။ လပေါင်းအတော်ကြာမှ ထိုဇာတ်ကားကို ကမ္ဘာတစ်ဝန်းလုံးသို့ အချိန်ခွဲဖြား
၍ ဖြန့်ချိပြသရာ ထိုအချိန်ထိလည်း ချက်ချင်းလက်ငင်း အဖြေကိုမသိနိုင်သေးဘဲ
စောင့်မျှော်အားစွင့်နေရသည်။ အခြေခံအားဖြင့် ရုံဝင်ခငွေကြေးအပေါ် မူတည်သိရသည်။
ကားရိုက်နေစဉ်အတွင်း ဒါရိုက်တာနှင့် ထုတ်လုပ်သူတို့၏ မိမိနှင့် ပတ်သက်၍
ပြောကြဆိုကြသည်ကို မှားထောင် ခန့်မှန်းနိုင်သည်ကား မှန်ပါ၏။ သို့သော်လည်း
သူတို့သည် မလိုတစ်မျိုး လိုတစ်မျိုး ပြောတတ်လေသောကြောင့် အမှန်မယူနိုင်။
တကယ်တော့လည်း သူတို့သည် ကာယကံရှင်မင်းသမီးလောက် ထိုမင်းသမီး၏
သရုပ်ဆောင်ချက် အကုန်လုံးအပေါ် ခြံ၍ ကောင်းသည် မကောင်းသည် ခန့်မှန်း
ပြောဆိုနိုင်ကြသည် မဟုတ်ချေ။

အထူးသဖြင့် တက်သစ်စ ရုပ်ရှင်ဇာတ်ကားများအဖို့ မိမိ၏အောင်မြင်မှုထို
တိုင်းတာရန်မှာ မိမိအား မည်မျှ ငှားရမ်းခြင်းရှိသည် မရှိသည်။ ငှားရမ်းသည်
ဆိုပါကလည်း အကြေးငွေ မည်မျှတိုးရသည်၊ မရသည် ဟူသည့်အပေါ်၌ တွက်ချက်
ကြည့်ပါက သိနိုင်လေသည်။ ဤစံနှုန်းကိုယူ၍ ကျွန်မသည် ကျွန်မ၏ အောင်မြင်မှု
ကို တွက်လေ့ရှိပါသည်။

ကျွန်မသည် နောက်ပိုင်း၌ လက်မလည်အောင် ကားရိုက်လာရပါသည်။
တစ်ကားက သောကြာနေ့တွင် ရိုက်၍ ပြီးသည်ဆိုလျှင် နောက်တစ်ကားကို တနင်္လာ
နေ့တွင် စရိုက်ပြန်ပါသည်။ သို့ဖြင့် တစ်ကားမှတစ်ကား ကူးပြောင်းရိုက်နေရာ
ကျွန်မသည် ငတ်ကြီးကျနေသူပမာ အလုပ်ရမှ ထမင်းစားနိုင်ရသူကဲ့သို့ ဖြစ်နေပါသည်။
ကျွန်မအဖို့ ငတ်ပြတ်ခဲ့ ရုန်းကန်ခဲ့ရသည့်အချိန်များကို ပြန်ကာမိရန် လုပ်နေသည်ဟု
ပင် ကျွန်မ ထင်မိပါသည်။

ဘဝလုံခြုံမှုသည် အလုပ်၊ ဘဝနောင်ရေးသည်ငွေ၊ ဘဝဖုလုံမှုသည်
လေသာခန်းနှင့် နေရောင်ခြည်နှင့် ကျယ်ပြန့်ကြီးမားသော အိမ်ကြီးရခိုင်၊ ဖိခံခံကာ
ငြီးနှင့် အခြားသော တန်ဆာပလာများဖြစ်သည်ဟု ကျွန်မ ခံယူမိပါသည်။

ထိုစဉ်က ကျွန်မသည် ဆိုခဲ့သောအဆင့်အထိ မတက်နိုင်သေးပါ။ သို့သော်
ကျွန်မသည် အစပျိုးလျက် ရှိနေပါပြီ။

သို့ပင် ဖြစ်စေကာမူ ကျွန်မ ထိုအဆင့်သို့ ရောက်ခဲ့ပြီရှိသော် ကျွန်မလိုချင်
သမျှ အကောင်းဟူသမျှနှင့် ပြည့်စုံပြီဆိုသော် ထိုအရာများကား အဓိပ္ပာယ်မရှိ၊
အနှစ်သာရမဲ့လှချေသည်ဟု ကျွန်မတွေ့ရှိလာပြီး အလုံးစုံကို လောဘဖြတ်နိုင်ခဲ့သည်
သာ ဖြစ်သည်။ အောင်မြင်မှုဆိုသည်ကား အဇ္ဈတ္တမှ စိတ္တဇသဏ္ဍာန်သာ ဖြစ်ချေ
သည်။ သို့သော် အသက် ၁၉ နှစ်အရွယ်က ကျွန်မသည် နုနယ်သေးရကား ဤမျှ
အသိတရား မရင့်ကျက်သေးခဲ့၊ နာမည်ကြီးမှုတို့မှ ရရှိရမည့် ဝတ္တုပစ္စည်းဟူသမျှ
မကလာခဲ့သူ ဖြစ်ခဲ့ပါ၏။

ဘာဆီလီယိုပရန်ချ်နား

ဆိုဖီယာသည် ဗီအေးဖြင့် ထင်ပေါ်ကျော်ကြားလိုစိတ်ရှိသူ မဟုတ်ချေ။
သူ့အကြံအစည်အတိုင်းသာ ဖြစ်မည်ဆိုလျှင် သူသည် ယနေ့ ပေါ်ဗိုလီမြို့ကလေးမှ
ကျောင်းဆရာမသာ ဖြစ်ပေလိမ့်မည်။ ဆိုဖီယာ၏အမေသည် ဆိုဖီယာအား လိုချင်
မက်မောသည့် မောဟတရားကို ပေးခဲ့သူ ဖြစ်သည်။ သို့တစေ ဆန့်ကျင်ဘက်
သဘောတရားအရ ဆိုဖီယာသည် လုပ်ရပြီဟောဟုဆိုလျှင် ကြောက်မက်ဖွယ် ကောင်း
လောက်အောင် ခွဲနှင့် မာန်နှင့် သူ့ထံမှ အကောင်းဆုံးများ ကုန်သည်အထိ ညှစ်
ဆုတ် လုပ်ကိုင်တတ်သူ ဖြစ်ချေသည်။ သူသည် ရုပ်ရှင်မင်းသမီးဖြစ်ရန် ဝင်ကိုယ်
ပါရမီအခံ မရှိဟုဆိုပါက ပေါ်ဗိုလီမြို့၏ အတော်ဆုံးဆရာမတစ်ဦး သို့မဟုတ်
ကမ္ဘာ့အတော်ဆုံး စက္ကတေရီ အတွင်းရေးမှူးမလေးတစ်ဦး သို့မဟုတ် ချွန်ပီထံ
အရောင်းဈေးသည်မကလေးတစ်ဦး စသဖြင့် ဖြစ်လာနိုင်သည်။ (ဤသည်မှာ အခြား
ကြောင့်မဟုတ် သူဘာပဲလုပ်လုပ် စိတ်သွင်းပြီး လုပ်သည်။ စေတနာ မေတ္တာဖြင့်
လုပ်သည်။ သည်းညည်းခံပြီး လုပ်တတ်သူ ဖြစ်သောကြောင့်ပင်။ ထို့ကြောင့်လည်း
သူ့အား ဘာလုပ်လုပ် ထိပ်ဆုံးသို့ရောက်အောင် ပို့ဆောင်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။ ဤစရှိတ်

လက္ခဏာများကား သူ့မျက်လုံးနှင့်အတူ သူ့လမ်းလျှောက်ခြင်းနှင့်အတူ၊ အခြား သူ့အင်္ဂါအစိတ်အပိုင်းများနှင့်အတူ တစ်ပါတည်း မွေးဖွားပါရှိလာခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။

Woman of the River ဇာတ်ကားအပြီး ၁၉၅၅ ခုနှစ်က ကျွန်မသည် ဇာတ်ကား အများအပြားကို ရိုက်နေခိုက် Too Bad She's Bad ဆိုသည့် ဟာသ ဇာတ်ကားတစ်ကား ရိုက်ရပါသည်။ ထိုဇာတ်ကားကို ဒါရိုက်တာ လူတော်တစ်ဦး ဖြစ်သူ အလဆန္ဒရီဘလက်ဆက်တီက ရိုက်ပါသည်။ ဤကားရိုက်ရသဖြင့် ကျွန်မတွင် ဒီဆီကားကဲ့သို့ပင် ကျွန်မ၏ဘဝတွင် အရေးပါအရာရောက်သော မိတ်ဆွေတစ်ဦး တိုးလာခဲ့ပါသည်။ သူကား ရုပ်ရှင်မင်းသား မာဆယ်လိုမက်စ်ထရော့နို ပင် ဖြစ်သည်။ ထိုအချိန်က သူသည် ယခုလောက် ရုပ်ရှင်တွင် ကျော်ကြားမှု မရှိသေးပါ။ သူကား ပြဇာတ်မင်းသားအဖြစ် နာမည်ကြီးသူ ဖြစ်ပါသည်။ ရုပ်ရှင်တွင်မူ မထင်ရှားသေး၊ အောင်မြင်မှု မရသေးသည့်အချိန်ပင် ဖြစ်ပါ၏။ ထို့ပြင် သူသည် Too Bad She's Bad ဇာတ်ကားအရင်က ဟာသဇာတ်ကား ရိုက်ခဲ့ဖူးခြင်း မရှိသေး။

ဒီဆီးဂါး၊ မာဆယ်လိုနှင့် ကျွန်မတို့ သုံးဦး၏ ခင်မင်ရင်းနှီးမှုသည် မြန်ဆန် လှသည်။ ကျွန်မတို့ သုံးဦးစလုံး နေပဲလ်ဒေသမှ လာကြသူများ ဖြစ်သည်။ မာဆယ်လို သည် ဒီဆီးဂါးမွေးဖွားရာ ဇာတ်ရုပ်ရွာနှင့် မနီးမဝေးရှိ တောရွာကလေးတွင် မွေးဖွား ခဲ့သူ ဖြစ်သည်။ ကျွန်မတို့သုံးဦးမှာ အီတလီပြည်သားအချင်းချင်း၊ ရုပ်ဆွေရုပ်မျိုး အချင်းချင်းအဖြစ် သွေးချင်းနီးစပ်ကာ ဆိုးတိုင်ပင် ကောင်းတိုင်ပင် ဖြစ်လာကြပါ သည်။ ကျွန်မတို့တွင် တူညီသော ဟာသရှိကြသည်။ ကားရိုက်စဉ် ဒိုင်ယာလော့ စကားများပြောမိက ကျီစယ်ကြ၊ ကလိကြ တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး အမှားများကို အပြန်အလှန် ပြင်ပေးကြ စသည်ဖြင့် နေထိုင်ခဲ့ကြပါသည်။ ကျွန်မတို့ အချင်းချင်း ဖလှယ်ကြသည့် အနှစ်သာရများကား ဇာတ်ကား ဗဟုသုတများပင် ဖြစ်ပါ၏။

ကျွန်မတို့ ဇာတ်ကားတစ်ကားကို အတူတကွ ရိုက်ကြသည်ဆိုလျှင် အားမန် အပြည့်နှင့် သရုပ်ဆောင်ကြသည်။ ဝိစိကိစ္ဆကင်းကြသည်။ လွတ်လွတ်လပ်လပ် စိတ်ကြိုက် ကြကြသည်။ ဘဝနှင့်နီးစပ်အောင် ကြိုးစားကြသည်။ တစ်နည်းဆိုသော် မှန်ဘီလူးနှင့် အသေးစိတ်ချုပ်သကဲ့သို့ အသေးစိတ်မြင်ရအောင် ကပြကြသည်။

ဒီဆီးဂါးနှင့် ကျွန်မက အဖေနှင့်သမီး၊ မာဆယ်လိုက လူရိုးလူကောင်း
 ဇာတိစိဒရိုင်ဘာ၊ သူ့ထံမှ ကျွန်မတို့ သားအဖက အလစ်သုတ်သည်ကို သူက
 ခမ်းမိပုံ စသဖြင့် ရိုက်ကူးထားသည့် ဇာတ်ကားနှင့် အခြားဇာတ်ကားများတွင်
 အတူတကွ သရုပ်ဆောင်ခဲ့ကြသည်။ ဒီဆီးဂါးက 'ချာန်' တစ်မျိုးကို ဖန်တီးပေးရာ
 ကျွန်မတို့က ထို 'ချာန်' ကို အမိအရဖမ်းကာ ရသမြောက်အောင် စောကပ်ပြီး
 သရုပ်ဆောင်ကြလေ့ ရှိပါသည်။ ကျွန်မတို့နှစ်ဦး အတူရိုက်ရသည့် ဇာတ်ကား
 အများအပြား ဤနည်းနှင့်နှင်ပင် ဖြစ်ပါသည်။

ကျွန်မတို့သုံးဦးသည် အထက်ပါကားအပြီးတွင် The Millar's Wife
 မှာ Scandal in Sorrento ဆက်တိုက်ပင် Lucky to be a Woman
 ဇာတ်ကားများ ရိုက်ခဲ့ကြပါသည်။ Lucky to be a Woman ဇာတ်ကားတွင်
 အကြောင်းမညီညွတ်၍ ဒီဆီးဂါးအစား ချားလ်ဘိုအေးကို အစားထိုး ရိုက်ကူးခဲ့ရပါ
 သည်။ ဤကားတွင် ကျွန်မတို့ အိတ်လီသုံးဦး လုံးထွေးမှု ပျက်သွားရပါ၏။
 ကျွန်မသည် မင်းသားကြီး ချားလ်ဘိုအေး၏ ပညာကို ရွတ်ချပြောဆိုခြင်း မဟုတ်ပါ။
 ဒီဆီးဂါးကို အိတ်လီစိတ်မရှိခြင်းကိုသာ ဆိုလိုခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ ဒီဆီးဂါး မပါသော်
 ကျွန်မနှင့် မာဆယ်လိုတို့နှစ်ဦးမှာ အောက်ခြေမျဉ်းမပါသော တြိဂံမှ ဘေးမျဉ်းကြောင်း
 နှိပ် ဖြစ်နေပါသည်။

ကျွန်မ ကာလိုပေးသော စိန်လက်စွပ်ကလေးကို မာမီနာအား ဝမ်းသာ
 ညွှင်ပျော်ဖြင့် နေရောင်တွင် ထောင်၍ပြပါသည်။ အမေသည် ကာလိုအား ကျွန်မတို့
 သားစုအတွင်း ကျူးကျော်ဝင်ရောက်လာသည့် မလိုလားအပ်သော တစ်စိမ်းလူဟု
 သတ်မှတ်ထားပါသည်။ ထိုအချိန်၌ ကျွန်မတို့မှာ တိုက်အိမ်အခန်းကောင်းကောင်း
 သယ် ဟန်ကျပ်ကျ အခြေချနိုင်ကြပြီး ကိုယ့်မီးဖိုခန်းနှင့်ကိုယ် ခိုးကြောင်ခိုးဝှက်
 ဘမင်းမချက်ရတော့သည့်ဘဝ ရောက်နေပြီဖြစ်သဖြင့် ထိုဘဝကလေးပျက်သွား
 မည်ကို အမေက စိုးရိမ်လှပါသည်။ (ယခင်က ကျွန်မတို့သည် သူတစ်ပါး၏
 အခန်းကျဉ်းကလေးများ ငှားရမ်းနေထိုင် ခဲ့ရစဉ်က လျှပ်စစ်မီးဖိုဖြင့် ထမင်းခိုး
 ချက်ရပါသည်။ ချက်ပြုတ်ပြီးသော် မီးဖိုကို ဗီရိုအိမ်အတွင်း ဝှက်ထားရပါသည်။)

“သူက အိမ်ထောင်နဲ့၊ ကလေးနှစ်ယောက်နဲ့၊ ညည်းထက်လည်း အသက်
 ၂၀ လောက် ကြီးတယ်၊ အေး-သူ့ဆီကတော့ ဘာမှရမှာ မဟုတ်ဘူး။ အသည်းပဲ
 ခွဲရမယ်၊ ညည်းက အသည်းကွဲချင်လို့လားဟင်၊ အေး-ကွဲရပါလိမ့်မယ်၊ သေချာပါ
 ဘယ်။ ညည်းဟာ ကလေးပဲ ရှိသေးတယ်၊ လောကအကြောင်း ဘာမှ နားမလည်

သေးဘူး၊ သွားဟယ် လာဟယ်နဲ့ ကမြင်းဖို့ဆိုတာက လွယ်ပါတယ်။ နောက်
ဘာဖြစ်မယ် ထင်သလဲ သိတယ်မဟုတ်လား”

“ကျွန်မတော့ သိပ်ချစ်နေမိပြီ မာမိနာရယ်၊ သူဟာ ပညာရှိတဲ့လူပါ၊
ကျွန်မကိုလည်း သိပ်ဂရုစိုက်ရှာပါတယ်။ ပြီးတော့လည်း ဥပဒေ ဒေါက်တာဘွဲ့
ရထားတဲ့လူပါ၊ မာမိနာ သိတယ် မဟုတ်လား”

“သွားစမ်းပါ၊ ဘာဥပဒေဒေါက်တာလဲ၊ ညည်းလိုမှာက ကလေးမွေးဖို့
ဒေါက်တာပဲအေး၊ ငါသိလို့ ငါပြောနေတာပါအေး၊ ဒီအချိန်ဟာ ဘယ်လိုမှ အကြီး
အကျယ် မဖြစ်သေးခင် ရပ်တန်းက ရပ်ဖို့ပဲ”

“စလည်းစေမိပြီ မာမိနာ၊ အင်မတန်လည်း ရင်းနှီးနေကြပြီ မပူပါနဲ့ အမေရယ်၊
ကျွန်မကိုယ်ကိုကျွန်မ ထိန်းသိမ်းပါ့မယ်”

“သူ-သူမယားကြီးကို ပြောပြီးပလား၊ သူ့ကို ကွာမှာတဲ့လား”

“မပြောသေးဘူး”

“ညည်းစိုက်လှရည်လား၊ ကြည့်ပါ-သူတယ်တော့မှ သူ့မိန်းမကြီးကို ကွာမှာ
မဟုတ်ဘူး၊ ငါ့စကားကို မြဲမြဲမှတ်ထား၊ ဒင်း သူမယားကြီးကို ဘယ်တော့မှ
မကွာဘူးဟေ့၊ အေး-ညည်းကတော့ ကျွန်သဘောကိဖြစ်မှာပဲ”

“မဟုတ်သေးပါဘူး မာမိနာ၊ ကျွန်မ ဒီလိုဖြစ်မယ် မထင်ပါဘူး၊ ကျွန်မ
သူ့ကို သိပ်ချစ်ပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် ကျွန်မကိုယ်ကိုလည်း ကျွန်မ သိပ်ချစ်ပါတယ်”

တာလိုသည် ယခုအချိန်တွင် ကျွန်မ၏ ဘဝလမ်းကြောင်း၊ ကျွန်မ၏
ရှေ့ရေးအတွက် အထူးအာရုံစိုက်နေသည့်အချိန်ပင် ဖြစ်တော့သည်။ သူက ကျွန်မအား
အိတ်လီစာတတ်ကားများနှင့်ပင် ကျေနပ်မနေသင့်ကြောင်း၊ သူက နိုင်ငံတကာမှ ရုပ်ရှင်
ကုမ္ပဏီများတွင် ရုပ်ရှင်ရိုက်နိုင်ရန် လုပ်ပေးမည်၊ နောက်ဆုံး ဟောလီးဝုဒ်အထိ
တက်လှမ်းနိုင်ရမည်ဖြစ်ကြောင်း၊ ထို့ကြောင့် အင်္ဂလိပ်စာ သင်ရန် လိုပြီဖြစ်ကြောင်း
နှင့် ပြောဆိုပါသည်။ သူက ကျွန်မဖတ်ရန် စာအုပ်စာရင်း တစ်ခုပေးပါသည်။
သူက စာရင်းကိုသာ ကျွန်မထံ ပေးခဲ့ပါသည်။ သူ့ဝါဒကား အမိန့်ပေးခြင်း မဟုတ်ဘဲ
အကြံပြုခြင်းသာဖြစ်ရာ အင်္ဂလိပ်စာတတ်လိုက ကျွန်မဘာသာကျွန်မ ရှာကြံပြီး
စာအုပ်များဝယ်ကာ လေ့လာရန်သာ ဖြစ်ပါ၏။

ကာလိပ္ပွန်တီ

The Pride and Passion ဇာတ်ကားတွင် ဆိုဖီယာကို ခေါင်းဆောင်မင်းသမီးအဖြစ် သုံးလိုသဖြင့် ကျွန်တော်က ဆိုဖီယာအား ပြောကြားပေးရန် ကုမ္ပဏီကိုယ်စားလှယ်က ကျွန်တော်အား လာရောက်ပြောကြားသည်တွင် ကျွန်တော်သည် ဆိုဖီယာအနေဖြင့် ပထမဆုံးအင်္ဂလိပ်စကားပြော ဇာတ်ကားတွင် မည်သို့ပါဝင်နိုင်မည်ကို စဉ်းစားလာရသည်။ မဖြစ်နိုင်ဟုလည်း ထင်မိပါသည်။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် တစ်ဖက်တွင် အားပွဂဒ်နာ (လိုစဉ်က နာမည်ကြီးနေပြီ) အားလည်း သုံးလိုကြောင်းဖြင့် လျာထားကြသည်ကို သိနေသောကြောင့် ဖြစ်သည်။ ခေါင်းဆောင်မင်းသားကလည်း ကယ်ရီဂရန့် ဖြစ်နေသည်။ သို့သော် ဒါရိုက်တာတော်လီကရေမာသည် ကျွန်တော်ထံသို့ ကိုယ်တိုင်ကိုယ်ကျ ရောက်လာကာ ဆိုဖီယာကို လိုချင်သည်။ ကားရိုက်ခ ဒေါ်လာငွေ ၂၀၀၀၀၀ ပေးမည်။ လိုချင်ယူမယူချင်နေ အပြတ်လာငှားသဖြင့် ကျွန်တော်မှာ တဖန်တပြု ဖြစ်မိရသေးသည်။ ဤကိစ္စသည် ကျွန်တော်အဖို့ အလွန်လွယ်ကူစွာ ဆုံးဖြတ်ချက်ချနိုင်သည့် ကိစ္စကလေးတစ်ခုဖြစ်ခဲ့ပါသည်။

ကျွန်မသည် ဆရာစပိန်အား မည်ကဲ့သို့ စတင်တွေ့ခဲ့သည်ကိုတော့ မမှတ်မိတော့ပါ။ သူသည် ကျွန်မ၏ အင်္ဂလိပ်စကားသင်ဆရာမ ဖြစ်ပါ၏။ သူကား နူးညံ့သော အိုင်းရစ်လူမျိုးမျက်နှာနှင့် ဘာသာဗေဒနတ်မယ်လျှ ဖြစ်ပါ၏။ ကျွန်မအား ချိုသာစွာပြောဆို ဆွဲပေး အိုင်ကပ်မင်းကာဖြင့် အင်္ဂလိပ်စာသင်ကြားပေးပါသည်။ နံနက်စောစောတိုင်း ကျွန်မ Lucky To Be A Woman ဇာတ်ကားရိုက်ရာသို့ လိုက်လာပြီး မိတ်ကပ်မပြင်ခင် နှစ်နာရီခန့် ကျွန်မအား အင်္ဂလိပ်စာ သင်ပေးပါသည်။ တစ်နေ့လုံးလည်း ကျွန်မအားလပ်နေချိန်၊ ကဒ်တစ်ခုနှင့်တစ်ခုကြား ထမင်းစားချိန် အိမ်ပြန်ချိန် စသဖြင့် မိနစ်မလပ် ဆရာသည် ကျွန်မအား အင်္ဂလိပ်စကားပြောရင်းဖြင့် အင်္ဂလိပ်စကားပြောတတ်ရန် သင်ကြားလေ့ရှိပါသည်။ သူ့နေအားများတွင်လည်း သူသည် ဘယ်မှမသွား၊ ကျွန်မအနီးတွင်ပင် ရှိနေတတ်သည်။ စာကို ဝမ်းထဲမှာ ကြည့်ကံအောင်မြှုပ်ထား ကြက်တူရွေးလို အလွတ်မကျက်နဲ့ သဒ္ဒါကို ဂရုစိုက်ဟု သူက ဩဝါဒပေးပါသည်။

ကျွန်မတွင်လည်း ကောင်းစွာ ထောင်တတ်သော နားနှင့် ဘာသာရပ်ကို တတ်လွယ်သော ဉာဏ်ရှိနေသည်ကို တွေ့ရသည်။ ထို့ကြောင့် ကျွန်မအတတ်မြန်ပါသည်။ သို့သော်လည်း ကာလိုက အတင်းထွန်းသင်ခိုင်းသည်။ ကျွန်မသည် 'ထောပတ်လှမ်းလိုက်စမ်းပါ' 'နိုဝင်ဘာလတွင် အပေါ်အင်္ကျီများ ဝတ်ရန်ဖြစ်သည်' စသော အကြောင်းများကို အီတလီလေသံနှင့် မထွက်ဘဲ အင်္ဂလိပ်သံ ပေါက်အောင် ပြောဆိုနိုင်သောအခါတွင်မူ ကာလိုက သူသည် ကျွန်မအတွက် အမေရိကန်ကုမ္ပဏီ ဝိုင်ရှင် ဒါရိုက်တာကြီး စတန်လီကရေမာ ရိုက်ကူးမည့် The Pride And Passion ဇာတ်ကားကြီးအတွက် စာချုပ်လက်ခံလိုက်ပြီဖြစ်ကြောင်း ပြောလာပါသည်။ ထိုဇာတ်ကားကို စပိန်ပြည်တွင် ရိုက်မည်ဟုဆိုပြီး ကျွန်မနှင့် တွဲဖက် ရမည့်မင်းသားများ၏ အမည်များကို ကြားလိုက်ရသောအခါ မေမြောသွားချင်မိသည်။ ကယ်ရိုဂရန့်နှင့် ဖရန့်စီနုကြောတို့။

ကျွန်မငယ်စဉ် ဆော်ဖီယာသီကိုလိုနီ ဘဝတန်းက ပေါ်ဇိုလီရပ်ရှင်ရုံ အတွင်း ဝယ် ဤမင်းသားကျော်နှစ်ဦးနှင့် မိမိ စိတ်ကူးယဉ်အိမ်မက်ထဲတွင် တွဲ၍ မကြာခင် ရပ်ရှင်အိုက်ခံခဲ့ဖူးသည်။ ယခုတကယ်ဖြစ်နေလေပြီ။ အင်္ဂလိပ်စကားပြော ဒေါ်လာ ငွေသန်းပေါင်းမြောက်မြားစွာသုံး၍ ရိုက်ကူးမည့် ကြီးကျယ်ခမ်းနားသော အမေရိကန် ဇာတ်ကားကြီးတွင် ပါဝင်ရတော့မည်။

တစ်ဖက်မှလည်း ဆရာမဆာရာက ကျွန်မအား မဟုတ်သေးဘူး၊ မမှန်သေးဘူး၊ နိုင်ငံခြားရှိ အီတလီလူမျိုးများပင် ကျွန်မ၏အင်္ဂလိပ်စကားသံကို နားလည်ကြမည် မဟုတ်သေးဟု ဆူပူကြိမ်းမောင်းကာ အတင်းဖိသင်ပြန်ပါသည်။

ကျွန်မလည်း အတင်းကြီးစားရသည်။ ဆာရာက အဖတ်ခိုင်း၍ ကျွန်မသည် တီအက်စ်အီးလ်ရော့ ဘားနစ်ရှော့ စသူတို့၏ စာများကို အသံထွက် ဖတ်ပြရပါသည်။ သို့ဖြင့် ကျွန်မ၏ အသံထွက် မှန်ကန်လာစေပါသည်။ ကာလိုနှင့် ဘာဆီလီယိုတို့ အဖတ်ခိုင်းသော စာအုပ်များကိုလည်း ကျွန်မဖတ်ခြင်းဖြင့် အကျိုးရှိလာပါသည်။ ထိုအချိန်က ကျွန်မသည် အီတလီဘာသာဖြင့် ရေးသားထားသော စာအုပ်များကိုသာ များသောအားဖြင့် ဖတ်ဖူးခဲ့ရပါသည်။ အထက်က ကျွန်မ ပြောခဲ့သလို ကျွန်မသည် ငယ်စဉ်စာကြီးပေကြီးများ မဖတ်ဖူးခဲ့ပါ။ ကျောင်းနေစဉ်ကလည်း မယ်သီလရင် ဆရာမများကသင်ကြား ဘုရားကျောင်းမှ ပြဋ္ဌာန်းသည့် ကျောင်းသင်တန်း သင်ခန်းစာများကို ဖတ်ခဲ့ဖူးပါသည်။ ကျောင်းမှ ထွက်တော့လည်း ပြင်ပဖတ်သုတဖြစ်ဖွယ် စာပေဖတ်ချိန်လည်းမရ ဖတ်လည်းမဖတ်ခဲ့ပါ။

ယခုမူ ကျွန်မသည် ချက်ကော့၊ တော်စသို့၊ ဘောင်ဒီလိုင်ရာ၊ စတင်ဒါလ်၊
ဇော၊ ဒစ်ကင်း စသူတို့၏ စာအုပ်များအတွင်းမှ စာပေသိုက်ကြီးကို သွားရောက်တွေ့
နို့နေပါပြီ။ ကျွန်မသည် စာဖတ်ရုံမျှမက ဖတ်သမျှ စာအုပ်များထဲမှ အသိပညာပေး
သော ကောင်းနိုးရာရာ စာကြောင်းများကိုလည်း မှတ်စုစာအုပ်ထားကာ ရေးသွင်း
မှတ်သားထားလေ့ရှိပါသည်။ လူနှင့်ဘဝကို လေ့လာချက်များလည်း ဖြစ်ပါ၏။
ကျွန်မသည် မှတ်စုစာအုပ်ရေးခြင်းကို မပြတ်လုပ်ခဲ့ရာ ယခုပင် ကျွန်မရှေ့၌ ထိုမှတ်စု
စာအုပ်များ ရှိနေပါသေးသည်။

သို့သော် ကျွန်မသည် ကလောင်ရှင် စာရေးဆရာများ၏ အမည်များကိုမူ
ရေးမိဘဲ သူတို့၏ စာများကိုသာ ရေးခဲ့မိပါသည်။ အကြမ်းအားဖြင့် ပြရမည်ဆို
ပါက-

“ကိုယ့်ကိုယ်ကို မှန်သည်ဟု သုံးသပ်ချက်သည် မိမိကိုယ်တိုင် လိပ်ပြာ
မသန် ဖြစ်နေသူများ၏ လုပ်ရိုးလုပ်စဉ်ပင် ဖြစ်သည်။ ဘဝတွင် အရေးမရှိသူများ၏
ဆင်ခြေပင်တည်း”

“ဤမိန်းမ၏ သိမ်ဖျင်းယုတ်မာသည့် အတွေးအခေါ် အကြံအစည်တို့သည်
သူခေါင်းထက်ဝယ် အမည်းရောင်တောက်နေသည်”

“သိပ္ပံပညာသည် ယောက်ျားတစ်ယောက်၏ ဘဝအတွက် အလွန်ချောမော
လှပသော အလွန်အရေးကြီးသော အလွန်အသုံးဝင်သော မိန်းမတစ်ဦးကဲ့သို့ ဖြစ်ချေ
သည်။ ထိုမိန်းမ၏ ချစ်မေတ္တာဖြင့် အကြင်ယောက်ျားသည် သဘာဝနှင့် သူ့ကိုယ်သူ
ကို အောင်နိုင်လိမ့်မည် ဖြစ်သတည်း”

ဤကဲ့သို့ လေ့လာမှတ်သားချက်များသည် ကျွန်မအတွက် စိတ်ဝင်စားဖွယ်
နယ်သစ်ပယ်သစ်ပွင့်ကာ အတွေးအခေါ် ကွန်မြူးစေခဲ့ပါသည်။

ကျွန်မသည် မိုနာလီဇာနှင့်ပတ်သက်၍ စာတစ်ကြောင်းကို ဖတ်မိခဲ့ပြီးသည့်
နောက် ဘယ်တော့မှ ပန်းချီကားထဲမှ မိုနာလီဇာ၏မျက်နှာကို ရဲရဲမကြည့်ဝံ့တော့
ပါ။ ထိုစာမှာ-

“အား... မိုနာလီဇာ၊ ပြုံးလို့ပါကလား။ ကျုပ်အမြင်တော့ ဒီအပြုံးဟာ
သူယောက်ျားကို မနက်စာအဖြစ် စားသောက်ပြီးကာစ ပြုံးနေတဲ့ အပြုံးမျိုးပဲ”
ဟူ၍ ဖြစ်ပါ၏။

ယခုအချိန်သည် ကျွန်မအဖို့ ပေါက်ကွဲတော့မည့်ကာလ ဖြစ်ပါ၏။ တစ်ဖက်
၌ အင်္ဂလိပ်စာသင်ရသည်။ စာကြီးပေကြီးများဖတ်ရသည်။ တစ်ဖက်၌လည်း

ရုပ်ရှင်မင်းသမီးကောင်းဖြစ်ရန် သရုပ်ဆောင်ပညာရပ်များကို လေ့လာရသည်။ လေ့ကျင့်ရသည်။ တစ်ဖက်တွင်လည်း လူတစ်ယောက်နှင့် ပေါင်းသင်းဆက်ဆံရေးကို အလေးကရပြုရသေးသည်။ တစ်ချိန်တည်းမှာပင် ဟောလီးဝုဒ်၏ အတောက်ပဆုံး ထိပ်တန်းကြယ်ပွင့် နှစ်လက်ဖြစ်သော မင်းသားကြီးနှစ်လက်နှင့် တွဲဖက်သရုပ်ဆောင်ရမည့် ဇာတ်ကားကြီးအတွက်လည်း ရင်တုန်ပန်းတုန် ဖြစ်နေရသည်။ ကျွန်မ၏ ရန်သူဟောင်း ပန်းနာရင်ကြပ်ပင် ဖြန့်လည်စွဲကပ်လာမည်ကို စိုးရိမ်မိသေးတော့သည်။

ထိုအချိန်က ကျွန်မ မသိရသည့်ဖြစ်ရပ်မှာ ကာလိုနှင့် ကရေမာတို့ ကျွန်မ ဤဇာတ်ကားကြီးတွင် ပါဝင်ကပြနိုင်ရေးအတွက် အခက်အခဲမျိုးစုံ ရင်ဆိုင်နေရခြင်းပင် ဖြစ်ပါ၏။ ပထမ ထိုကားကို ထုတ်လုပ်မည့် 'ယူနိုက်တက်အားတစ်' ကုမ္ပဏီကြီးက ကျွန်မကို မငှားချင်၊ နာမည်ကြီးသူ လိုချင်ကြ၏။ ဒုတိယမှာ မင်းသားကယ်ရီဂရန့်က ရုပ်ရှင်လောကတွင် နို့နို့မှ မစင်သေးသည့် မထင်မရှား အိတလီမကလေးနှင့် မတွဲချင်ဟု ဆိုလာသည်။ သူတွင် စာချုပ်အရ သူကြိုက်သူကို ရွေးချယ်နိုင်သည့် အခွင့်အရေးကလည်း ရှိနေပါသည်။ ကုမ္ပဏီက အားမားဂဒ်နာကို လိုက်လံငှားကြသေးသည်။ သို့သော် အားမားဂဒ်နာက အခြားဇာတ်ထုပ်တစ်ထုပ် ရိုက်နေရသဖြင့် မအား၊ အခြား ထိပ်သီးမင်းသမီးများမှာလည်း အလားတူ ကားရိုက်နေကြရသဖြင့် ငှား၍မရ။ သို့သော် ကရေမာက ကျွန်မအား Woman of the River တွင် ကြည့်ပူးပြီး သဘောကျနေရာ ကုမ္ပဏီကို မိမိကြိုက်သူရွေးပါရစေဟု အတင်းတိုက်တွန်း ပြောဆိုလေရာ နောက်ဆုံး ကုမ္ပဏီက လိုက်လျောလိုက်သည်။ ကျွန်မ မှတ်မိသလောက် ကယ်ရီဂရန့်ကမူ သိပ်မကြိုက်ချင် ဖြစ်နေပါသေးသည်။

ဒါရိုက်တာ စတန်လီကရေမာသည် ဇာတ်ကားစတင်ရိုက်ကူးသည့် အခင်းအဖျားဖွင့်ပွဲအဖြစ် အကြီးအကျယ် ကော့တေးလ်ခေါ် ကြက်ပြီးပါတီတစ်ခု ပြုလုပ်ပါသည်။ ထိုပွဲတွင် ကျွန်မသည် ကယ်ရီဂရန့်အား ပထမဆုံးအကြိမ်အဖြစ် တွေ့ရပါသည်။ ကျွန်မသည် ဤပွဲကိုတက်ရမည်ပြုစဉ်ကလောက် ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်မိသည့်အဖြစ် ကျွန်မမှတ်မိသလောက် မရှိခဲ့ဖူးပါ။ ကျွန်မသည် အဝတ်တစ်ခါလဲပြီးရင်း မကြိုက်ရင်း ထပ်လဲရင်းဖြင့် ၆-ကြိမ်ခန့် အဝတ်လဲခဲ့ပါသည်။ ဤပွဲတွင် အင်္ဂလိပ်လိုသာ ပြောကြရမည်ကို သိပါသည်။ ဆရာမ ဆာရာ မည်မျှ အသင်အမြဲကောင်းကောင်း ကျွန်မမှာ သွက်လက်စွာ မပြောနိုင်သေးပါ။ ထို့ထက် မင်းသားကယ်ရီဂရန့်၏ ကျွန်မအပေါ် ထင်မြင်ချက် အဆုံးအဖြတ်ကို ခံယူရမည်ဆိုရာ

ကယ်ရီဂရန့်၊ ကယ်ရီဂရန့်၊ ဘုရား ဘုရား ကမ္ဘာထိပ်တန်းမင်းသမီးများနှင့် တွဲခဲ့သူ မှက်မှောက်ဝယ် ကျွန်မ ဘယ်လိုထိုင်လို့ ဘယ်လိုနေရမည်ကို တွေးလိုက်မိတိုင်း လေငန်းဖမ်းချင်သလိုလို ဖြစ်မိပါသည်။

ကျွန်မသည် အမေရိကန်ပုံစံဖြင့် ပြုလုပ်သော ဤကြက်မြီးပါတီပွဲမျိုးကို မတက်ပူးခဲ့ပါ။ အီတလီ ရုပ်ရှင်ကုမ္ပဏီများက အခါအားလျော်စွာ (သို့သော် ခဏခဏ မဟုတ်) ရုပ်ရှင်စရိုက်သည် ပွဲပေးတတ်ကြပါသည်။ ထိုအခါမျိုးတွင် လူအနည်းငယ်သာ မိတ်ပြား နည်းနည်းနှင့် ကြဲကြဲပိုင်းသည့် ပွဲမျိုးသာ ဖြစ်ပါသည်။ ယခုအမေရိကန် ပွဲမျိုးနှင့် မတူပါ။ ယခုပွဲမှာ ရက်ရက်ရောရော ခမ်းခမ်းနားနားကျင်းပသည့် ပွဲကြီး ဖြစ်ရာ ကမ္ဘာအရပ်ရပ်မှ သတင်းထောက်များ ဓာတ်ပုံဆရာများသည် စပိန်ပြည်သို့ လေယာဉ်ပုံဖြင့် တစ်စုတစ်စားကြီး ရောက်ရှိလာကြပါသည်။ ထိုပွဲတွင်ပင် ကျွန်မအား အမေရိကန်ဆောင်းပါးရှင် လီအိုနတ်လီယွန်၊ ဂျီဟီးနီးတို့အပြင် လန်ဒန်မှ သတင်းစာ ဆရာကြီး ဒေါ်နယ်ဇက်တို့နှင့် မိတ်ဆက်ပေးကြပါသည်။ သူတို့က ကျွန်မအား မေးခွန်းအမျိုးမျိုး မေးကြပါသည်။ ကျွန်မ တစ်ဝက်တစ်ပျက်သာ နားလည်ပါသည်။ ကျွန်မအဖို့ ခက်ခက်ခဲခဲဖြင့် ပြန်ကြားပြောဆိုရပါသည်။ ဘေးတွင်လည်း အီတလီ ဘာသာ ပြန်ပေးမည့်သူ မရှိပါ။

မင်းသား ကယ်ရီဂရန့်သည် နောက်ကျရောက်လာသည်။ ဖရန့်စီနတြာက ပို၍ နောက်ကျသေးသည်။ စတန်လီကရေမာက ကျွန်မနှင့် ကယ်ရီကို မိတ်ဆက် ပေးလျှင် ကယ်ရီက ကျွန်မနာမည်နှင့် လိုလိုဘရင်ဂျီဒါ နာမည်မှားသလို လုပ်ပြီး နောက်ပြောင်ပြောဆိုပါသည်။

“နေကောင်းပါသလား မစ္စလိုလိုလောရင်၊ ခြင်္သေ့... မဟုတ်သေးဘူးလေ လောရင်နီဂျီဒါလို့ ခေါ်တယ်ထင်ပါရဲ့”

ဆက်လက်၍ သူက ‘ခင်ဗျားတို့ အီတလီမင်းသမီးတွေရဲ့ နာမည်တွေက အခေါ်ရခက်လှသဗျာ’ ဟု ပြောသေးသည်။ သူကား နှစ်သက်ခင်မင်စရာကောင်းသူ ဖြစ်သည်။ ရုပ်ရှင်ဇာတ်ကားများထဲကထက် နူးညံ့သိမ်မွေ့ ရွှင်ပျသူတစ်ဦး ဖြစ်သည်။ သူနှင့် ကျွန်မ အနည်းငယ် ကျီစယ်နောက်ပြောင် ပြောဆိုကြပြီးသည့်နောက် ကျွန်မ မှာ နေသာထိုင်သာ ရှိသွားပါသည်။ သူ့မျက်လုံးကို ကြည့်ခြင်းအားဖြင့် ကျွန်မသည် ဤပွဲကို အောင်နိုင်လိုက်ပြီဟု သိလိုက်ပါသည်။

ကျွန်မတို့ စကားပြောနေစဉ်ပင် စီနတြာ ရောက်လာပါသည်။ ကရေမာပင် သူ့အား ကျွန်မတို့ရှိရာသို့ ခေါ်ဆောင်လာပြီး မိတ်ဆက်ပေးပါသည်။ ကယ်ရီဂရန့်က

တစ်ဖက်၊ ဖရင့်စီနုကြာကတစ်ဖက် သူတို့နှစ်ဦးကြားတွင် ရပ်နေသော ကျွန်မမှာ 'ဟုတ်မှ ဟုတ်ပါ့မလား၊ တကယ်ဖြစ်နေတာမှ ဟုတ်ရဲ့လား' ဟု ကျွန်မကိုယ်ကို ကျွန်မ မေးနေပိပါတော့သည်။

'နေကောင်းပါရဲ့လားရှင်' စသဖြင့် မိတ်ဆက် ပြောဆိုနေသော်လည်း ဤ ဖြစ်ရပ်သည် ကျွန်မအား ဖြစ်မနေဘဲ တခြား တစ်စုံတစ်ယောက်အား ဖြစ်ပေါ်နေ သည်ဟုသာ ကျွန်မ ထင်မိသည်။ ကျွန်မ၏ ထုံးစံအတိုင်း ဤအခြင်းအရာများကို ကျွန်မသည် အဆောက်အအုံအပြင်ဘက်မှ မှန်ပြတင်းပေါက်ကို နှာခေါင်းနှင့် ကပ်ပြီး အတွင်းသို့ လှမ်းကြည့်နေသည်ကို ကျွန်မကိုယ်ကိုကျွန်မ ပြန်မြင်ယောင်မိနေပါ သည်။

The Pride and The Passion စာတ်ကားကို အချိန်ကြာမြင့်စွာနှင့် ခံခဲ့ယဉ်းယဉ်း ရိုက်ခဲ့ရပါသည်။ ပြဿနာပေါင်းစုံ၊ နှောင့်နှေးမှုအမျိုးမျိုး ရင်ဆိုင်ခဲ့ ကြရပါသည်။ ကျွန်မတို့ ရုပ်ရှင်အဖွဲ့သည် စပိန်တောင်ပိုင်းတွင် ၆-လခန့် သွားရောက် ရိုက်ကူးကြရရာ ကြာသော် ထိပ်တန်း ကြွယ်ပွင့်မင်းသားများ ဟူသော အဆောင် အယောင်များ ကျွတ်ကျကြပြီး ကျွန်မနှင့် ကယ်ရီ၊ စီနုကြာတို့ တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး ခင်မင်ရင်းနှီးလာကြပါသည်။ အထူးသဖြင့် ကယ်ရီနှင့် ပို၍ ရင်းလာပါသည်။

ကျွန်မနှင့် ကယ်ရီတို့သည် တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး တွေ့လျှင်တွေ့ခြင်းပင် ပေါင်း၍ ရမည့်လူများဖြစ်ကြောင်း ကိုယ်စီသိလိုက်ကြသည်ဖြစ်ရာ ဤကဲ့သို့ တောကြီးခေါင် ဖျားဝယ် ပင်ပင်ပန်းပန်း အလုပ်လုပ်ကြရသည့်အခါဝယ် အမြဲလိုလို တွဲလျက်ရှိပြီး တရင်းတနှီး ဖြစ်လာကြပါသည်။ ကယ်ရီက အဖော်ကောင်းတစ်ယောက်ပင် ကယ်ရီ၏ သဘောကောင်းမှု၊ ခင်မင်တတ်သော စိတ်ရှိမှု၊ ပညာဉာဏ်ပြည့်ဝမှုနှင့် သူ၏ အံ့ဩဖွယ် မဟုတ်တန်းတရား လုပ်ကြံဟာသလုပ် ပြောတတ်ပုံများကို ကျွန်မ အလွန်သဘောကျမိသည်။

အစပိုင်းကမူ သူသည် ကျွန်မအား ခပ်ဖယ်ဖယ် နေပါသေးသည်။ သို့သော် စကားစမြည်ပြောကြရင်း ကျွန်မအတွက် စိတ်မကောင်းစရာ တစ်စုံတစ်ခုဖြစ်လာသော် သူက ရည်ရွန်းပတ်ရွန်းပြောကာ သက်သာရာ ရစေခဲ့ပါသည်။ သို့ဖြင့် တစ်စတစ်စ ရင်းနှီးခင်မင်လာကြရာမှ သူသည် ကျွန်မအား ယုံကြည်လာကာ ဖွင့်ပြောတန်ပြော တိုင်ပင်တန်တိုင်ပင် ပြုလာပါသည်။ သူတွင် သူ့ကိုယ်သူ စိတ်မချဖြစ်တတ်ပြီး ယုံကြည်စိတ်နည်းသည်။ သူ့ဘဝတွင် တကယ်တမ်း စွဲစွဲမြဲမြဲ ခင်မင်ရင်းနှီးရာသူဟု လည်း မရှိသည်ကို မကျေမနပ်ဖြစ်မိကြောင်းဖြင့် ပြောပြပြီး သူ လန်ဒန်၌ နေစဉ်က

ဘဝကို ရုန်းကန်ရပုံ၊ သူ လက်ထပ်ခဲ့သော မိန်းမသုံးယောက်အကြောင်း စသည် တို့ကို ပြောပြတတ်သည်။ သူ၏ဇာတ်ကား ကောင်းခန်းရောက်တော့မည်ဆိုလျှင် ဗြတ်လိုက်ပြီး သူ၏ရွှင်ပူသော မျက်နှာပုံးကို စွပ်လိုက်ကာ အရွတ်အနောက် ပြောတော့ သည်။

ပထမတွင် ကျွန်မသည် သူတစ်မျိုးပြီးတစ်မျိုး ဖြစ်တတ်သည်ကို နားမလည် နိုင်အောင် ဖြစ်မိသည်။ သို့သော် သူ့အကြောင်းကို သိလာသော် သူ့အကြောင်း ပြောရမည်ကို သူ့စိတ်တွင်း၌ ပြောသင့်မပြောသင့် ပဋိပက္ခ ဖြစ်နေသည်။ ပွင့်ပွင့် လင်းလင်း ရိုးရိုးသားသား ဖွင့်ချလိုက်သည်။ သို့သော် တစ်ဖက်မှလည်း ဖုံးဖိထားလို သည်ဟု တွေ့လာရသည်။ သို့ရာတွင် ကျွန်မနှင့် သူနှင့် ပိုမိုရင်းနှီးလာလေ သူက ကျွန်မကို ယုံကြည်လာလေ သူ၏ မျက်နှာပုံးကို လုံးဝခွာလိုက်ပြီး သူ့ဇာတ်စစ်မြစ် ကို ဖော်ထုတ်လေလေ ဖြစ်လာတော့သည်။

ကျွန်မလည်း သူ့အပေါ် ယုံကြည်အားထားလာကာ ကျွန်မ၏အကြောင်း ကို ပြောပြသည်။ သူနှင့် ကျွန်မကား ငယ်စဉ်ဘဝက ရုန်းကန်ရပုံများ၊ ခံစားချက် များမှာ ဘဝချင်းတူနေသည်ကို တွေ့ရပါသည်။ ကျွန်မတို့သည် ညစဉ်လိုလို တွေ့ကြသည်။ မတ်စောက်သော တောင်ထိပ်ရှိ စားသောက်ဆိုင်ကလေးတွင် စပိန် ဂီတသမားများ၏ တေးဂီတသံများထောင်ရင်း အလွန်ကောင်းသော ဝိုင်အရက်ကို သောက်ကာ တစ်ဦးအကြောင်းတစ်ဦး ပြောကြဆိုကြ တိုင်ပင်ကြ၊ အကြံထုတ်ကြနှင့် နေခဲ့ကြပါသည်။

ထို့နောက်ကား သူနှင့်ကျွန်မ ချစ်ကြိုက်မိကြပါတော့သည်။

ကျွန်မသည် ကာလိုကိုလည်း ချစ်ပါသည်။ လူနှစ်ယောက်ကို တစ်ပြိုင်တည်း ချစ်နေသည်။ ဖြစ်နိုင်ပါမည်လား၊ ဟုတ်ပါသည်။ နှစ်ယောက် တစ်ပြိုင်တည်း ချစ်မိနေရပါပြီ။ ကျွန်မတွင် အခက်ကြုံရပါသည်။ ဝေခွဲမရ ဖြစ်ရပါသည်။ ကာလို ကား သိရခက်သည့်လူပင်၊ ပဟေဠိဆန်လှပါ၏။ သူသည် သူ့အိမ်ထောင်ကြီးနှင့် နိုင်နိုင်မြဲမြဲကြီးပင် ရှိနေသေးပါ၏။ သူ့မယားကြီးနှင့် ကလေးများကို စွန့်ပစ်ပြီး ကျွန်မကို ယူမည့် အရိပ်လက္ခဏာ တစ်ခုမျှ မမြင်ရသေး၊ မာသီနာ ကျွန်မကို ပြောသည့်စကားကို ကြားယောင်နေမိပါသည်။

“ညည်းတော့အေ ကျွန်သဘောကန်ဖြစ်မှာပဲ” တဲ့။

မည်သို့ပင်ဆိုစေ ကာလိုအားမူ ကျွန်မ သနားမိသည်မှာ အမှန်ပင်။ သူတစ်ယောက်အဖို့ အထူးသဖြင့် သားသမီးများ ငယ်ရွယ်စဉ်တွင် သူ့မိသားစုတစ်ခု

လုံးကို စွန့်ပစ်ထားခဲ့ရန် ဆိုသည်ကား လွယ်ကူသည့်အလုပ် မဟုတ်ပါချေ။ သို့သော် ကျွန်မ၏ သမားပူသည် ဆင်ခြင်တုံတရားမျှသာဖြစ်ပြီး အသည်းစကား မဟုတ်ပါချေ။ ကျွန်မ၏စိတ်ထဲတွင် အားလုံးကို စွန့်ပစ်ပြီး ကျွန်မကို ယူစေချင်သည်။ ကျွန်မသည် တရားမဝင်သော မယားငယ်မခံချင်၊ သူသည် ကျွန်မအတွက် ဘာပဲဖြစ်နေ၊ ဘယ်လိုအငယ်အနှောင်းမျိုးမှ ကျွန်မအဖြစ်မခံလို၊ ကျွန်မအသိတရားသည် ဤဘဝကို အမြဲတွန်းလှန် တိုက်ခိုက်နေပါသည်။ ကျွန်မသည် ငယ်စဉ်ဘဝကတည်းက 'တရားဝင်' ကိစ္စကို ရှာဖွေလာခဲ့ရသူ မဟုတ်ပါလော။

ယခု ကယ်ရီသည် ကျွန်မကို စောင့်နေလေပြီ။ ကျွန်မအတွက်သာ ဆိုပါက ဘာပဲစွန့်စွန့်ရ အားလုံးကို စွန့်နိုင်သည်ဟု ဆိုနေချေပြီ။ ကျွန်မအား နောင်ကြီးတဲ ခြင်း ပြုခြင်း ရှိမည်မဟုတ်ဘဲ စောင့်နေပါသည်ဟု ဆိုပါသည်။

ထိုအချိန်က ကယ်ရီသည် ကျွန်မအတွက်အဓိက ဖြစ်နေသော်လည်း ကျွန်မသည် အလုပ်အတွက်ကား အချိန်ပေးနိုင်ပါသည်။ ကံအားလျော်စွာ ကျွန်မအခန်းများသည် ခိုင်ယာလော့ စကားပြောခန်းများ နည်းလှပါသည်။ နောက်တစ်မျိုး ကံကောင်းချင်တော့ ကရေမာ၏ဇနီး အင်နီသည် များစွာ ကူညီပါသည်။ အင်နီကား ညတာစိတ်ရှိသူ၊ မိန်းမတော်တစ်ဦး ဖြစ်ပါသည်။ တစ်နေ့တာ ဇာတ်ကားရိုက်ပြီးသော ကျွန်မနှင့်အတူ တည်းခိုရာဟိုတယ်သို့ ပြန်ကြပြီး ကျွန်မအား နောက်တစ်နေ့ သရုပ်ဆောင်ရမည့်အခန်း ပြောရမည့်စကားလုံးများကို ကြောင်းပြတတ်ပါသည်။ တီအက်စ်အီးလီရော၏ ကဗျာစာအုပ်ပေးပြီး အသံထွက် အဖတ်ခိုင်းခြင်းဖြင့် ကျွန်မ၏ အင်္ဂလိပ်စာလေ့ကျင့်မှုကို တိုးတက်စေပါသည်။ ကျွန်မအား အစစအရာရာ ကူညီလှ ဖြစ်ရာ တစ်ခါတစ်ရံ ကျွန်မတွင် စိတ်ရှုပ်နေရသော အချစ်ကိစ္စများကို ဖွင့်ပြောမည် ကြံမိပါသည်။ သို့သော်... ပြောမည်ပြုတိုင်း ကျွန်မမှာ ရှက်မိလာသဖြင့် မပြောဖြစ်ခဲ့ပေ။ ထို့ကြောင့် ညစဉ်ပင် အိပ်ရာထက်တွင် လဲလျောင်းကာ တစ်ကိုယ်တည်းသာ အပြန်ပြန်အလှန်လှန် စဉ်းစားနေမိသည်။ ကျွန်မမှာ ငယ်လည်းငယ်ရွယ်သူ ဖြစ်၊ အလုပ်နှင့်ပတ်သက်၍ စိတ်တက်ကြွနေချိန်လည်းဖြစ်သဖြင့် အချစ်ရေး မည်မျှပင် စိတ်ရှုပ်စရာ ဖြစ်နေသည့်တိုင် ဇာတ်ကားအတွင်း ဈာန်ဝင်စားခြင်းမှ လျော့ပါးသွားခဲ့ခြင်း မရှိပါပေ။

ဖရန်စီနိုတြာနှင့် ကျွန်မ ပေါင်းသင်းဆက်သံရေးမှာလည်း အဆင်ပြေလှပါ၏။ ဤသည်မှာ နှစ်ယောက်လုံး အီတလီလူမျိုးများ ဖြစ်သောကြောင့်လည်း ဖြစ်ရန် ဖြစ်ပေမည်။ ဖရန်သည် အီတလီစကားကိုမူ မပြောတတ်ပေ (ဟန်ဆောင်နေသလားတော့ မသိ) ထမင်းစားရေသောက်သာ ပြောတတ်သည်။

ကျွန်မသည် သူ့ထံမှ ဂီတအကြောင်း များစွာသိရှိနားလည်ခဲ့ရသည်။ သူသည် အမြဲလိုလိုပင် သီချင်းဓာတ်ပြားဖွင့်လျက် နားထောင်နေသူ ဖြစ်သည်။ သူသည် ဘာမှမဖွင့် သီချင်းကြီးများကိုသာ နားထောင်လေ့ရှိသဖြင့် ကျွန်မ နှဲသြမိပါသည်။ အော်ပရာလင်ကာကြီးမျိုးကိုတော့ သူမဖွင့်ပါ။

တစ်နေ့တွင် ကျွန်မက ကာလပေါ်ဂျက်စ် အနုပညာရှင်ထံက ဘယ်သူ အကောင်းဆုံးလဲဟု မေးရာ သူက မဆိုင်းမတွပင် အဲလ်ဖစ်ဂျရယ်ဟု ဖြေပါသည်။ ကျွန်မက ဤအဆိုတော်ကို မကြားဖူးပါဟု ဆိုသဖြင့် သူက နှဲသြနေသည်။

နောက်တစ်နေ့တွင် သူသည် ကျွန်မ နားထောင်ရန် ဖစ်ဂျရယ်၏ ဓာတ်ပြား များကို ယူလာပြီး ဖွင့်ပြပါသည်။ 'မင်းအားက တစ်သက်လုံး နားထောင်မငြီးဖြစ်နေ မယ်' ဟုလည်း ပြောပါသေးသည်။ ပထမအချပ် နားထောင်လိုက်ကတည်းက သူပြောသည်မှာ မှန်ကြောင်း တွေ့ရပါသည်။ ဖရန်က အဲလ်လာ၏ ဆိုပေါက် အသံနေအသံထား၊ အဆွဲအငင်၊ လေယူလေသိမ်း စသည်တို့ကို ခွဲခြမ်းစိတ်ဖြာပြီး သိဆိုပြပါသည်။ တူရိယာဂီတ ရသအကြောင်းကို ဖရန်က ကျွန်မအား များစွာ သင်ကြားပေးပါသည်။

သူ စိတ်ပျော်လက်ပျော်ရှိနေချိန်အခါမျိုးတွင် သူ့ဘဝအကြောင်း၊ သူ့အမေ၏ နိုင်ငံရေး လုပ်ဆောင်ချက်များအကြောင်း၊ သူ့အဖေ၏ ခေါင်းပုံဖြတ် အကြောင်းများကို တဖွဲတဖွဲ ပြောတတ်ပါသည်။ သူပြောပြချက်အရ အဖေအကြောင်းမှာ အဖြစ်အပျက် တစ်ခုကို ကျွန်မမှတ်မိနေပါသေးသည်။

သူ့အဖေသည် တစ်ခါက နယူးဂျာစီပြည်နယ် ဟိုဘိုကင်မြို့မှ ထင်ပါသည်။ ထိုမြို့တွင် အရက်ဆိုင်ဘားတစ်ခု ဖွင့်လှစ်ထားရာ ဖောက်သည်တစ်ယောက်မှာ ကြွေးယူပြီး မပေးဘဲနေလေ့ရှိသည် ဆို၏။ အတော်အတန်များလာသော် အတင်း အကြပ် တောင်းရတော့သည်။ တစ်ညနေတွင် ထိုဖောက်သည်က မြင်းတစ်ကောင် ကို ဆိုင်ထဲဆွဲသွင်းလာပြီး ငွေဖြင့် ကြွေးကိုတော့ မဆပ်နိုင်၊ ဤမြင်းကိုသာ ကြွေး အဖြစ် သိမ်းပေးတော့ဟု လာပေးသည် ဆို၏။ ထိုအခါ ဖရန်၏ဖခင်မှာ ဒေါသဖြစ် ဖြစ်ဖြင့် သေနတ်ကိုဆွဲပြီး မြင်းကို ပစ်သတ်လိုက်တော့သည်။ သို့ပစ်လိုက်ပြီးသည့် နောက် ထိုလူကိုလည်း ဆိုင်ထဲမှ ထွက်အောင် မလုပ်နိုင်၊ မြင်းသေကြီးကိုလည်း ဘယ်လို ရွှေရမှန်းမသိ ဖြစ်နေခဲ့သည်။ ထိုလူကလည်း ဘယ်လိုလုပ်လုပ် အတင်း ပေကပ်နေရာ အဖေမှာ ချောက်ကျခဲ့ဖူးသည်ဟု ဖရန်က တဝါးဝါးရယ်ရင်း ပြောပြ ခဲ့ဖူးပါသည်။

တစ်နေ့သောအခါတွင် ကျွန်မတို့ရှိက်ကွင်းသို့ အမေရိကန်မှ သတင်းထောက် တစ်ဦး ရောက်လာပါသည်။ ကျွန်မတို့ရှိက်နေသော ဓာတ်ကားအကြောင်းရေးရန် သတင်းလာယူခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ ထိုသူက ဖရန့်အား မင်းသမီးသစ် ကျွန်မနှင့် ပတ်သက်၍ ထင်မြင်ချက်ပေးရာ ဖရန့်က-

“ဆိုဖီယာလား... အထူးဆုံး” ဟု ပြောလိုက်ပါ၏။

ကျွန်မအပေါ် အကောင်းဆုံး ကျေးဇူးပြုချက်ပါပေ။

ကျွန်မတို့ စပိန်ပြည်တွင် နေရစဉ်အတွင်း ကျွန်မနှင့်ကယ်ရီသည် အများ ဆုံး တွဲခဲ့ကြပါသည်။ ကယ်ရီက ကျွန်မအား အစစအရာရာ သင်ကြားပြသပေး ပါသည်။ ကျွန်မ၏စိတ်ဓာတ်ကိုလည်း လမ်းအသွယ်သွယ်ကို တွေးခေါ်မြော်မြင် တတ်ရန် ဖွင့်လှစ်ပေးသူလည်း ဖြစ်ပါ၏။ သူ၏ဘဝအပေါ် သုံးသပ်ချက်ကို လေ့လာ ရခြင်းဖြင့်လည်း ကျွန်မသည် ပို၍ ဗဟုသုတဖြစ်ခဲ့ရပါ၏။ တစ်နည်းတစ်လမ်းအား ဖြင့် သူကလည်း ကျွန်မထံမှ လက်ခံသင်ယူသည်များလည်း ရှိခဲ့ပါ၏။

တစ်နေ့ ကျွန်မနှင့်သူ နေ့လယ်စာစားပွဲတွင် စကားပြောကောင်းနေခိုက် စားပွဲထိုးလုပ်သူသည် တွန့်ဆုတ်တွန့်ဆုတ်နှင့် စားပွဲအနီးကပ်လာပြီး ကယ်ရီအား သူ့အော်တိုစာအုပ်တွင် လက်မှတ်ထိုးပေးရန် တရိုတသေ တောင်းခံလာပါသည်။ ကယ်ရီက “သွားစမ်းကွာ... လာမရွပ်စမ်းနဲ့” ဟု လက်ကို ရှေ့ရမ်းကာ မောင်းထုတ် လိုက်ပါသည်။ စားပွဲထိုးခမျာမှာ ကုပ်ကုပ်လေးနှင့် ပြန်၍ နောက်ဆုတ်သွားပါ တော့သည်။

“အဲဒီလို မလုပ်ပါနဲ့ ကယ်ရီ... ကြည့်စမ်းပါဦး သူ့ခမျာ သနားစရာ”

ကျွန်မက ပြောလိုက်လျှင်ပင် ကယ်ရီသည် ထိုသူကို လှမ်းအော်ခေါ်ပြီး တောင်းပန်စကားပြောကြားကာ အော်တိုစာအုပ်တွင် လက်မှတ်ရေးထိုးပေးလိုက် လေသည်။ ပြီးသော် ကယ်ရီက-

“မင်းသိပ်တော်တာပဲ၊ မင်း ဒီလူကို သနားသွားတယ်ထင်တယ်၊ ကျုပ်က ဖော်ကားဖော်ကား လုပ်ချင်လို့ မဟုတ်ပါဘူး၊ စကားပြောပျက်မှာ ခိုးလို့ပါ”

“ရှင်လက်မှတ်ကို သူ့ခမျာ အမြတ်တနိုးထားပြီး တောင်းရှာတာပဲ။ ကျွန်မက ရှင်တို့အကြောင်းကို နားလည်ပါတယ်။ သွားလေရာ လူတွေအုံလိုက်ကြနဲ့၊ သူတို့မှာ မပြောရဲပြောရဲနဲ့ အော်တိုလက်မှတ်တောင်းကြရတာပါ။ ရှင်တို့က ခုလို အော်လွှတ် လိုက်မယ်ဆိုရင် ဘယ်လိုခံစားကြမလဲ၊ ရှင်တို့ဟာ သူတို့ရဲ့ အချစ်တော်တွေပါ”

ကျွန်မ၏ ပြောပြချက်သည် ကယ်ရီအဖို့ အသိတရားရသွားဟန် တူသည်။ သူက ပြောပါသည်။ သူသည် ဤကဲ့သို့ မည်သည့်အခါကမှ ဤရွာထောင့်မှ မတွေးခဲ့ဖူးပါဟု ပြောပါသည်။ သူတွင် သည်တော့မှ သူကိုယ်သူ ပြုပြင်လိုက်လေသလား မသိ။ နောင်တွင် ကျွန်မနှင့် သွားလေတိုင်း အော်တိုရေခိုင်းသမျှ အားလုံး လက်မှတ် ထိုးပေးသည်ကို တွေ့ရပါသည်။ နောက်တော့ သူသည် သည်အကြောင်းကိုပဲ ပြောပြီး ကျွန်မအား တခမ်းတနား ချီးမွမ်းပြောဆိုတတ်ပါသည်။ ဤကား ကယ်ရီ၏ အလေ့ပင်။ မည်သို့ဆိုစေ သူသည် ငယ်ရွယ်သူ ကျွန်မထံမှ လူသားအချင်းချင်း စာနာရမည့် တရားသဘောကို သင်ခန်းစာ ရသွားသည်မှာကား ဧကန်ဖြစ်ပါသည်။

ထို့ညက ကျွန်မနှင့် သူသည် တောင်ပေါ်ဟိုတယ်လေးတစ်ခုတွင် ညစာ စားကြပါသည်။ အတော်ကလေး မိုးချုပ်နေပါပြီ။ ဟိုတယ်တစ်ခုလုံး ကျွန်မတို့ချည်း ရှိပါသည်။ စားပွဲထိုးချားကလည်း မညည်းမညူ စောင့်၍ စားပွဲထိုးရှာကြပါသည်။ လခြမ်းဝါဝါကလေးကို ပြတင်းပေါက်မှ လှမ်းမြင်နေရပြီး တောင်အောက်တစ်နေရာ မှ သီချင်းဆိုသံကလည်း ဖွဲ့လွင့်တက်လာပါသည်။

ကယ်ရီက လက်ထပ်ကြရန် ပြောပါသည်။ ကျွန်မနှင့်သူသည် ခွဲမရပြီ။ ကျွန်မသည် သူ့အတွက်ဖြစ်သလို သူသည်လည်း ကျွန်မအတွက် ဖြစ်သည်မှာ နေ့စဉ်နှင့်အမျှ ထင်ရှားလာသည်။ ကျွန်မသည်သာလျှင် သူ့ဖိုခိုရာ တွယ်တာရာ ဖြစ်ပြီး ဘယ်သူတွေ ဘာပြောပြော ကျွန်မကိုသာလျှင် သူ့ကိုယ်သူ ပုံအပ်တော့မည်။ ကျွန်မကို ယုံကြည်ကိုးစားသည်၊ ချစ်သည်၊ လက်ထပ်လိုသည်ဟု သူက ပြောပါသည်။

ကျွန်မသည်လည်း ကျွန်မအား ယောက်ျားတစ်ယောက်က ချစ်စေလိုသည် အချစ်မျိုးဖြင့် ကယ်ရီက ကျွန်မကို ချစ်သည်ကို နည်းနည်းမျှ သံသယမဖြစ်မိ။ ကယ်ရီ ချစ်သည်ကို ယုံပါသည်။ သူက သို့ပြောလိုက်သဖြင့် ကျွန်မတွင် တအား ရိုက်လိုက်ခြင်းကို ခံလိုက်ရသလို ပြင်းထန်စွာ နာကျင်သွားပါသည်။ သူ့ကို ကျွန်မ အဖြေမပေးနိုင်ပါ။ သူ့ကို ကျွန်မ ဘယ်လိုလုပ်ပြီး ကျွန်မရင်ဆိုင်နေရသည့်ပြဿနာ ကို ရှင်းပြရမည်နည်း၊ ကာလီနှင့်သူ။

ကျွန်မက ယခုလောလောဆယ် အဖြေမပေးနိုင်သေးကြောင်း၊ အချိန်ယူလို သေးကြောင်း၊ ကျွန်မ၏ ကိုယ်ပိုင်လောကအတွင်းသို့ ပြန်သွားကာ စဉ်းစားချိန် ပေးစေလိုကြောင်း၊ အထူးသဖြင့် ဆွတ်ပျံ့ဖွယ် ညှိဓာတ်အပြည့်ရှိသော ဤစပိန်ည များမှ ဝေးဝေးပြေးကာ စဉ်းစားပါရစေဟု ပြန်ပြောခဲ့ရပါသည်။

ထို့ပြင်လည်း ကျွန်မသည် အခြားဇာတ်ထုပ်တစ်ထုပ်ဖြစ်သော Boy On A Dolphin ကို ဂရိပြည်တွင် ရိုက်ရန်ရှိနေပါသေးသည်။ ကယ်ရီလည်း အမေရိကန်ပြည် လော့စ်အိမ်ဂျာလီမြို့သို့ သွားရောက်ကာ ဇာတ်ကားတစ်ကား ရိုက်ရန် ဖြစ်ပါသည်။

The Pride and The Passion ဇာတ်ကားရိုက်ကူးပြီးစီးသည့် ပွဲသိမ်းမှာ ဗရတ်သုတ်ခနိုင်းလှသည်။ စီနုကြာသည် စိတ်မရှည်တော့ဘဲ ချက်ချင်းပင် အထုပ် အပိုးပြင်ကာ ဟောလီးဝုဒ်သို့ ပြန်သွားလေသည်။ ကိုယ်ရေးကိုယ်တာကိစ္စကြောင့် ဟု အကြောင်းပြသွားသည်။ သူ၏ နောက်ဆုံးခန်းများပင် ရိုက်မသွားချေ။ ထို့ကြောင့် ထိုဇာတ်ကား ရိုက်ကူးပြီးစီးသည်ဆိုသော်လည်း တကယ်မပြီးပါ။

နောက်ဆုံးညတွင် ကယ်ရီနှင့် ကျွန်မ ညစာအတူ စားခဲ့ကြပါသေးသည်။ နောက်တစ်နေ့တွင် ပွဲသိမ်းပါတီ အခမ်းအနားရှိသော်လည်း ကျွန်မသည် စောစော ထွက်သည့် လေယာဉ်ပျံတွင်ပင် လက်မှတ်ဝယ်ပြီးဖြစ်နေသည်။ ထို့ကြောင့် ကယ်ရီ နှင့်ကျွန်မ ယခုညတွေ့ခြင်းသည် နောက်ဆုံးတွေ့ခြင်းပင်။

ညစာစားပြီး၍ ကော်ဖီသောက်နေစဉ် ကယ်ရီက ရယ်ရယ်မောမော ရယ်စရာ ပြောဆိုရင်းက-

“ဆိုဖီယာ တို့နှစ်ယောက် ဘယ်လိုဖြစ်ကြမလဲဟင်” ဟု ရုတ်တရက် ကောက်မေးလိုက်ပါသည်။

“မသိဘူးကယ်ရီ၊ တကယ်ကို မသိပါဘူး၊ ခုလို စိတ်ရှုပ်ထွေးစရာ မဖြစ်ပါ ရစေနဲ့လို့ ဆုတောင်းမိတာပဲ၊ ဒါပေမယ့် ဒီကနေ ဒီလိုဖြစ်ရင် နောက်တစ်နေ့ ဟိုလိုဖြစ်မှာပါပဲ၊ အဲ... ဘယ်လိုဖြစ်မှန်းတော့ မသိနိုင်ဘူးလေ” ကယ်ရီသည် နောက်ပြောင်ပြီး သူ့အလွန်ပျော်နေသည့်ဟန် ဆောင်လိုက်ကာ-

“ကဲ... ဒီလိုဆိုရင် ခုလက်ထပ်ကြစို့၊ နောက်မှ ပြဿနာတွေ ရှင်းကြ စို့ရဲ့”

ကျွန်မသည် ကယ်ရီအား ကျေးဇူးတင်မဆုံး ဖြစ်ခဲ့ရပါသေးသည်။ ဤမျှ လောက် စိတ်ညစ်စရာတွေကြားက အပြောင်အနောက်ပြောပြီး တင်းမာနေသည့် အခြေအနေကို ပျော့ပြောင်းသွားအောင် လုပ်နိုင်သူပါပေ။

စပိန်ပြည်မှ ဂရိနိုင်ငံသို့အသွား လေယာဉ်ပျံပေါ်ဝယ် ကျွန်မသည် အီတလီ ဘာသာဖြင့်ထုတ်သော ဘော်လစ်စတိုင်၏ စာအုပ်မှ အောက်ပါတို့ဒီကို ဖတ်နေပါ သည်။

“ကျွန်တော်သည် ကျောင်းတွင်းသို့ ခြေချလိုက်ပါသည်။ ကလေးတစ်အုပ်ကို မြင်လိုက်ရသည်။ ညစ်ပတ်ပေရေနေကြသည်။ အဝတ်အစားများကလည်း ဝတ်ပြတ်လျက် သူတို့ကား ကြောက်ရွံ့စိုးရိမ်နေကြသော မျက်နှာကလေးများ ဖြစ်သည်။ သို့သော်လည်း သူတို့ မျက်နှာပေါ်တွင်ကား ကြည်လင်သော မျက်လုံးကလေးများနှင့် ကောင်းကင် စေတမန် နတ်သားကလေးများအသွင် ပေါ်လျက် ရှိချေသည်။ ဤအခိုက်တွင်ပင် ကျွန်တော် ကြောက်လာသည်။ ရေနစ်သေအံ့ဆဲဆဲ လူအများကို ကျွန်တော် မြင်နေရသကဲ့သို့...”

ဤစာပိုဒ်ကို ဖတ်ရင်း ကျွန်မလည်း မည်သို့ဟူ၍မသိ ကြောက်လာမိသည်။ ဆိုကြောင့် စာအုပ်ကို ဖျတ်ခနဲ ပိတ်လိုက်ပြီး အိပ်မက်ရာမှ လန့်နိုးလာသူအလား ပြောင်းပေါက်မှ အပြင်သို့ လှမ်းကြည့်နေမိသည်။ တော်လ်စတိုင်းကြောက်သလို ကျွန်မလည်း အလိုလို ကြောက်လာသည်။ ယင်းစာပိုဒ်သည် ပင်ကိုယ်ကြောက်စိတ်ကို နှိုးဆွလိုက်သည်နှင့် တူနေသည်။

ကျွန်မ ယခုသွားရောက် ရိုက်ကူးရမည့်ဇာတ်ကားမှာလည်း ရေအောက် ရေကူးခန်းများပါသည့် ဇာတ်ကားဖြစ်နေပါသည်။ ရေနစ်ခြင်း၊ ငုပ်နေသော ကြောက်စိတ်က လှည့်စားနေခြင်းလော၊ တကယ်ပင်ဖြစ်အံ့လော၊ ကလေးတွေ ညစ်ပတ်ပေရေလို ကြောက်ရွံ့စိုးရိမ်နေကြသတဲ့၊ ကလေးတွေတဲ့၊ ဆော်ဖီယာဆီကိုလိုနီကလေးလေလော။

ကျွန်မဘာကြောင့် တော်လ်စတိုင်း၏ အကြောက်ကို လိုက်ကြောက်နေရသနည်း။

ရက်ပေါင်းတော်တော်ကြာအောင်ပင် ကျွန်မသည် ဤကြောက်စိတ်ခွဲနေသည်။ ကျွန်မကား ကချေမ ပညာသည်။ ကျွန်မ၏ဥပါဒါနိဓိတ်သည် ကျွန်မ၏ ဆင်ခြင်တုံတရားကို ထိခိုက်စေလှပါသည်။

အခန်း (၁၀)

ကယ်ရီဂရုန်းနှင့် စွဲမက်ကြည်နူးစရာကြိုကြိုက်ခဲ့ရပြီး တစ်ဖန် အယ်လင်
လက်နှင့် မစွဲမက် မကြည်နူးဖွယ် Boy On A Dolphin တွင် ဆုံဆည်းခဲ့ရပြီး
နောက် ပျံ့ဝိန်းနှင့် တွဲဖက် ဇာတ်ကားရိုက်ရန် ဖြစ်လာသည်။

ယခု ကျွန်မကားရိုက်ရန် သွားရောက်ရမည့်နေရာမှာ ဆာဟာရသဲကန္တာရ
အတွင်းရှိ ဂါဒမီဟုခေါ်သည့် အိုအေစစ်ရွာကလေး ဖြစ်ပါသည်။ ထိုဒေသမှာ
တူးနှစ်နှိုင်နှင့် လစ်ဗျားနှိုင်တို့ဆုံရာ တင်ဘဂ်တူမြို့အနီးတွင် တည်ရှိပါသည်။
ခေါင်လှသည်၊ ရှေးကျလှသည်၊ လုံးဝ အဆက်အသွယ်မနီး ထီးတည်းကျန်ကျန်
နေပူညချမ်း အရပ်ပေတည်း၊ ဇာတ်ကားက Legend Of The Lost. ။

ပျံ့ဝိန်းကား သူ့ကြော်ငြာများအတိုင်း ဖြစ်နေသဖြင့် ကျွန်မတွင် စိတ်
သက်သာရပါသည်။ ကြီးမားသည်၊ ဩဇာကြီးသည်၊ ကြမ်းတမ်းသည်၊ သို့သော်
ယဉ်ကျေးသည်။ ပြီးတော့ တကယ်ရုပ်ရှင်အလုပ်သမားမှ ရုပ်ရှင်အလုပ်သမား
အချိန်အတိအကျ မိနစ်မလွဲ ရိုက်ကွင်းပေါ်ရောက်သည်။ ပြောရမည့်စကား အလွတ်
ရသည်။ တစ်နေ့လုံး အပင်ပန်းခံ အလုပ်လုပ်သည်။ တစ်ချက်မှမနား၊ ရုပ်ချိန်ရောက်
လျှင် တစ်မိနစ်အလွန်မခံ၊ ရိုက်ကွင်းမှ ထွက်သွားသည်။ သူကား သင်္ဘောပေါ်မှ
မာလိန်မျိုးကဲ့သို့ အမိန့်ပြတ်တောင်းလှသည်။ ဤနေရာတွင်လည်း လူအားလုံးသည်
သူ၏အမိန့်အာဏာအောက် နေကြရသည်မှာ သံသယရှိဖွယ်မလို၊ သူ၏အမိန့်အာဏာ
ကို လူသိအောင်ထုတ်ပြန်နေစရာမလို၊ အလိုလို သူ့အလိုကျ လုပ်ဆောင်ပြီးသား
ဖြစ်နေသည်။ ဒါရိုက်တာ ဟင်နရီဟာသာဝေးကိုယ်တိုင်ပင် သူ့ကို ရိုသေရသည်။

သို့သော် ဂျွန်ဝိန်းကား သူ့အချိန်အဝါကို အလွှဲသုံးစားမလုပ်၊ အလကားနေရင်း ခြောက်မနေ၊ အာဏာမပြ၊ ရိုးရိုးပင်နေရင်း သူ့ရုဏ်ပုဒ်ကို သူထိန်းသိမ်းထားသည်။

ကျွန်မအား ယဉ်ယဉ်ကျေးကျေးနှင့် ချိုချိုသာသာပင် ဆက်ဆံပါ၏။ သို့သော် မိခင်ပေးစားကနေ၏။ ရောနှောခြင်းမရှိ၊ သူသည် ဘယ်သူ့ကိုမှ ခင်မင်ပုံမပြ၊ ထို့အတူ နှိုင်းရိုင်းစိုင်းစိုင်းလည်း မဆက်ဆံ၊ သို့သော်လည်း လူတိုင်းကပင် သူ့ကိုဆိုလျှင် ပုပ်ဝပ်နေကြရသည်။ တကယ်တော့ ကြောက်ရွံ့နေကြခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ ထို့ကြောင့် သူလိုသမျှကို အာသွန်ခွန်စိုက် ဖျာဖျာသလဲ လုပ်ကိုင်ပေးကြသည်။ ဥပမာ သူကလည်း တောင်းဆို၊ သူလည်း မရောက်သေးမီပင် သူ့အိပ်ရန်ဟုဆိုကာ ဧရာမခုတ်ကြီးကို ထရပ်ကားကြီးဖြင့် တင်ဆောင်လာကာ သူ့အခန်းတွင်း ကြိုတင်ထားရှိပေးကြသည်။

ကျွန်မသည် ဤဇာတ်ကားတွင် တင်ဘင်တူမြို့မှ အနိပ်စက် အညှဉ်းပန်းခဲ သမ်းပေါ်မှမိန်းမ ဒီတာအဖြစ် သရုပ်ဆောင်ရသည်။ ဂျွန်က သဲကန္တာရလမ်းပြ၊ သူ့ကို ရိုဇာနီဘရာဇီက ဆာဟာရသဲကန္တာရအတွင်းမှ ပျောက်သွားသောမြို့မှ ရတနာ သိုက်ကို ရှာဖွေရန် ငှားရမ်းခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။ ထိုရတနာသိုက်မှာ ဘရာဇီ၏ဖခင် သာသနာပြုဘုန်းကြီးက မူလတွေ့ရှိခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။ ဤဇာတ်ကားမှ ခိုင်ယာလော့ ဘစ်ခုကို ကျွန်မ မှတ်မိနေသေးသည်။

တစ်နေ့တွင် ကျွန်မက ဂျွန်ဝိန်းအား 'ကျွန်မ ယောက်ျားတွေကို မုန်းတယ်' ဟု ပြောရာ ဂျွန်ဝိန်းက 'ငါကတော့ အာကျယ်မတွေ့ကို ရွံတယ်' ဟု ပြန်ပြောပါ သည်။ ဇာတ်ကားက ဤလိုကားမျိုး...။ ဂျွန်နှင့် ကျွန်မသည် သဲကန္တာရအတွင်း သဲမုန်တိုင်း၊ ဒေသခံများတိုက်ခိုက်မှု၊ ရေငတ်ခြင်းဒဏ်၊ အအေးဒဏ်၊ အပူဒဏ်၊ မြေဟောက်များရန်၊ နောက်ဆုံး ဘရာဇီရူးသွားပြီးနောက် မသေမပျောက် ကျန်နေ ကြသော ဒီတာနှင့် လမ်းပြတို့ ချစ်ကြိုက်သွားကြကာ တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် ပွေ့ဖက်ထားပြီး သေဆုံးဆဲဆဲအချိန်မှာပင် ကန္တာရခရီးသွားများက တွေ့ရှိကယ်ဆယ် သိုက်သည့် ဇာတ်လမ်းပင် ဖြစ်ပါသည်။

ဤကားကို ရိုက်ရသည်မှာ ပင်ပန်းလှပါသည်။ ကားရိုက်နေစဉ်ပင် ကျွန်မမှာ သေကံမရောက် သက်မပျောက် ဖြစ်ခဲ့ရပါသေးသည်။

ကျွန်မတို့ ကားရိုက်သည့်နေရာတွင် တစ်ခုတည်းသော တည်းခိုနေထိုင်ရန် မှာ ခနော်ခန့်နှင့် ရှေးကဆောက်လုပ်ခဲ့သည့် ဗိုလ်တဲကလေးတစ်လုံးပင် ဖြစ်ပါသည်။ သူများတွင် အလွန်အေးလှပါသည်။ ထို့ကြောင့် ရုပ်ရှင်အဖွဲ့သားများက ကျွန်မ၏ အခန်းထဲသို့ ဇာတ်ဋ္ဌအပူပေးစက်တစ်လုံး ထားပေးကြပါသည်။ ကျွန်မ၏ အခန်း

မှာ အောက်ထပ်တွင် ရှိပါသည်။ ညတိုင်းပင် ကျွန်မသည် အိပ်ကာနီးထုံးစံအတိုင်း တံခါးများကို သော့ထိုးပြီး အလုပ်ဝတ်ကာ အိပ်လေ့ရှိပါသည်။ ကျွန်မသည် အမှောင်ကြောက်သူပီပီ မသိဘဲ လူဝင်လာမည်ကိုလည်း ကြောက်သူဖြစ်ပါသည်။

တစ်ညတွင် ကျွန်မ အိပ်ပျော်နေစဉ် အရင်က တစ်ခါမှမဖြစ်ဖူးသော သရဲခံသလို ဖြစ်နေပါသည်။ နိုးသလို မနိုးသလိုနှင့် လုံးလုံးနိုးရန် ကြိုးစားသော်လည်း မရဘဲ အိပ်ပျော်သွားပြန်ပါသည်။ တစ်ဖန် သရဲစီးသလို အော်လို့မရ၊ လှုပ်လို့မရ မျက်စိဖွင့်လို့မရ ဖြစ်နေပြန်ပါသည်။ အသက်ရှူလို့လည်း မရပါ။ တစ်ဆိုနေပါသည်။ ကျွန်မသည် လည်ပင်းအညစ်ခံနေရသည်ဟု အိပ်မက်မက်သလို ဖြစ်နေကာ အင်းမရ လေကို ရှူရှိုက်သွင်းနေသည်ကိုလည်း ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် သတိပြုမိပါသည်။

သို့ဖြစ်နေစဉ် ဝုန်းခနဲ ကျွန်မ ခုတင်ပေါ်မှ အောက်သမံတလင်းပေါ်သို့ ကျပါတော့သည်။ ပခုံးစွန်းတွင်လည်း နာကျင်သွားသည်ကို သိလိုက်ရပါသည်။ ကျွန်မ နိုးလာပါသည်။ သို့သော် အသက်ရှူ၍ကား မရပါ။ ကျွန်မသည် လဲနေရာမှ ထရန် ကြိုးစားပါသည်။ ထ၍မရပါ။ ကျွန်မတွင် ရှိသမျှအားအင် ကုန်ခန်းနေသလို ဖြစ်နေပါသည်။ ခေါင်းမှာလည်း နောက်ကိုမူးဝေနေပါသည်။

ဖြစ်ပုံမှာ ကျွန်မအခန်းထဲတွင်ထားသော ဓာတ်ငွေအပူပေးစက်က အခန်းတွင်းရှိ အောက်စီဂျင်ဓာတ်ဟူသမျှကို မှတ်ထုတ်ထားသဖြင့် ကျွန်မတွင် ရှူစရာ အောက်စီဂျင်ကမရှိဘဲ လေပူစက်မှထုတ်သော လူကိုသေစေတတ်သည့် ကာဗွန်မိုနိုဆိုက် ဓာတ်ငွေများကိုသာ ရှူနေရခြင်းကြောင့် အသက်ရှူနှုန်းကြပ် ပိတ်ဆို့နေရခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ အကယ်၍ ကျွန်မသာ ခုတင်ပေါ်မှ လိမ့်မကျလျှင် ခုတင်ပေါ်တွင်ပင် မေ့မျောသွားကာ အသက်ပါပျောက်သွားနိုင်ပါသည်။

ယခုလည်း ကြမ်းပေါ်သို့ လိမ့်ကျပြီး ရောက်နေရသော်လည်း မနိုးတစ်ဝက် နိုးတစ်ဝက်ဖြစ်ကာ လှုပ်လို့ မရ၊ အကူအညီတောင်းရန် အော်၍လည်း မရ ဖြစ်နေပါသည်။

ကျွန်မသည် သတိအလွတ်မခံဘဲ နိုးလာတိုင်း တံခါးပေါက်သို့ တွား၍ သွားနေရာ မည်မျှ အနီးကြာသည်မသိ အကြာကြီးတော့ ကြာပေလိမ့်မည်။ နောက်ဆုံး တံခါးပေါက်အနီးသို့ ရောက်သွားပါသည်။

ကျွန်မမှာ အားကုန်ခန်းနေပြီ၊ လေမရှူရသဖြင့် အသက်မဲ့သလို ဖြစ်နေပါပြီ။ သို့သော် ကျွန်မသည် အရှုံးမပေးဘဲ ကျွန်မ၏ ခန္ဓာကိုယ်အတွင်းမှ ရှိစုမစု အစ်အားကို ညစ်ထုတ်ကာ တဖြည်းဖြည်းခြင်း တံခါးကိုမှီပြီး ဂလန့်ကို ပီအောင်

ကြီးစားပါသည်။ အသက်ရှင်နေလိုခြင်း၏ ကြီးမားသော စိတ်ဓာတ်၊ ပြင်းထန်စွာ အားထုတ်ပါက အောင်မြင်မှုရရှိမည်သာ။ သူတို့ပြောကြသည့် မဟာလူသား၏ အားထုတ်မှုပင် ဆိုရမည်လားမသိ။ မသေလိုသော ကျွန်မသည် ဤနည်းနှင့်နှင် တဖြည်းဖြည်းချင်း တစ်လက်မချင်း တံခါးကို စိုကာစိုကာဖြင့် မင်းတုံးကို လက်က မီသည်အထိ လှမ်းလိုက်ကာ မင်းတုံးကို လက်ကမိလိုက်သည်တစ်ပြိုင်နက် ဂျက်ကို ဖြုတ်လိုက်ပါသည်။ တံခါးပွင့်သွားကာ ကျွန်မလည်း တံခါးပေါက်မှ အပြင်သို့ တိုယ်တစ်ခြမ်းထွက်ကာ လဲကျမေ့မြောသွားပါတော့သည်။

ကံအားလျော်စွာပင် ညနက်မှ ရောက်လာသော ရိုဇာနိဘရာဇီသည် ကျွန်မ တို့ တွေ့ရှိပြီး အပြေးအလွှား ဆရာဝန်ကိုခေါ်ကာ ကုသစေပါသည်။ ကျွန်မသည် သေခါနီးဖြစ်နေပြီဟု သူက ပြောပါသည်။ ဆရာဝန်ရောက်လာပြီး ပါးစပ်ခြင်းတေ့၍ လေသွင်းခြင်း၊ ဆေးထိုးခြင်းနှင့် ရှေးဦးသူနာပြုစုနည်းဖြင့် အသက်ပြန်ရှူအောင် ပြုလုပ်ကြရသည်ဟု သိရပါသည်။ ဆရာဝန်ကလည်း ကျွန်မသည် သူ့အရောက် ကျွန်ုပ်အနည်းငယ်သာ နောက်ကျသွားပါက အသက်မမီနိုင်တော့ဟု ပြောပါသည်။ ကျွန်မမှာ ထိုအဖြစ်ကြောင့် တစ်ပတ်လုံးလုံး ခေါင်းအကြီးအကျယ် ကိုက်နေ ပါသည်။

ရုပ်ရှင်သရုပ်ဆောင် ဘရာဇီကား အိတ်လီအချစ်တော်ကြီး ဖြစ်သည်။ ဆံပင်ကို အကုန်အကျုံးပြီး အဝတ်အစားကို သပ်သပ်ရပ်ရပ် ဝတ်ဆင်သူပင်။ သူ့လာ လျှင် ပျော်ရသည်။ အမြဲကပြ၊ ပြောပြနှင့် လူပျော်တစ်ဦး ဖြစ်သည်။ မိန်းမများကို ကြည့်လျှင်လည်း ချစ်ရည်ရွှမ်းသော သူ့မျက်လုံးအစုံဖြင့် ကြည့်တတ်သည်။ ပြီး အမြဲတမ်း သီချင်းတေးအေးအေးဖြင့် နေတတ်သူဖြစ်သည်။ သူ့အမြဲတမ်း ဆိုနေကျ သီချင်းမှာ 'ချစ်စရာညနေခင်း' ဟူသည့် သီချင်း ဖြစ်သည်။ သူသည် ကျွန်မတို့နှင့် ဤကားမရိုက်မိက South Pacific ဇာတ်ကားရိုက်ကူးပြီးကာစပင် ဖြစ်သည်။ 'ချစ်စရာညနေခင်း' များသည် သူ့ထံမှ အမြဲစီးယိုလျက် ရှိသည်။ သူကား အတူ တွဲဖက် အလုပ်လုပ်ကြရာတွင် အကောင်းဆုံး ဘဝတူတစ်ဦးပါပေ။

ကျွန်မတို့ ရုပ်ရှင်အဖွဲ့ စခန်းချနေသည့် ဂါဒမီမြို့တော်ဝန်တွင် မယား လေးယောက် ရှိသည်။ ကျွန်မတို့ ရုပ်ရှင်ရိုက်ကူးနေစဉ်ပင် တစ်နေ့သ၌ သူ၏ မယားအကြီးဆုံးသည် အပြင်းအထန် များလေသည်။ မြို့တော်ဝန်၏ စတုတ္ထမယား ကလေးမှာ ငယ်ရွယ်နုပျိုပြီး ချောမောလှပသူ ဖြစ်လင့်ကစား မြို့ဝန်မင်းသည် မယားအကြီးဆုံး နံပါတ် '၁' ကို ယခုအထိ ဦးစားပေးပြီး အချစ်စိုထားလေရာ

ဤတို့သို့ ထိုမယား မမာမကျန်းဖြစ်လေသော် သူ့တွင် ခြေမကိုင်မိ လက်မကိုင်မိ ဖြစ်နေတော့သည်။ မယားကြီး၏ရောဂါမှာ ချက်ချင်းလက်ငင်း ခွဲစိတ်ကုသရန် လိုလေရာ၊ ဂါဒမီတွင်လည်း လုံလောက်သော ဆေးဝစွည်းနှင့် တတ်ကျွမ်းသော ဆရာဝန် မရှိ၊ ညအချိန်ဖြစ်နေ၍လည်း မြို့သို့ပို့ရန် သူတို့ လေယာဉ်ကွင်းသို့ လေယာဉ်မဆင်းနိုင်၊ လေယာဉ်ကွင်းမှာ ဒုတိယကမ္ဘာစစ်အတွင်းက လက်ကျန် သံဆန်ခါပေါက်ခင်း လေယာဉ်ကွင်းပင် ဖြစ်သည်။ ညအချိန် မီးမရှိချေ။

ကျွန်မ ဤအကြောင်းကို ကြားလျှင်ကြားချင်း မြို့တော်ဝန်အိမ်သို့ လာခဲ့သည်။ မြို့တော်ဝန်မဈာ မျက်ရည်စက်လက်ကျကာ ကယ်ကြပါ၊ ယူကြပါ တစာစာနှင့် ဖြစ်နေသည်။ ကျွန်မသည် မြို့ဝန်နှင့် ဤသူမိန်းမကြီးတို့နှင့် ခင်မင်နေသည် ဖြစ်လေရာ ကျွန်မ အတတ်နိုင်ဆုံး ကူညီပါမည်ဟု ပြောရသည်။

ကျွန်မ ချက်ချင်းပင် လက်ထောက်ဒါရိုက်တာနှင့်တွေ့ပြီး ကျွန်မတို့ ရုပ်ရှင်ရိုက်ရာတွင် အသုံးပြုသည့် အင်ဂျင်မီးစက်၊ ဆလိုက်မီးများ၊ မီးမောင်းကြီး များကို ထရပ်ကားများပေါ်တင်ကာ အလွင်အမြန် လေယာဉ်ကွင်းသို့ ပြေးစေသည်။

အချိန်မှာ ညသန်းခေါင်ဖြစ်နေပြီး သဲကန္တာရ ရာသီဥတုပီပီ ထိုအချိန်မှာ ရေခဲမတတ် အေး၍နေချေပြီ။ ရေဒီယိုအဆက်အသွယ်ဖြင့် လေယာဉ်ပျံမှာလိုက်ရာ ကျွန်မတို့ လှုပ်လည်း ခိုက်ခိုက်တုန် ချမ်းအေးနေသည့်ကြားမှ လေယာဉ်ကွင်းပတ်လည် တွင် မီးမောင်းကြီးများအသင့်ဖြင့် ငုတ်တုတ်ထိုင်ကာ လေယာပျံအသံကို အားလုံး ငြိမ်သက် နားစွင့်နေကြရလေသည်။

လေယာဉ်သံ ကြားလိုက်ကြသည့်တစ်ပြိုင်နက် ဆလိုက်မီးများ၊ မီးမောင်း များကို ဖွင့်လိုက်ကြသည်။ ထိုမီးရောင်များဖြင့် လေယာဉ်ကွင်းတစ်ကွင်းလုံး လင်းထိန် နေသော် လေယာဉ်ပျံသည် ဆင်းသက်လာလေသည်။ လေယာဉ်ပျံပေါ်တွင် ဆရာဝန် တစ်ဦးနှင့် သူနာပြုဆရာမတစ်ဦးပါ ပါလာသည်။ သူနာကို လေယာဉ်ပျံပေါ်သို့ ထမ်းစင်ဖြင့် တင်လိုက်ကြပြီး လေယာဉ်လည်း ချက်ချင်းပင် ပြန်လည် ထွက်ခွာ သွားတော့သည်။ လေယာဉ်ပျံပေါ်တွင် လူပိုမလိုက်နိုင်သဖြင့် မြို့တော်ဝန်မှာ နေရန် ခဲ့ရရှာသည်။

မြို့ဝန်မင်းသည် လေယာဉ်ပျံတံခါး ပိတ်လိုက်သည့်တစ်ပြိုင်နက် ရှိုက်ကြီး တငင် ငိုကြွေးနေသောကြောင့် ကျွန်မက သူ့ပခုံးကို ဖက်ကာ ချောရသေးသည်။

ကျွန်မတို့ ရုပ်ရှင်ရိုက်၍ မပြီးမီမှာပင် မြို့ဝန်မင်း၏ဇနီးကြီးသည် ခွဲစိတ် ကုသခံပြီး ရောဂါပျောက်ကင်း ချမ်းသာရာရကာ ဂါဒမီသို့ ပြန်ရောက်နေပါသည်။

အကယ်၍သာ ကျွန်မတို့ကသာ ဤကဲ့သို့ မကူညီလိုက်လျှင် သူသည် အသက် ချမ်းသာရာ ရကောင်းမှ ရချေမည်ဟု ကျွန်မ တွေးမိပါသည်။

ကျွန်မ ဆက်တိုက်ပင် အမေရိကန်ဇာတ်ကား သုံးကားတွင် သရုပ် ဆောင်ရပါသည်။ တစ်ကားတွင် စပိန်လူမျိုးအစေ့၊ တစ်ကားတွင် ဂရိလယ်သူမ၊ နောက်တစ်ကားတွင် လမ်းပေါ်က အာရပ်မယ် စသဖြင့် ဖြစ်ပါ၏။ ဤသုံးကား လုံး ကောင်းလှသည် မဟုတ်ပါ။ သို့သော် ကာလိုက ဤသို့သောကားများတွင် ပါဝင်ရိုက်ခြင်းဖြင့် ခုတုံးသဖွယ်ဖြစ်ကာ မက်မောဖွယ် ဟောလီးဝုဒ်ကန်ထရိုက်ကို ရရှိမည်ဟု ဆိုပါသည်။ တကယ်လည်း ရလာပါသည်။ ထိုကားများအပြီးတွင် ဟောလီးဝုဒ်မှ ကိုလံဘီယာကုမ္ပဏီကြီးက ကျွန်မအား ဇာတ်ကား ၄ ကားအတွက် စာချုပ်လာပါသည်။ နှစ်ကား ၁၉၅၇-ခုနှစ်၊ ကျွန်မ၏အသက် ၂၂-နှစ်။

ကျွန်မ ကာလိုနှင့် ပတ်သက်နေပါပြီ။ သို့သော်လည်း ကျွန်မကိုယ်ကို ကျွန်မ 'ဘယ်လိုပတ်သက်နေတာလဲ' ဟု မေးခွန်းပြန်ထုတ်လျှင် အဖြေမပေးနိုင် သဖြင့် စိတ်ညစ်လှပါသည်။

၃-နှစ်ရှိခဲ့ပါပြီ။ ကာလိုသည် Woman Of The River ရိုက်နေစဉ်က ရိုက်ကွင်းကိုလာပြီး ကျွန်မအား စိန်လက်စွပ်ကလေးပေးသည့်နေ့ (ကျွန်မ၏ မွေးနေ့) မှ ယနေ့အထိ ၃-နှစ်တွင်း ချဉ်းနင်းဝင်လာခဲ့ပါပြီ။ ထိုအချိန်အထိ ကျွန်မတို့ နှစ်ယောက်သည် ခိုးကြောင်ခိုးဝှက်သာ တွေ့ခဲ့ကြပါသည်။ အဆိုပါ ဇာတ်ကား ရိုက်ကူးနေစဉ်ကမူ ကာလိုသည် ကျွန်မဟိုတယ်တွင် လာရောက်နေထိုင်ပါတော့ သည်။ ဤသည်ကို ရုပ်ရှင်အဖွဲ့သားများက သိကြသည်။ သူတို့ ဘာပြောပြော ကျွန်မ ဂရုမစိုက်ပါ။ ကျွန်မ သူ့ကို ချစ်ပါသည်။ သူ့ကို လိုချင်ပါသည်။ ကျွန်မ အမေက မည်ကဲ့သို့ပင် တားမြစ်နေစေကာမူ တစ်နေ့တွင် ချောချောမောမော အဆင် ပြေလာကြလိမ့်မည်ဟု မျှော်လင့်ခဲ့မိပါသည်။ အဆင်ပြေပြေ ဖြစ်မလာဘူး ဆိုပါ ကလည်း နာကြည်းဖွယ် အမှားတစ်ခုဟုသာ ယူဆရန် ရှိပါသည်။ တစ်ခုတစ်ရာ အမှားမလုပ်ခဲ့ဖူးသူသည် ဘာမှမလုပ်သူသာ ဖြစ်ပါသည်။ အမှားဟူသည်ကား တန်ဖိုး ကြီးကြီး ရယူလိုသော ဘဝအတွက် ပေးဆပ်ရသည့် ကြွေးမြီများသာ ဖြစ်ချေသည်။

အမေသည် ကာလိုနှင့် ပတ်သက်၍ ကျွန်မအား အမြဲတမ်း 'လက်ချာ' ပေးလျက် ရှိပါသည်။

"အိတလီလူမျိုးဆိုတာ ဘယ်တော့မှ ကိုယ့်ကလေးကို ပစ်ထားတာ မဟုတ်ဘူး..." ဟူ၍လည်းကောင်း-

“သူတို့လျှောက်ပြီး ရွပ်ချင်ရွပ်မယ်၊ ပွေချင်ပွေမယ်၊ ဒါပေမယ့် နောက်ဆုံး ကျတော့ သူတို့ကလေးတွေရှိရာ ပြန်သွားတာပဲ...” စသဖြင့်လည်းကောင်း ပြောဆို တတ်ပါသည်။

ကာလိုတွင် ကလေးနှစ်ယောက် ရှိသည်ဆိုသည့်အချက်သည် ကျွန်မအား စိတ်သောက ရောက်စေပါသည်။ ထို့ပြင်လည်း သူ့မှာ အိမ်ထောင်ကြီးနှင့် ဆိုသည် က ပို၍ ဆိုးပါသည်။ ကာလိုကား ကျွန်မနှင့် တစ်သက်လုံး သိကျွမ်းခင်မင်လာသူ ကာလိုအပေါ် အခြားသူများနည်းတူ ကျွန်မမှာလည်း အခွင့်အရေးရှိသည်။ ကာလို သည် ကျွန်မ၏အဖေခင်လည်းဟုတ်၊ ခင်ပွန်းယောက်ျားဆိုလည်းဟုတ်သည် ဟူသော ကျွန်မ၏ခံစားချက်ကို ဘယ်လိုလုပ်ပြီး လူအများနားလည်အောင် ရှင်းပြရပါမည်နည်း။

ကာလိုအပေါ် ကျွန်မ စွဲလမ်းမိသည့်အရာမှာ သူ၏ နူးညံ့သိမ်မွေ့မှုပင် ဖြစ်ပါ၏။ ကျွန်မတွင် ထူးထူးဆန်းဆန်း ယောက်ျားများအား အကဲခတ်ကြည့်ရန် ကိုယ်ပိုင်ပေတတ်စစ်မျိုး ရှိပါ၏။ ထိုနည်းမှာ ဤသို့ဖြစ်ပါ၏။

ဝမ်းနည်းပက်လက် ဖြစ်ရမည့်အချိန်တွင် ထိုယောက်ျားသည် လှုပ်အလယ်၌ ပင် ငိုကြွေးရဲသလော။

ထိုယောက်ျားသည် တိရစ္ဆာန်ကလေးများကို မေတ္တာဖြင့် ယှဉ်သော သနားကရုဏာစိတ် ရှိသလော၊ တောအမဲမလိုက်ဘဲ နေတတ်သလော။

မိန်းမတစ်ဦးတစ်ယောက်နှင့် ဆက်ဆံရာဝယ် နူးညံ့သိမ်မွေ့ပါ၏လော။

တကယ်ယောက်ျား ပီသသူသည် သနားကြင်နာမှု ရှိရမည်၊ သိမ်မွေ့ရမည်၊ ထိုအချက်နှင့်တစ်ပါတည်း သူသည် အသိတရားရှိသူ၊ အမြော်အမြင်ရှိသူ၊ သည်းခံ တတ်သူ၊ တရားမျှတစိတ်ရှိသူ၊ ပညာရှိသူ၊ မြင့်မြတ်သော အကျင့်စာရိတ္တရှိသူဟု ကျွန်မ သတ်မှတ်ပါသည်။ ယောက်ျားများသည် သူတို့၏ သနားကြင်နာမှုဖြင့် မိန်းမသားတို့၏ အသည်းနှလုံးကို ဖွင့်နိုင်သည်ကို သူတို့ သိစေချင်လှသည်။ ထိုအတူ တွေ့တိုင်းပိုး၊ မိန်းမလိုက်စားသူ ခွန်ဂျူအင်တို့ လူစားမျိုးကိုကား မိန်းမတိုင်းက သူတို့၏ နှလုံးသားတံခါးကို အမြဲပိတ်ထားလေ့ရှိကြသည်ကို ထိုပုရိသယောက်ျား များ သိစေချင်လှပါ၏။

ကျွန်မသည် ယောက်ျားများ၏ မကောင်းသော အရည်အချင်းများဘက်မှ လည်း တွက်တတ်ပါသေးသည်။ နှပျော့တွန့်တိုသလား၊ ပလွှားမောက်မာသလား၊ ရက်စက်ကြမ်းကြုတ်သလား စသဖြင့် ဖြစ်ပါ၏။ မိန်းမများ ထိုလူစားမျိုးကိုရလျှင် သေပေတော့။

ကာလိုကပြောသဖြင့် ကျွန်မသိရသည်မှာ သူနှင့် သူ့ဇနီးသည်တို့၏ အိမ်ထောင်ရေးသည် အဆင်မပြေမှန်း သိရပါသည်။ တစ်စုံတစ်ခုသော ပြဿနာကြောင့် သူတို့နှစ်ဦးသည် နှစ်ဦးသဘောတူ တစ်အိမ်တည်းတွင် အတူနေထိုင်ကြသော်လည်း လင်မယားအဖြစ်နှင့်ကား မပေါင်းကြတော့ဟု ဆိုပါသည်။ အကယ်၍သာ ကာလိုသည် သူ့ဇနီးကို ကွာမည်ဆိုပါက ဇနီးကြီးသည် သူ့ယောက်ျားအား ချစ်ခင်စဉ်ကလောက် စိတ်ထိခိုက်မည်မဟုတ်ဟု ကျွန်မ ယူဆမိပါသည်။

ကာလို၏ ဇနီးကို ကျွန်မ တစ်ခါမျှ မတွေ့ဖူးပါ။ ဂီယူလီယာနာ့ပိုင်ယာစထရီမှာ သူ့နာမည် ဖြစ်ပါသည်။ စစ်ဗိုလ်ချုပ်ကြီး၏ သမီး ဖြစ်ပါသည်။ ကာလိုနှင့် သူ၏ ဒုက္ခတွေကြားမှ သူ၏ ဂုဏ်သိက္ခာရှိမှု၊ သဘောထားပြည့်ဝမှုတို့ကို ကျွန်မ ဘာမှတင်ပြ ဖြစ်မိရပါသည်။ သူကား နာကြည်းမှုကို မပြု၊ ဟောဟောခိုင်းခိုင်းလည်း မလုပ်ဘဲ သူ့ဇာတိနှင့်သူ နေပါသည်။ သူတို့ အိမ်ထောင်ရေး အဆင်မပြေမှု လောကဓံတရားကို အသာတကြည်ပင် လက်ခံကာ၊ သူ့အပေါ်တွင်လည်းကောင်း၊ သားသမီးများအပေါ်တွင် လည်းကောင်း၊ ကျရောက်လာမည့် ကံကြမ္မာကို တည်ငြိမ်စွာ စောင့်မျှော်နေသူပင် ဖြစ်ပါသည်။

အိတ်လီနိုင်ငံ ဥပဒေအရ ဇနီးဖြစ်သူက သဘောတူသည့်တိုင် ကွာရှင်းပြတ်စဲခွင့်မရှိသဖြင့် ကာလိုတွင် ဘယ်လိုမှမလုပ်နိုင်အောင် ဖြစ်နေသည်။ တစ်ကြိမ်တွင် သူသည် ရုံးတော်သို့ ခရစ်ယာန်ဘာသာတရားအရ လက်ထပ်မင်္ဂလာ ပြုခဲ့ခြင်းကို သူမယုံကြည်သဖြင့် သူတို့အကြင်လင်မယား၏ လက်ထပ်မှုကို ပယ်ဖျက်ပေးပါရန်ဖြင့် လျှောက်ထားခဲ့သည်။ သူ၏ အကြောင်းပြချက်မှာ ခိုင်လုံခြင်းမရှိသဖြင့် သူ့လျှောက်လွှာကို ပယ်ချခဲ့လေသည်။

ဤသို့ဖြင့် ကာလို၏ ကွာရှင်းပြတ်စဲခွင့်ရရေးမှာ မျှော်လင့်ဖွယ်မရှိ ဖြစ်တော့သည်။ ကျွန်မဘဝသည် ကာလိုမရှိပါက အဓိပ္ပာယ်မရှိ၊ သူနှင့်အတူ အိမ်ကြီးအိမ်ကောင်းပေါ်တွင်နေကာ အိမ်ထောင်သားမွေးခြင်းအမှု ပြုချင်ပါပြီ။ ကျွန်မသူနှင့် မည်မျှပင် နီးစပ်ချင်လှပြီ ဖြစ်သော်လည်း ကျွန်မသည် သူ၏အငယ်အနှောင်းတော့ အဖြစ်မခံဟု စွဲမြဲစွာ သန့်ရှင်း ချထားပါသည်။ မည်သို့ပင် ကွဲ၍မရသော သူ၏ဇနီးသည်နှင့် ကွဲပေးပါမည်ဟုဆိုဆို ကျွန်မကား သူ့မယားငယ်မခံပြီ။

ဤအခြေအနေတွင်ပင် ကျွန်မတို့သည် ဟောလီးဝုဒ်သို့ သွားကြရပါသည်။ ကျွန်မတို့ ဘီဗာမီတောင်ကုန်းသို့ ရောက်ရှိသောအခါ ကယ်ရိုဂရန်က ဝမ်းသာစွာ စောင့်လင့်နေသည်ကို တွေ့ကြရပါသည်။ ကျွန်မ၏စိတ်ထဲတွင် ကယ်ရီအား စွဲလမ်း

နေသေးကြောင်းကို ကာလိုက သိပါသည်။ ကယ်ရီက ကျွန်မကို အရူးအမူး ဖြစ်နေခြင်းသည် ကာလိုအား ကျွန်မတို့ကိစ္စကို မြန်မြန်ထက်ထက် ပြုလုပ်ရန် ဖိအားပေးနေမှန်း ကျွန်မရိပ်စိပါသည်။ သို့သော် မည်ကဲ့သို့ ကာလို လုပ်နိုင်သည် ကိုမူ ကျွန်မ မသိပါ။ ကာလိုကား သုံးနှစ်သုံးမိုးခန့် သူ့အတွက် အကောင်းချည်း ဖြစ်နေသဖြင့် သူသည် ကျေကျေနပ်နပ်နှင့် ဤအတိုင်းနေချင်လည်း နေနေလေ လိမ့်မည်။

ဟောလီးဝုဒ် ရုပ်ရှင်မြို့တော်ကြီး။ ငယ်စဉ်ဘဝ စိတ်ကူးယဉ်အိပ်မက် မက်ခဲ့ရသော ဟောလီးဝုဒ်၊ ယခုရှေ့တွင် မျက်ဝါးထင်ထင် မြင်နေရပါပြီ။ အောင်ပွဲ နှင့်အတူ ဝင်ရောက်ခဲ့ရပါပြီ။ ဖိတ်ဖိတ်တောက်နေသော ဧည့်ခံပွဲ၊ ခုံထည်သော ဘီဇာလီတောင်ကုန်းဟိုတယ်ရှိ အခန်းကျယ်ကြီး၊ အခန်းထဲတွင် ယန်းများ တစုတစု နှင့် ပြားစည်းထားသော ကာလီဖိုးနီးယားသစ်သီးချင်း၊ ဦးတညွတ်ညွတ်နှင့် အခိုင်း အစေ့များ၊ မော်တော်ကားကြီးကလည်းအသင့်၊ ရေကူးကန်တွင်လည်း အစောင့် အရှောက်နှင့်၊ တယ်လီဖုန်းအော်ပရေတာကလည်း 'ဌာနမောနင်း မစ္စလောရင်၊ ကျွန်မ ဘာလုပ်ပေးနိုင်ပါသလဲ မစ္စလောရင်' ဖြင့် မစ္စလောရင်ချင်း မိုးမွန်နေသည်။ ရုပ်ရှင် ရိုက်ရန် စတူဒီယိုသို့ သွားပြန်တော့လည်း လက်ပြနှုတ်ဆက်သူဆက်၊ ဘုရင်မ အဝတ်လဲဆောင်တမျှ ကြီးကျယ်ခမ်းနားလှသည့် အဝတ်လဲခန်း၊ အဝတ်အစားများ ကလည်း ရွှေနန်းသုံး အသုံးအဆောင်များလို အရောင်မျိုးစုံ တောက်ပလျက် ဤကား ဟောလီးဝုဒ်။

ဟောလီးဝုဒ်၏ မင်းညီမင်းသားများ၊ ရုပ်ရှင်ကြယ်ပွင့်များဆိုသူ မင်းသမီး မင်းသားများက ဂါရဝပြုရန် ရောက်လာကြပါသည်။ ပေါ်ဇိုလီရှိ တောရုပ်ရှင်ကလေး ဖြစ်သော တီထရိုဆက်ချီနိုရုံအတွင်းရှိ ပိတ်ကားပေါ်မှ ရုပ်လွှာများသည် အသက်ဝင် ထင်ရှားဖြစ်လာကာ ကျွန်မရှေ့သို့ ရောက်လာကြပြီး ရယ်လျက်၊ ပြုံးလျက်၊ ကျွန်မနာမည်ခေါ်လျက်၊ စကားစမြည်ပြောလျက်၊ တစ်ဦးချင်း ကျွန်မအား လက်ဆွဲ နှုတ်ဆက်နေကြပါသည်။ သို့သော် အရိုအသေအပေးခံရသူကား ကျွန်မမဟုတ်ပါ ချေ။ အဘယ့်ကြောင့်ဆိုသော် ကျွန်မသည် ထောင့်တစ်ထောင့်တွင် လူများမမြင် အောင် ရှက်ရှက်နှင့် ကုပ်တိုင်နေပါသည်။ ဤထောင့်မှပင် ကျွန်မသည် ကျွန်မ၏

အလှေအထအတိုင်း အောင်ပွဲခံနေသော ဆိုဖီယာ၊ ရုပ်ရှင်မင်းသမီးဖြစ်လာပြီဖြစ်
သော ဆိုဖီယာ၊ မယုံကြည်နိုင်လောက်အောင် ထွန်းတောက်နေသော နှုတ်ဆိုဖီယာ၊
ကြယ်ရောင်တလက်လက်ဖြင့် ဝင်းထိန်နေသည့်အောက်မှ ဆိုဖီယာအား ကြည့်ရှု
ပေါ့သည်။

သည့်နောက် ကျော်ကြားသော ရိုမင်းနော့စ် ဟိုတယ်ကြီးတွင် ဂုဏ်ပြုဥပဇာ
ဇားပွဲ တည်ခင်းပြန်ပါသည်။ ဤဥပဇာဇားပွဲတွင် ဟောလီးဝုဒ်၏ ပထမဆုံးသော
အရသာကို ထိတွေ့လိုက်ရပါသည်။ အခြားမဟုတ်ပါ။ မင်းသမီး ဂျိမ်းမင်းစမီးနှင့်
ပတ်သက်၍ ဖြစ်ပါသည်။ ဂျိမ်းမင်းစမီးကို ကျွန်မ နာမည်မှပင် မကြားဖူးခဲ့ပါ။
သူ ပြန်းခနဲ ကျွန်မ၏ဇားပွဲသို့ ရောက်လာသည်ဆိုလျှင်ပင် ဓာတ်ပုံသတင်းထောက်
များပါ ဝိုင်းလာကြကာ ဓာတ်ပုံတဖျတ်ဖျတ် ရိုက်ကြပါသည်။ ဂျိမ်းမင်းစမီးသည်
အလွန်တိုလှသော လည်ဟိုက်အင်္ကျီကို ဝတ်ဆင်ထားရာ တစ်ချိန်တွင် မတော်တဆ
သူ၏ ပြီးမောက်ကြီးမားသော ရင်သားတစ်လုံး ပြူးပြူးကြီးပေါ်နေပါသည်။ ဤသည်
ကို ဓာတ်ပုံဆရာများက အရအမီ ဓာတ်ပုံရိုက်လိုက်ကြပါသည်။ ဟောလီးဝုဒ်က
ကြံ့ဆိုနေပါပကော...။

ဒါရိုက်တာကြီး ကလစ်ဖ်တန်ဝက်ဖ်က သူ့အိမ်တွင် ကျွန်မအား ဂုဏ်ပြု
ပေးတီပေးပြန်ပါသည်။ ကလေးပုံပြင်စာအုပ်ထဲမှ နတ်သမီးနတ်သားများလား
မှတ်ရသည်။ လာလိုက်ကြသည်မှာ ဒင်နီကေး၊ ဂယ်ရီကူးပါး၊ ဂျင်းကယ်လီ၊
ဂျင်းမီစတီးဝပ်၊ ဖရဒ်အက်စတိုင်းယား(မြေကကောင်းသူ)၊ စိန်တြာ၊ ဂျူးကရော့ဖိုး၊
ဘာဘရာ-စတန်းဝစ်ဂ်၊ ကယ်ရီဂရု၊ ဖရဒ်မက်မူရေ စသဖြင့် မနည်းပါ။ သို့သော်
ဘိုင်ရွန်ပါဝါ တစ်ယောက်တော့ မပါပါ။ သူသည် အင်္ဂလန်၌ ရုပ်ရှင်ရိုက်နေသည်
ဆဲပါသည်။ ကျွန်မသည် သူ့ကို မတွေ့လိုက်ရပါ။ သူကား ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ်နှင့်ပင်
ကွယ်လွန် အနိစ္စရောက်ခဲ့ရှာသည်။

ကျွန်မ၏ ဟောလီးဝုဒ် အလားအလာကား ကောင်းပါ၏။ သို့သော်
ဇာတ်ကားများကမူ မကောင်းလှ။ ပြဇာတ်ဆရာကြီး ယူဂျင်းဆိုနီးလ်၏ Desire
Under The Elms ပြဇာတ်ကို ရုပ်ရှင်ပြန်လည်ရိုက်ကူးရာ၌ အောက်ဒိုးထွတ်
မရိုက်ဘဲ စတူဒီယိုထဲတွင်ပင် ဆက်တင်ဆောက်ရိုက်ခြင်း၊ ဇာတ်ကို ချုံ့ရိုက်ခြင်း၊
ကျွန်မနှင့် တိုနီပါကင်တို့၏ ရာဂပြင်းထန်စွာ သရုပ်ဆောင်ရမည့်အချစ်ခန်းများမှာ
လည်း လျော့ရဲနေသဖြင့် နာမည်မရခဲ့။

အန်ထော်နီကွင်းနှင့် ရိုက်ရသည့် Black Orchid ဇာတ်ကားမှာလည်း ဤနည်းနှင့်ပင်။ ကျွန်မနှင့်ကွင်းတို့သည် ၁၉၅၃ ခုနှစ်က Attila The Hun အိတ်ကလီဇဘတ်ကားတွင် အတူတွဲရိုက်ကူးခဲ့ကြသည်။ ထိုကားက အဓိပ္ပာယ် မရှိ ရသမမြောက်၊ ရိုးစင်းသော ဇာတ်ကားတစ်ခုပင်ဖြစ်ပါသည်။ ကျွန်မ မကြိုက် သလို သရုပ်ဆောင်ခဲ့ရသည်။ ကြည့်ပါဦး ကျွန်မက ဆီတရွဲရွဲဖြင့် သိုးပေါင်ကို ကိုက်ဖဲ့စားနေစဉ် တို့နီကွင်းက အားရပါးရ ကျွန်မကိုနှမ်းရသည်။

ကျွန်မနှင့် တို့နီကွင်းတို့သည် ထိုကားက မကောင်းခဲ့သမျှကို ယခု ဟောလီဝုဒ် တွင် ပြန်လည်ကောင်းအောင် ကြိုးစားနိုင်ကြမည်ဟု ထင်ခဲ့ပါ၏။ တို့နီကွင်းကိုယ် တိုင်ကလည်း အလွန်တော်သော မင်းသားတစ်ယောက်ပင် ဖြစ်ပါသည်။ သို့သော် ခက်သည်ကား ရုပ်ရှင်ကြည့်ပရိသတ်က ကျွန်မနှင့်တို့နီကွင်း တွဲသည်ကိုပင် မကြည့်ချင် ဖြစ်နေကြခြင်းပင်။

ထူးတော့ ထူးဆန်းပါသည်။ ကျွန်မနှင့်သူသည် ထိပ်သီး မင်းသမီး၊ မင်းသား များ မဟုတ်ပါလော။ သဘောတရားအားဖြင့် လူကြိုက်ရမည်သာ ဖြစ်ပါသည်။

တစ်နှစ်ခန့်အကြာ ပါရာမောင့် ကုမ္ပဏီက ကျွန်မတို့အတွဲကို စမ်းပြန်ပါ သည်။ Heller In Pink Tights ဇာတ်ကားကို နှစ်ယောက်အတူ ရိုက်စေပြန်ပါ သည်။ ဤကားတွင်လည်း ကျွန်မတို့နှစ်ယောက်လုံးပင် 'ကွဲ'ခဲ့ကြပါသည်။

ဤ Heller ဇာတ်ကားတွင် နာမည်ကျော် ဒါရိုက်တာ ရော့ကူးကားက ကျွန်မအား သူ့အသံ၊ သူ့ဟန်နေဟန်ထား၊ သူ၏ မျက်နှာကွဲအမူအရာများ၊ နောက်ဆုံး သူ့မျက်လုံးလှုပ်ရှားသလို တစ်သေမတိမ်း တူအောင် လိုက်လံလုပ်ခိုင်းပါသည်။ နေ့စဉ်ပင် ရိုက်ကွင်းပေါ်တွင် ကျွန်မမှာ စိတ်ညစ်ရပါသည်။ ကျွန်မကိုယ်ကို ကျွန်မ မပိုင်တော့ဟုပင် ခံစားမိရပါသည်။ ကျွန်မအား တမင်သက်သက် နှိမ်သည် ဟုလည်း ထင်မိပါသည်။ ဤသင်ပြနည်းမှာ ကျွန်မ မတွေ့ဖူးသော နည်းသစ်ပင် ဖြစ်နေပါသည်။ ကျွန်မမှာ လိုမို့ခံနေရပါ၏။

ကူးကားသည် ကျွန်မအား သူ ဘာကို လိုချင်သည်ဟု ပြောမနေဘဲ ဒီလို လုပ်ရမည်၊ တူအောင်လုပ်ရမည်ဟုသာ အမိန့်ပေးနေခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

ကျွန်မလည်း 'မဟုတ်သေးဘူး မစွတာကူးကား၊ ကျွန်မဟန်နဲ့ ကျွန်မ လုပ်ပါရစေ၊ လိုချင်တာရရင် ပြီးရောမဟုတ်လား' စသဖြင့် ပြောလိုက်ချင်ပါ၏။ သို့သော်လည်း သူက နာမည်ကြီး ဒါရိုက်တာကြီး၊ ရုပ်ရှင်ပညာတွင် တော်သည် ဟု ကျော်ကြားနေသူဖြစ်ရကား ကျွန်မ မပြောရဲ။

စင်စစ် နောက်မှ ကျွန်မသိလာရသည်မှာ ဤဒါရိုက်တာကြီးထံမှ ကျွန်မ
လာအမြောက်အမြား ရလိုက်သည့်အမြတ်ပင်။ ဤဇာတ်ကားမှာလည်း ပညာသား
ဝါသည့်အခန်းများ များစွာပါရှိပါသည်။ ဇာတ်ကားအနေဖြင့်မူ ထိုအချိန်က
ဆောင်မြင်သည်ဟု မဆိုနိုင်ပါ။ နောင်သောအခါ ဤကားကို ဝိုင်း၍ ချီးကျူးလာ
ကြပါသည်။ ကျွန်မအနေဖြင့်လည်း ဤကားသည် ကျွန်မ၏ အကြိုက်ဆုံးကား
တစ်ကား ဖြစ်နေပါသည်။

အထက်ပါကားအပြီးတွင် နယူးယောက်မြို့သို့ သွားရောက်ပြီး တက်ဟန်း
ဘားနှင့် 'That Kind of Woman' ဇာတ်ကား ရိုက်ပြန်ပါသည်။ ဤအတွဲကား
အညံ့ဆုံးအတွဲ ဖြစ်လာသည်။ အနှုတ်လက္ခဏာ ပြနေသော အတွဲပါပေ။

ဟောလီးဝုဒ်တွင် ကျွန်မ၏ ကြိုးပမ်းချက်နှင့် အကောင်းဆုံး ထွက်လာသော
ဇာတ်ကားမှာ ကယ်ရိုရန်နှင့် တွဲရသော 'House Boat' ဇာတ်ကားတစ်ကားသာ
လျှင် ဖြစ်ပါသည်။ မှန်ပါသည်။ ကျွန်မနှင့် ကယ်ရိုသည် အပြင်၌ နဂိုရင်းစွဲကလည်း
ရှိနေသဖြင့် စစ်ပွဲတစ်ဝက်နိုင်သလိုဖြစ်ကာ ဇာတ်ကားထဲတွင်လည်း အတွဲညီလှ
ပါသည်။

ကျွန်မ၏ ဟောလီးဝုဒ်ခရီးကို ပြန်လည် သုံးသပ်မည်ဆိုပါက (ထိုအချိန်မှ
စပြီး ဟောလီးဝုဒ်တွင် ကျွန်မ ကားရိုက်ခြင်း မပြုတော့ပါ) ကျွန်မ၏ ဆောင်မြင်မှု
မရရှိခြင်းမှာ ဟောလီးဝုဒ်၏ အဖြစ်ဟု မမြင်ပါ။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် သူတို့သည်
ကျွန်မကို ဘယ်လို ကိုင်တွယ်ရမည် မသိကြသောကြောင့် ဖြစ်ပါသည်။ အမေရိကန်
ဇာတ်ကားများသည် ထိုအခါက အီတလီလူမျိုးဟု ဆိုလျှင် ဂိုဏ်းဖွဲ့လှဆိုး၊ လူမိုက်
များ သို့မဟုတ် ဟိုတယ် စားပွဲထိုးများအဖြစ်သာ အသုံးပြုကြသည်က များပါသည်။
ထို့ပြင် ဟောလီးဝုဒ်မှ ပုဂ္ဂိုလ်များသည် နိုင်ငံခြားမင်းသမီး ဖြစ်ပါကလည်း သူ့အရည်
အချင်းအရ အရှိကို အရှိတိုင်း မသုံးချင်ကြဘဲ သူတို့က ကိုင်တွယ် ပြောင်းလဲ
ပစ်လိုက်မှ ကောင်းမည်ဟု ထင်ခဲ့ကြပါသည်။

ကာလို့ပွန်တီ

ဆိုဖီယာ၏ ရုပ်ရည် ကြန်အင်လက္ခဏာသည် အထူးထင်ရှားနေရတား
သူနှင့်တွဲရမည့် ခေါင်းဆောင်မင်းသားများအဖို့ ပြဿနာဖြစ်တော့သည်။ တော်ရုံ

တန်ရုံလူ သူနှင့်တွဲ၍ မဖြစ်ချေ။ (ဤကိစ္စနှင့် ပတ်သက်ပြီး တိုင်းမဂ္ဂဇင်းကြီးထဲ ဆိုဖီယာသည် ဟောလီးဝုဒ်မှ ခေါင်းဆောင်မင်းသားကို ရေဖန်ခွက်တစ်ဝက်တည်း နှင့်ပင် ဝါးမျိုးသောက်ချပစ်နိုင်သည်ဟုပင် ဝေဖန် ရေးသားခဲ့ဖူးပါ၏။) ဟောလီးဝုဒ် တွင် ဆိုဖီယာနှင့် ပြိုင်၍ တွဲနိုင်ပြီး ဆိုဖီယာအပေါ် လိုလျှင်လိုသလို လွှမ်းမိုးနိုင်သည့် မင်းသားအနည်းငယ်သာ ရှိပါသည်။ ကယ်ရိုဂရန်သည် တစ်ဦးအပါအဝင် ဖြစ်ပါ သည်။ ထို့ပြင် မက်စထရိုယာနို၊ ရစ်ချဒ်ဘာတန်၊ ဝိဘာဆိုတူးလ်၊ ဘရန်နို၊ ကလပ် ကော့ဘ်လ်နှင့် ဂရီဂိုရီပက်တို ဖြစ်ကြပါသည်။ များများစားစား မရှိပါ။ ဆိုဖီယာ ရိုက်ခဲ့သည့်ကားပေါင်း ၆၀ ကျော်နှင့် နှိုင်းယှဉ်ကြည့်နိုင်ပါသည်။

ကျွန်မ ဟောလီးဝုဒ်တွင် ရှိနေစဉ်ပင် ဖရန်စီနိုကြာသည် ယခင်က သူပြီး အောင် မရိုက်ခဲ့သည့် 'The Pride And The Passion' ဇာတ်ကားမှ လက်ကျန် အခန်းများကို ရိုက်ပေးပါသည်။ စပိန်ပြည် ရွှေခင်းအဖြစ် နောက်ခံပန်းချီကားများကို အသုံးပြုပြီး ပြတ်အောင်ရိုက်ရပါသည်။

ကျွန်မနှင့် ညီမလေးတို့သည် သူနှင့် မကြာခဏ တွေ့ကြပါသည်။ သူသည် ခင်မင်တတ်ပါသည်။ ကူညီတတ်ပါသည်။ ကျွန်မတွင် အီတလီမှ ကျွန်မကိုယ်တိုင် သီဆိုအသံသွင်းယူခဲ့သည့် ဇာတ်ပြားများ ပါလာပါသည်။ အီတလီ အချစ်သီချင်းများ ဖြစ်ပါသည်။ ကျွန်မကိုယ်တိုင် သီချင်းဆိုဝါသနာပါပြီး ကောင်းစွာ ဆိုထားသည့် သီချင်းများပင်။

တစ်နေ့ ထိုဇာတ်ပြားများကို ဖရန်ထံ ယူသွားပြီး နားထောင်ကြည့်ရန်နှင့် ကောင်းမကောင်း ဝေဖန်ရန် သူ့ကို ဖွင့်ပြပါသည်။ သူသည် ခဏကလေးမျှသာ နားထောင်ပြီး ဇာတ်ပြားတစ်ဝက်မှ မရောက်မီမှာပင် ယပိတ်လိုက်ကာ 'အလားအလာ မရှိတူး၊ မင့်ညီမလေးကသာ ဆိုဖိုကောင်းတာ၊ သူ့အသံနဲ့ ကြီးစားလိုက်မယ်ဆိုရင် တက်လာနိုင်တယ်၊ မင့်ညီမက အဆိုတော်ပဲ' ဟု ပြောပါသည်။

ဤကား သူတစ်ပါးအား လွယ်လွယ်ကူကူနှင့် ခိုးမွမ်းပြောဆိုခဲ့သော စီနိုကြာ ၏ အကြီးအကျယ် ထောပနာပြုလိုက်ခြင်းပင်။

ညီမလေးလည်း စီနိုကြာက ခိုးမွမ်းလိုက်သဖြင့် အဆိုတော်လုပ်မည် တက်ကဲ ဖြစ်နေသည်။ ညီမလေးသည် သူ့ဟာသာ၊ သူ့အသံလှိုင်း တုန်ခါမှုအသံနှင့် လူ့စွင်တော် မင်းသမီးကောင်းကောင်း ဖြစ်နိုင်ပါသည်။ သူသည် အလွန်လည်းလှ၊ အသံကလည်း

ကောင်းသူဖြစ်ရာ သူ့အသံနှင့် တကယ်ပင် ကြယ်ပွင့်တစ်ပွင့် ဖြစ်လာနိုင်စရာ အကြောင်းရှိပါသည်။ သို့သော် သမားစရာကောင်းသည်က သူ့တွင် စိတ်မရှိ၊ ဇွဲမရှိ၊ နှိပ်လိုက်မတ်တပ်ဖြစ်အောင် လုပ်မည်ဟူသော စိတ်ဓာတ် ချီတဲ့နေခြင်းပင် ဖြစ်သည်။

သီချင်းဆိုခြင်း၊ သရုပ်ဆောင်ခြင်း၊ စာရေးခြင်း စသော ခက်ခဲသည့် အသက်မွေးဝမ်းကျောင်း ပညာရပ်များတွင် အောင်မြင်ရန်မှာ ကိုယ်ကိုယ်တိုင် အာသာငမ်းငမ်း ယုံကြည်ချက်ရှိမှ ဖြစ်နိုင်ပါသည်။ မိမိကိုယ်တိုင်လည်း ဖြစ်မှ ခြံပုံပါမလားဟု သံသယဝင်ခြင်း၊ နောက်ပြန်လန်ကျတတ်ခြင်းတို့ကိုလည်း ရင်ဆိုင်ကာ ထိန်းထားနိုင်မှလည်း ရည်မှန်းချက်ပန်းတိုင်ရောက်မည်။ ဤအလုပ်မျိုးတွင် ပုံသေကားကျ သတ်မှတ်ထားသော နည်းစနစ်လည်း မရှိချေ။ ထို့ကြောင့်လည်း အချို့ သာမန်အရည်အချင်းကလေးရှိရုံနှင့် အပြင်းအထန် ကြိုးစားမှုကြောင့် တကယ့်အရည်အချင်း ပြည့်ဝသူများထက် တိုးတက်သွားကြခြင်း ဖြစ်သည်။

မိမိ၏ ပင်ကိုယ်အလုပ်တစ်ခုကို ကြိုးစားလုပ်ကိုင်လိုစိတ်သည် မွေးရာပါ ဟုတ်ချင်မှဟုတ်မည်၊ မဟုတ်ချင် မဟုတ်ဘဲနေမည်။ မည်သူကမှလည်း ဤစိတ်ကို မည်သို့မည်ပုံ မွေးရမည်ဟု သင်ကြားနိုင်သည် မဟုတ်ဟု ယုံကြည်လက်ခံထားသည်။ ကျွန်မ၏ ရောမမြို့ရောက်စ နှစ်နှစ်ခန့်က ဖြစ်ပုံကို ပြန်၍ကြည့်လျှင် ထိုစဉ်က ကျွန်မအား ရုပ်ရှင်ကုမ္ပဏီတိုင်းက ပယ်ချကြသည်။ မည်သူကမှ အားပေးအားမြှောက် မပြုကြ၊ ပိတ်ကား စမ်းသပ်ချက်များ အားလုံးလည်း မအောင်မြင်၊ သို့စေကာမူ ကျွန်မသည် ရုပ်ရှင်မင်းသမီး ဖြစ်လိုစိတ် နည်းနည်းမှ မလျှော့၊ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ယုံကြည်သည်။ တစ်နေ့ မျှော်မှန်းသလို ဖြစ်မည်ဟု သိသည်။ ကျွန်မကား ပါရမီရှိသူ မဟုတ်၊ ဇွဲလုံ့လရှိသော အလုပ်သမားသာတည်း။ ကျွန်မသည် ပါရမီထူးသော လူစားမျိုး မဖြစ်ချင်၊ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် လူတစ်ယောက် ပြောဖူးသလို၊ ပါရမီ ထူးသူသည် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်ကလွဲ၍ မည်သူ့ ကိုမျှ အားကိုး၍မရ ဟူသောကြောင့်ပင်။

ဤသို့ဖြင့်ပင် ညီမလေးလည်း သူ့အတွက် ဖြစ်ပေါ်လာသည့် အခွင့်အရေး နှင့် သူ့အရည်အချင်းတို့ကို စွန့်ပစ်ကာ အိတ်လီသို့ ပြန်သွားပါလေသည်။ သူက ဓာတ်ကိလွမ်းသည်၊ ခဏပြန်ဦးမည်ဟုဆိုကာ ပြန်သွားခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ တစ်ခါတည်း ပြန်မလာတော့ပါ။ နောက်တော့လည်း သူသည် အိမ်ထောင်ပြုလိုက်ပြီး ကလေး နှစ်ယောက်သာရသည် သူ့အသံကလေးကို မည်သို့မျှ အသုံးမချလိုက်ရပါ။

ကယ်ရီနှင့် ကာလိုအပေါ် ကျွန်မ၏ စိတ်ထိခိုက်မှု၊ သံသယဖြစ်မှု၊ ဒွိဟ ဖြစ်မှုများသည် ဟောလီးဝုဒ် အရောက်တွင်လည်း ဆူပွက်လာပြန်ချေသည်။ ကျွန်မ

ဟောလီးဝုဒ်ရောက်စက 'The Pride And The Passion' ဇာတ်ကားမှ ကျွန်ုပ်
 သော အဝင်အထွက်အခန်းကလေးများကို ကယ်ရီနှင့် တွဲရှိက်ရရာ သူနှင့် ကျွန်ုပ်
 မကြာခဏ ဆုံဆည်းရပြန်ပါသည်။ သူ၏ နွေးထွေးမှု၊ သူ့အား တပ်မက်စရာကောင်းမှု
 များသည် ယခင်ကအတိုင်းပင် ဖြစ်ပါသည်။ ကျွန်ုပ်တို့ အလုပ်ပြီးလျှင် သူက
 ကျွန်ုပ်ထံ နေ့တိုင်းလိုလိုပင် ဖုန်းဆက်တတ်ပါသည်။ ပန်းစည်းများလည်း ပို့ပါသည်။
 သူ့အဖို့ ကာလို ရှိသည် မရှိသည် ဂရုမစိုက်၊ ကျွန်ုပ်မကလည်း ကာလိုကို ဂရုမစိုက်
 ပါ။ မကြာခဏပင် ကာလိုကို ကျွန်ုပ်၏ဘေးတွင်ထားပြီး ကယ်ရီဖုန်းဆက်သည်ကို
 ပြောင်ပြောင်ပင် ပြန်ပြောလေ့ရှိပါသည်။

ဤအပြုအမူသည် ကာလိုအား ထိခိုက်ကောင်း ထိခိုက်ပါလိမ့်မည်။ သို့သော်
 လည်း သူက ထုတ်မပြောပါ။ ထို့အတူပင် သူ့အိမ်ထောင်ရေးကိစ္စကိုလည်း ထုတ်
 ပြောခြင်း မပြုပါ။ သူနှင့် သူ့ဇနီးတို့သည် ကွဲနေကြပါပြီ။ သို့သော် သူစိတ်မပါ
 တစ်ဝက် ပါတစ်ဝက်နှင့် လျှောက်ထားခဲ့သော တရားဝင်ကွာရှင်းခွင့် ပယ်ချခံရ
 ကတည်းက သူ ကျွန်ုပ်တို့ကိစ္စအတွက် မည်သို့ အကြံအစည်ရှိသည်ကို ကျွန်ုပ်
 မသိပါ။ ကာလိုက ကျွန်ုပ် သိချင်လည်း သိနေပေလိမ့်မည်ဟု ယူဆရလည်း
 မဖြစ်ပါ။

အမှန်မှာတော့ ကယ်ရီသည် ပြဿနာ ဖြစ်သည်။ ကာလိုလည်း သိနေသည်။
 ကယ်ရီကိစ္စက သူ့အား ဖိအားပေးနေသည်။ ထိုနည်းတူပင် ကျွန်ုပ်အပေါ်လည်း
 ဖိအားပေးနေပါသည်။ အထူးသဖြင့် မယား၏ လင်တစ်ယောက်အပေါ် ကိုယ့်ကို
 ယူရန် အတင်းဇွတ်ထိုး ပြောနေလျှင် ထိုမိန်းမအား ထိုယောက်ျားက စိတ်ပျက်
 သွားတတ်သည်ကို ကျွန်ုပ်မသိပါသည်။ သို့သော်လည်း ကျွန်ုပ်မသည် ကာလိုနှင့်
 အရေးမဆိုပါက ဘာမှဖြစ်လာမည်မဟုတ်သည်ကိုလည်း ကျွန်ုပ်မနားလည်ထား
 ပါသည်။ အိမ်ထောင်ရှင်ယောက်ျားသည် ဤကဲ့သို့သော အခြေအနေတွင် 'ပိုနေမြဲ
 ကျားနေမြဲ' နေချင်ကြပါသည်။ စောင့်ကြည့်ပါဦးအချစ်ရယ်၊ သည်းခံပါဦး၊ အခြေ
 အနေ ပေးလာပါလိမ့်မယ် စသဖြင့် ပြောတတ်ကြသည်။

အကယ်၍ ထိုသူသည် သူ၏အိမ်ထောင်အပေါ် သံယောဇဉ်ကြီးမားနေကာ
 သူလုပ်သမျှ အကောင်းထင်နေသရွေ့ ကာလပတ်လုံး တစ်ဖက်က မိန်းမသားက
 နားပူနားဆာမလုပ်ပါက နောက်မိန်းမအတွက် ဘယ်လိုမှ အကောင်အထည်
 ဖော်မည်မဟုတ်ချေ။ ဤကိစ္စကို ဇွတ်အတင်းအကျပ်ကိုင်ကာ အရေးတော်ပေါ်မှ
 တစ်ဖက်မှ တုံ့ပြန်ချက်ရမည်ကို ကျွန်ုပ်မစိတ်ထဲက အလိုလို သိ၍နေပါသည်။

သော်လည်း ဤကိစ္စမှာ ကိုယ့်လူအား သူ့အိမ်သူ ပြန်လွှတ်လိုက်သလိုလည်း ဖြစ်မည် စိုးရသေး၍ စွန့်စားရမည့်အလုပ်ပင် ဖြစ်ပါသည်။

ကျွန်မသည် စွန့်စားလိုပါသည်။ သို့မှလည်း ကျွန်မထင်သလို သူတကာယ် ချစ်မချစ် သိရပါမည်။ ထို့ကြောင့်လည်း ကျွန်မက ပြောချလိုက်ပါတော့သည်။

“ကာလို... ကာလိုကို ကျွန်မချစ်တယ်၊ ကျွန်မကိုယ်ကို ကျွန်မ ပုံအပ်
အားတယ်၊ ဒါပေမယ့် ကျွန်မ ဒီလိုဘဝမျိုး မနေချင်ဘူး၊ ကိုယ်ပိုင်ဘဝမျိုး လိုချင်
တယ်၊ ကိုယ့်အိမ်နဲ့ကိုယ်ရာနဲ့ ကိုယ့်သားသမီးနဲ့ ဒီလိုမျိုးနေချင်တယ်။ အမေက
ကြမ်းမောင်းသူပုဂ္ဂိုလ်တို့ကိုလည်း မခံနိုင်တော့ဘူး၊ ကာလိုနဲ့ အတူနေရတယ်ဆိုတဲ့
ဝတ်လုံချင်တယ်၊ ကိုယ့်လက်ချောင်းကလေးပေါ်မှာ လက်ထပ်လက်စွပ် ဝတ်ထား
ခွင့်တယ်၊ ကာလိုကို ကျွန်မ အသက် ၁၆ နှစ်သမီးကတည်းက တွေ့ခဲ့တယ်။
အသက် ၁၈ နှစ်သမီးကစပြီး ကာလိုနဲ့ အတူနေလိုက်ရ မနေလိုက်ရနဲ့ ခု ၂၃ နှစ်
ပျံ့ပြဲ၊ ဒါ နည်းတဲ့အချိန်မဟုတ်ဘူး၊ ကျွန်မအသက်နဲ့စာရင် လိုတာထက်ပိုနေပြီ၊
အလဟဿအချိန်တွေ ဖြန်းခဲ့ရတယ်။ သတင်းစာတွေက ကာလိုကို တိုက်ကြ
နိုက်ကြ နှောင့်ယှက်ကြတာတွေကိုလည်း ကျွန်မ မလိုလားဘူး။ သူတို့ကို ရှောင်ရ
တမ်းရ ပုန်းရပြုရနဲ့ တစ်ခါတလေကျတော့လည်း လိမ်ညာပြောရနဲ့ ဒါမျိုးတွေ
ကျွန်မ မကြိုက်ဘူး၊ ကျွန်မ မခံနိုင်တော့ဘူး၊ ကျွန်မစိတ်နဲ့ တစ်နေ့ တစ်ခုခုဖြစ်တော့
မယ်၊ ဒါတွေ ရပ်တန်းကရပ်မှ ဖြစ်တော့မယ်။ ကာလိုအဖို့တော့ လွယ်တော့မလွယ်
ဘူးပေါ့လေ။ ကာလိုရင်ဆိုင်နေရတဲ့ ပြဿနာကိုလည်း ကျွန်မ နားလည်ပါတယ်။
ဒါပေမယ့် ကာလိုဟာ ဘဝတစ်လျှောက်လုံး အခက်အခဲအမျိုးမျိုး ကျော်လွှား
နိုင်ခဲ့တဲ့လူပဲ။ ခု... ကျွန်မတို့ကိစ္စကိုလည်း ကာလိုသာလုပ်ချင်ရင် အခက်အခဲ
အားလုံးကို ကျော်လွှားသွားနိုင်မှာပဲဆိုတာ ကျွန်မသိတယ်”

ကာလိုတွင် အရေးတော်ပေါ်ချေပြီ။

ကျွန်မတွင်လည်း အရေးပေါ်နေပါပြီ။ ယခု ကျွန်မသည် ဟောလီးဝုဒ်တွင်
နေထိုင်လျက်ရှိပြီး ဟောလီးဝုဒ်၏ နေ့စဉ်ဘဝကို ထိတွေ့ ခံစားနေရသည်တွင်
ကယ်ရီအပေါ် ကျွန်မ၏ စိတ်ထားသည်လည်း တစ်မျိုးတစ်ဖုံ ဖြစ်၍လာပါသည်။

ဟောလီးဝုဒ်အား ကျွန်မရောက်စက ပထမအမြင်မှာ ကျွန်မ၏စိတ်ကူးထဲ
ကအတိုင်းပင်ဖြစ်ပါသည်။ လှပသောရွှေခင်းများ၊ အရောင်မျိုးစုံဖြင့် တဖိတ်ဖိတ်
တောက်နေသော အဖိုးတန်ကားကြီးများ၊ တကာယ်လည်း ရေဆင်းချိုးကြသည်
မဟုတ်သော ပကာသနရေကူးကန်များ၊ ပြည့်လွှာထွက်နေသော တည်းခိုအောင်များ။

ကြီးမားလှသော ဆိုင်ကြီး ကနူးကြီးများဖြင့် ခမ်းနားကြီးကျယ်လှပေရာ ဂြိုဟ်
 တစ်ခုပေါ်များ ရောက်နေရသလားဟု ထင်မှတ်ရပေသည်။ ကျွန်မအနှစ်သက်ဆုံး
 ကား မော်တော်ကားပါမောင်းဝင်သွားလို့ရသည့် စားသောက်ဆိုင်များပင် ဖြစ်သည်။
 ဤဆိုင်များတွင် ကားတံခါးပေါက် အပြင်ဘက်မှ ချိတ်ဆွဲပေးထားသည့် ဇနီးပေါ်
 မှ အစားအသောက်များ ယူငင်စားသောက်ရသည်ကို သဘောကျလှပါသည်။ ကျွန်မ
 မစားဖူးသော အစားအစာများကိုလည်း စားဖူးရသဖြင့် စွဲမက်ရပါ၏။

အားလုံးသည် သစ်လွင်တောက်ပနေသည်။ တစ်မျိုးတစ်ဖုံ ထူးခြားသော
 လူနေမှုစနစ်ပင်။ လူများကို ကြည့်လိုက်လျှင်လည်း အားလုံး အေးအေးဆေးဆေး
 နှင့် ကျန်းမာကြပုံလည်း ရသည်။ သူတို့၏ ဝတ်စားပုံမှာလည်း ထုံးစံတွေ
 သတ်မှတ်ချက်တွေ မရှိဘဲ ဝတ်ချင်သလို ကိုယ့်စိတ်ကြိုက်ကိုယ် ဝတ်စားဆင်ယင်
 ပြီး သွားကြသည်ကို ကျွန်မ အလွန်သဘောကျမိသည်။ အလွန်နေချင့်စဖွယ်
 ကောင်းလှသည်ဟုလည်း ကျွန်မ အစက ထင်ခဲ့မိသည်။

သို့သော် နောင်တွင် ဟောလီးဝုဒ်၏ တကယ်ဘဝကို ကျွန်မ တွေ့ရှိလာ
 ရသည်။ သူတို့ကား တကယ်ပင် တစ်လမ်းသွားများ ဖြစ်ကြသည်။ ထိုတစ်လမ်းမှာ
 ရုပ်ရှင်ဇာတ်ကားလမ်းသာ ဖြစ်သည်။ လူတိုင်းလူတိုင်းကို ရုပ်ရှင်ပူးနေသည်။ ဘယ်ကို
 သွားသွား ရုပ်ရှင်စကားများသာ ကြားနေရသည်။ ဥပမာ-ဘယ်ဇာတ်ကားက
 မြတ်သည် ရှုံးသည်၊ အဆင့်နိမ့်သည်၊ မြင့်သည်၊ ရာခိုင်နှုန်းကမည်မျှ၊ ဇာတ်ကား
 သစ်၊ ဇာတ်ကားဟောင်း၊ ပြန်ပြကားများ စသဖြင့်သာဖြစ်ပြီး ကမ္ဘာတွင် နေ့စဉ်
 နှင့်အမျှ အခြားဖြစ်ပျက်နေသည့် အကြောင်းအရာများ ပြောကြားကြသည်ကို မကြား
 ရသလောက်ပင် ဖြစ်သည်။

ဥပမာ စားပွဲတစ်ခုခုက ဖိတ်၍သွားလျှင်လည်း ဟောလီးဝုဒ်၏ နောက်ဆုံး
 အတင်းအဖျင်း သတင်းများသာ ကြားရပြီး စားသောက်ပြီးကြပြီဆိုသည်နှင့် ရှားပါး
 ၍ တန်ဖိုးကြီးလှသော မိုဒီဂလီယာနီ သို့မဟုတ် ဖလန်းဒါးပြည်ဖြစ် ခန်းဆီးနောက်
 မှ ပိတ်ကားပေါ်လာပြီး မထွက်သေးသောကားသစ်၊ အိမ်ရှင်က စတူဒီယိုကထုတ်
 ယူပြီး ပြသည်ဆိုသော ဇာတ်ကားတစ်ကားကို မလွဲမသွေ ကြည့်ရပြန်လေသည်။

သို့ရာတွင် ကျွန်မ၏အလုပ်နှင့်ပတ်သက်သော အတွေ့အကြုံများကား
 အစိုးတန်လှပါ၏။ ကျွန်မသည် အမေရိကန်ရုပ်ရှင် အတတ်ပညာကို သိခဲ့ရသည်။
 အင်္ဂလိပ်စကားပြော တိုးတက်လာသည်။ ယခင်ကလို ကြက်တူရွေးပြော မဟုတ်
 တော့၊ တစ်နည်းဆိုသော် ခေတ္တခဏ သင်တန်းလာတက်နေသည်နှင့် တူလေသည်။

ထို့ထက် ကျွန်မ သဘောပေါက်လာသည့်အချက်မှာ ဟောလီးဝုဒ်တွင် ကျွန်မလိုလားသည့် မင်းသမီးကောင်းပုံစံမျိုး ဘယ်တော့မှ ရရှိမည် မဟုတ်ဆိုသည့် အချက်ပင် ဖြစ်ပါသည်။ ဟောလီးဝုဒ်တွင် အီတလီမင်းသမီးများအတွက် ဇာတ်လမ်းဇာတ်ကွက်မှာ နည်းလှပါသည်။ ကန့်သတ်ချက်များမှာကား များလှပါသည်။ ကျွန်မ၏ရုပ်ရှင်မင်းသမီး ဘဝလမ်းကြောင်း ယခုထက် တိုးတက်ကျယ်ပြန့်စေလိုပါက ကျွန်မ နေသာထိုင်သာရှိသည့် ကျွန်မ၏ ဇာတ်ဖြစ်သော ဥရောပသို့ ပြန်၊ ဆိုမှတစ်ဖန် ကိုယ့်စကားကိုယ်ပြောရသော အီတလီဇာတ်ကားများ ရိုက်ထုတ်နိုင် နေပင် ဖြစ်ပါသည်။

ကျွန်မနှင့် ကယ်ရီတို့ တွဲရိုက်ကြရသည့် ဇာတ်ကားအစမှာပင် ကယ်ရီသည် ကျွန်မ သဘောထား ပြောင်းနေသည်ကို ရိပ်မိပုံရပါသည်။ ကျွန်မတို့ နှစ်ဦးသည် ပျော်ပျော်ပါးပါး နှစ်ယောက်အတူ နေ့လယ်စာ စားသောက်တတ်ကြသော်လည်း ယခင်ကလို ပူးပူးကပ်ကပ် မနေကြတော့။ အကင်းပါးသော ကယ်ရီသည် ကျွန်မ၏ အပြောင်းအလဲကို သိနေပါပြီ။

ကျွန်မ၏အလုပ်မှာလည်း အဆင်မပြေလှပါ။ ကျွန်မ၏နယ်ပယ်ကို မချွဲနိုင်သေး။ ကျွန်မ ရရာကားများကို ဟိုလိုက်ရိုက် သည်လိုက်ရိုက် ရိုက်ပါသည်။ သို့သော် ထူးချွန်၍ ထွက်မလာသေး။ ကျွန်မ ပြုစုပျိုးထောင်ခဲ့ရသော နာမည်သည် ပင် အနှုတ်လက္ခဏာပေါ်မလို ဖြစ်နေပါပြီ။ ထို့ပြင်လည်း ကာလနှင့် ဤသို့ အရပ်ဆိုးသည့် အခြေအနေမျိုးတွင် မနေလိုပါ။ ကျွန်မသည် ကျွန်မ၏ ဥရောပစစ်မြစ် ခီကို စွန့်လွှတ်ကာ ဟောလီးဝုဒ်တွင် အခြေစိုက်မည် မဟုတ်ပါ။ သို့သော် ကျွန်မ ဘာလုပ်ရမည်နည်း။ ကျွန်မ မူချ ဆက်ဆက်ဖြစ်ရမည့်အရာကား အဘယ်နည်း။

House Boat ဇာတ်ကား ရိုက်၍ ပြီးခါနီးတွင်ပင် အခြေအနေ အရပ်ရပ် တို့ မမျှော်လင့်သောဖြစ်ရပ်က အားလုံးဖြေရှင်းပေးလိုက်ပါသည်။

ကာလနှင့် ကျွန်မသည် ဘဲလ်အဲယား ဟိုတယ်ဝင်းအတွင်းမှ ဘန်ဂလိုအိမ် တလေးတစ်လုံးကို ငှားရမ်းနေထိုင်လျက် ရှိပါသည်။ တစ်မနက် နံနက်စာစားနေစဉ် စားပွဲပေါ်တွင် အသင့်ရောက်နေသော သတင်းစာတစ်စောင်ကို ကောက်ကြည့်မိပါသည်။ လား... လား... လိုလာပါစင်၏ သတင်းကော်လံတွင် ကျွန်မ၏ဘဝကို ချက်ချင်းလက်ငင်း ပြောင်းလွှဲပစ်လိုက်သည့်သတင်း တစ်ပုဒ်ပါလာပါသည်။

လိုလာ၏သတင်းမှာ အောက်ပါကဲ့သို့ ဖြစ်ပါ၏။

“ယမန်နေ့က မက္ကဆီကိုရှေ့နေ နှစ်ယောက်သည် ဂျူးရက်စ်တရားရုံး တော်သို့ ရောက်လာကြပြီး ၁၀ မိနစ်အတွင်းမှာပင် ဥပဒေမျက်လှည့်ပြသလို အမှု နှစ်ခုကို ပြီးပြတ်အောင် ဆောင်ရွက်နိုင်ခဲ့ကြသည်။ ပထမအမှုမှာ အီတလီဒါရိုက်တာ ကုမ္ပဏီပိုင်ရှင် ကာလိုပွန်တီအား သူ၏ဇနီးနှင့် တရားဝင်ကွာရှင်း ပြတ်စဲခွင့်အဖို့ ဒီဂရီ ရရှိလိုက်သည့်အမှု ဖြစ်သည်။

ယင်းအမှုပြီးသည့်တစ်ပြိုင်နက် ရှေ့နေတစ်ဦးက ကာလို၏ ကိုယ်စားပြု လည်းကောင်း၊ တစ်ယောက်က ဆိုဖီယာအား ကိုယ်စားပြုလျက် လည်းကောင်း တရားသူကြီး ရှေ့မှောက်တွင် တစ်ဖက်နှင့်တစ်ဖက် လက်ထပ်ခွင့် ကျမ်းသစ္စာကို ဆိုလျက် လက်ထပ်စာချုပ်များ အလဲအလှယ် ပြုလုပ်ကြရာ တရားသူကြီးက လက်ထပ်စာချုပ်ကို လက်မှတ်ရေးထိုးပေးလိုက်သည်။ ဤသို့ဖြင့် ပေါ်ဇီလီမြို့ ကလေးမှ ဆော်ဖီယာလာရင်သည် မီလန်မှ ဒေါက်တာကာလိုပွန်တီ၏ တရားဝင် လက်ထပ်မယား ဖြစ်လာလေပြီ...” ဟူ၍ ဖြစ်ပါသည်။

ကျွန်မမှာ အံ့အားအသင့်ကြီး သင့်သွားသည်။ မက္ကဆီကို ရှေ့နေနှစ်ဦးက မိုင်တစ်ထောင်ခန့်ဝေးသည့် တရားရုံးတစ်ခုတွင် တစ်ယောက်က ကာလို တစ်ယောက်က ကျွန်မလုပ်ပြီး လက်ထပ်စာချုပ် ချုပ်ဆိုကြသည် ဆိုခြင်းမှာ ကျွန်မ မျှော်မှန်းထားသော မင်္ဂလာဆောင်မျိုး မဟုတ်သော်ငြားလည်း ကျွန်မမှာ အံ့အား ဝမ်းသာရပါသည်။ ဤလက်ထပ်နည်းမှာ တရားဝင် ဖြစ်ချေသည်။ ကျွန်မနှင့် သူသည် လင်နှင့်မယား ဖြစ်လာကြပြီ။ ဤအရာသာ အရေးကြီးဆုံး မဟုတ်ပါလော့ မစ္စတာနှင့် မစ္စက်ကာလိုပွန်တီဟု ခေါ်နိုင်ပြီ။ ဟိုတယ်ဧည့်စာရင်းတွင်လည်း နာမည် အမျိုးမျိုးဖြင့် လိမ်ညာရေးရန် မလိုပြီ။ ကျွန်မတို့ တကယ် တကယ်ပင် လင်မယား အရာမြောက်ကြပါပြီ။

ကာလိုသည် ကျွန်မ၏အားသို့ ရောက်လာပြီး ကျွန်မလက်ထပ်မှ သတင်းကို ယူကြည့်ပါသည်။ သူလည်း ကျွန်မကဲ့သို့ပင် အံ့အားသင့်သွားပါသည်။ မှန်ပါသည်။ သူပင် ဤကိစ္စကို (ကျွန်မက ဆူလိုက်ပြီးသည်နှင့်) စီမံလိုက်ချင်းပင် ဖြစ်ပါသည်။ သို့သော် သူအံ့အားသင့်နေသည်မှာ ဤမျှလောက် မြန်မြန်ဆန်ဆန် ပြီးလိမ့်မည် မထင်သောကြောင့် ဖြစ်သည်။

ကာလိုသည် ကျွန်မအနီးတွင် ဝင်ထိုင်လိုက်ပြီး၊ ကျွန်မလက်ကို ဆွဲယူ လိုက်ပါသည်။ နောက် ကျွန်မကို နေ့စေ့ကြည့်ကာ ပြုံးနေပါသည်။ တကယ် လင်သားလိုပင်...။

ကျွန်မသည် ပျော်လိုက်သည့်ဖြစ်ခြင်း၊ အော်ဟစ်ပစ်လိုက်ချင်သည်။
သူ့အများကို လိုက်ပြောချင်သည်။ သို့သော် ဤအရပ်တွင် ကျွန်မတို့မှာ ပိတ်ဆွေ
သူငယ်ချင်းများ မရှိကြ။ ဘယ်သူ့ကိုမျှ ပြောရန်မရှိ။ ကျွန်မ၏ဘဝတွင် အခမ်းအား
ဆုံး အပျော်ရွှင်ဆုံးအချိန်တွင် မည်သူ့ကိုမျှ မပြောရသည့်အဖြစ်။

ထိုညက ကျွန်မတို့နှစ်ယောက်တည်းပင် အခမ်းအားကလေး ကျင်းပလိုက်
ကြသည်။ ဖယောင်းတိုင်မီးရောင်ဖြင့် ဘန်ဂလိုထဲမှာပင် ညစာထမင်းစားကြသည်။
အိပ်ရာအဝင်တွင်မူ ကျွန်မ၏ အတွင်းရေးမှူးမကလေးက ကျွန်မတို့၏ အိပ်ရာ
ပေါ်ဝယ် ဆန်မန်းပေါက်ပေါက်များ ကြွထားသည်ကို တွေ့ရပါသည်။

ကျွန်မ နောက်တစ်နေ့ ကားရိုက်ရာတွင် ကယ်ရီအား တစ်ချက်ကြည့်လိုက်
ရုံနှင့် သတင်းစာဖတ်ပြီးကြောင်း သိရပါသည်။ သူက “သိပ်ပျော်နေပြီပေါ့၊
ဆိုဖီယာ” ဟု ပြောဆိုပြီး ရဲရဲတင်းတင်းပင် ကျွန်မကို နှမ်းပါသည်။ ဤမျှသာ
သူပြောရှာပါသည်။ သို့သော် သူနှင့်အတူ ကားပြီးအောင်ရိုက်ရသည်မှာ အတော်
စိတ်ဆင်းရဲပြီး စိတ်ညစ်ရပါသည်။

ထိုဇာတ်ကားတွင် အရေးကြီးသော အခန်းတစ်ခန်းရိုက်ရန် ကျန်ပါ
သေးသည်။ ဤအခန်းကား ဇာတ်ကား၏အထွတ်အထိပ်လည်း ဖြစ်သည်။
ကံကြမ္မာက ကျီစယ်လေရောသလား မသိ။ ဤအခန်းမှာ ကယ်ရီနှင့် ကျွန်မ၏
မင်္ဂလာဆောင်အခန်း ဖြစ်နေသည်။ ကျွန်မ မျှော်မှန်းတမ်းတခဲ့သည်မှာလည်း
ဤမင်္ဂလာအခမ်းအားမျိုးပင် ဖြစ်ပါသည်။ ဪ-ရုပ်ရှင်ကံကြမ္မာက လှောင်ပဲ
လှောင်နိုင်ရက်ပါပေတယ်...။

ကျွန်မကိုယ်တိုင် ကျွန်မ အဝတ်အစားဖြူများဖြင့် တောက်ပနေပုံကို မြင်ရရာ
ပေါ်ဇိုလီမှ ကလေးဘဝကို ပြေး၍ သတိရမိသည်။ ထိုစဉ်က ကျွန်မသည် မဂ္ဂဇင်း
စာအုပ်များထဲမှ သတို့သမီးပုံများကို ညှပ်လျက် ကျွန်မ၏ မှတ်စုစာအုပ်ထဲတွင်
ကပ်ထားလေ့ရှိပါသည်။

ကျွန်မ၏ အိပ်မက်ထဲမှ မင်္ဂလာဆောင်သည် ကာလိုနှင့်ကျွန်မ လက်ထပ်
ပြီးခဲ့သည်မှ မကြာသေး၊ ယခု ကယ်ရီနှင့် တကယ်ဖြစ်နေပါပြီ။ လည်ပင်းအထိ
ရောက်သော ဇာဖြူအင်္ကျီရှည်ကြီးအတွင်းမှ ကြယ်သီးတပ် ခပ်ကျပ်ကျပ် ဘော်လီ
အင်္ကျီဖြူ၊ ပန်းဖော်ထားသည့် မျက်နှာပုံးစာပေါဖြူ၊ လက်တွင်လည်း နှင်းဆီပန်းဖြူ
များကို ပွေ့ပိုက်ထားကာ နောက်မှ သတို့သမီးအရံများ တန်းစီလိုက်ပါလျက်
မင်းဒဲလ်ရွန်၏ မင်္ဂလာတီးလုံးသံနှင့်အတူ စည်းချက်ညီညီ ဘုရားဝင်းရှေ့သို့

လျှောက်လာခဲ့ရာ သတို့သား ကယ်ရီဂရန့်ကလည်း ဇော်မွားယန်းအဖြူတစ်ဖွင့် ရင်ဘတ်မှာထိုးကာ အသင့်စောင့်နေလေသည်။ ကျွန်မတို့သည် ဇာတ်ကားအတွင်း သရုပ်ဆောင်နေကြခြင်းသာ ဖြစ်ပါသည်။ သို့သော်လည်း သရုပ်နှင့် အဟုတ်ကား ရောထွေးစပ်ယှက်လျက် တကယ်လိုလိုပင် ထင်မှတ်မိပါတော့သည်။

ကျွန်မသည် ကယ်ရီအား များစွာ သနားလှသည်။ ကားရိုက်နေစဉ်မှာပင် ကျွန်မသည် ကားတွင်း၌ အာရုံမစူးစိုက်နိုင်၊ ကယ်ရီအဖြစ်ကိုသာ ရင်ထုမနာဖြစ်မိသည်။ ကယ်ရီအား ကျွန်မ ယနေ့တိုင် မမေ့ပါ။ ကယ်ရီမပြု တကယ်မဟုတ် ပါဘဲ ကျွန်မနှင့် လက်ထပ်ရသည်ဟု သရုပ်ဆောင်နေရရှာသည်။ ဘုန်းတော်ကြီးက ကျွန်မတို့နှစ်ယောက်သည် အကြင်လင်မယားမြောက်ကြပြီဟု ကြေညာလိုက်သော အခါ သူက ကျွန်မအား သူ့ရင်ခွင်တွင်းသွင်းလိုက်ပြီး နမ်းရသည်။ ကျွန်မလည်း သူ၏ ဟန်ဆောင်သတို့သမီး လုပ်ရသဖြင့် ရင်နာလှပါသည်။

ကျွန်မသည် စပိန်ပြည်တွင် ရုပ်ရှင်ရိုက်စဉ်က ကယ်ရီနှင့် နေကြထိုင်ကြ ရသည်များကို ဘယ်တော့မှ မမေ့ပါ။ ကျွန်မကား ထိခိုက်လွယ်သည်၊ ကဗျာဆန် လွန်းလှသည်။ ကယ်ရီက ကျွန်မဘဝအတွက် ပေးကမ်းထားသမျှ ဘာမဆို ကျွန်မ တစ်သက်လုံး အမြတ်တနိုး သိမ်းဆည်းထားမည်သာပင်။

အခန်း (၁၁)

ကျွန်မ ကာလိုနှင့် လက်ထပ်၍ ပျော်ရွှင်မှုရသည်မှာ တိုတောင်းလှပါ၏။ တစ်လမှ မပြည့်သေးမီပင် အီတလီနိုင်ငံ ရောမမြို့ရှိ ပုပ်ရဟန်းမင်းကြီးမြို့တော် ထုတ် ဒဲလားဒိုမီနီကား သတင်းစာကြီးတွင် စိုးချန်းသံကဲ့သို့ ပြင်းထန်မြည်ဟီးလှသော သတင်းဆောင်းပါးတစ်ပုဒ် ပါလာပါသည်။ ထိုဆောင်းပါးရေးသူမှာ ရဟန်းမင်းကြီးမြို့တော်မှ တာဝန်ရှိရှေ့နေတစ်ဦးက ရေးသားထားခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ ကျွန်မနှင့် ကာလို၏အကြောင်းပင် ဖြစ်ပါသည်။ ကျွန်မအား နာမည်ထုတ်ဖော် ရေးသားထားခြင်းမရှိသော်လည်း "ငယ်ရွယ်သူ ချောမောလှပသည့် အီတလီရှပ်ရှင်မင်းသမီးကလေး" ဟု ဆိုထားပါသည်။ ထိုသတင်းဆောင်းပါးတွင် အောက်ပါတိုင်း ပါရှိပါသည်။

"မြို့တက် တရားမကြောင်းအရ ကွာရှင်းခြင်း၊ လက်ထပ်ခြင်းစသော အမှုများသည် ဘာသာရေးသိက္ခာပုဒ်များကို ရဲတင်းစွာ ဖောက်ဖျက်ကျူးလွန်ရာ ကျသဖြင့် ဘုရားသခင်နှင့် ဘုရားကျောင်းရှေ့မှောက်တွင် မည်သို့မျှ တရားဝင် အသိအမှတ်ပြုခြင်း ခံရမည်မဟုတ်။

ဤကဲ့သို့ အိမ်ထောင်ရှိလျက်နှင့် အိမ်ထောင်သစ် တည်ထောင်သူအား တရားမကြောင်းအရ မည်သို့ပင် တရားဝင်သည်၊ ခိုင်လုံသည် ဆိုစေကာမူ တရားဓမ္မစဉ် သိက္ခာပုဒ်များအရ မယားနှစ်ယောက်ယူသူဟု ယူဆသည်။ ထို့ပြင်လည်း အိမ်ထောင်သစ်ပြုသူ ယောက်ျားရော မိန်းမကိုပါ အသရေဖျက်မှုနှင့် အပြစ်ပေး

နိုင်သည်။ ထိုသူတို့အား တရားဝင်လက်ထပ်ကြသူများဟု အသိအမှတ်မပြုဘဲ မယားငယ်ထားခြင်း၊ မယားစောင်ထားခြင်း ပြုသူများ သတ်မှတ်ပြီး အာဏာနှင့် ပညတ်၍ သာသနာတွင်းမှ နှင်ထုတ်ခြင်း ခံရသော အပြစ်ဒဏ်ပေးခြင်းကို ခံရမည်။

ဤစာသားများကို ဖတ်နေရင်း ကျွန်မ၏ခန္ဓာကိုယ်မှာ အေးစက် တောင့်တင်းလာမိပါသည်။ ကျွန်မသည် ကက်သလစ် ဘာသာဝင်တစ်ဦးအဖြစ် မွေးဖွားကြီးပြင်းလာသူ ဖြစ်ပါသည်။ ဘုရားကျောင်းသွားခြင်း၊ ခရစ်ယာန်ပွဲတော် တက်ခြင်း၊ အာမဘန္တေခံခြင်း စသဖြင့် ပြုလုပ်ခြင်းမရှိသော်လည်း အရိုးစွဲနေသော ဗရင်ဂျီဘာသာဝင်တစ်ဦး ဖြစ်သည့်အားလျော်စွာ ဤဆောင်းပါးကို ဖတ်လိုက်ရသော် အသည်းခိုက်အောင် တုန်လှုပ်ချောက်ချားသွားမိပါသည်။

ဟုတ်တော့လည်း ဟုတ်ပါသည်။ ပုပ်ရဟန်းမင်းကြီးကျောင်း၏ ရှုထောင့် မှ ကြည့်လျှင် ဆောင်းပါး၏အဘော်မှာ မှန်ကန်လှပါသည်။ ကျွန်မတို့၏ လုပ်ရပ် သည် ဘာသာရေးဥပဒေအရ ဖြောင့်ဖြောင့်ကြီး ဆန့်ကျင်နေပါသည်။

သို့သော် ဤကဲ့သို့ ထုတ်ဖော် ပြစ်တင်ရှုတ်ချလိမ့်မည်ဟုကား လုံးလုံးမှ မမျှော်လင့်ခဲ့ကြပါ။ အီတလီ ကက်သလစ် အများအပြားပင် ဤနည်းနှင့် နှင် ထုတ်ပေးခြင်းကို နိုင်ငံသို့ လာရောက်ပြီး လင်ကွာမယားကွာခွင့်ရယူကာ အိမ်ထောင်သစ် ထူထောင်ခဲ့ကြဖူးပါသည်။ ကျောင်းတော်မှ အရေးယူခဲ့သည်ဟု မကြားဖူးပါ။

ကျွန်မတို့နှစ်ယောက်ကား ထင်ပေါ်ကျော်ကြားသူများဖြစ်သဖြင့် အခြား သူများ နမူနာယူစေရန် အရေးယူခြင်း ဖြစ်ပေမည်။

ကာလိုနှင့် ကျွန်မသည် အီတလီသို့ သင်္ဘောဖြင့် ပျားရည်ဆမ်းခရီးအဖြစ် ပြန်ကြရန် စီစဉ်ထားကြပါသည်။ ယခုမှ ထိုအစီအစဉ်ကို ဖျက်လိုက်ရပါပြီ။ အီတလီ ကို စိတ်ကူးထဲ၌ပင် ထည့်၍မရပြီ။ ကျွန်မ၏ အိမ်ထောင်ရေးသည် အချိန်ကြာ မြင့်စွာ မရေမရာဖြစ်ခဲ့ရာမှ ယခုလည်း မရေမရာပင် ပြန်ဖြစ်ရပြန်ပါပြီ။

ကျွန်မ ထိုသတင်းဆောင်းပါးကို ဖတ်ရပြီးသည့်နောက် ကြာကြာပြီအောင် ငိုချလိုက်ပါသည်။ ကျွန်မအဖို့ ဝမ်းအနည်းဆုံးနေပါတည်း။

အီတလီပြည်တွင်လည်း ကျွန်မတို့ကိစ္စ ဂယက်ထသွားပါသည်။ စာနယ် ဇင်းများကလည်း ကျွန်မတို့အား တိုက်ခိုက် ရေးသားကြပါသည်။ “အီတလီ အမျိုးသားများ ဘာသာရေးလှုပ်ရှားမှု” အသင်းကြီးကလည်း ကျွန်မပါသော ရုပ်ရှင်ဇာတ်ကားများကို မကြည့်ရန်နှင့် ကျွန်မ၏ပိညာဉ်အတွက် ဆုတောင်းကြရန် စသဖြင့် လှုံ့ဆော်ကြပါသည်။ “သူတို့နှစ်ဦးသည် လောကကျင့်ဝတ် မသိမှုနှင့်

အဝိဇ္ဇာ ဖုံးလွှမ်းခံရခြင်းကြောင့် ဤသို့ ပြုမူမှားကြခြင်း ဖြစ်သည်” စသဖြင့်လည်း ရေးကြသားကြ ပြောဆိုလျက် ရှိနေကြပါသည်။

ကာလိုသည် ထိုနေ့က ဘန်ဂလိုသို့ ပြန်ရောက်လာပြီး ကျွန်မနှင့်နေသည့် အကြောင်းကိုသိသော် သူသည် သူ့ထုံးစံအတိုင်း ဒေါနှင့်မောနှင့် ပြောပါတော့သည်။ သူကား လိုအပ်ပါက စိတ်မာကြောပြင်းထန်သူပင် ဖြစ်ပါသည်။

“ဒီမယ် ဆိုဖီယာ နားထောင်စမ်း၊ တို့ရဲ့ မက္ကဆီကို လက်ထပ်စာချုပ် တရားမဝင်ဘူးဆိုရင် တခြားဝင်တဲ့နည်းနဲ့ လုပ်မယ်၊ ဒါက ခဏလေးပေါ်လာတဲ့ မုန်တိုင်းပါ။ ပြီးတော့လည်း လွင့်ပျောက်သွားမှာပါ။ ဘာလုပ်ရလုပ်ရ တို့လုပ်ကြ မယ်၊ မင်းဟာ ငါ့မိန်းမပဲ၊ ငါ့မိန်းမဟာ ငါ့မိန်းမပဲ၊ ဘယ်သူကမှ မဟုတ်ပါဘူးလို့ ပြောလို့ မရဘူး၊ လာဖျက်လို့ မရဘူး၊ ဒါဆို ပြီးရောပေါ့...”

ကာလိုနှင့်ကျွန်မ ဟောလီးဝုဒ်မှ ထွက်လာခဲ့ကြပါသည်။ လေယာဉ်ပျံ တစ်စင်းပေါ်၌ ဖြစ်ပါသည်။ ကျွန်မက အစားအသောက်အကြောင်းလား၊ ‘ဘာ အကြောင်းမှန်းမသိ တစ်စုံတစ်ခု ပြောလိုက်မိပါသည်။ အရေးကြီးသည့်အကြောင်း တော့ မဟုတ်ပါ။ သို့သော် ကာလိုသည် ဤသို့ပြောရမည်လားဟု ဆိုကာ သူ့ခုံပေါ် မှနေပြီး ကိုယ်ကို စောင်းလှဲ့လိုက်ပြီး ကျွန်မ၏ပါးကို ဖြန့်ခနဲ ရိုက်လိုက်ပါ သည်။ ဤသို့ ရိုက်လိမ့်မည်ဟု ကျွန်မ မမျှော်လင့်ပါ။ လုံးဝ မမျှော်လင့်ခဲ့ပါ။ ကျွန်မ၏ ညာဘက်ပါးမှာ နာကျင်သွားပါသည်။ အလွန်အမင်း နာလှပါသည်။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် သူရိုက်သောလက်မှာ ဘယ်လက်နှင့် ဖြစ်သောကြောင့် ဖြစ်ပါသည်။ ဘယ်လက်ဟူသည်မှာ ယာဘာလက်ကဲ့သို့ အရှိန်ထိန်း၍ မရပါ။ အရှိန်က ပြင်းလှပါသည်။ ကျွန်မ၏ခေါင်းမှာ လည်သွားပါသည်။ ကျွန်မ တအား ငိုချလိုက်ပါသည်။ ကျွန်မအား လူမဆန်သူမဆန် ပြုရက်လေခြင်း၊ ဒေါသလည်း ဖြစ်မိပါသည်။ ကျွန်မသည် လေယာဉ်ပျံပေါ်မှ ခုန်ဆင်းချင်စိတ်ပင် ပေါက်မိသည်။

တကယ်တော့ ကျွန်မသိပါသည်။ ကျွန်မပြောလိုက်မိသည့်စကားနှင့် ဆိုင်လှသည် မဟုတ်ပါ။ သူ-သူ-ကယ်ရီကြောင့် ဖြစ်ပါမည်။ ကယ်ရီနှင့် ယတ်သက် ပြီး ချုပ်တည်း ချိုးနှိမ်ထားခဲ့ရသည့် မနာလိုစိတ်၊ ဝန်တိုစိတ်တို့က ယခု ပေါက်ကွဲ ထွက်လာခြင်းပင် ဖြစ်ပါလိမ့်မည်။

ကာလိုသည် ကျွန်မကို မကြည့်ဘဲ တစ်ဖက်လှည့်ပြီး လေယာဉ်ပြတင်း ပေါက်မှ အပြင်သို့သာ ကြည့်ပြီး ပါလာပါသည်။

ကျွန်မ ခေါင်းငုံ့ပြီး မျက်နှာကို လက်ဝါးနှစ်ဖက်ဖြင့် အုပ်ကာ ငိုပါသည်။ အစာအစာများ လာချပေးရသော လေယာဉ်မယ်က သူ မည်သို့ ကူညီရမည်လဲဟု မေးပါသည်။ ကျွန်မက ခေါင်းရမ်းလွှတ်လိုက်ပါသည်။ ကျွန်မနှင့် ကာလိုတို့သည် ဤအကြောင်းကို မပြောကြပါ။ လေယာဉ်ပေါ် တစ်ချိန်လုံး စကားလည်း မပြောကြပါ။ နောက် ရက်ပေါင်းများစွာ ကြာသည်အထိ စကားမပြောကြပါ။

ကာလိုနှင့်ကျွန်မ ပေါင်းသင်းဆက်ဆံလာကြသည့် ၂၇ နှစ်တာကာလတွင် ကာလိုသည် ကျွန်မအား ဤတစ်ကြိမ်သာ ရိုက်ဖူးပါသည်။ သည်တစ်ကြိမ်သာ ဒေါသထွက်သည်ကို တွေ့ဖူးပါသည်။ သို့သော် ထိုတစ်ကြိမ် အရိုက်ခံရသည်ကို ယခုထိ တွေးလိုက်မိတိုင်း စိတ်ရောလူပါ နာကျင်နေဆဲ ဖြစ်ပါသည်။ ထိုစဉ်က ကျွန်မ၏ ပါးမှာလည်း ဖော်တော်ကြာကြာ ညှိမဲ ဖူးရောင်နေပါသည်။

အခန်း (၁၂)

ကျွန်မ လန်ဒန်တွင် ရိုက်ရမည့် The Key ဇာတ်ကားအတွက် များစွာ အားခံထားသည်။ ထိုကားကို ဆာကာရိုလ်ရိုဒ်က ဒါရိုက်တာအဖြစ် ရိုက်မည်ဖြစ်ပြီး ဝီလီယံဟိုလ်ဒင်နှင့် ထရိုဗာဟိုးဝဒ်တို့ ပါဝင်ကြပါသည်။

ကျွန်မ လန်ဒန်သို့ရောက်လျှင်ပင် ထိုကားနှင့် ပတ်သက်၍ တစ်စုံတစ်ခု ဖြစ်နေပြီဟု ရိပ်မိလိုက်ပါသည်။ မကြာပါ ဆာကာရိုလ်နှင့် ထုတ်လုပ်သူလည်း ဖြစ် စာရေးဆရာလည်းဖြစ်သူ ကာလ်ဖိုမင်တို့ ကျွန်မဟိုတယ်သို့ ရောက်လာပါသည်။ သူတို့သည် ညင်သာနိုင်သမျှ ညင်သာစွာ၊ ချိုသာနိုင်သမျှ ချိုသာစွာဖြင့် ကျွန်မထံ နေသည့် 'တစ်စုံတစ်ခု' သတင်းကို ပြောပြကြပါသည်။

ဖိုမင်က ပြောပါသည်။ ကျွန်မသည် ဤဇာတ်ကားကို ရိုက်ရန် မူလစာချုပ် လက်မှတ်ရေးထိုးထားသူ ဖြစ်သော်လည်း သူတို့ နောင်တွင် စဉ်းစားမိကြသည်မှာ ဤကားကို ကျွန်မရိုက်ရန်မဖြစ်၊ ကျွန်မသည် အသက်ငယ်လွန်းနေသည်။ ဟိုလ်ဒင် နှင့် လိုက်မည်မဟုတ်ကြောင်း၊ ကျွန်မထက်ရင့်သူ အသက်ကြီးသူတစ်ယောက် နှင့် ရိုက်မှဖြစ်မည်ဟု ယူဆကြကြောင်း၊ ထို့ကြောင့် အင်ဂရပ်ဘင်မင်းနှင့် ပြော ကြည့်ရာ ဘင်မင်းကလည်း သဘောတူထားကြောင်း၊ ဤသို့ဖြစ်ခြင်းကို ကျွန်မ သဘောပေါက် နားလည်လိမ့်မည်ဟု ယူဆကြောင်း၊ သူတို့အတွက်လည်း ကျွန်မ နှင့် ပထမဆုံးရိုက်ရမည့် လာဘ်ဦးပွဲလွဲသွားဖြင့် နစ်နာသည် သိပါကြောင်း၊ သို့သော် မျောက်ထပ် ကျွန်မနှင့် သင့်လျော်မည့်ဇာတ်ကားတစ်ကားကို စီစဉ်ရိုက်ကူးမည် ဖြစ်ကြောင်းဖြင့် ပြောကြပါသည်။ သို့ ဖိုမင်ပြောနေစဉ် ဆာကာရိုလ်က ဘေးမှ နားထောင်ရုံ နားထောင်ပြီး သူကြည့်ရသည်မှာ သူနှင့် မဆိုင်သလိုပင် ဖြစ်ပါသည်။

ပထမ ကျွန်မက သူတို့အလိုကျ လိုက်လျောမည် ပြုပါသေးသည်။ သို့သော် ကျွန်မသည် ဤကားကို များစွာ အားခဲထားခဲ့သူ ဖြစ်ပြီး အလွန်လည်း ရိုက်ချင်နေပါသည်။ ကျွန်မ၏ သရုပ်ဆောင်ခန်းများမှာ သိပ်မများသော်လည်း အစွမ်းပြရမည့် အခန်းများပါနေသဖြင့် ကျွန်မအား စိန်ခေါ်ထားသလိုဖြစ်နေ၍ ကျွန်မများစွာ စိတ်ဝင်စားနေမိသည်။

ကျွန်မသည် ဇာတ်ကားတစ်ကားအတွက် ဇာတ်ညွှန်းကိုဖတ်လျှင် သရုပ်ဆောင်ရမည့်အခန်း များမများ၊ ဘယ်အချစ်ခန်း ရိုက်ရမည် စသည်တို့ကို မကြည့်အခန်း၏ သဘာဝကျမှု၊ ဖြစ်နိုင် မဖြစ်နိုင်ကိုသာ ကြည့်ပါသည်။ ယခု ဤဇာတ်ကားမှ သရုပ်ဆောင်ရမည့် စရိုက်ကို ကျွန်မ အလွန်လုပ်ချင်သည်။ ဤကဲ့သို့သော စရိုက်ကို ကပြရပါက ကျွန်မအား ဇာတ်လမ်းမင်းသမီးအဖြစ် တိုးတက်သွားနိုင်မည်ကို ကျွန်မသိသည်။

ထို့ကြောင့် ကျွန်မတစ်သက်တွင် ပထမဆုံးအကြိမ်အဖြစ် အားနာမှုကို အနိုင်ယူကာ-

“ကျွန်မ ဝမ်းနည်းပါတယ်ရှင်၊ ရှင်ပြောတာကို ကျွန်မ လက်မခံနိုင်ပါဘူး၊ ကျွန်မ ဒီကားကို သိပ်ရိုက်ချင်နေခဲ့ပါတယ်။ မစွတာဟိုလ်ဒင်နဲ့လည်း အဆင်မပြေဖြစ်လိမ့်မယ် မထင်ပါဘူး၊ ကျွန်မနဲ့ ရိုက်ဖို့ သဘောတူခဲ့ကြတာပဲ၊ ကျွန်မပဲ ရိုက်ချင်ပါတယ်...” ဟု ဇွတ်ပြောချလိုက်ပါသည်။ သူတို့မှာ အံ့ဩသွားကြပါသည်။ ကျွန်မက ငြင်းဆန်လိမ့်မည် မဟုတ်ဟု သူတို့ ထင်နေခဲ့ကြပုံရသည်။ တကယ်တော့လည်း ကျွန်မသည် ယခုမှ နာမည်ရစ မင်းသမီးဖြစ်ရာ ကမ္ဘာ့ထိပ်တန်း ရုပ်ရှင်ထုတ်လုပ်သူနှစ်ဦး၏ အပြိုင်အပြိုင်ကို ခံသင့်သည် မဟုတ်ပါလေ။

သူတို့အဖို့ ဘာမှ မတတ်နိုင်တော့၊ ဇာတ်ကားစရိုက်ရန်သာ ပြင်ဆင်ရတော့သည်။ ကျွန်မမှာလည်း အခြေအနေအရ အစွမ်းကုန် ကြရပါတော့မည်။

သူတို့က ပဏာမ ဇာတ်ညွှန်းဖတ်ပွဲ ပြုလုပ်ရန်ဟုဆိုကာ ကျွန်မအား ဖိတ်ကြားပါသည်။ သို့သော် ကျွန်မက ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် မလုံမလဲဖြစ်ကာ ကျွန်မကိုယ်တိုင် တကယ်ဖတ်ပြုလျှင်လည်း ကောင်းနိုင်မည်မဟုတ်သဖြင့် နေမကောင်းနှင့် ဟန်ဆောင်ကာ မသွားဘဲ နေလိုက်သည်။ တစ်ဖန် ရီဟာဇယ် ဇာတ်တိုက်မည်ဟု ဆိုလာပြန်သောအခါတွင်လည်း ကျွန်မ များလိုက်ပြန်သည်။

ကျွန်မသည် သူတို့အား သင်္ကာမကင်း ဖြစ်နေမိသည်မှာ အမှန် ဖြစ်သည်။ ဇာတ်တိုက်ရာဝယ် ကျွန်မ ကောင်းကောင်း မလိုက်နိုင်မည်ကိုလည်း စိုးသည်။ သူတို့နှိမ်ကြမည်ကိုလည်း ရွံမိသည်။

စင်စစ် ကျွန်မသည် ဘယ်တုန်းကမှ ဇာတ်မတိုက်ခဲ့ဖူးပါ။ ယနေ့တိုင်ပင် ဖြစ်ပါ၏။ ဇာတ်ကားရိုက်လျှင် စီးချိန်ရန်၊ ကင်မရာထောင်ရန်၊ အနေအထားမှတ် နေ့သာ ရိုက်ကွင်းအတွင်း ဝင်ပြခဲ့သည်သာ ရှိပါသည်။ ကင်မရာက တကယ် ခရိုက်မချင်း ဘယ်တော့မှ နမူနာလုပ်ခြင်း၊ စမ်းကြည့်ခြင်း မလုပ်ခဲ့ဖူးပါ။ အလုပ် လည်း မခံပါ။ ကျွန်မနှင့်တွဲ၍ သရုပ်ဆောင်ရမည့်လူက သူ့အတွက် အရှိန်ရအောင် ဆော့ကွန်ပါရစေ၊ စမ်းကြည့်ပါရစေဟု ဆိုလျှင် ကျွန်မက သူ့ကို ကူညီသည့်အနေ ဖြင့်သာ လိုက်လုပ်ပေးပါသည်။ သို့သော် တော်အောင်လျော်အောင် အပေါ်ယံသာ အဖြစ်လုပ်ပေးပါသည်။ တကယ်ကမပေးခဲ့ပါ။

ဤသို့ မပြုလုပ်သည်မှာ ရှက်သောကြောင့် ဖြစ်ပါသည်။ တကယ် ကားရိုက် သည်လည်း မဟုတ်ဘဲ ဟန်ဆောင်လုပ်ရသည့်အလုပ်ကို ကျွန်မ လုပ်ရမှာ ဝန်လေး ပါသည်။ ရှက်လည်း ရှက်ပါသည်။

အခြေခံအားဖြင့် ကျွန်မသည် ကြေးစားသဘင်သည်အစစ်မဟုတ်ဘဲ အပျော်တမ်းဖြစ်နေသဖြင့် ဤကဲ့သို့ ဇာတ်တိုက်မရခြင်း ဖြစ်သည်ဟု ကျွန်မယူဆ ပါ၏။ သဘင်သည်စစ်စစ်တို့ကား လုပ်စမ်းပေးဟုဆိုလျှင် ဘယ်နေရာ ဘယ်ဒေသ ဘယ်လိုအကြောင်းနှင့်မဆို ကောက်ကာင်ကာ လုပ်ပြတတ်ကြပါသည်။ ကျွန်မမှာ ကား လေ့ကျင့်မှုလည်း မရှိခဲ့။ သရုပ်ဆောင်ရာတွင်လည်း ကိုယ့်စိတ်ကူးစိတ်သန်း အသိစိတ်ဖြင့်သာ သရုပ်ဆောင်သူ ဖြစ်ပါသည်။

အခြား အခြေအနေမျိုးမှာကဲ့သို့ ကျွန်မသည် ရိုက်ကွင်းပေါ်တွင်လည်း နှစ်ကိုယ်ပွားဖြစ်နေသူပင်၊ ကင်မရာများ လည်ပတ်ကာ ရိုက်နေပြီဆိုမှ ကျွန်မသည် 'မင်းသမီး' ဖြစ်လာတတ်ပါသည်။ ဒါရိုက်တာက 'အက်ရှင်' ဟု ဆိုလိုက်သော အမိန့်သံက မင်းသမီး ကျွန်မအား ကျွန်မကိုယ်ပေါ်မှ လွှတ်ပေးလိုက်ပါသည်။ သည်တော့မှ ကျွန်မလည်း ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ကိုယ်မှန်းသိနေသော အသိစိတ်ကို ကန်ထုတ်လိုက်ကာ တခြားကိုယ်ဝင်စားပြီး လွတ်လွတ်လပ်လပ် ရဲရဲတင်းတင်း တစ်ခါတစ်ရံ ခပ်ကြမ်းကြမ်း ခပ်ရမ်းရမ်းပင် သရုပ်ဆောင်ပစ်လိုက်တတ်ပါသည်။

ဤကဲ့သို့ ကျွန်မအား အသက်ဝင်နေသည့် ကင်မရာက လှုပ်နှိုးလိုက်သည့် သဘောတရားကို ကျွန်မ အသေးစိတ် ရှင်းမပြတတ်တော့ပါ။ ဤသဘောတရား ကား သိရန်ခက်ခဲနက်နဲလှသည့် အနုပညာ 'စ'ပင် ဖြစ်သည်ဟုသာ ဆိုပါရစေ။

ကျွန်မသည် ဇာတ်ညွှန်းဖတ်ပွဲသို့လည်းမသွား။ ဇာတ်လည်းမတိုက်ဘဲ နေခဲ့သော်လည်း ကျွန်မ၏ ဟိုတယ်အခန်းထဲ၌မူ ကျွန်မဘာသာ ကျွန်မ ဇာတ်ညွှန်း

ကို ကြည့်ရင်အောင် ဖတ်ရှုလေ့လာထားပါသည်။ ကျွန်မသည် ဤကားတွင် မဖြစ်မနေ အောင်မြင်အောင် လုပ်မည်ဟုလည်း သန့်ရှင်းစွာ ချထားပါသည်။

ကျွန်မ အောင်မြင်ပါသည်။ ပထမအစတွင် ကျွန်မနှင့် ဆာကာရိုလ်တို့ စမ်းတမ်းဝါးဝါး ဖြစ်နေကြပြီးသည့်နောက်ဝယ် သူနှင့်ကျွန်မ နားလည်မှု ရလာကြပါသည်။ တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦးလည်း လေးစားလာကြပါသည်။ ဆာကာရိုလ်ကား အတွင်းစိတ်ထဲရှိသမျှ အပြင်ထွက်စေသည်မဟုတ်။ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်ထိန်းသူ၊ ဆိတ်ဆိတ်နေသူ၊ အလွန် အင်္ဂလိပ်ပီသသူပင်။ သူသည် ကျွန်မအား လွတ်လပ်ခွင့်ပေးထားပါသည်။ ကျွန်မကြိုက်သလို သရုပ်ဆောင်စေပါသည်။ သူက လွမ်းမိုးမနေ၊ တစ်ခါတစ်ရံမှသာ ဖြည့်စွက်ပေးတတ်သည်သာ ရှိသည်။ ဆာကာရိုလ်သည် ကျွန်မအား အကြွင်းမဲ့ ယုံသည်။ ကျွန်မကလည်း သူ့အား လုံးဝ ယုံကြည်ထားသည်။ ဤကား ဒါရိုက်တာနှင့် သရုပ်ဆောင်သူတို့၏ ပဓာနကျသော ဆက်ဆံမှုတည်း။

ဒါရိုက်တာ ဒီဆီးဂါး၏ ညွှန်ကြားပြသမှုများကား ဆာကာရိုလ်နှင့် ဖြောင့်ဖြောင့်ကြီး ဆန့်ကျင်လေသည်။ တကယ်တော့ အခြား ဒါရိုက်တာများသည် ဒီဆီးဂါးသင်သလို သင်နိုင်ကြသည် မဟုတ်။ ဒီဆီးဂါးသည် ဒါရိုက်တာဖြစ်သော်လည်း အခန်းတိုင်း၏ သရုပ်ဆောင်ချက်တွင် သွင်ပါသည်။ ပြောရမည့်စကားများ အားလုံး ဖြည့်သိနေသည်။ ကင်မရာနောက်မှနေကာ တစ်ကားလုံး တောက်လျှောက် သရုပ်ဆောင်ပြနေတတ်သည်။ ကျွန်မအခန်း၊ မာဆယ်လိုအခန်း၊ ကလေးသရုပ်ဆောင်အခန်း လူတိုင်း၏အခန်းတိုင်းကို သူက အမူအရာအကုန်လုံး လုပ်ပြသည်။

သူကား သူကိုယ်တိုင်လည်း သရုပ်ဆောင်မင်းသား ဖြစ်နေ၍ အက်တင်လုပ်ပြခြင်းမှာ သူ့အတတ်ပညာပင် ဖြစ်နေသည်။ သို့သော် သူက သူ့အမူအရာအတိုင်း တစ်သေမတိမ်း အတုယူလုပ်သည်ကိုတော့ မကြိုက်။ သဘောမျှသာယူပြီး ကိုယ်ပိုင်ဟန်ဖြင့်သာ လုပ်စေသည်။ အခြားသော ဒါရိုက်တာများသည် သူတို့လိုချင်သည့် အခန်းအကြောင်း၊ သရုပ်ဆောင်ရမည့် အမူအရာများကို နာရီဝက်ခန့် ရှင်းပြနေတတ်သည်။ ဒီဆီးဂါးကား သူ၏ သရုပ်ဆောင်အတတ်ပညာဖြင့် ခဏလေးနှင့် ရှင်းပြနိုင်သည်။

ဤ The Key ဇာတ်ကားရိုက်၍ မပြီးမီပင် ဖိုမင်သည် သူတို့က ကျွန်မအား ဖယ်ပေးရန် ပြောခဲ့သည်ကို ကျွန်မ ငြင်းခဲ့သည့်အတွက် ယခုမှ ဝမ်းသာစရာ ဖြစ်နေကြောင်းဖြင့် ပြောလာပါသည်။

အဖေသည် ပျောက်ချက်သားကောင်းနေရာမှ ရုတ်တရက်ပေါ်လာပါသည်။

အမေက ကျွန်မထံသို့ အကြောင်းကြားလိုက်ရာတွင် အဖေသည် သူ၏ နောက်မယားနှင့် ကလေးများကို စွန့်ပစ်ခဲ့ပြီး အမေနှင့် အတူလာနေမည်ဟု ဆိုပါသည်။ ကျွန်မသည် အမေအား ရောမရှိအိမ်ခန်းကောင်းကောင်းတစ်ခုတွင် အကူအညီပေးခဲ့ပါသည်။ အဖေသည် လင်သားတစ်ဦးအနေဖြင့် ဘယ်တုန်းကမှ အမေနှင့် အတူတကွ မနေထိုင်ခဲ့ပါဘဲ ယခုမှ အမေကို 'စောင့်ရှောက်' လိုသဖြင့် လာခြင်းပင် ဖြစ်မည်ဟု ကျွန်မက တွက်လိုက်ပါသည်။ ဟုတ်ပုံရပါသည်။ အဖေသည် ကျွန်မအတွက် အရင်းအနှီး မြှုပ်နှံထားမည်၊ ဘာမည်နှင့် အကြံပြုလာသည်ဟု ကျွန်မ သိရပါသည်။

ထို့ကြောင့် ကျွန်မက အမေထံသို့ ရှင်းရှင်းပင် အကြောင်းပြန်လိုက်ပါသည်။ ကျွန်မသည် အဖေကို မယုံပါ။ ကာလိုကိုသာ ယုံပါသည်။ ယခုလည်း သူပင် ကျွန်မ၏ ငွေရေးကြေးရေးနှင့် လုပ်ငန်းကိစ္စအဝဝကို ကိုင်တွယ်ထားပါသည်။ အဖေနှင့် ပတ်သက်ပြီး ကျွန်မ နောက်ထပ် ခေါင်းခဲမခံပါရစေနှင့် စသဖြင့် ဖြစ်ပါသည်။

အဖေသည် စေတနာကောင်းနှင့် ကျွန်မ၏ ငွေရေးကြေးရေးကိစ္စကို ကိုင်တွယ်ချင်သည် ဖြစ်ချင်လည်းဖြစ်သည်။ ကျွန်မတို့အားလုံးအတွက် ခိုင်မာသော အရင်းအနှီးမြှုပ်နှံမှု ဖြစ်စေချင်မည်မှာလည်း မှန်ကောင်းမှန်ပါလိမ့်မည်။ သို့သော် အကြောင်းတစ်ခုက ကျွန်မသည် နည်းနည်းကလေးမှ ကိုယ့်ငွေရေးကြေးရေးကိစ္စကို ဂရုစိုက်သူမဟုတ်။ ဤငွေရေးကြေးရေးနှင့် ပတ်သက်လာလျှင် လူတွေ ပျက်စီးကြသည်။ လိမ်ကောက်ကြသည်ဟု ဆိုလျှင် ကျွန်မမှာ စိတ်ဒုက္ခရောက်ရသည်။

ကျွန်မ စိတ်အညစ်အမှေးမှာ လောကတွင် ကိုယ်ယုံကြည်သူက ကိုယ့်ကို ပြန်လိမ်သွားသည့်ကိစ္စပင် ဖြစ်သည်။ ကျွန်မက လူတစ်ယောက်ကို ယုံပြီဆိုလျှင် အလွန်ပင် ယုံကြည်သူ ဖြစ်သည်။ ယုံပါသည်ဆိုမှ လုံးဝ ယုံမထား၍ ဖြစ်မည်လား၊ တစ်ဝက်သာ ယုံသည်ဟု ဖြစ်နိုင်ပါ့မလား၊ လူတစ်ယောက်ကို ယုံပြီဆိုလျှင် သင်္ကာမကင်းဖြစ်ခြင်း မရှိနိုင်၊ လူတစ်ယောက်အား ယုံရ မယုံရ သိရန်မှာ ထိုသူအား ယုံကြည်ကြည့်ရန်ပင် ဖြစ်သည်ဟု ကျွန်မ ယူဆပါ၏။

ကျွန်မ အလိမ်ခံရဖူးသည်လည်း ရှိသလို ကျွန်မအပေါ် မလိမ်မညာဘဲ အစဉ် သစ္စာရှိနေသူများလည်း ရှိခဲ့ပါသည်။ သို့သော် အဖေနှင့် ပတ်သက်၍မူ ကျွန်မသည် မစွန့်စားရဲ၊ အဖေထံမှ ရခဲ့သည့် ဒဏ်ရာဒဏ်ချက်ဟောင်းများလည်း ပျောက်သည့်လက်စနှင့် ပျောက်ပါစေတော့၊ ခါးသည်း နာကြည်းခဲ့ရသည့် အတိတ် ပြင်ရပ်များလည်း ထပ်၍ မဖြစ်စေချင်တော့ပါ။

အဖေသည် ဤသို့ဖြင့် အဖေနှင့် သုံးနှစ်သုံးမိုး ပြန်ပေါင်းနေခဲ့ပြန်သည် ဤကာလအတွင်း အဖေနှင့်အမေသည် တကျက်ကျက် ရန်ဖြစ်နေကြသည်က မှာသည်။ သုံးနှစ်ကြာသော် အဖေသည် ဂျာမန်မ ငယ်ငယ်ချောချောကလေး တစ်ယောက်ကို ယူပြန်ကာ အမေ့ကို စွန့်ပစ်ခဲ့ပြန်သည်။ အဖေ၏ အရင်းအနှီး မြှုပ်နှံမည်ဆိုသည့်ကိစ္စလည်း လုံးဝ မကြားရတော့ချေ။

ထိုမှ နောက်နှစ်အနည်းငယ်ကြာသော် အဖေသည် ပြန်ပေါ်လာပြန်သည် ဤတစ်ကြိမ်၌မူ အဖေက ကျွန်မကို တရားစွဲခြင်း ဖြစ်သည်။

ကျွန်မ ဂျာမန်မဂ္ဂဇင်းတစ်စောင်အား တွေ့ခွင့်ပေးရာမှ ထိုမဂ္ဂဇင်းတွင် ကျွန်မ ကလေးဘဝက ကျွန်မ၏ဖခင်ထံမှ ဖိနပ်ကလေးတစ်ရံမျှပင် မရခဲ့ဖူးပါ။ ကျွန်မက ပြောကြောင်းဖြင့် ပါရှိပါသည်။ ဤသည်ကို အဖေက ကျွန်မအား အသရေဖျက်မှုဖြင့် တရားစွဲခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ ရုံးတော်တွင် အဖေက မဂ္ဂဇင်းထဲတွင် ပါရှိသလို မဟုတ်ကြောင်း၊ ထို့ကြောင့် သူ၏ ဂုဏ်သရေကို ထိခိုက်ညှိုးနွမ်းစေသဖြင့် ကျွန်မက သူ့အား လျော်ကြေးပေးရမည်ဖြစ်ကြောင်းဖြင့် ကျွမ်းကျင်လျှောက်ထားပါသည်။ ထိုအမှုကို ရုံးတင်စစ်ဆေးခြင်းပင် မပြုဘဲ ရုံးမှ ပလပ်လိုက်ပါသည်။ သို့သော်လည်း စာနယ်ဇင်းသမားများက ထိုအမှုအကြောင်း ရေးကြီးခွင်ကျယ်လုပ်ပြီး ရေးသားကြရာ ကျွန်မတွင် များစွာ အရှက်ရစေပါသည်။ အဖေသည် ကျွန်မအား သူ့အား ငွေပေးပြီး အမှုကို ရုပ်သိမ်းခိုင်းလိမ့်မည်ဟု ထင်ကောင်း ထင်ခဲ့ပေမည်။ ကျွန်မ မသိပါ။ သို့သော် ကျွန်မကမူ ငွေပေးရန် လုံးဝ စိတ်မကူးခဲ့ပါ။ ကျွန်မတွင် နာကြည်းစိတ်သာ ဖြစ်ပေါ်ခဲ့စားခဲ့ရပါသည်။

အီတလီ၏ ရာဇဝတ်ဥပဒေတွင် အီတလီပြည်သား မည်သူမဆို လျှို့ဝှက်တိုင်တန်းသည်ဖြစ်စေ၊ မည်သူ့ကိုမဆို ရာဇဝတ်ကြောင်း တိုင်ကြားခွင့်ရှိလေသည်။

ဤဥပဒေအရပင် မီလန်မြို့မှ လူအိစာဘရစ်ဘီလာအမည်ရှိ မိန်းမတစ်ဦးက ကာလိုအပေါ်တွင် မယားနှစ်ယောက်မျှဖြင့် တရားစွဲပြီး ကျွန်မအားလည်း ကြံရာသို့ အဖြစ် အဆစ်ထည့်စွဲဆိုလိုက်သေးသည်။ ကျွန်မသည် ထိုမိန်းမကို ယခင်ထွေလည်း မတွေ့ဖူး၊ ကြားလည်း မကြားဖူးခဲ့ပါ။ သူက ကာလို၏ မယားဖြစ်ကြောင်းနှင့် ကလေးအမေလည်း ဖြစ်ပါသည်ဟု စွဲချက်တွင် ဖော်ပြထားသည်။ ဤတွင် အစိုးရရှေ့နေကြီးကလည်း ဥပဒေအတိုင်း တရားစွဲတင်လိုက်လေသည်။

သတင်းစာများက ဤသတင်းကို အနုရလိုက်သည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် တစ်ခဲတနား ရေးသားဖော်ပြကြပြီး ကျွန်မနှင့် ကာလိုတို့အား ဝိုင်းတိုက်ကြတော့သည်။

အင်းရရှေ့နေထံသို့လည်း အိတလီအနွဲ့အပြားမှ မိန်းမများထံမှ ကျွန်မတို့အား ရွတ်ချ
အညွှန်းများ တဖွဲ့ဖွဲ့ရောက်လာသည်။ အထူးသဖြင့် ပေါ်ဇိုလီမြို့မှ အမျိုးသမီးတစ်စုက
အလိုက်သည့်စာကြောင့် ကျွန်မမှာ စိတ်ထိခိုက်မိပါသည်။ ရှေ့နေများ၊ ဆရာဝန်များ၊
အင်းရအရာရှိများကပါ ကျွန်မတို့အား ဝိုင်း၍ ရွတ်ချပြောဆိုကြပါသည်။ ကျွန်မတို့
အက်မှ ခုခံကာကွယ်ရေးသားထားသည့် စာကလေးတစ်စောင်သာ အစိုးရရှေ့နေ
ဦးထံ ရောက်သည်ဟု နောက်မှ သိရပါသည်။

အမှုကို ရုံးတော်မှ ပဏာမ စတင်စစ်ဆေးသည့်နေ့တွင် တရားလိုများ
အက်မှ မည်သူတစ်ဦးတစ်ယောက်မျှ ရုံးတော်သို့ လာရောက်ကြခြင်း မရှိပါ။
ဥပဒေအရလည်း သူတို့လာရန် မလိုပါ။

တရားသူကြီးက အစိုးရရှေ့နေကြီးတင်ပြသည့် ဝရမ်းစာကို လက်မှတ်ရေးထိုး
ပေးလိုက်ပါသည်။ ဝရမ်း၏အမိန့်မှာ ကျွန်မတို့နှစ်ဦးသည် အိတလီမြေပေါ်သို့ ခြေချ
သည့်တစ်ပြိုင်နက် ဖမ်းဆီးပြီး ထောင်ချရန် ဖြစ်ပါသည်။ သို့ဖြင့် ကျွန်မတို့သည်
ပြည်ပြေးများ ဖြစ်လာရပါသည်။

ကျွန်မကား ဘယ်သူတွေ ဘာပြောပြော၊ ဘယ်လို ဆုံးဖြတ်ကြ၊ ဆုံးဖြတ်ကြ
တော့လုပ်ပါ။ ကျွန်မလုပ်သည်မှာ မှန်သည်ဟု တထစ်ချ ယူဆထားပါသည်။
ထို့ကြောင့်လည်း သတင်းစာများတွင် ရေးကြသားကြသည်ကို စိတ်စွဲလမ်းမနေ၊
တဖန်နွေးနွေးမဖြစ်၊ သူတို့ အဘယ်ကြောင့် ရေးသား တိုက်ခိုက်ကြသနည်းဟုလည်း
တွေးမကြည့်မိ။ ထို့ကြောင့်လည်း ကျွန်မ မှန်သည်ဟု ပြန်လည်ချေပခြင်းမပြုမီ
ကျွန်မ မှန်သည်ဟူသော အယူအဆကို ဆုပ်ကိုင်ထားနိုင်သဖြင့်သာ ကျွန်မသည်
ဤမှန်တိုင်းကို ကြံကြံခံနိုင်ခြင်း ဖြစ်သည်။ ကျွန်မမှာ ဒဏ်ရာမရ၊ သွေးထွက်သံယို
မဖြစ်၊ သည်လောက် တိုက်ကြခိုက်ကြမှ ကျွန်မများ မှားနေလေရောသလားဟု
လည်း နည်းနည်းကလေးမှ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် သံသယမဖြစ်မိခဲ့။

ကံကြမ္မာ၏ ကိုစယ်မှုပင် ဖြစ်လေသည်လားမသိ။ ကျွန်မအား ရာဇဝတ်သား
ဟု အိတလီပြည်တွင် စွဲချက်အတင်ခံရသည့်နေ့တွင်ပင် ကျွန်မသည် လန်ဒန်မြို့၌
အင်္ဂလန်ပြည်ရှင် ဘုရင်မရှေ့မှောက်တွင် The Key စာတ်ကားအတွက် ချီးမွမ်း
ထောပနာပြုခြင်း ခံနေရပါသည်။ သို့သော် ဤမင်းပွဲကလေးပင် ကျွန်မအား
နာကြည်းစရာ ဖြစ်လာရသေးသည်။

ဤသို့ ဘုရင်မ အယ်လီဇဘက် ရှေ့မှောက်သို့ အသွင်းခံရမည့်ပွဲသည်
ကျွန်မအဖို့ ပထမဆုံး အတွေ့အကြုံပင် ဖြစ်ပါသည်။ ထို့ကြောင့် ကျွန်မသည်

ဘုရင်မ၏ နန်းတော် အမှုထမ်းများနှင့် တွေ့ဆုံ၍ ဘုရင်မရှေ့မှောက်တွင် မည်သို့ ပြုမူ ဆောင်ရွက်ရမည်ဟု အသေးစိတ် ညွှန်ကြားချက်များကို တစ်သဝေမတ်မတ် လိုက်နာနိုင်ရန် အထူးဂရုစိုက်ထားပါသည်။ ဘုရင်မအား မည်ကဲ့သို့ ဒူးကွေး ဦးညွတ်နှုတ်ဆက်ရပုံ၊ ထုံးစံနှင့်အညီ မည်သို့ ဝတ်စားဆင်ယင်ရမည် စသည်တို့ကို မှတ်သားထားရပါသည်။

ဤပြွေတော်မှာ (The Key) ဇာတ်ကားကို မင်းပွဲပေးခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ ဘုရင်မကိုယ်တိုင် တက်ရောက်ရုစားပြီး ဇာတ်ကားတွင် ပါဝင်သော ဇာတ်ကောင် များနှင့် တွေ့ဆုံရန် ဖြစ်ပါ၏။

ကျွန်မ ဤပြွေအတွက် လှပသော ဝတ်စုံသစ်တစ်စုံကို ဝယ်လိုက်ပါသည်။ ထိုနေ့ရောက်သော် တစ်နေ့ခင်းလုံး ဆံပင်အလှပြုပြင်သူနှင့် ကျွန်မ၏ ဆံပင်ကို အလှပြင်စေသည်။ ဆံပင်အလှပြုပြင်သူကလည်း အလွန်လှပသောထိပ်၌ သရဖူကလေးသဖွယ်ဖြစ်နေသော ဆံပင်ပုံတစ်ခုကို ပုံသွင်းပြုလုပ်ပေးပါသည်။

ထိုညက ဘုရင်မနှင့် ကျွန်မတို့ တွေ့ဆုံရန် တန်းစီစောင့်စားနေကြစဉ် ဘုရင်မ၏ နန်းတော်အမှုထမ်း အရာထမ်းများသည် ကျွန်မကို ကြည့်ကာ ထိတ်လန့် ကုန်ကြသည်။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် ကျွန်မ၏ ခေါင်းထက်၌ သရဖူဆောင်းထား သောကြောင့် ဖြစ်သည်ဆိုပါ၏။ သူတို့၏ထုံးစံမှာ ဘုရင်မ တစ်ဦးတည်းသာလျှင် သရဖူဆောင်းရသည် ဆိုသည်။ ကျွန်မလည်း အံ့ဩသွားကာ ဘာလုပ်ရမည်မသိ ဖြစ်မိပါသည်။ သို့သော်လည်း ဘာမှ မတတ်နိုင်တော့ပါ။ ဘုရင်မ ကြွလာရန် အချိန်လည်း နီးကပ်လာပါပြီ။ ကျွန်မ၏ သရဖူကို ဖြုတ်၍လည်းမရ၊ ဆံပင်ပုံတစ်ခု လုံးကို ဖြုတ်ပစ်မှသာ ရပါမည်။

ဆိုဖီယာ၏ညီမ မာရီယာ

ဆိုဖီယာနှင့် အယ်လီဇဘက်ဘုရင်မတို့ တွေ့ဆုံပွဲတွင် ကျွန်မလည်း ရှိနေပါသည်။ ဘုရင်မကား ကျက်သရေ ရှိလှပါသည်။ ဆိုဖီယာက သူ့ရှေ့မှောက် တွင် ဒူးကွေး၍ အရှိအသေပြုစဉ် ဘုရင်မ၏မျက်လုံးအနံ့သည် ဆိုဖီယာ၏ ခေါင်းပေါ်မှ သရဖူကလေးပေါ် ရောက်သွားပါသည်။ သို့သော် ဘုရင်မသည် အပြုံးမပျက်ပါ။ ပြုံး၍ပင် ဆိုဖီယာအထံ၌ လက်ဆွဲနှုတ်ဆက်ပါသည်။

သို့သော် နောက်တစ်နေ့ မနက်တွင်မူ ဗြိတိသျှသတင်းစာများက ဤသရဖူ ဝိဇ္ဇာနှင့် ပတ်သက်၍ ပွဲကြီးပွဲကောင်း တွေ့သွားကြပါသည်။

“အင်္ဂလန်ပြည်တွင် ဘုရင်မနှစ်ဆူ ပေါ်နေပြီ”

“မနေ့ညက ရုပ်ရှင်မင်းသမီး ဆိုဖီယာက အင်္ဂလန်ပြည်ရှင် ဘုရင်မအား သလွင်ထက်မှ တွန်းချရန် ကြံသည်”

စသဖြင့် ဘုရင်မ၏သရဖူနှင့် ဆိုဖီယာ၏သရဖူကို ယှဉ်ပြသော ဓာတ်ပုံများ ဓြဲး ရေးသားဖော်ပြထားကြပါသည်။

ဤသတင်းမှာ အကျော်စေယျဖြစ်ကာ ဆိုဖီယာအတွက် ထိုညကရှိသော အခြား ရုပ်ရှင်သရုပ်ဆောင် ဓာတ်လိုက်များထက် နာမည်ကြီးစရာ ကြော်ငြာရလိုက် ခြင်းပင် ဖြစ်ပေသည်။

မကြာမီပင် ကျွန်မသည် ကလပ်ဂေဘဲလ်နှင့် တွဲ၍ ရုပ်ရှင်ရိုက်ရပါသည်။ ဓာတ်ကားမှာ It Happened In Naples ဖြစ်ပါသည်။ ပထမအကြိမ်အဖြစ် ကလပ်ဂေဘဲလ်၏ အပြုအမူကြောင့် ကျွန်မမှာ လန့်၍ပင် သွားမိပါ၏။

သူနှင့်ကျွန်မ အချစ်ခန်းတစ်ခု ရိုက်နေစဉ်က ဖြစ်သည်။ သူ၏ လက်ကောက် ဝတ်စားဆီမှ စူးစူးရှရှနှင့် သေးငယ်သော အသံကလေးတစ်သံ ထွက်လာပါသည်။ ဤတွင် ကလပ်ဂေဘဲလ်သည် ကျွန်မကို ကိုင်တွယ်ထားရာမှ ဖျတ်ခနဲ သူ့လက်ကို ဖြုတ်ချလိုက်ပြီး ကျွန်မ၏ ကျောကိုပုတ်ကာ “ကဲ နက်ဖြန်မှ တွေ့ကြတာပေါ့” ဟု ပြောဆိုပြီး ရိုက်ကွင်းပေါ်မှ ထွက်ခွာ ပျောက်ကွယ်သွားပါတော့သည်။

ဤကား ကလပ်ဂေဘဲလ်၏ မူတည်း၊ တိကျသော အလုပ်သမားကြီးပင်၊ အချိန်အတိအကျလာမည်။ သူပြောရမည့်စကား သူသိသည်။ သူလုပ်ရမည့်အလုပ် သူလုပ်သည်။ သူ့နာရီက ၅ နာရီထိုးပြီဟု အချက်ပေးလိုက်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ရိုက်ကွင်းမှ ထွက်သွားမည်။ သူကား နံနက် ၉ နာရီမှ ညနေ ၅ နာရီအထိသာ အလုပ်လုပ်သည်။ သူ့နာရီမှ အချက်ပေးသံကလည်း စက်ရုံအလုပ်ရုံမှ ဥသြသံကဲ့သို့ တိကျလှပါပေသည် တကား။

ကျွန်မ မိမိနှင့်တွဲဖက်ရာသည့် ခေါင်းဆောင်မင်းသားများနှင့် အဆင်ပြေအောင် ပေါင်းသင်းပါသည်။ ရုပ်ရှင်ကြည့်ပရိသတ်ကလည်း ကျွန်မတို့ အကြောင်းများကို သိလိုကြားလိုကြပါသည်။ ထို့ပြင်လည်း ကျွန်မတို့သည် အချစ်ခန်း ရိုက်ရန်

ရှိသည်ဆိုပါကလည်း ရင်းနှီးပြီးသူနှင့် ရိုက်ရပါက ပို၍အသက်ဝင်ပါသည်။ လုပ်ရကိုင်ရသည်မှာလည်း ချောမောပြေပြစ်ပါသည်။ ကျွန်မ တွဲခဲ့သမျှ မင်းသားများတွင် ကယ်ရီဂရန်အပြင် မင်းသားနှစ်လက်ကို ကျွန်မ များစွာသဘောကျခဲ့ပါသည်။ ကျွန်မ ယောက်ျားတစ်ယောက်ယောက်ကို သဘောကျသည် ဆိုခြင်းမှာ သူ၏ ကိုယ်ကာယကြောင့် မဟုတ်ဘဲ သူ၏ စိတ်သဘောထားကို သဘောကျခြင်းသာ ဖြစ်ပါသည်။ သူတို့၏ ဗဟုသုတကြွယ်သော အသိဉာဏ်၊ ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင်နေတတ်မှု၊ ရယ်စရာမောစရာ ပြောတတ်သော ဟာသကြောင့် သဘောကျရပါသည်။ ကျွန်မပြောခဲ့သော မင်းသားနှစ်လက်မှာ ပီတာဆဲလားနှင့် အဲလက်ဂင်းနှစ်တို့ ဖြစ်ကြပါသည်။ သူတို့နှစ်ဦးသည် ဆိုခဲ့သောအရည်အချင်းများနှင့် ပြည့်စုံသူများ ဖြစ်ကြပါသည်။

ကျွန်မသည် 'A Breath of Scandal' ဇာတ်ကားကို ဗီယင်နာတွင် ဂျွန်ဂေဗင်၊ မောရစ်ရှေဗလီးယားတို့နှင့်အတူ ရိုက်နေစဉ် ဗင်းနစ်ရပ်ရှင်ပွဲတော်သို့ တက်ရန် ပွဲတော်ဆိုင်ရာမှ တရားဝင်ဖိတ်စာ ရောက်လာပါသည်။ 'Black Orchid' ဇာတ်ကားမှာ ပြိုင်ပွဲဝင်ကားတစ်ကားဖြစ်ပြီး ထိုကားမှ ကျွန်မသည်လည်း အကောင်းဆုံးမင်းသမီးဆုအတွက် ပြိုင်ပွဲဝင်တစ်ဦး ဖြစ်ပါသည်။

သို့သော် ရာဇဝတ်ကောင်ဟု ကြေညာထားခြင်းခံရသော ကျွန်မနှင့် ကာလိုသည် အိတလီပြည်တွင်းသို့ ဝင်ရောက်ခြေချရန် ခက်ခဲကြပါသည်။ မထိန်းနိုင်မသိမ်းနိုင် လူဆုပ်ကြီးနှင့် တွေ့ပါက ကျွန်မတို့၏ ကံကြမ္မာမှာ မတွေးရုံအောင်ပင် ရှိရပါ၏။ ပွဲတော်မှ ဖိတ်ကြားစာကလည်း ကျွန်မတို့ မလာလာအောင် သွေးဆောင်ဖြားယောင်းခေါ်ငင်ခြင်း ဖြစ်နိုင်သည်။ ကျွန်မရောက်သွားပါက 'ဂွီခဲ' ဖမ်းချင်ဖမ်းကြပါလိမ့်မည်။ သို့ဖမ်းပြီး ကျွန်မတို့၏ ပတ်(စ်)ပို့ နိုင်ငံကူးလက်မှတ်များကို သိမ်းကာ ထောင်ထဲသို့ ပစ်သွင်းချင် သွင်းကြပါလိမ့်မည်။

ကာလိုသည် ပွဲတော် တာဝန်ခံများနှင့် လှမ်း၍ဆက်သွယ်ပြီး အပေးအယူလုပ်လေတော့သည်။ ကာလိုသည် အိတလီမှအမှုတွင် (တစ်) တရားခံဖြစ်သည်။ အဓိကတရားခံပင်။ ကျွန်မမှာကား (နှစ်) တရားခံ ကြံရာပါမျှသာ ဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် ပွဲတော်သို့ ကာလိုမလိုက်ဘဲ ကျွန်မတစ်ဦးတည်းသာ လာရောက်တက်မည်။ ကျွန်မအားလည်း အာဏာပိုင်များက မဖမ်းဆီးစေဘဲ လွတ်လပ်စွာ အိတလီပြည်တွင်းမှ ဝင်ခွင့်ထွက်ခွင့်ပြုရမည် ဟူ၍ ဖြစ်ပါသည်။ ပွဲတော်တာဝန်ခံများကလည်း ကျွန်မတို့အလိုကျ ဖြစ်စေရပါမည်ဟု ကတိကဝတ် ပြုကြပါသည်။

ထိုကတိအရ ကျွန်မသည် ဗင်းနစ်သို့ ထွက်ခဲ့ရာ ဗင်းနစ်ဘူတာအရောက်
မီးရထားပေါ်မှ ဆင်းလျှင်ပင် အီတလီရဲများက ကျွန်မအား ဖမ်းလိမ့်မည်ဟု ထင်ကာ
ကြောက်ကြောက်ရွံ့ရွံ့နှင့် လာခဲ့ရပါသည်။

သို့သော် ကျွန်မမှာ ကြောင့်ကြမဲ့ ကြောင့်ကြနေခြင်းသာ ဖြစ်ကြောင်း
တွေ့ရပါသည်။

ဗင်းနစ်ဘူတာတွင် ရဲများအစား ပျော်ရွှင်မြူးတူးစွာ ဟစ်အော်ငွေ့ရမ်း၍
ကျွန်မအား စောင့်ကြည့်နေကြသည့် အီတလီပြည်သူပြည်သားများသာ တွေ့ရပါသည်။
ဂရင်းတူးမြောင်းအတွင်း၌လည်း ဝှန်ဒိုလာခေါ် အီတလီရှေးလှေများ၊ မော်တော်တုတ်
များက ဥဩတတုတု ဆွဲ၍လည်းကောင်း၊ လှေပေါ်မှ လူအများက ကျွန်မ၏
မာမည်ကို တကြော်ကြော် အော်ခေါ်ကြကာလည်းကောင်း နှုတ်ဆက်ကြပါသည်။

ဤကား လေးနှစ်တာမျှ ခွဲခွာနေခဲ့ရသော မိခင်အီတလီပြည်သို့ ကျွန်မ၏
အောင်ပွဲခံ ပြည်ဝင်ခန်းပင်တည်း။

ထိုညတွင်ပင် ရုပ်ရှင်ပွဲတော်၌ ကျွန်မအား အကောင်းဆုံးမင်းသမီးဆု
ရရှိကြောင်း ကြေညာခံရသဖြင့် လှိုက်လှိုက်လှဲလှဲ ဝမ်းသာရပြန်ပါသည်။

ကျွန်မ စင်မြင့်ပေါ်တက်ပြီး အကောင်းဆုံးရုပ်ရှင်မင်းသမီးဆုကို တက်ရောက်
ယူစဉ် ကျွန်မရှေ့၌ ဆူညံမြည်ဟည်းစွာ ကောင်းချီးဩဘာပေးနေကြသော ကျွန်မ၏
မွေးချင်း နိုင်ငံသားများကိုကြည့်ကာ ကျွန်မရင်တွင်း၌ ဖော်မပြနိုင်လောက်အောင်
ဝမ်းသာစိတ်အလုံးကြီးက တလိပ်လိပ်တက်လာပြီး ဆိုနှစ်သည်အထိ လှိုက်လှိုက်လှဲလှဲ
ခံစားရပါသည်။ စိတ်ရောကိုယ်ပါ ဩဘာပေးပြီးရင်း ပေးရင်း ဖြစ်နေကြသော
ဤပရိသတ်ကား သူတို့နည်း သူတို့ဟန်ဖြင့် ကျွန်မအား မည်သူတွေ့က မည်သို့
ရွတ်ချုတ်ချ သူတို့ကမူ သူတို့၏ နှလုံးသားအတွင်း၌ ကျွန်မအား နေရာပေးထားကြ
သည်ဟု ထုတ်ဖော်ပြောဆိုနေကြသည်နှင့် တူလှပါတော့သည်။

ဤသို့ဖြစ်စေကာမူ ကျွန်မတို့အပေါ် စွဲချက်ကား ပျက်ပြယ်မသွားဘဲ
ရှိနေပါသဖြင့် ကျွန်မနှင့်ကာလိုသည် အီတလီပြည်တွင်းသို့ ပြန်မဝင်ရသေးဘဲ
ရှိနေခဲ့ကြပါသည်။

ဝမ်းနည်းစရာ ကောင်းသည်ကတော့ ကျွန်မတို့တွင် နေစရာမရှိပါ။
ကျွန်မတို့တွင် အိုးမဲ့အိမ်မဲ့ တိုင်းပြည်မဲ့ ဖြစ်နေရပါသည်။ ပြင်သစ်ပြည် ရိုဗီအီဇား
တွင် ငှားထားသော အိမ်ကလေးတစ်လုံး၊ ဆွစ်ဇာလန်နိုင်ငံတွင် နောက်တစ်လုံး

ထိုအိမ်များတွင် တစ်လှည့်စီ သွားရောက်နေထိုင်ခြင်းဖြင့် အချိန်များကို ကုန်လွန်စေရပါသည်။ စိတ်ထဲတွင်ကား ဇာတိ အိတ်လိကို လွမ်းလှပါပြီ။

ဆွစ်ဇာလန်ပြည်တွင် နေထိုင်စဉ် ကျွန်မ၏ တိုင်းပြည်လွမ်းစိတ်က မခံမရပ်နိုင်လောက်အောင် ပူလောင်ပြင်းပြလာပြီဆိုလျှင် ကာလိုသည် ကျွန်မအား ဆွစ်နှင့် အိတ်လိနယ်စပ်ဖြစ်သော ဖားကားတောင်ကြားလမ်းမှ တောင်ထိပ်သို့လည်းကောင်း၊ သို့မဟုတ် ဆင်ဂေါ့တာဒိုထိသို့လည်းကောင်း ကားဖြင့် တင်ဆောင်ခေါ်သွားပြီး အိတ်လိပြည်ကို လွမ်းမျှော်ကြည့်စေပါသည်။ ကြည့်စရာကား များများစားစားမရှိ အိတ်လိပြည်၏ တောစွန်တောင်ဖျားကို ရေးရေးပျပျမျှသာ မြင်ရခြင်း ဖြစ်သည်။ သို့သော် အိတ်လိနိုင်ငံကို မြင်နေရသည် ဆိုသည်က ဝမ်းသာကြည်နူးစရာ ဖြစ်နေပါသည်။

ကာလိုသည် ရောမမြို့ရှိ သူ့ရှေ့နေများအား သူ့အပေါ် ခွဲချက်ပယ်ဖျက်နိုင်အောင် လုပ်ပေးကြရန် အမြဲပင်မီးထိုးတိုက်တွန်းလျက် ရှိသည်။ ခွဲချက်ပယ်ဖျက်နိုင်ရန် ဆိုသည်မှာ မူလအရင်းဖြစ်သော မက္ကဆီကိုရုံးမှ လက်ထပ်စာချုပ် ဖျက်ပြယ်အောင် လုပ်ရမည်ပင် ဖြစ်ပါသည်။ ရောမမြို့ရှိ ကာလို၏ ရှေ့နေများကလည်း ဥပဒေဘောင်အတွင်းမှ လုပ်စရာရှိသည်များကို လုပ်ကြပါ၏။ ဥပဒေအရ ငြင်းခုံကြားနာကြ၊ လျှောက်လဲကြနှင့် ၅ နှစ်မျှကြာသော် ပြီးသွားပါ၏။ စင်စစ် ဥပဒေအရာတွင် ပါးနပ်လိမ္မာကြ၍ကား မဟုတ်၊ ကံကောင်းသဖြင့်သာ ပြီးသွားရခြင်း ဖြစ်ပါ၏။

အမှုပြီးသွားပုံမှာ ဤသို့ ဖြစ်ပါ၏။

မက္ကဆီကို ဥပဒေအရ လက်ထပ်ကြမည်ဆိုလျှင် လက်ထပ်ပဋိညာဉ် စာချုပ်လို သတိသမီး သတိသားတို့၏ လက်မှတ်အပြင် သက်သေနှစ်ယောက်က ထပ်ဆင့်လက်မှတ်ထိုးပြီး စာချုပ်စာတမ်းရုံးမှ အရာရှိရှေ့မှောက်တွင် အလဲအလှယ်ပြုလုပ်ရမည်။ ကျွန်မတို့၏အမှုတွင် ကျွန်မတို့အား ကိုယ်စားပြု၍ လက်ထပ်စာချုပ်ပြုလုပ်ခဲ့ကြသော ရှေ့နေနှစ်ဦးသည် သက်သေနှစ်ဦးခေါ်ရန် ပျက်ကွက်ခဲ့ကြသည်။ ကာလို၏ ရှေ့နေများက ထိုအချက်ကို ထောက်ပြကြပြီး ကျွန်မတို့နှစ်ဦး၏ မက္ကဆီကိုရုံးတွင် လက်ထပ်မှုမှာ တရားမဝင်ကြောင်းဖြင့် လျှောက်လဲကြသည်တွင် ယင်းစာချုပ်တရားမဝင် ပျက်ပြယ်ကြောင်း မက္ကဆီကိုရုံးမှ စီရင်ချက်ချသည်။ အဓိပ္ပာယ်မှာ ကာလိုသည် ဥပဒေနှင့်အညီ တစ်ပါးသူကို လက်ထပ်ခြင်း မရှိခဲ့။ သူ၏ ဇနီးကြီးနှင့်သာလျှင် လက်ထပ်ခြင်းအမှုစည်မြဲလျက်ရှိပြီး သူသည် မယားနှစ်ယောက်ယူသူ မဟုတ် ဟူ၍ပင်ဖြစ်ပါသည်။

ရောမရုံးတော်မှ လာချေသေးသည်။ သူတို့က ကာလို၏ ရှေ့နေများ၏ လျှောက်လဲချက်ကို မက္ကဆီကိုရုံးတော်တွင် ချုပ်ဆိုခဲ့ကြသော မူလလက်ထပ်စာချုပ်ကို တင်ပြနိုင်မှ လက်ခံစဉ်းစားမည်ဟု ဆိုလာပြန်သည်။ ထိုလက်ထပ် စာချုပ်ကို မက္ကဆီကိုပြည် ဂျူးရက်စ်မြို့ရုံးတွင်တောင်းခံရာ စာချုပ်များ ပျောက်နေပြီး ရှာမတွေ့ ဖြစ်နေကြသည်။ ဤတွင် စုံထောက်များ ငှားရမ်းပြီး စုံစမ်းထောက်လှမ်းစေမှ အီတလီသတင်းထောက်တစ်ယောက်က ဂျူးရက်စ်ရုံးမှ ခိုးယူသွားကြောင်း တွေ့ရှိ ကြရပြီး နောက်ဆုံး ပြန်ရအောင်လုပ်ကာ ရုံးတော်သို့ တင်ပြနိုင်ခဲ့ကြသည်။ သို့တိုင်အောင် အီတလီတရားသူကြီးက လက်ထပ်စာချုပ်များကို စစ်ဆေးလေ့လာပြီး သည့်နောက် အပြီးသတ်စီရင်ချက်ချမှတ်မပေးသေးဘဲ ညွှန်ကြားချက်စောင့်ရဦးမည် ဟုဆိုကာ ဆိုင်းထားလိုက်သည်။ ဤတွင် ကာလိုက-

“ကဲ... တို့ရဲ့ရဲဝံ့ လုပ်ဖို့လိုပြီ၊ ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ် တို့အီတလီကို ပြန်ကြ မယ်၊ ဒီအခြေကျမှတော့ ဘယ်သူမှ ဘာမှလုပ်ကြတော့မယ် မထင်ပါဘူး၊ တို့နှစ်ယောက် ခွဲနေကြရင် ပြီးတာပဲ...”

“ဟင်... ခွဲနေရမယ် ဟုတ်လား”

“အေးပေါ့၊ မြောင်မနေကြဖို့ပြောတာ ခိုးပြီးနေကြတာပေါ့ကွယ်၊ ဘာပဲ ဖြစ်ဖြစ် ပြည်ပြေးဘဝက လွတ်သွားတာကပဲ ဝမ်းသာစရာကောင်းလှပါပြီ”

အခန်း (၁၃)

ကျွန်မ၏ မူလအစီအစဉ်မှာ 'Two Women' ဇာတ်ကားကို ပါရာမောင့် ရုပ်ရှင်တွင် ဒါရိုက်တာ ဂျေကူးကားနှင့်အတူ ရိုက်ရန် ဖြစ်ပါသည်။ ကူးကားကလည်း အင်နာမက်နာနီ အမေခန်းမှ ကျွန်မကသမီးခန်းက သရုပ်ဆောင်ကြရန် လျာထားပါသည်။ သို့သော်လည်း ဇာတ်ဆောင် အတိအကျရွေးမထားမီ ဇာတ်ညွှန်း ပြုစုကြရန် ဖြစ်ပါသည်။ ထို့ကြောင့် ကျွန်မတို့သည် အလ်ဘတ်တိုမိုရေးဗီးယား၏ ဝတ္ထုဇာအုပ်ကို ဟောလီးဝုဒ်ရှိ ထင်ရှားကျော်ကြားသော ဇာတ်ညွှန်းရေးဆရာ အချို့ ထံသို့ ပို့လိုက်ကြပါသည်။ သို့သော် ထိုဇာတ်ညွှန်းရေးဆရာများက တစ်ယောက် ပြီးတစ်ယောက်ပင် ဤဝတ္ထုမှာ ဝတ္ထုအနေဖြင့်ကောင်းသော်လည်း ရုပ်ရှင်ရိုက်ရန် မကောင်း၊ ဝတ္ထုမှာ ဇာတ်လမ်းဇာတ်ကွက်ဟူ၍မရှိ၊ အခြေအနေတစ်ခုအတွင်း ဇာတ်ကောင်များ လှုပ်ရှားနေခြင်းသာ ဖြစ်သည်။ မည်သို့မျှ တိုးတက်ဖြစ်ပေါ်လာခြင်း မရှိ၊ ထို့ကြောင့် ဇာတ်ညွှန်းရေး၍ မဖြစ်နိုင်ဟု ဆိုကာ ဇာတ်ညွှန်းရေးမပေးကြချေ။

ကူးကားလည်း ရောမသို့သွားပြီး မက်နာနီနှင့် တွေ့ဆုံစကားပြောပါသည်။ မင်းသမီး မက်နာနီက ဝတ္ထုကိုဖတ်ပြီးသည့်နောက် ဘယ်လိုနည်းနှင့်မျှ ဆိုဖီယာ၏ အမေ မလုပ်နိုင်ဟုဆိုကာ ဇာတ်ကားရိုက်ရန် ငြင်းပါတော့သည်။

“ဆိုဖီယာက အရပ်အရှည်ကြီး၊ ကျွန်မ အမေလုပ်တဲ့သူက သမီးကို မော့ကြည့်နေရရင် ဘယ်ကောင်းနိုင်ပါတော့မလဲ” ဟု ပြောလိုက်သည် ဆိုပါ၏။ ကျွန်မသည် အင်နာအား နှစ်ပေါင်းကြာမြင့်စွာကပင် သိကျွမ်းခင်မင်ခဲ့ပါသည်။

သူငယ်ချင်းများလည်း ဖြစ်ကြပါသည်။ ကျွန်မက သူငြိမ်းသည်ကြားသဖြင့် သူ့အား ဆက်သွယ်ပြီး လက်ခံပါရန် ပြောပါသေးသည်။ သူကား အလွန်ခေါင်းမာသူပင်။

“အမေခန်းက လုပ်မယ်၊ ဒါပေမယ့် ဆိုဖီယာကိုတော့ သမီးအခန်းက မထားနဲ့” ဟု ဇွတ်ပြောနေပါသည်။ အင်နာက မရိုက်ဘူးဟု ဆိုလိုက်၍ ဒါရိုက်တာ ကူးကားကလည်း စိတ်မဝင်စားတော့ဘဲ သူလည်း မရိုက်တော့ဟုဆိုကာ ထွက်သွား ပါသည်။ ဤတွင် ကျွန်မသည် ပါရာမောင့်ကုမ္ပဏီမှ ရုပ်ရှင်ရိုက်ခွင့်နှင့် အခြား အခွင့်အရေးများကိုဝယ်ယူလိုက်ပြီး ဒီဆီးဂါးအား ကားရိုက်ပေးရန် အပ်လိုက်ပါ တော့သည်။ ဇာတ်ညွှန်းကိုမူ ဇာဘက်တီနီကရေးရန် ဖြစ်ပါသည်။

အင်နာသည် ဤ Two Women ဇာတ်ကားကို ကျွန်မနှင့်အတူ တွဲမရိုက်လိုဟု ငြင်းဆန်လိုက်သည့် သူ့အမှားကို နောင်တွင် နောင်တရမဆုံး ဖြစ် ကောင်းဖြစ်နေပါလိမ့်မည်။ တစ်ခါကလည်း သူက ‘ဆိုဖီယာဟာ ကျွန်မကားတွေ ချည်း ရိုက်ခဲ့တယ်’ ဟု နာကြည်းစွာ ပြောဖူးပါသည်။

ကျွန်မ အင်နာကို လေးစားပါသည်။ အရိုအသေလည်း ထားပါသည်။ ကျွန်မနှင့်လည်း အချိန်ကြာမြင့်စွာ မိတ်ဆွေသူငယ်ချင်းများ ဖြစ်ခဲ့ကြပါသည်။ အကယ်၍သာ ကျွန်မက သူ့အား Two Women ဇာတ်ကားတွင် အရိုက်ခိုင်းခဲ့ သည်ကို သူ လက်ခံရိုက်ကူးခဲ့ပါလျှင် သူ့ဘဝ၏အဆုံးသတ်သည် တစ်မျိုးတစ်ဖုံ ဖြစ်လိမ့်မည်ကို ကျွန်မ ယနေ့တိုင်ထင်နေဆဲပင်ဖြစ်ပါသည်။

ဒီဆီးဂါးသည် ကျွန်မ ဟောလီးဝုဒ်သို့သွားရောက်၍ အင်္ဂလိပ်စကားပြော ဇာတ်ကားများ ရိုက်သည်ကို မနှစ်သက်ခဲ့ပါ။ မထောက်ခံခဲ့ပါ။ ဟောလီးဝုဒ်တွင် ကျွန်မသည် ၆ နှစ်အတွင်း ၁၀ ကားရိုက်ခဲ့ပါ၏။ ယခု ကာလို၏ဖိမ့်ကိန်းဖြင့် Two Women ဇာတ်ကားကို ရိုက်မည်ဟု ဒီဆီးဂါးကို ပြန်လည်ခေါ်ယူသဖြင့် ကျွန်မတို့နှစ်ဦး ပြန်လည်ဆုံကြရပြန်ပါပြီ။

စာရေးဆရာ အယ်လ်ဘတ်တိုရိုရေးဗီးယား၏ ဝတ္ထုမှာ အီတလီပြည်၏ စစ်အတွင်းကာလကို နောက်ခံထားပြီး ရေးသားထားသည့် ဝတ္ထုပင်ဖြစ်ပါ၏။ တစ်နည်းအားဖြင့် ကျွန်မ စစ်အတွင်းက ပေါ်ဇိုလီနှင့် နေပဲလ်မြို့တွင် ကြုံတွေ့ခဲ့ ရသော ဖြစ်ရပ်အချို့နှင့် တစ်စိတ်တစ်ဒေသ တူညီနေသည်ဟု ဆိုရပါမည်။

အင်နာကို ဤဇာတ်ကားရိုက်ရန် ကူးကားက ပြောမရခဲ့သော်လည်း မိမိ ကမူ အင်နာအားပြောဆို၍ ရလိမ့်မည်အထင်ဖြင့် ဒီဆီးဂါးသည် အင်နာထံသို့ သွားပြန်ပါသည်။

ဤဝတ္ထုထဲမှ အမေခန်းမှာ စစ်အတွင်းက စစ်ပြေးနေရသော အသက် ၅၀ ခန့်ရှိ မုဆိုးမတစ်ယောက်က သူ၏ စ-နှစ်သမီးကလေးကို စစ်၏အနိဋ္ဌာရုံမှ ကင်းလွတ်ရန် သတ္တိရှိရှိနှင့် ခုခံကာကွယ်ခဲ့သော်လည်း အချည်းနှီးဖြစ်ရုံ၊ သရုပ်ဆောင်ရမည်ဖြစ်ပါသည်။ ကျွန်မသည် အင်နာနှင့်တွဲ၍ ကရမည်ကို အလွန်အမင်း ဝမ်းသာနေခဲ့ပါသည်။ အင်နာကား ထိုအချိန်က အီတလီရုပ်ရှင်မင်းသမီးများ ဖံဖြူ ရာသူတစ်ဦး ဖြစ်ပါသည်။

သို့သော် ဒီဆီးဂါးနှင့် တွေ့ဆုံရာ၌လည်း သူက ယခင်ကအတိုင်း ငြင်းဆန် မြဲ ငြင်းဆန်နေပါသည်။

“အင်နာ... ခင်ဗျား မနာစေရပါဘူး၊ မင်းသမီးနှစ်လက်ကို ကျုပ်က မျှပေးမှာပါ”

“ဪ... ရှင်က၊ ကျွန်မကို အမေခန်းက ရိုက်စေချင်တယ်ပေါ့၊ ကြိုက်ပါတယ်၊ ကောင်းပါတယ်၊ ကောင်းပါတယ်၊ ကျွန်မ လက်ခံပါတယ်၊ ထားပါတော့ ကျွန်မကလည်း ပြန်ပြီး အကြံပေးချင်တယ်၊ သမီးခန်းကို အင်နာမာရီပိုင်ရန် ဂျီလီကို ထားပါ၊ ကျွန်မတို့နှစ်ယောက်ဆိုရင် သိပ်ပြီး အတွဲညီမှာပဲ... မဟုတ်ဘူးလား”

ဒီဆီးဂါးကမူ သူ့အကြံပေးချက်ကို လက်မခံ၊ ကျွန်မက သမီးအဖြစ်သာ နေမည်၊ အင်နာက အမေခန်းကနေပါရန် အတင်းအကြပ် နားပူနားဆာ လုပ်တော့သည်။ အင်နာကလည်း ဒီဆီးဂါးက ဇွတ်တရွတ် ပြောလာလေလေ သူကလည်း ခေါင်းမာလေလေ ဖြစ်နေပါသည်။ နောက်ဆုံးတွင် ဒီဆီးဂါးအား ထုနှက်လိုက်သည့်အနေဖြင့် အင်နာက-

“ဒီလိုလုပ်ကြည့်ပါလား၊ ရှင်က ဆိုဖီယာမှ ဆိုဖီယာဖြစ်နေရင် သူ့ကို အမေခန်းက ထည့်ရိုက်ပါလား” ဟု ပြောလိုက်လေသည်။

ဒီဆီးဂါးတွင် ဤအကြံ ခေါင်းတွင်း၌မရှိခဲ့။ ဗြန်းဆို အင်နာက ပြောလိုက်သောအခါ အကြံကောင်းဖြစ်သည်ဟု သိလိုက်သည်။ ထို့ကြောင့် သူလည်း နေရာမှ ထလိုက်ကာ အင်နာကို နှုတ်ဆက်ပြီး လှည့်ထွက်ခဲ့သည်။ နောက် တံခါးပေါက်တွင် ရပ်ပြီး သူက မေးသေးသည်။

“တကယ်နော်... ဒါနောက်ဆုံးအဖြေပဲလား၊ ခင်ဗျား အမေ မလုပ်နိုင်ဘူးဆိုတာ”

“အို... ဒါ နောက်ဆုံးအဖြေမှ နောက်ဆုံးအဖြေပဲ”

“ဒီလိုဆိုရင် ခင်ဗျားပေးတဲ့အကြံအတိုင်း ကျုပ် ဆိုဖီယာကို အမေခန်းက
ထားဖို့ စဉ်းစားကြည့်ဦးမယ်။ ခုလိုအကြံပေးတာ ကျေးဇူးပါပဲ” ဟု ပြောဆိုကာ
ပြန်လာခဲ့လေသည်။

ဒီဆီးဂါးသည် ချက်ချင်းပင် ကျွန်မထံသို့ သံကြိုးရိုက်လိုက်သည်။
၁၃-နှစ်သမီးကလေးနဲ့ တွဲပြီး အမေခန်းက မရိုက်ချင်ဘူးလားတဲ့။

ကျွန်မလည်း အမေခန်းကို သဘောကျရင်းစွဲ ရှိနေသဖြင့် ချက်ချင်းပင်
သဘောတူလိုက်သည်။ ထို့ပြင်လည်း ဒီဆီးဂါး၏ ဒါရိုက်တာအရည်အချင်းကို
ကျွန်မ ယုံကြည်မိသည်။

အင်နာကား ဤသို့ဖြင့် ကျွန်မအတွက် အကောင်းဆုံးအခန်းကို ရွေးချယ်
ပေးလိုက်ကာ ကျွန်မ၏ဘဝကိုလည်း လှည့်ပြောင်းပေးလိုက်ပါတော့သည်။

ကျွန်မသည် သောင်းပြောင်းထွေလာ ဇာတ်ကားအမျိုးမျိုးကို စရိုက်အမျိုးမျိုး
ဖြင့် ရိုက်ကူးခဲ့ပြီးနောက် ယခု Two Women ကို ရိုက်ရမည်ပြုသော် ဤမှဆိုးမ
မိခင်၏အသွင် သရုပ်ဆောင်ရန်မှာ လွယ်ကူမည်မဟုတ်ဟု တွက်မိပါသည်။ ဒီဆီးဂါး
က ကျွန်မအား ဤသို့ ပြောပါသည်။ “ဒီမိန်းမကြီးရဲ့စရိုက်ကို ပေါ်အောင်
သရုပ်ဆောင်ဖို့ မလွယ်ဘူး။ မင်းက အခု ၂၆ နှစ်တောင် မပြည့်သေးဘူး။ မင်းထက်
အသက် ၁၀ နှစ်လောက်ပိုကြီးတဲ့ မိန်းမကြီးအသွင်ပေါ်အောင်လုပ်ရမှာ ဖြစ်တော့လည်း
၁၃ နှစ်အရွယ်ရှိတဲ့ သမီးကလေးရှိဦးမယ်။

ဆင်းရဲသူမကြီး၊ တစ်သက်လုံး ရိုးရိုးကုပ်ကုပ်နဲ့ လုပ်ကိုင်စားသောက်လာ
ခဲ့တယ်။ သမီးကလေးကို ကြီးပြင်းလာအောင် ကျွေးမွေး သူတံသင်လာခဲ့တယ်။
တောကျကျ ရှေးကျကျ နေခဲ့တယ်။ ပွင့်လင်းတယ်။

စစ်ကြီးဖြစ်လာတော့ စစ်ဒဏ်ခံရလို့ အသက်ထက်ပိုပြီး ရင့်ရော်လာတယ်။
ကျသွားတယ်။ ဒီနေရာမှာ မင်းကို မိတ်ကပ်တွေ ဘာတွေ မပါဘဲနဲ့ ရိုက်ရမယ်။
လယ်သူမကြီးတွေ ဝတ်သလိုပဲ ဝတ်ရမယ်။ လယ်သူမကြီးစိတ်ဓာတ် တစ်ခါတည်း
ဝင်စားလာပြီး သူတို့နေသလို၊ သူတို့ဝတ်သလို ဝတ်ရမယ်။ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်
လှချင်ပချင်လို့ မရဘူး။ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်လည်း ချုပ်တီးမထားရဘူး။ ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း
ဟောဟောခိုင်းခိုင်း ဖြစ်ရမယ်။ တစ်ခါတည်း ဒီလယ်သူမကြီးလိုပဲ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်
ထင်ထားပြီး သူ့စရိုက်တွေအားလုံး ကိုယ့်ကိုယ်ထဲက စီးဆင်းနေအောင်ကို လုပ်ရမယ်။
ဒီလိုသာလုပ်နိုင်မယ်ဆိုရင်တော့ မင်းတစ်သက်မှာ အကောင်းဆုံး သရုပ်ဆောင်ချက်
ဖြစ်မှာပဲ...”

ဤလယ်သူမ မုဆိုးမကြီး၏အသွင် သရုပ်ဆောင်ရန် ကျွန်မသည် ကျွန်မ၏ မှတ်ဉာဏ် ရေတံခါးကြီးကို ဖွင့်ချလိုက်သည်။ ဗုံးကြဲလေယာဉ်ပျံကြီးများ၊ ဗုံးမိုးများ၊ မီးရထားလိုက်ခေါင်းထဲမှညများ၊ သတ်ကြဲဖြတ်ကြဲပုံများ၊ မုဒိန်းကျင့်မှုများ၊ ငတ်ပြတ်နေသူများ စသည့် စစ်အတွင်းက ကြုံတွေ့ခဲ့ရသည့်ဖြစ်ရပ်များသည် ကျွန်မ၏ စိတ်အစဉ်တွင် တစ်ဟုန်ထိုး စီးဆင်းလာပါစေ့သည်။

ကျွန်မသည် ထိုအချိန်က အမေအား အထူးသဖြင့် အာရုံစိုက်၍ ပြန်လည် တွေးကြည့်မိသည်။ အမေ ထိတ်လန့်ကြောက်ရွံ့နေပုံ၊ စွန့်စားပုံ၊ သူ့ကိုယ်ကျိုး စွန့်မှုများ၊ ကျွန်မတို့ ညီအစ်မအား စစ်ဘေးစစ်ဒဏ်မသင့်ရန် ကာကွယ်ခဲ့ပုံများ တရားရေး ပေါ်လာပါသည်။

Two Women ဇာတ်ကား၏ ဇာတ်လမ်းအထွတ်အထိပ်သို့ ရောက်ရှိ သည့်နေရာမှာ မဟာမိတ် ဗုံးကြဲလေယာဉ်ပျံကြီးများက ကျွန်မတို့ ရွာကလေးကို ဗုံးကြဲတိုက်ခိုက်သဖြင့် ကျွန်မတို့သားအမိ ရွာမှထွက်ပြေးလာခဲ့ကြရာ ဗုံးဒဏ်ကြောင့် ပျက်စီးနေသော ဘုရားရှိခိုးကျောင်းပျက်ကြီးတစ်ခုအတွင်း ရောက်ခဲ့ကြသည်။ ထိုကျောင်းပျက်ကြီး၏ အရိပ်ထဲမှ ထွက်လာကြကာ ကျွန်မတို့ သားအမိအား အတင်းအဓမ္မ ဝိုင်း၍ မုဒိန်းကျင့်ကြသည်။

သူတို့ ထွက်ခွာသွားကြသော် သားအမိနှစ်ဦးမှာ စိတ်ရောလူပါ ပင်ပန်း နှမ်းနယ် ပုံလဲကျန်ရစ်ခဲ့ကြသည်။ အမေဖြစ်သူမှာ စစ်ကြီးတစ်လျှောက်လုံး ကာကွယ် စောင့်ရှောက်လာခဲ့ရသည့် သမီးကလေး၊ သူ့အဖို့ မျှော်လင့်အားထားခဲ့ရသည့် နောက်ဆုံး အဖိုးတန်ပစ္စည်းကလေး ယန်းကောင်းအညွန့်ကျိုးဖြစ်ရသည့်အတွက် ယူကြိုးမရ ဖြစ်ရသည့် အခန်းပင် ဖြစ်သည်။

ထိုအခန်းသည် အကောင်းဆုံး အထိမိဆုံးအခန်းဖြစ်၍ အခက်ခဲဆုံး သရုပ် ဆောင်ရမည့်အခန်း ဖြစ်ပေသည်။

ကျွန်မတို့ စရိုက်ကြပါပြီ၊ အခြားအခန်းများ ပြီးစီးခဲ့ပါပြီ၊ တစ်နေ့တွင် အထက်ဖော်ပြပါ ဇာတ်ကား၏ အမြင့်ဆုံးအခန်းကို ရိုက်ကြမည်ဖြစ်ရာ ထိုညတစ်ည လုံး ကျွန်မသည် ပေါ်ဇိုလီတွင်နေစဉ်က ကျွန်မတို့အကြောင်းများကို ပြန်ပြင်အောင် ကြိုးစားနေခဲ့ပါသည်။

ကျွန်မတို့အိမ် အောက်ထပ်နေ မော်ရိုကိုစစ်သားများ၏ ကြောက်စရာ ကောင်းပုံ၊ ညတိုင်း မူးမူးရူးရူးနှင့် ဘာတွေပြောကြသည်မသိ သူတို့ဘာသာစကား

ဖြင့် တရုန်းရုန်း တံခါးကို လာထုကာ တံခါးအဖွင့်ခိုင်းကြပုံ စသည်ကို မြင်ယောင်
လာပါသည်။

ဤကဲ့သို့ အလားတူ နောက်ကြောင်း အဖြစ်အပျက်များ ရှိခဲ့သဖြင့် သရုပ်
ဆောင်ရာတွင် လွယ်ကူချောမောဖွယ်ရှိသည်ဟု ထင်စရာဖြစ်သော်လည်း တကယ်
တမ်းကျတော့ မလွယ်ပါ။

ကျွန်မ ခံစားခဲ့ရသမျှ စစ်အတွင်းအနိဋ္ဌာရုံများသည် ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ်
ကလေးဘဝက ဖြစ်ခဲ့ပြီး ယခု သရုပ်ဆောင်ရသည်မှာ လူကြီးအဖြစ် သရုပ်ဆောင်
မည်ဆိုရာ ကလေးဘဝဖြင့် ကြောက်စိတ်ကို လူကြီး၏ကြောက်စိတ်အဖြစ်
ကူးပြောင်းရမည့်ကိစ္စမှာ ခက်ခဲလှပါသည်။

ထို့ကြောင့် အမေအကြောင်းကိုပင် တွေးကာ အမေ၏လုပ်ပုံကိုင်ပုံကိုပင်
မုန်းဆဲကြည့်မိပါသည်။ ဥပမာ ထိုအခါက မော်ရိုကိုစစ်သားများသည် ကျွန်မတို့၏
အိမ်ခန်းတံခါးကို အတင်းဖွင့်ဝင်ကြပြီး ကျွန်မကို မုဒိန်းကျင့်ကြမည် ဆိုလျှင်
အမေ မည်သို့လုပ်မည်နည်း။ အမေစိတ်ဓာတ်၊ အမေ၏ကိုယ်ကျိုးစွန့်မှု၊ အမေ၏
ကျွန်မတို့အပေါ် မေတ္တာကြီးမားမှုတို့ကို ပြန်ပြောင်းစဉ်းစားကာ အမေနှင့်တူအောင်
သရုပ်ဆောင်ရန်သာ ကျွန်မ ရှာဖွေဝင်စားထားရပါသည်။

ဤနည်းဖြင့်ပင် ကျွန်မသည် ထိုဓာတ်ကား၌ ကျွန်မ၏ အတွေ့အကြုံများ
ဖြင့် ပေါင်းစပ်ကာ မကောင်းကောင်းအောင် သရုပ်ဆောင်ခဲ့ပါ၏။ ကင်မရာ၏
နောက်မှလည်း ဒီဆီးဂါးသည် ကျွန်မ၏အမူအရာ လှုပ်ရှားမှု၊ စကားပြော အားလုံးကို
မျက်ချည်မပြတ် လိုက်လံကြည့်နေကာ ကျွန်မက တစ်ချက်ကလေး အာရုံပြောင်း
သွားသည်ဆိုလျှင် ပြန်ထိန်းပေးသည်။ ကျွန်မ၏အမူအရာ ပိုနေသည်ထင်လျှင် အလျှော့
ခိုင်းသည်။ မြင့်သည်ထင်လျှင် ချခိုင်းပြီး နိမ့်နေပြန်ကလည်း မသိမသာကလေး
မြင့်တင်ခိုင်းတတ်သည်။

ဒီဆီးဂါးနှင့် မဟုတ်ပါက ကျွန်မသည် ဤကားတွင် ယခုလောက်
ကောင်းအောင် သရုပ်ဆောင်နိုင်ကောင်းမှ ဆောင်နိုင်ကောင်းပါမည်။ ဒီဆီးဂါး၏
ကျော့စူးကား ကြီးမားလှပါပေသည်။ တစ်ခါတစ်ရံ ကျွန်မ မလုပ်ခဲ့ဖူးသော မလုပ်ရဲ
ခဲ့သော နယ်ပယ်တွင်းအထိ ခေါ်ဆောင်သွားတတ်ပါသည်။ သူ့ကျော့စူးကြောင့်ပင်
အချို့နေရာများတွင် ကျွန်မသည် လက်လွတ်စပယ် အရမ်းကားရော ရဲရဲနှင့်ပင် ပစ်ခတ်
သရုပ်ဆောင်ပစ်လိုက်ရာ အကောင်းဆုံး ဖြစ်ခဲ့ပါသည်။ တောင်ပေါ်မှ လျှောက်ဆင်းသူ
သည် တာအဝေးဆုံး ကျနိုင်သမျှ ကျအောင် လေထဲသို့ မိမိတွင်ရှိသမျှ စွမ်းအား
အားလုံးကိုပစ်သွင်းကာ မြှောက်တင်လိုက်သကဲ့သို့ပင် ဖြစ်ချေသည်။

ကျွန်မကား ဤ 'Two Women' ဇာတ်ကားမရိုက်မီက သရုပ်ဆောင်
သက်သက်မျှသာ ဖြစ်ပြီး၊ ဤဇာတ်ကားပြီးသော် ကျွန်မသည် မင်းသမီးတစ်လက်
ဖြစ်လာပါတော့သည်။

ကာလီနှင့်ကျွန်မ၏ ရောမမြို့တွင် ပြန်လည်နေကြရသည့်ဘဝသည်
ထူးဆန်းလှပါဘိ။ ကျွန်မတို့အား အမြဲတစေ စောင့်ကြပ်ကြည့်ရှုနေကြသူများ
ကလည်း ဒုနဲ့ဒေး၊ ကျွန်မ တစ်ချက်အနေမှားလိုက်လျှင် ကွီခနဲဖမ်းမည့်သူများ
ကလည်း လက်နှေးကြလိမ့်မည် မဟုတ်ပါ။

ထို့ကြောင့် ကျွန်မတို့သည် တစ်ညတွင် အမေအိမ် အိပ်လိုက်၊ နောက်တစ်ည
တွင် တခြားနေရာသို့ ပြောင်းနေလိုက်ကြဖြင့် အမြဲတမ်း ရွေ့လျားနေရသည်။
တစ်နေရာတည်းတွင် ကြာရှည်မနေရဲ၊ ဟိုအိမ်ငှားနေလိုက်ကြ၊ သည်အခန်းငှားနေ
လိုက်ကြနှင့် နေကြရသည်။ အိမ်ခန်းငှားလျှင်လည်း ကိုယ့်အာမည်ကိုယ် မသုံးရဲ
နာမည်လုံးလွှဲပေးရသည်။ တစ်ခါတစ်ရံတွင်မူ သူငယ်ချင်းများနှင့်အတူ မိုးစင်စင်
လင်းလိုက်ကြသည်။

ကျွန်မတို့အား ညစာစားပွဲ စသည်တို့က ဖိတ်ကြားကြပါလျှင် နှစ်ဦးအတူတူ
မလာရဲ တစ်ကွဲစီလာ တစ်ကွဲစီ ပြန်ကြရသည်။ ကျွန်မတို့နှစ်ယောက် တွဲလျက်သား
လူသူအမြင် မခံဝံ့ပါ။

ဤသို့ နေရသည်မှာ ရယ်စရာလည်းကောင်း၊ ပင်ပန်းလည်း ပင်ပန်းလှ
သော်လည်း ပြေးကြ လိုက်ကြနှင့် တစ်မျိုးတော့ ရင်ဖိုစရာ ဖြစ်ရသည်။ ပုံနှိုင်းပြော
ရမည်ဆိုပါက ချစ်သူနှစ်ဦးအား လင်ကြီးဖြစ်သူက သတ်မည်ဟုလိုက်သဖြင့် ပြေးရ
လွှားရပုံမျိုးနှင့် တူလှချေသည်။

မည်သို့ပင် တန်ဖိုးကြီးပါစေ၊ ထိုက်တန်လှပါ၏။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော်
ကျွန်မတို့သည် ရောမတွင် နေထိုင်ကြပြီဖြစ်သောကြောင့်ပင်၊ ကျွန်မသည် ဤမြို့ကို
ချစ်သည်၊ သူငယ်ချင်းမိတ်ဆွေသင်္ဂဟ အများအပြားကြား၌ ပြန်လည်ရောက်ရှိနေ
ရသည် မဟုတ်ပါလော။

ကာလီနှင့် တရားဝင်လက်ထပ်ရန် အရေးကား ဝေးချေးသေး၏။ ကျွန်မတို့
အပေါ် ရာဇဝတ်ကြောင်းစွဲချက်ကို မရုပ်သိမ်းသေး၊ ကာလီသည်လည်း ဥပဒေအရ
သဘောတရားအရ သူ့ဇနီးကြီးနှင့် ပြတ်ခဲခြင်းမရှိသေး၊ ကာလီ၏ ရှေ့နေများသည်

လည်း ရှေ့မတိုး နောက်မဆုတ်နိုင် ဖြစ်နေကြသည်။ ကာလိုက ကျွန်မအား ငိန်လက်စွပ်ကလေး ပေးခဲ့သည့်အချိန်မှစ၍ ရေတွက်သော် ၆ နှစ်တင်းတင်း ရှိခဲ့ လေပြီ။ ကျွန်မတို့အဖြစ်ကား အဖြေမရှိသော ပဟောဠိကဲ့သို့ပင်။

ကျွန်မသည် ညီမလေး မာရီယာအား ရိုမန်နိုမူဆိုလိုနီနှင့် လက်မထပ်ရန် တောင်းပန် ပြောဆိုခဲ့ပါသည်။ ကျွန်မသည် မူဆိုလိုနီ (ဒုတိယကမ္ဘာစစ်အတွင်းက အီတလီဗက်ဆစ်အာဏာရှင်) အမည်ကို အာဃာတရရှိ၍ မဟုတ်ပါ။ ဖခင်တွင် ရှိသော ဖြစ်ချက်များသည် သားအပေါ်တွင်လည်း ကပ်ငြိလျက်ရှိသည်ဟု ကျွန်မ မယူဆပါ။ ထို့ကြောင့် မဟုတ်ပါ။ မာရီယာ၏အကြောင်း ကျွန်မ ကောင်းကောင်း သိပါသည်။ မာရီယာကား ရိုမန်နိုထက် ချမ်းသာကြွယ်ဝသော အရာရာတွင် ဘက်နိုင်သော ယောက်ျားတစ်ဦးဦးနှင့် ရသင့်သည်ဟု ကျွန်မ ယူဆထားပါသည်။ ရိုမန်နိုသည် အရည်အချင်းရှိသော ဂျက်စ်တီးဝိုင်းမှ စန္ဒရားဆရာ ဖြစ်ပါသည်။ မာရီယာသည် သူ့ကို ဂျက်စ်ပွဲတော်တစ်ခုတွင် တွေ့ရှိ ချစ်ကြိုက်ခဲ့ခြင်းဖြစ်ရာ လူကိုကြိုက်သည်ထက် ဂီတကို မက်မောခဲ့သည်ဟု ကျွန်မ ထင်ပါသည်။

ရိုမန်နိုကား ရဲရင့်ပြတ်သားသူမဟုတ်။ သူ့စိတ်တွင် ရှုပ်ရှုပ်ထွေးထွေးဖြစ် နေပြီး ဘာမဆို တွန့်ဆုတ်တွန့်ဆုတ်နှင့် အလုပ်လုပ်သူ ဖြစ်သည်။ သူတို့၏ အတိတ်၏အရိပ်က လွှမ်းမိုးနေခြင်းကြောင့်လည်း ဖြစ်သည်။ မာရီယာနှင့်ကား သင့်လျော်သူမဟုတ်ဟု ကျွန်မထင်သည်။ ဤအတိုင်းလည်း မာရီယာက ကျွန်မအား သူ့လူကို ဘယ်လိုမြင်သလဲဟု မေးသည်တွင် ပြောလိုက်သည်။

သို့သော် မာရီယာသည် ကျွန်မပြောသည်ကို နားမထောင်ပါ။ သူက ရိုမန်နို အား လက်ထပ်ရန် သန့်ရှင်းချထားပြီးဖြစ်ရကား ဘယ်လိုပျက်ပျက် မပျက်တော့ပါ။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ သူ့ခေါင်းမာမှုသည် တစ်ခုတော့ ကောင်းပါသည်။ အခြားမဟုတ်ပါ။ သူနှင့်ပတ်သက်ပြီး ရေဂျယ်မူဆိုလိုနီအား တွေ့ရခြင်း ဖြစ်ပါ သည်။ ရေဂျယ်ကား မူဆိုလိုနီအာဏာရှင် ဘဝတစ်လျှောက်လုံး အတူနေခဲ့သည့် မူဆိုလိုနီ၏ ဇနီးပင် ဖြစ်ပါသည်။

ရေဂျယ်မူဆိုလိုနီကား ကျွန်မတစ်သက်တွင် မကြုံဖူးသော အလွန်တရာ ချောမောလှပ၍ ထူးခြားသော မိန်းမတစ်ဦး ဖြစ်ပါသည်။ သူသည် အီတလီနိုင်ငံ မြောက်ပိုင်းရှိ မြို့ကလေးတစ်မြို့တွင် တစ်ဦးတည်းနေထိုင်လျက်ရှိပါသည်။ အိုတော့ အိုပါပြီ၊ ဆံပင်ဖြူဖြူ တုန်တုန်ယင်ယင်နှင့် ဖြစ်နေပါပြီ။ သို့သော် သူ၏မျက်လုံး များမှာ အပြာရောင်ရှိပြီး မီးဖွားများ ထွက်ကျနေသကဲ့သို့ ဖူးရှုတောက်ပလှပါသည်။

အစတွင် သူက ကျွန်မအား ကြည်ဖြူပုံမရ၊ အဖိုးတန်ကားကြီးဖြင့် ရောက်လာသော ခေတ်သစ် ရုပ်ရှင်မင်းသမီးတစ်ဦးအဖြစ် နှာခေါင်းရှုံ့ချင်သလိုလို ရှိပါ၏။ သို့သော် နောက်ပိုင်းတွင်မူ ကျွန်မအား လုံးဝဥသည့် လက်ခံလာပုံရပါသည်။ နေ့လယ်စာ စားပြီးမှ ပြန်ဟုဆိုကာ အတင်းတားထားသဖြင့် သူ့မီးဖိုခန်းအတွင်း၌ ဝင် နှစ်ယောက်သား နွားကလေးသားနှင့် နေ့လယ်စာ စားခဲ့ရပါသေးသည်။

ရေဂျယ်မူဆိုလိုနီကား အဘွားကြီးဖြစ်နေပြီ ဖြစ်သော်လည်း ပျက်ပျက် လတ်လတ်နှင့် သွားလာလုပ်ကိုင်နိုင်သူ ဖြစ်သည်။ အသိဉာဏ်ပညာနှင့် ပြည့်စုံပြီး အရာရာကို ထိုးထွင်းမြင်တတ်သူ၊ လူအများကောင်းကျိုးကို သည်ပိုးလိုသူ၊ မိမိ ယုံကြည်ရာကို တိုက်ယူလိုစိတ် ပြင်းထန်နေဆဲရှိသူပင် ဖြစ်သည်ကို တွေ့ရပါသည်။

သူက အာဏာရှင် မူဆိုလိုနီအား “အာဏာရှင်ကြီး” ဟုပင် ခေါ်ပြီး မူဆိုလိုနီသည် မကောင်းသည့်လူများ၏ ဩဇာလောင်းရိပ်မိခဲ့သည်ဟုသာ ပြောပြီး မူဆိုလိုနီနှင့်ပတ်သက်၍ အခြားမည်သို့မျှ အပြစ်မပြောချေ။ သူ၏ ဘုရားခန်းထဲတွင် မူဆိုလိုနီ၏ အရိုးပြာကို တရှိတသေ သိမ်းဆည်းထားသည်။ သူသည် မူဆိုလိုနီအား အရူးအမူး ချစ်ခဲ့သည်။ ယခုထက်တိုင် မူဆိုလိုနီအပေါ် ကရုဏာစိတ်နှင့် ပြောဆို နေဆဲပင် ဖြစ်သည်။ ရေဂျယ်ကား သူ့ခင်ပွန်း မူဆိုလိုနီကဲ့သို့ ဖက်ဆစ်မဟုတ်၊ သူ မူဆိုလိုနီအား စတင်တွေ့စဉ်ကကဲ့သို့ ဆိုရှယ်လစ်ဝါဒီတစ်ဦးပင် ဖြစ်နေချေ သေးသည်။

ကျွန်မ ရေဂျယ်အား လေးစားမိသည်မှာ ပြောဖွယ်ပင် မရှိတော့၊ သူ့ခင်ပွန်း သည် မယားငယ် ကလာရာပက်တာချီနှင့်အတူ သေပွဲဝင်ခဲ့သည်။ မူဆိုလိုနီသည် မသေမိညက ကလာရာနှင့်အတူ ရှိခဲ့သည်။ နောက်တစ်နေ့မနက် အရုဏ်တက်တွင် အဖမ်းခံရပြီး လမ်းမပေါ်တွင် (အိတ်လီမျိုးချစ် တော်လှန်ရေးသမား၏ လက်ချက် ဖြင့်) စက်သေနတ်နှင့်ပစ်ပြီး အသတ်ခံခဲ့ရသည်။ ကလာရာသည် မူဆိုလိုနီရှေ့သို့ ပြေးဝင်ကာ ကျည်ဆန်များကို တားရှာခဲ့သေးသည်။

ဤသို့ ဖြစ်သည့်တိုင် ရေဂျယ်သည် မူဆိုလိုနီအား မယားငယ်နှင့်အတူ နေရမည်လားဟုဆိုကာ နာကြည်းခြင်းမရှိ၊ သူတွင် အချစ်မပျက်၊ သူ ဘယ်ဘဝ ရောက်ရောက် မေတ္တာမပျက် ချစ်လျက်သာ ရှိနေသည်။ သူတို့အကြောင်း သူတို့ အဖြစ်ကို တွေးမိပြီး သူ့လောက် ဘယ်သူမှ အချစ်မကြီးနိုင်ပြီဟု ကျွန်မ ထင်မိပါ သည်။ ကျွန်မသည် သူနှင့်အတူ စားသောက်နေရင်း သူ့ကိုကြည့်မိရာ သူသည် ဘုရားဝတ်ပြုနေသကဲ့သို့ ခေါင်းငုံ့စားနေသည်ကို တွေ့ရပါသည်။ ကျွန်မသည်

သူ့အား အလွန်လေးစားသွားမိပါသည်။ သူသည် တစ်ယောက်တည်းတည်း ဆင်းရဲ
နွမ်းပါးစွာ နေထိုင်လျက် ရှိရှာသည်။ သူ့ယောက်ျား မူဆိုလိုနီနှင့်စပ်လျဉ်း၍
သူ့ရလိုက်သည့် အမွေအနှစ်ကား မူဆိုလိုနီဆိုသည့် နာမည်ဆိုးကြီးသာပင် ရလိုက်
ခြင်း ဖြစ်သည်။ သို့တိုင်အောင် သူက အချစ်မပျက်ရှာ။

ဟရီယာ၏ အဆို

ဆိုဖီယာက ကျွန်မအား ရိုမန်နိုမူဆိုလိုနီအား မယူရန် တားပါသေးသည်။
သူက ရိုမန်နိုနှင့် ပတ်သက်၍ မေးခွန်းများ ထုတ်ပါသေးသည်။ သူက နင်လိုတာတွေ
အကုန်ပေးနိုင်မယ့်လူလား၊ သူ တစ်ကိုယ်ကောင်းစိတ် ရှိသလား၊ သူ့ကိုယ်သူသာ
စိတ်ဝင်စားတဲ့လူလား၊ နင်ယူမယ့်ယောက်ျားဟာ ဘယ်လိုလူစားမျိုး ဖြစ်ချင်သလဲ၊
ရိုမန်နိုဟာ အဲဒီလူစားမျိုးဟုတ်ရဲ့လား စသဖြင့် ဖြစ်ပါသည်။

တကယ်တော့ ကျွန်မ ရိုမန်နိုကို ယူသည်မှာ အကြောင်းနှစ်ချက် ရှိပါ
သည်။ တစ်ချက်မှာ ရိုမန်နိုနှင့် မပတ်သက်ပါ။ ပထမအချက်မှာ ကျွန်မသည်
ရိုမန်နို၏မိခင်ကို ချစ်မိခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ သူကား ကျွန်မ တွေဖူးသမျှ အလွန်
ထူးခြားသောမိန်းမကြီးတစ်ဦး ဖြစ်ပါသည်။ ဖုတ်လက်စ ကိတ်မုန့်နဲ့ သင်းသင်း
ကလေးမွေးနေသော သူ၏ ဖော်လီယာတဲအိမ်တွင် သူ့ကို ပထမစတွေ့တွေ့ခြင်း
ကျွန်မတို့နှစ်ယောက် တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး ဘဝင်ခိုက်သွားကြပါသည်။ ကျွန်မသည်
ကလေးငယ်များနှင့် အတိုးအို အဘွားအိုများကို ချစ်တတ်သူ ဖြစ်ပါသည်။ ရေဂျယ်
မူဆိုလိုနီသည် အထူးနှစ်လိုဖွယ်ကောင်းသည့် အဘွားကြီးတစ်ယောက်ပင် ဖြစ်ပါ
သည်။ သူသည် ပညာရှိသည်၊ မေတ္တာတရား အပြည့်ရှိသည်၊ သနားကြင်နာစိတ်
ရှိသည်။ သူက ကျွန်မအား “ဒီအိမ်ဟာ မင်းရဲ့အိမ်ပဲ၊ ရိုမန်နိုနဲ့ ရရ၊ မရရ ဒီအိမ်
ကတော့ မင်းအိမ်ပဲ” ဟု ပြောရှာပါသည်။

ရိုမန်နိုကား လူပျော့လူညံ့တစ်ယောက်ပင် ဖြစ်ပါသည်။ ဆိုဖီယာ၏
မေးခွန်းများကို အဖြေပေးနိုင်သူ မဟုတ်ပါ။ သူသည် ကျွန်မအား လက်ထပ်စဉ်က
မိန်းမတစ်ယောက်နှင့်ပင် ချစ်ကြိုက်နေသူ ဖြစ်ပါသည်။ ကျွန်မသည် အလွန်ငယ်
လှပါသေးသည်။ ထိုအချိန်က ကျွန်မအဖို့ အရေးကြီးဆုံးအရာမှာ သူ့နာမည်ကို
ပေးနိုင်မည့် ယောက်ျားရရေးပင် ဖြစ်ပါသည်။ ဤကမ္ဘာလောကကြီး အတွင်းတွင်
ယောက်ျားတစ်ယောက်သည် ရှိလေသည်။ ထိုယောက်ျားက ကျွန်မအား ဘုရား

ကျွန်းသို့ ခေါ်သွားကာ ဘုရားသခင်၏မျက်မှောက်တွင် ကျွန်မအား သူ၏နာမည်ကို တပ်ခွင့်ပေးလိမ့်မည်ဟူသည့် အချက်ကသာလျှင် အခြားအရာများအပေါ်တွင် လွှဲစိုင်းနေပါသည်။ ထိုအချိန်မှာပင် ဆိုဖီယာတွင် အမှုဖြစ်နေရပါသည်။ မကြာမီကို တရားရုံးတွင် လက်ထပ်ပြီး ရခဲ့သည့် ပွန်တီဟူသည့် နာမည်ကို အဖြုတ်ခံနေရပါသည်။ ကျွန်မတို့မှာ အပေးမပေါ်ဘဲ မွေးခဲ့ရသည့်ကလေးများ ဖြစ်သည့်အားလျော်စွာ ကျွန်မတို့ လင်သားရ၍ တရားဝင် မိမိတို့ခင်ပွန်းများ၏ နာမည်များကို ကျွန်မတို့၏ နာမည်အဆုံးတွင် နောက်ဆက်တွဲ တပ်ခွင့် အသုံးပြုခွင့် ရမည့်အချိန်ကိုသာ အာသားမ်းငမ်းနှင့် မျှော်လင့်နေခဲ့ကြရသူများ ဖြစ်ပါသည်။ ဆိုဖီယာတွင် သူခင်ပွန်း၏အမည်ကို တပ်ခွင့်မရဘဲ အများ၏ရှုတ်ချဖြစ်တင်ခြင်း ခံနေရရာ မည်မျှ ထိခိုက်ခံစားရလိမ့်မည်ကို တွေးကြည့်ကာ သိနိုင်ပါသည်။ ကျွန်မက ဤအချိန်တွင် ရိုမန်နီနှင့် လက်ထပ်လိုက်ခြင်းဖြင့် ယောက်ျား၏နာမည်တပ်ခွင့်ရကာ ဆိုဖီယာ၏ အသရေကို တစ်နည်းတစ်လမ်းအားဖြင့် ဆည်လိုက်နိုင်သည်သာမက ကျွန်မအတွက်လည်း အကျိုးရှိလှသည်ဟု ကျွန်မ ယူဆမိပါသည်။

မာရီယာ၏မင်္ဂလာဆောင်ကား ဆပ်ကပ်ပွဲတမျှ စည်ကားလှသည်။ ပရိသတ်ငါးထောင်ကျော်ခန့် ပါရီဒါပီးယိုးဘုရားရှိခိုးကျောင်းအတွင်း ပြွတ်သိပ်ကျပ်နေကာ အပြင်သို့ပင် လျှံထွက်သွားသည်။ ကြောက်စရာပင် ကောင်းသေးတော့။ ဓာတ်ပုံဆရာများကလည်း နေရာအနှံ့အပြား နောက်ဆုံး ရိုက်စရာမရှိ ဘုရားစင်ပင် မလွတ်တမ်း ရိုက်နေကြသည်။

ကျွန်မ နောက်မှ သိရသည်မှာ သတို့သား ရိုမန်နီသည် ဤပရိသတ်ကြီးအတွင်း တိုးရေဝင်ရောက်လာခဲ့ရာသည်တွင် မူးမေ့သွားသဖြင့် ဆရာဝန်ကို ခေါ်ပြီး နှာနှပ်ယူရသေးသည်ဆိုခြင်းပင်။ ကျွန်မကိုယ်တိုင် မမြင်လိုက်ရသော်လည်း ဖြစ်နိုင်ပါသည်။ လူကများဘိခြင်းကိုး။ ကျွန်မအဖို့တော့ အခြား ဘာမှလည်း မမြင်။ ကင်မရာဆရာများက ကျွန်မ မျက်နှာရှေ့မှ တဖျတ်ဖျတ်နှင့် ဓာတ်ပုံရိုက်နေကြရာ ကျွန်မရှေ့တွင် မီးတံတိုင်းကြီးလိုဖြစ်နေပြီး အခြား ဘာမျှ မမြင်ရတော့ပါ။ ဘာပြော၍ ဘာဆိုကြမှန်းလည်း မကြားရတော့ပါ။ ဓာတ်ပုံဆရာများ၏ တိုးရေသံ၊ နေရာလှသံ၊ အပြင်မှ လူအများက အတွင်းဝင်ရန် အော်ကြဟစ်ကြသံများက မင်္ဂလာပွဲအခမ်းအနားမှ မင်္ဂလာစကားသံများကို ဖုံးလွှမ်းနေပါသည်။

အခမ်းအနားပြီးသော် ကျွန်မသည် လူအုပ်ကြီးကြားမှ ကားရှိရာသို့ အတင်း တွန်းထိုးထွက်လာရပါသည်။ ဧည့်ခံပွဲသို့ တက်ရောက်ရန်ကား မဖြစ်နိုင်တော့၊ ကျွန်မ၏ ကားဒရိုင်ဘာအား ရောမမြို့သို့ တန်းပြန်ရန် ပြောလိုက်ရပါသည်။ ဒရိုင်ဘာ သည် လူအုပ်ကြီးကို ရှောင်၍ ကမန်းကတန်း ဘုရားရှိခိုးကျောင်းဝင်းအတွင်းမှ ထွက်လိုက်ရာ ကားကလေးတစ်စီးနှင့် ကျွန်မကားတိုက်မိပါတော့သည်။ ကြောက်စရာ ကောင်းလောက်အောင် ပြင်းထန်လှသော ကားတိုက်မှုပင်၊ ထိုကားပေါ်မှ လူရွယ်မှာ ပွဲရင်းပြီးပင် သေသွားရှာပါသည်။

ထိုနေ့က အဖြစ်အပျက်များကြောင့် ကျွန်မတွင် အချိန်ကြာမြင့်စွာ စိတ် ထိခိုက် ခံစားခဲ့ရပါသည်။

မာရီယာနှင့် ရိုမန်နိုတို့၏ အိမ်ထောင်သက်သည် ကလေးနှစ်ယောက်ရသည့် အထိသာ ခံပါသည်။ ရိုမန်နိုနှင့် ပတ်သက်၍ ကျွန်မ၏အသိမှန်ကြောင်း တွေ့ရပါ သည်။ ဤသို့ ပြောရသဖြင့်လည်း စိတ်မကောင်းပါ။ ရိုမန်နိုကား မိန်းမ မရခင်က သူ့ဘဝအတိုင်း လွတ်လွတ်လပ်လပ် ပေါ့ပေါ့တန်တန်ပင် နေခဲ့ပါသည်။ သူ့ဘဝကား မယားနှင့်လူပျိုပင်၊ များသောအားဖြင့် အိတ်လီယောက်ျားများသည် ဤနည်းနှင့် နှင် သာ ဖြစ်ပါသည်။ ယေဘုယျအားဖြင့် အိတ်လီ အမျိုးသမီးများသည် လင်ယူပြီး ဟု ဆိုက တစ်သက်လုံး အိမ်ထောင်ရက်သား ကျတော့သည်။ အမျိုးသားများကား သူတို့ သဘောတွေ့သလောက်သာ အိမ်ထောင်ကျကြသည်။ ရိုမန်နိုလည်း သူ၏ ဂျက်စ်တီးဝိုင်းနှင့်သာ လျှောက်လိုက်နေသည်။ မာရီယာတို့အား ပြန်ကြည့်သည် မဟုတ်၊ နှစ်အနည်းငယ်ကြာသော် သူတို့ အိမ်ထောင်သည် ပျက်ပြားသွားရလေ တော့သည်။

'Two Women' ဇာတ်ကားမှ ကျွန်မအား အော်စကာဆုပေးရန် ပဏာမ လှရွေးပွဲတွင် ကျွန်မအမည်ပါသည်ဟု ကြားရလျှင် ကျွန်မလည်း ဝမ်းသာအားရပင် ဟောလီးဝုဒ် အကယ်ဒမီပေးပွဲသို့ ကျွန်မကိုယ်တိုင် တက်ရောက်ဆုယူမည်ဟု ပြောလိုက်မိသည်။ ပထမတွင် ကျွန်မသည် နိုင်ငံရပ်ခြား အိတ်လီဇဘက်ကားမှ အိတ်လီဇဘက်ကားပြောဖြင့် သရုပ်ဆောင်ထားသော မင်းသမီးတစ်လက်အဖို့ အော်စကာ ဆုရနိုင်သည့် အမည်စာရင်းတွင် ထည့်သွင်းစဉ်းစားခြင်း ခံရသည် ဆိုသည်ကပင် ဝမ်းသာထူးထူးစရာ ကောင်းသည်ဟု ယူဆမိခဲ့ပါသည်။

သို့သော် ပြန်လည်တွေးကြည့်သော် ကျွန်မ မသွားသင့်ဟု ဆုံးဖြတ်လိုက် မိပါသည်။ ဤအော်စကာဆုပြိုင်ပွဲအတွက် ကျွန်မ ယှဉ်ပြိုင်ရာသူများမှာ ထိပ်သီး

ဝေးချည်း ဖြစ်သည်။ 'Breakfast At Tiffany's' မှ အော်ဒရေဟက်ဘန်း 'The Hustler' မှ ပိုင်ပါလော့ရို၊ 'Summer And Smoke' မှ ဂျရယ်ဒင်းပိတ်စ် 'Splendor In The Grass' မှ နောဘာလီဝုဒ်တို့ ဖြစ်ပါသည်။

ဤကဲ့သို့ ပြိုင်ရမည့် မင်းသမီးများက အကျော်အမော်တွေ ဖြစ်နေရုံမက အခြားအကြောင်းတစ်ခုကလည်း ရှိနေသေးသည်။ ထိုအကြောင်းက ရှင်းလှပါသည်။ အကယ်ဒမီဆု သမိုင်းစဉ်တွင် ဘယ်တုန်းကမှ နိုင်ငံခြားစကားပြော ရုပ်ရှင်မှ မင်းသမီး မင်းသားများကို မပေးဖူးသည့် အစဉ်အလာပင် ဖြစ်သည်။ အင်နာမက်နာနီသည် 'The Rose Tattoo' ဖြင့် အကယ်ဒမီ ရခဲ့သည်မှန်ပါ၏။ သို့သော် ထိုဇာတ်ကားမှာ အင်္ဂလိပ်ဘာသာဖြင့် အမေရိကန်တို့ ထုတ်လုပ်သော ဇာတ်ကား ဖြစ်ပါသည်။

ထို့ကြောင့် ကျွန်မသည် အကယ်ဒမီဆုပေးပွဲသို့ တက်ရောက်ပြီး အကဲဖြတ် လူကြီးများက နောက်ဆုံး ဆန်ခါတင်ရွေးချယ်နေကြစဉ် လူပေါင်း သန်းပေါင်း မြောက်မြားစွာ ကြည့်နေကြမည့်ဒဏ်ကို ခံနိုင်မည်မဟုတ်သဖြင့် မသွားတော့ဟု ဆုံးဖြတ်လိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။ အကယ်၍ သွားရောက်တက်ပါကလည်း ကျွန်မ အရွေးမခံရဟု ကြေညာလိုက်လျှင် ကျွန်မသည် ဝမ်းနည်းပက်လက်ဖြစ်ကာ မေ့မြော သွားပါလိမ့်မည်။ အရွေးခံရသည်၊ ဆုရသည်ဟု ကြေညာလျှင်လည်း ဝမ်းသာလုံး ဆိုပြီး မေ့ဦးမည် သေချာလှပါ၏။ ထို့ကြောင့် ကမ္ဘာကို ဖြန့်၍ မေ့မည့်အတူတူ ကိုယ့်အိမ်မှာပင် မေ့သည်က တော်ဦးမည်ဟု ကျွန်မ ဆုံးဖြတ်လိုက်ပါသည်။

ရိုးရိုးသားသား ပြောရလျှင် ကျွန်မသည် အော်စကာဆုရလိမ့်မည်ဟု မမျှော်လင့်ခဲ့ရိုး အမှန်ပင်ဖြစ်သည်။ သို့သော် မျှော်လင့်ခြင်းတည်းဟူသော 'ကိုအာ' က လှည့်စားနေသဖြင့် ကျွန်မသည် ထိုညက အိပ်၍မပျော်ပါ။ ဓာတ်ပုံဆရာ ပိုင်ယာလူဂီသည် ကျွန်မနှင့်အတူ သတင်းစောင့်ရန် ထိုညက ကျွန်မအိမ်သို့ လာ နေပါသည်။ နံနက် ၃ နာရီ (ဟောလီးဝုဒ်တွင် ညနေ ၆ နာရီ) တွင် ကျွန်မသည် အိပ်ရာဝင်ခဲ့ပါသည်။ သို့သော် မျက်လုံးများက ပိတ်၍မရ၊ နှလုံးကလည်း တခုနီးနီး ခုန်နေသဖြင့် ပိုင်ယာနှင့် စကားပြောနေရန် ဧည့်ခန်းသို့ ပြန်လာခဲ့ပါသည်။

အိတ်လီနိုင်ငံမှ ရေဒီယိုနှင့် ရုပ်မြင်သံကြားတို့က ထိုအကယ်ဒမီပေးပွဲ သတင်းကို အသံလွှင့်ခြင်း၊ ရုပ်မြင်သံကြားလွှင့်ခြင်း မပြုလုပ်ကြပါ။

နံနက် ၆ နာရီထိုးသော် ဟောလီးဝုဒ်မှ အကယ်ဒမီဆုပေးပွဲလည်း ပြီးလောက် ပါပြီ။ ကျွန်မတို့လည်း ဘာသတင်းမှ မကြားရသဖြင့် ကျွန်မ မရပြီဟု သိလိုက်

ပါသည်။ တို့ကြောင့် ဝိုင်ယာလည်း ကျွန်မအား ဝမ်းနည်းစကားပြောကြားပြီး ထပြန်သွားပါသည်။

နံနက် ၆ နာရီ ၄၅ မိနစ်တွင် တယ်လီဖုန်းသံက မြည်လာပါသည်။ ကယ်ရိုဂရုန်ထံမှ ဖြစ်ပါသည်။

“အချစ်ရေ... မင်းမကြားဖူးလား”

“ဘာကြားရမှာလဲ”

“မင်း ရတယ်လေ... အကောင်းဆုံးမင်းသမီးဆု မင်းရတယ်”

“သိပ်ဝမ်းသာတာပဲကွယ်၊ ဒါကြောင့် ပထမဆုံး သတင်းပေးတဲ့လူဖြစ်အောင် ခုဆက်လိုက်တာပဲ”

ကျွန်မသည် မေ့တော့မသွားပါ။ သို့သော် ခေါင်းထဲတွင် နောက်ကျိကျိ ဖြစ်နေပါသည်။ ကျွန်မအတွက် ဤအချိန်ကား အကြီးကျယ်ဆုံး ရင်အဖိုရဆုံး အချိန်ပါတည်း။

အချို့သော ရုပ်ရှင်သမားများက အကယ်ဒမီဆုနှင့် ဆုပေးပွဲ ရည်ရွယ်ချက်ကို နှိမ်ချ၍ ချိုးချိုးဖဲ့ဖဲ့ ပြောဆိုတတ်ကြပါသည်။ ဤအထဲတွင် ကျွန်မ မပါပါ။ မိမိ၏အလုပ်ကို ဂုဏ်ယူသော မည်သည့်အနုပညာရှင် သဘင်သည်မဆို အများက ကောင်း၏ မကောင်း၏ ဝေဖန်သုံးသပ်ချက်သည် သူ့အဖို့ အရေးတယူပြုကာ ဂရုမူရမည့် အချက်ပင် ဖြစ်ပါသည်။ ကျွန်မသည် ကျွန်မရသမျှ မည်သည့်ဆုကိုမဆို တရိုတသေ သိမ်းဆည်းထားပါသည်။ ဤအော်စကာဆုကိုလည်း အိမ်တွင် အမြတ်ဆုံးနေရာ၌သာ ထားပါသည်။ ကြာပါပြီ မာရီနိုဗာလာတွင် နေစဉ်က သူ့ခိုးများက ဤအော်စကာ ရွှေစင်ရုပ်ကို ရွှေသားဖြင့် ထုလုပ်ထားသည့်အထင်ဖြင့် ခိုးယူသွားခဲ့ဖူးပါသည်။ ကျွန်မက အကယ်ဒမီ ဆုပေးပွဲအဖွဲ့သို့ ဒေါ်လာငွေ ခြောက်ဆယ် ပို့ပြီးမှာလိုက်ရာ ရွှေစင်ရုပ်အစားတစ်ခု စာတိုက်မှ ပို့လိုက်ကြပါသည်။

ဆိုဖီယာ၏ပိင်အပြော

ကျွန်မနှင့် ဆိုဖီယာတို့၏ ဆက်ဆံရေးတွင် သူက အမေ၊ ကျွန်မက သမီး ဖြစ်နေပါသည်။ သူက အမြဲဖုန်းဆက်ပြီး ကျွန်မ နေကောင်း မကောင်း မေးတတ်ပါသည်။ ကျွန်မ စိတ်မချမ်းမသာဖြစ်နေလျှင် စိတ်ချမ်းသာအောင် လုပ်ပေးပါသည်။

ကျွန်မ တစ်ဦးတည်း ဖြစ်နေလျှင် အဖော်လာလုပ်တတ်ပါသည်။ အလွန်တော်သော သမီးပါပေ။ ညာတာထောက်ထားစိတ် ရှိလှပါသည်။ အမြဲ ချိုသာနေပါသည်။ ကျွန်မကမူ မချိုသာတတ်ပါ။ အမြဲနားလည်မှုရှိပြီး တည်ငြိမ်အေးဆေးသူလည်း ဖြစ်ပါ၏။ ကျွန်မကား ဒုက္ခပေါင်း သောင်းခြောက်ထောင်နှင့် ဖြောင်ပြောတတ် သည်။ အလွန်စိတ်တိုသည်။ ဘာမှ ပြန်မစဉ်းစားတတ်။

ဤသို့ဖြင့်ပင် ကျွန်မသည် အသက်ရှင်နေရပါသည်။ ဆိုဖီယာကလည်း နားလည်ရှာပါသည်။ ကျွန်မတွင် သူငယ်ချင်းမိတ်ဆွေ သင်္ဂဟဟုလည်း မရှိပါ။ ကျွန်မသည် ထူးဆန်းသူတစ်ဦး ဖြစ်ပါ၏။ ကျွန်မ တောင့်တသမျှ အကောင်းဟု သမျှသည် ဆိုဖီယာထံ လာ၍ဖြစ်ပါသည်။ ကျွန်မကား သူ၏ရုပ်ပုံလွှာအတွင်း နေရာသူပမာ ဖြစ်နေပါသည်။

ကျွန်မတို့နှစ်ယောက် ဆိုဖီယာ အလုပ်အကိုင် ရရေးအတွက် ရောမမြို့သို့ ပထမဆုံးအကြိမ် လာကြစဉ်က ကျွန်မတွင် အသိအကျွမ်းဟူ၍ တစ်ယောက်မျှ မရှိပါ။ သို့သော် ကျွန်မ သူနေနိုင်ရန် ပြုလုပ်နိုင်ခဲ့ပါ၏။ သူ့ကို နေရာတကာ ခေါ်သွားပါသည်။ ကျွန်မဘဝကို သူ့အတွက် မြှုပ်နှံထားပါ၏။ ရုပ်ရှင်လောကမှ လူများက ကျွန်မအား 'မာရှယ်' ဝိုင်းချုပ်ကြီးဟု ခေါ်ကြသည်။ အဘယ်ကြောင့် ဆိုသော် ဆိုဖီယာအား နောက်မှာထား၍ ကျွန်မက အမြဲ ရှေ့က နေသောကြောင့် ဖြစ်ပါသည်။ သမီးကလေး မာရီယာအား အဆိုတော် ဘဝရောက်အောင် ကျွန်မ ပို့ပေးနိုင်ခဲ့ပါ။ ကျွန်မတွင် ရှိသမျှအင်အားကို ဆိုဖီယာအတွက် အားလုံး အသုံးပြု လိုက်ပြီးဖြစ်သဖြင့် မာရီယာအတွက် ဘာမှ မကျန်တော့ပါ။ ကျွန်မ ဘယ်လိုမှ အကူအညီ မပေးနိုင်ခဲ့ပါ။

ဆိုဖီယာအတွက် ကျွန်မလုပ်ပေးခဲ့သမျှကို ကျွန်မ ပြန်လည် ခံစားရပါသည်။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် ဆိုဖီယာဖြစ်သမျှ ကျွန်မတွင်လည်း အားလုံးလာ၍ ဖြစ်ပါသည်။ ကျွန်မသည်ပင် ဆိုဖီယာဖြစ်နေချေသည်။ ဆိုဖီယာအား 'Two Women' အတွက် အော်စကာဆုပေးသော် ကျွန်မ ရလိုက်ပါသည်။ ချီးမွမ်း ဩဘာသံများသည် ကျွန်မအတွက်သာ ဖြစ်ပါသည်။

ထိုအကယ်ဒမီရွေးပွဲသည် ဆိုဖီယာက ကျွန်မအား တယ်လီဖုန်း အနီးမှ စောင့်နေရန် မှာထားပါသည်။ နံနက်စောစောအချိန်တွင် ဆိုဖီယာက သူ့အရွေး ခံရကြောင်း ဖုန်းဆက်ပါသည်။ ကျွန်မလည်း သူ့အိမ်သို့ အပြေးအလွှားသွားပါ တော့သည်။ သူ့မညီခန်းတစ်ခန်းလုံး မီးများဖြင့် ထိန်ညှိလျက် တယ်လီဗီးရှင်း

တင်မရများ၊ မိုက်ကရိုဖုန်းများ၊ သတင်းထောက်များနှင့် ရှုပ်ယှက်ခတ်နေပါသည်။ သူတို့ကား ကျွန်မအတွက်ပင် ဖြစ်ချေသည်ဟု ကျွန်မ ခံစားမိပါ၏။ ဆိုဖီယာက ကျွန်မအား သူ့ဘဝအစိတ်အပိုင်း တစ်ခုဖြစ်အောင် လုပ်ခဲ့သောကြောင့်ပင် ဖြစ်ပါ၏။ သူ့ဘဝရောင်ပြန်ဟပ်သည့်အတွင်းတွင်ပင် ကျွန်မ နေပါသည်။ ဤသို့ နေရသဖြင့် လည်း ကျွန်မ ကျေနပ်မိပါသည်။

အမေကား သူ ဂရိတာကါဘိုပြိုင်ပွဲကို နိုင်ခဲ့ပြီးမှ ဟောလီးဝုဒ်သို့ မသွားခဲ့ရသဖြင့် ရုပ်ရှင်မင်းသမီး မဖြစ်ခဲ့ရဟု အမြဲဘာသာ ပြောဆိုပြီး ယူကူးမရ ဖြစ်နေတတ်ပါသည်။ သို့သော်လည်း အမေသည် သည်းခံစိတ်၊ စိတ်ဝင်စားစိတ်၊ ရုပ်ရှင်မင်းသမီးဖြစ်လိုစိတ် ခွဲမျိုးရှိပါ့မလားဟု သံသယ ဖြစ်မိပါသည်။ ကျွန်မကဲ့သို့လည်း သရုပ်ဆောင်အလုပ်ကို ဝါသနာပါမှ ပါရဲလားဟု တွေးမိပါသည်။ သူကား ကျွန်မကိုယ်မှတစ်ဆင့်သာ ရုပ်ရှင်မင်းသမီး ဖြစ်ခဲ့ရရှာပါသည်။ ကျွန်မအပေါ် အမေ၏ ကျေးဇူးကား ကြီးမားလှပါသည်။ ကျွန်မဘဝအစကတည်းက ကျွန်မတွင် မရှိသော အင်အားကို သူက ပေးပါသည်။ သူကား ကျွန်မ၏ ပါးစပ်၊ ကျွန်မက ရှက်သဖြင့် နှုတ်မရဲတိုင်း အမေကသာ ပြောချလေ့ရှိပါသည်။ အမေသည် ကျွန်မ၏ ခြေထောက်၊ ကျွန်မ မောပန်းနွမ်းလျှင် ရှေ့သို့ မတိုးနိုင်တိုင်း အမေကသာ ရှေ့တိုးလှမ်းခဲ့ပါသည်။ ကျွန်မ၏ သတ္တိ၊ မျှော်လင့်ချက် မရှိဟုဆိုကာ ကျွန်မ လှည့်ပြန်ရမည်ပြုတိုင်း အမေ၏ သတ္တိဖြင့် ပြန်လှည့်ရင်ဆိုင်ကာ မရမနေ အလုပ်ရှာဖွေပေးခဲ့ပါသည်။

ကျွန်မ အမေ၏စရိုက်အချို့ကို ဆက်ခံရရှိထားပါသည်။ အထူးသဖြင့် အမေ၏ စိတ်ပြောင်းမြန်မှုပင် ဖြစ်ပါ၏။ သို့သော် ကျွန်မနှင့် မတူသည့်အချက်မှာ အမေသည် သူ့စိတ်ထဲတွင် ပေါ်လာသမျှ သူထင်လျှင်ထင်သလို မကွယ်မထောက်ဘဲ ဒီးဒီးဒေါက်ဒေါက် ပြောချတတ်ပါသည်။ ဥပမာ-လူတစ်ယောက်ကို မကြိုက်လျှင် မကြိုက်ဟု ပြောရုံသာမက ဘာကြောင့် မကြိုက်ရသည်ကိုပါ ခြင်းချန်မထားဘဲ ပွင့်ပြောချတတ်ပါသည်။ ကျွန်မမှာမှ သည်လိုတော့ မဟုတ်ပါ။ အမေလိုသာ ဟောဟောဒိုင်းဒိုင်း ပြောရမည်ဆိုပါက ကျွန်မနှင့်အတူ အလုပ်လုပ်ရသူများ ရူးကုန်မည်။ ထို့ကြောင့် မကျေနပ် ဖြစ်ပါကလည်း စိတ်ထဲ မြိုသိပ်ထားပြီး မျက်နှာတွင် မပေါ်စေရန် ဖုံးဖိထားတတ်သည်။ အစကမူ မရပါ။ ကိုယ့်စိတ်ကိုယ်ကို နေ့နည်းချိုးနှိမ်ထားရပါ၏။ ကြာသော် အကျင့်ရလာပြီး နေတတ်လာပါသည်။

ကာလီနှင့် အမေသည် အသက်အတူတူပင် ဖြစ်ပါသည်။ သူတို့နှစ်ယောက်ကို ကျွန်မ စဉ်းစားမိတိုင်း ထူးဆန်းသလိုဖြစ်နေပါ၏။ သူတို့အချင်းချင်း တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် ဘယ်လို သဘောထားကြသည်ကို ကျွန်မ မသိနိုင်ပါ။ သူတို့နှစ်ဦးတွေကြလျှင် စကားနှစ်လုံးပြည့်အောင်ပင် မပြောကြပါ။ တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး မနေတတ် မထိုင်တတ် ဖြစ်နေတတ်ကြပါသည်။ ဤသို့ ဖြစ်ရသည်မှာ အမေသည် ကျွန်မတို့နှင့် အတူမနေသဖြင့်လည်းကောင်း၊ ကာလီကိုယ်တိုင်ကလည်း ဗီဇကိုက ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်သာ ဂရုစိုက်တတ်သူ ဖြစ်ခြင်းကြောင့်လည်းကောင်း ဖြစ်ပေမည်။ သို့သော် သူတို့နှစ်ယောက်စလုံးက ကျွန်မကို ပြောပြချက်အရ တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး လေးစားကြသည်ဟု သိရပါသည်။ ဒါပဲ အရေးကြီးသည် မဟုတ်ပါလော။

မာရီယာ

ကျွန်မ သီချင်းဆို ဝါသနာပါသည်။ ကျွန်မ ၅ နှစ်သမီးကတည်းက ပွဲလယ်ထွက်ပြီး သီချင်းဆိုခဲ့ရာ အများကပင် ကျွန်မ၏အသံနှင့် ဟန်အမူအရာကို သဘောကျကြပါသည်။ သို့သော် ကျွန်မမှာ အဆိုတော်ဖြစ်ရန် ကံစာတာပါမလာ၍ လားမသိ အဆိုတော် ဖြစ်မလာပါ။ ကျွန်မ အီတလီတွင်လည်း အဆိုတော်ဖြစ်ရန် ကြိုးစားခဲ့ဖူးပါသည်။ အီတလီတွင် အမေရိကန်သီချင်းများနှင့် အီတလီသံသီချင်းများ သီဆိုခဲ့ဖူးပါသည်။ အီတလီသီချင်းများက ခံစားချက်အပြည့်ပါသည်။ စာသားများလည်း ကောင်းလှသဖြင့် ကျွန်မ ပို၍ နှစ်သက်ပါသည်။

အမေရိကန်တွင် ကျွန်မ အဆိုတော်ဖြစ်လာဖို့ အခွင့်အရေးပေါ်ဖူးပါသည်။ သို့သော် ထိုအခွင့်အရေးကို ကျွန်မ ပေါ့ပေါ့ပင် လုပ်ခဲ့မိသဖြင့် အဆိုတော် ဖြစ်မလာခဲ့ပါ။

ဟောလီးဝုဒ်တွင် ဆိုဖီယာနှင့်နေစဉ်က တစ်ည ဆိုဖီယာက ကျွန်မအား ပါတီတစ်ခုသို့ ခေါ်သွားရာ ဖရန်စီနိုကြာလည်း ထိုပွဲသို့ ရောက်နေပါသည်။ ကျွန်မသည် ဖရန်အား စပိန်ပြည်တွင် ဆိုဖီယာ 'The Pride and the Passion' စာတ်ကား ရိုက်ကူးစဉ်က တွေ့ခဲ့ဖူးပါသည်။ ကျွန်မအပေါ် အလွန်ကောင်းခဲ့ပြီး ခင်မင်လှပါသည်။ ထိုပါတီပွဲတွင် ကျွန်မသည် ရှန်ပိန်အရက် တော်တော်များများ သောက်မိပါသည်။ သောက်မိပြီလားဆိုလျှင်လည်း အဆီးအတားမရှိ လွတ်တတ်ပါ၏။

စိန်တြာအား သီချင်းဆိုရန် ခိုင်းကြရာ စိန်တြာက သီချင်းဆိုပါသည်။ စိန်တြာနှင့်အတူ ဝင်ပြီး သီချင်းဆိုသူမှာ အဘယ်သူဟု ထင်ပါသနည်း။ အခြားသူ ဟုတ်ပါရိုးလား ကျွန်မပင် ဖြစ်ပါသည်။ နောက်တွင် ကျွန်မ၏အသံက စိန်တြာ၏ အသံထဲ ဝင်ရှုပ်သလိုဖြစ်နေမှန်း သိရပါသည်။ သို့သော် စိန်တြာက ကောင်းလှပါသည်။ ဘာမှမပြောဘဲ ဆက်ဆိုရန်ပင် တိုက်တွန်းနေသဖြင့် ကျွန်မလည်း သူနှင့် အတူတွဲ၍ သီချင်းအတော်များများ ဆိုမိပါသည်။

နောက်တစ်နေ့ရောက်သော် စိန်တြာက ဆိုဖီယာအား ကျွန်မ၏အသံသည် ထိပ်တန်းအဆိုတော်များ၏ အသံနီးနီးရှိသည်။ အသံမိနိုင်သည်။ သူက အဆိုတော် ဖြစ်အောင် လုပ်ပေးမည်။ တာဝန်ခံသည်ဟု ပြောလာသည်။ စိန်တြာက ပြောလည်း ပြောပြီး ကျွန်မအား အသံပြရာတွင် အလွန်တော်သော ဆရာတစ်ဦးထံ အပ်နှံပေးပါသည်။ ကျွန်မကသာ ဆက်၍ လေ့ကျင့်သင်ကြားပါက စိန်တြာအုပ်စုဝင်တစ်ဦး ဖြစ်ကာ ကျွန်မသည် နာမည်ကျော် အဆိုတော်တစ်ဦး ဖြစ်လာနိုင်ပါသည်။ သို့သော်လည်း ကျွန်မမှာ အိမ်ကို လွမ်းလှပြီဖြစ်၍ အလုပ်မဖြစ်ပါ။

ကျွန်မတို့ အိတ်လီလူမျိုးများ အထူးသဖြင့် နေပဲလ်နယ်သားများသည် ဇာတိချက်ကြွေ ကိုယ့်ရပ်မြေကို အလွမ်းကြီးသူများ ဖြစ်ပါသည်။ ထိုအချိန်က အမေကလည်း ရောမမြို့မှနေပြီး မကြာခဏ စာရေးသားပြီး ခေါ်နေပါသည်။ ဤကဲ့သို့ အိမ်ကိုလွမ်းသည်က တစ်ကြောင်း၊ အမေက လွမ်းခေါ်နေသည်ကလည်း အခြားအကြောင်းတစ်ကြောင်းပင် ဖြစ်သော်လည်း တကယ်တော့ ကျွန်မသည် အမြဲတမ်းချစ်နေချင်သူ၊ အမြဲတမ်းချစ်နေရမှဖြစ်သူ ဖြစ်ရကား ဟောလီးဝုဒ်တွင် ကျွန်မမှာ အချစ်ကင်းမဲ့နေသဖြင့် ကျွန်မ နေ၍မရပါ။

ထို့ကြောင့် ကျွန်မသည် စိန်တြာ တာဝန်ခံလုပ်ပေးရာသော အဆိုတော်ဖြစ်ရေးကို စွန့်ပစ်ပြီး ရောမသို့ ပြန်ပြေးလာခဲ့ပါတော့သည်။ ရောမရောက်သည် ဆိုသည့် တစ်ပြိုင်နက် အချစ်တွေ့ပြီး လက်ထပ်လိုက်ပါတော့သည်။

သို့သော် ထိုအဖြစ်ကို ပြန်ကြည့်လျှင် ကျွန်မမှာ ကျွန်မ၏ စိတ်ဓာတ်ဖြင့် အဆိုတော်တာဝန်နှင့် အသက်မွေးဝမ်းကျောင်းပြုရန် ခိုင်မာသော သဒ္ဓါဌာန်ချနိုင်စွမ်း ရှိသည်မဟုတ်ပါ။ ကျွန်မသည် ဆိုဖီယာ မည်သို့မည်ပုံ ရုန်းကန်လှုပ်ရှားရသည်ကို တွေ့နေရသူ ဖြစ်ပါ၏။ ဆိုဖီယာသည် အတိုက်အခိုက်များ၊ အနစ်နာခံမှု၊ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ယုံကြည်မှု၊ စိတ်ဝင်စားမှု စသဖြင့် အခက်အခဲ အမျိုးမျိုးကို ကျော်လွှား

တွန်းလှန်ပြီးမှ မင်းသမီးဘဝကို ရရှိခဲ့သူ ဖြစ်သည်။ ကျွန်မတွင် ဆိုဖီယာလောက် ပြင်းထန်သော ဇွဲလုံ့လရှိသူ မဟုတ်ပါ။

အနုပညာသမားဟူသည် အလွန်ထူးခြားသူ၊ ရည်မှန်းချက်ပြင်းပြသူ ဖြစ်ရပါသည်။ အရည်အချင်းရှိရုံနှင့် မပြီး၊ အရည်အချင်းသည် စိန်ရိုင်းသာဖြစ်ပြီး ထိုစိန်ရိုင်းကို ဖြတ်တောက်တိုက်ခွတ် ပွတ်သပ်သွေးယူ အချောကိုင်ပြီး တပျတ်ပျတ် တောက်ပနေအောင် ကြီးမားသော အဓိပတိစိတ်၊ ယုံကြည်ချက်၊ ဇွဲလုံ့လများနှင့် ပြုလုပ်မှ ရည်မှန်းချက်ပန်းတိုင်တည်း ဟူသော စိန်ကောင်းတစ်ပွင့်အဖြစ်သို့ ရောက်နိုင်ပါသည်။

ဆိုဖီယာသည် သူ့အောင်မြင်မှု ရလာသော်လည်း အမေနှင့် ကျွန်မတို့သည် မိမိတို့ ရနိုင်သည့်ဘဝရပ်တည်မှု လမ်းကြောင်းများပေါ်မှ ဆင်းသက်ခဲ့ရသည်ကို မေ့ပျောက်မထားဘဲ ကျွန်မတို့ ဆုံးရှုံးမှုကို လျော်ကြေးပေးသည့် အနေဖြင့် ကျွန်မနှင့် အမေအား သူခံစားသမျှကို ခံစားစေပါသည်။ ကျွန်မကိုဆိုလျှင် သူ ရုပ်ရှင်ရိုက်သွားရာသို့ အမြဲခေါ်သည်။ သူ့လျှို့ဝှက်ချက်၊ သူ့စိတ်ကူး၊ သူ့စိတ်ထိခိုက်မှုမှအစ အကုန်လုံး ကျွန်မအား အသိပေးသည်။ တစ်နည်းအားဖြင့် ကျွန်မအား သူ၏ တိုးတက်သော ဘဝ၏အစိတ်အပိုင်းတစ်ခု ဖြစ်နေစေသည်။ ထို့ကြောင့်လည်း ကျွန်မသည် ဆိုဖီယာနှင့် ထပ်တူထပ်မျှ ခံစားလာရပြီး ဆိုဖီယာ အော်စကာဆုရသည် ညက ထိုဆုသည် ကျွန်မအား ပေးသည်ဟုပင် ထင်မှတ်ခံစားမိခဲ့ရပါသည်။

တယ်လီဖုန်းလာသည်၊ ကာလို ဖြစ်ပါ၏။

“မာရီလင်မွန်ရိုးအကြောင်း ကြားပြီးပြီလား”

“ဟင့်အင်း မကြားသေးဘူး”

ခေတ္တမျှငြိမ်နေပြီး ကာလိုက၊

“သူ သိပ်နေမကောင်းပြန်နေတယ်”

ဟု ဆက်၍ပြောပါသည်။ ကာလိုသည် ကျွန်မက မာရီလင်မွန်ရိုး အား အလွန်လေးစား ကြည်ညိုကြောင်း၊ မာရီလင်အား ကျွန်မက တစ်ခါမျှ လူချင်းမဆုံးသော်လည်း ကျွန်မ အစ်မတစ်ယောက်လို ချစ်ကြောင်းသိပါသည်။ ကျွန်မနှင့်သူနှင့် တူတွန်းလှပါသည်။ နှစ်ဦးစလုံး ပြာပုံမှတက်လာရသူများ ဖြစ်ပါသည်။

“အခြေအနေကတော့ စိုးရိမ်စရာပဲကွယ်”

ဟု ကာလိုက ဆက်ပြောနေပါသည်။

“ဒါပဲပြောချင်လို့ ဖုန်းဆက်တာလား ပြောစပ်ပါ။ ဘာဖြစ်တာလဲလို့”

ကာလိုသည် ကျွန်မအား စိတ်သောက ရောက်မည်စိုး၍ သတင်းဆိုးများ မပြောချင်ပါ။ သူပြောရတော့မည်ဆိုကလည်း သာယာညှင်းပျောင်းစွာနှင့် လှည့်ပတ်၍သာ ပြောတတ်ပါသည်။ ယခုသတင်းမှာ ကျွန်မအား အလွန်စိတ်ထိခိုက်မည်ကို သိပါသည်။ နောက်ဆုံးတွင်သူက-

“ဒီလိုပါကွယ်၊ အမှန်အတိုင်းပြောရရင်တော့ သူ... ဆုံးပြီကွဲ့”

“ဘုရား... ဘုရား”

မာရီလင်ကား မရှိတော့ပြီ၊ ကျွန်မသည် သူ့အကြောင်း ဖတ်ရသမျှ၊ သူ့ကားများ ကြည့်ရသမျှ၊ သူ့ဓာတ်ပုံများမှ သူ့ကို ရင်းရင်းနှီးနှီး သိနေရပါသည်။ သူနှင့် အားကစားသမား ဂျီဒီမက်ဂီရို၊ သူနှင့် ပညာတတ်ပုဂ္ဂိုလ် အာသာမီလာအပြင် အခြားသူများနှင့်ဆိုသော ကောလာဟလ သတင်းပေါင်းစုံကို ကျွန်မ ကြားသိနေပါသည်။

သို့သော် မာရီလင်သည် အချိန်ကြာမြင့်စွာ တစ်ဦးတည်းနေခဲ့သည်။ အထီးကျန် ဖြစ်ခဲ့သည်။ ဤအထီးကျန်ဘဝကပင် သူ့ကိုယ်သူ အဆုံးစီရင်သွားစေသည် ဟု ကျွန်မ ယုံကြည်ပါသည်။ သူ့ကား မရောက်လာသည့်ချစ်သူကို စောင့်နေသည်လည်း ဖြစ်ပေမည်။ ပြင်းပြင်းပြပြ အချစ်ခံလိုသည်။ အယုအယ ခံလိုသည်။ သို့သော် ဘယ်သူထံကမှ တယုတယ ချစ်ခင်မှုရမည်ဟု သူ့တွင် မျှော်လင့်စရာ မရှိ။

သူ၏မျက်နှာက ဖြူဖပ်ဖြူရော်ဖြစ်ပြီး အိပ်ရာထဲတွင် တစ်ဦးတည်းတည်း သေဆုံးနေပုံကို မြင်ယောင်လာကာ ကျွန်မ ငိုမိပါတော့သည်။ တကယ်တော့ သူသည် ဟန်ဆောင်နေခြင်းသာ ဖြစ်ပေသည်။

လူ၏ လိင်စိတ်ကြွဖွယ် ဓာတ်ပုံများသည် များသောအားဖြင့် ဖန်တီးယူထားသော ပုံများသာ ဖြစ်ပါ၏။ သို့သော် ကာလီဖိုးနီးယား ပင်လယ်ကမ်းခြေတွင် ရိုက်ထားသော သူ့ပုံအချို့မှာမူ တကယ်ကောင်းသော ပုံများ ဖြစ်ပါသည်။ မိတ်ကပ်မရှိ၊ အဆင်အပြင် မရှိ၊ လိင်ပုံဖြစ်အောင်လည်း ပြုပြင်ဖန်တီးထားခြင်း မရှိဘဲ ရိုးရိုးယဉ်ယဉ်ကလေးနှင့် သူ့နဂါးအတိုင်း ရိုက်ထားသည့်ပုံများ ဖြစ်ပါသည်။ သူ့ကား တကယ်ပင် လှပချောမောသူ ဖြစ်ပါ၏။ သို့သော် ထိုပုံများတွင်ပင် သူ၏ တစ်ကိုယ်ရေ တစ်ကာယ အထီးကျန်အဖော်မဲ့ဘဝကို ဖော်ပြနေပါသည်။

မာရီလင်ကား မွေးကတည်းက သူ့တစ်ဦးတည်း ရပ်တည်လာခဲ့ရရာ သေသည် အထိပင် ဖြစ်သည်ဟု ကျွန်မ ထင်ပါသည်။ သူ့သေသည်တွင် အချို့က

မာရီလင်သည် သူ့ကိုသူ အိုမင်းရင့်ရော်လာပြီဟု ထင်နေသဖြင့် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် သတ်သေသွားသည်ဟု ယုံကြည်နေကြသည်။ ကျွန်မကတော့ ဤသို့ မယုံကြည်ပါ။ မာရီလင်သည် သူငယ်ချင်းမိတ်ဆွေ မရှိ၊ တစ်ဦးတည်းတည်း နေရသည့်ဒဏ်ထို မခံနိုင်သည့်အဆုံး၌ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် အဆုံးစီရင်သွားသည်ဟုသာ ယုံကြည်မိပါ သည်။

သူ့ဘဝကား မျှော်လင့်ချက် ကင်းလှပါ၏။ ဤလောကကြီးက သူ့ဘဝကို ကုန်ခန်းသွားစေခဲ့ပါသည်။ မျှောတွယ်သလို တွယ်ကပ်လိုက်ပါနေကြသော သတင်း စာသမားများ၊ သူ့ခံစားချက်များကိုသာ ယူငင်ပြေးကြပြီး သူ့ကို ဘာမှ ပြန်မပေးခဲ့ ကြသည့်ယောက်ျားများ၊ သူ့အား ကမ္ဘာပုရိသယောက်ျားများအတွက် ကမ္ဘာလိင်ဆွယ် မယ်ကလေးအသွင် အမြဲဖြစ်နေစေရမည်ဟူသော အတင်းအကြပ် တရစပ် တောင်းဆို နေမှုများဖြင့်သာ သူ့ဘဝတွင် ပြည့်နှက်နေသည်။ သူ့မများလည်း ဤလိင်ကိစ္စ အတွက်သာ သူတို့အလိုကျ ပြောရာပြောကြောင်း ဟန်ဆောင်၍ ပေးခဲ့ရသည်။ သူ့ကိုယ်သူ လိင်မယ်ကလေးအဖြစ် ဟန်ဆောင်ကောင်းကောင်းနှင့် ဟန်ဆောင် နေခဲ့ရရှာသည်။ တကယ်တော့ သူသည် ဟန်ဆောင်နေစရာပင် မလိုပါ။ ဟန်မဆောင် ဘဲနှင့်ပင် သူသည် လိင်သား ကျနေသူ ဖြစ်ပါ၏။ သူ့ကိုယ်သူကား မသိရှာပါပေ။

ဤလိင်ကိစ္စသည် လုပ်ယူရသည့်ကိစ္စ မဟုတ်ပါ။ ပင်ကိုယ် အရည်အသွေး တစ်ရပ်သာ ဖြစ်သည်ဟု ကျွန်မ ယူဆပါသည်။ လူအများသည် ကျွန်မအားလည်း လိင်မယ်တစ်ဦးအဖြစ် မြင်ကြပါသည်။ ကျွန်မ ပါဝင်ရသော လိင်နှင့်ပတ်သက် သည့် ဇာတ်ကားများကို ကြည့်ပြီး ဤသို့ မြင်ကြခြင်းလည်း ဖြစ်ပါသည်။ ကျွန်မ ကမူ ဤကဲ့သို့သော ဇာတ်ကားများ ရိုက်မည်ဆိုလျှင် 'ကဲ ဆိုဖီယာ လိင်ကိစ္စ မီးပွင့်သွားအောင် ကြိတ်လိုက်စမ်း'ဟု ကျွန်မကိုယ်ကိုကျွန်မ ဘယ်တုန်းကမှ မပြောဖူးခဲ့။ မည်သို့ မည်ပုံလုပ်ရမည်ဟုလည်း စိတ်ကူးမရှိခဲ့။ ကျွန်မ ဘယ်ပုံဘယ်နည်း သရုပ်ဆောင်သွားသည်ကိုလည်း ပြောမပြတတ်ပါ။ ကျွန်မသည် ဤလိုကားမျိုးတွင် ဤလိုစရိုက်မျိုးသည် ဤလိုတော့ ဖြစ်တန်ကောင်းရဲ့ဟု ကျွန်မ စိတ်ကူးနှင့် ကျွန်မ ရိုးရိုးကလေး သရုပ်ဆောင်ပြသွားခြင်းသာ ဖြစ်ပါသည်။

ကျွန်မ ထင်ပါသည်။ လိင်ကိစ္စမပေါ်ပေါ်အောင် ဤကိစ္စ သက်သက်ကိုသာ ကရစိုက်ပြီး သရုပ်ဆောင်ကြမည်ဆိုလျှင် ပရိသတ်အမြင်တွင် တကယ် မဟုတ် အတုလုပ်နေကြမှန်း သိသာသွားနိုင်ပါသည်။ ဤသို့ အမူအရာပိုများကို တွေ့ရလျှင် ပရိသတ်က လက်မခံလိုကြပါ။ ဤအရာသည် မိမိ၏ကိုယ်တွင်း၌ ရှိနေသည့်

သဘာဝအရသာ ဖြစ်ပါသည်။ မရှိဟုဆိုလျှင်လည်း ဘယ်နည်းနှင့်မျှ လုပ်ယူ၍ ခေပါ။ ဤကိစ္စအတွက် မိမိပိုင်ရင်သားသည် လည်းကောင်း၊ တင်ပါးသည် လည်းကောင်း၊ နှုတ်ခမ်းကလေး စုနေပုံသည်လည်းကောင်း ဘာမှမဆိုင်ပါ။ နဂိုရှိမှ နဂိုင်းထွက်သည်ဆိုသလို ပင်ကိုယ်သဘာဝကိုက လိင်သဘော ပေါ်နေရမည်သာ ဖြစ်ပါသည်။

မာရီလင်သည် မင်းသမီးအဖြစ် အရည်အချင်းလည်းရှိ၊ ဆွတ်ပျံ့ဖွယ် ကောင်းသော ဓာတ်ခံလိင် သဘောသဘာဝကလည်း ရှိနေသူ ဖြစ်ပါသည်။ မည်သူ တစ်ဦးတစ်ယောက်ကမှ မင်းသမီးတစ်လက်အား မည်ကဲ့သို့ လိင်သဘောရှိရမည်။ ပုရိသယောက်ျားတို့ စွဲမက်အောင် မည်သို့ သရုပ်ဆောင်ရမည်ဟု သင်ပြ၍ရသည် မဟုတ်။ မင်းသမီး ဂျိမ်းမင်းစဖီး ကိုကြည့်ပါ။ သူသည် ကိုယ်လုံးကိုယ်ပေါက် တောင့်ပါသည်။ သို့သော် သူကား မာရီလင် ရုပ်ပြောင်သာ အများဆုံး ဖြစ်နိုင်သူ ဖြစ်ချေသည်။

ကျွန်မ ရိုက်ကွင်းပေါ်တွင် မိမိရိုက်ရသည့် ဇာတ်ကွက်ဇာတ်ဝင်ခန်းနှင့် စပ်လျဉ်း၍ ဖြစ်ပေါ်လာသော ခံစားချက်အပေါ် မူတည်၍ မိမိစိတ်ကူးစိတ်သန်း အရ ဖြစ်နိုင်ရာကို သရုပ်ဆောင်ပါသည်။ အကယ်၍ ဇာတ်ကွက်အရ ယောက်ျား ဖြစ်သူအား မြူဆွယ်ရန်လိုအပ်သည်ဆိုပါက ကျွန်မသည် ထိုပုရိသတို့ ညွတ်ရွေလာ အောင် ပြုနိုင်ပါသည်။ ကျွန်မအဖို့ အလှည့်အပတ်၊ ထွင်လုံးဖန်လုံးတွေ လုပ်နေစရာ မလို၊ ကျွန်မသဘာဝအတိုင်း ကျွန်မစွမ်းဆောင်နိုင်သူ ဖြစ်ပါ၏။

A Special Day ဇာတ်ကားတွင် မက်စထရော်နီအား ကျွန်မက မြူဆွယ် ပြားယောင်းရမည့်အခန်း ရိုက်ရပါသည်။ မက်စထရော်နီက နပုလွင်အဖြစ် သရုပ် ဆောင်ရပါသည်။ ဤအခန်းမှာလည်း ဇာတ်ကား၏အရှိန်အမြင့်ဆုံးအခန်း ဖြစ်ပါ၏။ ကျွန်မသည် ထိုအခန်းကို မည်သို့ သရုပ်ဆောင်ရပါမလဲဟု ထိုအခန်း မရိုက်ရမီ ရက်သတ္တပတ်များစွာကပင် စဉ်းစားတွေးတောကာ ပြင်ဆင်ခဲ့ပါသည်။

တကယ်ရိုက်ရသည့်နေ့ ရိုက်ကွင်းပေါ်ရောက်သော် ကျွန်မသည် မိမိကိုယ် ကိုမိမိ ထိုနပုလွင်၏ ဇနီးမယားအဖြစ် ပယ်ပယ်နယ်နယ် အတင်းတရကြမ်း ပြားယောင်း မြူဆွယ်တော့သည်။ အတုအယောင်မျှမဟုတ်ပါ။ စိတ်ပါလက်ပါ သရုပ်ဆောင်လိုက်ရာ ကျွန်မ၏စိတ်ထဲတွင် ထိုအချိန် ထိုခဏ၌ တကယ်လိုလိုပင် ထင်လိုက်မိပါတော့သည်။

မာရီလင်ကား သူ့သရုပ်ဆောင်မှုများကို ဤသို့ သုံးသပ်ချင်မှ သုံးသပ်ခဲ့လေ
 လိမ့်မည်။ သူကား သူ့အလိုအလျောက်ပင် ရိုးရိုးသားသား သရုပ်ဆောင်ခဲ့သူ ဖြစ်
 ပါ၏။ သို့သော် သူသည် သူ့အလုပ်မှလည်းကောင်း၊ အခြားသော အရာများမှ
 လည်းကောင်း ပျော်ရွှင်ကျေနပ်မှု ရခဲ့ပုံမရ။ အကယ်၍သူသည် အသက် ၁၇ နှစ်
 ခန့်အရွယ်၌ ကျွန်မက ကာလိုကို တွေ့ခဲ့သလို သူ့တွင်လည်း အပေလိုလူစားဖွဲ့
 နှင့် တွေ့ခဲ့ပါက ထိုသူသည် သူ၏ ကယ်တင်ရှင်ဖြစ်ကောင်း ဖြစ်ပေလိမ့်မည်။
 သူ့ဘဝဇာတ်သိမ်းချိန်ဝယ် သူသည် အပယ်ခံ အထီးကျန်ဘဝရောက်ကာ လောကကြီး
 တစ်ခုလုံးနှင့် အဆက်ပြတ်ကာ နောက်ဆုံးအဆုံးစွန်သော လွတ်မြောက်ရာဘဝသို့
 သူ့ဘာသာသူ ရွေးချယ်သွားခြင်း ဖြစ်လေသည်။

သူကား ကျွန်မ၏ အစ်မတစ်ဦးပါပေ။ ကျွန်မသည် သူနှင့် လူချင်းတွေ့ဆုံ
 ရင်းနှီးခဲ့ပါက ကောင်းလေစွ။

သို့သော် ထိုနေ့ထိုရက်က ရောမတွင် သူသည် ဝမ်းနည်းကြေကွဲဖွယ်
 ကွယ်လွန်အနိစ္စရောက်ခဲ့လေပြီ။

ကျွန်မ မှောင်ကြီးမည်းမည်းထဲတွင်ထိုင်ကာ သူ့ကို တာသင့်ကြွေးမိပါသည်။
 ကျွန်မ၏မျက်စိသည်ကား ကျွန်မ လေးစားရသော ဤမိန်းမအတွက် အမှတ်တရ
 လွမ်းမျက်ရှည်များပါတည်း။

အခန်း (၁၄)

'Yesterday, Today and Tomorrow' ဟာသဇာတ်ကားတွင် ဒါရိုက်တာ ဒီဆီးဂါးက ကျွန်မအား ယောက်ျားဖြစ်သူထ၍ ခွေးအူသလို အူရလောက်အောင် မြူဆွယ်ရမည်။ ကျွန်မကို ခုနစ်လွှာချွတ်မယ်အဖြစ် ရိုက်ကူးမည်ဟု ဆိုပါသည်။

“နေပါဦး... ကျွန်မကမှ ခုနစ်လွှာချွတ်မယ်ကို ကြည့်မှ မကြည့်ဖူးတာ”

“မပူနဲ့ ဖြစ်ရစေမယ်၊ တခြား ခုနစ်လွှာတွေ နောက်ထပ်မချွတ်ရဲတော့ဘဲ အရှက်ကွဲသွားအောင်ကို မင်းက လုပ်ပြရလိမ့်မယ်၊ ပထမ မင်းအတွက် အချွတ် ပရော်ဖက်ဆာတစ်ယောက် ငှားပေးမယ်၊ နောက်... မင်းနဲ့ ငါနဲ့ မာဆယ်လိုယာနီကို ပျော်ကျသွားအောင် လုပ်ဖို့ ကြိတ်ကြိတ်မယ်”

ဒီဆီးဂါး၏ ပရော်ဖက်ဆာကြီးမှာ 'ကရော့ဇီးဟော့စ်ဆလွန်း' ခေါ် မြင်းရူးညကလပ်တွင် ခုနစ်လွှာအကများ ပွဲလွင်းသူတစ်ဦးဖြစ်သည်။ သူထံမှ အခြေခံလှုပ်ရှားမှု၊ ဟန်နှင့်ယန်နှင့် လမ်းလျှောက်ပုံ၊ ချောမြို့ပုံများကို သင်ကြားရပါသည်။ ထိုသင်ခန်းစာများကို အခြေခံထားပြီး ကျွန်မ ကိုယ်ကာယအလှနှင့် သင့်လျော်သလို ယောက်ျားပွဲကြည့်ပရိသတ် မက်မောစေရန်ဟု ဆိုကာ ဝတ်စားဆင်ယင်ထားရပါသည်။

ထိုအခန်း ရိုက်မည့်နေ့ရောက်သော် ကျွန်မမှာ ရင်ဖိုနေပါသည်။ စင်စစ် ဤအခန်းနှင့် ပတ်သက်ပြီး တစ်ပတ်လုံးလုံး ရင်တုန်ပန်းတုန် ဖြစ်ခဲ့ရပါ၏။

ဇာတ်ဝင်ခန်းမှာ ကျွန်မ၏ အိပ်ခန်းအတွင်း ဖြစ်ပါသည်။ မက်စထရော်နီသည် ဝတ်စုံအပြည့်ဝတ်လျက် အိပ်ရာထက်၌ လဲလျောင်းလျက် ရှိလေသည်။

ကျွန်မက ဒီဆီးဂါးအား ရိုက်ကွင်းမှ လူပိုများအား ရှင်းပေးရန် ပြောရ၏။ (ကျွန်မ ဤကဲ့သို့ ပြုလုပ်ခဲ့ပါသည်။) ဒီဆီးဂါးက အခြားလူများအား ကားရိုက်သည်ကို မကြည့်ရန် အပြင်သို့ နှင်ထုတ်လိုက်ပြီး လိုအပ်သော ကင်မရာဆရာနှစ်ယောက်ကို သာ နေစေခဲ့ပါသည်။

ဇာတ်စကားမှ သာသာသော တေးဂီတသံက တစ်ခန်းလုံး လွှမ်းမိုးနေသည်။ ကျွန်မက မက်စထရော့နီအား ပြုံးပြလိုက်ပါသည်။ သူက ပြန်ပြုံးပါသည်။ က... မောင်မင်းကြီးသားတော့ သေပေရော...။

ကျွန်မက ကျွန်မ၏အဝတ်အစားများကို တစ်ခုစီတစ်ခုစီ ဖြည်းဖြည်းကလေး အသာကလေး မခိုတရိုကလေး ရွရွကလေးချွတ်သည်။ ကျွတ်သွားသော အဝတ် ကိုလည်း မက်စထရော့နီ၏ မျက်စိရှေ့တွင် သူစိတ်ကို ဆွပေးသည့်အနေဖြင့် တလှုပ်လှုပ် ရမ်းပြပြီးမှ ကြမ်းပြင်ပေါ်သို့ လွှတ်ချလိုက်သည်။ တစ်လွှာပြီးတစ်လွှာ တစ်ထပ်ပြီးတစ်ထပ် တစ်ထည်ပြီး တစ်ထည်။ နောက်ဆုံး ဗလာကျင်းနေပြီဖြစ်သော ကျွန်မ၏ တကိုယ်လုံးကိုလည်း တေးဂီတသံဆိုင်းချက်နှင့်အညီ လှိုင်းအိကလေးများ လှုပ်ရှားနေသလို နိမ့်လိုက်မြင့်လိုက် လှုပ်ရမ်းပြသည်။ နောက်ဆုံး ခြေအိတ်ရှည်ကို တစ်လိပ်ချင်း လိပ်၍လိပ်၍ အောက်သို့ လိပ်ချကာ ခြေအိတ်ကို ချွတ်သည်။ ကျွန်မသည် ယန်းလျှစ်နမ်းဟိုက်နေဟန်ဖြင့် ခုတင်ပေါ်မှ သူ့ကို ကြည့်လိုက်သည်။ နောက်ဆုံး ခြေအိတ်လည်း ချွတ်၍ပြီးသော်...

ငနဲသား မခံနိုင်ပြီ။ တချိုးတည်း မျက်နှာကြက်ကို မော့ကြည့်ပြီး ဆွေးဆ ကဲ့သို့ အူပါလေတော့သည်။

ဒီဆီးဂါးသည် တစ်ကွက်မှ မလွတ်အောင် အကုန်မီအောင် ရိုက်ထားသည်။ ဇာတ်ကွက်၏အရှိန် တဏှာရာက ထကြွစေသည့် ကျွန်မ၏ လှုပ်ရှားမှု၊ မာဆယ်လို ထ၍ အော်သည်အထိ ဖြစ်သည်။ ကျွန်မသည် ဤအခန်းကို အခြားအခန်းများထက် နှစ်သက်မိသည်။ သည့်နောက် ကျွန်မနှင့် မာဆယ်လိုမက်စထရော့နီတို့သည် လိင်ဇာတ်ကား ဇာတ်ညွှန်းများ လက်ခံရရှိတော့သည်။ ကာလိုကလည်း ခပ်ကြမ်းကြမ်း ရိုက်ရမည့် ဇာတ်လမ်းတစ်ခု အသင့်လုပ်ထားသည်။ ထိုဇာတ်ထုပ်မှာ 'Marriage Italian Style' ဖြစ်ပါ၏။ သို့သော် ကျွန်မအဖို့မှာ ထိုကာမဇာတ်ကား များ ရိုက်ခြင်းမှ ရုတ်တရက်လိုလိုပင် စိတ်ကုန်ခန်းလာသည်။ အဘယ်ကြောင့် ဤသို့ ဖြစ်ရသည်ဟု မသိ။ ကျွန်မကား ဤဇာတ်ကားမျိုးအတွက် မဟုတ်ဟု ဘုရားသခင်က သိတော်မူဟန်တူပါသည်။

'Yesterday, Today and Tomorrow' ဇာတ်ကားကို ကဏ္ဍသုံးခု ခွဲပြီး ရိုက်ခဲ့ပါသည်။ ပထမကဏ္ဍရိုက်စဉ် ကျွန်မသည် ခါတိုင်းလိုမဟုတ် နေရ ထိုင်ရသည်မှာ တစ်မျိုးကြီး ဖြစ်နေပါသည်။ ရက်ပေါင်းများစွာ ဤသို့ မသိမသာ ခံစားနေရပြီး ရုတ်တရက် ကျွန်မ သတိပြုမိလိုက်သည်မှာ ကျွန်မတွင် ကိုယ်လေး လက်ဝန်များ ရှိနေသလားဟုပင် ဖြစ်ပါ၏။ ထို့ကြောင့် ကျွန်မသည် ဒေသခံ ဆရာဝန်တစ်ဦးအား ပြသပါသည်။ ထိုဆရာဝန်က စမ်းသပ်စစ်ဆေးပြီး ကိုယ်ဝန် မရှိဟု ပြောသည်။ သို့သော် ကျွန်မတွင် နေရထိုင်ရသည်မှာ ပေါ့ပေါ့ပါးပါး မဟုတ် သဖြင့် ရောမမြို့မှ သမားတော်ကြီးတစ်ဦးအား ပင့်လိုက်ရပါသည်။

ထိုသမားတော်ကြီးသည် နေပဲလ်မြို့ ကျွန်မ၏အခန်းသို့ ဖားတစ်ကောင် ယူလာပြီး ရောက်လာပါသည်။ သူက ကျွန်မ၏ ဆီးကိုယူပြီး ထိုဖား၏ ကိုယ်တွင်း သို့ ဆေးထိုးအပ်ဖြင့် ထိုးသွင်းပါသည်။ ပြီးလျှင် ကျွန်မတို့နှစ်ယောက်သည် ထိုဖား၏အခြေအနေကို ရင်တဖိုဖိုနှင့် စောင့်ကြည့်နေကြပါသည်။

ဆရာဝန်ကြီး၏အဆိုမှာ ဆီးဆေးထိုးမှုကြောင့် ထိုဖားငယ်သေသွားလျှင် ကျွန်မတွင် ကိုယ်ဝန်ရှိသည်၊ ထိုဖားငယ် ဘာမှမဖြစ်လျှင် ကျွန်မတွင် ကိုယ်ဝန်မရှိ ဟု ဖြစ်ပါ၏။

ကျွန်မတို့နှစ်ယောက် ကြည့်နေစဉ်ပင် ထိုဖားငယ်၏ အပြုအမူမှာ ထူးခြား သည်ဟု ထင်ပါသည်။ ပထမတစ်ဖက်ကို စောင်း၍ လဲနေသည်။ နောက်တစ်ဖန် အခြားသို့ စောင်းနေပြန်သည်။ သူ့ကိုကြည့်ရသည်မှာ မူးနောက်နေပုံရပါသည်။ သူက ဖားခုန်ခုန်ပြန်သော် ခုန်၍မရ၊ သူ့ကိုယ်သူ မဟန်နိုင်ဘဲ ဒယီးဒယိုင်ဖြစ်နေ သည်။ သို့သော် ဖားသည် သေ၍ကား မသွားပါ။

ကျွန်မတို့လည်း နောက်ထပ် အချိန်အတန်ကြာ ကြည့်နေကြပါသေးသည်။ ဘားသည် သည်အတိုင်းပင် မသေဘဲ ရှိနေပါသည်။ ဤတွင် ဆရာဝန်ကြီးက ဖား မသေသော်လည်း ဖား၏အခြေအနေကို ကြည့်ရခြင်းအားဖြင့် ကျွန်မတွင် ကလေး ရှိချင်ရှိမည်။ သို့မဟုတ် မရှိချင်မရှိ ဖြစ်မည်ဟု မသေမချာ ကြေညာပါလေတော့၏။

ကျွန်မက ဆရာဝန်ကြီးအား ဤကဲ့သို့ ကရိုကထခံ၍ လာရောက်စမ်းသပ် စစ်ဆေးပေးသဖြင့် ကျေးဇူးတင်ပါကြောင်းဖြင့် ပြောဆိုနှုတ်ဆက်ပြီး သူပြန်သွား သော် ကျွန်မသည် လမ်းလျှောက်သွားရင်း ဖားကလေးကို ယူလာခဲ့ကာ ရေခိုင် ကလေးတစ်ခုအတွင်းသို့ လွှတ်ခဲ့ပါသည်။

ထိုညက ကျွန်မသည် ကလေးရရန် ဘုရားသခင်ထံတွင် ဆုတောင်းမိပါသည်။ ဆို... ဘုရားသခင်၊ ကျွန်မအား ကလေးပေးသနားတော်မူပါဘုရား၊ ဆို... ဘုရားသခင် ယခု ကျွန်မသည် အသက် ၂၉ နှစ်ရှိပြီဖြစ်၍ ကလေးရရန် အချိန်တန်ပါပြီဘုရား စသဖြင့်။

ကျွန်မ ဆုတောင်းပြည့်ပါပြီ။ နေပဲလံတွင် ကားရိုက်မပြီးမီမှာပင် ကျွန်မတွင် ကိုယ်ဝန်ရှိနေပြီဖြစ်ကြောင်း သိလာရပါသည်။ ကျွန်မအဖို့ ဝမ်းအသာကြီး သာရသော အချိန်ပါတည်း။ ကျွန်မနှင့် ကာလိုတို့သည် တရားဝင်လက်ထပ်လင်မယားများ မဟုတ်ဟုဆိုသည်မှာ အရေးမဟုတ်ပြီ။ သည့်ထက် မဟုတ်လည်း ကျွန်မ မမျှော်အရေးကြီးသည်က ကျွန်မ၏ ဝမ်းကြာမိုက်အတွင်း ကာလို၏ရင်သွေး ကိန်းအောင်းနေပြီဆိုသည့် အချက်သာပင်။ နှစ်ပေါင်းများစွာ ကာလကပင် ကျွန်မသည် ကလေးရလိုသည့်ဆန္ဒ ပြင်းပြစွာရှိခဲ့ပါ၏။ ကျွန်မနှင့် ကာလို ကိုယ်ချင်းရင်းနှီးခဲ့သည့် အချိန်မှစတင်၍ ကျွန်မသည် ကလေးလိုချင်ကြောင်း သူ့ကို ပြောခဲ့ဖူးပါသည်။ ထိုအချိန်မှာ ကျွန်မက မင်းသမီးဖြစ်ခါစ သူက အိမ်ထောင်ကြီးနှင့် ဖြစ်ပါသည်။ သို့သော် ကျွန်မ ဂရုမစိုက်ပါ။ ကလေးသာ ရလိုခဲ့ပါ၏။ ထိုကလေးကို ကျွန်မ ကိုယ်တိုင် တစ်ဦးတည်း ထိန်းကျောင်း ပြုစုနိုင်ပါသည်။

ဟုတ်ပါသည်။ အသက် ၁၆ နှစ်အရွယ်၊ ထားပါတော့ ၁၉ နှစ်အရွယ် မိန်းကလေးတစ်ယောက်က ကလေးတစ်ယောက်၏ ဗာဟီရကို နားလည်နိုင်မည် မဟုတ်။ ကလေးနှင့် ပတ်သက်ဖြစ်ပေါ်လာမည့် တာဝန်များကို သိလေမည်မဟုတ်ဟု ဆိုနိုင်ပါသည်။ အသက်ငယ်ရွယ်စဉ်က ကလေးရခြင်း၊ ကလေးမွေးဖွားခြင်း ပြုရခြင်းတို့မှာ လွယ်ကူမည်သာ ဖြစ်သော်လည်း ရလာမည့်ကလေး ကြီးပြင်းအောင် မွေးမြူရေးတာဝန်ကား ကြီးမားလှပေမည်။ ကာလိုသည် ကလေးဒုက္ခကို ကျွန်မ သဘောပေါက်အောင် တော်တော် ပြင်းပြင်းထန်ထန် ပြောဆိုခဲ့ဖူးပါ၏။ အထူးသဖြင့် သူနှင့်ကျွန်မ ဘဝစလျှင် စခြင်းပင် ကလေးမရသင့်ကြောင်းဖြင့် ပြောဆိုခဲ့ပါသည်။

သို့သော် ကျွန်မတို့ ဟောလီးဒုဒ်ရောက်ချိန်၊ သူနှင့် ကျွန်မ နေသားထိုင်သား ကျသွားပြီဖြစ်သော်လည်း ကျွန်မမှာ ကလေးရမည်ကို နည်းနည်းကလေးမှ မပူမိပါ။ သို့သော် ထိုအချိန်က ကျွန်မသည် တစ်နှစ်လျှင် လေးကားကျ အပြင်းအထန် ကားများ လက်ခံရိုက်ကူးနေရသဖြင့် ကလေးမရသည်ကိုတော့ တွေးတော ဝမ်းနည်းချိန် မရခဲ့ပါ။

ကျွန်မတို့ အိတလိပြန်ရောက်ချိန်တွင်မူ ကျွန်မသည် ကလေးလိုချင်စိတ် ပြန်လည် ဖြစ်ပေါ်လာခဲ့ပြန်ပါသည်။ ကျွန်မ၏ ရုပ်ရှင်မင်းသမီးဘဝသည် အစစ အရာရာ အဆင်ပြေသောဘဝ၊ ပြည့်စုံသောဘဝဟုပင် ဆိုနိုင်ပါသည်။ သို့သော် နေ့လယ်ဇာတိ ကျွန်မ၏ အခြားတစ်ဝက်ဖြစ်သော မြေသားမိခင်ကမူ ကလေးမရသဖြင့် နားစွာ မကျေမနပ် ဖြစ်နေပါသည်။

ကျွန်မ ယခု အသက် ၂၉ နှစ်တွင် သားသမီး မမွေးဖွားလိုက်ရဘဲ အသက် ၃၀ တွင်း ဝင်လာမည်ကို များစွာ စိတ်သောက ရောက်ခဲ့မိပါသည်။ အသက် ၃၀ ဟုသည် မိန်းမတစ်ယောက်အဖို့ ကြီးစွာသော ဘဝအကွေ့အပြောင်း ရှိသင့်သည့် အရွယ်ဟု ကျွန်မ သတ်မှတ်ပါသည်။ အများက ထင်နေသကဲ့သို့ အသက် ၄၀ မဟုတ်ပါ။ မိန်းမတစ်ယောက် အသက် ၄၀ ရောက်လာသော် သူသည် ဘဝတွင် ကျင်လည်ပြီး ဖြစ်ပါသည်။ အရွယ်တော် သီသီဟိုဠ်ဦးနေပါပြီ။

အသက် ၃၀ အရွယ်သည်ကား တကယ် အသက်မကြီးသေးပါလျက်နှင့် မိမိကိုယ်ကိုမိမိ အသက်ကြီးချေပြီဟု ထင်တတ်သည့်အရွယ်ပင် ဖြစ်ပါသည်။ ဤအရွယ်တွင် လောက၌ မိမိလိုလားတောင့်တခဲ့သော အရာဟူသမျှ ပြီးပြည့်စုံ ရချေမည်။ သို့မဟုတ် လိုလိုလားလား တောင့်တချက်တို့သည် လိုလားတောင့်တချက် အတိုင်းသာ ရှိနေပြီး ဤအသက်အရွယ် အပိုင်းအခြားအထိ အကောင်အထည် မပေါ်ဘဲ ရှိနေချေတော့မည်ဟု ထင်မှတ်စရာ ဖြစ်ပါ၏။ ကျွန်မ သိကျွမ်းခဲ့သမျှ သော မိန်းမတို့သည် အသက် ၃၀ ပြည့်မည်ကို များစွာ စိုးရိမ်ကြောင့်ကြတတ် ကြသည်ကို တွေ့ရပါသည်။ အကယ်၍ အသက် ၃၀ ပြည့်သည့်တိုင် လင်သား စားနား မရသေးသည့်မိန်းမဖြစ်ပါက သူ့အသက် ၃၀ ပြည့် မွေးနေ့သည် အပျိုကြီး အဖြစ် ကင်ပွန်းတပ်သည့်ပွဲဟုသာ မှတ်ရတော့မည် ဖြစ်သည်။ သို့မှမဟုတ် အိမ်ထောင်သည်ဖြစ်ပါကလည်း ထိုအချိန်၌ သားသမီး မထွန်းကားသေးပါက အမြဲ ဟု သမုတ်ခံရမည့်အချိန်ပင် ဖြစ်ပါသည်။ အသက် ၃၀ ပြည့် မွေးနေ့ပွဲကို ဖျော် ဖျော်ရွှင်ရွှင် လုပ်ခဲ့ရသည့်မိန်းမ၊ ကျွန်မ ခုချိန်အထိ တစ်ယောက်မျှ မတွေ့ခဲ့ဖူးပါ။ ကျွန်မကား ဤသူများစာရင်းတွင် ပါအံ့ဟု မထင်ပါ။

မည်သို့ပင်ဆိုစေ ကျွန်မသည် ကလေးရတော့မည်ဟူသော အသိဖြင့် စိတ်လက်ချမ်းသာ ဖျော်ဖြူးနေမိသော်လည်း စိတ်ထဲတွင်ကား ဘာရယ်ဟူ၍သော် ထင်နေသည်ကို သတိပြုမိပါသည်။ ကိုယ်ဝန်ဆောင်ရသည့် ဝန်ကြောင့်ဟူသော မသိ ကျန်းမာရေးမှာ ပုံမှန်မဟုတ်ဟု ထင်ကာ စိတ်အနှောင့်အယှက် ဖြစ်မိသည်။

ကာလိုသည် ကျွန်မ ကလေးရတော့မည် ဆိုသဖြင့် ကျွန်မနည်းတူ ဝမ်းသာနေရာ
 ပါသည်။ ကျွန်မကလည်း ကျွန်မ၏ ကျန်းမာရေးအခြေအနေကိုတော့ သူ့ကို မမြင်
 ပါ။ သို့သော် နေပဲလ်အပိုင်းအတွက် ကားရိုက်ပြီးသော် ကျွန်မ၏ အခြေအနေမှာ
 ပိုမိုဆိုးရွားလာသည်ဟု ကျွန်မ ထင်ပါသည်။ သာမန် ကိုယ်လေးလက်ဝန်မို့သူ
 မိန်းမတစ်ဦးသည် ကျွန်မ ယခု ခံစားနေရသော လက္ခဏာများ ခံစားရသည်
 မဟုတ်ဟု ကျွန်မ ထင်မိပါသည်။

ထို့ကြောင့် ကျွန်မသည် နေပဲလ်မြို့မှ ရောမမြို့သို့ မော်တော်ကားဖြင့် ပြန်ခဲ့ပြီး
 ကျွန်မ၏ မီးယပ်သားဖွားဆရာဝန်နှင့် တွေ့ဆုံ၍ အကျိုးအကြောင်း ပြောပြပါသည်။
 ဆရာဝန်က ကျွန်မအား စမ်းသပ်ကြည့်ရှုပြီးလျှင် တစ်ရက် နှစ်ရက်ခန့် အိပ်ရာထဲ
 တွင် အနားယူလိုက်ပါက မိလန်သို့သွားရောက်ပြီး နောက်ဆုံးအခန်းများ ရိုက်ကူး
 နိုင်မည်ဟု ပြောလိုက်ပါသည်။ သို့သော် သူက ကျွန်မ မိလန်သို့သွားလျှင် မီးရထား
 ဖြင့်သာ သွားသင့်ကြောင်း မော်တော်ကားဖြင့် သွားလျှင် ကားဆောင့်သည့်ဒဏ်နှင့်
 ခံရမည်ဖြစ်၍ ကျွန်မအဖို့ မသင့်လျော်ကြောင်းဖြင့် သတိပေး ပြောဆိုလိုက်ပါသည်။

ကျွန်မ မိလန်သို့ မီးရထားဖြင့်ပင် သွားပါ၏။ သို့သော် ခက်သည်ကား
 မိလန်တွင် ကျွန်မ ရိုက်ရသည့်အခန်းများမှာ မင်းသား မာဆယ်လိုနှင့် မော်တော်ကား
 တွင်း ရိုက်ရသည့်အခန်းများ ဖြစ်နေပါသည်။ ထိုမော်တော်ကားတွင်း အခန်းများမှာ
 လည်း တကယ်ကားမောင်း၍ ရိုက်ရသည်မဟုတ်ဘဲ မော်တော်ကားတစ်စီး
 အောက်ဝယ် ပုခက်ကဲ့သို့ ကိရိယာတစ်ခု ခံထားကာ စက်အားဖြင့် ကားထံ
 လှုပ်ပေးနေရရာ၊ တကယ်ကားမောင်းရာတွင် စီးရသည်ထက် ပို၍ လှုပ်ခါနေပါ
 သည်။ တကယ် ကားဆောင့်ဒဏ်ထက် ပို၍ ပြင်းပါသည်။

တကယ်တော့ ကျွန်မ၏ ကိုယ်ဝန်သည် ထိုအချိန်အထိ မခံခဲ့ပါ။ ဤကားကို
 စီးရိုက်ကတည်းကပင် ပျက်ခဲ့ပါပြီ။

မိလန်သို့ ကျွန်မအရောက် ပထမညတွင်ပင် ကျွန်မတွင် နာကျင်စွာ ခံစား
 ခဲ့ရပါသည်။ ကာလိုသည် ကျွန်မ၏ကိုယ်ဝန်ကို လျှို့ဝှက်ထားရှင်ပါသည်။ သတင်းစာ
 သမားများက သိရှိပြီး တောင်ရေးမြောက်ရေး ရေးမည်ကို စိုးရိမ်ခဲ့ပါသည်။ ထို့ကြောင့်
 ကျွန်မ ဗိုက်နာဝေဒနာခံစားရသောအခါ ဒေသခံ မိလန်ဆရာဝန်တစ်ဦးကို ကျွန်မထံ
 တည်းခိုရာ ဟိုတယ်သို့ တိတ်တဆိတ် ခေါ်၍ ပြပါသည်။

ဆရာဝန်က ကျွန်မအား စမ်းသပ်ပြီးနောက် ဆေးတစ်လုံး ထိုးပေးပါသည်။
 စိုးရိမ်စရာမရှိပါ။ မကြာမီ နေကောင်းသွားမည်ဟု ပြောပါသည်။ သို့သော် ကားထံ

ဆက်လက်မရှိကသေးဘဲ အိပ်ရာထဲတွင်ပင် ခေတ္တမျှ အနားယူနေရန် လိုအပ်ကြောင်းဖြင့် ပြောကြားသွားပါသည်။

ဤကားကို ရိုက်နေသူ ဒီဆီးဂါးသည် ကျွန်မထံ ရောက်လာပါသည်။ သူကား ကျွန်မတို့နှင့် ရင်းနှီးသူဖြစ်သဖြင့် သူ့ကိုမူ ကျွန်မ၏အဖြစ်ကို ဖုံးထားရန် မသင့်ဟု ယူဆကာ ကျွန်မတို့က ဖြစ်ပုံကို ဖွင့်ပြောလိုက်ကြပါသည်။ ဒီဆီးဂါးသည် ကျွန်မ မည်မျှ ကလေးလိုချင်နေကြောင်း သိနေသူဖြစ်ရာ ယခု ကျွန်မ၏ ပထမကလေးမှာ လူပြည်သို့ ရောက်ရတော့မည် မဟုတ်ဟု သိရသည်တွင် သူ့တွင် မျက်ရည်များပင် ကျလာသည်အထိ စိတ်မကောင်းဖြစ်ရှာသည်။

ထိုညတွင်ပင် ကျွန်မသည် မခံမရပ်နိုင်အောင် စိုက်နာလာသဖြင့် ကာလိုငှားပေးထားသောသူနာပြုဆရာမအား ဆေးရုံသို့ ဝိုပေးရန် ပြောရပါတော့သည်။ ဆရာမက သူနာပြုကားကို ခေါ်မည်အပြု၊ ကျွန်မမှာ ရပ်၍မျှပင် မရလောက်အောင် နာကျင်မှုဝေဒနာကို ခံစားနေရသော်လည်း ကျွန်မက မိမိတို့ကားဖြင့် သွားလျှင် လူအများသိမည် မဟုတ်ဟု ဆိုပြီး သူနာပြုကားကို မခေါ်ရန် တားလိုက်ရုံပါသည်။

သို့ဖြင့် ကျွန်မသည် ခဲယဉ်းပင်ပန်းကြီးစွာဖြင့်ပင် မာတ်လှေကားဖြင့် ဟိုတယ်အောက်ထပ်ရောက်အောင် ဆင်းကာ ကျွန်မတို့၏ ကားဖြင့်ပင် ဆေးရုံသို့ သွားကြပါသည်။ ကားပေါ်တွင် ကျွန်မသည် သတိရတစ်ချက် မရတစ်ချက်ဖြင့် ပါလာပါသည်။

ဆေးရုံရောက်လျှင် ချက်ချင်း အရေးပေါ်ဌာနသို့တင်ကာ လိုအပ်သလို ကုသပေးကြပါသည်။ ကျွန်မလည်း သိပါသည်။ ကျွန်မ၏ကလေးသည် သက်ဆုံးမရှည်ရှာပါ။ ဘယ်သူမှလည်း ဘယ်လိုမှ မတတ်နိုင်ကြပါ။

မာရီယာ၏အဆို

မိလန်မှ ဆိုဖီယာက ခေါ်လိုက်လျှင် ခေါ်လိုက်ချင်း ကျွန်မသည် မိလန်သို့ အပြေးအလွှား သွားခဲ့ပြီး မိလန်ဆေးရုံ သားဖွားဆောင်သို့ တန်းသွားခဲ့ပါသည်။ ထိုအဆောင်အတွင်း ဝင်လိုက်သည့်တစ်ပြိုင်နက် ကလေးငယ်များ၏ ငိုသံများကို ပထမဆုံးကြားလိုက်ရပါသည်။ မိခင်များ၏ အခန်းတံခါးများတွင်လည်း ပန်းရောင်နှင့် အပြာရောင်ဖိပြားများ ချိတ်ဆွဲထားသည်ကို တွေ့ရပါသည်။ ဆိုဖီယာ အခန်းတံခါးတွင်ကား ဘာဖိပြားမှ မရှိရှာပါ။

ကျွန်မ ဆိုဖီယာ၏အခန်းတံခါးကို အသာကလေးဖြင့်ကာ အပြင်မှ ကလေးများ ငိုသံ ဝင်မလာနိုင်အောင် တံခါးကို ချက်ချင်းပင် ပြန်ပိတ်လိုက်မိပါသည်။ သို့သော် ကလေးငိုသံများသည် အခန်းတွင်း လှိုမှိုဝင်ကြပါသည်။

ဆိုဖီယာကိုလည်း ခုတင်ပေါ်တွင် ငိုလျက်သား တွေ့ရပါသည်။ ဆိုဖီယာ ကား သူ့ကလေးအတွက် ပရိဒေဝမီး တောက်လောင်နေပါသည်။ သူ ကလေး တစ်ယောက်ယောက်ကို မွေးစားလိုကြောင်း၊ သူကတော့မူ ကလေးရတော့မည် မဟုတ်ကြောင်းဖြင့် ပြောပါသည်။ ကျွန်မက သည်းခံ စောင့်ဆိုင်းရန်နှင့် ကိုယ့်ကိုယ် ကိုယ် ကလေးရရမည်ဟု ယုံကြည်ထားသင့်ကြောင်းဖြင့် အားပေးစကား ပြော ရပါသည်။ မိမိကိုယ်ကိုယ် မိမိ ကလေးမရနိုင်တော့ကြောင်း သေချာမှသာ မွေးစား သင့်ကြောင်းဖြင့်လည်း ပြောပါသည်။ သူက ကျွန်မပြောသည်ကို နားထောင်နေသည် မနေသည် မသိရပါ။ တစ်ချိန်လုံး ငိုလို့သာ နေပါသည်။ သို့သော် သူကား မိခင် ဖြစ်လိုစိတ် ပြင်းပြလျက်ရှိနေသေးကြောင်း ကျွန်မ သိပါသည်။

ကျွန်မ ၂ ရက်ခန့် ဆေးရုံတွင်နေရပြီး ဆင်းလာသော် ကားဆက်ရိုက်ပါ သည်။ ကာလိုတွင်လည်း ကျွန်မကဲ့သို့ပင် စိတ်ထိခိုက်နေကာ သူက ဤကိစ္စကို လျှို့ဝှက်ထားရန် ပြောထားပါသည်။ ကျွန်မမှာလည်း လူလူချင်း အရိုက်ခံရသလို ခံစားနေရပါသည်။

ကားရိုက်ရာတွင် မာဆယ်လိုနှင့် တွေ့ရာ သူက ကျွန်မအား 'ကြည့်ရသည် မှာ တစ်မျိုးဖြစ်နေကြောင်း၊ နေမှကောင်းရဲ့လား' ဟု မေးပါသည်။ ကျွန်မက ကြီးစားပြီးလိုက်ရပြီး နေပဲလဲနယ်သားတို့ ပခုံးတွန့်သလိုမျိုး တွန့်ပြလိုက်ပါသည်။

သို့သော် သူက မကျေနပ်ပါ။ ဆက်၍-

“ကဲ... ကဲ... အူကြောင်ကြောင်တွေ လုပ်မနေစမ်းပါနဲ့၊ ပြောစမ်း... ဘာဖြစ်သလဲလို့...”

မာဆယ်လိုအား လိမ်ညာရန် မဖြစ်နိုင်ပါ။ သူနှင့်လည်း ကျွန်မမှာ အလွန် ရင်းနှီး ခင်မင်ရသူဖြစ်ပေရာ ကျွန်မက-

“ကလေးရခဲ့တယ်၊ ပျက်သွားတယ်”

ဟု မကွယ်မဝှက်ပင် ပြောချလိုက်ပါသည်။ သည်တော့မှလည်း ကျွန်မတွင် နေသာထိုင်သာ ရှိသွားပါ၏။ မာဆယ်လိုကမူ ဘာမှမပြော၊ ကျွန်မကို စိုက်ကြည့် ပြီး လှည့်ထွက်သွားပါသည်။ နောင်လည်း ဤကိစ္စ သူ ဘာမှ မပြောတော့ပါ။

ထို့နောက် ကျွန်မ ရက်ဆက်ပင် ကားရိုက်ပါသည်။ သတ်မှတ်ထားသည့်အချိန်တွင်ပင် ကားရိုက်ပြီးသွားပါသည်။ ကျွန်မမှာ ကလေးအတွက် အမြဲလိုလိုပင် နာကျင်သော ဝေဒနာခံစားနေရပါသည်။ သို့သော် ဤခန္ဓာကိုယ် နာကျင်မှုမှာ အသည်းနာသလောက်တော့ မခံစားရပါ။

ဘယ်ကိစ္စမှ အခက်အခဲ အနှောင့်အယှက် ရှိလိမ့်မည်မဟုတ်ဟု အကြွင်းမဲ့ ယုံကြည်ခဲ့သူ ဖြစ်ပါ၏။ ကျွန်မ၏ အမြဲတမ်း ခိုင်မာသောစိတ်ဓာတ်၊ ပြင်းပြသော ယုံကြည်မှုတို့ဖြင့် အရာရာ အောင်မြင်ပြီးမြောက်ရမည်ဟု ကျွန်မ ထင်ခဲ့ပါ၏။ သို့သော် ယခုသုံးလခွဲသား ကလေးသည် မမျှော်လင့်ဘဲ ဆုံးရှုံးပျက်စီးသွားရသည်ဆိုသော် ကျွန်မတွင် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ယုံကြည်စိတ် နည်းလာမိသည်။

ရှေ့တွင် ကလေးမှ ရပါဦးမည်လား၊ ကလေးမရခဲ့သော် ဘာလုပ်ရမည်နည်း၊ ဘာဖြစ်မည်နည်း...။

အခန်း (၁၅)

မိမိသတိရနေသည့် ရှေးဟောင်းနှောင်းမြစ်များတွင် မမှေနိုင်စရာ ကြည့်မှ
ဝမ်းမြောက်ဖွယ် အချိန်အခါမျိုးလည်း ရှိခဲ့ဖူးပေသည်။

“တယ်လီဖုန်း လာနေပါတယ် မစွလောရင်၊ မစွတာချာလီချက်ပလင်က
စကားပြောချင်လို့ပါတဲ့...”

ဟော-ချာလီချက်ပလင် ဆိုပါလား...၊ ကျွန်မကို...၊ ကျွန်မကို သူက
စကားပြောချင်တယ်။

ကျွန်မ ငယ်စဉ်က လေးစားခဲ့ရသော ရုပ်ရှင်ဟာသပိဇ္ဇာကြီး၊ မှောင်နှင့်
မည်းမည်း ဖျော်စရာကင်းမဲ့သော ကျွန်မငယ်စဉ်ဘဝက စက်တီဆီးရင်းဖြင့် တစ်မျိုး
ပုလိပ်များလက်ကလွတ်အောင် ပြေးရုံပဲကတစ်နည်း၊ သူနှုတ်ခမ်းမွှေး တလုပ်လုပ်
ကြိမ်တုတ်ကလေး တရမ်းရမ်းနှင့် ဖိနပ်ကြီးကို ခေါက်ဆွဲစားသကဲ့သို့ မြိန်ရေ
ယုက်ရေ စားပြလိုစားပြဖြင့် ပေါ့ဇိုလီမှ ကျွန်မနှင့် အခြားကလေးများကို တဝါးဝါး
တဟံးဟား ရယ်ရအောင်လုပ်ပြခဲ့သော ချာလီချက်ပလင်၊ ကျွန်မ၏ ဘုရား
တစ်ဆူ...။

ချာလီချက်ပလင် ရောက်လာပါပြီ၊ အင်္ဂလန်ပြည် အေစကော့အနီး ကျွန်မတို့
ခေတ္တငှားရမ်းနေထိုင်ရာ အိမ်ဂေဟာလေး၏ အပေါက်ဝတွင် သူက ရပ်လျက်
လက်ထဲတွင်လည်း ပန်းစည်းကတစ်ဖက်၊ အခြားတစ်ဖက်တွင် ဇာတ်ညွှန်းတစ်ခုကို
ကိုင်လျက်။

ကျွန်မ၏ရင်မှာ ခုန်လွန်းလှပါသည်။ လည်ချောင်းမှာလည်း သွေ့ခြောက်
နေပါသည်။ မျက်နှာတွင်လည်း သွေးမှ ရှိပါလေစ။

သူမှာလည်း ကျွန်မနည်းတူ ရှက်ဟန်နှင့် ဖြစ်နေရှာပါသည်။ ကျွန်မလိုပင် သူလည်း ရင်ခုန်နေပုံရသည်။ သူက ကျွန်မအား ဇာတ်ညွှန်းကို ဖတ်ပြနေပါသည်။ ဤဇာတ်ညွှန်းမှာ အကြမ်းမျှသာ ဖြစ်သည်။ ကျွန်မကို ဘယ်လို သဘောရပါသလဲတဲ့။ ကျွန်မကမူ ဘာမှ မကြားမိတော့ပါ။ ဇာတ်ညွှန်းထဲမှ အချို့ အခန်းများအတွက် သူလုပ်ပြနေသော အမူအရာများတွင် ငေးမောယစ်မှူးနေမိပါသည်။ သူက လန်ဒန် တယ်လီဖုန်းလမ်းညွှန် စာအုပ်ကြီးကို ဇာတ်ညွှန်းဟုဆိုပြီး ဖတ်ပြလည်း ကျွန်မသည် ထိုဇာတ်ကားကို လက်ခံရိုက်မည်သာပင်။

'A Countess From Hong Kong' ဇာတ်ညွှန်းကို သူရေးပြီး သူ၏ စားပွဲအံ့ဆွဲထဲ၌ အောင်းနေခဲ့သည်မှာ နှစ် ၂၀ ပင် ကြာပြီဆိုပါ၏။ မူလက မင်းသမီး ပေါလက်ဂျီဒတ်နှင့် ရိုက်ရန် ဖြစ်သည်။ မရိုက်ဖြစ်ခဲ့။ ယခု ကျွန်မအား Yesterday, Today and Tomorrow ဇာတ်ကားတွင် ကြည့်ပြီးသော် ထိုဇာတ်ညွှန်း ကို ပြန်လည်ပြင်ဆင်ကာ ဇာတ်ကားရိုက်ရန် ကျွန်မကို လာငှားသည်တဲ့။ သူက ဒါရိုက်တာလုပ်မည်။ ကျွန်မ ဘယ်တုန်းကမှ အိပ်မက်ပင် မမက်ဖူးခဲ့သည့် အဖြစ် ပါပေ။

ချာလီချက်ပလင်သည် ထိုဇာတ်ညွှန်းကို အချောရေးပြီးသော် ကျွန်မနှင့် မာလွန်ဘရန်ဒိုအား ဆွစ်ဇာလန်ပြည် ဗီဗေးရို သူ၏နေအိမ်သို့ ဖိတ်ခေါ်ပါသည်။ မာလွန်ဘရန်ဒိုသည် ထိုဇာတ်ကားတွင် ခေါင်းဆောင်မင်းသားအဖြစ် ပါဝင်ရမည် ဖြစ်ပါသည်။ ချာလီချက်ပလင်၏အိမ်တွင် သူ၏ဇနီး ဒူနာကို တွေ့ရပါသည်။ ဒူနာကား ယူဂျင်းဆိုနိုလ် (အမေရိကန်ပြဇာတ်စာရေးဆရာကြီး)၏သမီး ဖြစ်ပါသည်။ အလွန်လှပ ကျက်သရေရှိသူဖြစ်ပြီး သဘောကောင်းသူ ဖြစ်ပါသည်။ ဤကားတွင် ပင် ပါဝင်ရမည်ဖြစ်သော ချာလီချက်ပလင်၏သား ဆစ်ဒနီကိုလည်း တွေ့ရပါသည်။

ချာလီချက်ပလင်သည် သူ၏ဧည့်ခန်းတွင် ကျွန်မတို့အား သက်သက်သာသာ ထိုင်စေပြီး သူ၏ဇာတ်ညွှန်းအချောကို ဖတ်ပြပါသည်။ သို့ဖတ်ပြရင်း အချို့ အခန်းများတွင် သရုပ်ဆောင်ရမည့် ဟန်ပန်အမူအရာများကိုပါ လုပ်ပြပါသည်။ ကျွန်မ၏အခန်းများတွင်လည်း ညှရ ခရာ ရမည့်နေရာတွင် သူက မိန်းမလိုမိန်းမရ ညှတတူ ခရာတာတာဟန်များ လုပ်ပြပါသည်။ တစ်ဖန် မာလွန်ဘရန်ဒို လုပ်ရမည့် ခပ်ထန်ထန် အမေရိကန်ကောင်စစ်ဝန်၏ ဟန်ကိုလည်း လုပ်ပြပြန်သည်။ ဤအပင် မကပါ ချာလီသည် စန္ဒရားရှိရာသို့ ထသွားပြီး ဤဇာတ်ကားအတွက် သူစပ်ထား သည်ဆိုသော သီချင်းကိုလည်း စန္ဒရားဖြင့် ဆိုတီးပြပါသေးသည်။

ဤကဲ့သို့ ချာလီက ဇာတ်ညွှန်းဖတ်လိုက်၊ အမူအရာလုပ်ပြလိုက်၊ သီချင်းဆိုပြ တီးပြလိုက်လုပ်နေစဉ် မာလွန်ဘရန်ဒီက အိပ်နေပါသည်။ သို့မဟုတ် အိပ်နေချင်ဟန်ဆောင်နေသည်ဟု ထင်ပါသည်။ သူ့ခေါင်းက ရင်ဘတ်ပေါ် ကျနေပြီး မျက်စိကို စုံမှိတ်ထားပါသည်။ ချာလီကမူ မာလွန်ဘရန်ဒီကို ဂရုမစိုက်၊ သူတွင်ဘယ်လိုမှ မထူးခြား၊ ပြောစရာရှိသည်တို့ကို ပြောပြပြောလျက် ရှိပါသည်။ ကျွန်မကမူ မာလွန်ဘရန်ဒီ၏ အပြုအမူကြောင့် ချာလီအား များစွာ အားနာမိပါသည်။ ဤဇာတ်ညွှန်းသည် ချာလီ ကားမရှိက်ဘဲနေသည့် ၁၀ နှစ်နီးပါးအတွင်း ပထမဆုံး ပြန်လည်ရိုက်မည့်ဇာတ်ကားဖြစ်၍ သူ့ခမျာအတွက် အလွန်အရေးကြီးသော ဇာတ်ကားတစ်ကားပင် ဖြစ်ပါသည်။ ဤမျှ အရေးတကြီး ဖြစ်နေစဉ် မာလွန်ဘရန်ဒီက အိပ်ရက်သည်။

တကယ်တော့ ထိုညက မာလွန်ဘရန်ဒီ၏ အပြုအမူသည် ထိုဇာတ်ကားအတွက် ရှေ့ပြေးနှိမ့်ပုံပင် ဖြစ်ပါ၏။ ကျွန်မသည် မာလွန်ကို လေးစားသူ ဖြစ်ပါသည်။ ယခုလည်း လေးစားဆဲပင် ဖြစ်ပါ၏။ သူ့အား အထူးခြားဆုံး၊ အကောင်းဆုံး မင်းသားတစ်လက်အဖြစ် ကျွန်မ လေးစားကြည်ညိုခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ စင်စစ်သူသည် စရိုက်သရုပ်ဖော် ဇာတ်လမ်း ရုပ်ရှင်များနှင့်သာ ပို၍ သင့်လျော်သူ ဖြစ်ပြီး ယခုလို 'Countess' ဟာသဇာတ်ကားမျိုးနှင့် ကိုက်ညီသူ မဟုတ်ပါ။

ထို့ကြောင့်လည်း ထိုဇာတ်ကား စ၊ ရိုက်လျှင်ပင် သူသည် ထိုဇာတ်ကားအပေါ် စိတ်ဝင်စားမှုနည်းပြီး၊ ပြီးလျှင်ပြီးရော သဘောထားလိုက်ပါသည်။ သူကိုယ်တိုင်လည်း ဇာတ်ကားနှင့် သူနှင့် မလိုက်ကြောင်း သိပါလိမ့်မည်။ ပိုဆိုးသည်ကား သူနှင့် ချာလီတို့လည်း အဆင်မပြေကြပါ။ သူတို့နှစ်ဦးကြား ရင်ကြားနေအောင် တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး နားလည်လာအောင် ဟာသဇာတ်လမ်းမျိုးတွင် လိုအပ်သော တီထွင်မှုများရရှိလာအောင် ဒါရိုက်တာနှင့် ဇာတ်ဆောင် နှီးနှောတိုင်ပင်နိုင်ရန်သည် မည်သို့မျှ အကြောင်းပေါ်ပေါက်မလာသဖြင့် တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး ရန်ဖြစ်လိုက် မတည့်လိုက်နှင့် အခြေအနေ တင်းမာသည်ထက် တင်းမာလာကာ သည်အခြေအနေနှင့်ပင် ဇာတ်ကားပြီးအောင် ရိုက်ခဲ့ကြရသည်။

စာနယ်ဇင်းနှင့်တွေ့ဆုံပွဲတစ်ခုတွင် မာလွန်က ချာလီနှင့်ပတ်သက်ပြီး 'ချာလီဟာ စကားမပြောတတ်ဘူး၊ စကားလုံးတွေဟာ တစ်ခါတလေ သူ့အဖို့ အဆိုးရွားဆုံး ရန်သူတွေဖြစ်နေတယ်' ဟု ပြောခဲ့သည်။

ချာလီသည် ဒါရိုက်တာ ဒီဆီးဂါးကဲ့သို့ပင် သူ၏ကားရိုက်နည်းမှာ စကားဖြင့် မညွှန်ကြားဘဲ အမူအရာကိုသာ သင်ပြီး ရိုက်နည်းဖြစ်သည်။ သူကိုယ်တိုင် ထိပ်တန်း

သရုပ်ဆောင်တစ်ဦးဖြစ်နေရာ သရုပ်ဆောင်ပုံဆောင်နည်းကို ကိုယ်တိုင် သရုပ်ဆောင် ပြလိုက်ရုံဖြင့် အခြားဒါရိုက်တာများ စကားကိုဖောင်လောက်အောင်ပြောပြီး ညွှန်ကြားရသည်ထက် ပိုမိုထိရောက်သည်ဟု သဘောပိုက်ထားသူပင် ဖြစ်ပါသည်။

ကျွန်မကား ချာလီကို ကြည့်ညှိသူ ဖြစ်ပါသည်။ ချစ်လည်း ချစ်ပါသည်။ ဆိုဇာတ်ကားပြီးသည့်နောက်တွင်လည်း သူနှင့်ကျွန်မ မကြာခဏပင် တွေ့ဆုံတတ် ကြပါသည်။ ဤသို့ တွေ့ဆုံကြသည့်အခါမျိုးတွင် ညှိနှိုက်သန်းခေါင်အထိ သူ၏ ငယ်စဉ်က လန်ဒန်တွင်နေခဲ့ရသည့်အကြောင်းများကို ဖွဲ့ဖွဲ့နွဲ့နွဲ့ ပြန်လည်ပြောပြ တတ်ပါသည်။

သူသည် ကျွန်မ၏ဘဝဖြစ်စဉ်ကို သိထားသူ ဖြစ်ပါသည်။ သူ၏ လန်ဒန် ဆင်းရဲသားရပ်ကွက်နှင့် ကျွန်မ၏ ပေါ်ဇိုလီဆင်းရဲသားရပ်ကွက်များမှာ များစွာ ခြားနားကြမည် မဟုတ်ပါ။ သူက ပြောပါသည်-

‘ငါတော့ကွာ ငယ်ငယ်တုန်းက စိတ်မချမ်းမသာ နေခဲ့ရတဲ့ဘဝမျိုးကို ပြန် မရောက်ချင်တာအမှန်ပဲ။ အခြားဘဝမျိုးကိုလည်း ပြောင်းလဲမသွားချင်ဘူး။ ငယ်ငယ် တုန်းက စားခဲ့ရတဲ့မုန့်လှည့်နဲ့၊ ပဲနို့ကလေးတွေ ပြန်ပြီး အောက်မေ့မိသေးတော့တယ် ကွယ်...’

သူက ဤသို့ပြောလိုက်စဉ် ကျွန်မမှာလည်း ငယ်စဉ်က စားခဲ့ရသည့် ဈေးပေါပေါ ပဲဖြူကလေးအနံ့ ပြန်၍သင်းလာသည်ဟု ထင်လိုက်မိပါသည်။

ချာလီက သူငယ်စဉ်က လန်ဒန်မြို့တွင် အစေခံဘဝဖြင့်နေခဲ့ရပုံ၊ သူခေါင်း တွင် ပွေးများရှိသဖြင့် ခေါင်းတုံးရိတ်ထားရပုံ၊ သူ့အမေအား အရူးထောင်ပို့ထား ရပုံ၊ ကလေးဘဝ သူ၏မျှော်မှန်း တမ်းတချက်များ စသည်တို့ကို ပြောပြပါသည်။

‘မင်းဘာဖြစ်ချင်သလဲ၊ အဲဒီဘာဖြစ်ချင်သလဲဆိုတဲ့ ကိုယ့်ဆန္ဒ ရည်မှန်းချက် ထားတတ်ဖို့ အရေးကြီးတယ်။ ဘာပြုလို့လဲဆိုတော့ ကိုယ်ဖြစ်ချင်တာ ဖြစ်ရမှာကိုး’ ဟု သူကပြောပြီး သူ၏ရည်မှန်းချက်နှင့်ပတ်သက်၍ ဆက်လက် ပြောပြန် သည်။

‘‘အလိုရှိအပ် တောင့်တအပ်တဲ့ အရာဝတ္ထုတွေကို အလိုရှိတဲ့စိတ် တောင့်တ တဲ့စိတ်တွေက ဖန်တီးပေးလိုက်တာပဲ။ ဒါပေမယ့် ဒီကမ္ဘာလောကကြီးနဲ့ မိမိနဲ့ သဟဇာတ မဖြစ်ဘူးဆိုရင် ဒီကမ္ဘာလောကကြီးကို ပြောင်းပစ်ရမှာပဲ...’’

ချာလီသည် ဤစကားကို သူ့ကိုယ်သူ အထင်ကြီးစိတ်၊ ဘဝင်မြင့်စိတ် နှင့် ပြောသည်ဟု ကျွန်မ မထင်ပါ။ သူ့ဆိုလိုရင်းက မိမိနှင့် မိမိကိုယ်တို့ သဘော

ရှိရမည်ဖြစ်သော မည်သည့်ပညာသည်မဆို ကံပစ်ချရာ ကံစီမံရာသာ အလိုက် အတိုက် လိုက်လုပ်နေ၍ မဖြစ်။ လိုက်လျောညီထွေနေတတ်မှုသည် အနုပညာ အတတ်ပညာသမားများအဖို့ လိုလားအပ်သည့်အရာမဟုတ်ဟု ဆိုလိုခြင်းဝင် ဖြစ်ပေသည်။

“ဘယ်အတတ်ပညာမဆို အကြီးမားဆုံး အတတ်ပညာတစ်ခုကို အကျိုး ပြုတတ်လေ့ရှိတယ်။ ဒါဟာ ဘာလဲဆိုတော့ ဘဝမှာ နေတတ်ဖို့ဆိုတဲ့ အတတ် ပညာပဲ”

ကျွန်မ ဤချာလီ၏ နိတိများကို မကြာခဏပင် ပြန်လည်ဆင်ခြင် ကြည့်မိ ပါသည်။

“ဘာကိုမဆို ရင်ဆိုင်ရဲရမယ်။ ပြိုဟ်တစ်ခုနဲ့တစ်ခု တိုက်မိရင်တောင် အပျက်အစီး အစအနတွေကြားက ကြယ်တာရာအသစ်တစ်လုံး ပေါ်ထွန်းလာတတ် သေးတာပဲ” ဟု ချာလီ၏ နိတိတစ်ခုက ဆိုပါသည်။

ချာလီသည် ကျွန်မ မစားဖူးသည့် အကောင်းဆုံး အစားအစာများကိုလည်း ပြုလုပ်ကျွေးတတ်ပါသေးသည်။ အာလူးကို အလျှူမီနီယံ သတ္တုပါးပါး ဒယ်အိုးဖြင့် မီးအုံး၊ ထို့နောက် ထောပတ်သုတ်၊ တစ်ဖန် အပေါ်မှ ဆီမိမိငါးဥအုပ်ပြီး ရေခဲမိမိ ဟေးကာအရက်ဖြင့် မြည်းရသည်မှာ အလွန်အရသာရှိလှပါသည်။

ကျွန်မက တစ်ယောက်တည်း အေးအေးဆေးဆေး နေချင်စိတ်ရှိသူဖြစ် သည်ဟု သူ့အား စကားဝိုင်းတစ်ခုတွင် ပြောဖူးရာ သူက ‘တစ်ယောက်တည်း နေခြင်းသည် အဖော်ကောင်းနှင့် နေခြင်းပင် ဖြစ်သည်’ ဟု ပြောပါသည်။ ကျွန်မက သူနှင့် သူ၏ဇနီး အူနာတို့ တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် အနစ်နာခံပြီး နှစ်နှစ်ကာကာ ချစ်ကြသည်ကို များစွာအိုးကျူးလေးစားမိသည်ဟုပြောရာ ချာလီက ‘လူတစ်ယောက် ဟာ တစ်ဦးတစ်ယောက်ကို တကယ်ချစ်တော့မယ်ဆိုရင် သူ့ကိုယ်တိုင် ဘဝအတွေ့ အကြုံတွေ များများရှိဖို့ လိုတယ်ဆိုတာ တွေ့ခဲ့ရတယ်။ ငါ့ကိုယ်ငါ ကြီးလာတာနဲ့ အမျှ ဘဝကိုမြင်လာလေလေ မမြင်ချင်တာတွေများလာလေလေပါပဲကွယ်’ ဟု ပြောပါသည်။

တစ်ခါတွင် ဧည့်သည်များက သူ့အား စန္ဒရားတီးပြပါရန် ဝိုင်း၍ ပြောကြ ရာ သူကငြင်းဆန်ပြီး တီးမပြဘဲနေသည်။ နောက်တွင် ဤကိစ္စနှင့်ပတ်သက်ပြီး ကျွန်မကမေးကြည့်ရာ သူက သူလည်းကျွန်မကဲ့သို့ပင် လူများလျှင်ရှက်တတ် ကြောင်းဖြင့် ပြန်ပြောပါသည်။

“ဒါပေမယ့် ကိုယ့်မိတ်ဆွေတွေပဲ။ သူတို့ကိုတော့ စန္ဒရားတီးပြသင့်တာပေါ့။ အဲဒီတုန်းက ဘာပြုလို့ မတီးတာလဲ”

ချာလီက ကျွန်မ၏မေးခွန်းကို အတန်ကြာ မဖြေဘဲနေပြီးမှ-

“ငါ ဘယ်လို အကောင်းဆုံးတီးပြရပါ့မလဲလို့ အကောင်းဆုံးဖြစ်ချင်တဲ့ စိတ်ပေါ်လာရင် ဘာမှမလုပ်တတ်တော့ဘဲ ရှက်လာတော့တာပဲ... ” ဟု သူက ပြောပါသည်။

ကျွန်မနှင့်သူ နောက်ဆုံးတွေ့ချိန်ဝယ် သူက ကျွန်မအား ဩဝါဒတစ်ခုကို ပေးပါသည်။

“ဆိုဖီယာ မင်းမှာ အားနည်းချက်တစ်ခုရှိတယ်။ အဲဒီအားနည်းချက်ကလေးကို ဖျောက်ပစ်ဖို့လိုမယ်။ ဒီလောကကြီးထဲမှာ ပြီးပြည့်စုံအောင် ပျော်ရွှင်ချမ်းမြေ့စွာနေချင်ရင် အဲဒီချို့ယွင်းချက်ကလေးကို ပြင်မှဖြစ်မယ်။ အဲဒါဟာ ဘာလဲ ဆိုတော့ ငြင်းတတ်ဖို့ပဲ။ ဘူးခံတတ်ဖို့ပဲ။ လောကမှာ အားနာတတ်ရင် မကောင်းဘူး။ ငါလည်း မင်းလို အားနာတတ်တာပဲ။ ဒါဟာ အကြီးမားဆုံး အားနည်းချက်ပဲ ဘာမဆို မငြင်းတတ်တဲ့အကျင့်ကို မနည်းကြိုးစားပြီး ဖျောက်ပစ်မှ ဒီလောကကြီးမှာ နေသာထိုင်သာရှိသွားတော့တယ်ကွ... ”

မှန်လှပေသည်။ ကျွန်မအဖို့ ဤချို့ယွင်းချက်က အရေးကြီးလှပေသည်။ ကျွန်မသည် တစ်ဖက်သား စိတ်ကသိကအောက်ဖြစ်သွားမည်ကို များစွာ စိုးရိမ်သူ ဖြစ်ပါသည်။ အကယ်၍ အတင်းအကြပ် ငြင်းရမည်။ သို့မဟုတ် ဘူးခံရမည်ဆိုပါက ကျွန်မပါးစပ်ကမထွက်ရက်ဘဲ ထွက်လာသည့်လေသံကလည်း ထုတ်ထစ်ငေါ့ငေါ့နှင့် ပုံမှန်အသံ မဟုတ်တော့ပါ။ ကျွန်မသည် ကိစ္စတစ်ခုခုကို အချိန်ယူပြီး အပြန်ပြန် အလှန်လှန် သုံးသပ်ဆင်ခြင်ပြီးမှသာ ငြင်းဆန်တတ်ပါသည်။ ဆုံးဖြတ်ချက် တစ်ခုချပြီးလျှင်လည်း ပြတ်သားလှပါသည်။ သို့သော်လည်း ကျွန်မမှာ မြန်မြန် ဆန်ဆန်သာ အဆုံးအဖြတ်ပေးတတ်သည်။ လွယ်လွယ်ကူကူသာ ခေါင်းညိတ် တတ်သည်။ မြန်မြန်ဆန်ဆန်သာဘူးခံတတ်ပါက ကောင်းပေမည်။ ထို့ကြောင့်ပင် ချာလီက ကျွန်မအား အထက်ပါအတိုင်း ဩဝါဒပေးခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

ချာလီ၏ဇာတ်ကားသည် မကောင်းလှပါ။ ဝေဖန်ရေးဆရာများက ရှေးကျ လှသည်ဟု ဝေဖန်ကြသည်။ ဝင်ငွေလည်းမကောင်း။ ဤသို့ သူ့ကား ကျဆုံးမှုသည် ချာလီအား များစွာထိခိုက်စေသည်။ ဤဇာတ်ကားသည် သူ၏ နောက်ဆုံး လက်ရာလည်း ဖြစ်ပါသည်။ ဤကားသာ အောင်မြင်မည်ဆိုပါက သူသည် နောက်ထပ်

ကားများ ဆက်လက်၍ ရိုက်ပေလိမ့်ဦးမည်။ ကျွန်မအဖို့ကား ချာလီထံမှ ဒါရိုက်တာ
 တစ်ဦးအဖြစ်လည်းကောင်း၊ လူသားတစ်ယောက်အဖြစ်လည်းကောင်း ရရှိခဲ့သည့်
 အတွေ့အကြုံ ဗဟုသုတဆုံးမစကားများကား တန်ဖိုးကြီးမားလှပါသည်။ ကျွန်မ
 အဖို့ကား အောင်ပွဲခံနိုင်ခဲ့သည်ဟု ဆိုရမည်သာ။

ယခု သူမရှိတော့ပါပြီ။ နောက်ထပ် သူလိုလူလည်း ပေါ်တော့မည်မဟုတ်
 ပါချေ။ ကျွန်မသည် ချာလီ၏ အဖိုးတန်လှသော စကားများကို ရင်ဝယ်သိမ်းဆည်း
 ထားပါ၏။ ကပ်စေးနဲကော်တရာလူက သူ၏ ရွှေဒင်္ဂါးများကို ထုတ်၍ ထုတ်၍
 ရည်တွက်သကဲ့သို့ ကျွန်မလည်း မကြာခဏပင် ချာလီ၏စကားများကို ရင်တွင်းမှ
 ထုတ်၍ ထုတ်၍ နားထောင်တတ်ပါသည်။

သူ့အား သတိရနေသောစိတ် လွင့်ပျံ့နေချိန်ဝယ် မျက်စိကို အသာမှိတ်၍
 ကြည့်လိုက်ပါက ချာလီအား သူ၏ဇာတ်ကားများထဲကကဲ့သို့ ခေါင်းပေါ်တွင်
 ဦးထုပ်ကလေးဆောင်း၍ မြေနှစ်ဖက် ကားကား ကားကားနှင့် တုတ်ကောက်ကလေး
 ကို ဝှေ့ကာဝှေ့ကာနှင့် ပုဆိုးအဝေးသို့ ကျောပေးလမ်းလျှောက် ပျောက်ကွယ်သွားသည်
 ကို မြင်နေရပါသတည်း။

အခန်း (၁၆)

အံ့ဩစရာပါပေ။ တခြားလူမဟုတ်ပါဘဲ ကာလို၏ဇနီးကြီးက လိပ်ခဲတည်းလည်း ဖြစ်နေသော ကျွန်မနှင့်ကာလို၏ မတ္တဆိုကို လက်ထပ်စာချုပ်နှင့် လင်မယားကွဲစာချုပ် ပြဿနာကို ဖြေရှင်းပေးလိုက်ပါသည်။

ကာလိုအား မယားနှစ်ယောက်ယူမှုက အရိပ်ပမာ နောက်မှ လိုက်ပါလျက် ရှိသည်။ ကျွန်မနှင့်ကာလိုတို့သည် ရောမတွင် စွန့်စား၍ အတူနေထိုင်လျက် ရှိသော်လည်း အမှုများကမပြတ်သေး။ အီတလီတရားဥပဒေအရ ကျွန်မတို့၏ အမှုများမှာ ဘယ်တော့မှ ပြီးပြတ်နိုင်တော့မည် မဟုတ်ချေ။ တစ်နှစ်ကြာခဲ့ပါပြီ၊ ကာလိုက မယားနှစ်ယောက်ယူမှု၊ ကျွန်မက မယားစောင်မှုဖြင့် တစ်သက်လုံး ဝိုင်းပယ်ခံရမည့်အခြေအနေတွင် ရှိနေပါသည်။

ဤသို့ အခြေအနေတွင် ကာလို၏မယားကြီး ဂျူလီယာနာက ကာလို ငှားရမ်းထားသော ထိပ်သီးရှေ့နေကြီးတို့ထက် တတ်သိများလည်သော ရှေ့နေတစ်ဦး ကဲ့သို့ ဖြေရှင်းပေးလိုက်ပါတော့သည်။ သူ့အဖြေကား လွယ်ကူလှပါ၏။

ပြင်သစ်ပြည်သို့ သွားရောက်နေထိုင်ကာ ပြင်သစ်နိုင်ငံသားအဖြစ် ခံယူရန်၊ ပြင်သစ်နိုင်ငံသားဖြစ်သော် ပြင်သစ်နိုင်ငံ ဥပဒေအရ သူနှင့်ကာလို အကြင်လင်မယား အဖြစ်မှ ကွာရှင်းပြတ်စဲခွင့် လျှောက်နိုင်သည်။ သူနှင့်ကာလို တရားဝင်ကွာရှင်းကြ သော် ကာလိုသည် ကျွန်မ (ပြင်သစ်နိုင်ငံသားအဖြစ် ခံယူပြီးသော်)အား လက်ထပ် နိုင်ပေပြီ။ ကာလို၏ဇနီးကြီး ဂျူလီယာနာက ဤအတိုင်း ပြုလုပ်ပေးလိုက်သည်။

ဤနည်းဖြင့်ပင် ကျွန်မတို့၏ အိမ်ထောင်ရေးပြဿနာကို ဖြေရှင်းခဲ့ကြ သည်။ ကျွန်မတို့အားလည်း ပြင်သစ်နိုင်ငံ၏ ရုပ်ရှင်အတတ်ပညာကို ကျွန်ုပ်တို့နှစ်ဦး

ပေးခဲ့သူများအနေဖြင့် ပြင်သစ်အစိုးရက အမိန့်ဒီကရီချပြီး ပြင်သစ်နိုင်ငံသားအဖြစ် အသိအမှတ်ပြုလိုက်သည်။ ဂျူလီယာနာသည်လည်း ကာလိုက ပြင်သစ်နိုင်ငံသား ဖြစ်လာသော် သူလည်း အလိုအလျှောက် ပြင်သစ်နိုင်ငံသား၏နီး ပြင်သစ်နိုင်ငံသူ ဖြစ်လာကာ မိမိ၏လင်သားအား ကွာရှင်းပြတ်စဲခွင့်ရရှိလာသည်။ ကာလိုအား သူ့မယားကြီးက မယားစောင်ထားမှုဖြင့် ကွာရှင်းခွင့် တောင်းခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။

သို့ဖြင့် ကျွန်မနှင့် ကာလိုသည် လွတ်လပ်စွာ လက်ထပ်မင်္ဂလာဆောင်နိုင်ခဲ့ ပြီဖြစ်ရာ ကျွန်မတို့၏ မင်္ဂလာပွဲကို ၁၉၆၆ ခု၊ ဧပြီလတွင် ကျင်းပရန် ရက်သတ်ခုတ် လိုက်ကြသည်။ တတ်နိုင်သမျှ အကျဉ်းရုံးပြီး အသိအကျွမ်း အနည်းငယ်ခန့်ကိုသာ ဖိတ်ကြားကြရန်လည်း စီစဉ်ထားကြသည်။

ကျွန်မတို့တွင် ဂျော့ဖစ်သ်ရိပ်သာတွင် အိမ်ခန်းတစ်ခုရှိသော်လည်း ကာလို သည် လန်ကတ်စတာဟိုတယ်၌ ခပ်ကျယ်ကျယ် အခန်းကြီးတစ်ခုကို ငှားရမ်း ကာ လက်ထပ်ပွဲမလုပ်မီတစ်ညတွင် သူတစ်ယောက်တည်း သွားရောက်နေထိုင် ပါသည်။ လက်ထပ်ပွဲကို ပဲရစ်မြို့စွန့်၍ ဆယ်ဖရေးတွင်ကျင်းပပြီး ဆယ်ဖရေး မြို့တော်ဝန်က လက်ထပ်ပေးရန် ဖြစ်သည်။ မြို့တော်ဝန်အားလည်း မင်္ဂလာဆောင် အကြောင်းကို လျှို့ဝှက်ထားရန် မှာကြားထားရ၏။ ထို့နောက် ကျွန်မတို့သည် ရောမရှိ မာရီယာနှင့် ကိန်းမြို့ရှိ ဘာစီလီယိုတို့အား မင်္ဂလာဆောင်သို့ တိုးတိုးတိတ် တိတ် လာကြရန် ဖုန်းဆက်ခေါ်ထားလိုက်ကြသည်။

ထိုအချိန်က ကျွန်မသည် လန်ဒန်၌ ချာလီချက်ပလင်၏ဇာတ်ကားရိုက်ရာ ပေးနေချိန် ဖြစ်ပါသည်။ ပဲရစ်မြို့သို့ လက်ထပ်ရန်သွားမည့်အကြောင်းကို အခု တစ်ဦးတည်းကိုသာ ကျွန်မက အသိပေးပါသည်။ ကျွန်မသည် သူ့ကို အကြောင်း မယုံပါသည်။ ကျွန်မနည်းတူ သူ့ကိုလည်း ကျွန်မ ဝမ်းသာစေလိုပါသည်။

လက်ထပ်မီညနေက ကျွန်မသည် ပဲရစ်မြို့ရှိ သူငယ်ချင်းမတစ်ဦး၏ အိမ်တွင် တည်းခိုနေပါသည်။ ကျွန်မတို့ကတော့ ကျွန်မတို့၏ အစီအစဉ်တို့သည် လုံလုံပြီဟု အောက်မေ့နေရာ နောက်တစ်နေ့မနက် မိုးလင်း၍ လက်ထပ်မည့်နေရာ သို့ သွားမည်ပြုစဉ် ခြံဝ၌ ဓာတ်ပုံသတင်းထောက်တစ်ဦးကို ပြတင်းပေါက်မှနေ၍ လှမ်းမြင်လိုက်ရပါသည်။

ခက်ချေပြီ၊ မူလအစီအစဉ်အတိုင်း လူမသိရှင်မကြား လက်ထပ်ပွဲဖြစ်ရန် မည်ကဲ့သို့ လုပ်ရပါမည်နည်း၊ အမြန်ဆုံးလုပ်နိုင်မှ သတင်းထောက်များရန်မှ ဝေးချိန်မည်။

ကျွန်မ၏သူငယ်ချင်းမသည် ကျွန်မကဲ့သို့ပင် အရပ်ထောင်ထောင်မောင်းမောင်းနှင့် ဖြစ်ပါသည်။ ချက်ချင်းပင် ကျွန်မလည်း သူ့အား ကျွန်မ၏အဝတ်အစားများနှင့် ကျွန်မ တပ်နေကျ နေကာချက်မှန်တပ်စေကာ ဒရိုင်ဘာဖြင့် မောင်းသော ကျွန်မ၏ကားနှင့် အပြေးအလွှား ဒီဇင်တွင်းမှ ထွက်ခွာသွားစေပါသည်။ ကျွန်မကမူ ၅ မိနစ်ခန့်ကြာမှ သူငယ်ချင်းမ၏ ခင်ပွန်းနှင့်အတူ သူတို့ကားဖြင့် လက်ထပ်မည့် နေရာသို့ သွားရန် ဖြစ်ပါသည်။

ကျွန်မတို့၏ ဤအစီအစဉ်မှာ အောင်မြင်လှပါ၏။ ဓာတ်ပုံသတင်းထောက်ကိုယ်တော်သည် သူငယ်ချင်းမ၏ ကားနောက်သို့ တစ်ဟုန်ထိုး လိုက်ပါသွားသည်ကို တွေ့လိုက်ရပါသည်။

မင်္ဂလာဆောင်တွင် တစ်ဦးတည်းသောဓာတ်ပုံဆရာမှာ မိသားစုမှတ်တမ်းဓာတ်ပုံအဖြစ်ထားရှိရန် ကျွန်မက ဖိတ်ကြားထားသော မိတ်ဆွေဓာတ်ပုံဆရာသာ ဖြစ်ပါ၏။ တကယ်တော့ ဤမင်္ဂလာဆောင်သည် ကျွန်မ မျှော်မှန်းတမ်းတခဲ့သော မင်္ဂလာဆောင်မျိုး မဟုတ်ပါချေ။ 'House Boat' ဓာတ်ကားတွင် သတို့သမီးဆွဲဆွဲအဖြစ် ကျွန်မသရုပ်ဆောင်ရစဉ်က ဝတ်စားခဲ့ရသလို ဇာဖြူအင်္ကျီရှည်နောက်၌ တန်း၍ချထားရသော ဇာပဝါရှည်ကြီးမျိုးကို ဝတ်ဆင်၍ မင်္ဂလာဆောင်လို ခဲ့သော ကျွန်မအဖို့ အဝါရောင်ဝတ်စုံ အပေါ်ဝတ်ကုတ်အင်္ကျီ၊ နှင်းပန်းတစ်စည်းနှင့်သာ ကျေနပ်ရောင့်ရဲခဲ့ရပါသည်။

အခမ်းအနားမှာ ရိုးရိုးနှင့် ကျွင်းကျင်းပင် ဖြစ်ပါ၏။ ထူးထူးဆန်းဆန်းပင် အဓိပ္ပာယ်လည်းရှိ၊ အဓိပ္ပာယ်လည်းမရှိသလို ကျွန်မက နှစ်မျိုး မြင်နေမိပါ၏။ စနစ်ခန့် ရွတ်ချပြစ်တင်ခြင်းခံရ၊ အမှုအခင်းအဖြစ်ခံရ ဖြစ်နေသည့်ကြားမှ ရုန်းကန်လှုပ်ရှားလာခဲ့ရသော ကျွန်မတို့နှစ်ဦး ယခု တင့်တင့်တယ်တယ် တရားဝင် လက်ဆက်ခွင့်ရလိုက်သဖြင့် အရေးကြီးသော မင်္ဂလာလက်ထပ်ပွဲ၊ အဓိပ္ပာယ်အပြည့်ရှိသော မင်္ဂလာပွဲပင် ဖြစ်ပါ၏။ တစ်ဖက်မှ ကြည့်ပြန်လျှင်လည်း ယခု သတို့သမီးအသွင် ကာလိုဘေးမှ ရပ်လျက်ရှိနေသော ကျွန်မသည် ဤလင်္ကာနှင့် ညားခဲ့သည်မှာ ကြာပါပြီကော။ ယခု ကျွန်မတို့၏ မင်္ဂလာပွဲသည် ဟိုရှေးအတိတ်ကာလက ဖြစ်ပျက်ခဲ့သော မင်္ဂလာဆောင်ပွဲသတင်းတစ်ခုကို သတင်းစာတွင် ဖတ်နေရသကဲ့သို့သာ ရှိချေသည်။ အဓိပ္ပာယ်မဲ့လှပါ၏။

ကျွန်မသည် လက်ထပ်ပွဲပြီးလျှင် ပြီးချင်း ရောမမြို့ရှိ အမှေထံသို့ ဖုန်းဖြင့် သတင်းကောင်းပြောလိုက်ပါသည်။ အမေသည် လေယာဉ်ပျံမစီးရဲသဖြင့် မင်္ဂလာဆောင်သို့ မလာနိုင်။

“မာမိနာ-ကြည့်စမ်း၊ မာမိနာက မဖြစ်နိုင်ဘူးဆို၊ ခု သမီးတို့ မစွတကဲ့
မစွတ်တာလိုပွန်တီ ဖြစ်နေပြီလေ မာမိနာ”

“အေး-ဟုတ်ပါတယ်၊ ဟုတ်ပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် ဇာဝတ်ရုံဖြူလည်း
မမြဲရ၊ ဘုရားကျောင်းထဲလည်း မရောက်ဘူး မဟုတ်လား”

အမေကား လမင်း၏အမှောင်ခြမ်းကိုသာ မြင်တတ်သူပါတကား။

မော်စကိုရုပ်ရှင်ပွဲတော်တွင် ဖြစ်ပါသည်။ Marriage, Italian Style
ဇာတ်ကားမှ ကျွန်မသည် အကောင်းဆုံး ရုပ်ရှင်မင်းသမီးဆု ရရှိခဲ့ပါသည်။
ဤဇာတ်ကားကို မော်စကိုတွင် လူ ၆၀၀၀ ဆုံ ရုပ်ရှင်ရုံကြီးအတွင်းတွင် ပြသခဲ့
ပါသည်။

ဤမျှကြီးမားသော ရုပ်ရှင်ရုံကြီးမျိုး ကျွန်မ ဘယ်မှာမှ မတွေ့ဖူးပါ။
ဇာတ်ကားကို အီတလီအသံထွက်အတိုင်း ပြသပါသည်။ ရုရှားဇာတ်နားထိုးပြခြင်း
မရှိပါ။ သို့သော် ဇာတ်ကားပြနေစဉ် အသံများကို တိုးတိုးထွက်စေပြီး စကားပြန်
တစ်ဦးက ပိတ်ကားနံ့နားတွင် မတ်တတ်ရပ်ကာ မိုက်ကရိုဖုန်းတစ်ခုနှင့် ဇာတ်ကား
မှ အီတလီစကားပြောများကို ရုရှားလို ဘာသာပြန်ပြောနေပါသည်။ ဤကား
ရုရှားစတိုင် နိုင်ငံခြားကားပြနည်းပင် ဖြစ်ပါ၏။ ဘယ်တော့မှ ဇာတ်နားထိုးခြင်း
မရှိဟု သိရပါသည်။

မော်စကိုမြို့တွင်း၌ ကျွန်မအား မည်သူကမှ မှတ်မိကြမည် သိကြမည်
မဟုတ်ဟု ထင်ခဲ့သည်။ ထို့ပြင်လည်း သူတို့ဆီ၌ ကျွန်မတို့ ရုပ်ရှင်မင်းသမီး
မင်းသားများကို ဖောက်ပြန်သော အနောက်ယဉ်ကျေးမှု၏ သရုပ်ပျက်များအဖြစ်
ရှုတ်ချကြ နောက်ပြောင်ကြလိမ့်မည်ဟုလည်း ကျွန်မ ထင်ခဲ့မိသည်။ သို့သော်
မဟုတ်ပါ။ ကျွန်မ အံ့သြရပါသည်။ ကျွန်မ၏ ပရိသတ် မော်စကိုမြို့သူမြို့သားများ
သည် အခြားနိုင်ငံများမှ ရုပ်ရှင်ဂျစ်ပရိသတ်နည်းတူ အားတက်သရော ချစ်ခင်
ပျူငှာကြသည်ကို တွေ့ရပါသည်။

နောက်တစ်ခေါက် မာဆယ်လို မက်စထရော့နီနှင့်အတူ ‘Sunflower’
ဇာတ်ကားရိုက်ရန် မော်စကိုမြို့သို့ ကျွန်မ ထပ်မံရောက်စဉ်တွင်လည်း ကျွန်မအား
ဝိုင်းဝန်း၍ နှုတ်ဆက်ကြပါသည်။ နှစ်ခေါက်စလုံးပင် သူတို့က ကျွန်မကို သတိရနေကြ
သည်။ ကျွန်မဖုန်းသိသည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် ရုပ်ရှင်ထဲမှ မင်းသမီးကို ပြင်ပ၌ လူပကတ်
အသွင် မြင်ရသဖြင့် သူတို့၏မျက်နှာများမှာ အံ့သြခြင်း၊ ဝမ်းသာခြင်း အတိုဖြင့်

ခေါ်ကြ ပြောကြ နှုတ်ဆက်ကြနှင့် ဖြစ်နေပါသည်။ ရုရှားလူမျိုးများသည် ကျွန်မ
ဘို့ဆီကလို အော်တိုလက်မှတ်တောင်းခြင်း မပြုကြပါ။ နည်းလှပါသည်။

သို့သော် သူတို့ ခင်မင်နှစ်သက် သဘောကျကြပုံကို ပန်းစည်းများပေးခြင်း၊
သစ်သီးဝလံပေးခြင်း၊ ကင်ဒီချိုချင်ချောင်းများပေးခြင်းဖြင့် ဖော်ပြတတ်ကြပါသည်။
ဘစ်နည်းအားဖြင့် ပြောရသော် သူတို့လေးစားကြပုံမှာ ပလွင်ပေါ်တင်ပြီး ကိုးကွယ်
သည့်ပုံမျိုးပင် ဖြစ်ချေသည်။

ထင်ပေါ်သူကို မြတ်နိုးသည့်ခလေ့သည် လောကဓမ္မတာတရားပင် ဖြစ်သည်
ဟု ကျွန်မထင်ပါသည်။ မော်စကို မြို့သူမြို့သားများအဖို့ ဟောလီးဝုဒ်မှ ရုပ်ရှင်
မဂ္ဂဇင်းစာစောင်များ တွေဖူးမြင်ဖူးကြမည်မဟုတ်။ သို့သော်လည်း သူတို့သည်
အခြားနိုင်ငံသားများနည်းတူ ရုပ်ရှင်မင်းသမီး မင်းသားများကို မြတ်နိုးစိတ် ရှိကြ
သည်။ သူတို့လည်း လူတို့ ဓမ္မတာအတိုင်း အသစ်အဆန်း လိုလားခြင်း၊ ကျော်စော
ဘိက္ကမရှိသူကို တွေ့မြင်လိုခြင်း ရှိကြပေမည်။

ကျွန်မသည် အောက်ခြေမလွတ်ရန် အမြဲသတိထားနေသူ ဖြစ်ပါသည်။
ကျွန်မသည် ပလွင်ထက်၌ မသက်မသာစံပျော် (အမြင့်ကြောက်သူလည်း ဖြစ်ပါ၏)
နေရမည်ကို များစွာ ရွံရှာမိပါသည်။ ကျွန်မနှင့်တွေ့သမျှ လူအများသည် ကျွန်မအား
ဘစ်ရပ်တစ်ကျော့သို့ သွားရောက်နေရာမှ ပြန်ရောက်လာသော ဆွေမျိုးသားချင်းတစ်ဦး
လို သဘောထားကြသည်ဟု ကျွန်မထင်ပါသည်။ ကျွန်မထံလာသည့် မိတ်ဆက်စာ
ဟူသမျှ ကျွန်မကိုယ်တိုင်ဖတ်ပြီး ပြန်စာရေးပါသည်။ ပုံစံကို ဖြည့်ပြီး လက်မှတ်
ထိုးခြင်းမျှသာ မဟုတ်ပါ။ ဤသို့ ပြန်စာပုံစံများ ရိုက်ထားပြီး လက်မှတ်ထိုးပို့လျှင်
မိမိထံသို့ တကူးတက စာရေးကြရှာသော ကျွန်မအားချစ်သူ ပရိသတ်အား စော်ကား
ရာကျသည်ဟု ကျွန်မထင်ပါသည်။

ရက်သတ္တတစ်ပတ်လျှင် စာပေါင်းရာပေါင်းများစွာ ကျွန်မ လက်ခံရရှိပါ
သည်။ တစ်ခါတစ်ရံ ဓာတ်ပုံတောင်းကြသူများအတွက် ဓာတ်ပုံများပေါ်သို့
လက်မှတ်ကလေး ရေးထိုးပေးရုံဖြင့် စနေ၊ တနင်္ဂနွေ အားလပ်ရက် ၂ ရက် ကုန်
သွားပါတော့သည်။ သို့သော် ကျွန်မသည် ဤအလုပ်မှာ ကျွန်မ၏ဘဝ ရပ်တည်
ရေးအတွက် ဖြစ်သည်ဟု ကျွန်မ ခံယူထားပါသည်။ ထိုနည်းတူပင် ကျွန်မသည်
စာနယ်ဇင်းဓာတ်ပုံဆရာများ၏ အကျဉ်းသားအဖြစ်ဖြင့်လည်း ခံယူထားပါ၏။

လူမြင်သူမြင် မခံပုံဟုဆိုကြသော နာမည်ကျော်ကြားသူများ၏ အပြောကို
ကျွန်မ လက်မခံလိုပါ။ သူတို့က ပြောကြသည်။ နာမည်ကြီးခြင်းသည် တန်ဖိုးကြီး

လှသည်။ ထို့ကြောင့် မထင်မရှား လူမသိသူမသိအောင် နေလိုကြသည်ဟု လူသိ ရှင်ကြား ကြွေးကြော်ကြလေ့ရှိသည်။ သက်သက်ကြော်ငြာလုပ်ကြခြင်းသာ ဖြစ် သည်။ အကယ်လည်း လူမြင်သူမြင်မခံချင်ကြသည် မဟုတ်။ သူတို့ကိုယ်ကို သူတို့ နှိမ့်ချသလိုလိုနှင့် လိမ်လည်ဟန်ဆောင်၍ ပြောကြခြင်းသာ ဖြစ်သည်။

အသိအမှတ်ပြုခံရခြင်း၊ နာမည်ကျော်ကြားခြင်း၊ အောင်မြင်ခြင်း စသည် တို့မှာ ရုပ်ရှင်သမားဖြစ်စက မိမိတို့ မျှော်မှန်းရော်ရမ်းတမ်းတခွဲကြသည့် အရာများ ပင် မဟုတ်ပါလော။ ကျွန်မတို့၏ သီးသန့်ဘဝအတွင်းသို့ ဝင်ရောက်နှောင့်ယှက် လာမှသာလျှင် ကျွန်မတို့ မခံမရပ်နိုင်ဖြစ်ရသော်လည်း ဤလူထု၏ ကျေးဇူးကား ကျွန်မတို့အပေါ်တွင် များစွာကြီးမားလှပေသည်။ သူတို့ကပင် ကျွန်မတို့၏ ရုပ်ရှင် ဇာတ်ကားများကို ကြည့်ရှုကြပြီး ကျွန်မတို့ကို ပလ္လင်ပေါ်တင်ပေးခဲ့ကြသည်။ ကမ္ဘာ ကို အသိပေးခဲ့ကြသည်။ သို့သော် တစ်ဖက်၌လည်း ဤသူတို့ပင် ကျွန်မတို့၏ အတွင်းရေး လျှို့ဝှက်ချက်များကို ဖျက်ဆီးပစ်ကြသည်။ မှန်ပါသည်။ ကျွန်မတို့ အဖို့ လွတ်လွတ်လပ်လပ် သီးသန့်ဘဝကင်းမှုသည် နာမည်ကျော်ကြားမှုအတွက် နာကြည်းစွာ ပေးဆပ်ရသော တန်ဖိုးပင် ဖြစ်ပါသည်။ သို့သော်ငြားလည်း လူထုတွင်း ရောက်၍မှ လူထု၏မေတ္တာတုံ့ပြန်မှုကို မခံရပါက မခံနိုင်ဟုဆိုပါက ဤအရာကသာ ပို၍နာကြည်းစရာ ဖြစ်ပါသည်။

တစ်ခါတစ်ရံတွင်မူ နာမည်ထင်ရှားကျော်ကြားမှု၏ ဒဏ်ချက်သည် ကြောက်မက်ဖွယ်လိလိပင် ဖြစ်ပါသည်။

ပြီးခဲ့သည့်နှစ်အနည်းငယ်ခန့်က ကျွန်မတို့သည် ရောမမြို့အပြင်ရှိ ဗီလာ မဂရိုနို အမည်ရှိ အိမ်ကလေးတွင် နေထိုင်လျက်ရှိစဉ် တစ်နေ့သ၌ အရူးတစ်ယောက် သည် ပုဆိန်တစ်လက်ကိုကိုင်ကာ သူပါးစပ်ကလည်း ကျွန်မတို့၏သားကလေး ကာလိုဂျူနီယာ၏အမည်ကို တကြော်ကြော်အော်ခေါ်ရင်း မြဲတွင်းသို့ ပြေးဝင်လာပါ သည်။ သူသည် တောက်လျှောက်ပင် အိမ်ရှေ့တံခါးဝအထိ ပြေးလာပြီး တံခါးကို ပုဆိန်ဖြင့် ဖောက်ဖျက်ကာ အိမ်တွင်းသို့ ဝင်ရောက်လာပါသည်။

ထိုအချိန်ကလောက် ကျွန်မ ကြောက်မိသည်မှာ မရှိတော့ပါ။ ထိုအရူးကား အရူးထောင်မှ ထွက်ပြေးလာသူ ဖြစ်ပါသည်။ သူ့အား တစ်ချိန်တစ်ခါက ကျွန်မ သည် အော်တိုလက်မှတ် ထိုးပေးဖူးပါသည်။ ယခု သူက ကျွန်မတို့၏သား ကာလို ဂျူနီယာသည် ကာလိုပွန်တီ၏သားမဟုတ်။ သူနှင့် ကျွန်မ ညား၍ရခဲ့သည့်သား ဖြစ်သည်ဟု အော်ကြီးဟစ်ကျယ်ပြောကာ ကာလိုကလေးအား ထုတ်ပေးရန် ပုဆိန်

ကိုင်းပြီး တောင်းဆိုနေပါတော့သည်။ သူ့အား မနည်းနားချပြောဆိုတော့မှ ငြိမ်သက် သွားပြီး ပုဆိန်ကိုလည်း လိုလိုချင်ချင်ဖြင့်ပင် အပ်ပါတော့သည်။ ဤအရူးသည် မကြာခဏပင် အရူးထောင်များမှ ထွက်ပြေးလေ့ရှိသူတစ်ဦးဟု သိရပါသည်။ သူသည် ကျွန်မထံသို့ အမြဲမပြတ် စာများ ရေးသားပေးပို့နေသူလည်း ဖြစ်ပါ၏။ ကျွန်မတို့ သည် ထိုပုဆိန်နှင့် ဝင်ရမ်းပြီးကတည်းက သူ့ဘယ်ထောင်မှာ ရှိသည်၊ ဘယ်တန်းက ပြေးပြန်ပြီ စသည်ဖြင့် သူ့သတင်းကို အမြဲနားစွင့်၍သာ နေခဲ့ကြရပါသည်။

ရုပ်ရှင်သမားများအဖို့ အထက်ပါကဲ့သို့သော အဖြစ်အပျက်သည် ထူးဆန်း လှသည်တော့ မဟုတ်ပါ။ ကျွန်မထံသို့ ဒြမ်းခြောက်စာများလည်း ရောက်လာတတ် ပါသည်။ အချို့စာများကမူ ညစ်ညမ်းသည့်စာများ ဖြစ်ပါသည်။ ညတိုင်းတွင်လည်း တယ်လီဖုန်းသရဲများ၏ ဖုန်းခေါ်သံမျိုးစုံ လာတတ်ပါသည်။ တစ်ခါတစ်ရံ မနက်လင်းအားကြီး ၃ နာရီ ၄ နာရီခန့်တွင်ပင် ဖုန်းလာပါသည်။ နောင်တွင်မူ ကျွန်မသည် လက်မှတ်ရေးထိုးထားခြင်း မရှိသော စာများကို ဖတ်၍ပင်မကြည့် တော့ဘဲ လွင့်ပစ်ပါသည်။ ညတွင်လည်း ဖုန်းသရဲက စခေါ်သည့်တစ်ပြိုင်နက် တယ်လီဖုန်းကို ဖြုတ်ထားလိုက်ပါတော့သည်။

ထို့ကြောင့်ပင် အမည်သတင်းကျော်ကြားမှုသည် ကျားနှင့်တူသည်။ ခန့်တက် ရန် လွယ်ကူသလောက် စီးရန်ခက်သည်ဟု ဆိုကြခြင်း ဖြစ်ပါ၏။ မိမိ၏ ကိုယ်ပိုင် သီးသန့်ဘဝကလေး ဆုံးရှုံးမှုသည် ကျားစီးရခြင်းပင် ဖြစ်သည်ဟုပင် ဆိုနိုင်ပါ၏။

သို့သော် ကျွန်မကဲ့သို့ ရက်ရောသူဖြစ်ပါက နာမည်ကြီးမှုအတွက် ထူးကဲ သော ဆုလာဘ်ကို ရတတ်ပါသည်။ ကျွန်မသည် ကျွန်မတို့ကဲ့သို့ ပလ္လင်ပေါ်မှ ထင်ရှားကျော်ကြားသူတို့သာရရှိသည့် ကျော်ကြားထင်ရှားမှု အခွင့်အရေးကို အသုံးပြုကာ လူအများကို အကူအညီပေးခြင်း၊ ကယ်ဆယ်ခြင်း စသည်ဖြင့် ကုသိုလ် ပြုနိုင်ခဲ့ပါသည်။ ဥပမာ တစ်နေ့တွင် ကျွန်မ၏အသိ ဘုန်းတော်ကြီးတစ်ပါး ကျွန်မထံ ကြွလာပြီး ပါအိုလိုအမည်ရှိ ၉ နှစ်သားကလေးတစ်ဦးတွင် နှလုံးရောဂါ ခံစားနေ ရသဖြင့် ကူညီရန် အမိန့်ရှိပါသည်။ ထိုကလေးသည် အသက်ရှည်ဖွယ် မရှိသည့် အခြေအနေတွင် ရောက်နေပြီဟုလည်း ပြောပါသည်။ ဘုန်းတော်ကြီးက ဆက်လက် ၍ ကျွန်မသည် ဒေါက်တာ ခရစ်တီယံဘားနဒ် (တောင်အာဖရိကမှ နှလုံးအစားထိုး ကု ပါရဂူ)နှင့် တွေ့ဖူးသူဖြစ်သဖြင့် ၎င်းအား မေတ္တာရပ်ခံပေးပါတက ထလေး အသက်ရှည်ရေးအတွက် တစ်စုံတစ်ရာ ပြုလုပ်ပေးနိုင်ဖွယ်ရှိသည်ဟု ပြောပါသည်။

ဒေါက်တာဘားနဒ် ရောမမြို့သို့လာစဉ်က ကျွန်မ တွေ့ဆုံခဲ့ဖူးပါသည်။ ကျွန်မလည်း ဘုန်းတော်ကြီး ပြန်ကြွသွားလျှင်ပင် ဒေါက်တာဘားနဒ်ထံသို့ တယ်လီဖုန်းဆက်ပြီး ပါအိုလိုကလေးအား လက်ခံကုသပေးရန် ပြောကြားပါသည်။ ဒေါက်တာဘားနဒ်ကလည်း ကုသပေးမည်ဆိုသဖြင့် ထိုကလေးအား တောင်အာဖရိက တိုက် ဒေါက်တာဘားနဒ်၏ ဂျီဟင်ဒ်နစ်စဘာဂ်ဆေးရုံသို့ ချက်ချင်းပင် လေယာဉ်ပို့ ဖြင့် သွားရောက်ရန် စီစဉ်ရပါတော့သည်။ ကလေးငယ်မှာ သူ့အရွယ်နှင့် ရှိသင့် ရှိအပ်သည့် ကိုယ်ကာယအချိုးအစားထက် တစ်ဝက်ခန့်သာရှိပြီး အသက်ရှူကျပ် ကာ မသေမရှင်ကလေး ဖြစ်နေပါသည်။ ထို့ကြောင့် လေယာဉ်ပို့ပေါ်တွင် သူ့အတွက် အိပ်ရာနှင့် သူ့အားပြုစုသွားရန် သူ့မှာပြုဆရာမတစ်ဦးကိုပါ စီစဉ် ငှားရမ်းလိုက်ပါ သည်။ ဤကလေးအတွက် ကျွန်မ၏ အစီအစဉ်မှန်သမျှအားလုံး ချောမောပြေပြစ် လှပါသည်။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် ကျွန်မသည် ဆိုဖီယာလောရင် ဖြစ်သော ကြောင့်ပင်။ သို့သော် ဤကဲ့သို့ ကလေးအတွက် ကျွန်မက ကူညီသည်ကို ကျွန်မ၏ အမည်နာမ တစ်စွန်းတစ်ပါဒမျှ မထွက်အောင် ဘုန်းတော်ကြီးအား ကတိကဝတ် ပြုစေခဲ့ပါသည်။

ထိုကလေး ဒေါက်တာဘားနဒ်ထံ ရောက်သော် ဒေါက်တာက စမ်းသပ် ကြည့်ရှုပြီး နှလုံးကို ချက်ချင်းခွဲစိတ်ကုသရန် စီစဉ်တော့သည်။ ထိုအချိန်က ဒေါက်တာဘားနဒ်သည် နှလုံးကို ခွဲစိတ်ကုသခြင်း မပြုဖူးသေးချေ။ သူမည်သို့ မည်ပုံ ခွဲစိတ်ကုသရကြောင်း ဒေါက်တာဘားနဒ်နှင့်ကျွန်မ နောင်သောအခါ တွေ့ဆုံကြရာဝယ် သူက ကျွန်မအား အသေးစိတ် ပြောပြပါသည်။ သို့သော် ကျွန်မမှာ ဤကဲ့သို့ ကိစ္စမျိုး အသေးစိတ် မှတ်မိတတ်သူ မဟုတ်သဖြင့် ယခု ဘာတွေမှန်း မသိတော့ပါ။ သို့ရာတွင် အရေးကြီးသည့်အချက်တစ်ချက်ကိုကား မှတ်မိနေပါသေးသည်။ ကလေး၏နှလုံးသို့ သွေးသွားရာ အဓိကသွေးကြောကြီးမှာ မကောင်းတော့သဖြင့် ပလပ်စတစ်သွေးကြောတုတစ်ခု အစားထိုး တပ်ဆင်ပေးလိုက် ရသည်ဟူသည့်အချက်ပင် ဖြစ်ပါသည်။

ဒေါက်တာဘားနဒ်က ပါအိုလိုကလေးအား ခွဲစိတ်ကုသပေးပြီးသည့် နောက်ပိုင်း၌ ကျွန်မသည် ဆေးရုံပေါ်၌ရှိသော ထိုကလေးထံသို့ မကြာခဏပင် တယ်လီဖုန်းဆက်၍ မေးမြန်းပါသည်။ ကလေး၏အသံမှာ တစ်ကြိမ်နှင့် တစ်ကြိမ် မတူတော့ဘဲ အသံကလေးများ ကျယ်လောင်စပြုလာသည်ကို ကျွန်မ သတိပြု မိ၍ ဝမ်းသာရပါသည်။

မကြာပါ။ ကျွန်မအတွက် မကောင်းဖြစ်လာရပါတော့သည်။ ဘုန်းတော်ကြီးသည် သူထားရှိခဲ့သည့် ကတိကိုဖျက်ကာ မဂ္ဂဇင်းတစ်စောင်မှ သတင်းထောက်တစ်ဦးနှင့် တွေ့ဆုံရာဝယ် လျှို့ဝှက်ထားသော ကလေး၏အသက်ဒါနရှင်မှာ ကျွန်မဖြစ်ကြောင်း ဖွင့်ပြောလိုက်ပါတော့သည်။ ဘုန်းတော်ကြီးက ဝမ်းသာအားရ ကောင်းစေလို၍ ပြောလိုက်သော်လည်း ကျွန်မမှာ များစွာ စိတ်ဆိုးမိပါသည်။

ပါအိုလို တောင်အာဖရိကမှ ပြန်ရောက်လာသော် ကျွန်မနှင့် တွေ့ကြပါသည်။ သူ့မှာ အသားအရေများ ကောင်းမွန်နေပြီး မျက်လုံးကလေးများမှာလည်း ကောက်ပနေပါသည်။ ဤမှသွားစဉ်ကလို လူမမာရပ် မရှိတော့ပါ။ ထိုအချိန်မှစပြီး နှစ်ပေါင်းများစွာ ကြာသည်အထိပင် ကျွန်မနှင့် ပါအိုလိုကလေးတို့ မိသားစုသည် အဆက်အသွယ် မပြတ်ခဲ့ကြပါ။ ပါအိုလိုနှင့် သူ့မိသားစုက ကျွန်မထံသို့ စာများ ဓာတ်ပုံများ မပြတ်ပေးပို့လျက် ရှိပါသည်။ မကြာသေးမီကလေးကပင် ပါအိုလို၏ မိခင်ထံမှ ပါအိုလိုသည် မကြာမီပင် လက်ထပ်တော့မည်ဟု သိရပါသည်။ ထိုကလေးကား ယခုအခါတွင် ကလေးမဟုတ်တော့ပြီ။ သန်သန်မာမာ ထွားထွားကျိုင်းကျိုင်းနှင့် အသက် ၂၀ ပင်ရှိနေပြီဖြစ်သော လူပျိုပေါက်ကလေးတစ်ဦး ဖြစ်နေချေပြီ။

ဤကား သတင်းကျော်ကြားမှုတည်းဟူသော ကျားအပေါ် ခွစီးရခြင်း၏ တန်ဖိုးကြီးလှသော ကျားစီးခပင်တည်း။ သို့သော် ပါအိုလို၏ အသက်ရှင်ရေးနှင့် ပျော်ရွှင်ချမ်းမြေ့သော ဘဝအတွက် ကျွန်မ မည်မျှပင် ကုန်ကျပါစေ အကုန်အကျခံမည်သာပင် ဖြစ်ပါသည်။

ရုရှားနှင့် ပတ်သက်၍ ကျွန်မ အထင်နှင့်အမြင် ကွာခြားမှုတစ်ရပ် ရှိပါသေးသည်။ အံ့ဩစရာ ကောင်းလောက်အောင် ကျွန်မ မထင်မှတ်ဘဲ ကြုံတွေ့ခဲ့ရသည့် အရာမှာ လူအများအပြား ဘုရားတရား ကြည်ညိုမှုပင် ဖြစ်ပါသည်။ ယူကရိန်းပြည်နယ်တွင် ကျွန်မတို့ ရပ်ရှင်ရိုက်ကြစဉ်က ကျွန်မ သွားရောက်လည်ပတ်ခဲ့သော အိမ်တိုင်းအိမ်တိုင်းတွင် စားပွဲခင်း ခင်းထားသော စားပွဲကလေးတစ်လုံးအပေါ်ဝယ် သူတို့ ကိုးကွယ်သော ရုပ်တုပုံတူကလေးများကို ဖယောင်းတိုင်မီး ပူဇော်ထားကြသည်ကို တွေ့ခဲ့ရပါသည်။

ကျွန်မ ရုရှားမှ မပြန်မီ တစ်ရက်က မော်စကိုတွင် ဖြစ်ပါသည်။ ဟိုတယ်အတွင်းမှ ကျွန်မထွက်လာစဉ် ရုရှားမကြီးတစ်ဦး ကျွန်မအနီးသို့ ရောက်လာကာ ကျွန်မအား ရုရှားဘာသာစကားဖြင့် နှုတ်ဆက်ပြောဆိုပါသည်။ ဤအချိန်၌ ကျွန်မသည် ရုရှားစကားကို အနည်းငယ် နားလည်နေရာ သူပြောသော စကားများ

သည် ကျွန်မအား ခိုးကျူးတော့မှာပြုသည့် စကားများဖြစ်ကြောင်း ကျွန်မ နားလည်
 ပါသည်။ သို့ပြောဆိုပြီးနောက် သူက ပန်းချီကားလေးတစ်ချပ်ကို ကျွန်မကို
 ပေးပါသည်။ ထိုပန်းချီပုံမှာ တောပန်းခင်းပုံပင် ဖြစ်ပါသည်။ ဆေးရောင်များမှာ
 မွှေးမှိန်၍ပင် 'နေပါပြီ။ ဤပန်းချီပုံသည် ဤရုရှားမကြီးတို့၏ မိသားစုတွင် အစဉ်
 အဆက်က သိမ်းဆည်းလာခဲ့ကြသည့် ပန်းချီပုံ ဖြစ်ဟန်တူပါသည်။ ကျွန်မ များစွာ
 စိတ်လှုပ်ရှားမိရပါသည်။ ကျွန်မသည် များစွာသော လက်ဆောင်ပစ္စည်းများ၊
 ဆုပစ္စည်းများ ရရှိခဲ့ဖူးပါသည်။ သို့သော် အမည်နာမ မသိရသော မထင်မရှား
 ဤရုရှား အမျိုးသမီးကြီးထံမှ ယခုရရှိခဲ့သည့် အလွန်လှပသည့် ဤပန်းချီကားလေး
 ရသည်လောက် စိတ်ကြည်နူးမှု မရှိခဲ့ပါ။

အခန်း (၁၇)

ကျွန်မအတွက် နိမိတ်ကောင်းသည်ဟု ဆိုရမည်ဖြစ်သော နတ်သမီးပုံပြင် တစ်ခုဖြစ်သည့် 'Happily Ever After' အမည်ရှိ ဇာတ်ကားရိုက်ကူးနေစဉ်ပင် ကျွန်မတွင် ဒုတိယအကြိမ် ကိုယ်ဝန်ရှိပြန်ပြီဟု သိရပါသည်။ ကျွန်မသည် ထိုကား ရိုက်နေစဉ် ရက်သတ္တပတ်များစွာ ကြာသည်အထိ ကိုယ်လက် မပေါ့မပါးမအိမလည် ရှိနေခဲ့ပါသည်။ သို့သော် ကားရိုက်ပြီးခါနီးမှ ဆရာဝန်များနှင့် စမ်းသပ်ခဲ့ပြီး ကိုယ်ဝန်ရှိကြောင်း သိရပါသည်။ ကျွန်မသည် လွယ်လွယ်နှင့် ကိုယ်ဝန်ရတတ်သူ လည်း မဟုတ်။ ကာလနှင့်လည်း အချိန်ကြာမြင့်စွာ ခွဲခွာပြီး ရုပ်ရှင်ရိုက်နေစဉ်တွင် ပင် ဤကဲ့သို့ ကိုယ်ဝန်ရှိပြန်ပြီဟု သိရရာ ဤကိုယ်ဝန်မှာ အံ့ဩဖွယ်ရာပင် ကောင်းသည်ဟု ကျွန်မ ထင်မိပါသည်။

ပထမ ကလေးပျက်စဉ်က ဆရာဝန်က အလုပ်ကို ပြင်းထန်စွာ လုပ်သော ကြောင့် ပင်ပန်းကာ ကိုယ်ဝန်ပျက်ရသည်ဟု ပြောဖူးပါသည်။

“တချို့ မိန်းကလေးတွေဟာ ကိုယ်ဝန်ဆောင်နဲ့ အလုပ်လုပ်လို့ ဖြစ်တယ်။ သို့သော် ခင်ဗျားလို မိန်းမမျိုးက မဖြစ်ဘူး။ ခင်ဗျားက အလုပ်လုပ်ရင် ကျုံးပြီး အတင်းလုပ်တော့တာကိုး” ဟု ဆိုပါသည်။

ယခုအချိန်တွင် ကျွန်မသည် ညီမလေး၏ မီးယပ်နှင့်သားဖွား ဆရာဝန်ထံ သွားပြပါသည်။ သူကလည်း စမ်းသပ်စစ်ဆေးပြီးနောက်-

“ခင်ဗျား ဒီကနေ အိမ်တန်းပြန်ပြီး အိပ်ရာထဲက မထပါနဲ့တော့” ဟု ပြောပါတော့သည်။

“ကျွန်မ ရိုက်လက်စကားက မပြီးသေးဘူးရှင်”

“ဒီကလေးကို လိုချင်ရင်တော့ ကျွန်တော်ပြောသလို လုပ်ပါ။ အိပ်ရာထဲထဲကို မထရပါဘူး၊ လုံးဝ လှုပ်လှုပ်ရှားရှား မလုပ်စေချင်ဘူး၊ ငြိမ်ငြိမ်နေနိုင်ထေကလေးရဖို့ နီးစပ်လေပါပဲ”

ကျွန်မလည်း ဘာမှ ပြောမနေတော့ဘဲ အိမ်သို့ တစ်ချိုးတည်း ပြန်ကာ အိပ်ရာဝင်ခဲ့တော့သည်။ ကျွန်မသည် ပထမကိုယ်ဝန်က အမှားကို ထပ်မံမလုပ်လိုတော့ပြီ။ ရုပ်ရှင်ထုတ်လုပ်ရေးဖြင့် အလုပ်များနေသော ကာလိုထံသို့လည်း ဖုန်းဆက်လိုက်ပါသည်။

“ကာလို... ဘာလဲ သိလား၊ ကိုယ်ဝန်ရပြန်ပြီ”

“ဘုရား... ဘုရား၊ မလုပ်လိုက်ပါနဲ့ မယ်မင်းကြီးမရယ်”

“ပထမကလေးတုန်းကလိုပဲ နေရတာ တစ်မျိုးကြီးပဲ၊ ဒါပေမယ့် ဆရာဝန်က ပြောပါတယ်၊ အိပ်ရာထဲမှာ ငြိမ်ငြိမ်နေရင် ကလေးရနိုင်မယ်တဲ့ အဲဒါကြောင့် ကားက သုံးရက်စာလောက်ပဲ လိုပေမယ့် ဆက်မရိုက်ချင်တော့ဘူး၊ လူစားထိုးရိုက်နိုင်တာတွေကို လူစားထိုးပြီး အဝေးရိုက် ရိုက်လိုက်ကြပါတော့နော်၊ နောက်တော့မှ ဒပ်ဘင်လုပ်ယူကြတာပေါ့၊ ကဲပါကွယ် လုပ်ချင်သလိုသာ လုပ်လိုက်ကြပါတော့၊ ကျွန်မတော့ အိပ်ရာထဲက မထပါရစေနဲ့၊ ဒီကလေးကို ကျွန်မ ရမှဖြစ်မယ်”

ကာလိုကလည်း ဓာတ်ကားမပြီး၍ အရေးမကြီးကာ သူက ယခုဆရာဝန်နှင့် အားမရသဖြင့် နောက်ထပ် ဆရာဝန်တစ်ယောက်နှင့်ပြုရန် ပြောပါသေးသည်။ သို့သော် ကျွန်မကမူ ယခုဆရာဝန်၏ ညွှန်ကြားချက်အတိုင်း လိုက်နာပါက ဘာမှမဖြစ်နိုင်ဟု ယုံကြည်သဖြင့် ဤဆရာဝန်ကိုပင် ယုံကြည်အားထားနိုင်ပါသည်ဟု ကာလိုအား ပြောလိုက်သည်။

ကျွန်မ အိပ်ရာထဲတွင် သုံးလခန့်နေခဲ့သည်။ လုံးဝ လှုပ်လှုပ်ရှားရှား မလုပ်ခဲ့ထမင်းစားသည်ပင် ထိုင်၍ မစားဘဲ အိပ်လျက်နှင့် စားတတ်အောင် အကူငှာလုပ်စားခဲ့သည်။ ကျွန်မစိတ်ကိုလည်း အခြားတွေရာလေးပါးများကို စိတ်မကူးဘဲထားပြီး ကလေးရရမည်၊ ဤကလေးကို ရကိုရရမည်ဟူ၍ ကလေးရရေး စိတ်တစ်ခုတည်းသာ ဦးတည်ထားလိုက်သည်။

ကျွန်မ စာလည်းမဖတ်၊ ရေဒီယိုလည်း နားမထောင်၊ ရုပ်မြင်သံကြားလည်း မကြည့်ဘဲ နေသည်။ စကားကို နည်းနိုင်သမျှနည်းပြောပြီး အခြားအသံဗလ်များက အနှောင့်အယှက်မဖြစ်အောင် နားကိုလည်း ဝှမ်းများ ဆို့ထားသည်။

သည့်ပြင် ကျွန်မ တယ်လီဖုန်းလည်းမပြော၊ တယ်လီဖုန်းလာလည်း
မေးမထောင်၊ ကျွန်မ၏ ပရိသတ်ထံမှ စာများကိုလည်း လုံးဝ မဖတ်ဘဲထားလိုက်
သည်။ ကျွန်မ၏စိတ်တွင် အခြားဘာတစ်ခုမှ မဝင်စေဘဲ ကလေးရရေး စိတ်တစ်ခု
တည်းသာ စူးစိုက်လျက်နေသည်။

ကျွန်မ မိမိ၏ ဓန္ဒာကိုယ်တွင်းကိုလည်း အမြဲ အကဲခတ်နေမိသည်။ ဘာများ
ဖြစ်နေသလဲ၊ ဘယ်လိုဖြစ်မလဲ စသဖြင့် သတိထားနေသည်။ ကိုယ့်စိုက်ကိုပင်
မကိုင်ပါ။ ကိုယ်က ကိုင်လိုက်ထိလိုက်ပါက အထဲမှကလေးအား တစ်စုံတစ်ခု
ဖြစ်သွားမည်နိုးသောကြောင့် ဖြစ်ပါသည်။

ကျွန်မ ထောင်သွင်းအကျဉ်းချခြင်း မခံခဲ့ရဖူးပါ။ သို့သော် ယခု
ကျွန်မနေသကဲ့သို့ အိမ်ရာပေါ်မှ သုံးလတိတိ မထတမ်းနေခြင်းသည် ထောင်ကျသည့်
အဖြစ်ထက် ပို၍ ဆိုးလိမ့်မည်ထင်ပါသည်။ ကျွန်မတွင် ဤကဲ့သို့ ငြိမ်နိုင်သမျှ
ငြိမ်သက်စွာ နေထိုင်သော်လည်း စိတ်ကမူ ကလေးအတွက် အမြဲတမ်း သောက
ဖြစ်နေမိပါသည်။

ဆရာဝန်က ကျွန်မအား ဟော်မုန်းဆေးတိုးပေးကာ နေကောင်းနေသည်။
အားလုံး ကောင်းသည်ဟု ပြောပါသည်။ သို့သော် ကျွန်မ၏အတွင်းမှ အသံက
ကျွန်မအား အမြဲသတိပေးနေပါသည်။

အရေးထဲတွင် ချာလီချက်ပလင်က ကျွန်မထံ ဖုန်းဆက်ပြီး လန်ဒန်တွင်
ပြမည့် 'A Countess From Hong Kong' ဇာတ်ကား အထူးပွဲကို မဖြစ်ဖြစ်
အောင် လာရောက်ပါဟု အတင်းတက်ခိုင်းနေပါသည်။ ကျွန်မလည်း အကြောက်
အကန်ပင် ငြင်းလိုက်ရပါ၏။

ထိုအထူးပွဲဖြင့် နောက်တစ်နေ့ မနက်စောစောတွင်ပင် မာလွန်ဘရန်ဒိုက
ကျွန်မထံ ဖုန်းဆက်ပြီး ထိုပွဲသို့ ကျွန်မ မလာသည်မှာ မှန်ကြောင်း ဝေဖန်ရေးဆရာ
များက ပိုင်းဆော်ကြကြောင်းဖြင့် ပြောပါသည်။ ဆက်လက်၍လည်း သူက ကလေး
အတွက် ချောချောမောမော ဖြစ်စေရန် ဆုတောင်းကြောင်းနှင့် ဘာမှ ဖြစ်နိုင်မည်
မဟုတ်ကြောင်း ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ဂရုစိုက်ရန် အားပေးစကားပြောကြားပါ
သေးသည်။

ထိုညတွင်ပင် ဖြစ်ပါတော့သည်။ ကာလိုသည် လန်ဒန်သို့ ရောက်နေသည်။
ကျွန်မက ရောမမြို့စွန့်၍ အိမ်တွင် ဖြစ်ပါသည်။ နှင်းများကျနေသည်။ ဘာစီလီယိုက
အဖော်အဖြစ်လာနေသည်။ ကျွန်မနှင့်သူ စကားပြောနေခိုက် ကျွန်မ၏ဝမ်းဗိုက်တို့

မားနှင့်ထိုးလိုက်သကဲ့သို့ ရုတ်တရက် စူးစူးရှရှ ဗိုက်နာလာပါသည်။ ဘာစီလီယိုလည်း ချက်ချင်းပင်ထ၍ ဆရာဝန်ထံ တယ်လီဖုန်းဆက်ပြီး အမြန်လာရန် လိုက်သည်။

ဆရာဝန်က အခြေအနေ အားလုံးကောင်းနေသဖြင့် ဤမျှ ဗိုက်နာရုံဖြင့် သူ့လာစရာမလိုကြောင်း စိုးရိမ်စရာမရှိကြောင်းဖြင့် ပြန်ပြောလိုက်ပါသည်။

ကိုယ့်ဝမ်းနာ ကိုယ်သာသိပါသည်။ ကျွန်မအခြေအနေကို ကျွန်မ ကောင်းစွာ သိပါသည်။ ဤအခြေအနေတွင် မြို့နှင့်အလှမ်းကွာသော ဤနေရာမျိုးတွင် မနေသင့် ထို့ကြောင့် ဆေးရုံသို့သွားရန် ဆုံးဖြတ်ပြီး ပြင်ဆင်ကြရပါသည်။ ဘာစီလီယိုလ သူ့မှာပြုကားကို ခေါ်လိုသည်။ ကျွန်မက လူအများ သိကုန်မည်စိုးသဖြင့် ကျွန်မတို့ ကားနောက်ခန်း၌ပင် အိပ်ရာခင်းခိုင်းပြီး ကားပေါ်တက်ကာ ဆေးရုံသို့ လိုက်ပါလာခဲ့ပါသည်။

လမ်းတစ်လျှောက်လုံး ဗိုက်နာလာပါသည်။ ၁၀ မိနစ် တစ်ကြိမ်ကျ ဗိုက်က ထိုးထိုးနာလာရာ ကားပေါ်တွင်ပင် မွေးမလားဟုပင် ထင်မိပါ၏။ ကျွန်မ၏ဘေးတွင် ကျွန်မ၏အတွင်းရေးမှူးမကလေး အိုင်းနစ်(စ်)ပါလာပါသည်။ သူကား ကျွန်မ၏ ညီမကလေးတစ်ဦးပါပေ။

ဆေးရုံရောက်သော် အရေးပေါ်အဆောင်သို့ တန်း၍ ဝိုပါသည်။ ကျွန်မ၏ မျက်နှာတွင် သွေးမရှိတော့ပါ။ ဝါကျင်၍ပင်နေပါပြီ။ ဆေးရုံကို အပြေးအလွှား ရောက်လာသော အမေ့ကို တွေ့ပါသည်။ ကာလိုလည်း လန်ဒန်မှ လာနေပြီဟု သိရပါသည်။

ဆရာဝန်က ကျွန်မကို စမ်းသပ်စစ်ဆေးပြီးနောက် “ဗိုက်ခဏလေးနာတာပါ၊ နောက် ကောင်းသွားမှာပါ။ ဘာမှ ကိစ္စမရှိဘူး” ဟု ပြောပါသည်။

အမေ ဒေါသအကြီးအကျယ် ထွက်တော့သည်။

“ဟင်-ဘယ့်နယ့် ကိစ္စမရှိပါဘူးလဲ၊ ကျွန်မသိတယ်၊ ကိစ္စရှိတယ်၊ တစ်ခုခု လုပ်ပေးပါ။ ဘယ် ဒီလို ဘာမှ မလုပ်ဘဲနေလို့ ရမလား”

ဆရာဝန်က အမေ့အား နှစ်သိမ့်ပါသော်လည်း အမေကား စိတ်ကြီးသူ ဖြစ်သဖြင့် သူ စိတ်ဆိုးမာန်ဆိုး ဖြစ်လာပြီဆိုပါက တော်ရုံတန်ရုံနှင့် မရပါ။

“ရှင်က သူ့ကို သေစေချင်လို့လားဟင်၊ ကြည့်စမ်းပါဦး။ ဘယ်လောက် ခံနေရသလဲဆိုတာ၊ မျက်နှာမှာသွေးမရှိတော့ဘူး၊ ဒါ ကိစ္စမရှိဘူးတဲ့လားလုပ်...လုပ်၊ ရှင် တစ်ခုခုလုပ်ပေး၊ မရဘူး မရဘူး”

“စိတ်အေးအေးထားပါ အစ်မကြီး ခင်ဗျာ၊ ကျွန်တော် အနာပျောက်အောင်နဲ့ အိပ်ပျော်သွားအောင် လုပ်ပေးထားပါတယ်။ စောင့်ကြည့်ကြပါဦး၊ ကဲ-အခု ကျွန်တော် ညစာစားပွဲတစ်ခုရှိလို့ သွားရပါမယ်။ အရေးကြီးရင် ကျွန်တော့်ကို ခေါ်ဖို့ ဟောဒီက ဆရာမကို ဖုန်းနံပါတ်ပေးထားပါတယ်။ ပါတီပြီးရင် ပြီးတာနဲ့ ကျွန်တော် ပြန်လာပြီး ကြည့်မှာပါ”

“ဒီမယ်၊ သူ ဗိုက်နာပုံက တစ်မျိုးကြီး ဖြစ်နေတယ်။ ကလေးပျက်ကျတော့မယ် ရှင်သီရဲ့လား၊ ပျက်ရင်လဲ မနာမကျင်ဘဲနဲ့ ပြီးသွားအောင် ရှင်လုပ်မပေးနိုင်ဘူးလား”

ဆရာဝန်၏ကိုယ်မှာ တောင့်တင်းသွားသည်ဟု ထင်လိုက်ရသည်။

“ဒါမဖြစ်နိုင်ဘူး၊ ဥပဒေနဲ့ ဆန့်ကျင်နေပါတယ်။ ကျွန်တော်တို့ ဘယ်လိုမှ ဝင်လုပ်မပေးနိုင်ပါဘူး၊ ကလေးပျက်မယ်ဆိုရင်လည်း သူ့သဘာဝအတိုင်း လျှော့ကျရပါတယ်။ ဘယ်လောက်ကြာကြာ ဘယ်လောက်နာနာ သူ့ဘာသာသူ ဖြစ်ရပါတယ်။ ကျွန်တော်တို့ ဘယ်လိုမှ မလုပ်ရပါဘူး၊ ကဲ-ကျွန်တော် သွားမယ်၊ ပြန်လာခဲ့ပါ့မယ်”

ဒီလိုပဲဖြစ်ရပါမည်။ ဆရာဝန်ထွက်သွားပါပြီ။ တစ်စတစ်စဖြင့် ညဉ့်နက်လာပါပြီ။ ကျွန်မမှာလည်း မခံမရပ်နိုင်အောင် ဗိုက်နာနေပါသည်။ သို့သော် နံနက် မိုးလင်းခါနီး ၄ နာရီအချိန်လောက်တွင် ရုတ်တရက် ဗိုက်နာရပ်သွားပြီး ကျွန်မကိုယ်တွင်းမှ အသက်ထွက်ခွာသွားသကဲ့သို့ ခံစားလိုက်ရပြီး ကျွန်မ တစ်ကိုယ်လုံး နုံးချည့် ပျော့ရွေကျန်ရစ်ခဲ့ပါသည်။

အိုင်းနစ်(စ်)သည် ချက်ချင်းပင် ဆရာဝန်ထံ ဖုန်းဆက်ပါသည်။ ဘာမှ ကိစ္စမရှိဘူး၊ ညာဘူးပြောမနေဘဲ ချက်ချင်းလာပါ။ ယခု ကျွန်မကလေးပျက်သွားပြီး သွေးလွန်နေသည်ဟု ဖုန်းထဲမှ ပြောချလိုက်သည် ဆိုပါ၏။

ဆရာဝန်လည်း ရောက်လာပြီး နံနက် ၆ နာရီခန့်တွင် ကျွန်မအား ခွဲစိတ်ခန်းတွင်းသွင်းပြီး သားအိမ် ခြစ်ပေးပါသည်။ ဤကား ဒုတိယအကြိမ် သားအိမ်ခြစ်ရခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

ကာလိုလည်း ကျွန်မအနီးသို့ ရောက်ရှိနေပါပြီ။ သုံးလခွဲခန့် အိပ်ရာထက်တွင် မလှုပ်မယှက် နေခဲ့ရသော ကျွန်မမှာ ခြေသလုံးကလေးများပင် သေးသိမ်နေပြီး မတ်တတ်ပင် ကောင်းစွာ မရပ်နိုင်တော့ပါ။ ကျွန်မတစ်သက်တွင် အညှိုးငယ်ရဆုံး အချိန်ပါပင်။

ပို၍ဆိုးချင်တော့ ကျွန်မ ခွဲစိတ်ခန်းတွင်း၌ ရှိနေစဉ်ပင် ထိုနေ့မနက်က ရောမမြို့ထုတ် သတင်းစာကြီးတစ်စောင်တွင် ကျွန်မ မည်သို့မည်ပုံ ကလေးပျက်သူ ခြင်းအကြောင်း အသေးစိတ် သတင်းဖော်ပြပါရှိသည်ကို တွေ့ရပါသည်။

ကျွန်မ၏ ကိုယ်ရေးကိုယ်တာ ဝမ်းနည်းပူဆွေးမှုကို ကမ္ဘာသို့ ညစ်ပတ် စုတ်ပဲ့စွာ ချပြရက်ကြပါပေတကား။

“ကဲ... ကာလို”

ကျွန်မသည် ဘာမျှမဖြစ်ဟန်နှင့် ကာလိုအား ပြောလိုက်ပါသည်။

“Happily Ever After က ကျန်နေတဲ့အခန်းသုံးခန်းကို ဆက်ရိုက် ကြရအောင်လေ”

ကျွန်မ ဆက်လက်၍ ဟန်မဆောင်နိုင်တော့ပါ။ ကျွန်မ ချုံးပွဲချ ငိုလိုက်ပါ တော့သည်။ ကာလိုလည်း ငိုနေပါသည်။

ကျွန်မတို့တွင် အဆိုးမဖြစ်နိုင်သော အစားပြန်၍ မရနိုင်သော ရတနာတစ်ခု ဆုံးရှုံးခဲ့ရပြန်ပါပကော။

ကာလိုပွန်တီ

ဆိုဖီယာ ကလေးပျက်မှုများသည် ကျွန်တော်၏ဘဝတွင် အဆိုးရွားဆုံး အတွေ့အကြုံများပင် ဖြစ်ပါတော့သည်။ ပထမအကြိမ် ဆိုဖီယာ သားလျှောသည်ဟု သိရသည့် တစ်ပြိုင်နက် ကျွန်တော်မှာ အပြင်းအထန် တုန်လှုပ်သွားမိပါသည်။ ဆိုဖီယာမှာ ကလေးရမည်ဆိုကာ ပျော်နေရှာပါသည်။ ကျွန်တော်လည်း ကလေး လိုချင်နေဆဲ ဗြိန်းဆို ယခုလို ကလေးပျက်သွားပြီဟု ကြားလိုက်ရရာ ဘယ်မှာ မတုန်လှုပ်ဘဲ နေပါမည်နည်း။ ပထမဆုံးအကြိမ်အဖြစ်လည်း ဆိုဖီယာ၏ ကိုင်တွယ် ၍ မရသော သူကြံ့မှာအကြောင်း သံသယဖြစ်လာမိသည်။

ဒုတိယအကြိမ်မှာ ပို၍ဆိုးပါသည်။ ပထမအကြိမ်ကလောက် တုန်လှုပ် ချောက်ချားသွားခြင်း မရှိရသော်လည်း ဆိုဖီယာအတွက် ကျွန်တော်မှာ ဘာလုပ်လို့ ဘာကိုင်ရမုန်းမသိ ဖြစ်ခဲ့ရပါသည်။ သူ့အနီးတွင်ထိုင်ကာ အားပေးစကားပြောရသည် မှာလည်း စကားလုံးများကုန်ပါပြီ။ ဘာမှလည်း အကြောင်းမထူး၊ ကိုယ်ကလည်း ဘာမှ မတတ်နိုင်။ ဤအချိန်ကလောက် ကိုယ်ကလည်း အသုံးမကျ၊ အားကိုးဖွယ် လည်း မရှိသည့်အဖြစ်မှာ ကမ်းကုန်ပင်ဖြစ်ပါသည်။

ဆိုဖီယာမှာလည်း လှိုင့်ပြီး ဝေဒနာခံစားနေရသည်။ သူ့မှာ ကိုယ်ခန္ဓာ ကရီ
 ကထ ဒုက္ခခံစားနေရခြင်းထက် စိတ်ဒုက္ခက ပို၍ ဆိုးသည်ဟု ထင်ပါသည်။
 ပထမအကြိမ် ကိုယ်ဝန်လျှောက်တည်းက ကျွန်တော်က ဆရာဝန်ပြောင်းရန်
 ပြောခဲ့ဖူးပါသည်။ ဆရာဝန်မှာလည်း တကယ်တော့ အကျော်အမော် ပရော်ဖက်ဆာ
 တစ်ဦးပင် ဖြစ်ပါ၏။ ကျွန်တော်ကတော့ လုံးဝ အယုံအကြည်မရှိပါ။ ဆိုဖီယာ
 ကမူ ဤဆရာဝန်ကိုပင် အားထားရှာသည်။ သူ့ကိုပင် ဒုတိယအကြိမ် ထပ်မံ၍
 အခွင့်အရေးပေးပါဦးဆိုသဖြင့် ဆရာဝန်မပြောင်းဘဲ ထားရခြင်း ဖြစ်ပါသည်။
 ကျွန်တော် အထက်ကပြောခဲ့သလို ဘာမှ မတတ်နိုင်ဘဲ ဆိုဖီယာ၏အနီးတွင် ထိုင်ကာ
 သူ့လက်ကလေးကိုကိုင်ထားပြီး သိမ်သိမ်တုန်လှုပ်ကာ ငိုကြွေးနေသော သူ့ခံစားချက်
 များကို ကျွန်တော်၏ ခန္ဓာကိုယ်တွင်းမှ ဖြတ်၍သွားစေရန်သာ ငုတ်တုတ်ထိုင်နေ
 ရပါသည်။

ဆိုဖီယာ၏ဘဝတွင်းရေးမှူး ဘိုင်းနစ်(စ်)ဘရူဗီယာ

ကျွန်မသည် ကာလိုပွန်တီထံတွင် အလုပ်လုပ်ခဲ့သည်မှာ ၂၈ နှစ်ရှိပါပြီ။
 ပထမ ရောမတွင် ပွန်တီထုတ်လုပ်သော ဇာတ်ကားများတွင် ဇာတ်ညွှန်းကိုင်ရပါ
 သည်။ ထိုအချိန်က အသက် ၁၄ နှစ် ၁၅ နှစ်ခန့်သာ ရှိဦးမည်ဖြစ်သော ဆိုဖီယာ
 ကျွန်မတို့ စတူဒီယိုသို့ လာရောက်၍ ပိတ်ကားစမ်းစဉ် ကျွန်မ ရှိနေပါသည်။
 ဆိုဖီယာကား အသက်ငယ်သော်လည်း လူကြီးကလေးလိုပင် ဖြစ်ပါသည်။ ယခု
 အတိုင်းပင် ဘာမဆို အလေးအနက်ထားသူ ဖြစ်ပါသည်။ သူသည် ကင်မရာရှေ့တွင်
 မတ်တတ်ပင် ရပ်ဖူးခဲ့သူ မဟုတ်ပါ။ သို့သော် သူသည် ချက်ဆို နားခွက်က
 မီးတောက်သူ ဖြစ်ပါသည်။ ဘယ်လိုလုပ်ရမယ်၊ ဘယ်လို လှုပ်ရှားရမယ်၊ ကင်မရာ
 ရှေ့ရပ်ရမည် မြေဖြူးအမှတ်အသား ဘယ်နေရာမှာရှိသည် စသဖြင့် ချက်ချင်းပင်
 နားလည်သဘောပေါက်သူ ဖြစ်ပါသည်။ ကျွန်မသည် သူ့ကို တွေ့လျှင်တွေ့ခြင်းပင်
 သဘောကျလိုက်မိပါသည်။

ထို့နောက် ၁၉၅၈ ခုနှစ်၊ နယူးယောက်တွင် ဆိုဖီယာ 'That Kind of
 Woman' ဇာတ်ကား ရိုက်နေစဉ် ဖြစ်ပါသည်။ ပွန်တီက ကျွန်မအား ဆိုဖီယာ၏
 အတွင်းရေးမှူးအဖြစ် ဆောင်ရွက်ပေးပါရန် ပြောပါသည်။ (ကျွန်မသည် ထိုအချိန်က
 ပွန်တီအလုပ်မှခေတ္တထွက်ပြီး နယူးယောက်တွင် နေထိုင် ဖြစ်ပါသည်။)

နှစ် ၂၀ ကျော်ခဲ့ပါပြီ။ ကျွန်မသည် ထိုအချိန်မှစပြီး ဆိုဖီယာ၏ အတွင်းရေးမှူး ဖြစ်လာကာ ဆိုဖီယာတို့၏ မိသားစုကိစ္စကို ကျွန်မ ကိုယ်ပိုင်ရင်ဖိ ဆောင်ရွက်ပေးခဲ့ ပါသည်။ ဆိုဖီယာကလည်း ကျွန်မအား ချစ်ခင်လေးစားပါသည်။ ဂရုလည်း စိုက်ပါသည်။ တစ်ဦးမေတ္တာတစ်ဦးမှာ ဆိုသကဲ့သို့ပင် ဖြစ်ပါသည်။

ကျွန်မတို့နှစ်ဦးသည် တစ်ဘဝတည်း အတူနေလာသူများသဖွယ် ဖြစ်နေကြ ပါသည်။ သူ ခံစားရသည်ဆိုလျှင် ကျွန်မလည်း ခံစားရပါသည်။ သူအောင်မြင်သည် ဟု ဆိုလျှင် ကျွန်မဝမ်းသာရပါသည်။

အဆိုးဆုံးခံကြရသော အချိန်များမှာ သူ ကိုယ်ဝန်ပျက်သည့် အချိန်များပင် ဖြစ်တော့သည်။ ထိုအချိန်များတွင် သူ့စိတ်ဓာတ်နှင့် ကြံ့ခိုင်မှုများသည် အားလုံး ပျောက်ကုန်ပါသည်။ သူ့အတွေးအခေါ် သဘာဝအားလုံး ပျက်စီး၍ သွားရပါတော့ သည်။

ဒုတိယအကြိမ် ကလေးပျက်သော် သူ့မျက်လုံးထဲမှ အရောင်အဆင်းပင် ကွယ်ပျောက်သွားပြီဖြစ်၍ ကျွန်မတွင် စိုးရိမ်မကင်းပင် ဖြစ်မိပါသည်။

ပွန်တီတွင်လည်း များစွာ ခံစားရရှာသည်ဟု ကျွန်မ သိပါသည်။ ပွန်တီသည် ထိုကလေးကို အလွန်လိုချင်ပါသည်။ သူမည်မျှ ထိခိုက်ခံစားရသည်ကို ကျွန်မ အစက မသိခဲ့ပါ။ သို့သော် ထိုကလေးပျက်သည်အချိန်တွင်မူ သူ့အား တစ်ခါဖူးမျှ ကျွန်မ မတွေ့ဖူးခဲ့သည့်လူလို ဖြစ်နေပါသည်။ ကောင်းကောင်းလည်း မစား၊ ကောင်း ကောင်းလည်း မအိပ်၊ အလုပ်လည်းမလုပ်ဘဲ အချိန်အတန်ကြာ ငှေကြီး ဖြစ်နေပါ သည်။ ကျွန်မတို့ အီတလီလူမျိုးများသည် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ထိခိုက်လောက်အောင် ကလေးချစ်တတ်သူများ ဖြစ်ပါသည်။

ဒုတိယအကြိမ်ဖြစ်ပြီးသော် ဆိုဖီယာသည် အချိန်အတော်ကြာပင် သူ့ကိုယ်သူ မထိန်းနိုင် မသိမ်းနိုင် ဖြစ်နေသည်။ ညစာ ထမင်းဝိုင်းစားနေကြစဉ်ပင် ရုတ်တရက် ကောက်ကာငင်ကာ ငိုကြွေးပြီး အိပ်ခန်းထဲဝင်သွားရာ ပြန်မလာတော့ချေ။ ဤသို့ မကြာခဏ ဖြစ်သည်။

ပွန်တီမှာ သူ့ကိုယ်သူ ပြန်လည်ထိန်းနိုင်ပြီး ဆိုဖီယာအား ချောမောပြော ဆိုလာနိုင်သည်။

အကယ်၍သာ ဆိုဖီယာတွင် နောက်တစ်ဖန် ပြန်လည်၍ ကိုယ်ဝန်မဆောင် နိုင်တော့ပြီဟု ဆိုပါက သူ့ကိုယ်သူ ပျက်ဆီးပစ်မည်လားဟုပင် ကျွန်မ တွေးမိ ပါသည်။ သူ့အဖို့ ကလေးပျက်ရသည့်ကိစ္စများကိုသာ တစ္ဆေလမ်းလမ်း ဖြစ်နေသည်။

သူ့ဘဝတွင် အရာရာ အောင်မြင်ခဲ့ပါလျက် ဤကိစ္စကျမှ သူ့မများ အရုံးနှင့် ရင်ဆိုင်ရခြင်း ဖြစ်ပေတော့သည်။ သူ့ကိုယ်တိုင်လည်း ဤဆုံးရှုံးမှုအတွက် ဘာလုပ်ရမည်မသိ ဖြစ်နေသည်။ ဤကလေးနှစ်ယောက် ဆုံးရှုံးမှုသည် အဆုံးစွန် သော ကြေကွဲဖွယ် သူ့ဘဝဆုံးရှုံးမှု မဖြစ်ပါစေနဲ့ဟုသာ...။

ကျွန်မ ဖြစ်ပျက်ခဲ့သမျှ အားလုံးမှေပျောက်ပစ်ကာ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် အလုပ် ထဲတွင် နှစ်၍ ထားလိုက်ပါသည်။ ကျွန်မ ယခုအရွယ်အထိ မည်မျှပင် ကြီးမားသော အခက်အခဲမျိုးနှင့် ရင်ဆိုင်ရပါစေ ကျွန်မ၏ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ယုံကြည်မှုနှင့် အနိုင်မခံ အရုံးမပေးလိုသည့်စိတ်က အမြဲအောင်နိုင်ခဲ့သည်သာ ဖြစ်ပါသည်။ ယခုမူကား ကျွန်မသည် ကိုယ်ဝန်ကို သုံးလကျော်အောင် မဆောင်နိုင်တော့သည့် အဖြစ်က ကျွန်မအား ဖမ်းစားထားပါပြီ။ ကာလိုက ကျွန်မအား ပြောပါသည်။

“ဆိုဖီယာ ကလေးအတွက် ဒီလောက် ပူပန်သောကရောက်နေဖို့ မကောင်းဘူး၊ ဘာကိစ္စရှိလဲကွယ်၊ ကလေးရရင်ရမယ်၊ မရရင် မရဘူး ဘာဖြစ်သလဲ၊ ကလေးလိုချင်ရင် တို့ အချိန်မရွေး မွေးစားလို့ရတဲ့ဥစ္စာပဲ၊ ဒီကလေးကိစ္စနဲ့ မင်းမှာ မစားနိုင်မသောက်နိုင် ဖြစ်နေတာကတော့ မကောင်းပါဘူးကွယ်”

“ဟင် ကာလို၊ ဘယ်လိုပြောလိုက်တာလဲ”

ကျွန်မ တော်တော်စိတ်ဆိုးသွားမိသည်။

“ဟင် ဘယ့်နှယ့်၊ ရှင်ကတော့ တခြားမိန်းမနဲ့ ကလေးနှစ်ယောက်တောင် ရနေမှကိုး၊ ကျွန်မမှာတော့ တစ်ယောက်မှ မရှိဘူး၊ မမွေးစားဘူး၊ မမွေးစားဘူး၊ ကိုယ့်မိုက်နဲ့ကိုယ်မွေးယူမယ်၊ ခုထက်ထိ စိတ်မလျှော့သေးဘူး၊ မဖြစ်ဖြစ်အောင် မွေးယူမှာပဲ၊ ရှင်ကလည်း စိတ်မလျှော့ပါနဲ့”

ကျွန်မတွင် ဤကလေးကိစ္စအတွက် လေးငါးခြောက်လခန့် လှိမ့်ခံခဲ့ရပါ သည်။ နောက်မှ တဖြည်းဖြည်း ပုံမှန်ဖြစ်လာရပါသည်။ ကျွန်မကဲ့သို့ပင် မကြာခဏ ကလေးပျက်ခဲ့ဖူးသော မိတ်ဆွေမတစ်ယောက်က ဆွစ်ဇာလန်တွင် ဤကိစ္စတွင် အလွန်တော်သော ဆရာဝန်တစ်ဦးရှိကြောင်းဖြင့် ညွှန်ပြပါသည်။ ထိုဆရာဝန်မှာ ပရော်ဖက်ဆာ ဟူးတတ်ဒီဝပ်ဖီးလ် ဖြစ်ပါသည်။ သူ့ထံ ကျွန်မတို့ ဆက်သွယ်ကြရာ သူက ကျွန်မအား သေချာစွာ စမ်းသပ်စစ်ဆေးနိုင်ရန် ဂျိနီဗာသို့ ဆေးမှတ်တမ်း ဟောင်းများပါ ယူဆောင်လာရန် မှာကြားလိုက်ပါသည်။

ဒေါက်တာ ဒီဝပ်ဖီးလ်ကား အသက် ၆၀ ခန့်ရှိပြီး အရပ်ရှည်ရှည်နှင့် အလွန်ထိန်လိုလှသူ ဖြစ်ပါ၏။ နှာခေါင်းကလည်း ချွန်လှရာ သူ့မျက်နှာမှာ စိတ်ကြီး ဝင်နေသော ငှက်မျက်နှာနှင့် တူလှပါသည်။ ကျွန်မ တွေ့စက ခက်ရချည်ဟု အောက်မေ့မိသည်။ သို့သော် တစ်စတစ်စဖြင့် ရင်းနှီးလာသော် သူကား နားလည်မှု အပြည့်ရှိသူ၊ စေတနာကောင်းသူ၊ လူနာများအား အလွန်ဂရုစိုက်သူဖြစ်ကြောင်း တွေ့ရှိလာပါသည်။ သူ၏အိမ်ထောင်မှာ သားသမီးထွန်းကားခြင်း မရှိပါ။ ထို့ကြောင့် သူက သူတို့ကလေးမရသည်ကို ပြန်၍ အလျော်ယူသည့်သဘောဖြင့် သူ့လူနာ မိခင်လောင်းများ၏ ကလေးများကို မဖိတ်မစင်ရအောင် လူ့လောကကြီးအတွင်း ခေါ်ဆောင်သွင်းပေးနေသူပင် ဖြစ်ပါတော့သည်။

ဒေါက်တာက ကျွန်မအား ပင်တိုဆယ်ထိုးရာ ကျွန်မ မေ့သွားပါသည်။ သို့မေ့နေစဉ် ကျွန်မ၏ မွေးလမ်းကြောင်း ပွင့်မပွင့် ကောင်းမကောင်း သားအိမ်ကို သန့်ရှင်းစင်ကြယ်အောင် ထပ်မံ၍ ခြစ်ပေးပြီး စစ်ဆေးရာ သုံးလတွင် ကလေးပျက် သည့်အကြောင်းကို ရှာဖွေမတွေ့ရဟု ဆိုပါသည်။ သို့သော် အခြားအကြောင်းအရာ များလည်း ရှိသေးရာ ထိုအကြောင်းအရာများမှာ လောလောဆယ် ရှာဖွေမတွေ့နိုင်၊ ကိုယ်ဝန်ဆောင်သော ကာလမှသာ စမ်းသပ်နိုင်သည်ဖြစ်ရကား ကျွန်မ နောက် တစ်ကြိမ် ကလေးရှိသည်အထိ စောင့်ဆိုင်းရမည်ဟု ပြောပါသည်။

ကျွန်မသည် အသက် ၃၂ နှစ်ရှိနေပါပြီ။ ကလေးနှစ်ကြိမ် ပျက်ပြီးသော် ဤအရွယ်တွင် နောက်ထပ်တစ်ကြိမ် ကိုယ်ဝန်ဆောင်ရန် ခက်ခဲကောင်း ခက်ခဲပေ လိမ့်မည်။ ဒေါက်တာ ဒီဝပ်ဖီးလ်၏ နောက်တစ်ကြိမ် ကလေးရှိရန် ပေးသည့်ဆေးမှာ ထူးဆန်းလှပါသည်။

သူက ကျွန်မအား လေးလစာ ပဋိသန္ဓေတားဆေးပေးပါ၏။
 “ဒီဆေးတွေ စားပြီးရင် ဘာဖြစ်မလဲ ဆိုတာ ကြည့်ရအောင်” ဟု ပြောလွတ် လိုက်ပါသည်။

ကျွန်မတွင် ဖြစ်သည်ကတော့ ထိုဆေးများစတင်၍ စားသည်ဆိုလျှင်ပင် တစ်ကိုယ်လုံး ထိုင်းမိုင်းလေးလံနေပါသည်။ ဤအခြေအနေအတိုင်းသာ ဖြစ်နေပါက ကလေးရနိုင်သည့်အင်အားပင် ရှိတော့မည်မဟုတ်ဟု ထင်မိပါသည်။

ဤအချိန်မှာ ကျွန်မ အားအငယ်ဆုံးအချိန် ဖြစ်ပါသည်။ အမြဲတစေ နုံးချည့်ပျော့ခွေးနေရာ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် သက်ဆိုးမှ ရှည်ပါ့မလားဟု အောက်မေ့

မိသည်။ ကျွန်မသည် ဘုရားသခင်ကိုသာ ပြင်းပြသော ယုံကြည်စိတ်ဖြင့် အားထားမိပါသည်။ ကျွန်မသည် ဘုရားကျောင်းနှင့် မည်သို့ပင် ဖြစ်ပျက်ခဲ့စေကာမူ ဘုရားသခင်အား အားကိုးမြဲ ယုံကြည်မြဲပင် ဖြစ်ပါသည်။ ကျွန်မသည် ဘာသာတရားကို ယုံကြည်ကိုင်းရှိုင်းရာ၌ အယူသည်းစိတ်၊ တန်ခိုးဖြင့် ‘မစ’ စေလိုသည့်စိတ်မျိုး မရှိခဲ့ပါ။ များသောအားဖြင့် လူများသည် ဘုရားကျောင်းသို့ သွားရောက်၍ ဘဏ်တွင် ငွေအပ်သကဲ့သို့ ဆုချည်းဖိတောင်းကာ ဆုများ မြှုပ်နှံထားတတ်ကြသည်။ ဤသို့ ဆုများ တောင်းထားခြင်းဖြင့် ဘာသာရေးအရင်းအနှီး မြှုပ်နှံထားကြသလို ထိုအရင်းအနှီးအပေါ်မှ အတိုးတွက်ကို သုခဘုံရောက်သည့်တိုင် စားသောက်သွားနိုင်ကြမည်ဖြစ်၍ ပင်ပန်းကြီးစွာ အလုပ်လုပ်ကိုင်ကြရမည်မဟုတ်၊ ဆုတောင်းတိုင်း ပြည့်မည်ဟု ယူဆထားကြပုံရသည်။

ကျွန်မ အနန္တတန်ခိုးတော်ကို ယုံကြည်ပါ၏။ ဆုတောင်းပတ္တနာပြုခြင်းဖြင့် ရနိုင်သည်လည်း ဖြစ်ပါ၏။ သို့သော် လူအများသိအောင် လူကြားကောင်းအောင် အော်ကြီးဟစ်ကျယ် ရှိခိုးဆုတောင်းခြင်း၊ ရွတ်ဖတ်သရဇ္ဈာယ် နတ်ဒေဝါများအား တိုင်တည်တမ်းတခြင်း စသဖြင့် မလုပ်တတ်ပါ။

ကျွန်မ ဘုရားသခင်ထံ ဆုမွန်တောင်းနည်းမှာ မိမိခန္ဓာအတွင်းကို အာရုံပြု၍ အသံတိတ်ပင် ဖြစ်ပါ၏။ မိမိခန္ဓာတွင်း၌ ရှိတော်မူသော ဘုရားသခင်ထံမှ မိမိကိုယ်ကို မိမိယုံကြည်စိတ်နှင့် မိမိဝန်းကျင်ရှိ လူအပေါင်းအပေါ် ယုံကြည်စိတ်ချ စိတ်အင်အားကိုသာ တောင်းခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ တန်ခိုးနှင့် ဘာရစေ၊ ညာဖြစ်စေ စသဖြင့် ပြုလုပ်ပေးရန် ဆုတောင်းခြင်းမျိုး ထင်ထင်ရှားရှား ဘယ်သို့ ဘယ်ချမ်းသာ ‘မပါ’ ဟူသော တောင်းဆိုခြင်းမျိုး မဟုတ်ပါ။ ကျွန်မတို့သည် မိမိတို့ လူ့ဘဝသို့ လူဖြစ်လာရသည်၊ လူတာဝန်နှင့် မိမိကိုယ်ကို မိမိ အကြွင်းမဲ့ ယုံကြည်ကြလျှင် မိမိတို့၏ ကိုယ်ပိုင်တန်ခိုးများကို ထုတ်လုပ်နိုင်သည်ဟု ကျွန်မ စွဲမြဲစွာ ယုံကြည်လျက်ရှိပါသည်။

ကျွန်မ အဘွားကိုလည်း မကြာခဏ တိုင်တည် ပြောဆိုတတ်ပါသည်။ အဘွားသေသော် အဘွား၏ဝိညာဉ်သည် ကျွန်မခန္ဓာကိုယ်အတွင်း၌ ဝင်ရောက် ကိန်းအောင်းနေခဲ့သည်ဟု ကျွန်မ စွဲမြဲနေပါသည်။ ကျွန်မက တမ်းတလိုက်လျှင် အဘွားသည် ကျွန်မအား ‘မစ’ ရန် အသင့်ရှိနေတတ်သည်။ အဘွားသည် ကျွန်မ၏ လမ်းပြနတ်သမီးပင် ဖြစ်ပါ၏။ ထို့ကြောင့် ကျွန်မက သူ့အား တမ်းတလိုက်တိုင်း

ကျွန်မသည် သူ၏ စကားလုံးများကို ကြားယောင်လာကာ အင်အားပြည့်ဖြိုးသည် ဟု ယုံကြည်မိပါသည်။

ကျွန်မ ဆရာဝန် ဒီဝပ်ဖီးလ်အား မယုံကြည်၍ မဟုတ်ပါ။ သို့သော် ကျွန်မ၏စိတ်ဆန္ဒက ပြင်းပြနေသည့်အလျှောက် နောက်ထပ် ဆရာဝန်တစ်ဦးအား ထပ်မံပြသရန် အာလီသ ရှိနေပါသည်။ ထို့ကြောင့် သတင်းကြားရုံဖြင့် နယူးယောက် မှ သားဖွားမီးယပ်ပါရဂူတစ်ဦးအား ရောမမြို့သို့ လေယာဉ်ပျံဖြင့် လာရန် ပင့်ခေါ် လိုက်ပါသည်။

ထိုပါရဂူဆရာဝန်ကြီးက ကျွန်မအား စမ်းသပ်စစ်ဆေးကြည့်ရှုပြီး ကျွန်မ၏ အခြေအနေကို ပြောပြ ဆွေးနွေးခြင်းထက် ရောမတွင် ဘယ်စားသောက်ဆိုင်က ကောင်းသည် မကောင်းသည်ကိုသာ သိလိုနေပုံရပါသည်။ ထို့ကြောင့် ကျွန်မကလည်း ကျွန်မစားနေကျ အကောင်းဆုံးဆိုင်စာရင်းကို ပေးလိုက်ပြီး သူ့အား နောက်ထပ် မတွေ့တော့ပါ။

ကျွန်မ ဆေး လေးလ စားပြီးနောက် ဒေါက်တာ ဝပ်ဖီးလ်ထံ အစစ်ဆေး မိပါသည်။ ရက်ပေါင်း တော်တော်များများ ကျွန်မအား စမ်းသပ်စစ်ဆေးပါသည်။ သားဥ သန္ဓေတည်နိုင်ရန်ဟုဆိုကာ ဟော်မုန်းဆေးများ ထိုးပေးပါသည်။

ကျွန်မ စိတ်က ပူပန်နေမိပါသည်။ ကလေးမရမည်ကို အလွန်စိုးရိမ်နေမိပါ သည်။ နောက်ဆုံးတွင် ဒေါက်တာဝပ်ဖီးလ်က ဤသို့ ပြောကြားပါသည်။

“ဒီနည်းနဲ့တော့ ကလေးမရနိုင်ဘူး။ ဒီတော့ ရောမပြန်ပြီး ကလေးရရှိ ကိစ္စကို မေ့မေ့ပျောက်ပျောက် နေစေချင်တယ်။ ကျွန်တော်ကတော့ အတတ်နိုင် ဆုံး လုပ်ပြီးပြီ။ သဘာဝကပေးမှပဲ ကလေးရနိုင်တော့မယ်။ သဘာဝက ကလေးပေးမှ ဆိုတာတောင် ကိုယ်က သက်သက်သာသာ စိတ်ချမ်းသာ လက်ချမ်းသာ နေနိုင်မှ ဖြစ်မယ်”

ကျွန်မ၏ညီမကလည်း သည်အတိုင်းပင် ပြောဖူးပါသည်။ သူက ကျွန်မအား အိတ်လီမြောက်ပိုင်း ရေပူစမ်းများရှိရာသို့ သွားရောက် အနားယူကြည့်ရန်လည်း ပြောပါသည်။ ထိုနေရာတွင် ကန်ဓာတ်ပါသော ရေပူစမ်းများနှင့် ရွှံ့စေးများ ရှိပါသည်။

ကျွန်မလည်း ထိုနေရာသို့ ရောက်ခဲ့ပါသည်။ စိတ်ပျက်စရာကောင်းသော ဒေသတစ်ခုပါပေ။ ထိုရေပူစမ်းများ ရှိရာသို့ လာကြည့်သူများမှာ ထုံနာကျင်နာသမား များ၊ ဝန်းနာရင်ကျပ်သမားများ စသဖြင့် လူမမာများသာ ဖြစ်ပါသည်။ သို့သော် ကျွန်မသည် ထိုနေရာတွင် ၁၃ ရက်ခန့် နေထိုင်ခဲ့ပြီး ကန်ရေပူစမ်း ရေစိမ်ပါသည်။

ချိုးပါသည်။ နားနားနေနေ နေခဲ့ရာ ကျွန်မ၏ ကိုယ်ခန္ဓာမှာ အနားရပြီး သွက်လက် ပေါ့ပါးလာပါသည်။ စိတ်ကမူ ညစ်ညူးနောက်ကိုနေဆဲပင် ဖြစ်ပါ၏။ သို့သော် ပြန်ခါနီးအချိန်တွင်မူ စိတ်ရောကိုယ်ပါ လန်းဆန်းရွှင်လန်းလာသည်ကို တွေ့ရပါ သည်။

ထိုရေပူစမ်းမှ ဥရောပသို့ ပြန်လာပြီး တစ်လတိတိကြာသော် ကျွန်မတွင် ကိုယ်ဝန်ရှိလာပြန်ပါပြီ။

လန်ဒန်မြို့တွင် ရှိနေသော ကာလိုထံ ကျွန်မက ခါတိုင်းလိုပင် ဖုန်းဆက်လိုက် ပါသည်။ သူကလည်း ရှေ့နည်းအတိုင်း-

“ဟာ မလုပ်လိုက်ပါနဲ့ မလုပ်လိုက်ပါနဲ့”

ဟု အော်ပြန်ပါသည်။ သူ့လက်ဝါးနှင့် နဖူးနှင့် ပြန်းခနဲ ချလိုက်သံပင် ကျွန်မ ကြားလိုက်ရသလိုလို ရှိပါ၏။ ကာလိုကား တတိယအကြိမ်မြောက် ကလေး ပျက်လျှင် ကျွန်မနှင့်ပတ်သက်ပြီး ကြုံတွေ့ရမည့် ဒုက္ခအဝဝကို ပြေးမြင်လိုက်ဟန် တူပါသည်။

ကျွန်မသည် ဆွစ်ဇာလန်ရှိ ဒေါက်တာ ဝပ်ဖီးလ်ထံသို့လည်း ဖုန်းဆက် လိုက်ရာ ဒေါက်တာသည်လည်း ချက်ချင်းပင် မီရာလေယာဉ်ပျံဖြင့် ရောမသို့ လိုက်လာပါသည်။

ဘိုင်းနစ်(စ်)ဘာရှူဖီယာ

ဆိုဖီယာတွင် တတိယအကြိမ်မြောက် ကိုယ်လေးလက်ဝန်ရှိလာပြန်သော် သူသည် ကိုးလတိတိ ရင်တမမဖြင့် နေခဲ့ပါသည်။ ကျွန်မသည် သူနှင့်အတူ ရှိနေပါသည်။ ကျွန်မ တစ်ဦးတည်းသာ သူနှင့်နေရပါသည်။ ဆိုဖီယာကား ဤကလေးရဖို့ သူ့ကိုယ်သူ အနစ်နာခံပုံမှာ အံ့ဩခိုးကျူးဖွယ်ပင် ဖြစ်ပါတော့သည်။

ကိုးလလုံးလုံး အိပ်ရာထဲတွင်နေသည်။ ဘာမှမလုပ်၊ တယ်လီဖုန်းလည်း မပြော၊ ဘယ်လိုမှလည်း မညည်းမညှ၊ နေရှာသည်။ ‘ပွင်းလိုက်တာ ဒီလိုနေရတာ’ ဟု တစ်ကြိမ်တစ်ခါမှ ညည်းမပြဖူးချေ။ သူသည် အိပ်ရာပေါ်တွင် စာဖတ်သည်။ ခဏမျှ ရုပ်မြင်သံကြား ကြည့်သည်။ နောက် အိပ်သည်။ ဒါပဲ ဖြစ်သည်။

ကာလိုက တစ်ခါတစ်ရံလာသည်။ ဘာစီလီယိုက နှစ်ခေါက်လောက် လာဖူးသည်။ အခြား ဘယ်သူမှမလာ။ ဘယ်သူ့ကိုမှလည်း အတွေ့မခံ။ ဤကဲ့သို့

ဆုံးဖြတ်ချက်အတွင်း သူ့ကိုယ်သူ ပိတ်လှောင်ထားခြင်းဖြင့် နောက်မွေးလာမည့် 'ကာလိုဟူးဘတ်လီယိုနိုပွန်တီဂျူနီယာ' ကို ချောမောစွာ မွေးနိုင်လိမ့်မည်ဟု ကျွန်မ ယုံကြည်ခဲ့ပါသည်။

ကျွန်မသည် ဂျီနီဇာသို့ လာခဲ့ပြီး ဒေါက်တာ ဝပ်ဖီးလ်ရူးခန်းနှင့် အနီးတွင် ရှိသော ရေကန်နားအားမှ ဟိုတယ်ငယ် တစ်ခုတွင် အခန်းငှားရမ်း နေထိုင်ခဲ့ပါသည်။

ဒေါက်တာ ဝပ်ဖီးလ်က ၂၄ နာရီပတ်လုံး ကျွန်မ၏ ဆီးကို စစ်ဆေး ကြည့်ရှုပါသည်။ သို့ ဆီးစစ်ခြင်းဖြင့် ကျွန်မတွင် ဟော်မုန်းအား မညီမမျှဖြစ်နေ သည်ကို တွေ့ရသည်ဆိုပါသည်။ သို့ဖြစ်ရခြင်းမှာ မိန်းမ ဟော်မုန်းဓာတ်ဖြစ်သော အက်စထရိုဂျင် နည်းနေသောကြောင့် ဖြစ်သည်ဟု ဆိုကာ လိုအပ်သောဆေးများ ထိုးပေးရန် စီစဉ်ပါသည်။ ဤကဲ့သို့ ၂၄ နာရီပတ်လုံး ဆီးစစ်ခြင်းကို အပတ်စဉ် ပြုလုပ်မည်ဟု ဆိုပါသည်။

“အဲဒီ အက်စထရိုဂျင်ဓာတ်နည်းလို့ ပထမကလေးနှစ်ယောက် ပျက်တာလား ဒေါက်တာ”

“ဒါကြောင့်ပဲလို့ ကျွန်တော် ထင်ပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ပြီးခဲ့တာတွေအပေါ် စိတ်စွဲလမ်းမနေပါနဲ့လေ။ ဒီချာတိတ်ကို ကိုးလကြာတဲ့အခါမှာ ကျုပ်တို့ ဒီကမ္ဘာထဲ ဆွဲခေါ်ကြတာပေါ့ ဟုတ်လား၊ တစ်ခုတော့ ပြောပါရစေ ခင်ဗျားရဲ့ ဆေးမှတ်တမ်း ဟောင်းများအရ အိပ်ရာထဲမှာပဲ ငြိမ်နိုင်သမျှ ငြိမ်ငြိမ်ကလေးနေဖို့ လိုအပ်နေလို့ အဲဒီလိုနေဖို့တော့ ကျွန်တော် ပြောချင်ပါတယ်”

“ကိုးလလုံးလုံး”

“ဟုတ်တယ်၊ ဒီလိုနေနိုင်ရင် အကောင်းဆုံးပဲ၊ ကျွန်တော်တို့ ခင်ဗျားနဲ့ ကျွန်တော်နဲ့ပေါ့လေ။ ဒီကလေးကို အသက်ရှင်အောင် လုပ်ကြရပါမယ်၊ ဗိုက်ထဲက ဒီကလေးကို အတတ်နိုင်ဆုံး အနားပေးထားရပါလိမ့်မယ်”

ကိုးလလုံးလုံး ကျွန်မသည် မလှုပ်မယှက် နေခဲ့ပါသည်။ အိပ်ရာထဲက တွင်ပင် ကျွန်မသည် ကိုယ့်ကိုယ်ကို မိခင်လောင်းအဖြစ် ရင်ဝယ်ပိုက်ထွေး၍ ထားခဲ့ ပါသည်။

ဒေါက်တာ ဝပ်ဖီးလ်က ကျွန်မအား စိတ်ငြိမ်ဆေးများ တိုက်ပါသည်။ ပထမ ဗေလီယံစားရပါသည်။ ဤဆေးများကို ကျွန်မ စားဖူးသည် မဟုတ်ရကား

ဆေးဝတ်ကို ကျွန်မ လှလှကြီး ခံရပါသည်။ တစ်ချိန်လုံးလိုလိုပင် ကျွန်မသည် အိပ်၍ချည်းသာ နေခဲ့သည်။ ကျွန်မနှင့်အတူ အိုင်းနှစ်(စ်)သာ ရှိပါသည်။ ကာလိုက အချိန်မှန် လာရောက်ပါသည်။

ဤကဲ့သို့ နေလာရင်း သုံးလအတွင်း ဝင်ရောက်လာသော ကျွန်မသည် ရှေ့ကလို ဖြစ်ဦးမည်လားဟု စိုးရိမ်စရာ ဖြစ်လာပြန်ပါသည်။ နေရထိုင်ရသည်မှာ ဘာခံစားမှုမှ မရှိဘဲ သရိုးသရိဖြစ်လာပြန်ပါသည်။ ယခင်က ကလေးပျက်ခါနီးတွင် ခံစားရသကဲ့သို့သာ အဖြစ်မျိုးပင် ဖြစ်ပါ၏။

ကျွန်မအား ဒေါက်တာဝပ်ဖီးလ် သို့မဟုတ် သူ့လက်ထောက်ဆရာဝန် တစ်ဦးဦးက နေ့စဉ်လာရောက်ကြည့်ရှုနေရာ သူတို့ကလည်း ကျွန်မ၏ အခြေအနေ တစ်မျိုးတစ်မည် ဖြစ်နေသည်ကို သိကြပါသည်။ ကျွန်မ ဤကလေးလည်း ဆုံးရှုံး ရဦးတော့မည်လားဟု များစွာ စိုးရိမ်ထိတ်လန့်မိလာသည်။

ဒေါက်တာ ဝပ်ဖီးလ်က အထူးဆေးများထိုးရာ အခြားဆေးများအနက် အက်စထရိုဂျင် ထိုးဆေးကို ခပ်ပြင်းပြင်း ထိုးပေးပါသည်။ ထိုဆေးများထိုးပေးပြီး ၂၄ နာရီကြာသော် ကျွန်မ လူကောင်းပကတိ ပြန်ဖြစ်လာပါသည်။

ကျွန်မ၏ကိုယ်ဝန် လေးလအတွင်း ဝင်ရောက်လာသော အခန်းကွယ်ကွယ် တွင် နေနိုင်ရန် အင်တာကွန်တီနင်တယ် ဟိုတယ်၏ ၁၈ ထပ်သို့ ဖြောင်းရွှေ့ လာခဲ့ပါသည်။ အခန်းကြီးကသာ ကျယ်ပါသည်။ ကျွန်မ နေရထိုင်ရသည်ကတော့ မထူးခြားပါ။ အိပ်ရာပေါ်တွင်သာ ပက်လက်နေရပါသည်။ သို့သော် တစ်ခုကောင်း သည်က အိုင်းနှစ်(စ်)အတွက် အိပ်ခန်းတစ်ခု အပိုရရှိပြီး မီးဖိုခန်း ကလေးတစ်ခုပါ တွဲလျက်ရှိရာ ဟိုတယ်စာများကို ငြီးငွေ့လာပါက ကိုယ်ကြိုက်ရာ ချက်ပြုတ် စားနိုင်ကြပါသည်။

ထိုအချိန်က သတင်းစာများ၏ ရေးသားချက်ကို မှတ်မိနေပါသည်။ ကျွန်မသည် အခန်းအောင်းနေခြင်းမှာ အခြားကြောင့်မဟုတ်၊ ကိုယ်ဝန်ဆောင် အိတ်လီအမျိုးသမီး နေပဲလ်မြို့သူကလေး တစ်ဦးကိုပါ အခန်းပိတ်ထားပြီး ထိုအမျိုးသမီးက ကလေးမွေးသော် ဆိုဖီယာက သူ့ကလေးပါဟု ကြေညာရန် ဖြစ် သည်ဟု သတင်းစာများက ရေးကြပါသည်။

ကျွန်မအတွက် စိတ်အလှုပ်ရှားရဆုံးအချိန်မှာ ကိုယ်ဝန်ဆောင် ၁၃ ပတ် ရချိန် ဒေါက်တာဝပ်ဖီးလ် ကျွန်မအခန်းသို့ ကိရိယာတစ်ခုယူလာပြီး ထိုထိရောက်စွာ

ကလေး၏ နှလုံးခုန်သံကို နားထောင်ခိုင်းစဉ် ဖြစ်ပါသည်။ ကိရိယာတွင် အသံခွဲ
စက်ပါ ပါဝင်ရကား၊ ကျွန်မ၏ ဗိုက်တွင်းမှ ကလေးငယ်၏ နှလုံးခုန်သံကို ကောင်းမွန်
သဲကွဲစွာ ကြားရမည်ဟု ဆိုပါ၏။ ကျွန်မ၏ ဝမ်းတွင်း၌ တကယ်ပင် အသက်ရှင်
ထင်ရှားလျက် ရင်သွေးငယ်ကလေး ရှိနေသည်ကို သိရမည်ဆိုရာ ကျွန်မတွင်
တုန်လှုပ်ချောက်ချားစွာပင် စိတ်လှုပ်ရှားရပါ၏။

ဒေါက်တာဝပ်ဖီးလ်သည် ထိုကိရိယာကို နေရာတကျ တပ်ဆင်လိုက်ပြီး
ကျွန်မ၏ဗိုက်ကို ထောက်ပြီး ကျွန်မအား နားကြပ်တစ်ခုဖြင့် နားထောင်ခိုင်းပါသည်။

ဘာသံမှ မကြားရသေး၊ ဒေါက်တာက ဗိုက်တစ်ပြင်လုံးကို ရွေ့၍ရွေ့၍
ထောက်နေပါသည်။

၅-မိနစ်ရှိပါပြီ၊ ဘာသံမှ ထွက်မလာ။

၁၀-မိနစ်။

ငြိမ်နေဆဲ။ ဘာသံမှ မထွက်။

ဒေါက်တာဝပ်ဖီးလ်က စက်ကိရိယာတွင် ချွတ်ယွင်းချက်ရှိ၊ မရှိ စစ်ဆေး
ပါသည်။ ချွတ်ယွင်းချက် ဘာမှ မရှိ။

နောက်ထပ်တစ်ဖန် ဗိုက်တစ်ပြင်လုံးကို လိုက်ထောက်ပြီး နားထောင်ပေးပြန်
ပါသည်။

ဘာနှလုံးခုန်သံမှ မကြားရပါ။ ကျွန်မ၏ စိုးရိမ်စိတ် အပိုင်အခဲကြီးသည်
ရင်ထဲမှ လိမ့်တက်လာကာ လည်ပင်းတွင် ဆို့နေပါပြီ။

နောက်ထပ် ၅-မိနစ်ကြာသွားပြန်ပါပြီ။ ဘာသံမှ ထွက်မလာပါ။ ကျွန်မတွင်
လည်း အသက်ရှူပင် ကြပ်လာပါပြီ။ ကျွန်မသည် ဆရာဝန်က ပြောမည့်သတင်း
ဆိုးကို နားထောင်ရတော့မည် ဖြစ်ပါသည်။ ကျွန်မ ဗိုက်တစ်ပြင်လုံးလည်း နှံ့နေပါပြီ။
နေရာချင်းလည်း ထပ်နေပါပြီ၊ ကလေး၏အသံကား တုတ်တုတ်မျှ မကြားရ။
'ဗိုက်တုကြီးပဲ' 'အသေမွေးမယ့်ဗိုက်ပဲ' စသဖြင့် ပြောကြဆိုကြမည်ကို ကျွန်မ
ကြားယောင်လာမိပါသည်။

ဟော ချက်ချင်းလိုပင် အသံကလေးတစ်ခု သဲ့သဲ့ကြားလိုက်ရပါသည်။
ဟုတ်ပါသည်။ ဟုတ်ပါသည်။ ဒီအသံကလေးပါပဲ။ မှန်မှန်နှင့် ချက်ညီညီ
အသံကလေး သာယာနာပျော်ဖွယ် ဂီတသံကလေး၊ ကျွန်မ၏ ရင်သွေးကလေး၏
နှလုံးခုန်သံ ကျွန်မ ကြားရပါပြီ။

ကျွန်မ ဝမ်းသာလွန်း၍ ငိုပင်ငိုမိပါသည်။ ကျွန်မသည် ဤချစ်ဖွယ်ကောင်းလှသည့် အသံကလေးကို တစ်နေ့လုံး မညည်းတမ်း နားထောင်နေချင်ပါ၏။ နားထောင်နေနိုင်ပါ၏။

သို့သော် ဒေါက်တာဝမ်းလဲက စက်ကိရိယာများကို ဖြုတ်ပြီး လှည်းကလေးဖြင့် အပြင်သို့ ယူဆောင်သွားပါတော့သည်။

ကျွန်မအဖို့ ဝမ်းအသာရဆုံး အချိန်ပါတည်း။

ပထမဆုံးအကြိမ်အဖြစ် ဝမ်းထဲမှ ကလေးက ကန်လိုက်သည်ကိုလည်း သိလိုက်ပါ၏။ တကယ်တော့ ကန်လိုက်ခြင်းမဟုတ်ပါ။ ကျွန်မ ဝမ်းဗိုက်အတွင်း လိပ်ပြာကလေးတစ်ကောင် အတောင်ခတ်လိုက်သလို အသာအယာ ပွတ်တိုက်လိုက်ခြင်းသာ ဖြစ်ပါသည်။

ကိုယ့်ရင်သွေးကို ဝမ်းတွင်းဝယ် လွယ်၍ထားခိုက် မိခင်တို့၏ နှလုံးအိမ်တွင် ခံစားရသည့် ခံစားချက်ကား စာအုပ်စာတမ်းများတွင် အပေါ်ယံကြောရေးသားထားကြပုံမျိုးမဟုတ် တကယ်ပင် ပီတိဖြာရပါသည်။ ဝမ်းဗိုက်အတွင်းမှ ကလေး၏ အဆင့်ဆင့် ကြီးထွားလာပုံကို ခံစားရသည်မှာ ထူးခြားလှပါ၏။ စာဖွဲ့၍ပင် မရလောက်အောင်ပင် ပီတိဖြစ်စရာ ကောင်းလှပါတော့သည်။

တစ်နေ့သော နံနက် ၅ နာရီ။

ဒေါက်တာ ဝမ်းလဲသည် ကျွန်မအား ဆေးရုံသို့ လွှဲခိုက် ခေါ်ဆောင်သွားသည်။ ဟိုတယ် ဧည့်ခန်းတွင် ကမ္ဘာအရပ်ရပ်မှလာ၍ စောင့်နေကြသော သတင်းထောက်များကို ရှောင်ရခြင်း ဖြစ်ပါ၏။ ဒေါက်တာ၏စီစဉ်ပုံမှာ မော်တော်ကားကို နောက်ဖေးတံခါးပေါက်ကြီးမှ ဟိုတယ်အကခန်းမကြီး အတွင်းအထိ မောင်းဝင်ပြီး ကျွန်မကို လူမသိအောင် တင်ဆောင်သွားခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

ကျွန်မကို ခွဲစိတ်မွေးရမည်ဖြစ်ရာ သားငယ်ဖွားချိန်မှာ သဘာဝက သတ်မှတ်သည့်အချိန်မဟုတ်ဘဲ ဆရာဝန်က သတ်မှတ်သည့်အချိန်သာ ဖြစ်ပါ၏။

ကျွန်မသည် သာမန်အားဖြင့် တည်တည်ငြိမ်ငြိမ် အေးအေးဆေးဆေးနေတတ်သော ကာလိုအား ထိုနေ့ကလောက် ဖျာလောင်ခတ်နေသည်ကို တစ်ခါကမှ မတွေ့ဖူးပါ။ ကျွန်မ မခွဲမီက ဖြစ်ပါသည်။ တစ်ခန်းလုံး ခေါက်တုံ့ခေါက်ဖြန် လျှောက်နေပြီး ပါးစပ်မှလည်း ဘာတွေ ပြောသည်မသိ၊ မရပ်မနား တကွတ်ကွတ် ပြောဆိုနေပါသည်။

တစ်ချိန်တွင် သူသည် ဆေးရုံဧည့်ခန်းသို့ ဆင်းသွားပါသည်။ ထိုဧည့်ခန်းတွင် ရှေးပန်းချီကားပြပွဲတစ်ခု ပြုလုပ်နေပါသည်။ ခဏအကြာတွင် သူသည် ကျွန်ုပ်တို့ရာ အခန်းသို့ ပြန်လာရာ သူလက်ထဲတွင်လည်း ပန်းချီကားများ တစ်ပွဲတစ်ပိုက်ကြီး ပါလာပါသည်။ ပြပွဲမှ ပန်းချီကားအားလုံးကို ဝယ်လာခဲ့သည်ဟု ဆိုပါသည်။

ကာလိုသည် ကျွန်ုပ်မ ဤသားကလေး ချောချောမောမော မွေးဖွားနိုင်ရေး အတွက်သာ ပူပန်နေရှာပါသည်။ သူ့ကိုယ်တိုင်အတွက်မူ အသက် ၅၃ နှစ်အရွယ် ကျမှ ကလေးအဖေဖြစ်ရဦးမည့်အရေးကို သူ့အတွေးထဲ ထည့်ထားပုံမရပါ။ သူ့တွင် ကလေးနှစ်ဦး ရပြီးပါပြီ။ ယောက်ျားများသည် တစ်ခါတစ်ရံ သူတို့အလုပ်ထဲ သူတို့နှစ်မြို့ထားတတ်ရာ လူ့ဘဝ လူ့ကိစ္စကို မေ့နေတတ်ကြပါသည်။ သူတို့လည်း မိန်းမများနည်းတူ သားသမီးလိုချင်ရမှန်း မသိတတ်ကြ။

များသောအားဖြင့် ယောက်ျားများသည် ဇနီးသည်မီးဖွားမှ သူတို့လည်း ကလေးလိုချင်ကြောင်း သိလာကြသည်။ သည်တော့မှလည်း မိန်းမများကလည်း သူတို့၏ခင်ပွန်းများ၏ ကလေးစူး ရူးကြပုံကို သိလာကြရသည်။ ယခုလည်း ကာလိုသည် သည်အတိုင်းဖြစ်နေချေပြီ။

ဗိုက်ခွဲမွေးရခြင်းသည် ကြောက်စရာကောင်းလှကြောင်း ကျွန်ုပ်မ တွေ့ရပါ သည်။ ခွဲစိတ်ခန်းထဲဝယ် ကျွန်ုပ်မ၏လက်မောင်းများတွင် အပ်များစိုက်လျက်၊ ဗိုက် ပေါ်တွင်လည်း ပလာစတာ တိပ်များဖြင့် ကပ်ထားပြီး ခွဲရမည့်နေရာ ကွက်ကွက် ကလေးကိုသာ ချွန်ထားပါသည်။ မျက်နှာတည့်တည့် အပေါ်တွင်လည်း မျက်စိကန် မတတ် မီးလုံးကြီးများကလည်း စူးရှထိန်လင်းလှပါ၏။ နံဘေးတွင် သူတို့ပြောနေ ကြသော ခွဲစိတ်ရမည့်အကြောင်းအရာများကိုလည်း သဲသဲကွဲကွဲ ကြားနေရပါသည်။ ခွဲစိတ်ကိရိယာများက အသံ၊ အောက်ဆီဂျင်မျက်နှာပုံးက အဆင်သင့် ဖြစ်နေသည်ကို မြင်နေရသဖြင့် ကျွန်ုပ်မ ကြောက်ပါသည်ဆိုမှ ကလေးအား ထိခိုက်မည်စိုးသဖြင့် လိုအပ်မှ မေ့ဆေးပေးမည်ဟု ဆိုပါသည်။

ဒေါက်တာဝပ်ဖီးလ်က အသင့်ဖြစ်နေပါပြီ။ ကျွန်ုပ်မအပေါ်မှ ဓားကို ကိုင်ကာ စီးကြည့်နေပါသည်။ ဘုရား-ဘုရား မေ့ဆေးမပေးကြတော့ဘူးလား၊ အစိမ်းလိုက်ပဲ ခွဲကြတော့မှာလား၊ ကျွန်ုပ်မသည် ကြောက်ကြောက်နှင့် ဆရာဝန်၏ ဓားကျလာမည့် ဗိုက်သားကို ရှုံ့ပေးလိုက်မိပါတော့သည်။ သို့သော် ထိုအချိန်မှာပင် ကျွန်ုပ်မ မေ့သွား ပါသည်။

မေ့ဆေးမှာ ကြာကြာမခံပါ။ မေ့ဆေးကို လျှော့ပေးထားကြခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ ကျွန်မစိုက်ကို ပြန်၍ချုပ်သည်မှအစ အဆုံးအထိ ကျွန်မ သိနေပါသည်။ နာလိုက်သည့်ဖြစ်ခြင်း၊ အော်ရန်ကြီးစားသော်လည်း အော်၍မရပါ။

ကျွန်မတွင်လည်း အိပ်မက်မက်သလို ဖြစ်နေပါသည်။ နားထဲတွင်လည်း 'မင်းကလေးသေပြီ၊ မင်းရဲ့ကလေးသေပြီ' ဟူသော အသံများ ပဲ့တင်ရိုက်နေပါသည်။ 'ကလေးလေးက မိန်းကလေး လှလိုက်တာ၊ ဒါပေမဲ့ မင်းရဲ့ကလေးသေပြီ၊ မင်းရဲ့ကလေးသေပြီ'။

ကျွန်မ သတိရလာသည်နှင့် ပထမဆုံးတွေ့လိုက်ရသည့် မျက်နှာမှာ ပြုံးနေသော ဒေါက်တာဝပ်ဖီးလ်၏ မျက်နှာပင် ဖြစ်ပါသည်။

“သားကလေးရတယ် ချစ်စရာကလေးကွယ့်”

ကျွန်မသည် သူ့ကို သိမ်းကျုံးဖက်လိုက်မိပါသည်။ သူသည် ကျွန်မအား အဖိုးတန်ရတနာမွန်ကို ပေးခဲ့သူ မဟုတ်ပါလော့၊ သူ့နောက်မှာ ကာလို၊ ကာလိုသည် ကျွန်မကို ဖက်ကာ ကျွန်မနားထဲသို့ ဝမ်းသာစကားများ တတွတ်တွတ် ပြောနေပါသည်။

သားကလေးအား မှန်ပေါင်းချောင်ထဲတွင် ထားကြပါသည်။ သို့သော် မကြာမီပင် ကျွန်မထံ ယူလာပြီး ကျွန်မရင်ခွင်ထဲသို့ လာပေးကြပါသည်။ ကလေး၏ တင်ပါးတွင် ပတ်တီးကလေးနှင့် ဖြစ်ပါသည်။ ဒေါက်တာဝပ်ဖီးလ်၏ ဓားချက်မိသွားသည်ဟု ဆိုပါသည်။ (ဆရာဝန်လည်း အခြားသူများနည်း ရင်တုန်ပန်းတုန် ဖြစ်ခဲ့ပုံ ရပါ၏)။

သားကလေး၏မျက်နှာမှာ ပန်းသီးလို လှလှလုံးလုံးကလေး ဖြစ်ပါသည်။ ပန်းသီးလုံးလုံးကလေးအလယ်တွင် လှပသော မျက်လုံးပြာပြာကလေးများ ထည့်ထားသလိုပင် ဖြစ်ပါသည်။ ပထမဆုံး ကိုယ့်သားကို တွေ့ရသည့် ဤအချိန်ကား ထူးဆန်းအံ့ဩဖွယ်ကောင်းလေစွ။

ကျွန်မလက်ပေါ်မှ လူစိမ်းကလေးတစ်ယောက်၊ ကျွန်မ ဝမ်းမှ ထွက်လာသူ ဟုလည်း ကျွန်မတွင် မခံစားမိ၊ တကယ့်ကို အံ့ဩစရာ အထူးအဆန်း ဖြစ်နေပါသည်။

နောက်တော့ သားကလေးက သူ၏ပန်းရောင်သန်းနေသည့် ပါးစပ်ပေါက်ကလေးကိုဖွင့်၊ ကျွန်မ၏နှိုးသီးကိုငုံ၊ သူ့လက်ကလေးများက ကျွန်မ၏ သားမြတ်ကို လာကိုင်ပြီး နို့စို့တော့မှ သူနှင့်ကျွန်မသည် အမေနှင့်သားဟူသောအသိက ထိုး

ဖြစ်ပေါ်လာကာ ကျွန်မ ဘယ်လိုဝမ်းသာမိမှန်း မသိပါ။ ကြာရှည်လေးမြင့်စွာ စောင့်စားနေခဲ့ရ၍ မကြာခဏ ရက်ရွှေ့ခြင်း ခံခဲ့ရသော ဤဝမ်းသာမှုကို ယခု ကျွန်မ တစ်သက်လုံးအတွက် လုံးဝပိုင်ဆိုင်ရပါပေပြီ။

ကမ္ဘာအနှံ့အပြားက ကျွန်မ၏ သတင်းကို ယူရန် ရောက်ရှိနေကြသော သတင်းထောက်များ၏ ပြဿနာကို ဆေးရုံခန်းမကြီးအတွင်း သတင်းစာကွန်ပရင့် ကျင်းပပြုလုပ်ပေးခြင်းဖြင့် ဖြေရှင်းလိုက်ကြပါသည်။ ထိုခန်းမကြီးမှာ ဆေးကျောင်း သို့ ကျောင်းသားများအား ခွဲစိတ်ကုသပုံ လက်တွေ့ပြသသည့် အခန်းကြီး ဖြစ်ပါ၏။

ကျွန်မ မီးဖွားပြီး နောက်တစ်နေ့တွင်ပင် ထိုသတင်းစာကွန်ပရင့် ပြုလုပ်ရာ သတင်းထောက်ပေါင်း ၄၅၀ တက်ရောက်ပါသည်။ ကျွန်မနှင့် သားကလေးကို ဘီးတပ်ခုတင်ပေါ်တင်ပြီး ထိုခုတင်ကို ခန်းမကြီးအတွင်း တွန်းယူလာခဲ့ကြပါသည်။ ကျွန်မမှာ တကယ်မဟုတ်ဘဲ ရုပ်ရှင်ရိုက်နေသည်နှင့်ပင် တူသည်ဟု ထင်မိကာ စိတ်မသက်မသာ ဖြစ်ရပါသေးသည်။

ကျွန်မတို့ သားအမိနှစ်ယောက် အေးအေးလူလူ နေရမည်ကို မနေရာဘဲ တဖျတ်ဖျတ်နှင့် မာတ်ပုံရိုက်ကြ၊ မေးကြမြန်းကြနှင့် ရွယ်ယုတ်ခတ်နေရာ ကျွန်မတို့ အား အနှောင့်အယှက်ပေးသလို ဖြစ်နေ၍ ကျွန်မများစွာ ရွံ့မှန်းမိပါသည်။

ကျွန်မမှာ အားနည်းနေသေး၍ စကားများများ မပြောနိုင်ပါ။ ကာလနှင့် ဒေါက်တာဝပ်ဖီးလ်တို့ကသာ မေးသမျှ မေးခွန်းပေါင်းစုံကို ဖြေကြားကြပါသည်။ ကျွန်မကမူ ယခုယခုကလေးပြုံးပြနိုင်ကာ မာတ်ပုံအရိုက်ခံရပါ၏။

“ဒီကလေးဟာ တစ်ကမ္ဘာလုံးရှိ အမျိုးသမီးများအတွက် အောင်မြင်ခြင်းပဲ ဖြစ်ပါတယ်”

ဟု ကာလိုက ခပ်ကြီးကြီးကျယ်ကျယ်ပြောပြီး ကြေညာလိုက်ပါသည်။ သားအား ကျွန်မတို့က ကာလိုဟူးဘတ်လီယိုနိုပွန်တီဂျူနီယာ ဟု အမည်ပေးကြ ပါသည်။ အလယ်စာလုံးများဖြစ်သော ဟူးဘတ်က ဆရာဝန်ကြီး ဒေါက်တာဟူးဘတ် ဒီဝပ်ဖီးလ်အား ဂုဏ်ပြုသောအားဖြင့်လည်းကောင်း၊ လီယိုနိုက ပွန်တီ၏ ဖခင်အမည် ကိုလည်းကောင်း ယူ၍မှည့်ခေါ်လိုက်ကြခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

ယခု ရှက်ဖွယ် ဖြစ်ပျက်ခဲ့ရသည့်အကြောင်းကို ကျွန်မ ပြောလိုပါသည်။ အခြားမဟုတ်ပါ။ မီးဖွားပြီးစ ဖြစ်တတ်သော ကြောင်တောင်တောင်အဖြစ်ပါတည်း။ ဆေးရုံပေါ်မှ ကျွန်မတို့ဆင်းချိန်တန်သော် ကျွန်မသည် မဆင်းချင်သေးဟု ဆိုကာ ဆင်းရန် ဇွတ်ငြင်းဆန်ခဲ့ပါသည်။ ထိုအချိန်မှာ ဇန်နဝါရီလဖြစ်၍ နင်းများလည်း

ကျနေသော အလွန်ချမ်းအေးသော ရာသီဖြစ်ပါသည်။ ဤရာသီတွင် ကျွန်မ၏ သားကလေးအား ပြင်ပလောကနှင့် မထိတွေ့စေချင်ပါ။

၁၀ ရက်ကြာခဲ့ပါပြီ။ မဆင်းလိုသေး။ ဘယ်နည်းနှင့်မျှ အိမ်သို့မပြန်၊ ကျွန်မ ဘူးခံနေပြန်ပါသည်။

ဤအချိန်၌ သားသည် ကျွန်မနှင့် အတူတူပင် တစ်ခန်းထဲမှာ နေလျက်ရှိ ပါပြီ။ ကျွန်မသည် ကလေးအား အမြဲဂရုစိုက်နေပါသည်။ နေ့ဖြစ်စေ ညဖြစ်စေ၊ ကလေးငိုပြီဆိုလျှင် ထ၍ ချီပြီးလျှောက်ပါသည်။ သို့ချီပြီး လျှောက်ဖန်များလာသော် သားသည် လက်ကြိုက်လာကာ တအားငိုတတ်ပါတော့သည်။ သူငိုလျှင် ထချီတတ် မှန်း သိနေသောကြောင့်ပင်။

ညတိုင်းလည်း သူ့အနီး စိုနေသည်ဖြစ်စေ၊ မစိုသည်ဖြစ်စေ ကျွန်မမှာ အနီး လဲရသည်မှာ မမောနိုင်။ တစ်ထည့်ပြီးတစ်ထည့်သာ လဲပေး၍ နေပါသည်။ ထို့ပြင် လည်း ဆရာဝန်က အလကားနေရင်း ကျွေးမနေနဲ့ဟု ဆိုသော်လည်း မရပါ။ အချိန်ရှိသရွေ့ နို့ချည်းတိုက်နေတတ်ပါသည်။ ကျွန်မမှာ ဗိုက်ခွဲမွေးရသူ ဖြစ်သဖြင့် နို့ထွက်နည်းပါသည်။ ထို့ကြောင့် သား နို့မဝမည်စိုးသဖြင့် ခဏခဏပင် နို့တိုက်မိ ပါသည်။

ကျွန်မ၏ ဆေးရုံအခန်းမှ တံခါးများကိုလည်း ပလာစတစ်တိပ်များဖြင့်ပင် ကပ်ကာ အသေပိတ်ထားပါသည်။ ကြံ့ကြံ့ကြားကြားမှပင် လေးစိမ်းမဝင်နိုင်ရန် ဖြစ်ပါသည်။ ထို့ပြင် အခန်းတွင်းသို့ တစ်စုံတစ်ယောက် ဝင်လာလျှင် ဆေးရုံမှ ဆရာမများပင် ဖြစ်ပစေ ပိုးမွှားအကာအကွယ် မျက်နှာပိုးများ တပ်ဆင်ပြီးမှ ဝင်ခွင့်ပြု ပါသည်။

ဤပြုမှုချက်များသည် ရယ်စရာကောင်းလှပါသည်။ သို့သော် ကျွန်မသည် သားကလေးအား လေစိမ်းမိမည်၊ ပိုးကောင် မွှားကောင်များ ကူးစက်ကျရောက်မည် စိုးသဖြင့် မတတ်နိုင်ပါ။ ဤသို့ပင် အကာအကွယ် ပြုလုပ်ထားရပေမည်။

ဆေးရုံပေါ်တွင် ကျွန်မတို့သားအိမ်သည် တစ်လခွဲတိတိ ကြာခဲ့ပါသည်။ ထိုအချိန်အတွင်း ကျွန်မသည် ကျွန်မထံသို့ ရောက်လာသော ရာပေါင်းများစွာသော စာများကို ဖတ်ကြားပြီး တစ်ဦးချင်း ပြန်စာရေးခဲ့ပါသည်။ စာများမှာ ကမ္ဘာ့အရပ်ရပ် မှလာကြပြီး ကျွန်မကလေးရသဖြင့် ဝမ်းသာချီးကျူးကြသူများ၊ ကောင်းချီးမင်္ဂလာ ပြုကြသူများ၊ ဆုမွန်ကောင်းတောင်းပေးကြသူများအပြင် သူတို့တွင်လည်း ကျွန်မ

ဖြစ်ခဲ့ဖူးသော သားပျက်ကိစ္စ၊ အမြဲဖြစ်နေသည့် ကိစ္စများကို ဖော်ပြပြီး ကျွန်မထံမှ အကြံဉာဏ်တောင်းစာများ ဖြစ်ကြပါသည်။

ဤစာများအရ တောင်ပေါင်းများစွာသော မိန်းမတို့သည် ကျွန်မနည်းတူ ခံစားခဲ့ကြရသည်ကို သိရပါသည်။ အချို့မိန်းမများက ကျွန်မ သားကလေးရသည်ကို သူတို့ကိုယ်တိုင် ရသည့်နယ် သူတို့မည်မျှ ဝမ်းသာကြောင်း ဖွဲ့ဖွဲ့နွဲ့နွဲ့ ရေးသားကြရာ ကျွန်မ ထိုစာများကို ဖတ်ပြီး ငိုပင်ငိုမိပါသည်။ ကလေးမရရှာသော သူတို့က ကျွန်မအား သူတို့၏ညီမလေး၊ သမီးကလေးသဖွယ် ရေးသားကြရာ ကျွန်မမှာ အဘယ်မှာလျှင် မငိုမိဘဲ နေနိုင်မည်နည်း။ ကျွန်မသည် သူတို့ထံ တစ်ဦးချင်း စာပြန်ကြားခဲ့ပါသည်။

ဆေးရုံပေါ်တွင် ရက် ၅၀ ပြည့်သော် ကျွန်မတို့သားအမိအား ဆေးရုံပေါ်မှ ကန်ချလိုက်ကြပါတော့သည်။

ထိုမှ နောက် လေးနှစ်ကြာ၍ ကျွန်မ၏ ဒုတိယသား အက်ဒိုရာဒို မွေးသော် ဆေးရုံပေါ်မှ ကန်မချမီပင် ဆင်းခဲ့ပါသည်။ ဤသားအတွက်လည်း ကျွန်မသည် အိပ်ရာထဲတွင် ၈ လခန့် နေခဲ့ပါသည်။ သို့သော် အတွေ့အကြုံရှိနေသော မိခင်တစ်ဦး ဖြစ်နေပြီဖြစ်၍ သက်သက်သာသာ စိတ်ချလက်ချ နေခဲ့ပါသည်။ မိခင်တို့၏ဘဝကား နှစ်လို့ဗွယ်ရာအတိပါတကား။ ဤနေရာ၌ မိခင်ဘဝနှင့် ရုပ်ရှင်သရုပ်ဆောင်ဘဝနှစ်ခု ဆင်ဆင်တူနေသည်ကို တွေ့ရပါသည်။ ခိုင်မာသော အသိစိတ်ဓာတ်က အရေးကြီးသလို အတွေ့အကြုံလည်း အရေးကြီးသည့်အကြောင်းပင် ဖြစ်ပါသည်။

အခန်း (၁၈)

ကျွန်မသည် ကဝေမ ဖြစ်ပါသည်။ ဟုတ်ပါသည်။ ကျွန်မသည် ပညာသည် ကျွန်မတွင် အသိအမြင် ရှိနေသည်။ ကြောက်စရာ ကြိုတင်အသိမျိုး ဥပါဒါန်ဖြစ်သည့် အယူသည်းစိတ်တစ်မျိုး ရှိနေပါသည်။ ထို့ပြင် ကျွန်မ၏ကိုယ်ပေါ်တွင် အနီရောင်သန်း လာလျှင်လည်း တစ်စုံတစ်ခု မကောင်းဆိုးရွား ဖြစ်မည်မှာ သေချာသည်။ ထိုအနီရောင် သည် မမြင်ရသည့်နေရာတွင် ပေါ်နေစေကာမူ စိတ်မသန့်ဖြစ်လာကာ အလိုလို စိုးထိတ်ကြောက်ရွံ့စိတ် ဖြစ်ပေါ်လာတတ်သည်။

အနီရောင်သည် လာဘ်ကောင်းသည်။ မကောင်းဆိုးရွားများကို မောင်းနှင် တားဆီးပေးသည်။ မိမိအား ကာကွယ်ပေးတတ်ကြသည်။ အနည်းဆုံး သတိပေး သည်ဟု အယူရှိခဲ့ပါသည်။

'The Miller's Beautiful Wife' ဇာတ်ကားကို မက်စထရော့နီ၊ ဒီဆီးဂါးတို့နှင့်အတူ ရိုက်ကူးစဉ်က ဖြစ်ပါသည်။ စိတ်ပါလက်ပါဖြင့် အခန်းတစ်ခန်း ရိုက်ကူးပြီးနောက် နောက်တစ်ကားဆက်ရိုက်ကြရန် ပြန်လည်၍ မိတ်ကပ်လုပ်နေစဉ် ကျွန်မ၏ မိတ်ကပ်သမားက ကျွန်မအား လက်ကိုင်မှန်ကလေး လှမ်းပေးပါသည်။ ကျွန်မက လှမ်း၍အယူလိုက် လက်မှလွတ်ကျပြီး မှန်မှာ ကွဲသွားပါသည်။ နိမိတ် မကောင်းဟု ချက်ခနဲပင် ကျွန်မ တွက်လိုက်မိပါသည်။

မှန်ကွဲသွားခြင်းမှာ ကျွန်မအပေါ် ဆက်တင်တစ်ခုလုံး ပြိုကျခံလိုက် ရသည့်အလား တစ်ချိန်လုံး စိတ်တထင့်ထင့် ဖြစ်နေပါသည်။ ဘယ်အချိန် ဘာဖြစ်မလဲဟု တထိတ်ထိတ်နှင့် စောင့်စားနေမိပါသည်။ ကားရိုက်ရာတွင်လည်း စိတ်မပါတော့။

သို့ဖြင့် တစ်နေ့လုံး ကားရိုက်၍ပြီးသော် ကျွန်မ တစ်ကိုယ်လုံးမှာ မလှုပ်ရင် မသယ်ချင်လောက်အောင်ပင် ပင်ပန်းနွမ်းနယ်လျက် ရှိပါသည်။ စိတ်ရောလူပါ ချုံးချုံးကုသွားပါသည်။ ကားရိုက်ရာတွင်လည်း မကောင်းခဲ့ပါ။ ကျွန်မ၏ အယူသည် စိတ်ကြောင့် ဤမကောင်းဒဏ်ကို ခံလိုက်ရခြင်းပင်။

ကျွန်မ စိတ်ထင်လျှင် မှန်တတ်ကြောင်းလည်း တွေ့ရပါသည်။ တစ်ခါက ကျွန်မအား ဘရပ်ဆဲလ်မှ ရန်ပုံငွေ ကပွဲတစ်ခုက ဖိတ်ပါသည်။ ထိုပွဲသို့ ကျွန်မကလည်း လာပါမည်ဟု လက်ခံလိုက်ပါသည်။ ဘရပ်ဆဲလ်သို့ မသွားမီ တစ်နေ့တွင် ကျွန်မ၏ စိတ်များက ထင့်နေပါသည်။ တစ်စုံတစ်ခု ဆိုးဆိုးရွားရွားဖြစ်မည်ဟု ကျွန်မ အလိုလို သိနေသလို ဖြစ်နေပါသည်။ ဤသို့ဖြင့် ကျွန်မ၏စိတ်လေးမှုက ဖြေဖျောက်မရဖြစ် နေသဖြင့် ကျွန်မသည် မသွားတော့ဟု ဆုံးဖြတ်ကာ ခရီးစဉ်ကို ဖျက်ပစ်လိုက်ပါသည်။ ကျွန်မကိုယ်စား ထိုစဉ်က တက်သစ်စ ရုပ်ရှင်မင်းသမီးကလေး တစ်ဦးဖြစ်သူ မာဆယ်လာမာရီယာနီ (အီတလီမယ်)က ဘရပ်ဆဲလ်ကပွဲတက်ရန် ထွက်ခွာသွားပါ သည်။ မာရီယာနီ ရောမသို့ အပြန်ခရီးတွင်မူ သူမီးလာသော လေယာဉ်ပျံပျက်ကုသဖြင့် သူနှင့်တကွ လေယာဉ်ပျံပေါ်ပါသော ခရီးသည် အားလုံး သေဆုံးသွားကြပါသည်။ အကယ်၍သာ ကျွန်မ ထိုပွဲသို့သွားဖြစ်ခဲ့သော် ဤလေယာဉ်ပျံဖြင့်ပင် ကျွန်မ ရောမမြို့ သို့ ပြန်ရမည် ဖြစ်ပါသည်။

ယမန်နှစ်ကလဲ မီးလောင်လိမ့်မည်ဟု ကျွန်မစိတ်ထဲတွင် စွဲနေမိပါသည်။ ကျွန်မတို့အိမ်တွင် ကျွန်မသည် ညစဉ်ညတိုင်း ဧည့်ခန်းအတွင်း၌ ဖယောင်း တိုင်မီး ထွန်းထားလေ့ရှိသည်။ ထိုဖယောင်းတိုင်မီးကို ကျွန်မ၏ အတွင်းရေးမှူး လုပ်သူက ညစဉ်ပင် သူအိပ်ရာမဝင်မီ ငြိမ်းသတ်လေ့ရှိပါသည်။

ထိုညကမူ ကျွန်မသည် အိပ်ရာထဲရောက်၍ အိပ်နေပြီးမှ ဧည့်ခန်းသို့ ပြန်ဆင်း လိုစိတ် ဖြစ်မိနေသည်။ ထိုစိတ်က တားမရ ဆီးမရ ဖြစ်လာကာ စိတ်ထဲတွင်လည်း ထင်နေသဖြင့် အိပ်ရာမှထကာ ဧည့်ခန်းသို့ ဆင်းလာခဲ့ပါသည်။

လား...လား...ဖယောင်းတိုင်မီးက သည်အတိုင်းပင် ရှိနေပါသည်။ ကျွန်မ၏ အတွင်းရေးမှူးက (ပထမဆုံးအကြိမ်နှင့် နောက်ဆုံးအကြိမ်အဖြစ်) မေ့လျော့ပြီး မီးမငြိမ်းဘဲ ထားခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။ ကျွန်မသည် ထိုဖယောင်းတိုင်မီးကို ငြိမ်းလိုက် စဉ်ပင် ကျွန်မ၏စိတ်ထဲမှ မီးတောက်မီးလျှံကြီးများ တောက်လောင်နေပုံကို မြင်နေမိ ပါသည်။

ကျွန်မလည်း ထိုမီးအကြောင်းကို စိတ်ထဲမှ ဖျောက်ပစ်ပြီး အိပ်ပျော်အောင် အိပ်ပစ်လိုက်ပါသည်။

နံနက်လင်းအားကြီးအချိန်တွင် ကျွန်မ၏နားထဲတွင် 'မီး' 'မီး' ဟူသော အော်သံများကြောင့် အိပ်ရာမှ လန်နိုးလာပါသည်။

တကယ်ပင် မီးလောင်နေပါပြီ။ ကျွန်မတို့နေထိုင်လျက်ရှိသော ပဲရစ်တိုက် အိမ်ခန်းများအောက်ထပ်တွင် မီးစွဲလောင်လျက် ရှိနေပါသည်။ အောက်ထပ်မီးကြောင့် အပေါ်ထပ်သို့ မီးခိုးလုံးကြီးများ လိပ်တက်လာရာ ကြောက်စရာပင် ကောင်းလှပါ တော့သည်။

ကာလိုလည်း အိမ်တွင်မရှိပါ။ ယင်းသို့ အောက်ထပ်များတွင် မီးစွဲလောင်နေ၍ အောက်ထပ်သို့ ဆင်းပြေးရန် မဖြစ်နိုင်တော့ပါ။ ထို့ကြောင့် ကျွန်မနှင့် အိမ်ဖော်မိန်းမ ကြီးတို့က ကလေးများကို စောင်နှင့်ရစ်ပတ်ခြုံပေးကြပြီးပွေ့ချီကာ မီးခိုးများဖြင့် ပိတ်ဆို့မည်းမှောင်နေသော လှေကားများပေါ်မှတက်ကာ အပေါ်ခေါင်မိုးအထိ အရောက်ပြေးကြရပါသည်။ အပေါ်ခေါင်မိုးပေါ်ရောက်နိုင်သည့် ပြတင်းပေါက် ပိတ်နေသဖြင့် ကျွန်မက ခြေထောက်ဖြင့် မှန်များကို တန်ပြီး ဖွင့်ရပါသည်။ ခေါင်မိုးပေါ်တွင် အတန်ကြာနေရပြီးမှ မီးသတ်သမားက လာရောက်ကယ်ဆယ် ကြပါသည်။

ကျွန်မသည် မီးခိုးမွန်းသည်ကို ကုသရန် ဆေးရုံတွင် တစ်ရက်တက်ခဲ့ ရပါသည်။ ဤမီးကို ကျွန်မသည် ၇ နာရီစောပြီး ကြိုတင်သိရှိခဲ့သည် မဟုတ် ပါလော။

နောက်တစ်ကြိမ်မှာ ပဲရစ်မြို့တွင်ပင် ဖြစ်ပါသည်။

ကာလိုနှင့်ကျွန်မအတူညစာစားနေစဉ် ကျွန်မစိတ်ထဲတွင် ဘယ်လိုက ဘယ်လိုပေါ်လာသည်မသိ၊ ရောမရှိ ကျွန်မတို့၏ မာရီနိုအိမ်ကို အာမခံထားမထား သိချင်စိတ် ဖြစ်လာမိပါသည်။ ထို့ကြောင့် ကျွန်မက ကာလိုအား မေးလိုက်ပါသည်။ ဤကိစ္စများကို ကျွန်မ စိတ်ဝင်စားခြင်း မရှိကြောင်း သိသောကာလိုက ကျွန်မအား အံ့အားသင့်ပြီး ကြည့်နေပါသည်။

'သူခိုးအာမခံရောထားရဲ့လားဟင်-ကာလို'

'ထားတာပေါ့၊ နေပါဦး၊ ဘာပြုလို့ ဒါတွေ မေးနေရတာလဲ'

'မသိဘူးလေ၊ စိတ်ထဲ ရုတ်တရက်ပေါ်လို့ မေးကြည့်မိတာပါ။ မာရီနိုမှာ သူခိုးဖောက်မယ်လို့ ထင်နေမိလို့ပါ'

‘မပူပါနဲ့ကွယ်၊ အားလုံး အာမခံထားပါတယ်၊ လုံခြုံမှုလဲ ရှိပါတယ်’

နောက်တစ်နေ့တွင် အဆိုပါ ကျွန်မတို့၏ ရောမမြို့ရှိ ဝီလာမာရိုနိုအိမ်ဖောက်တွင်းခံရကြောင်း ကြားသိရပါတော့သည်။ သူခိုးများက ကျွန်မ၏ အခြားပစ္စည်းများအပြင် အော်စကာ ရွှေစင်ရုပ်တုနှင့် ကာလို ကမ္ဘာ့အရပ်ရပ်မှ စုဆောင်းသိမ်းဆည်းထားသည့် အဖိုးတန် ရှေးဟောင်းသေတ္တာကလေးများကိုပါ ယူဆောင်သွားကြပါသည်။

နောက်နှစ်ပေါင်း အတန်ကြာသော် ကျွန်မ နယူးယောက်တွင် ရှိနေစဉ်က အလားတူ သူခိုးခိုးခံရမည်ဟု ကျွန်မစိတ်တွင် အလိုလို သိခဲ့ပြန်ပါသည်။ ဤတစ်ကြိမ်တွင် ကံကောင်းထောက်မ၍ လူခိုးများက သတ်၍ မသွားကြခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ စင်စစ် ထိုအကြိမ်သည် တတိယမြောက် ဖောက်တွင်းခံရသည့်အကြိမ်ဖြစ်ပြီး ဒုတိယအကြိမ်လည်း ရှိခဲ့ပါသေးသည်။

ထိုဒုတိယအကြိမ်မှာ လန်ဒန်တွင်ဖြစ်ခဲ့ပြီး ကျွန်မက ‘The Millionairess’ ဇာတ်ကားရိုက်ကူးနေချိန် ဖြစ်ပါသည်။

ထိုကားရိုက်နေစဉ် ကျွန်မတို့သည် ဟင်ဒီရှိုင်းယားရပ်ကွက်တွင် အိမ်တစ်အိမ် ငှားရမ်းနေထိုင်လျက် ရှိပါသည်။ ထိုနေ့က ကျွန်မသည် လန်ဒန်လေဆိပ်သို့ သွားရောက်ပြီး အိတ်လီမှ ပြန်လာသည့် ကာလိုကို သွား၍ ကြိုပါသည်။ အိမ်တွင် စည်သည်များနှင့် ကျွန်မ၏အိမ်သူအိမ်သား အလုပ်သမားများ ကျန်ရစ်ခဲ့ပါသည်။

ကျွန်မ လေဆိပ်မှပြန်လာပြီး အပေါ်ထပ် ကျွန်မ၏အိမ်ခန်းသို့ တက်သွားသော် အိမ်ခန်းတွင်းမှ အလှပြင် စားပွဲအံ့ဆွဲပွင့်နေသည်ကို တွေ့ရပါသည်။ အံ့ဆွဲအတွင်းရှိ ကျွန်မ၏ လက်ဝတ်လက်စား သေတ္တာကလေးလည်း မရှိတော့ပါ။ စားပွဲဘေးရှိ ပြတင်းပေါက်လည်း ပွင့်နေရာ ထိုပြတင်းပေါက်မှ သူခိုးများ ဝင်ရောက်ယူပြီး ထိုပြတင်းပေါက်မှပင် ဆင်းသွားကြဟန် တူပါသည်။

သူခိုးများလက်တွင်း ကျွန်မတွင် ရှိသမျှ အဖိုးတန် စိန်ရွှေရတနာ၊ ပစ္စည်းမှန်သမျှ အားလုံးပါသွားပါသည်။ ကျွန်မနှင့် ကာလိုသည် ဇာတ်ထုပ် တစ်ထုပ် ရိုက်ပြီးတိုင်း ဇာတ်ကားပြီးသည့် အထိမ်းအမှတ်အဖြစ် လက်ဝတ်လက်စား တစ်ခုခု ဝယ်ပြီး စုဆောင်းသိမ်းဆည်းလေ့ ရှိပါသည်။ ဤသို့ ဝယ်ယူစုဆောင်းခြင်းဖြင့် ကျွန်မမှာ ဆင်းဆင်းရဲရဲ ပေါ်ဖိုလီဘဝမှ မည်သို့ ကြီးပွားချမ်းသာလာရသည်ကို ထိုလက်ဝတ်လက်စား အဖိုးတန်ရတနာ အစုအုံကြီးကို ကြည့်ကြည့်ပြီး ဝမ်းမြောက် ဝမ်းသာဖြစ်ကာ ပီတိဖြာရပါသည်။

အထူးသဖြင့် ကျွန်မသည် ဆွဲကြီးနှင့်လည်ကပ်များ ပါသွားသည်ကို များစွာ စိတ်မကောင်း ဖြစ်မိပါသည်။ ထိုပစ္စည်းများကို ကျွန်မ အလွန်မြတ်နိုးလှပါသည်။ ထိုဆွဲကြီးနှင့် လည်ကပ်များမှာ စိန်နှင့် ကျောက်နီ ဆွဲကြီးများဖြစ်ပြီး ၎င်းတို့နှင့် တွဲ၍ ဝတ်ဆင်သော စိန်နှင့်ကျောက်နီခြယ် လက်စွပ်များ နားကပ်များပါ ပါသွားပါသည်။ ထို့ပြင်လည်း ရှားပါးလှသော ရှေးဟောင်းစိန်များဖြင့် ပြုလုပ်ထားသော စိန်လက်စွပ်များ စိန်နားကပ်များ သုံးဆင့်ပုလဲလည်ခွဲ၊ ပုလဲအနက်နှင့် အဖြူတန်းလည်ကပ်၊ ပတ္တမြားဆွဲကြီး ဆံထိုး၊ ရှေးဟောင်းရွှေဆွဲကြီးများ၊ နာရီများနှင့်အိုးတန်ခါးပတ်လှလှများ အားလုံးပါသွားပါသည်။ ငွေတန်ပိုးအားဖြင့် ဒေါ်လာ တစ်သန်းခန့် တန်မည်ဖြစ်ပြီး ထိုပစ္စည်းများမှာ အာမခံပေးထားရသေးသည့် ပစ္စည်း များသာ ဖြစ်ပါသည်။

ထိုညနေက ကျွန်မသည် ပစ္စည်းများ လူခိုးခံရခြင်းနှင့်ပတ်သက်၍ ဘာမှ မမူသလို ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ဗြိတိသျှလူမျိုးတို့၏ ဟန်ပန်အတိုင်း ကိုယ့်နှုတ်ခမ်းကို ကိုယ်ကိုက်ပြီး မာန်တင်းထားပါသည်။

သို့သော် နောက်တစ်နေ့မနက် ရောက်၍ ကျွန်မ မိတ်ကပ်ခြယ်နေစဉ် ကြာရှည်ဟန်လှုပ်မနေနိုင်တော့ဘဲ ချုံးပွဲချင့်ကြွေးမိပါတော့သည်။ ကျွန်မ ပစ္စည်းများကို ကျွန်မမည်မျှ မြတ်နိုးကြောင်း၊ ယခု တစ်ခုမှမကျန် ပြောင်တလင်းခါအောင် အနိုးခံရမှ သိရပါတော့သည်။ ပစ္စည်းတိုင်း ပစ္စည်းတိုင်း ကာလိုနှင့် ကျွန်မဘဝ၏ အတိတ်သမိုင်းကြောင်းကလေးများစွာနှင့် ပြည့်နှက်နေသည်တစ်ကြောင်း၊ ကျွန်မသည် ထိုပစ္စည်းများကို ကြည့်ကာကြည့်ကာဖြင့် နောက်တစ်ကြိမ် ဘယ်တော့မှ အငတ်ဘဝသို့ မရောက်အောင် ကြိုးစားမည်ဟု ကျွန်မ၏သန္နိဋ္ဌာန်ချချက်ကို ခိုင်မာစေခဲ့သည်ဖြစ်၍ တစ်ကြောင်း၊ ကျွန်မမှာ ထိုပစ္စည်းများအတွက် များစွာ နှမြောတသမိပါသည်။ ဤသို့ ကျွန်မပစ္စည်းများ အနိုးခံရသဖြင့် မိသားစုတစ်ခုလုံးတွင်လည်း မသာအိမ်သဖွယ် မသာမယာ ဖြစ်နေကြပါသည်။

ထိုအချိန်တွင်ပင် ကျွန်မနှင့်အတူ ရုပ်ရှင်ရိုက်နေတာ ဒီဆီးဂါးသည် ကျွန်မ အခန်းထဲ ရောက်လာပြီး တံခါးကို ပိတ်လိုက်ကာ ကျွန်မအနီး လာထိုင်ပါသည်။ ပြီး... ကျွန်မအား လက်ကိုင်ပဝါတစ်ထည်ပေးကာ နှပ်ညှစ်လိုက်ရန်ပြောပြီး...

“က... ခု မင်းဦးလေး ဗစ်တိုရီလိုက မင်းကို ဘယ်ကဲ့သို့ မျက်ရည်များတို့ မဖြန်းတီးသင့်ကြောင်း လက်ချာပေးမလို့။ ငါတို့ဟာ ဘယ်သူတွေလဲ၊ မင်းနဲ့ ငါဟာ

ဘယ်ကလာတဲ့ ဘယ်သူတွေလဲ၊ တို့နှစ်ယောက်ဟာ မြူးတစ်ပြားမှမရှိတဲ့ နေပဲလ် နယ်သူနယ်သားတွေအဖြစ်က ကြွယ်ဝချမ်းသာလာကြတဲ့လူတွေပဲ၊ သူညက တစ် လာတဲ့လူတွေ။ ငါ့အဖို့ ပိုက်ဆံကို ရအောင်ရှာတယ်၊ ရတဲ့ပိုက်ဆံကို လောင်းကစား ပစ်တယ်။ ကုန်တယ် ထပ်ရှာတယ်။ ဂျင်ဝိုင်းတွေမှာ ဘယ်လောက်ရှုံးခဲ့ဖူးသလဲ အဲဒါဘာဖြစ်သေးသလဲ၊ ဘာမှမဖြစ်ဘူး၊ ဟော... ရုပ်ရှင်နှစ်ကားလောက် ရိုက်လိုက်ရင် ပိုက်ဆံပြန်ဖြစ်တာပဲ၊ မင်းရော... ဒီလိုမဖြစ်နိုင်ဘူးလား ပြောစမ်း”

“အို... မဖြစ်ဘူး... မဖြစ်ဘူး၊ လာမပြောပါနဲ့ ဒီပစ္စည်းတွေဟာ ကျွန်မအဖို့ ဘယ်လောက် မြတ်နိုးစရာကောင်းသလဲဆိုတာ ဘယ်သူမှ မသိပါဘူး၊ ပေါ်ဇီလီဘဝက ဒီလောကထဲ ဘယ်လို တက်လာရတယ်ဆိုတဲ့အမှတ်အသား သင်္ကေတတွေပဲ”

“နားထောင်စမ်းပါ ဆိုဒီယာရယ်။ ငါက မင်းထက် အသက်ကြီးပါတယ်၊ ဒီအသက်အရွယ်မှာ ငါဟာ ဘဝပေးပညာ တစ်ခုရခဲ့တယ်လို့ဆိုရင်... ဒီပညာကတော့ တခြားမဟုတ်ဘူး၊ ပြန်ပြီး မငိုနိုင်တဲ့ အရာဝတ္ထုတွေအပေါ်မှာ ဘယ်တော့မှ ငိုမပြ လေနဲ့... တဲ့၊ အဲဒါပဲ”

တတိယအကြိမ်မှာ ကျွန်မတို့ နယူးယောက် ဟမ်(ပ)ရွိုင်းယား ဟိုတယ်ခန်း တွင် နေကြခိုက်ဖြစ်သည်။ ကာလိုထံသို့ မိလန်ရှိ သူ၏ဖခင်ကွယ်လွန်ကြောင်း သတင်းလာသဖြင့် အီတလီသို့ ချက်ချင်းသွားရန် ဖြစ်ပါသည်။ ကာလိုသည် သူ၏ ဖခင်အား ချစ်ခင်မြတ်နိုးသူဖြစ်ရကား သူတွင် ဤသတင်းကြောင့် များစွာထိခိုက် နေရှာပါသည်။ ကျွန်မသည် သူ့အား မိရာလေယာဉ်ပျံဖြင့် လိုက်နိုင်ရန် လေဆိပ်သို့ လိုက်ပို့ခဲ့ပါသည်။

ထို့နောက် ကျွန်မသည် ဟိုတယ်သို့ ပြန်လာပြီး ဧည့်ခန်းထဲတွင် အိုင်းနစ်(စ်) နှင့် ကာလို၏မိန်းမကြီးနှင့်ရသည့်သားကြီး အဲလက်စ်တို့နှင့်အတူခေတ္တမျှထိုင်၍ စကားစမြည် ပြောဆိုနေပါသည်။ အဲလက်စ်သည် သူ၏အဘိုး သေဆုံးကြောင်းကြား ရသဖြင့် ကျွန်မတို့ထံ ခဏလာရောက်ခြင်း ဖြစ်သည်။ ကာလိုဂျူနီယာမှာမူ သူ့အခန်း ထဲတွင် သူ့ဆရာမနှင့်အတူ ရှိနေပါသည်။

ည ၉ နာရီခန့်ရှိသော် ကျွန်မသည် အိပ်တော့မည်ဟု ဆိုကာ ကျွန်မအိပ်ခန်း ထဲသို့ လာခဲ့ပါသည်။ ကျွန်မ အိပ်ခန်းတွင်း ဝင်လိုက်လျှင်ပင် စိတ်ထဲတွင် “ထင်” သွားပါသည်။ အခန်းထဲတွင် တစ်စုံတစ်ဦးရှိနေသလိုလို ထင်လိုက်မိပါသည်။ ချက်ချင်းလိုပင် အခန်းအလယ်ကိုဖြတ်၍ လှုပ်ရှားလာသော မည်းမည်းအရိပ်သဏ္ဍာန်

တစ်ခုကို မြင်လိုက်သလိုလိုရှိသဖြင့် ကျွန်မလည်း လန့်ဖျပ်ဟစ်အော်ပြီး စည်ခန်း အတွင်း ဒုန်းစိုင်းပြေးလာခဲ့ပါသည်။

အဲလက်စ်နှင့် အိုင်းနစ်(စ်)တို့လည်း ကျွန်မက 'မည်းမည်းကြီး၊ မည်းမည်းကြီး'ဟု ကြောက်အားလန့်အားဖြင့် ပြောဆိုသည်ကို ရယ်မောကြပြီး ကျွန်မ အကြောက်ကြီး၍ ဖြစ်ပါလိမ့်မည်ဟုဆိုကာ ကျွန်မနှင့်အတူ အိပ်ခန်းတွင်း လိုက်လာကြကာ ဟိုရှာသည်ရှာ ရှာကြည့်ကြပါသည်။ ဝီရိအတွင်း၊ ရေချိုးခန်းအတွင်း၊ ခုတင်အောက် အနံ့အပြား လိုက်လံကြည့်ကြပါသည်။ ဘာမှ မတွေ့ကြပါ။

ထိုနေ့နံနက် လင်းအားကြီးအချိန်ဝယ် ကျွန်မ အိပ်ပျော်နေရင်း ခပ်အုပ်အုပ် အော်သံလိုလို အသံသဲ့သဲ့တစ်ခုကြားရပါသည်။ ကျွန်မလည်း လန့်နိုးပြီး တကယ်လား အိပ်မက်လားဟု စေတနာဖြင့် ကျွန်မ၏ဖုန်းနှစ်ဖက်တွင် ညတိုင်း ထိုးအိပ်လေ့ရှိသည့် နားဆို့များကို ဖြုတ်ပစ်ပြီး နားစွင့်ထောင်မိပါသည်။ တကယ်ပင် လူအော်သံ သဲ့သဲ့ ကြားရပြန်ပါသည်။ တစ်ချိန်တည်းလိုလိုပင် ကျွန်မ၏အခန်းတံခါးကို တဒုန်း ဒုန်း ထုသံများပါ ဆက်တိုက်ကြားရပါသည်။

ကျွန်မ မည်သို့မျှ ပြန်မပြောနိုင်မိပင် တံခါး ဖြုန်းခနဲပွင့်လာပြီး လူတစ်ယောက် ဝင်လာပါသည်။ ထိုလူ၏လက်တွင်းဝယ် ကိုင်လာသည့်အရာကို ကျွန်မ ပထမထင်လိုက်သည်မှာ ဆရာဝန်ကိုင် နားကြပ်ဟုပင်ဖြစ်ပါသည်။ ကျွန်မမှာ ဒိတ်ခနဲ ဖြစ်သွားပါသည်။ သားကလေး နေမကောင်း၍ ဆရာဝန်ခေါ်ရသည်ဟု ထင်လိုက်မိပါသည်။

သို့သော် ထိုသူ ကျွန်မအနီးသို့ ရောက်လာသော် သူ့လက်တွင်းမှ အရာသည် နားကြပ်မဟုတ်ဘဲ သော့များကို သံကွင်းဖြင့် ချိတ်ထားသည့် သော့တွဲကွင်းကြီး ဖြစ်နေသည်ကို တွေ့ရပါသည်။ ထိုသူမှာ ဟိုတယ်တံခါးစောင့် အလုပ်သမားတစ်ဦး ဖြစ်ပြီး သူ့နောက်မှလည်း လူတစ်ယောက်ပါလာရာ ထိုဒုတိယလူ၏ လက်ထဲတွင်မူ ခြောက်လုံးပြူးသေနတ်တစ်လက်ကို တွေ့ရပါသည်။

ထိုသေနတ်သမားက ကျွန်မအား သေနတ်ဖြင့် ချိန်ရွယ်လိုက်ပြီး...
“ဒါ... ဓားပြတိုက်တာ... ထ”

ဟုပြောလိုက်ပါသည်။ ကျွန်မကလည်း နားမလည်ချင်ဟန်ဆောင်ကာ...

“နေပါဦး... ဘာပြောလိုက်တာလဲ”ဟု ပြန်မေးလိုက်ရာ ဓားပြမှာ စိတ်ဆိုး

သွားပြီး ကျွန်မ၏ နဖူးတည့်တည့်တွင် သေနတ်ပြောင်းဝကပ်လိုက်ကာ အကြောင်

ကြောင် လုပ်မနေနဲ့ ဟုပြောပါသည်။ သူ့သေနတ်ပြောင်းဝတွင် အသံတိတ်ကိရိယာ တပ်ထားသည်ကိုလည်း ကျွန်မ တွေ့ရပါသည်။

ကျွန်မမှာ ကြောက်စူးတုန်နေပါပြီ။ သေနတ်သမားမှာ ဆံပင်တုနှင့် နှုတ်ခမ်း မွှေးတုနှင့် ဖြစ်ပါသည်။ သူ့အသားက သံလွင်သီးရောင် ဝါကျင့်ကျင့်မျက်နှာတွင် ညိုပြိုင်းပိုင်း မျက်မှန်နှင့် သူ့ကို ကြည့်ရသည်မှာ ရင်ဂိုဓတား (အဆိုတော်)နှင့် ဆင်သလိုလို။ သူ့မျက်နှာက ကျွန်မ၏မျက်နှာနှင့် ကပ်နေရာ သူလည်း ကျွန်မလိုပင် ကြောက်ရွံ့နေမှန်း သိရပါသည်။ သူ၏ မျက်လုံးများမှာ လှပလှပါသည်။ စူးစူးရှရှနှင့် ပြာပြာကလေး ဖြစ်ပါသည်။ ဇာတ်လိုက်မင်းသားပေါက် နယူးမင်း၏မျက်လုံးများနှင့် ချွတ်စွပ်တူလှပါသည်။

သူက ကျွန်မအား အိပ်ရာမှ အထခိုင်းပါသည်။ အိပ်ရာမှထပြီး လက်ဝတ် လက်စားများကို ထုတ်ပေးရမည် ဆိုပါ၏။ ကျွန်မက ရုတ်တရက်မထပါ။ အကြောင်း မှာ ကျွန်မသည် အိပ်လျှင် ညဝတ်အင်္ကျီအတိုကလေးနှင့် အိပ်တတ်ပါသည်။ ကျွန်မ၏ ညဝတ်အင်္ကျီမှာ ပေါင်ရင်းအထိသာ ရှည်ပါသည်။

ထိုအချိန်တွင် ကျွန်မ၏ ဗီရိုအနီးတွင်လည်း လူဆိုးတစ်ယောက် ရောက်နေ ကာ အံ့ဆွဲများအတွင်း မွှေမှောက်ရှာဖွေနေပါသည်။ သူက ကျွန်မ၏ လက်ကိုင်သားရေ အိတ်ကိုတွေ့သွားပြီး အိတ်ထဲမှ ဒေါ်လာနှစ်ထောင်ကို ယူလိုက်ပါသည်။ ပြီး... အိတ်အနီးရှိ ပတ္တမြားလက်စွပ်ကိုလည်း သူ့အိတ်ထဲ ထည့်လိုက်ပါသည်။

အခြားအခန်းမှ အိုင်နစ်(စ်)၏ ငိုသံကိုလည်း ကျွန်မ ကြားနေရပါသည်။ ကျွန်မအိပ်ရာမှ လန်နီးရသည့်အသံမှာ ဤအသံပင်ဖြစ်ကြောင်း သိရပါတော့သည်။ မျောက်မှ ကျွန်မသိရသည်မှာ ဟိုတယ်တွင်းသို့ သေနတ်ကိုင် လူဆိုးသုံးဦး ဝင်ရောက် လာပြီး ဧည့်စာရင်းယူသည့် ကောင်တာတွင် တွေ့သမျှ အလုပ်သမား လေး-ငါး-ခြောက်ဦးကို ဖမ်းဆီး၍ ကြိုးများဖြင့် တုပ်နှောင်ကြသည်။ ဟိုတယ်မန်နေဂျာနှင့် သော့ကိုင် အလုပ်သမားတစ်ဦးကို ခေါ်ပြီး ဟိုတယ်ရှိ လုံခြုံရေးသေတ္တာများ ထားရှိ သူများ၏ စာရင်းကို တောင်းကြည့်ကြသည်။ (ဟိုတယ်များတွင် ဧည့်သည်များက ၎င်းတို့နှင့်အတူ အဖိုးတန်ပစ္စည်းများ မထားလိုကြပါက ဟိုတယ်မှ အာမခံလုံခြုံရေး သေတ္တာများတွင် ထားနိုင်ကြသည်) ထိုစာရင်းတွင် ကျွန်မတို့၏အမည်များကို မတွေ့ရသဖြင့် လူဆိုးများက သူတို့အလိုရှိသောပစ္စည်းများသည် ကျွန်မတို့နှင့်အတူပင် ရှိနေမည်ဟု တွက်ကာ ကျွန်မတို့အခန်းကို လိုက်ပြရန် ခြိမ်းခြောက်သည်။

ဟိုတယ်မန်နေဂျာနှင့် သော့ထိန်းတို့က အခန်းလွတ်တစ်ခုခုသို့ လှီးလွှဲ ခေါ်သွားပြီး ဘယ်သူမှ မတွေ့သော် ကျွန်မတို့ ပြောင်းရွှေ့သွားကြပြီဖြစ်ကြောင်းနှင့် လူဆိုးများအား လိမ်ညာပြောနိုင်ပါသည်။ သို့သော် သူတို့က ဤသို့မဟုတ်ကြပဲ ကျွန်မအခန်းသို့ တိုက်ရိုက်ပင် လိုက်ပြလိုက်ကြပါသည်။

အိုင်းနစ်(စ်)က သေနတ်ကိုင် လူဆိုးများကိုမြင်သော် လန့်၍အော်လိုက်ပါ သည်။ ဤတွင် လူဆိုးတစ်ဦးက အိုင်းနစ်(စ်)၏ ခေါင်းနှင့်မျက်နှာကို သေနတ်ခင်ဖြင့် ဖြတ်ရိုက်လိုက်ပြီး အသံမထွက်ရန် ပြောသည်ဟု ဆိုပါသည်။

ဤသို့ လူဆိုးများ ဝင်ရောက်လာသည်ကို အိမ်ဖော်မိန်းမက သိသဖြင့် သူ့အခန်းတွင်းမှနေကာ ဟိုတယ်မှ တယ်လီဖုန်းအော်ပရေတာထံ ဖုန်းဖြင့်ဆက်၍ ရဲများကိုခေါ်ရန် ပြောပါသေးသည်။ သို့သော် တယ်လီဖုန်းအော်ပရေတာက အေးအေး ဆေးဆေးပင် ဘာမှမပူရန်ဖြင့် ပြောထားပြီး နောက်လည်း ဘယ်ရဲကိုမှ တယ်လီဖုန်း ဆက်၍ မခေါ်ဟု ကျွန်မတို့ သိကြရပါသည်။ ဤတစ်(ပ)ရိုင်းယားဟောက်စ် ဟိုတယ်သည် ထိုအချိန်က အခြားဟိုတယ်များ နည်းတူ ဖောက်ထွင်းမှုများ လွန်စွာ ပေါများလှသည်ဟု သိရပါသည်။ (ယခုမူ လုံခြုံရေးတင်းကြပ်ထားပြီ ဆိုပါ၏။)

ကျွန်မ၏ အခန်းထဲရောက်နေသော လူဆိုးနှစ်ဦးမှာလည်း ကြမ်းလာကြပါပြီ သူတို့လည်း ကြောက်ကြောက်ရွံ့ရွံ့နှင့် လုပ်နေကြရပုံရပါသည်။

ကျွန်မမှာလည်း အိပ်ရာထဲတွင် ကြာရှည်အချိန်ဆွဲမနေရတော့ဘဲ ဘာပေါ် ပေါ် ဖြစ်ချင်ရာဖြစ်ဟုဆိုပြီး ထလာရပါသည်။ ကျွန်မ၏ မျက်စိထဲတွင်ကား သမ္မတ ကနေဒါ လူသတ်သမား၏ သေနတ်လက်ချက်ဖြင့် ဦးခေါင်းကို မှန်ပြီး သေရပုံကိုသာ မြင်နေရပြီး အလွန်ကြောက်နေမိပါသည်။

မျက်လုံးပြာနှင့်လူဆိုးက လက်ဝတ်လက်စားအစစ်တွေ ထုတ်ပေးဟု တောင်းနေပါသည်။

ယနေ့ပင် ကျွန်မသည် ဤည ရောက်ဖဲလား၏ပါတီပွဲသို့ သွားလျှင် ဝတ်ဆင် ရန် ဗင်ကလက်စီအင်အာပဲလ် ရတနာတိုက်မှ အလွန်ပုံကောင်းသော စိန်နှင့် ပတ္တမြား လက်ကောက်၊ ထိုလက်ကောက်နှင့် လိုက်ဖက်ညီစွာဝတ်ရမည့် လည်ကပ်နှင့် နားကပ် များ ငှားရမ်းခဲ့၍ ထိုပစ္စည်းများကို ထုတ်ယူလိုက်ပြီး ကြည့်လိုက်ကာ ပို၍ မကျေနပ် ဖြစ်လာပါသည်။ သို့သော် ပစ္စည်းများကို သူ့အင်္ကျီအိတ်ထဲသို့ သိပ်ထည့်လိုက်ပြီး...

“ဂျွန်တွေ၊ ဒါတွေမလိုချင်ဘူး... ဟိုလက်စွပ်လိုချင်တယ်၊ ဒေးဗစ်ဇေ့စ် ဆိုတဲ့ကောင်နဲ့ တယ်လီဗေးရှင်းထဲမှာ နင်ဝတ်ထားတဲ့လက်စွပ်ကို လိုချင်တယ်၊ အဲဒါဘယ်မှာလဲ ထုတ်စမ်း။”

ကျွန်မသည် ကျွန် (တန်ဖိုးမရှိသော အစုတ်အနုတ်များ) ဟူသည် ဤစကားကို ယခင်က မကြားဖူး၍ အဓိပ္ပာယ်ကို မသိပါ။ သူတို့ကား စိန်လက်စွပ်ကို လိုချင်၍ ဓားပြလာတိုက်ကြကြောင်း သိရပါတော့သည်။ ကျွန်မသည် ရုပ်မြင်သံကြားသတင်း ထောက် ဒေးဗစ်ဖရော့စ်နှင့် တွေ့ဆုံ၍ တယ်လီဗီးရှင်း လွှင့်ခဲ့ပါသည်။ မိနစ် ၉၀ ကြာသည့် အမေးအဖြေအခန်းပင် ဖြစ်ပါသည်။ ရုပ်မြင်သံကြားရိုက်ရာတွင် ကျွန်မ၏ လက်တွင် လက်စွပ်တစ်ကွင်း ဝတ်ထားပါသည်။ ထိုလက်စွပ်မှာလည်း ဗင်ကလက် ရတနာတိုက်မှ တယ်လီဗီးရှင်းရိုက်ရန်အတွက် တကူးတက ငှားလိုက်ကြသည့် အလွန် အရည်ကောင်းသည့် စိန်လက်စွပ်ပင် ဖြစ်ပါသည်။ လက်စွပ်တန်ဖိုးမှာ ဒေါ်လာသန်းဝက်ခန့်ပင် ရှိပါမည်။

“အဲဒါ ကျွန်မလက်စွပ်မှ မဟုတ်တာဘဲ၊ ဗင်ကလက်ဆီက ငှားရမ်း ဝတ်ဆင်ထားပါ.....”

ဖြန့်ပေးပြီး ဖြစ်ပါသည်။ သို့ပြောလိုက်လျှင်ပင် လူဆိုးက ကျွန်မ၏ဆံပင်ကို ဆွဲရစ်ပြီး ကြမ်းပေါ်သို့ ခွေပစ်လိုက်ပါသည်။

“ငါ့မျက်နှာကို မကြည့်နဲ့ဆိုတာ ဘာပြုလို့ ကြည့်ရတာလဲ သေတော့မှာပဲ ပေး... ဟိုလက်စွပ်ပေး၊ ညာမနေနဲ့... ဒီ ၁၀ ဆင့်တန်တွေ မလိုချင်ဘူး”

သူတို့သည် ကျွန်မအား ကိုယ်ထိလက်ရောက်ပင် ပြုလုပ်လာကြပြီဖြစ်၍ ကျွန်မမှာလည်း အကြောက်ကြီး ကြောက်လာမိပါသည်။ ကျွန်မ လက်ထဲ၌သာ သူတို့လိုချင်သော လက်စွပ်ရှိပါက လွယ်လွယ်ကူကူပင် ထုတ်ပေးလိုက်မည် ဖြစ်ပါ သည်။

ဤတွင်ပင် လူဆိုးက...

“နင့်ကလေး ဘယ်မှာလဲ”

ဟု... ရုတ်တရက်မေးလိုက်ရာ ကျွန်မမှာ တုန်လှုပ်သွားမိပါသည်။ ဤအချိန် မှာပင် အိုင်းနစ်(စ်)အခန်းမှ လူဆိုးက အခန်းဝရောက်လာပြီး၊ ‘လာ... သွားကြနို့’ ဟု သူ့အဖော်များကို ခေါ်လိုက်ပါသည်။ ကျွန်မသည် သားကလေးအတွက် များစွာ စိတ်ပူသွားကာ ဘာမှမပြောတော့ဘဲ နံရံကပ်ဗီရိုအနီးသို့ ပြေးသွားကာ ဗီရိုအဆင့် တစ်ခုပေါ်မှအထုပ်ကို ဆွဲယူကာ အခန်းတွင်းမှ ထွက်စပြုနေသော လူဆိုး၏လက်တွင်း သို့ အတင်း ထိုးထည့်ပေးလိုက်မိပါသည်။ ထိုအထုပ်ထဲတွင်ကား ကျွန်မပိုင်သော အဖိုးတန် လက်ဝတ်လက်စား အားလုံး ရှိပါသည်။ ခေါင်းဆောင်လုပ်သူ လူဆိုးက ပြေးရင်းလွှားရင်း အထုပ်ကို ဆွဲယူထွက်ပြေးသွားပါသည်။

ကျွန်မသည် ဤအဖြစ်အပျက်မှ သင်ခန်းစာရလိုက်ပါသည်။ တစ်ဦးတစ်ယောက်၏ ပလွှားလိုမှုသည် တန်ဖိုးကြီးမားစွာ ပေးရတတ်ကြောင်း ကျွန်မ သိရပါပြီ။ ထို့ကြောင့် နောင်တွင် ဤသို့ မပေးရလေအောင် ကျွန်မသည် ထိုအချိန်မှစပြီး ယနေ့အထိ မည်သည့်အဖိုးတန် လက်ဝတ်လက်စား တစ်ခုတလေ၊ သားမွေးအင်္ကျီ တစ်ထည်နှင့် အခြားအဖိုးတန်ပစ္စည်း တစ်စုံတစ်ရာမှ အပိုင်မထားတော့ပါ။ ထိုပစ္စည်း များရှိနေပါက တစ်စုံတစ်ဦးက သေနတ်ပြု၍ ကျွန်မတို့မိသားစုအား ရန်ရှာကြပါ လိမ့်ဦးမည်။

ထိုညက လူဆိုးများ ထွက်သွားသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ကျွန်မသည် သားကလေးရှိရာသို့ ပြေးသွားပြီး သားကလေးကို ကျွန်မရင်ခွင်အပ်ကာ တအား ဖက်ထားမိပါသည်။ ဤအချိန်တွင် ကမ္ဘာတွင် အကောင်းဆုံးဆိုသည့် စိန်သည် လည်းကောင်း၊ မြသည်လည်းကောင်း သားကလေး၏ ချစ်စဖွယ်လက်မောင်းကလေး များလောက် မြတ်နိုးတွယ်တာဖွယ် မဟုတ်သည်ကို ကျွန်မ စဉ်းစားမိပါသည်။

ဤအမှုနှင့်ပတ်သက်၍ ရဲများက လူဆိုးများအား မှတ်မိမမှတ်မိ မြောက်မြား စွာသော လူဆိုးဓာတ်ပုံများကို ပြသကြပါသည်။ ထိုဓာတ်ပုံများတွင် ပေါလ်နယူးမင်း မျက်လုံးနှင့် ရင်ကိုစတားကို မတွေ့ရပါ။

ဤကား ကျွန်မ စိတ်ထင်ပြီး ကြိုတင်၍သိကာ ကျွန်မ ခံခဲ့ရသောဖြစ်ရပ် များ အချို့မျှသာ ဖြစ်ပါသေးသည်။ ကျွန်မစိတ်က ထင်လာပြီး တစ်စုံတစ်ခုဖြစ်မည်ကို ကြိုသိ၍ ကြိုတင် ရှောင်ကွင်းနိုင်ခဲ့သော် ကျွန်မတွင် မီးလောင်မှု၊ ဓားမြတ်ကင်ခံရမှုတို့မှ လွတ်ကင်းခဲ့ရပေမည်။ သို့သော် ကျွန်မသည် ဤအတိုင်းပင် ဖြစ်နေပါမည်။ သိလျက်နှင့် ခံနေရဦးမည်သာဖြစ်၍ ဤသို့ ဆိုပါမူ ကျွန်မသည် တကယ် ကစေမတော့ မဖြစ်တန်ရာဟုသာ ယူဆရပါသည်။

၁၉၇၃ ခုနှစ်၊ ဇွေရာသီတွင် မင်းသား ရစ်ချဒ်ဘာတန်သည် ရောမမြို့ သို့ လာရောက် နေထိုင်ပါသည်။ ရစ်ချဒ်ဘာတန်အား ကာလိုက ကျွန်မနှင့် တွဲ၍ The Journey (ဇာတ်ကားစာရင်းတွင် The Voyage ဟု ပြင်ထားသည်) ဇာတ်ကားရိုက်ရန် စာချုပ်ချုပ်ဆိုခြင်း ဖြစ်သည်။ ထိုကားကို ဒီဆီးဂါးပင် ဒါရိုက်တာ အဖြစ် ရိုက်ကူးမည် ဖြစ်ပါတယ်။ ကျွန်မနှင့် ရစ်ချဒ်သည် တစ်ခါမျှမတွေ့ဖူးကြပါ။ သူက ဟောလီးဝုဒ်ကနေပြီး ကျွန်မထံ ဖုန်းဆက်ပါသည်။ သူတစ်လခန့် ကြိုတင်

လာပြီး ကျွန်မတို့နှင့်အတူ နေနိုင်မနေနိုင်၊ သို့မဟောလခြင်းဖြင့် သူ့အတွက် ကားရိုက်ရန် အခြေအနေကောင်းလာနိုင်စရာ ရှိသည်ဟု ဆိုပါသည်။ သူက ဆက်လက်၍ ဟိုတယ် များတွင် မနေလိုကြောင်း (ကျွန်မ နားလည်ပါသည်) ဟိုတယ်တွင် နေပါက အိတ်လီ အခေါ် ပါပါရာမီ သတင်းစာသမားများ ဝိုင်းအုံအနှောင့်အယှက် ပေးကြမည်ဖြစ်၍ အေးအေးဆေးဆေး နေနိုင်မည် မဟုတ်ကြောင်းဖြင့် ပြောပါသည်။

ထိုအချိန်က သတင်းစာများက သူနှင့် အယ်လီဇဘက်တေလာအကြောင်း အကြီးအကျယ် ရေးသားနေကြချိန် ဖြစ်ပါတယ်။ အယ်လီဇဘက်တေလာနှင့် သူနှင့် ကွဲနေချိန်လည်း ဖြစ်ပါသည်။ သတင်းစာများက ရစ်ချစ်ဘာတန် မူးရမ်းပုံ၊ တေလာနှင့် သူ လျှို့ဝှက် ပြန်ပေါင်းထုပ်ကြပုံ၊ နောက်တဖန် ပြန်ကွဲကြပုံ စသဖြင့် ရေးသားခဲ့ကြ သည်ကို ကျွန်မ အားလုံး ဖတ်မိထားသည်။

သူတွင် သတင်းစာရန်မှ အေးစေရန် အလို့ငှာ ကျွန်မတို့က သူ့အား ကျွန်မတို့ အိမ်ဝင်းတွင်းရှိ ဧည့်ဂေဟာတွင် ကျွန်မတို့နှင့် အတူတကွ လာရောက်နေထိုင်နိုင်ပါ ကြောင်းဖြင့် ပြန်ကြားပြောဆိုခဲ့ပါသည်။

ရစ်ချစ်ရောက်လာသော် သူ့နောက်က အခြေအနံ့အဖွဲ့ ပါလာသည်ကို တွေ့ရပါ သည်။ သူ့အဖွဲ့တွင် ဆရာဝန်တစ်ယောက်၊ သူ့နာပြုတစ်ဦးနှင့် သက်တော်စောင့် နှစ်ဦးပါပါသည်။ ကျွန်မ သူ့ရောက်မှသိရသည်မှာ သူသည် အရက်ဖြတ်နေခြင်းပင် ဖြစ်သည်။ ဇာတ်ကားမရိုက်မီ သူ့အဖို့ အခြေအနေကောင်းလာမည် ဆိုခြင်းမှာ ဤကိစ္စကို ပြောခြင်းပင် ဖြစ်ပါသည်။

ရစ်ချစ်နှင့် ကျွန်မတို့ အဆင်ပြေကြပါသည်။ သူကား အယ်လီဇဘက် အား အလွန်ချစ်ရှာပါသည်။ အယ်လီဇဘက်အကြောင်း ပြောရမည်ဆိုလျှင် မမောနိုင် မပမ်းနိုင် ခဏခဏလည်း ပြောသည်။ ကျွန်မကလည်း မငြီးတမ်း နားထောင်ပါသည်။

ရစ်ချစ်သည် ရေအလွန်ကူးသူ ဖြစ်ပါသည်။ ညတွင်လည်း ဘယ်မှ ထွက်၍ လည်သူမဟုတ်ပါ။ ရေကူးကန်နဘေးတွင် ရစ်ချစ်နှင့် ကျွန်မတို့ မိသားစု မကြာ မကြာ နေ့လယ်စာ ဝိုင်းစားလေ့ရှိကြပါသည်။ သူကား ဇဝနဉာဏ်ရှိသူ၊ စကားကို တန်ဆာဆင်ပြောတတ်သူ ဖြစ်သည်။ သူ့စကားပြောလျှင် စကားပုံများနှင့် စာသံ ပေသံပါပါ ပြောတတ်သည်။

သူသည် အရက်ဖြတ်ဆေးများ စားနေချိန်သဖြင့် ထင်သည်။ ကတုန်ကယင် ဖြစ်နေတတ်သည်။ သူသည် တစ်သက်လုံး စွဲစွဲမြဲမြဲ အရက်ကို အလွန်အကျွံသောက် ခဲ့သူဖြစ်ရာ ယခု ဖြန်းခဲနဲ့ ဖြတ်လိုက်သော် သူတွင် အတော်ခဲနေရပုံသည်။ သူသည် အစားကိုလည်း ဆရာဝန် ညွှန်းသည့်အတိုင်းသာ စားနေရသည်။

နေခင်းနေလယ်ဘက်တွင် သူနှင့်ကျွန်မ ဝေါဟာရဉာဏ်စမ်း ကစားကြသည်။
 *ယားကွက်ပေါ်တွင်ရှိသည့် စာလုံးများနှင့် တွဲနိုင်သော ဝေါဟာရစကားများကို
 မြန်လည်းမြန်ရမည်။ မှန်လည်းမှန်အောင် ရှာဖွေဆက်စပ်ပေးရသည့် ကစားနည်းပင်
 ဖြစ်ပါသည်။ ဤကစားပွဲတွင် ကျွန်မသည် သူ့ကို အမြဲနိုင်သည်။ ကျွန်မက နိုင်ပြီ
 ဟုဆိုလျှင် သူသည် သူ၏ ဝေလပြည်သားအသံဖြင့် အဆဲဖျိုးစုံအောင် သူ့ကိုယ်သူ
 ပြန်ဆဲလေတော့သည်။ သူ့လို သူတို့ဘာသာ အင်္ဂလိပ်စကားကို ကျွမ်းကျင်သူ၊
 ဗာတတ်ပေတတ် လူ ဖြစ်ပါလျက် စာမတတ်ပေမတတ် အီတလီတောသူမကလေး
 ကျွန်မကို ရုံးရပါမည်လားဟု ဆိုကာ အော်မြည်တမ်း၍ မပြီးနိုင်တော့ပါ။

ပီတာအိုတူးလ်သည်လည်း ဤကစားနည်းတွင် ကျွန်မကို အမြဲရှုံးပါသည်။
 သူလည်း ရစ်ချဒ်အတိုင်းပင် သူ့ကိုသူ မကျေနိုင်မချမ်းနိုင် ဖြစ်တတ်သည်။ သူတို့
 နှစ်ယောက်စလုံးသည် စာလုံးပေါင်းညှိသူများဖြစ်၍ ရုံးကြခြင်း ဖြစ်သည်။ ကျွန်မသည်
 လက်တင်စာပေအခြေခံကောင်းခဲ့သူဖြစ်ရာ အင်္ဂလိပ်စာ ဝေါဟာရအဖြစ် ပြောင်းလဲ
 နေသည့် ပေါရာဏများကို စာလုံးပေါင်းမှန်မှန် ပေါင်းနိုင်သောကြောင့် သူတို့ကို
 ကျွန်မ နိုင်ရခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ ပညာတတ် ဤအင်္ဂလိပ်နှစ်ယောက်အပေါ် အင်္ဂလိပ်စာ
 တွင် အနိုင်ရသဖြင့် ကျွန်မမှာ ဖျော်မဆုံး ဖြစ်ခဲ့သည်။

ကျွန်မနှင့် ရစ်ချဒ်ဘာတန် တွဲရိုက်မည့်ကား စတင်ရိုက်ကူးမည် ပြုစဉ်ပင်
 ဒါရိုက်တာလုပ်မည့် ဒီဆီးဂါးသည် ဆေးရုံတက်၍ ခွဲစိတ်ကုသခံရမည်ဖြစ်၍
 ဇာတ်ကားရိုက်ရက်ကို တစ်လခန့် ရက်ရွှေ့ရမည်ဟု ကာလိုက စိတ်မကောင်းစရာ
 လာပြောပါသည်။ ရစ်ချဒ်သည် ဒီဆီးဂါးအား အလွန်ခင်မင်မြတ်နိုးသူဖြစ်သဖြင့်
 ဤသတင်းကြားပါက စိတ်ထိခိုက်မည်ကို ကာလိုက သိသဖြင့် ထိုသတင်းကို
 သူမပြောဘဲ ကျွန်မအား ရစ်ချဒ်ကို ပြောပြရန်ပြောပါသည်။

ကျွန်မတို့ ထင်သည့်အတိုင်းပင် ရစ်ချဒ် စိတ်ထိခိုက် သွားပါသည်။ သို့သော်
 သူက သူလည်း တစ်လခန့်အထိ စောင့်နိုင်ပါကြောင်း၊ သို့စောင့်နေရစဉ် ကျွန်မတို့
 ခွင့်ပြုပါက ဤကျွန်မတို့၏ မာနီနိုဂေဟာတွင်ပင် ဆက်လက်နေထိုင်ကာ သူလည်း
 အရက်ရောဂါကို ဆက်လက်ကုသလိုကြောင်းဖြင့် ပြောခဲ့ကြပါသည်။ ကျွန်မတို့
 ကလည်း ဆက်လက်နေနိုင်ကြောင်းဖြင့် ပြောခဲ့ကြပါသည်။

ဤကဲ့သို့ ရစ်ချဒ် ကျွန်မတို့နှင့် နေထိုင်စဉ်အတွင်း အယ်လီဘောက်နှင့်
 သူ ဒုက္ခရောက်ရသည်မှာ သူ့ကြောင့်ဖြစ်သည်ဟုဆိုကာ အပြစ်ဟူသမျှ သူ့အပေါ်
 ပုံချပြောဆိုလေ့ရှိပါသည်။ ကျွန်မနှင့်သူ အယ်လီဘောက်အကြောင်း ပြောကြသည်

ဆိုလျှင် ကျွန်မသည် ရစ်ချစ်၏ စိတ်ရောဂါကုဆရာဝန် တရားချသူ သူ့စိတ်ဓာတ်ကို မြှင့်ပေးသူ ဖြစ်နေတတ်ပါသည်။ ဤသို့ပြုလုပ်ရာတွင် ကျွန်မတွင် အခက်အခဲ မရှိပါ။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် ကျွန်မသည် ရစ်ချစ်အား ရိုးရိုးသားသား ခင်မင် လေးစားခဲ့သူဖြစ်ရာ သူ့အား မြှောက်ပင့်ပြောရသည်ဆိုကလည်း ယုံယုံကြည်ကြည် နှင့်ပင် ဟုတ်တိုင်းမှန်ရာ ပြောရသောကြောင့်ပင် ဖြစ်ပါသည်။

သို့နှင့် ကျွန်မတို့သည် 'The Journey' ဇာတ်ကားကို တကယ်စရိုက်တော့ မည့်အချိန်တွင်ပင် ရစ်ချစ်ထံ တယ်လီဖုန်းလာပါသည်။ ဤတယ်လီဖုန်းကား ရစ်ချစ် ကျွန်မတို့ထံ ရောက်ကတည်းက ပထမဆုံးအကြိမ်လာသည့် တယ်လီဖုန်းပင် ဖြစ်ပါ၏။ တယ်လီဖုန်းမှ သိရသည်မှာ အယ်လီဇဘက်သည် လော့စ်အိန်ဂျလိစ် ဆေးရုံတွင် တက်ရောက်နေကြောင်း၊ ခွဲစိတ်ကုသရမည်ဖြစ်၍ ကြောက်ရွံ့ ထိတ်လန့်နေရာ သူ၏ခင်ပွန်းဖြစ်သူ ရစ်ချစ်၊ သူ့ချစ်ရပါသော ရစ်ချစ်၊ ရစ်ချစ်မှ ရစ်ချစ် သူ့အနီးသို့ လာရောက်နေစေလိုကြောင်းဖြင့် မှာကြားခြင်း ဖြစ်သည်ဆိုပါ၏။ ရစ်ချစ် လာကုသမှ ဖြစ်မည်ဟုထည်း ထပ်ဆင့် ပြောလိုက်သေးသည် ဆိုပါသည်။

ထိုနေ့ကား သောကြာနေ့ ဖြစ်သည်။ ဇာတ်ကားမှာ တနင်္လာနေ့တွင် စတင်ရိုက်ကြမည် ဖြစ်ပါသည်။ ကာလိုက ရစ်ချစ်အား နှစ်ရက်အတွင်း ရောမသို့ ပြန်လာနိုင်မည်ဆိုပါက သွားနိုင်ကြောင်းဖြင့် ခွင့်ပေးပါသည်။

ရစ်ချစ်သည် ဤသောကြာနေ့ညတွင်ပင် ရောမမှ အမေရိကန်ပြည် လော့စ်အိန်ဂျလိစ်မြို့သို့ ဝင်ရိုးစွန်းတန်းမှ ဖြတ်ကျော်ကာ ၁၂ နာရီကြာ လေကြောင်းခရီးပြင်း နှင်ပါတော့သည်။

စနေနေ့တွင် အယ်လီဇဘက် ခွဲရသည်။ သူ့အနီးတွင် ရစ်ချစ် ရှိနေသည်။ တနင်္ဂနွေညတွင်မူ ရစ်ချစ်သည် သူ့ကတိအတိုင်း ရောမသို့ ပြန်လာခဲ့သည်။ ခရီးကား ပြင်းလှပါသည်။ စိတ်ရော ကိုယ်ပါ ပင်ပန်းရသည့် ခရီးပါပေ။ သူ့ဟိုတယ်တစ်ခုသို့ ပြောင်းရွှေ့လိုက်သည်။

ထိုအချိန်က တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင် အယ်လီဇဘက်လည်း ရောမတွင် ဇာတ်ကားတစ်ကားရိုက်ရန် ရှိနေပါသည်။ အယ်လီဇဘက်သည် ထိုဇာတ်ကား အတွက် ဆေးရုံမှဆင်းသော် ရောမသို့ ရောက်လာပါသည်။

ရစ်ချစ်သည် အယ်လီဇဘက်အား လေဆိပ်သို့ သွားရောက်ကြိုပါသည်။ သူက အယ်လီဇဘက်နှင့် ပြန်လည်ပေါင်းရမည်ဟု မျှော်တလင့်လင့် ဖြစ်နေရှာပါ သည်။ အယ်လီဇဘက်သည် မာရီနိုဂေဟာသို့ လာပါသည်။ ကျွန်မတို့နှင့်အတူ

နေ့လယ်စာစားပါသည်။ ရစ်ချစ်တွင် သူ့ကို ပေါင်းပါမည်လားဟု ရင်တထုတ်ထိတ်နှင့် ပြစ်နေသလောက် အယ်လီဇဘက်ကား လှလို့ပလို့ ရွှင်လို့ဖြူးလို့ပင်။ သူ့ကိုကြည့်ခြင်းဖြင့် သူသည် ရစ်ချစ်အပေါ် မတင်မကျနှင့် ပြန်ပေါင်းချင်သလို၊ မပေါင်းချင်သလို ပြစ်နေသည်မှာ ထင်ရှားလှပါသည်။ သူသည် ရစ်ချစ်နှင့်အတူ မာရီနိုဂေဟာတွင် တစ်ကြိမ်နှစ်ကြိမ်ခန့် အတူတကွ နေထိုင်သွားပါသည်။ ကျွန်မတို့ အားလုံးကတော့ သူနှင့် ရစ်ချစ်တို့ ဇာတ်သိမ်းကြပြီကို သိနေကြသော်လည်း ရစ်ချစ်ခမျာကား မသိ ရှာပါ။ သို့သော် သူသိလာသည့်အချိန်တွင်မူ ရစ်ချစ်၏အမှုအရာများ ဝမ်းနည်းဖွယ် ကောင်းလောက်အောင်ပင် ပြောင်းလဲသွားပါတော့သည် သူသည် ကြမ်းလာပါသည်၊ ရမ်းလာပါသည်။

တစ်ည သန်းခေါင်လောက်ဝယ် တယ်လီဖုန်းသံကြောင့် ကျွန်မ လန့်နိုးပါသည်။ ရစ်ချစ်က ဖုန်းဆက်နေခြင်း ဖြစ်ပါ၏။ သူက ခုလေးတွင်ပင် အယ်လီဇဘက်နှင့် စကားအရည်ကြီးပြောခဲ့ရကြောင်း၊ အယ်လီဇဘက်က သူ့ကို ပြန်မပေါင်းနိုင်ကြောင်း၊ ဤဆုံးဖြတ်ချက်သည် နောက်ဆုံးနှင့် လုံးဝပြန်ပြင်လိမ့်မည် မဟုတ်သော ဆုံးဖြတ်ချက်ဖြစ်ကြောင်း၊ ရစ်ချစ်ထံသို့လည်း ဘယ်တော့မှ ပြန်လာတော့မည် မဟုတ်ကြောင်းနှင့် ပြောလိုက်သည်ဟု ကျွန်မကို ပြောပြပါသည်။

“သူက ကွာရှင်းကြမယ်တဲ့ ဆိုဖီယာရယ်”

ရစ်ချစ်၏ အသံမှာ လျှာလေးသံကြီးနှင့် ဖြစ်ပါသည်။

“တကယ်ပါ၊ သူ တကယ်ပြောတာပါ၊ သူ ကျုပ်ဆီ ဘယ်တော့မှ ပြန်မလာတော့ဘူးတဲ့၊ ကျုပ်တော့ ဒီမှာ တစ်ယောက်တည်း ကျန်ခဲ့ပြီ။ ကျုပ် ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲ၊ ကျုပ်ကို ကူညီပါဦး ဆိုဖီ၊ ကျုပ်ကို ကူညီပါဦး”

ရစ်ချစ် တယ်လီဖုန်းချသွားလျှင်ပင် ကျွန်မလည်း ရစ်ချစ်၏ အခြေအနေကို ထိန်းရန် ဗြိတိန်တွင်းဟိုတယ်တွင်နေသူ ရစ်ချစ်၏ အတွင်းရေးမှူးမကလေးထံ တယ်လီဖုန်းဆက်လိုက်ပါသည်။ သူကလည်း ယခုချက်ချင်းပင် ရစ်ချစ်ရှိရာ မာရီနိုဧည့်ဂေဟာသို့ လာခဲ့ပါမည်ဟု ပြောပါသည်။ နောက်တစ်နေ့တွင် ကျွန်မသည် ရစ်ချစ်ကို ရေကန်မှာ စောင့်နေမိပါသည်။ သို့သော် သူမဆင်းလာပါ။ တစ်နေ့လုံး အိပ်နေပါသည်။ ကျွန်မသည် သူ့ကို ဘယ်လိုကူညီရမလဲဟု စဉ်းစားနေမိပါသည်။ သို့သော် ကျွန်မတို့က သူ့ကို ဘယ်လိုပြော၍ ဘယ်လိုကူညီနိုင်ပါမည်နည်း။

ရစ်ချစ်ကား ကျွန်မတို့နှင့်အတူ မာရီနိုဂေဟာတွင် နေထိုင်ခဲ့ရုံ၊ ကျွန်မတို့နှင့် ရင်းနှီးခင်မင်ရပ်ကို နောင်သောအခါ ကျေးဇူးတင်မဆုံး ပြောမဆုံး ဖြစ်နေပါသည်။

နောက် တစ်နှစ်ခန့်ကြာသောအခါ ကျွန်မနှင့် သူသည် အထူးတယ်လီဗီးရှင်း အဖ် အစဉ်အဖြစ် 'Brief Encounter' အမည်ရှိ ဇာတ်ကားတစ်ခု ရိုက်ကူးခဲ့ကြပါ သေးသည်။

ထိုတယ်လီဗီးရှင်း ရိုက်ပြီးသော် သူ့အား ကျွန်မ မတွေ့ရတော့ပါ။ သို့သော် သူသည် သူ့ကိုယ်သူ ထိန်းသိမ်းနိုင်နေသည်ကို တွေ့ရပါသည်။ ဘရောင်းဝေးပြတော် ရုံတွင် 'Equus' ပြဇာတ်ကရာ များစွာအောင်မြင်သည်ဟု ကြားရပါသည်။ သူ၏ နောက်အိမ်ထောင်ကလည်း သူ့အား အပြုအစု အယုအယကောင်းပုံရပါသည်။ သည်လိုပဲ ကျွန်မ မျှော်လင့်ရပါသည်။

ကျွန်မသည် ရစ်ချဒ်အား အလွန် ခင်မင်လေးစားလှပါသည်။ ကျွန်မကိုယ်ကို ကျွန်မလည်း ရစ်ချဒ်၏ သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်ဟု သတ်မှတ်ထားပါသည်။ သူ့အသည်းကွဲနေချိန်ကာလ ကျွန်မနှင့် တွေ့စဉ်ကမူ သူသည် တကယ်ပင် သနားစရာ ကောင်းလှပါသည်။ ရိုက်စဉ်ပီးယား၏ ပြဇာတ်များထဲကလို တစ်ချိန်က လျှမ်းလျှမ်း တောက်ဘုရင်ကြီးများ ကံကြမ္မာ ခြားရဟတ် တစ်ပတ်လည်ခြင်း ခံရ၍ မြေနှိပ်စံ ဘဝမျိုးနှင့် သူ့ဘဝကား တူလှချေသည်တကား။

အခန်း (၁၉)

ဒီဆီးဂါးအား ကျွန်မ နောက်ဆုံးတွေ့ရသည့်အချိန်မှာ 'The Journey' ဇာတ်ကား နောက်ဆုံးရိုက်ကြသည့်အချိန်က ဖြစ်ပါသည်။ သူ့ရောဂါ ခွဲစိတ် ကုသခံခဲ့ရမှာ ကောင်းစွာ မပျောက်သေးသဖြင့် သူ့ဘဝမှာလည်း တက်လိုက် ကျလိုက်နှင့် ဖြစ်နေခဲ့ပါသည်။ သူ၏ဒါရိုက်တာ လက်ရည်မှာလည်း ကျနေပါသည်။ ယခင်ကလောက် သူ့မာန်သူဟန် မရှိတော့ပြီ။

သို့သော် နောက်ဆုံးအခန်းအဖြစ် ကျွန်မနှင့် ရစ်ချဒ်ဘာတန်တို့အား ကယ်ဘရေးကပ္ပဲအခန်း ရိုက်ကူးစဉ်ကမူ ဒီဆီးဂါးသည် သူ့ပုံမှန်အတိုင်း ပျော်ပျော် ပါးပါးနှင့်ပင် ကားရိုက်နေပါသည်။ ထိုနေ့မတိုင်မီက ကျွန်မတစ်သက်တွင် ဘယ်တုန်းကမှ မလုပ်ခဲ့ဖူးသည့် အလုပ်တစ်ခုကို လုပ်ခဲ့မိပါသည်။ တခြား မဟုတ်ပါ။ ဒီဆီးဂါးထံမှ သူ့လက်ဖြင့် အမှတ်တရ ဓာတ်ပုံတစ်ပုံပေးပါရန် တောင်းခဲ့မိခြင်းပင် ဖြစ်ပါသည်။ ယနေ့ ထိုအခန်းကို အဆုံးသတ်ရိုက်နေကြစဉ်တွင် သူက ခန့်ခန့် ချောချောနှင့် ရယ်မော၍နေသော သူ့ဓာတ်ပုံတစ်ပုံကို ပေးပါသည်။ ဓာတ်ပုံပေါ်တွင် လည်း လက်မှတ်ထိုးထားသော စာကြောင်းပါသေးရာ ထိုစာမှာ-

“မင်း ၁၅ နှစ်သမီးအရွယ်တုန်းက ငါ့ကို လင်သားမှတ်မှတ် ပေါင်းပါ့မယ် လို့ ပြောခဲ့တယ်လေ”

ဟူ၍ ဖြစ်ပါသည်။

ဟုတ်ပါသည်။ ကျွန်မ အသက် ၁၅ နှစ်အရွယ် ရုပ်ရှင်နယ်ထဲအရောက် သူနှင့် စတင်တွေ့ခဲ့ပြီး ကျွန်မနှင့် သူသည် 'ရုပ်ရှင်လင်မယား' ဖြစ်ခဲ့ကြပါသည်။

ထိုအဖြစ်ကို သူက ဖော်ရေးထားရာ ကျွန်မသည် ထိုစာတန်းကလေးကို များစွာ သဘောကျနှစ်သက်ခဲ့မိသည်။

ကျွန်မနှင့် ရစ်ချဒ်တို့ ကျွန်မတို့ပါရသည့် အခန်းများအားလုံး ရိုက်ထု ပြီးစီးသော် ကျွန်မတို့နှစ်ယောက်က သူ့ကို နှုတ်ဆက်ကြပါသည်။ သူကမူ ကမ္ဘာ့ အခန်းမှ ကချေသည်များကို ရိုက်စရာကျန်နေသေး၍ ကားဆက်ရိုက်ရဦးမည် ဖြစ်ပါသည်။ ကျွန်မက သူ့အား ဖက်ရမ်းနမ်းရွံ့ပြီး နှုတ်ဆက်ရာ သူက 'မင်းထို ငါ ပဲရစ်မှာ မကြာခင်လာတွေ့ဦးမယ်'ဟု ပြောလိုက်ပါသည်။

ကျွန်မလည်း သူ့ကိုနှုတ်ဆက်ပြီး ကျွန်မ၏ အဝတ်အစားလဲသည့် အခန်း ရှိရာသို့လာခဲ့ရာ သူ့ကိုနောက်ဆုံးကြည့်ချင်စိတ်က ထင်ခဲပေါ်လာသဖြင့် လှည့်ကြည့် လိုက်ရာ သူ့အား သူ့ထုံးစံအတိုင်း ကပ္ပဲဆက်တင်ဇာတ်ခုံပေါ်ဝယ် ခုံကလေးတစ်ခု ပေါ်တွင် ဒူးနှစ်ဘက်ကို ကားထိုင်လျက် ကင်မရာသမားများ၊ မီးသမားများ မီးခိုး သည်ကို စောင့်ရှင်း ကချေသည်မကလေးများနှင့် ရယ်ရယ်မောမော နောက်ပြောင် ပြောဆိုနေသည်ကို တွေ့ရသည်။ ကချေသည်မကလေးတစ်ဦးက တစ်စုံတစ်ရာ ပြောလိုက်သည်ကို သူ့ရယ်ပုံ ရယ်နည်းအတိုင်း ခေါင်းကို နောက်လှန်ကာ သဘောကျ စွာဖြင့် တဝါးဝါး တဟားဟား ရယ်နေသည်။ ဤကား ကျွန်မသူ့ကို နောက်ဆုံး မြင်ခဲ့ရသည့် မြင်ကွင်းပါပေ။ ဆက်တင်ပေါ်ဝယ် တဝါးဝါး တဟားဟား ရယ်မော နေသော ဒီဆီးဂါး...။

ထိုမှ တစ်လ နှစ်လခန့်ကြာသော် တစ်ညနေတွင် ကျွန်မသည် စာဖတ်နေ ပါသည်။ သို့ စာဖတ်နေရင်း 'Filumena Marturand' ပြဇာတ်ကို ပြန်ဖတ်ဆင် သဖြင့် စာအုပ်စင်မှထ၍ ယူပါသည်။ ထိုပြဇာတ်မှာ လွန်ခဲ့သည့် နှစ် ၅၀ ခန့်က အက်ဒိုရာဒိုဒီဖီလီပိုရေးခဲ့သည့် ပြဇာတ်ဖြစ်ပြီး ကျွန်မပြဇာတ်ကရန် စိတ်သန် ခဲ့သည့်ပြဇာတ်ပင် ဖြစ်ပါ၏။ ထိုပြဇာတ်ကို ယခု ပြန်ဖတ်ကြည့်ပြီး ဒိုင်ယာလော့များကို ကျက်ထား၍ ရမရ သိချင်စိတ်ပေါ်လာသဖြင့် ဤသို့ စာအုပ်ကို ထယ့်မြင်း ဖြစ်ပါ သည်။ ထို့ပြင် တစ်ပြိုင်နက်တည်းမှာပင် ဤပြဇာတ်ကို ဒီဆီးဂါးအား ဒါရိုက်တာ အလုပ်ခိုင်းရကောင်းမည်လားဟု စိတ်ကူးမိပြီး၊ ဒီဆီးဂါးမလုပ်နိုင်ရင်ကော...။

ဤနေရာ၌ ကျွန်မ ကဝေမယ်သည် စိတ်ထင်သွားပြန်ပါပြီ။ ထို့ကြောင့် ဒီဆီးဂါးနှင့်ပတ်သက်သည်ကို ဆက်မတွေးဘဲ နေလိုက်သည်။ နှစ်ရက်ခန့်ကြာသော် ကာလိုသည် ရောမမှနေပြီး ပဲရစ်မြို့ ကျွန်မရှိရာသို့ ဖုန်းဆက်ပါသည်။ ကျွန်မသည် သူ၏ ညင်ညင်သာသာအသံ ကြားလိုက်ရကတည်းက မကောင်းသတင်းတစ်ခု ပြောတော့မည်ကို သိလိုက်ပါလေသည်။

‘ဒီဆီးဂါး... ပဲရစ် ရောက်နေတယ်ဆိုတာ သိသား’

‘ဟင်... မသိဘူး’

‘ဟုတ်တယ်... ရောက်နေတယ်ကွဲ့၊ ဒါပေမယ့် အတော် နေမကောင်း

ဖြစ်နေတယ်”

“သူ အခု ဘယ်မှာလဲ ဟင်”

“အင်း... အို... အဲ... ပဲရစ်မှာပါပဲ၊ မနေ့ကတော့ အမေရိကန်ဆေးရုံ တင်ထားကြတယ်လို့ ပြောကြတာပဲ”

“ဟာ... ဒီလိုဆို ကျွန်မ အခုပဲ သွားမယ်”

“နေပါဦး... ဒီနေ့ မနက်ကတော့၊ အင်း- ဒီနေ့ပေါ့၊ သူမရှိတော့ဘူး၊

ဆုံးရှုံးပြီ”

ကျွန်မသည် ဘာမှ မဖြစ်ပါ။ ဘာဆို ဘာမှ မဖြစ်ပါ။ ဘယ်လိုမှလည်း မနေပါ။ ဘာခံစားမှုမှလည်း မရှိပါ။ ကျွန်မ၏စိတ်တို့သည် ပျစ်ခဲဆို့ပိတ်နေသည်။ တကယ်တော့ ဒီဆီးဂါးသေပြီဟု ကြားလိုက်ရသဖြင့် ကျွန်မ၏ တုံ့ပြန်ချက်မှာ ပြင်းလွန်း၍ ကျွန်မ၏အာရုံက မလိုက်နိုင်အောင်ရှိနေခြင်း ဖြစ်ပါတယ်။ ဒီဆီးဂါး ဗစ်တိုရီယိုဒီဆီးဂါးသေပြီဟုဆိုသည်ကို ကျွန်မ မယုံနိုင် ဖြစ်နေမိသည်။

ကျွန်မ မငိုမိပါ။ သူ့ကို နှမြောတာသ သနားမိခြင်းလည်း မရှိပါ။ ကျွန်မသည် အိပ်ခန်းထဲဝင်ခဲ့ပြီး တံခါးပိတ်နေလိုက်သည်။ ပြတင်းပေါက်အနီးမှ ကုလားထိုင် ပေါ်တွင်ထိုင်ကာ ပဲရစ်မြို့ အိမ်အနီးများပေါ်မှ ဖြတ်၍ ဖြူဖွေးတောက်ပနေသော ဆိုယာကိုအာ မျှော်စင်များကို လှမ်းမျှော် ကြည့်နေမိပါသည်။

ကျွန်မ၏ စိတ်ထဲတွင်ကား တဖြည်းဖြည်းနှင့် ရုပ်ရှင်ဇာတ်ကားမှ အပိုင်း များကို ကြည့်နေရသည့်အလား ဒီဆီးဂါးနှင့် ကျွန်မတို့ နေထိုင်ခဲ့ကြပုံများ တရေးရေး ပြန်ပေါ်လာနေပါသည်။ ကျွန်မ ၁၅ နှစ်သမီးအရွယ် သူနှင့် ပထမဆုံး ရောမတွင် တွေ့ရပုံ၊ ကျွန်မနှင့် သူနှင့် ပထမကား ‘The Gold of Naples’ ဇာတ်ကားရိုက်ကြ ပုံ၊ ကင်မရာနောက်ကွယ်မှ အမူအရာအမျိုးမျိုးလုပ်ပြကာ သင်ကြားနေသော သူရုပ်လွှာ... စသဖြင့် မြင်ယောင်လာကာ ကျွန်မ၏မျက်လုံးများမှလည်း မျက်ရည်များ လိမ့်ဆင်းလာကြပါတော့သည်။ ကျွန်မနှင့် သူနှင့် အတူရိုက်ခဲ့ကြသော ‘Two Women’ မှသည် ‘Marriage, Italian Style’ ဇာတ်ကားအထိ ဇာတ်ကားများ ကို တရိပ်ရိပ် ပြန်မြင်လာသည့်အချိန်တွင်မူ ကျွန်မ၏ရင်ထဲမှပင် ချွတ်၍ ငိုရပါလေပြီ။

‘ဪ- အချိန်တွေဟာ ကုန်လွယ်လိုက်တာ၊ ဒီကားတွေဟာ မနေ့တစ်နေ့ ကမှ ရိုက်ခဲ့သလိုပါပဲလား’

ကျွန်မ ငိုနေရာမှ ဒီဆီးဂါး၏ရုပ်အလောင်းကို နောက်ဆုံး ကြည့်ခြင်းဖြင့် ကြည့်လိုသဖြင့် အမေရီကန်ဆေးရုံသို့ လှမ်း၍ ဖုန်းဆက်မေးကြည့်မိပါသည်။ ဒီဆီးဂါး၏အလောင်းမှာ ဆေးရုံတွင်ပင် ရှိသေးသည်။ သူ့ဆွေမျိုးများက ရောမသို့ ယူဆောင်မသွားကြသေးဟု သိရပါသည်။ သို့သော်လည်း သူ့ဆွေမျိုးများက မည်သူတစ်ဦးတစ်ယောက်ကိုမှ သူ့အလောင်းကို ကြည့်ခွင့်မပြုပါနှင့်ဟု တင်းတင်းကြပ်ကြပ် အဆိန်ပေးထားသည်ဟု သိရပါသည်။

ကျွန်မလည်း ဆေးရုံသို့ ထိုနေ့တစ်နေ့လုံး အကြိမ် ၅၀ ထက်မနည်း ဖုန်းဆက်ပါသည်။ သို့သော် မည်သူကမှ ကျွန်မနှင့် ဖုန်းမပြောကြပါ။ မည်သူ့ကိုမှ မေး၍မရပါ။ ဤကဲ့သို့ သူ့ဆွေမျိုးများ ပရိဒေဝမီးတောက်လောင်နေချိန်ဝယ် သူတို့၏ ဆန္ဒကို လေးစားရမည်ဖြစ်သော်လည်း ကျွန်မသည် ဒီဆီးဂါးအား သွားရောက် မကြည့်ဘဲ မနေနိုင် ဖြစ်နေရပါသည်။

နောက်တစ်နေ့တွင်လည်း ကျွန်မ ဆေးရုံသို့ ဖုန်းဆက်ပြန်ပါသည်။ အလောင်းကို ဆေးရုံမှ မရွေ့ရသေးကြောင်း သိရပါသည်။ အခါခါဖုန်းဆက်နေရာမှ တစ်ကြိမ်တွင်မူ ကျွန်မအား ကူညီပေးမည့်သူ တွေ့ရပါတော့သည်။ သူ့အား ကျွန်မက အမျိုးမျိုး တောင်းပန်တိုးလျှိုးပြောဆိုပြီး ကျွန်မတစ်ဦးတည်း လာပါမည်၊ ခဏကလေးသာ ကြည့်ပါမည်ဟု ကတိပြုမှ ထိုပုဂ္ဂိုလ်က ခွင့်မပြုချင်ပြုချင်နှင့် ခွင့်ပြုလိုက်ပါသည်။ ဤကဲ့သို့ အချိန်အခါမျိုးတွင် ကျွန်မသည် ကျွန်မ၏ နာမည်က စွမ်းဆောင်နိုင်မှုကို ပြန်၍ပင် ကျေးဇူးတင်မိပါသည်။

ထိုညက ကျွန်မသည် ဆေးရုံသို့ အိုင်းနစ်(စ်)နှင့်အတူ သွားပါသည်။ ဆေးရုံရောက်သော် ရှည်လျား၍ မည်းမှောင်နေသော ဆေးရုံမြေအောက်ထပ်စကြိုမှ သွားရပြီး စကြိုဆုံးသော် တံခါးဖွင့်ထားသည့်အခန်းတစ်ခုကို တွေ့ရပါသည်။ ထိုအခန်းထဲသို့ ကျွန်မတစ်ဦးတည်း ဝင်ခဲ့ပါသည်။

အခန်းမှာ အမှိုက်ခုံနှင့် ခပ်ကျဉ်းကျဉ်းပင် ဖြစ်ပါ၏။ ဒီဆီးဂါး၏ အလောင်းထည့်ထားရာ ခေါင်းဘေးတွင် ထွန်းညှိထားသော ဖယောင်းတိုင်မီးကလေးသာ ရှိပါသည်။ ခေါင်းမှာ ပိတ်ထားပြီး ဖြစ်ပါသည်။ ခေါင်း၏နံဘေးတွင် ဒီဆီးဂါး၏အလောင်းတင်ခဲ့သည့် အိပ်စင်တစ်ခုရှိပါသည်။ အိပ်ရာထက်တွင် ဒီဆီးဂါး၏ကိုယ်ရာ ထင်ကျန်ရစ်ခဲ့ပါသည်။ ခေါင်းအုံးမှာ အလည်မှာ ချိုင့်နေပြီး နံဘေးတစ်ဖက်တွင် သူ့ဆံပင်မှ စွန်းထင်းကျန်ခဲ့ပုံရသည့် အမဲကွက်ကလေးတစ်ခုကို တွေ့ရပါသည်။

ဖယောင်းတိုင်မီးက မှိတ်တုတ်မှိတ်တုတ်ဖြစ်နေသည်။ ခပ်လှမ်းလှမ်းမှ ခွေးတစ်ကောင်က ဆွဲဆွဲငင်ငင် အူလိုက်သည်။ ဤနေရာကား ဝမ်းနည်းကြေကွဲ ဖွယ်ရာ အကောင်းဆုံးနေရာပါတည်း။ ဒီဆီးဂါး နေတတ်သည့် နေရာမျိုးမဟုတ်။

ကျွန်မ ခေါင်းပေါ်လက်တင်ပြီး ခေါင်းငုံ့ကာ ဒီဆီးဂါးအကြောင်း ဆင်ခြင် ကြည့်မိသည်။ ကျွန်မချစ်ရသော သူ့ကို ဆုံးရှုံးရမှုမှာ ကျွန်မ၏ကိုယ်တစ်စိတ် တစ်ပိုင်းပါ ဆုံးရှုံးသွားပြီး သူနှင့်အတူ မြှုပ်နှံသင်္ဂြိုဟ်ရတော့မည်ဟု ခံစားလိုက်မိ ပါသည်။ ကျွန်မသည် သူ၏လှပသော ပိညာဉ်အတွက် ဆုတောင်းလိုက်ပါသည်။ ကျွန်မ၏ မျက်ရည်တို့သည် သူ့ခေါင်းပေါ်သို့ တစ်စက်ချင်း ကျသွားပါသည်။

ကျွန်မ ရောမသို့ သွားရောက်ပြီး သူ့အသုဘကို လိုက်ပို့ပါသည်။ အလွန်တရာ ကြေကွဲဖွယ်ရာ ကောင်းလှပါသည်။ ကြီးမားသော ဘုရားရှိခိုးကျောင်း ကြီးထဲတွင် အသုဘအခမ်းအနားပြုလုပ်ရာ လူအများ ကျပ်ခဲနေအောင် တက်ရောက်ကြပါသည်။ ဓာတ်ပုံဆရာများသည် နေရာတိုင်းတွင် ရှိနေကြပါသည်။

ဒီဆီးဂါး၏ ရုပ်ကလာပ်ထည့်ထားသည့်ခေါင်းကို ကျောင်းတွင်းသို့ သယ်ဆောင်လာကြသည်တွင် ပရိသတ်ကြီးက လက်ခုပ်တီး၍ ဩဘာပေး ဂုဏ်ပြု ကြပါသည်။ ကျွန်မဝင်လာစဉ်ကလည်း ဤနည်းနှင့်နှင့် လက်ခုပ်တီး၍ ဩဘာပေး ကြပါသည်။ (မင်းသမီး အင်နာမက်နာနီ၏ အသုဘချခွဲစဉ်ကလည်း အလားတူ ဩဘာပေးခဲ့ကြပါသည်။ အနုပညာသည်တစ်ဦးကို ဂုဏ်ပြုသည့်သဘောပါပေ။) ကျွန်မအား ဩဘာပေးကြခြင်းမှာ ဒီဆီးဂါးနှင့် ကျွန်မတွဲဖက်၍ ရုပ်ရှင်ပညာဖြင့် အကျိုးပြုခဲ့သောကြောင့် ဖြစ်ပါလိမ့်မည်။

အသုဘအခမ်းအနားတွင် ကျွန်မမှာ ဓာတ်ပုံသမားများ မသိအောင် အူရုပ်ကို မနည်းဟန်ဆောင်ထိန်းသိမ်းထားရပါသည်။ ကျွန်မ ငိုမည်ပြုစဉ် သူတို့က ကင်မရာများ ချိန်ရွယ်ထားကြပြီး ဓာတ်ပုံရိုက်ယူကြရန် ကြီးစားကြပါသည်။ ကျွန်မက သူတို့အမြင်မခံဘဲ ကျွန်မရှေ့ရှိ လူတစ်ယောက်ကိုကွယ်ပြီး ခေါင်းငုံ့ကာ ငိုချလိုက်ပါသည်။ ဤကဲ့သို့သော အချိန်မျိုးမှာပင် လွတ်လပ်စွာ ငိုခွင့်မပြုနိုင်၊ ပရိဒေဝမီး တောက်နေသူကို အားမနာ၊ ဘုရားကျောင်းကိုပင် မလေးစား။ သင်းတို့ အား ကျွန်မ အော့နှလုံးနာမိပါသည်။ သူတို့ကြောင့် ကျွန်မ ချစ်ရ ခင်ရသူတစ်ဦးအား နောက်ဆုံးအနေဖြင့် လွတ်လွတ်လပ်လပ် ကျကျနုနုပင် နှုတ်မဆက်လိုက်ရပါတော့။

အခန်း (၂၀)

ရောမမြို့မှ ရဲဘရာရီတစ်ဦး

ကျွန်တော်တို့ ရဲအဖွဲ့တွင် ကာလိုပွန်တီအား ပြန်ပေးဆွဲရန် ကြံစည်မှု နှစ်ခု မှတ်တမ်းရှိပါသည်။ စင်စစ် ပထမပြန်ပေးဆွဲရန် ကြံစည်မှုကြောင့် ဒုတိယ အကြိမ် ကြံစည်မှု ပျက်ပြားသွားခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

ပထမအမှုမှာ ရောမမြို့အပြင်ဘက်ရှိ အတ်ပီးယားအင်တီးကား ဟုခေါ်သည့် အရပ်တွင် မိုးချုပ်ညတစ်ည၌ ဖြစ်ပွားခဲ့ပါသည်။ ထိုအချိန်က မစ္စတာပွန်တီသည် မြို့တွင်း သူ့အလုပ်ရုံးခန်းတွင် မိုးချုပ်အထိ အလုပ်လုပ်ရာမှ မြို့ပြင်ရှိ သူ့အိမ်သို့ မော်တော်ကားနှင့် ပြန်လာချိန်ဖြစ်သည်။ လမ်းခုလတ်တွင် သူ့ရှေ့မှ လမ်းပေါ်တွင် ကားတစ်စီး ကန့်လန့်ဖြတ် ရပ်ထားသဖြင့် သူ့ကားကို ရပ်လိုက်သည်။

သို့ သူ့ကားကို ရပ်လိုက်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ပွန်တီသည် သူ့ကား နောက်ကြည့်မှန်ထဲ ကြည့်လိုက်ရာ ကားတစ်စီး သူ့နောက်က ထိုးရပ်လိုက်ပြီး ကားတံခါးပွင့်လာသော် မျက်နှာပုံးစွပ်သူတစ်ဦး သေနတ်ကိုင်လျက် ဆင်းလာကာ သူ့ထံ ပြေးလာသည်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။

မစ္စတာပွန်တီလည်း သေနတ်သမား ပြေးလာသည်ကို မြင်လိုက်လျှင်ပင် ဘာမှ တွေးမနေတော့ဘဲ သူ့ကား (အလွန်ပြေးသော အယ်ဖာရိုမီရိုအမျိုးအစား)ကို ဂီယာထိုးကာ ရှေ့မှ ကန့်လန့်ဖြတ်ကားကို ကွေ့ကောက်ရှောင်တိမ်းပြီး အတင်း မောင်းပြေးလာခဲ့သည်။ ထိုကန့်လန့်ခံထားသည့် ကားမှာလည်း လူဆိုးများက အကြံဖြင့် ရပ်ထားသည့်ကားပင် ဖြစ်သည်။

သေနတ်သမားက သေနတ်နှင့် လှမ်းပစ်သည်။ ပွန်တီက ထိုင်ခုံပေါ်မှ နိမ့်လျှောဆင်းထိုင်ကာ ဓါတ်ဆီလီဗာကို နင်းနိုင်သမျှနင်းပြီး မောင်းပြေးမြဲ မောင်းပြေးခဲ့သည်။ ထိုလူဆိုး၏ ကျည်ဆန်တစ်ခုက ကားနောက်ပိုင်း ပြတင်းပေါက် ထိမှန်သွား၍ မှန်ကွဲသွားသည်။

မစ္စတာပွန်တီသည် သူ့အိမ်သို့ ပြန်ရောက်သော် ချက်ချင်းပင် ဖြစ်ပုံကို ရဲ့အဖွဲ့သို့ အကြောင်းကြားသည်။ ကျွန်တော်တို့ ပွန်တီ၏အိမ်ရောက်သွားသော် သူ၏ကားမှာ သေနတ်ကျည်ဆန်ရာများဖြင့် ပြည့်နှက်နေသည်ကို တွေ့ရသည်။ ကျွန်တော်တို့က ဤလမ်းကို ညကြီးမိုးချုပ် ပြန်မည်ဆိုပါက ရဲအစောင့်အရှောက် တောင်းရန် အကြံပေးခဲ့ကြပါသည်။

ဤအကြံပေးချက်အရပင် ပွန်တီအား ဒုတိယအကြိမ် ပြန်ပေးဆွဲရန် ကြံစည် စဉ် ရဲအစောင့်အရှောက်များနှင့် လူဆိုးများတွေ့ကာ သူတို့၏အကြံအစည် ပျက်ပြား သွားရပြန်သည်။

ထိုညက မစ္စတာပွန်တီသည် မိမိပြန်တော့မည်ဖြစ်၍ ရဲအစောင့်အရှောက် ပေးရန် ကျွန်တော်တို့ထံ လှမ်းအကြောင်းကြားပါသည်။ ထိုအချိန်မှာပင် ကျွန်တော် တို့၏ ရဲကားတစ်စီးကို ပွန်တီ၏အိမ်အနီးတွင် မီးလောင်ပေါက်ကွဲမှုတစ်ခု ဖြစ်ပွား သဖြင့် စုံစမ်းရန် စေလွှတ်ထားပါသည်။ ထိုကားကိုပင် ကျွန်တော်တို့က ပွန်တီ၏ ကားနောက်မှ လိုက်ပါသွားရန် ညွှန်ကြားလိုက်ပါသည်။

လမ်းတွင် မစ္စတာပွန်တီနောက်မှ ကားတစ်စီး ဖြတ်လိုက်လာပြီး ပွန်တီ၏ ကားနှင့် ဘေးချင်းယှဉ်ကာ ပွန်တီ၏ကားကို လမ်းဘေးသို့ ထိုးကျသွားအောင် လိုက်တိုက်ပါသည်။ သို့သော် ထိုကားနောက်မှ ရဲကားလိုက်ပါလာသည်ကို တွေ့ရသည့် တစ်ပြိုင်နက် ထိုလူဆိုးကားသည် တစ်ချိုးတည်း မောင်းပြေးပါတော့သည်။

မစ္စတာပွန်တီ၏ အိမ်သို့ ရဲများ ရောက်ရှိသွားသော် ပွန်တီတို့ အိမ်ခြံအတွက် အနီးတွင် နံပါတ်မပါသော ဗင်ကားတစ်စီးကို ဝှက်၍ ရပ်ထားသည်ကို တွေ့ရပါသည်။ ကားစက်မှာ နီးလျက်ရှိပြီး လူတစ်ယောက်မှ မတွေ့ရပါ။ ကားနောက်ပိုင်း ကိုယ်ထည် အတွင်းမှ ကြိုးတစ်ချောင်း၊ ပလာစတစ်များ၊ မူးယစ်ဆေးဝါးနှင့် ဆေးထိုးအပ်များ တွေ့ရပါသည်။ ထိုပစ္စည်းများမှာ ပြန်ပေးဆွဲရာ၌ အသုံးပြုလေ့ရှိသည့်ပစ္စည်းများပင် ဖြစ်ပါ၏။ ပွန်တီကသာ ထိုညက ရဲအစောင့်ရှောက်မတောင်းလျှင် သူကြံစားကို တစ်မျိုးတစ်ပုံ ဖန်တီးကြမည့်ပစ္စည်းများလည်း ဖြစ်ပါသည်။ မောင်တွင် ကျွန်တော်တို့ သိရသည်မှာ စောစောက ပွန်တီ၏အိမ်အနီးတွင် ဖြစ်ပွားသောပေါက်ကွဲမှုမှာ ရဲများ

ပေါက်ကွဲမှုရှိရာသို့ သွားရောက်ကြရန်လမ်းလွှဲပေးထားပြီး ပွန်တီအား ပြန်ပေးဝင်ဆွဲ
ကြရန် အကြံအစည်ဖြစ်ကြောင်း သိရပါသည်။

ဆိုဖီယာ၏ပိတ်ဆွဲတစ်ဦး

လွန်ခဲ့သည့် နှစ်နှစ်ခန့်က ဆိုဖီယာသည် ရောမမြို့သို့ ခေတ္တအလည်အပတ်
ရောက်လာပါသည်။ သူ့ပဲရစ်မြို့သို့ ပြန်မည်ပြုသော် သူ့အား လေဆိပ်သို့ လိုက်ပို့
ပါသည်။

ပဲရစ်မြို့သို့ထွက်မည့် နောက်ဆုံး လေယာဉ်ပျံမှာ ည ၈ နာရီတွင် ရှိပါသည်။
ထိုလေယာဉ်ပျံဖြင့် ဆိုဖီယာလိုက်ရန် ဖြစ်သည်။ ဆိုဖီယာနှင့် မိမိသည် လေဆိပ်သို့
စောစောပင် ရောက်ခဲ့ကြပါသည်။

အချိန်တန်၍ လေဆိပ်ကောင်တာသို့ ပတ်(စ်)ပို့ သွားရောက်ပြရာတွင်
ကောင်တာမှ အရာရှိများက ဆိုဖီယာအား စစ်မေးစရာရှိသည်ဟုဆိုကာ စစ်ဆေးခန်း
အတွင်းသို့ ခေါ်ဆောင်သွားကြပါသည်။ ထိုအခန်းထဲရောက်သော် ဆိုဖီယာအား
အတွင်းအပြင်လှန်ပြီး အသေးစိတ် ရှာဖွေကြသည်။ ဆိုဖီယာ၏ အဝတ်အိတ်၊
ပိုက်ဆံအိတ်၊ လက်ဆွဲသေတ္တာကလေး စသည်တို့ကို အိတ်သွန်ဖာမှောက် ဖွဲ့နှော
ရှာကြသည်။ လက်ဆွဲသေတ္တာကလေးအတွင်းမှ ကာလိုအားပြရန် ဆိုဖီယာ
ယူလာခဲ့သည့် ငွေစာရင်းများ၊ ရုပ်ရှင်စာတ်ကား ထုတ်လုပ်ရေး စာရွက်စာတမ်းများကို
သေသေချာချာ ကြည့်ရှု စစ်ဆေးကြပါသည်။

ဆိုဖီယာက လေယာဉ်ပျံ မပီမည်စိုးသဖြင့် မြန်မြန်လုပ်ကြရန် ပြောသည်တွင်
လေဆိပ်အရာရှိများက မပူပါနှင့် အချိန်တွေ အများကြီး ရှိပါသေးသည်ဟု ပြန်လှန်
ပြောကြားကြသည်။ နောက်တွင် မိမိသိရသည်မှာ လေယာဉ်ပျံပေါ်တွင် ရောက်နေပြီ
ဖြစ်သော ဆိုဖီယာ၏ အဝတ်စား သေတ္တာများကိုပင် ပြန်လည်ချပြီး ရှာကြသည်ဟု
သိရပါသည်။

သို့ဖြင့် ည ၈ နာရီထိုးသော် ဆိုဖီယာက လေယာဉ်ထွက်တော့မည်။
မိမိအား သွားခွင့်ပြုရန်ပြောရာ ထိုအရာရှိများက ဝမ်းနည်းပါကြောင်း၊ ရောမမြို့တွင်းမှ
အရာရှိတစ်ယောက် ရောက်လာမည်ကို စောင့်နေရဦးမည်ဖြစ်ကြောင်း ပြောကြပါသည်။

ထိုရောမမြို့မှ အာဏာပိုင်အဖွဲ့ အရာရှိဆိုသူအား နောက်ထပ် နှစ်နာရီခန့်
စောင့်ရသည်။ ထိုသူရောက်လာသော် ဆိုဖီယာအား စစ်မေးပြန်ပါသည်။

‘ယနေ့ ရောမမြို့တွင် ဘာလုပ်ခဲ့သလဲ’

‘ဘယ်နေရာတွေ ရောက်ခဲ့သလဲ’

‘ဘယ်သူတွေနဲ့ တွေ့ခဲ့သလဲ’

‘ဘာတွေပြောခဲ့သလဲ’

ဟူသော မေးခွန်းများ မေးပြီး လိမ်ညာမဖြေရန်ဖြင့်လည်း သတိပေးပါသည်။ ဆိုဖီယာက ဤမေးခွန်းများကို မိမိ လက်လွတ်စပယ် မဖြေလိုကြောင်း၊ မိမိ၏ ရှေ့နေရှေ့တွင်မှ ဖြေမည်ဖြစ်ကြောင်း ပြန်ပြောသဖြင့် ရှေ့နေကို ခေါ်ရပြန်သည်။

ဆိုဖီယာ၏ ရှေ့နေရောက်လာသော် စစ်ဆေးသူအရာရှိနှင့် အချိအချ အတန်ကြာ မေးကြ ဖြေကြနှင့် ဖြစ်နေပါသည်။ သူတို့ ပြောကြဆိုကြသည်တို့မှာ ငွေရေးကြေးရေး၊ စာရင်းအင်းများနှင့် ပတ်သက်နေရာ နိုင်ငံခြားစကားများ ပြောဆိုနေသလား အောက်မေ့ရလောက်အောင် ရှုပ်ထွေး၍ ကြားလူများမလည်နိုင် လောက်အောင်ပင် ရှိပါသည်။ သို့မေးကြဖြေကြနှင့် ဆိုဖီယာအပေါ်တွင် အပြစ် တစ်စုံတစ်ရာမျှ ရှာတွေ့ပုံ မရကြပါ။ ဤနေရာ၌ အသေးအမွှား အပြစ်တစ်စုံတစ်ရာ တွေ့သော် ဆိုဖီဟာအား ကိုခနဲနေအောင် ချက်ချင်း ဖမ်းဆီးအရေးယူကြမည်ပင်။ နောက်ဆုံးတွင် ဘယ်လိုမှ အပြစ်ရှာမရသဖြင့် ဆိုဖီယာ၏ပတ်(စ်)ပို့ကို ပြန်ပေး လိုက်ကြပါသည်။ ထိုအရာရှိဆိုသူကား ဆိုဖီယာအား တောင်းယူစကား တစ်လုံး တစ်လေမှပင် မပြောဘဲ ရောမမြို့တွင်းသို့ ပြန်သွားပါသည်။

ဤအချိန်တွင် ဆိုဖီယာအား လေဆိပ်တွင် တားဆီးစစ်ဆေးနေသည် ဟူသော သတင်းမှာ ကမ္ဘာသို့ပင် ပျံ့နှံ့သွားပြီဖြစ်ရကား လေဆိပ်သို့ အရပ်ရပ်မှ သတင်း ထောက်များ၊ ဓာတ်ပုံသတင်းထောက်များနှင့် ရုပ်မြင်သံကြားဆရာများ ရာနှင့်ချီ၍ ရောက်လာကြပါသည်။ သူတို့သည် ဆိုဖီယာရှိရာ စစ်ဆေးခန်းအပြင်မှ ဝိုင်း၍ ညှပ်ပိတ် စောင့်နေကြသည်။

ဤသို့ သတင်းထောက်များရှိနေသဖြင့် ဆိုဖီယာမှာ အခန်းတွင်းမှ မထွက် ရဲဘဲ အကျဉ်းသားသဖွယ် ဖြစ်ကာ အခန်းထဲတွင် သည်အတိုင်း ငုတ်တုတ်ထိုင် နေရပါသည်။ ပဲရစ်သို့ နောက်ထွက်မည့်လေယာဉ်ပျံမှာလည်း နံနက် ၄ နာရီခွဲမှ ထွက်မည့် ကျေးအာအယ်လ်ခေါ် ဂျယ်လေကြောင်း ကုမ္ပဏီမှ လေယာဉ်ပျံ ဖြစ်ပါသည်။

ညတာကလည်း ရှည်လှပါသည်။ ဆိုဖီယာနှင့် မိမိတို့ လေဆိပ်ရောက် သည့်အချိန်မှ ထိုဂျယ်လေယာဉ်ပျံထွက်သည့် အချိန်အထိမှာ ၉ နာရီကျော် ကြာပါသည်။ သတင်းစာသမားများကလည်း ခွဲနုပဲကြီးစွာနှင့် အခန်းအပြင်ဘက်မှ

စောင့်တန်းပင် ရှိပါသည်။ ကမ္ဘာ့သတင်းစာတိုက်နှင့် ကြေးနန်းသတင်းဌာနတို့မှ လည်း လေဆိပ်ရှိ ၎င်းတို့၏သတင်းထောက်များထံ မည်သို့ အကြောင်းထူးမထူး ဆိုဖိယာ ဘာဖြစ်သွားသလဲ၊ အဖမ်းခံရလား၊ ဘာနဲ့အရေးယူထားသလဲ စသဖြင့် ကြေးနန်းဖြင့်တစ်မျိုး၊ တယ်လီဖုန်းဖြင့် တစ်သွယ် လှမ်းမေးနေကြပါသည်။ ဆိုဖိယာ အား ဘယ်သူမှ အခန်းတွင်းမှ ထုတ်၍ လေယာဉ်အထိ ကယ်ထုတ်သွားနိုင်သူ တစ်ဦးမှ မရှိဘဲ ဖြစ်နေပါသည်။

ကြာတော့ မတတ်နိုင်ပြီ။ လေယာဉ်ပျံ ထွက်ခါနီးနေပြီဖြစ်၍ မိမိက ဆိုဖိယာ၏ လက်မောင်းကို တင်းတင်းဆုပ်ကိုင်ကာ သတင်းစာသမား လူဆုပ် ကြားထဲမှ ဆိုဖိယာကိုဆွဲလျက် အတင်းတိုးထွက်ခဲ့ရသည်။

သတင်းစာသမားများကလည်း ၈ နာရီခန့် စောင့်စားနေခဲ့ရသဖြင့် သူတို့ ကလည်း ဆိုဖိယာကိုယ်တိုင် ပြောသည့်စကား တစ်လုံးတစ်လေရမှ ဖြစ်မည့်အလား ဝိုင်းဝန်းလာကြပြီး သတင်းတိုင်းမေးသူကမေး၊ မိုက်ကရိုဖုန်းများ ရှေ့ထိုးပေးသူက ပေး၊ ဓာတ်ပုံနှင့် ရုပ်မြင်သံကြားကင်မရာတို့ဖြင့် ရိုက်သူကရိုက်နှင့် ရှုပ်ယှက် ခတ်နေသည်။

ဆိုဖိယာကမူ တစ်လုံးတပါဒမှ မဟာ၊ ရှေ့သို့ စူးစိုက်ကြည့်ပြီး အိပ်မွေ့ ချစ်ထားရသူပမာ ဆွဲခေါ်ရာသို့ လိုက်လာခဲ့သည်။ အတန်ကြာ တွန်းထိုး ရုန်းကန် ထွက်ကြမှု လေယာဉ်အနီးရောက်လာကာ လေယာဉ်ပေါ်သို့ တက်သွားနိုင်တော့သည်။

ဤကဲ့သို့ သတင်းထောက်များအား ဘာမှမပြောဘဲ နှုတ်ပိတ်နေခဲ့သော်လည်း အရာမထင်ပါ။ ထိုမနက်ထုတ် သတင်းစာ တော်တော်များများတွင် ဆိုဖိယာ၏ အပြောဟုဆိုကာ မဟုတ်က ဟုတ်ကတွေ အကုန်ရေးထည့်ထားကြသည်။ ဆိုဖိယာ က အီတလီအစိုးရအား မည်သို့ ရှုတ်ချပြစ်တင် ပြောသွားပုံ၊ အီတလီပြည်သည် ကြောက်စရာနိုင်ငံကြီးဖြစ်နေပြီး မိမိ ဘယ်တော့မှ အီတလီ မြေပေါ်သို့ မြေမချတော့ ပြီ စသဖြင့် ဆိုဖိယာက ပြောသွားကြောင်းဖြင့် ရေးသားကြသည်။ ဤမျှသာမက ဆိုဖိယာ၏ပစ္စည်းများကို အီတလီ အကောက်ခွန်အရာရှိများက ရှာဖွေရာတွင် လီရာ ပေါင်းသန်းချီ၍ တွေ့ရှိရကြောင်း၊ ဆိုဖိယာ၏ကိုယ်ပေါ်မှ အဝတ်အစားများ၏ ချုပ်ရိုးအတွင်း လျှို့ဝှက်ယူဆောင်လာသော ရတနာ စိန် ရွှေ ပစ္စည်းအမြောက် အမြားလည်း တွေ့ရကြောင်း၊ ဤသို့ အီတလီငွေများနှင့် အဖိုးတန်ရတနာများ ခိုးထုတ်မှုကြောင့် ဆိုဖိယာတွင် မည်၍မည်မျှ ထောင်ဒဏ် အပြစ်ပေးခံရလိမ့်မည်

ဖြစ်ကြောင်း မဟုတ်တာကအစ မဟုတ်တာအဆုံးအထိ သူတို့ သတင်းစာဖတ် ပရိသတ်အကြိုက် အကုန်လုပ်ကြံ ရေးထည့်ထားကြသည်။

ကာလို့ပွန်တီ

တစ်နေ့ထွက် အစစအရာရာ အားလုံး ချောချောမောမောဖြစ်ကာ ကျွန်တော် တို့ အီတလီသို့ ပြန်လည်နေထိုင်နိုင်လိမ့်မည်ဟု ယုံကြည်ခဲ့ပါသည်။ ဤယုံကြည်ချက်မှာ အရူးတွေ့တွေ့ခြင်း၊ စိတ်ကူးယဉ် အိပ်မက်မျှသာ ဖြစ်ကောင်း ဖြစ်ပါလိမ့်မည်။ သို့သော် ကျွန်တော်သည် ဗီအေအီးဖြင့် ကုသမရလောက်အောင် စိတ်ကူးယဉ် တတ်သူဖြစ်ရာ ကျွန်တော့်တဝသက်တမ်း တစ်လျှောက်လုံးတွင်လည်း စိတ်ကူးယဉ်ခြင်းဖြင့်သာ မွေ့လျော် ပျော်မွေ့နေခဲ့သူ ဖြစ်ပါသည်။

အခန်း (၂၁)

'Man of La Mancha' ဇာတ်ကားမှာ ကျွန်မ၏ပထမဆုံးနှင့် တစ်ခုတည်းသော တေးဂီတဇာတ်ကားဖြစ်ပါသည်။ ထိုဇာတ်ကားတွင် ကျွန်မသည် အခြားဘယ်တုန်းကမှ မဖြုလုပ်ခဲ့ဖူးသည့် စီမံချက် အကြီးအကျယ်ဖြင့် အလွန်မျှော်လင့်အားခံခဲ့ပါသည်။ သို့သော် စကတည်းက အဆင်မပြေ ဖြစ်ခဲ့ရသည်။

ပထမ ထိုဇာတ်ကားကို ဇာတ်...ားထုတ်လုပ်သူက ဒါရိုက်တာ မရွေးနိုင်ဘဲ ပုဂံလူကို ရွေးရမလို သည်လူကို ရွေးရမလို ဖြစ်ခဲ့သည်။ ဒုတိယ စပိန်ပြည်သို့ ရိုက်ကွင်းရှုပြီး သွားရိုက်မည်လော၊ ရောမတွင်ပင် ဆက်တင်ဆောက် ရိုက်မည်လော စဉ်းစားရပြန်ရာ နောက်ဆုံး ရောမတွင်ပင် ဆက်တင်ထောင်ပြီး ရိုက်ရန် ဆုံးဖြတ်သည်။ ဤသို့ဖြင့် ဇာတ်ကားမှာ တစ်စက်လျှော့သွားရပြီ ဖြစ်သည်။ စပိန်တွင် သွားရောက် မရိုက်သဖြင့် စပိန်ပြည်၏ အလှအပစ္စခင်းများ မပါနိုင်တော့ပြီဖြစ်၍ ဇာတ်လမ်းတွင် အားနည်းသွားရသည်။ ဆက်တင်ထောင်ပါက တလိပ်လိပ် တလွင့်လွင့် ရွှေလျှားနေသော တိမ်တောင်တိမ်တိုက်များ၊ စပိန်ပြည်၏ ရွှေခင်းသာများ မပါနိုင်သည့်ပြင် စပိန်ပြည်မြေပြန့်တွင် တိုက်ခတ်တတ်သော လေညှင်း သုန်သုန်ကလေးကိုလည်း ဘယ်လေစက်မှ ဖန်တီးပေးနိုင်မည် မဟုတ်ချေ။

သို့သော် ကျွန်မတွင် ဤကားနှင့် ပတ်သက်၍ အမြတ်တစ်ခု ထွက်ပါသည်။ မင်းသား ပီတာဆိုတူးလ်နှင့် သိက္ခမ်းခင်မင်ရခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ သူကား လူပျော်တစ်ဦးပင်။ ညစ်တီးညစ်ပတ် ပြက်လုံးများလည်း ပြောတတ်သူ၊ ခပ်ကြမ်းကြမ်း

ခပ်ရမ်းရမ်း လုပ်ကိုင်ပြုမူတတ်သူလည်း ဖြစ်ပါသည်။ သူသည် ညစဉ် ညတိုင်း အရက်မူးနေတတ်သည့် ညလူ၊ အရက်သမားဖြစ်သော်လည်း မနက် ကားရိုက်ရာတွင် မူ အချိန်မှန်သည်၊ လူကောင်းပကတိအတိုင်း ဖြစ်သည်။

ကျွန်မနှင့် ပီတာသည် အားလပ်နေ့တိုင်း ပိုကာကစားလေ့ ရှိကြသည်။ ဖဲရိုက်ရာဝယ် သူက ကျွန်မထက် ပို၍ ညစ်တတ်ကြောင်း သိ၍ အံ့ဩရပါသည်။ သူလည်း ပညာတတ်ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ဦး ဖြစ်ပြီး သူနှင့် စကားပြောရသည်မှာ များစွာ ဗဟုသုတ ဖြစ်ရပါသည်။ ကျွန်မသည် ကျွန်မနှင့် ခင်မင်ရင်းနှီးမှု မရှိသေးသူများနှင့် စကားပြောလျှင် ကိုယ်တိုင်က သိပ်မပြောဘဲ သူတို့ပြောသည်ကို နားထောင်သည်က များပါသည်။ ပီတာကမူ ကျွန်မပါ ပြောလာအောင် လုပ်တတ်သူဖြစ်ရကား ကျွန်မ ကလည်း သူနှင့် တန်းတူရည်တူ ပြောနိုင်လာသည်ကို ကျွန်မကိုယ်ကိုကျွန်မ အံ့ဩစွာ တွေ့ရပါသည်။ သူနှင့်စကားပြောရသည်မှာ အလွန်ကောင်းလှပါသည်။ ကျွန်မတို့နှစ်ယောက် စကားလက်ဆုံကျကြပြီဆိုလျှင် အကြောင်းအရာမျိုးစုံ ပြော တတ်ကြပါသည်။ အမြင်ချင်း ဖလှယ်ကြသည်၊ ပြက်လုံးများကို ရယ်ကြသည်။ ကျွန်မလည်း သူနှင့်အပြိုင် ရယ်စရာမောစရာ ပြောတတ်လာသည်။ သူသည် စာတတ်ပေတတ် ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ဦး ဖြစ်သည်နှင့်အညီ အချို့အရာများကို တစ်မျိုးတစ်မည် မြင်အောင်ထင်အောင် ပြတတ်ပါသေးသည်။

ကျွန်မနှင့် သူသည် အဆိုတော်များ မဟုတ်ကြရကား ဇာတ်ကားထဲတွင် သီချင်းဆိုကြရမည့်အခန်းများကို အလွန်ကြောက်မိကြပါသည်။ ကျွန်မသည် 'Woman of The River' တွင် လည်းကောင်း၊ ကလပ်ဂေဘဲလ်နှင့် တွဲ၍ 'It Started in Naples' တွင် လည်းကောင်း၊ 'The Millionaire' တွင် ပီတာ ဆဲလားနှင့်အတူ သီချင်းဆိုဖူးပါသည်။ သို့သော် ထိုသီချင်းများမှာ ဇာတ်လမ်းအရ သက်ဆိုင်သလိုသာ ဆိုရခြင်းဖြစ်ရာ ယခု တေးဂီတဇာတ်ကားအတွက် သီချင်းဆိုရပုံ မျိုးနှင့် မတူပါ။ ဤတေးဂီတဇာတ်ကားမှာ ဘရောင်ဆေးပြဇာတ်ခုံပေါ်တွင် သီချင်းများ နာမည်ရခဲ့ပြီးသော ဇာတ်ဖြစ်ရာ သီချင်းဆိုရမည့်သူများအဖို့ အလွန်တာဝန်ကြီး ပါသည်။

ဤဇာတ်ကားမှ သီချင်းများကို များသောအားဖြင့် အသံသွင်းစတူဒီယိုထဲ တွင် သီးခြားအသံသွင်းခဲ့သော်လည်း သီချင်းတစ်ပုဒ်ကိုမူ ရိုက်ကွင်းပေါ်၌ ကျွန်မ ကိုယ်တိုင် သီဆိုပြီး အမူအရာလုပ်ရမည် ဖြစ်ပါသည်။ ထိုနေ့မနက်က ထိုသီချင်းဆို ခန်းကို ရိုက်ရန် ရိုက်ကွင်းပေါ် ရောက်သည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် ကျွန်မမှာ သီချင်းဆို

ပါးစပ်အဟာလိုက် အသံမထွက်ဘဲ ဖြစ်နေပါသည်။ ဘယ်လိုပင် အသံကို ညှစ်ထုတ် ထုတ် လုံးဝ အသံမထွက်လာပါ။

ဤတွင် ကားရိုက် ရုပ်လိုက်ရပါသည်။ ကျွန်မတွင်လည်း မိမိကိုယ်တိုင် မိမိ စိုးရိမ်သွားကာ ဘာလုပ်ရမှန်းမသိဖြစ်နေစဉ် ပီတာက ကျွန်မအား စိုးရိမ်စရာ မရှိကြောင်း၊ ဘာမှမဖြစ်နိုင်ကြောင်း၊ စိတ်ကြောင့် လည်ချောင်းပိတ်သွားခြင်းသာ ဖြစ်သည်ဟု အားပေးစကား ပြောပါသည်။

သို့သော် ရုပ်ရှင်စတူဒီယိုတွင်ရှိသော သူ့မှာပြုဆရာမက ကျွန်မအား အပူချိန် တိုင်းကြည့်ရာ ကျွန်မမှာ အပူရှိန်တက်နေပြီး ပျားနေသည်ကို တွေ့ရပါသည်။ ကျွန်မက အပျားတက်ခြင်းမှာကား စိတ်ကြောင့် မဟုတ်နိုင်ဟု ပြောပြရာ ပီတာက-

“ကိစ္စမရှိပါဘူး ဆိုဖီယာရယ်၊ မင်းက လူတွေ့ရှေ့မှာ သီချင်းမဆိုချင်လို့ အပူချိန်တက်အောင်လုပ်ပြီး လည်ချောင်းက အသံဖြန့်တွေ့ကို ပိတ်ပစ်တာကိုး”

ဟု ပြောပါသည်။ သူပြောသည်မှာ မှန်ပါသည်။ နှစ်ရက်ခန့်ကြာသော် ကျွန်မနှင့် အသံဖမ်းဆရာတို့သာ ရှိနေသော အသံသွင်း အခန်းငယ်လေးထဲတွင် ကျွန်မသည် ကောင်းစွာ သီဆို အသံသွင်းနိုင်သည်ကို တွေ့ရပါသည်။ တကယ်ပင် ကျွန်မအသံသည် လူအများရှေ့တွင် သီချင်းသံထွက်ပြရန် ငြင်းဆန်ခဲ့ပါပေသည်။

ပီတာတွင်လည်း သီချင်းဆိုရမည်ကို ကြောက်ရွာပါသည်။ သူ သီချင်းဆို ခန်းကို ပြန်လည် အသံသွင်းရမည့်နေ့တွင် သူက ကျွန်မအား သူ့အနီးတွင်နေစေပြီး ကျွန်မက သူ့လက်ကို ကိုင်ထားရမည်ဟု တောင်းဆိုပါသည်။ ဤသီချင်းမှာ ဇာတ်ကားတွင် အရေးကြီးသော သီချင်းဖြစ်ပြီး သီချင်း၏မှာမည်မှာ ‘မဖြစ်နိုင်သော အိပ်မက်’ ဟု ဖြစ်ပါ၏။ ကျွန်မလည်း သူ့အလိုရှိသည့်အတိုင်း သူ့အနီးတွင် ထိုင်ပြီး သူ့လက်ကို ကိုင်ထားပါသည်။ သို့သော် ဤအခန်းတွင် သူက သီချင်း တစ်ဝက်သာ ဆိုနိုင်ပြီး အဆိုတော်တစ်ဦးက ကျွန်မအပိုင်းများကို သီဆိုပေးရပါသည်။

ဤဇာတ်ကားရိုက်ပြီးသော် ကျွန်မတွင် သားငယ် အက်ဒိုရာဒို ကိုယ်ဝန်ရှိ နေသည်ကို သိရပါသည်။ ထို့ကြောင့် ကားပြီးပြီးချင်းပင် ယခင် ကလေးမွေးစဉ်ကလို အိပ်ရာထဲ တန်းဝင်ခဲ့ပါသည်။ ပီတာကား ကားရိုက်ရာတွင် ကျွန်မနေခဲ့ပါသည်။ သူ့အခန်းများရိုက်ရန် ရှိပါသေးသည်။ ကားရိုက်ပြီး၍ သူပြန်မည်ပြသော် ကျွန်မထံ နှုတ်ဆက်ရန် ရောက်လာပါသည်။

သူ ယူလာခဲ့သည့် လက်ဆောင်မှာ ဧရာမ ကုလားအုပ်ငှက်ဥကြီးတစ်လုံး ထိုင်ကြီးပေါ်တွင် ‘ပီတာထံမှ အချစ်များစွာဖြင့်’ ဟု စာရေးထားပါသည်။ ကျွန်မ

သည် သူ့ကို များစွာခင်မင်မိပါသည်။ နောင်တွင် ကျွန်မနှင့်သူ မည်မျှအချိန် ကြာမြင့်စွာကွဲနေပြီးမှ တွေ့ကြ တွေ့ကြ ကျွန်မတို့အချင်းချင်း စကားဝိုင်းမှာ ယမန်နေ့က ပြောလက်စ စကားကို ဆက်ပြောကြပုံမျိုး ပြောကြ ဆိုကြပါသည်။

သူ့အား သတင်းထောက်များက တွေ့ဆုံပြီး ကျွန်မအပေါ် ဘယ်လို မြင်ပါ သလဲဟု မေးကြရာ၌ သူ၏အပြောကို ကျွန်မ အမှန် သဘောကုမိကြောင်း ဝန်ခံလို ပါသည်။ ကြည့်ပါဦး၊ သူ့မှတ်ချက်က 'ဆိုဖီယာနဲ့ ကြာကြာနေရလေလေ ကိုက်စားချင်စရာ ကောင်းလေလေပါပဲ' တဲ့။

ကျွန်မအား စားစရာတစ်ခုအဖြစ် နိုင်းနိုင်းပြောကြသည်ကို နှစ်သက်မိပါသည်။ ကျွန်မသည် ရသာခဲ ရသာတုံးကြီးပဲပေး၊ ဤကိစ္စတွင် စာရေး ဆရာကြီး နိုဝဲလ်ကောင်းဝဒ်လောက် ကျွန်မအား စားချင်စဖွယ်ဖြစ်အောင် ပြောဖူးသူ မရှိခဲ့ပါချေ။

ဆွစ်ဇာလန်နိုင်ငံတွင် ပေါလ်နယူးမင်းနှင့်အတူ Lady L, ဇာတ်ကား ရိုက်ကူးကြစဉ်က ဖြစ်ပါသည်။ နိုဝဲလ်ကောင်းဝဒ်မှ ဆွစ်ဇာလန်၌ အိမ်ရှိပါသည်။ တစ်ည... သူ့အိမ် ထမင်းစားပွဲသို့ ဝိတာဂျစ်နော့နှင့်အတူ သွားကြပါသည်။ ဝိတာ ဂျစ်နော့ဗိက ဇာတ်ကားဒါရိုက်တာ ဖြစ်ပါသည်။ နိုဝဲလ်က ကျွန်မအား အမဲသား များနှင့် ကျွီထားသော ဆွပ်ဟင်းချိုနှင့် ဗောဒ်ကာအရက် တိုက်ပါသည်။ အတင်း စားရမည်၊ သောက်ရမည် ဆိုပါသည်။ ထိုအစားကြောင့် တစ်ချိန်လုံး ခေါင်းရောက်၍ မူးဝေနေပါသည်။ သို့သော် ဝိတာနှင့် နိုဝဲလ်တို့နှစ်ဦး အချို့အချ ပြောစကားများ မှာကား နားထောင်ကောင်းလှပါသည်။ နိုဝဲလ်က အစားသောက် မက်မောသူပီပီ ကျွန်မအား ပြောလိုက်သည်ကတော့ 'ဆိုဖီယာကို ချောကလက်ထဲ ထည့်ပုတ်လိုက် ရရင် တစ်ကမ္ဘာလုံးက အခမ်းမရ ဝိုင်းတွယ်ကြမှာပဲ' ဟူ၍ ဖြစ်ပါသည်။ ကျွန်မ အတော်မြောက်သွားသည်။ ကြံကြံဖန်ဖန်လည်း ပြောတတ်ကြပါပေသည်။

Man of La Mancha ရိုက်ပြီးခဲ့သည်မှာ ကြာခဲ့ပါပြီ။ ကျွန်မမှာ ကိုနိုဗာတွင်ပင် သားဖွားမည့်ရက်ကို အိပ်ရာထဲမှ စောင့်နေရဆဲ ဖြစ်ပါသည်။ ထိုအချိန် မှာပင် အဆိုပါဇာတ်ကား၏ အသံမလင်မှ ကူးယူထားကြသော သီချင်းဇာတ်ပြား များ ကျွန်မထံသို့ ရောက်လာပါသည်။ ကျွန်မမှာ ဇာတ်ကားကိုမူ မကြည့်ရသေးပါ။ သို့သော် ဇာတ်ကားကို သိပ်မကြိုက်ကြကြောင်း စီးပွားရေးအရ အောင်မြင်မည့် ဇာတ်ကား မဟုတ်မှန်းတော့ သိနေပါပြီ။

ဓာတ်ပြားများကို ဖွင့်ကြည့်လိုက်သောအခါတွင်မူ ကျွန်မမှာ ငိုမိပါသည်။ ဓာတ်ပြားမှ သီချင်းသံများကို ကြားလိုက်ရသဖြင့် ထိုဓာတ်ကားအတွက် ငါးလလုံးလုံး ကျွန်မတို့ ကြီးပမ်းခဲ့သမျှ၊ မျှော်လင့်ခဲ့သမျှ၊ ပြဿနာပေါင်းစုံ ရင်ဆိုင်ခဲ့ရသမျှ အားလုံး ပြန်ပေါ်လာခဲ့ပါသည်။ ကျွန်မ၏နားတွင် သီချင်းများက ကောင်းလှပါသည်။ အနှစ်သာရ ရှိလှပါသည်။ ကျွန်မ ငိုရသည်ကတော့ ကျွန်မ၊ ပီတာနှင့် ဂျင်မီကိုကိုး တို့၏ ကြီးပမ်းချက်များ အချည်းနှီးဖြစ်ရမှုကို ယူကျုံးမရ ဖြစ်မိသောကြောင့်ပင်။ ကျွန်မတို့၏ သဘင်သည်ဘဝကား ဆိုးရွားလှစွာ၏။ ကျွန်မတို့ထံမှ အကောင်းမှ လိုချင်ကြသည်။ ကျွန်မတို့၏ လုပ်အားနှင့် စွမ်းအားတို့ကို ဖျစ်ညှစ်ယူ ကြသည်။ ပြီးလျှင် မကောင်းဟုဆိုပါက စကားလုံးကလေးတစ်လုံးဖြင့် 'ပယ်သည်' ဟု ဆိုကာ ကျွန်မတို့အား ရိုက်လှဲပစ်လိုက်ကြသည်။ ကျွန်မတို့၏ ဘဝတည်းမှ ငါးလခန့် အချိန်ကာလကို ပယ်ဖျက်လိုက်သည်ဟုဆိုလျှင် မည်သို့ခံစားရလိမ့် မည်နည်း။

ကျွန်မသည် အားလုံးအတွက်ပင် ငိုမိပါသည်။ သို့သော် ကျဆုံးခြင်းရှိသလို အောင်မြင်ခြင်းလည်း ရှိသည်ဖြစ်ရာ ကြေးစားမင်းသမီးတစ်လက်အနေဖြင့် ကား တစ်ကား မကောင်းရုံဖြင့် ငိုကြွေး မြည်တမ်းနေသင့်ပါသလော။ ကျွန်မ အထက်က ဆိုခဲ့ပြီ။ ကျွန်မသည် ကြေးစားသဘင်ပညာရှင် မဟုတ်။ အပျော်တမ်းသာ ဖြစ်သည်။ ယခုလည်း အပျော်တမ်း၊ နောင်လည်း အပျော်တမ်း ပညာရှာဆဲ မင်းသမီးတစ်လက် သာ ဖြစ်နေဦးမည်။ ထို့ကြောင့် ကျွန်မ မခံနိုင်လျှင် ငိုမည်သာ ဖြစ်သည်။

ကျွန်မသည် ရုပ်ရှင်ပညာ၏ ခက်ခဲသိမ်မွေ့မှုကို ယခုအချိန်အထိ တအံ့တကြဲ ဖြစ်နေဆဲပင် ဖြစ်ပါသည်။ ကျွန်မအလုပ်ကိုလည်း ကျွန်မ လေးလေးစားစားပင် ရှိဆဲဖြစ်ပါသည်။ ကိုယ့်ကိုယ်ကို ဘယ်လောက် ကောင်းအောင်လုပ်လုပ် ကောင်း သည်ဟု မထင်သေးပါ။ ကျွန်မနှင့် လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက်၊ တစ်နည်းအားဖြင့် ကျွန်မအား ဝိုင်းဝန်းကူညီ လုပ်ကိုင်ပေးကြသူများဖြစ်သော မှန်ထိုး၊ မီးထိုးမှအစ ဒါရိုက်တာအဆုံး သူတို့၏ အတတ်ပညာနှင့်အမီ ကျွန်မက လိုက်မလုပ်နိုင်မည်ကို လွန်စွာ စိုးရိမ်မိပါ သည်။ ထို့ကြောင့် ကျွန်မ အလုပ်လုပ်လျှင် ဒါလုပ်မှ စားရမည့် ငတ်ကြီးကျွေးနေသူပမာ အားကြီးမာန်တက် ရှိသမျှစွမ်းအားများကို သွန်ချပြီး လုပ်လေ့ရှိပါသည်။

အခန်းတစ်ခုကို ရိုက်မည်ဆိုလျှင် ထိုအခန်းတွင် ပြောရမည့် ဒိုင်ယာလော့ စကားများကို တစ်ပတ်ကြိုတင်ပြီး ကျွန်မ ကျက်ထားပါသည်။ ကျွန်မကိုယ်ကို ကျွန်မ ထိုအခန်းအတွက် ဈာန်ဝင်နေအောင် ဖြစ်ပါသည်။ ကျွန်မနှင့် တွဲဖက်

ခေါင်းဆောင်မင်းသား မာဆယ်လိုကမူ ဤသို့မဟုတ်ပါ။ သူကတော့ ဘယ်တော့မှ သူ့စာသူ ကျက်မထားပါ။ ကားရိုက်တော့မည်ပြုမှ ကဗျာကယာ သူ့စကားများကို ဖတ်ပါသည်။ မည်မျှခက်ခဲသည်၊ ရှည်လျားသည်ဖြစ်စေ ခဏကလေး မှတ်လိုက် ရုံဖြင့် သူ့မှာ မှတ်မိနေသည်။ ပြီးလျှင် ရိုက်ကွင်းထဲဝင်ပြီး ကားရိုက်ခံတော့သည်။ သည်တော့လည်း ချောနေသည်။

သို့သော် သူသည် ကားစရိုက်ပြီဆိုလျှင် ကြောက်လန့် နေတတ်ပါသေးသည်။ ဤသည်မှာ သူ၏ အကျင့်ဝင်ဖြစ်ပြီး တစ်နည်းပြောရလျှင် အကျင့်ကောင်းဖြစ်တန် တူပါသည်။ ကြောက်နေခြင်းဖြင့် ခပ်ပေါ့ပေါ့ မလုပ်တော့ဘဲ လေးလေးနက်နက် သေသေချာချာ သရုပ်ဆောင်ဖြစ်သွားကာ သူ့သရုပ်ဆောင်ချက်များမှာ ထိရောက် ကောင်းမွန်နေသည်ကို တွေ့ကြပါသည်။ ကျွန်မကား ကြောက်နေပြီ ဆိုလျှင် ဘာမှ မလုပ်တတ်တော့၊ ထွက်ပြေးဖို့သာ ကြံမိသည်။

ကျွန်မ ကားရိုက်လျှင် ကားထဲက ဇာတ်ကောင်၏ စရိုက်အတိုင်း ကျွန်မ နေတော့သည်။ ဇာတ်ကောင်၏စရိုက်ကို ကျွန်မက သရုပ်ဆောင်ခြင်း (ဝါ) သဏ္ဍာန် လုပ် သရုပ်နှင့်တူအောင် ဟန်ဆောင်လုပ်နေခြင်း မဟုတ်၊ တကယ့်ဇာတ်ကောင်၏ အဖြစ်အတိုင်း ထိတွေ့ခံစားနေခြင်း ဖြစ်သည်။

အကယ်၍ ကျွန်မနှင့် တွဲဖက်သရုပ်ဆောင်ရမည့် မင်းသားသည် ဝါရင့် မင်းသားဖြစ်လျှင် အထူးသဖြင့် ဇာတ်ခုံမှလာသော ပြဇာတ်မင်းသားဖြစ်လျှင် ကျွန်မသည် သူနှင့်တွဲ၍ အလုပ်လုပ်ရမည်ကို ကြောက်လန့် စိုးရိမ်နေမိတတ်သည်။ ကိုယ့်ကိုယ်ကို သူနှင့် မယှဉ်သာဟုဆိုကာ အလိုလို စိတ်အားငယ်နေတတ်သည်။ ထို့ကြောင့် အမြဲသတိနှင့် အလုပ်လုပ်ရရာ ဤအချက်ကပင် အမူအရာပိုမသွားရန် ထိန်းချုပ် ဟန်တားရာကဏ္ဍဖြင့် ရုပ်ရှင်ကားထွက်လာသော် အမူအရာမှာ အိုအလို မရှိ ကွက်တီဝင်နေသည်ကို တွေ့ရသည်။

ဇာတ်ခုံပေါ်ဝယ် ဇာတ်ဆောင်တစ်ဦး၏အသံ၊ ကိုယ်ဟန်လက်ဟန် အမူအရာ များသည် ဖလင်ကော်ပြားပေါ်ထက် ပို၍ လုပ်ရသည်။ သို့မှ ထိရောက်သည်။ ရုပ်ရှင်တွင်မူ ကင်မရာက မျက်နှာကို အနီးကပ်ရိုက်တော့မည်ဆိုမှ ပေါ်ပေါ်ထင်ထင် ဖြစ်လာရသည်။ ထိုအခါတွင် ဇာတ်ဆောင်လုပ်သူက တကယ်ခံစားချက်နှင့် သရုပ်ဆောင်နေခြင်း မဟုတ် မိမိ၏ အတတ်ပညာဖြင့်သာ အပေါ်ထံသရုပ်ဆောင် နေသည်ဆိုပါက ပိတ်ကားပေါ် ပြုလိုက်သောအခါ၊ အမူအရာလော့နေသည်ကို

တွေ့ရတတ်သည်။ ဤသို့ အမူအရာလျော့နေလျှင် ပရိသတ်တွင်လည်း မည်သို့အထိခိုက်ခံစားရခြင်း မရှိတော့ပေ။

ကျွန်မတွင် ဤကဲ့သို့ ခက်ခက်ခဲခဲ အခန်းမျိုး ရိုက်ရတော့မည်ဆိုလျှင် ဒုက္ခရောက်တော့သည်။ ကိုယ့်ကိုယ်ကို မယုံချင်။ ယခုအချိန်တွင် ပို၍ ဆိုးသည်။ ခက်ခက်ခဲခဲ အခန်းတစ်ခန်းကို လွန်ခဲ့သော ၁၀ နှစ်ခန့်က လွယ်လွယ်ကူကူ ရိုက်ရမည်ဖြစ်သော်လည်း ယခု ကျွန်မ မရိုက်ရဲ။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် ယခု အခါတွင် ကျွန်မသည် ပို၍ ရင့်ကျက်လာပြီ။ အကောင်းအဆိုး ပို၍ ခွဲခြားနိုင်လာကာ ကောင်းသထက် ကောင်းအောင် ကျွန်မ လုပ်ချင်၍ လွယ်လွယ်ကူကူနှင့် မလုပ်ရဲတော့ခြင်းပင် ဖြစ်ပါ၏။

အခန်းတစ်ခန်းကို သရုပ်ဆောင်ရာ၌ ဖြစ်တတ်သည့် အန္တရာယ်သည် အလွန် အကျွံဖြစ်မှုကို မထိန်းတတ်သည့် အန္တရာယ်ပင်ဖြစ်သည်။ ကျွန်မသည် ခံစားချက် တစ်ခုခုကို သရုပ်ဆောင်ရသည် ဆိုပါတော့ စိတ်ဆိုးခြင်း၊ ပူဆွေးခြင်း၊ ငိုမလို ရယ်မလိုဖြစ်ခြင်း စသည့် ခံစားချက်များကို ကိုယ်ကိုယ်တိုင် လိုက်လံ ပြင်းပြစွာ ခံစားကာ အကောင်းဆုံးဖြစ်ရန် ဟုဆိုကာ ရေကုန်ရေခန်း အလွန်အကျွံ ပြုလုပ် လိုက်ပါက မကောင်းတော့။ ထို့ကြောင့် လိုအပ်သည့်အချိန်တွင် အရှိန်သတ်လိုက်ရန် သို့မဟုတ် ထိန်းချုပ်လိုက်ရန် သတိရှိနေရသည်။ စိတ်ပါတိုင်း ပစ်ခတ် သရုပ်ဆောင် လိုက်၍ မရ။

ထိုနည်းတူပင် အချစ်ခန်းများတွင် အထူးသဖြင့် လိင်နှင့် ပတ်သက်သော (ကာမရာဂသရုပ်ဖော်) အခန်းများတွင် သရုပ်ဆောင်ရလျှင် တကယ် လက်တွေ့ လုပ်ကြ၍မဖြစ် စိတ်ကူးဖြင့်သာ သရုပ်ဖော်ရသည်။ တကယ် လက်တွေ့လုပ်ကြ ရလျှင် ရုပ်ရှင်၏အတတ်ပညာလုပ်ငန်းပိုင်း လိုအပ်ချက်များ လွတ်ကုန်မည်။ တစ်နည်း ဆိုသော် ကင်မရာဂထောင့်များ ပျက်ကုန်မည်။ ရုပ်ရှင်ရိုက်နည်းမှာ အခန်းတစ်ခန်းကို ထောင့်အမျိုးမျိုးမှလည်းကောင်း၊ အနီးအဝေးမှလည်းကောင်း၊ နေရာအနှံ့ ရွှေ့ပြောင်းရိုက်ရရာ တစ်မျိုးနှင့်တစ်မျိုး ရိုက်ချက်ချင်း ညီနေမည် ဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် ရုပ်ရှင်ပညာတွင် အခက်ခဲဆုံးအရာမှာ ထိန်းချုပ်၍ သရုပ်ဆောင်တတ်မှုပင် ဖြစ်ချေသည်။

'A Countess From Hong Kong' ဇာတ်ကားတွင် ဘရန်ဒိုက ကျွန်မ အား စကားအရှည်ကြီးပြောနေစဉ် ကျွန်မ၏ မျက်နှာကို ကင်မရာက အနီးကပ် ချိန်ထားပြီး ကျွန်မ၏ မျက်နှာပေါ်တွင် ပေါ်နေသောခံစားချက်များကို ရိုက်ယူရန်

ဖြစ်ပါသည်။ ဘရန်ဒို၏ စကားကလည်း ရှည်လျားလှပါသည်။ သူ့စကားအရ စိတ်ထဲခံစားသမျှ မျက်နှာပေါ်တွင် ထင်၍ မျက်နှာကို အမူအရာများ ဖော်ထုတ်ရမည် ဖြစ်ရာ ခံပြင်းခြင်း၊ နာကြည်းခြင်း၊ ဝမ်းနည်းခြင်း စသည်တို့ ပါဝင်ကာ နောက်ဆုံး မျက်ရည်ဖြင့် အဆုံးသတ်ရမည် ဖြစ်ပါ၏။

ဤမျှ ရှည်လျားခက်ခဲသည့်အခန်းကို ကျွန်မသည် ခဏခဏ ပြန်မရိုက်နိုင်ပါ။ တစ်ချက်ရိုက်ရုံဖြင့်ပင် ပြီးအောင် ရိုက်စေချင်ပါသည်။ ထို့ကြောင့် ဒါရိုက်တာ ချာလီချက်ပလင်အား ပြောပြပြီး ကင်မရာကို အသေချိန်ထားစေကာ ချာလီအားလည်း ကင်မရာ၏ နောက်မှနေခိုင်းပြီး ကျွန်မ၏ အမူအရာအတက်အကျကို အထိန်းခိုင်းရပါသည်။ ချာလီက ကျွန်မအားကြည့်နေပြီး တီးဝိုင်းခေါင်းဆောင်က သူတီးဝိုင်းကြီးကို အချက်ပြပေးနေသလို ကျွန်မအမူအရာ မပိုအောင် မမြန်အောင် တဖြည်းဖြည်း ချင်းနှင့် အရှိန်တက်လာကာ နောက်ဆုံး အထွတ်အထိပ်သို့ ရောက်သည်အထိ အချက်ပေးနေစေရန်ပင် ဖြစ်ပါသည်။ ဤသို့ ရိုက်ကြသော် ချောမောပြီးပြတ်သွားပါသည်။ ထိုပေအရှည်ကြီးကို ကျွန်မ၏မျက်နှာ အကြီးကြီး ပုံယူပြီး ကင်မရာ တစ်ချက်တည်းဖြင့် အပြတ်ရိုက်နိုင်ခဲ့ကြပါသည်။

ရိုက်ကွင်းတွင် လွမ်းဆွတ်ပူဆွေးကာ မျက်ရည်ကျရသည့်အခန်းကို ရိုက်ရသည်မှာ ခက်ခဲလှပါ၏။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် ပတ်ဝန်းကျင်တွင် အလုပ်သမားများ သွားကြ၊ လာကြ၊ လုပ်ကြ၊ ကိုင်ကြ၊ ငြောကြ၊ ဆိုကြနှင့် ရှိနေသဖြင့် ဝမ်းနည်း ပူဆွေးနိုင်သည့်အခြေအနေမျိုး မနီတီး မပေးနိုင်သောကြောင့် ဖြစ်သည်။ သရုပ်ဆောင် လုပ်ရမည့်သူတွင် အာရုံမစူးစိုက်နိုင်ဘဲ ရှိတတ်သည်။

ကျွန်မသည် ဤကဲ့သို့ အခန်းမျိုး ရိုက်တော့မည်ဆိုပါက ရိုက်ကွင်းပေါ်မှ လူအများကို နှင်ထုတ်လေ့ မရှိပါ။ သူတို့လည်း ကျွန်မကဲ့သို့ပင် ကိုယ့်အလုပ်နှင့်ကိုယ်ရှိနေသူများဖြစ်ရာ သူတို့၏အလုပ်ကိုလည်း အဟန့်အတား မဖြစ်စေလိုသောဆန္ဒပင် ဖြစ်ပါသည်။ ထိုသို့ လူအများကို နှင်ပစ်မည့်အစား ကျွန်မ၏နည်းမှာ ကျွန်မ၏စိတ်ကို ပြင်ပမှ အာရုံများ မဝင်အောင် ပိတ်ထားလိုက်ခြင်းပင် ဖြစ်သည်။ မိမိပြုလုပ်ရမည့် စရိုက်ကို စူးစူးစိုက်စိုက် ဆင်ခြင်နေခြင်းဖြင့် ပြင်ပမှ အာရုံများနှင့် ကင်းလွတ်သွားကာ မျက်ရည်ကျသည်အထိ ကိုယ့်ကိုယ်ကို ဈာန်သွင်းယူနိုင်လေသည်။

ဤအလေ့အကျင့်ကို ကောင်းစွာရလာသော် ကျွန်မသည် မိမိပတ်ဝန်းကျင်ရှိ လူအများ၏ အသံဗလံများကို နားထောင်ချင်ဟန်ဆောင်နေပြီး စိတ်ကမူ ကိုယ်လုပ်

ရမည့် အလွမ်းခန်းအတွက် ဝင်စားထားကာ အလွမ်းအာရုံပျိုးလျက် နေတတ်လာ ပါသည်။

ဟာသဇာတ်မြူး ဇာတ်ကားများ ရိုက်လျှင်မူ တစ်မျိုးဖြစ်ပါ၏။ ရိုက်ကွင်း ပတ်ဝန်းကျင်တွင် ဆူဆူညံညံ ပေးလားဝါးလားနှင့် ဖြစ်နေလျှင် ရိုက်ရသည်မှာ ကောင်းလှ၏။ ပျော်စရာပင်ဖြစ်၏။ ဟာသဇာတ်ကားများတွင် အမေရိကန်နှင့် အီတလီ ဇာတ်ကားတို့ မတူကြချေ။ အမေရိကန် ဇာတ်မြူးများသည် ရယ်စရာသက်သက် အတွက် ရိုက်ကူးရန်ဖြစ်သဖြင့် ဇာတ်လမ်းလည်း ဟာသ၊ ဇာတ်လမ်းစကားပြောများ လည်း ရယ်စရာပြက်လုံးများ၊ ဇာတ်ကွက်လည်း ရယ်စရာဖြစ်အောင် ဖန်တီးထားသော ဇာတ်ကွက်များဖြစ်သည်။ အီတလီ ဟာသဇာတ်ကားများကမူ ဤသို့မဟုတ်ချေ။ လေးနက်သည်။ စဉ်းစားယူရသည်။ အကျပ်အတည်း သို့မဟုတ် လူသားတစ်ရပ်လုံး အပေါ်မှ ဟာသဖြစ်လာအောင် ဇာတ်လမ်းများ ဖန်တီးထားသည်။ မက်စထရိုရာနီနှင့် ကျွန်ုပ်မ ပါဝင်ထားသော 'Marriage, Italian Style' ဇာတ်ကားသည် လေးနက် သော အီတလီ ဇာတ်ကားစစ်စစ် ဖြစ်ပါသည်။

မာဆယ်လိုမက်စထရိုရာနီနှင့် ကျွန်ုပ်မသည် အီတလီလူမျိုးများ ဖြစ်ကြသည့် အလျှောက် အီတလီ အမြင်ရှိသူများ ဖြစ်ပါသည်။ သို့သော် အတွဲညီခြင်းက ကျွန်ုပ်တို့ နှစ်ဦးအား ပိုမိုထင်ရှားစေပါသည်။ ကျွန်ုပ်တို့နှစ်ယောက်တွဲ၍ ကားရိုက်ပြီဆိုလျှင် နှစ်ကိုယ်တစ်စိတ် တက်ညီလက်ညီ ရှိလှပါသည်။ ကျွန်ုပ်တို့နှစ်ယောက်တွင် ကျွန်ုပ်က လမ်းကြီးဆိုပါက မာဆယ်လိုက လကိုပတ်၍ ဆောင်းပေးထားသည့် ရောင်ခြည် ထီးပင် ဖြစ်ပါသည်။

ကျွန်ုပ်တို့နှစ်ယောက် ပြင်ပတွင် ဆက်ဆံပြောဆိုကြရာတွင်လည်း ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းပင် ပြောဆိုတတ်ကြပါသည်။ ဤသို့ ဟန်မဆောင်ကြဘဲ ပွင့်ပွင့် လင်းလင်း ခိုးခိုးဒေါက်ဒေါက် ပြောကြခြင်းသည် နေရာတကာမှာ ကောင်းသည် မဟုတ်ပါချေ။ အထူးသဖြင့် မာဆယ်လိုသည် ရိုးရိုးစင်းစင်းကြီး ပြောတတ်ရာ သူ့အပြောကြောင့် အမေရိကန်တွင် ချောက်ကျခဲ့ဖူးသည်။ ထိုစဉ်က A Special Day ဇာတ်ကား အမေရိကန်တွင် ရုံတင်ရန် သွားကြခြင်းဖြစ်ရာ ကြော်ငြာရန် အတွက် ကျွန်ုပ်တို့နှစ်ယောက် အတူသွားကြပါသည်။ အမေရိကန်တွင် ဒစ်ကားဗက် ကပ္ပဲတွင် ကျွန်ုပ်တို့နှစ်ဦး ဇာတ်ခုံပေါ်တက်ပြီး ဒစ်နှင့် အမေးအဖြေလုပ်ခန်းတွင် ဝင်ရောက်ဆင်နွှဲရပါသည်။ ဒစ်က မာဆယ်လိုအား အီတလီလူမျိုးများအား မိန်းမများ က စွဲမက်ကြကြောင်း၊ သူတို့သည် ကမ္ဘာပေါ်တွင် အီတလီလက်တင်လူမျိုး အချစ်

တော်တစ်ဦး ဟုတ် မဟုတ် မေးမြန်းသည်တွင် မာဆယ်လိုသည် အင်္ဂလိပ်စကား
မတတ်တတ် သူ့အသံလေးလေးကြီးဖြင့် ရိုးရိုးကြီး ပြောလိုက်သည်မှာ-

“မှန်တာပြောရရင် ကျွန်တော် () မသန်ပါဘူး...” တဲ့။

ပရိသတ်က အံ့အားသင့်သွားကြသည်။ ကျွန်မလည်း ကပျာကယာပင်...

“ဒီလိုပါ ဒစ်၊ မာဆယ်လိုက အင်္ဂလိပ်လို ကောင်းကောင်း မပြောတတ်လို့ပါ။
ရိုင်းရိုင်းစိုင်းစိုင်းပြောတာ မဟုတ်ပါဘူး၊ သူ့ဆိုလိုတာက သူဟာ အချစ်စက်ကြီး
မဟုတ်ပါဘူး၊ အချစ်တော် မဟုတ်ဘူး ဆိုလိုတာပါ”

မာဆယ်လိုသည် ကျွန်မကို ကြည့်ပြီး ပြောပြန်ပါသည်။

“မဟုတ်ပါဘူး၊ ကျွန်တော် ပြောချင်တာ ပြောလိုက်တာပါ၊ တကယ်ပါ
ကျွန်တော် () သန်တဲ့လူ မဟုတ်ပါဘူး”

ဒစ်မှာ ကြောင်နေသည်၊ အတန်ကြာမှ ခပ်ယဲ့ယဲ့ကလေး ပြုံးလိုက်ပြီး-

“ကဲ... ကဲ... ကဲ... ခင်ဗျားတို့နှစ်ယောက် ဒီပြင် ဘာများ ဝါသနာပါကြ
သေးသလဲ” ဟု... မေးခွန်းကို ပြင်မေးလိုက်ပါသည်။

ဤကား မာဆယ်လို၏ ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းကြီး ပြောတတ်ပုံပါတည်း။

အခန်း (၂၂)

ကျွန်မတို့နှစ်ယောက်ရဲ့ အချစ်ဟာ ဘယ်လောက်ခံမယ် ဆိုတာ သိချင်တယ် ဟုတ်လား၊ ကျွန်မ မသိပါဘူးရှင်၊ သုံးပတ်၊ သုံးနှစ်၊ သုံးဆယ် ကြာချင်ကြာမယ်၊ ရှင်ကလည်း တခြားလူတွေလိုပဲ ထာဝရ တည်မြဲနေမယ့်အချိန်တွေကို ကိန်းဂဏန်းတွေ တပ်ပြီး ချုပ်စစ်လိုက်ချင်လို့လား

ကျွန်မနှင့် ကာလိုအကြောင်းကို စပ်စုလာသူတိုင်း ကျွန်မသည် အထက်ပါ အတိုင်း ပြန်ပြောလေ့ရှိပါသည်။ ကျွန်မနှင့် ကာလိုတို့ ညားခဲ့ကြသည်မှာ ကြာခဲ့ပါပြီ။ ကျွန်မတို့သည် အသက်ခြင်းလည်း ကွာလှပါသည်။ ရုပ်ချင်းလည်း ကွာလှပါသည်။

ကျွန်မသည် ကာလို၏အသိပညာရှိမှု၊ ကြင်နာမှုနှင့် ပြဿနာအရှုပ်ထွေးပေါင်းစုံကို ပြေလည်အောင် ရှင်းတတ်သူအဖြစ် များစွာ ကြည်ညိုလေးစားမိပါသည်။ ကာလိုကား ကျွန်မ၏ အစေခံမျှသာ မဟုတ်၊ အစေခံကို ကူညီသူ ကူဖော်လောင်ဖက်ပင် ဖြစ်သည်။ သူသည် ဤမျှနိမ့်ချစွာ ပေါင်းခဲ့သူပင်။

ကာလိုနှင့် ကျွန်မတို့ တည်ဆောက်ခဲ့သော အခြေခံပေါ်ဝယ် ကျွန်မတို့၏ ဘဝသည် နိုင်နိုင်မာမာ ရပ်တည်နိုင်လျက် ရှိပါသည်။ ကာလိုအားကျွန်မသည် ကျွန်မထက် အသက်ကြီးသူဟူ၍လည်းကောင်း၊ တခြား အမြင်ဖြင့်လည်းကောင်း မမြင်တော့ဘဲ ကျွန်မဘဝတွင် လိုအပ်သော ယောက်ျားကောင်းတစ်ယောက်အဖြစ် နှင့်သာ မြင်ပါသည်။

ဤသို့ပြောလိုက်ခြင်းဖြင့် ကာလိုတွင် အပြစ်အနာအဆာ ချွံ့ယွင်းချက်ဟူ၍ မရှိဟု ကျွန်မ မဆိုလိုပါ။ သူသည် စကားများများပြောသူ မဟုတ်ပါ။

ထို့ကြောင့် ကျွန်မသည် သူ ဘာလုပ်ချင်သည်၊ ဘာတွေးနေသည်၊ ကျွန်မကို ဘာလုပ်စေချင်သည်၊ သူ ဘာလိုချင်သည် စသဖြင့် သူ့အား အမြဲ အကဲခတ်နေ ရပါသည်။ သူ့ပါးစပ်ထဲက စကားလုံးထွက်ရန်မူ ပလာယာနှင့် ညှပ်ထုတ်မှသာ ထွက်ပါလိမ့်မည်။ ထို့ပြင် သူသည် အလုပ် အလွန်လုပ်သူ ဖြစ်သည်။ အိတ်လီ မြောက်ပိုင်းသားများသည် အလုပ်နှင့်လက်နှင့် မပြတ် လုပ်နေရန်မှာ မွေးရာပါ ဝါသနာပင် ဖြစ်သည်။ အလုပ်မလုပ်ရလျှင် သူတို့ ဆေးကြမည်။ ထို့ကြောင့် ကျွန်မသည် ကာလိုနှင့် ပတ်သက်၍ ဤအချက်ကို ဘဝကြောင်းတစ်ခုအဖြစ် လက်ခံထားရသည်။

ထို့ပြင် ကျွန်မသည် တယ်လီဖုန်းကိုလည်း ဘဝအစိတ်အပိုင်းတစ်ခုအဖြစ် လက်ခံထားရပြန်ပါသည်။ ကာလိုအဖို့ တယ်လီဖုန်းမရှိလျှင် နေ၍မဖြစ်ပါ။ ကာလိုသည် တယ်လီဖုန်းဖြင့် ရုပ်ရှင်ကိစ္စလုပ်သည်။ တယ်လီဖုန်းဖြင့် ဇာတ်ညွှန်းပို့ သည်။ သူသည် တစ်နေ့လျှင် ၁၂ နာရီမှ ၁၅ နာရီအထိ အလုပ်လုပ်သူ ဖြစ်ပါ သည်။

ကာလိုနှင့်ပတ်သက်၍ပင် နောက်တစ်ခု ကျွန်မ ခံယူထားချက်မှာ ကာလို သည် လူမှုရေးအားမလည် ဟူသည့်အချက်ပင် ဖြစ်ပါသည်။ ကျွန်မကိုယ်တိုင်လည်း လူမှုရေးကိစ္စ အားလည်လှသူ မဟုတ်သဖြင့် ဤအချက်ကို ခက်ခက်ခဲခဲ အားလည် ထားစရာ မလိုပါ။ သို့သော် ကျွန်မက ဟိုပွဲ သည်ပွဲ ဖိတ်ကြားချက်များကို လက်မခံခြင်းမှာ ကာလိုကြောင့်ပင် ဖြစ်ပါသည်။ သူသည် စဉ်ခံပွဲ ပါတီပွဲ စသော လူမှုရေးပွဲများကို သွားရန် ဝါသနာမပါ။ အသွားပျင်းသူတစ်ဦး ဖြစ်ပါသည်။ ထို့ပြင်လည်း သူသည် ပွဲလမ်းသဘင်၊ ပြဇာတ်၊ အော်ပရာ တေးဂီတပွဲများကိုလည်း သွားချင်သူ မဟုတ်ပါ။ တစ်ခါတစ်ရံ ကျွန်မက အတင်းခေါ်သဖြင့် ကွန်ဆက်ပွဲ ဖြစ်စေ၊ အော်ပရာ ဇာတ်ပွဲသို့ဖြစ်စေ လိုက်လာရလျှင်လည်း တစ်ခန်းမှမပြီးသေးမီပင် တခေါခေါဖြင့် အိပ်ပျော်နေတတ်သည်။

သူသည် ညကလပ်တွင် ဖြစ်စေ၊ ဘယ်လိုနေရာတွင်ဖြစ်စေ သူ ပျင်းရိ ငြီးငွေ့လာပြီဆိုပါက ထိုင်ရင်းပင် အိပ်တော့သည်။ ရုပ်ရှင်အထူးပွဲ သွားကြရ၍ ဇာတ်ကားကို သူမကြိုက်လျှင်လည်း အိပ်သည်။ ထိုအခါ ကျွန်မက 'ကာလို ကာလို' ဟု ခေါ်ပြီး နှိုးရသည်။

ကြာတော့ ကျွန်မသည် ဤကဲ့သို့ နေရာတကာတွင် ကာလို အိပ်တတ်ခြင်းကို စိတ်မပျက်မိတော့၊ သည်ဟာပင် သူနှင့် နေရသည့်ဘဝ မဟုတ်ပါလော။ ယခုမူ သူသည် ရောက်လေရာတွင် မအိပ်တော့ပါ။ ကျွန်မ၏ အစီအစဉ်ပင် ဖြစ်သည်။

ကျွန်မ၏ အစီစဉ်ဆိုသည်မှာ တခြား မဟုတ်ပါ။ ဘယ်လူမှရေးပွဲမှ မသွားကြခြင်းဖြင့် မအိပ်အောင် လုပ်ထားခြင်းပါတည်း။

အထက်ကဆိုခဲ့သလို ကျွန်မကိုယ်တိုင်လည်း လူမှုရေးရာကိစ္စ အလေးထားသူမဟုတ်သဖြင့် ကျွန်မအဖို့လည်း နှစ်နာလှသည် မဟုတ်ပါ။ ကျွန်မတို့ ခြောက်နှစ်တာမျှ ပဲရစ်မြို့တွင် နေခဲ့သည့်တစ်ချိန်လုံး ညစာစားပွဲ သို့မဟုတ် အခြား ဧည့်ခံပွဲများသို့ တက်ရောက်ခြင်း မရှိသလောက် နည်းလှပါသည်။ အလွန်ဆုံး ကျွန်မတို့၏အိမ်တွင် မိတ်ဆွေတစ်ယောက် နှစ်ယောက်နှင့် ညစာ အတူစားကြခြင်းသာရှိပါသည်။

တစ်ခါတစ်ရံ ကျွန်မ အတန်တန် ငြင်းဆန်ပါလျက် ဇွတ်အတင်းတက်ရန် ဖိတ်ကြားခြင်း ခံရသည့်ပွဲမျိုးသို့ သွားလျှင်ကား ကျွန်မသည် အရမ်းပျော်ရပါသည်။ သို့သော် တစ်ခါတစ်ရံတွင်မူ လူအများက ဝိုင်းဆုံလာကြ ကြည့်ကြရှုကြသည့်ဒဏ်က ပျော်ရသည်နှင့်မက စိတ်ညစ်စရာ ကောင်းလှပါသည်။ ကျွန်မ ဤသို့သွားရလျှင် ကာလို မပါပါ။ မိတ်ဆွေများနှင့်သာ သွားသည်က များပါသည်။

ကာလိုနှင့် ကျွန်မ အတူတကွ သွားရသည့်ပွဲမျိုး ရှိပါသည်။ ထိုပွဲမျိုးမှာ အလုပ်ကိစ္စအတွက် ကာလိုက ဧည့်ခံရသည့်ပွဲများ ဖြစ်ပါသည်။ ထိုပွဲများတွင် ကျွန်မလိုက်ပါစေလိုပါက ကျွန်မလိုက်သွားပါသည်။ သို့သော် ကျွန်မသည် သူလိုတော့ မအိပ်တတ်ပါ။ ကျွန်မသည် ဤလိုအခါမျိုးတွင် စိတ်ဝင်စားစရာများ တွေ့တတ်သောကြောင့် ကျွန်မအဖို့ ဘယ်တော့မှ ငြီးငွေ့စရာ မဖြစ်ပါ။ တချို့ ပွဲများတွင် ခွကျကျအခြေအနေမျိုးဖြင့် ကြိုတတ်သော်လည်း ကျွန်မသည် စိတ်ရှည်ရှည် ထားပြီး နေတတ်ထိုင်တတ်အောင် နေပါသည်။

ကာလိုကမူ ဤသို့မဟုတ်ပါ။ သူမကြိုက်တာတွေလျှင် ချက်ချင်း စိတ်တိုတော့သည်။ အပေါ်ယံက ငြိမ်သက်နေသော်လည်း သူ့စိတ်ထဲတွင်ကား ကျွမ်းသဒ္ဒါလန်အောင် ယမ်းပိုးမ်းကျ ဖြစ်နေတတ်သည်။ ထိုအခါတွင် သူ့မျက်နှာသည် မျက်နှာသေကြီးနှင့် တည်တည်ကြီး ဖြစ်နေတတ်သည်။ ကျွန်မကတော့ ဤမျက်နှာကြီးကို မြင်လိုက်လျှင် သူ ဘာဖြစ်နေသည်ကို သိသည်။ ဧည့်သည်များကမူ မသိရှာကြ။

ကျွန်မအပေါ်တွင်ကား သူသည် ကျွန်မက သူ့ကိုမြင်သလို သူကလည်း ကျွန်မကို မြင်တတ်ပါသည်။ ကျွန်မအလိုကျ လိုက်လံ လုပ်ပေးတတ်ပါသည်။ ကျွန်မစိတ်ကြိုက် ပါးပါးနပ်နပ် လုပ်ပေးတတ်ပါသည်။ ဥပမာ- သူနှင့်ပတ်သက်၍

ကျွန်မ စိတ်ခုနေသည်။ စိတ်ညစ်နေသည်ဟု သူ့ထင်ပါက သူ ဘာမှမပြောတော့ပါ။
ငြိမ်နေတတ်သည်။ သူနှင့်မပတ်သက်ဘဲ ကျွန်မ တစ်စုံတစ်ခု ဖြစ်နေသည်ဆိုလျှင်
ကျွန်မအား ဖွင့်ဟပြောခိုင်းပြီး သူ့ကိုယ်တိုင် ကျကျနန ဆွေးနွေးပြောဆိုသည်သာမက
ကျွန်မအလိုကျ ပြီးဆုံးသည်အထိ လုပ်ကိုင်ပေးတတ်သူ ဖြစ်ပါသည်။

ကျွန်မကလည်း ကလေးများကိစ္စ၊ မိသားစုကိစ္စ သူ့အား အပူကပ်ခြင်း
မရှိဘဲ ကိုယ်တိုင် ကိုင်တွယ် ဖြေရှင်းသည်က များပါသည်။ သူလည်း သူ့အလုပ်နှင့်
သူ့ရုပ်နေသူဖြစ်၍ ကျွန်မ ဒုက္ခမပေးချင်ပါ။ ကျွန်မသည် ကျွန်မတို့၏ ငွေရေး
ကြေးရေး၊ အရင်းအနှီး ရုပ်ရှင်ကန်ထရိုက်စာချုပ်ကိစ္စ စသည်များကို ဘာတစ်ခုမှ
မသိပါ။ ထိုကိစ္စများကို ကာလိုကသာ ကိုင်တွယ်ပါသည်။ ကာလိုက ယင်းကိစ္စ
များကို ကျွန်မအား အသိမပေးလို၍ မဟုတ်ပါ။ ကျွန်မကိုယ်တိုင်က ဘာတစ်ခု
မသိချင်၊ ဘာမှ စိတ်မဝင်စားသဖြင့် ဖြစ်ပါသည်။ ကာလိုအားသာ အားလုံး ပုံအပ်
ထားပါသည်။ ကာလိုကလည်း ကျွန်မအား ဘာအပူမှမပေး၊ ဘယ်သို့သော မကောင်း
သတင်းကိုမှ မကြားစွေရ၊ မကောင်းဆိုးရွားဟူသမျှကို ခိုင်းသဖွယ် ကာကွယ်ပေး
ထားပါသည်။

ကာလိုငွန်တီ

လူအများသည် ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက် လူမှုရေးရာကိစ္စများ ရှောင်ကြသည့်
ကိစ္စကို နားမလည်ကြ။ ကျွန်တော်တို့အား လူပေါင်းမဆုံသူဟုပင် သမုတ်ကြ
ပါသည်။ သူတို့ နားမလည်ကြသည်မှာ ကျွန်တော်တို့သည် လူထုပရိသတ်တွင်း
ထင်ရှားသူများ ဖြစ်နေရကား၊ ကျွန်တော်တို့၏ သီးသီးသန့်သန့် ကိုယ်ပိုင်ဘဝ
ကလေးကို တန်ဖိုးထားကြရသည်ကို မသိရှိကြခြင်းပင် ဖြစ်ပါသည်။ ကျွန်တော်
တို့သည် သာမန်လူများကဲ့သို့ ယခုချက်ချင်း ဟိုတယ်သို့ သွားရောက် ထမင်းစားလိုစိတ်
ပေါ်လာသည်နှင့် ထ၍ သွားနိုင်ကြသူများ၊ ညတိုင်း ဖြို့တွင်းထွက်လည်ချင်၍လည်း
ထွက်လည်နိုင်သူများ မဟုတ်ကြပါ။ ကျွန်တော်တို့ အိမ်အပြင်ဘက်သို့ ခြေတစ်လှမ်း
ချလိုက်သည့်တစ်ပြိုင်နက် လူထုရော သတင်းစာသမားများပါ ဝိုင်းလာတတ်ကြ
သည်မှာ များစွာ အနှောင့်အယှက် ဖြစ်ရပါသည်။

လူမှုရေးကိစ္စများမှာ များမြောက်လှပါသည်။ ကျွန်တော်တို့ထံသို့ ကမ္ဘာ
အရပ်ရပ်မှ ဖိတ်စာအစောင်ပေါင်း တစ်ဒါဇင်ခန့် နေ့စဉ် ရောက်ရှိပါသည်။ နိုင်ငံတော်

ပွဲလမ်းသဘင်များ၊ ရည်ရွယ်ချက်ကောင်းသော ရန်ပုံငွေပွဲများ၊ ကပွဲများ၊ ဖွင့်ပွဲများ စသဖြင့် များလှပါသည်။ ဤကမ္ဘာပေါ်တွင် နိုင်ငံတကာက အသိအမှတ်ပြုခြင်း ခံရသည့်လူများ ဘယ်နှစ်ယောက်ရှိပါသနည်း။ ထိုအထဲတွင် ကျွန်တော်နှင့် ဆိုဖီယာ ပါဝင်နေပါသည်။ ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက် ညားနေကြခြင်းမှာလည်း ပို၍ စိတ်ဝင်စားစရာ ဖြစ်နေသည် မဟုတ်ပါလော။

ကျွန်တော်တို့ အပြင်ထွက်လိုက်လျှင် လူအများအဖို့ အထူးအဆန်းဖြစ်နေ တတ်ပါသည်။ သတင်းစာများက ကျွန်တော်တို့ကို အမြဲ တိုက်ခိုက်ကြပါသည်။ စိတ်အလွန်ဆိုးစရာ ကောင်းလောက်အောင်ပင် မဟုတ်တမ်းတရမ်း ရေးတတ်သည်။ ကျွန်တော်တို့နှင့် ပတ်သက်၍ စောင်ရေ တိုးကြသည်ထင်ပါသည်။ အချို့သော သတင်းစာများ၏ ဝါဒမှာ မဟုတ်တရုတ်တွေရေးလေ စောင်ရေတက်လေဟုဆိုရာ ထိုသတင်းစာများပင် ဖြစ်ပါမည်။

ကျွန်တော်တို့ ပါတီပွဲများ ရှောင်ကြခြင်းမှာ ပွဲတစ်ပွဲကို လက်ခံ၍ သွား လိုက်ပြီး တခြားပွဲများကို မသွားဟုဆိုပါက စိတ်ဆိုး စိတ်ဆိုးခြင်း ခံရမည်စိုးသည့် တစ်ကြောင်းကြောင့်လည်း ဖြစ်ပါသည်။ အချို့လူများက ဆိုဖီယာသည် အိမ်တွင်း အောင်း၍သာ နေရသဖြင့် ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင် မနေရဟု အထင်လွှဲတတ်ကြသည်။ ဆိုဖီယာ အပြင်ထွက်ပါက ဘယ်လောက် စိတ်ညစ်ရကြောင်း သူတို့ မသိကြပါ။ ဆိုဖီယာအား သတင်းစာများနှင့် လူထုပရိသတ်က အမြဲလိုလို နောက်မှလိုက်နေပြီး သူ လုပ်ချင်ရာ မလုပ်ရ၊ သူ့ကိုယ်နှင့်သူ ဘာမှ မလုပ်နိုင်ဘဲ ရှိနေရသည်။ သူ့မှာ ဘယ်လိုပြောရမည်၊ ဘယ်လိုနေရမည်၊ ဘယ်လို မျက်နှာကားရမည် စသဖြင့် အမြဲ သတိထားနေရသည်။ တကယ်တော့ သူသည် အပြင်ထွက်လျှင် အကုန်းသားဘဝသို့ ကျရောက်သွားပြီး နံရံလေးဘက်ကာထားသော ကိုယ့်အိမ်ထဲကိုယ်နေလျှင် လွတ်လပ်သောလူ ဖြစ်နေသည်။

ကာလိုသည် သူ့စိတ်တွင်းမှ လှုပ်ရှားမှုကို အပြင်သို့ ထုတ်၍ပြခဲ့သည်။ သူငိုသည်ကို များများစားစား မတွေ့ရ။ လွန်ခဲ့သည့် နှစ်နှစ်ခန့်က ကိန်းမြို့တွင် အရေးကြီးသော ရုပ်ရှင် အစည်းအဝေးတစ်ခုသို့ တက်ရောက်နေစဉ် သူ့ညီမဖြစ်သူက သူတို့၏ မိခင်ကြီး ကွယ်လွန်သွားကြောင်းဖြင့် အကြောင်းကြားပါသည်။ ကျွန်မသည် သေပြီးမှတော့ အကြောင်းမထူးဟု ဆိုကာ သူ့အား ချက်ချင်းမပြောတော့ဘဲ

စည်းဝေးပွဲပြီးမှပင် ပြောတော့မည်ဆိုကာ မပြောဘဲနေလိုက်သည်။ အစည်းအဝေးမှာ သုံးနှာရီခန့် ကြာပါသည်။ အစည်းအဝေးက ကြာလွန်းတော့ ကျွန်မမှာလည်း အပြစ်မကင်း ဖြစ်နေပြီလားဟုဆိုကာ ပူပန်နေမိပါသည်။ သို့နှင့် အစည်းအဝေးပြီး၍ သူ့အား သူ၏မိခင်သတင်းကို တယ်လီဖုန်းဖြင့် ပြောလိုက်သော် ကာလိုသည် တယ်လီဖုန်းကိုင်ရင်းပင် တချုံးချုံး ငိုပါတော့သည်။

နောက်တစ်ချိ သူငိုသည်မှာ နယူးယောက်တွင် သူ့အဖေဆုံးပြီဖြစ်ကြောင်း တယ်လီဖုန်းဖြင့် လှမ်း၍ အကြောင်းကြားစဉ်ကပင် ဖြစ်ပါသည်။ ကာလိုသည် သူ့ဖခင်ကို များစွာ လေးစားမြတ်နိုးသူ ဖြစ်ပါသည်။

ကာလိုသည် ဝမ်းသာလျှင်လည်း ငိုတတ်ပါသေးသည်။ ကျွန်မတို့ နှစ်ဦး တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် ယူကြသဖြင့် ဟိုက ခြိမ်းခြောက်၊ သည်က ခြိမ်းခြောက် ဖြင့် အမှုများဖြစ်နေချိန်၊ ကျွန်မတွင်လည်း ကလေးပျက်မှု နှစ်ကြိမ်ဖြစ် စသဖြင့် နှစ်ပေါင်းများစွာ ရှုပ်ရှုပ်ထွေးထွေး စိတ်ညစ်စရာများဖြင့် ကြုံတွေ့လာခဲ့ကြရာမှ ကျွန်မ ပထမကလေး မွေးဖွားပြီး သူ့ဆေးရုံသို့အလာ ကျွန်မက ကလေးကို စောင့်ကလေးဖြင့် ပတ်၍ သူ့ကို အပေးလိုက်တွင် သူသည် ကလေးကို ပွေ့ယူပြီး ကြူကြူပါအောင် ငိုပါလေတော့သည်။ တစ်ခန်းလုံး သူ့ငိုသံကြီးက ဟိန်းထွက်နေပါသည်။ ဝမ်းသာလွန်း၍ ငိုခြင်းပင်။

ဤကား ကာလိုက ကျွန်မကိုသာ မြင်စေသော သူ၏ စိတ်လှုပ်ရှားမှုများပင် ဖြစ်ပါသည်။ အပြင် တစ်စိမ်းတစ်ရံဆံလူများကမူ သူ့အား ရက်စက်သော၊ ကြမ်းကြုတ်သော စီးပွားရေးသမားဟုသာ မြင်ကြသည်။ တကယ်တော့ ကာလိုသည် ကြင်နာတတ်သူ၊ ရက်ရောတတ်သူ၊ ခွင့်လွှတ်တတ်သူ၊ ကူညီတတ်သူသာ ဖြစ်ပါသည်။ သို့သော် သူ၏ နေပုံထိုင်ပုံ အပြင်ပန်း ရုပ်ရည်ဟန်ပန် အမှုအရာသည် တစ်မျိုးဖြစ်နေပါသည်။ သူ့အတွင်းစိတ်ကို အပြင်သို့ မထွက်စေပါ။ မျိုသိပ်ထားတတ်သူသာ ဖြစ်ပါသည်။

သူသည် သူ၏ မိတ်ဆွေသင်္ဂဟများအား မကြာခဏ အကူအညီပေးလေ့ရှိပါသည်။ သို့ ကူညီလိုက်သဖြင့် သူ့တွင်မူ ဘာမှ အကျိုးမရှိခဲ့ပါ။ တစ်ခါက ကျွန်မအား သူ့မိတ်ဆွေတစ်ဦး၏ဇာတ်ကားကို အရိုက်ခိုင်းပါသည်။ ဇာတ်ညွှန်းကို ဖတ်ကြည့်လိုက်ကတည်းက ကွဲမည့်ကားဟု ကျွန်မသိပါသည်။ သူ့မိတ်ဆွေမှာလည်း နှမ်းပါးနေချိန် ဖြစ်ပါ၏။ ကျေးဇူးဟုလည်း သိတတ်သူမဟုတ်ပါ။ ကျွန်မ ထိုသူအား နည်းနည်းမျှ မကြိုက်ပါ။ ကျွန်မ ထင်သည့်အတိုင်းပင် ဇာတ်ကားက အကြီးအကျယ်

ရုံးပါသည်။ ထုတ်လုပ်သူ ထိုလူကလည်း မချေမငံတွေ ပြောလာပါသည်။ သို့တိုင် အောင် ကာလိုသည် မနာပါ။ သူ ကူညီသည်မှာ ကျေးဇူးတင်ခံလို၍ မဟုတ်၊ သူ့စေတနာသာလျှင် အဓိကဖြစ်သည်ဟု ပြောပါသည်။

ကာလိုသည် အလွန်ခရီးသွားသူ ဖြစ်ပါသည်။ ကျွန်မနှင့် ကလေးများကို ပစ်ထားပြီး ရက်ရှည်လများ ခရီးထွက်နေသူဖြစ်ပါသည်။ ဤသည်မှာလည်း သူ၏ ဘဝ၊ သူ၏လုပ်ငန်း ကျွန်မနှင့် စတွေ့ကတည်းက ဤနည်းနှင့်နှင်ဖြစ်၍ ကျွန်မတွင် မပြောသာပါ။ ကျွန်မ ငယ်စဉ်ကမူ ကျွန်မအား ပစ်၍ထားခဲ့ရမည်လားဟု ဆိုကာ မကြိုက်ချင်ပါ။ သို့သော် ကြီးပြင်းလာသော် မိမိကိုယ်တိုင်ကလည်း ကားရိုက်ခရီး ထွက်လာရသည့်အခါ အလုပ်တစ်ခုဟု သဘောထားလာရပါသည်။ ထို့ကြောင့်လည်း မိမိကိုယ်ပိုင် လွတ်လွတ်လပ်လပ်ဘဝသည် တန်ဖိုးရှိမှန်း သိလာရပါသည်။

ဤကိုယ်ပိုင်လွတ်လပ်ခွင့် ဘဝနှင့် စပ်လျဉ်း၍ ကျွန်မသည် တော်တော် များများ ကျွန်မ၏မှတ်စုစာအုပ်ကလေးထဲတွင် ရေးထည့်ထားသည်ကို တွေ့ရပါသည်။

“တစ်ကိုယ်ရေ တစ်ကာယ မနေနိုင်သမျှ တကယ့် ပျော်ရွှင်မှုကို မရနိုင်ပေ”

ဟု မှတ်စုတစ်ခုကို တွေ့ရပါသည်။ အလွန် မှန်ပါသည်။ တစ်ကိုယ်ရေ တစ်ကာယ နေရလျှင် ကျွန်မပျော်သည်။ အင်အားပြည့်ဖြိုးသည်။ တစ်ယောက်တည်း သာ နေရမည်ဆိုပါက ကျွန်မသည် ကျွန်မအတွက် အဖော်ကောင်းတစ်ဦး ပီသလှပေသည်။

“အထီးကျန်ဘဝကို ဘယ်လို ကာကွယ်မလဲ”

စာတစ်ကြောင်းက မေးထားသည်။ သူ့အောက်တွင်ပင် အဖြေက-

“ဗျိုဆရာ... ကျုပ်ဟာ အထီးကျန်ပဲ...” တဲ့။

တစ်ယောက်တည်းနေရလျှင် ကျွန်မသည် စာဖတ်သည်။ ဖတ်သမျှစာကို သုံးသပ်ဆင်ခြင်သည်။ တစ်ယောက်တည်းသာ ဖြစ်ပါက ကိုယ့်ကိုယ်ကိုလည်း ပြန်လည် သုံးသပ်မိသည်။ အမှန်ကို မြင်သည်။ အမှားကို ပြင်သည်။ တစ်ကိုယ်ရေ တစ်ကာယ ဘဝသည် မှန်အိမ်ထဲတွင် နေရသလိုပင် ဖြစ်သည်။

“လူတစ်ယောက်၏ ငြိမ်းချမ်းမှုနှင့် ကျေနပ်ရောင့်ရဲမှုသည် ပြင်ပတွင် မရှိ၊ အတွင်း၌ပင် ရှိသည်”

မှတ်စုထဲမှစာပင် ဖြစ်ပါ၏။ ကျွန်မတစ်ယောက်တည်းနေလျှင် အဖော်မဲ့ သည် မဟုတ်၊ စဉ်းစားတွေးခေါ်ခြင်းနှင့် စာဖတ်ခြင်းအဖော်များ ရှိကြပါသည်။ မကြာသေးမီကပင် ရုရှားစာရေးဆရာကြီး ချက်ကော့စ်၏ စာတစ်ပုဒ်ကို ဖတ်မိသည်။

“ကျွန်တော်၏ ကံကြမ္မာသည် မွေးကတည်းက လောကအကြောင်း ဘာမှ နားမလည်အောင် ဖန်တီးလာခဲ့လေသလား မသိပါ။ ကျွန်တော်၏ မျက်စိထဲတွင် အမှိုက်တိုက်ကြီးသာ ရှိနေပြီး ကျွန်တော်သည် ဘာဆို ဘာမှ မမြင်ပါ။ သင်သည် တစ်စုံတစ်ရာကို သိသည်။ နားလည်သည် ဆိုပါက သင့်အား ကျွန်ုပ် ချီးကျူးပါ သည်...”

ကျွန်မ ချက်ကော့စ်၏ ဘဝကို တွေးကြည့်မိသည်။ အသိဉာဏ်ရှိ၍ မျှော်လင့်ချက်ကင်းမဲ့သော သူ့ဘဝ။ သူ့လို နက်နဲလှသော စကားလုံးများဖြင့် ထိထိ မိမိ သူ့ခံစားချက်ကို ဖော်ထုတ်နိုင်သလို ကျွန်မသည်လည်း မင်းသမီးအနေဖြင့် ဖော်ထုတ်နိုင်စွမ်း ရှိမရှိ စဉ်းစားကြည့်မိပါသည်။

ကာလို့ဗွန်တီ

ဆိုဖီယာ၏ သဘောထားကို သိရန် ခက်လှပါသည်။ သူသည် စကားပြော ချင်လျှင် စကားပြောကောင်းသူတစ်ယောက်ပင် ဖြစ်ပါသည်။ သို့သော် သူ့အကြောင်း သို့မဟုတ် သူ့အတွင်းစိတ်တွင် ဘာတွေ ဖြစ်နေသည်ကို ပြောချင်မှ ပြောသူ ဖြစ်ပါ သည်။ တစ်ခါတစ်ရံမှသာ သူ ဘာဖြစ်နေသည်ကို အကဲခတ်၍ ရပါသည်။ သူ မသိစေချင်လျှင် သူ့ဘာသာသူ လုံအောင် ဖုံးဖိထားတတ်ပါသည်။ သို့သော် သူသည် ကျွန်တော့်အပေါ်တွင်မူ လုံးဝ သစ္စာရှိသော မိန်းမပင် ဖြစ်ပါသည်။

တစ်ခါတစ်ရံ သူ စိတ်ဆိုးနေသည်ကို ကျွန်တော် သိပါသည်။ သို့သော် သူ့အမျက်သည် အပြင်မထွက်ပါ။ အနှစ် ၂၀ ပတ်လုံး သူနှင့်နေစဉ် သူသည် ကျွန်တော့်အား ရဲဖန်ရဲခါ စိတ်ဆိုးတတ်ပါသည်။ သို့သော် ကျွန်တော့်အား အသံ မာမာဖြင့် ပြောခြင်း၊ တစ်စုံတစ်ရာနှင့် ပစ်ပေါက်ခြင်း စသဖြင့် သူဒေါသ ဖွင့်ထွက် ခြင်း မရှိပါ။ သူ့ဘာသာသူ ကြိတ်ဆိုးနေတတ်ပါသည်။ အလွန်ပင် စိတ်ချုပ်တီးတတ် သူပါပေ။ ကလေးများအပေါ်တွင်လည်း စိတ်ဆိုးခဲ့သည်။ ကျွန်တော့်အတွက်နှင့် သူစိတ်ဆိုးရပြီဆိုပါက သူသည် တစ်နေရာသို့ ရှောင်သွားတတ်ပြီး စကားမပြောဘဲ နေတတ်သည်။ ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင်မှာလည်း စိတ်ချုပ်တီးတတ်သူဖြစ်ရာ ကျွန်တော် နှင့် သူသည် သဘောထားချင်း တူကြသည်။ ကျွန်တော်သည် အလုပ်ကိစ္စနှင့် ပတ်သက်၍ အလုပ်ထဲတွင် အော်ဟစ်ဆူပူတတ်သော်လည်း အိမ်တွင်မူ ဘယ်သော အခါမှ အသံကို မြင့်မြင့်မပြောဘူးပါ။

အင်္ဂလိပ်လူမျိုးများသည် ကမ္ဘာပေါ်တွင် မနာလိုဝန်တို မစ္စရိုယာစိတ်အများဆုံး လူမျိုးဖြစ်သည်။ သို့သော် သူတို့၏ အတွင်းစိတ်ကို အပြင်သို့ ထွက်မပြုကြ။ ဆိုဖီယာသည် အီတလီပြည် နေပဲလ်နယ်သူဖြစ်သည်။ သို့သော် သူသည် မနာလိုဝန်တိုသည့်နေရာတွင် အင်္ဂလိပ်များထက် ပို၍ အင်္ဂလိပ်ဆန်သူ ဖြစ်သည်။ သူသည် ကျွန်တော်ရှေ့တွင် ဤမနာလိုစိတ်ကို ဖုံးဖိထား၍မရပါ။ သူ့မျက်နှာပေါ်တွင် အထင်းသားပေါ်နေပါသည်။ သို့သော်လည်း သူသည် ဤမနာလိုဝန်တိုစိတ်ဖြင့် ရန်ဖြစ်ခြင်း၊ ဆူထူပူပူလုပ်ခြင်း စသဖြင့်တော့ မရှိပါ။ သူ မနာလိုဝန်တိုဖြစ်နေသည်ကို ကျွန်တော်က သိနေသည်ဟုလည်း သူက သိပါသည်။ ဤတွင်ပင် သူ့ကိစ္စပြီးရလေသည်။ ကျွန်တော်သိလျှင်ပင် သူ့တွင် ကျေနပ်စရာ မနာလိုရကျိနပ်သွားပုံရပါသည်။ ကျွန်တော်ကား မနာလိုဝန်တိုမဖြစ်မီ ဤကိစ္စသည် ကျွန်တော်ကိစ္စမဟုတ်ဟု ကျွန်တော် ယူဆပါ၏။

ဆိုဖီယာသည် လက်ခတ်လည်း အလွန်ကောင်းသည်။ ဘယ်သူသည် လူကောင်း၊ ဘယ်လူသည် လူလိမ်ဆိုသည်ကို သိသည်။ ကျွန်တော် သူ့စကား နားမထောင်ခဲ့၍ လူပေါင်းမှားခဲ့သည်များ များလှပါ၏။ အကြောင်းအရာ တစ်ခုခုကိုလည်း အမှားအမှန် ခွဲခြားနိုင်သည်။ သူ့ခွဲခြားပြလျှင် မှားခဲ့သည်။

ဆိုဖီယာတွင် အထူးခြားဆုံးမှာ နားပင် ဖြစ်သည်။ နားထောင်တတ်သည်။ မှတ်သည်။ သူ့နားက နိုင်ငံခြားဘာသာစကားများကိုလည်း နားထောင်ရုံဖြင့် သူ့တွင် အသံနေအသံထား ကျေနာစွာဖြင့် ပြောတတ်နေသည်။ နားလည်နေသည်။ သူ၏ နားကြောင့်လည်း သူသည် ကြယ်ပွင့်မင်းသမီး ဖြစ်လာသည်ဟု ဆိုလျှင် မှားမည် မဟုတ်ချေ။

ကျွန်တော်တို့သည် ရုရှားပြည်သို့ Sunflower ဇာတ်ကား ထုတ်လုပ်ရေး အတွက် ၁၉၆၉ ခုနှစ်က သွားရောက်ခဲ့သည်။ ဆိုဖီယာနှင့် မက်စထရိုရာနီတို့ တွဲဖက် ပါဝင်ကြသည့် ဇာတ်ကားပင်။ ကျွန်တော်တို့ ရုရှားတွင် နှစ်လခန့် နေထိုင်ခဲ့ကြပါသည်။ ကျွန်တော်တို့ တစ်ဖွဲ့လုံးတွင် ထိုနှစ်လအတွင်း ဘယ်သူမှ ရုရှားစကား မတတ်ခဲ့ကြ။ ဆိုဖီယာ တစ်ဦးတည်းသာလျှင် ရုရှားစကားကို နားလည်ပြီး သူလိုချင်တာကို ရုရှားနားလည်အောင်လည်း ပြောတတ် ဆိုတတ်လေသည်။ ရုရှားစကားကား ကမ္ဘာတွင် အခက်ခဲဆုံး ဘာသာစကားတစ်ရပ်ပင် ဖြစ်ပါသည်။ ထိုဇာတ်ကားရိုက်၍ အပြီးတွင် ရုရှားအိမ်သည်များက ကျွန်တော်တို့ ရုပ်ရှင်အဖွဲ့သားများအား ဂုဏ်ပြုသောအားဖြင့် ညစာ ထမင်းစားပွဲကြီးတစ်ခု တည်ခင်း ဧည့်ခံ

ပါသည်။ အထက်တန်းအရာရှိကြီးများပင် တက်ရောက်ကြပါသည်။ ညစာစားပွဲတွင် အရာရှိကြီးတို့ဦးက ထုံးစံအတိုင်း ဆုတောင်းမေတ္တာစကား ပြောကြားအပြီး ဆိုဖီယာက ထ၍ ရုရှားဘာသာစကားဖြင့် ပြန်လည်တုံ့ပြန်မေတ္တာ စကား ပြောကြားလိုက်ပါသည်။ ရုရှားများအဖို့ အီတလီအမျိုးသမီးတစ်ဦးက သူတို့၏ စကားကို ဤသို့ လေးလေးစားစား သင်ယူထားခြင်းမှာ သူတို့၏ ယဉ်ကျေးမှုနှင့် သူတို့ကို တကယ်ပင် လေးစားသည့်လက္ခဏာပင် ဖြစ်သည်ဟုဆိုကြပြီး များစွာ ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ ဖြစ်ကြပါသည်။ တစ်ပွဲလုံးရှိ ရုရှားဟူသမျှ ထ၍ ဩဘာ လက်ခုပ်တီးကြသည်မှာ မပြီးဘူးဘူးချေ။

ဆိုဖီယာကား ဘာလို့ သေသေသပ်သပ်နှင့် ကျကျနန လုပ်တတ်သူ ပါပေ။

ကျွန်မတို့နှစ်ဦး ရန်ဖြစ်လေ့ မရှိကြပါ။ ဖြစ်ကြလျှင်လည်း အလွန်ယဉ်ကျေးသော ရန်ပွဲကလေးများသာ ဖြစ်ပါသည်။ ရန်ပွဲဟုလည်း ခေါ်နိုင်မှ ခေါ်နိုင်ပါမည်။ သဘောထားကွဲကြသည့်ဟု ခေါ်ရမည်လားမသိပါ။ ကျွန်မတို့ ထိုကဲ့သို့ သဘောထား ကွဲကြပြီး တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် စိတ်အခန့်မသင့် ဖြစ်ကြလျှင် သံကုန်ဟစ် ကြခြင်း၊ တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် ဟိုဟာ သည်ဟာနှင့် ပစ်ပေါက်ကြခြင်း၊ တံခါးကို ဝှန်ခနဲ ဆောင့်ပိတ်ခြင်း စသဖြင့် မပြုလုပ်ကြပါ။ ကာလိုသည် မတုန်မလှုပ် ငုတ်တုတ်ထိုင်နေပါလိမ့်မည်။ ကျွန်မက ဤသို့ မတုန်မလှုပ်နေသည်ကို စိတ်ဆိုးလျှင် ကိုယ့်အခန်းထဲ ကိုယ်ဝင်လာခဲ့ပါသည်။ တစ်ခါတစ်ရံ ဤ ရန်ပွဲကလေး များကြောင့် တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး ရက်ပေါင်းတော်တော်ကြာကြာ စကားမပြောကြပါ။ ဤသို့ စကား မပြောကြသည့် ရန်ပွဲဆိုသည်မှာ တော်တော်ကလေး ကြီးကြီးကျယ်ကျယ် ဖြစ်လိုက် သည့် ရန်ပွဲပင်။

ကျွန်မ စိတ်ညစ်ရင် အိပ်ရာထဲဝင်လေ့ရှိပါသည်။ အိပ်ရာသည် စိတ်ချမ်းသာ သည်။ အကောင်းကိုသာ ထုတ်လုပ်ပေးတတ်သည်ဟု ကျွန်မ ခွဲမြဲစွာ ယုံကြည် ပါသည်။ ထို့ကြောင့် ကျွန်မတွင် ဘယ်လောက် စိတ်မကောင်းစရာဖြစ်ဖြစ် ဘယ်လောက် စိတ်ဆိုးစရာ ကြုံကြုံ အိပ်ရာထဲရောက်၍ အိပ်ပစ်လိုက်လျှင် ချက်ချင်း ပင် အိပ်ပျော်သွားတတ်ပါသည်။ ကျွန်မ ငယ်စဉ်ကတည်းကပင် အိပ်ရာထဲသို့

ဝင်ပြီး ခွေလေ့ရှိသည်။ စိတ်မချမ်းသာမှု၊ ဆာလောင်မွတ်သိပ်ခြင်း တို့ကို ဘယ်တော့မှ တွေးဆွေး၍ မနေပါ။ ထို့ကြောင့် အိပ်မက်ဆိုးလည်း မမက်ပါ။

သို့သော် အိပ်ခြင်းဖြင့် ကျွန်မ ဒုက္ခများသည် ပျောက်သွားသည်တော့ မဟုတ်။ အချိန်ရွေ့လိုက်ခြင်းသာ ဖြစ်သည်။ ကျွန်မ တစ်စုံတစ်ခု ခံစားနေရလျှင် ကျွန်မတွင် တွေးတော ဆင်ခြင်တုံတရား ပျောက်သွားတတ်သည်။ ထို့ကြောင့် မလှုပ်မယှက် နေလိုက်ခြင်းဖြင့် တဖြည်းဖြည်းချင်း စိတ်ဒုက္ခများ ပြေပျောက်သွားပြီး စဉ်းစားတွေး တောဉာဏ် ပွင့်လာရသည်။

ကျွန်မနှင့် ကာလို ရန်ဖြစ်ကြ၍ စကားမပြောဘဲနေကြပြီးနောက် ပြန်၍ စကားပြောကြသည်ဆိုလျှင် ရန်ဖြစ်ရသည့်ကိစ္စကို ပြန်လည်၍ ပြေလည်အောင် ဆွေးနွေးကြခြင်းဖြင့် စကားပြန်ပြောကြသည် မဟုတ်။ ကျွန်မတို့သည် ရန်ဖြစ်သည့် ကိစ္စကို ဘယ်တော့မှ ပြန်မဖော်ကြတော့ပေ။ တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး ပြန်၍ စကားပြော ကြသည်မှာ တစ်ဦးဦးက အိမ်ကိစ္စ၊ ကလေးကိစ္စ၊ အစေခံကိစ္စ တစ်ခုခုကို ရိုးမယ်ပွဲ ပြီးပြောမှ နှစ်ဦးသား စကားပြန်ပြောဖြစ်ကြသည်။ တစ်ခါတစ်ရံ ကာလိုသည် ခရီးဝေးသွားနေရာမှ လှမ်း၍ တယ်လီဖုန်းဆက်ခြင်းဖြင့် ရန်ပွဲငြိမ်းသွားရသည်။ သူက ဤကဲ့သို့ အဝေးပြောဖုန်းမှ ခေါ်သည်ဆိုလျှင် ကျွန်မသည် မငြင်း၊ လက်ခံ ပြောသည်ကများသည်။ သူခရီးသွားပြီဆိုလျှင် ကျွန်မမှာ သူ့ကို အင်မတန် လှမ်းမိ ပါသည်။

ဆိုဖီယာ(စ်) ဘရူဗီယာ

ဆိုဖီယာ၏ တဝသည် ပျင်းစရာပင် ဖြစ်သည်။ သူသည် အပျော်အပါး ကြိုက်သူဟု ကျွန်မ မထင်ပါ။ သူသည် ဘာမဆို အလေးအနက်ထားသူ ဖြစ်သည်။ သူသည် အိမ်တွင်းအောင်းနေတတ်ပြီး အိမ်တွင်း၌လည်း အိမ်မှုကိစ္စကိုသာ တကုပ်ကုပ် လုပ်နေသူ ဖြစ်သည်။ သူ့အဝတ်အစားများ ဖိနပ်များကို သူ့ကိုယ်တိုင် ပြုပြင်သည်။ သိမ်းသည်။ သူ့ဆီလာသမျှစားများကို ကျကျနန ဖတ်သည်။ စာပြန်သည်။ ဈေးစာရင်း သူ့ကိုယ်တိုင်ရေးသည်။ ဟင်းလျာကို သူ့ကိုယ်တိုင် စီစဉ်သည်။ တစ်ခါတစ်ရံ သူ့ကိုယ်တိုင်ပင် မီးဖိုချောင်ဝင်ပြီး ချက်ပြုတ်တတ်သေးသည်။ ဖုန်းကန်ခွက်ယောက် များကိုလည်း ကိုယ်တိုင်ဆေးတတ်သည်။

သူသည် ကလေးများကို အလွန်ဂရုစိုက်သည်။ ကလေးများနှင့်သာ အချိန်ကုန်
လေ့ရှိသည်။ သူတို့နှင့် ကစားသည်။ သူတို့ကို ပုံပြောသည်။ ခင်မင်ရင်းနှီးသူများနှင့်
တယ်လီဖုန်း ပြောလေ့ရှိသည်။ စာဖတ်သည်။ သို့သော် ကလေးများရမှ စာဖတ်ချိန်
နည်းသွားသည်။

ဆိုဖီယာသည် အမြဲတမ်း အိပ်ရာမှ အစောကြီးထသူ ဖြစ်သည်။ ရုပ်ရှင်ရိုက်
ရလျှင် မနက် ၅ နာရီတွင် နိုးသည်။ ချာလီချက်ပလင်နှင့် ရုပ်ရှင်ရိုက်စဉ်က
စတူဒီယိုနှင့် သူနေသည့်နေရာမှာ ဝေးသဖြင့် နံနက် ၄ နာရီခွဲမှာပင် အိပ်ရာထပြီး
ကားရိုက်သွားရန် ပြင်ဆင်သည်။

ဤကဲ့သို့ ကားရိုက်နေစဉ်လည်း သူသည် အပြင်သို့ ထွက်လေ့မရှိ၊ အလည်
အပတ်လည်း မလုပ်၊ အလုပ်သည် သူ၏ဘာသာရေးပင်၊ အလွန်ကိုင်းရှိုင်းရှိသေးသည်။

ကားရိုက် မရှိပါက ဆိုဖီယာသည် အိပ်ရာမှ နံနက် ၆ နာရီ၊ ၆ နာရီခွဲ
လောက်တွင် ထသည်။ နံနက်စာထမင်းကို နေမွန်းတည့်ချိန်တွင် ကာလိုရှိလျှင်
ကာလိုရော ကလေးများနှင့်ပါ အတူစားသည်။ အီတလီယံ ဟင်းလျာသက်သက်
ချက်ပေးရသည်။

စနေ-တနင်္ဂနွေအားရက်များတွင်လည်း ဆိုဖီယာတို့မိသားစုသည် အပြင်သို့
ထွက်လည်ကြလေ့ မရှိ၊ အိမ်တွင်း၌သာ ခါတိုင်းရက်များကဲ့သို့ အမှတ်မဲ့ပင်နေကြ
သည်။ ကလေးများသည် နံနက်တိုင်း သူတို့မိဘများ၏ အခန်းထဲသို့ ဝင်ရောက်
ဆော့ကစားလေ့ရှိသည်။ ဆိုဖီယာနှင့် ပွန်တီသည်လည်း ခုတင်ပေါ်တွင် ကလေးများနှင့်
အတူ ကစားနေကြသည်ကို တွေ့ရတတ်သည်။

သူတို့မိသားစု နေထိုင်ကြပုံမှာ အလွန်ပျော်စရာကောင်းသည်။ သို့သော်
ပြင်ပမှလူများက ဤသို့ နေထိုင်ကြသည် ဆိုသည်ကို မယုံချင်ကြ။ အထူးသဖြင့်
သတင်းစာသမားများက လက်မခံကြချေ။ သူတို့၏အတွင်းရေးမှူးဖြစ်သူ ကျွန်မက
လှလှပပဖြစ်အောင် ဆေးခြယ်ပေးသည့်သတင်းဖြစ်သည်ဟု စွပ်စွဲကြသည်။
ခက်သည်ကား သူတို့သည် မေတ္တာအကြောင်း နားမလည်ကြ။ သူတို့နားလည်
သည်မှာ မေတ္တာမဟုတ်၊ ကာမ ပင်ဖြစ်သည်။ သူတို့သည် ကာလိုနှင့် ဆိုဖီယာ
ဟုဆိုလျှင် ဒါပဲ စဉ်းစားမိကြသည်။ သူတို့က ကာလိုနှင့် ဆိုဖီယာတို့ ရိုးရိုးသားသား
ချစ်ကြခင်ကြသည်ကို မဖြစ်နိုင်ဟု ထင်နေကြသည်။

သူတို့နှစ်ယောက် ချစ်လိုက်ကြသည်မှာကား တုန်ရှုပ်ပင်နေသည်။ ကာလိုသည်
ရောက်ရာအရပ်မှနေပြီး အိမ်သို့ တစ်နေ့လျှင် သုံးလေးကြိမ် တယ်လီဖုန်း မဆက်ရလျှင်

မနေနိုင်။ သူတို့နှစ်ယောက်တွင် တစ်ယောက်မရှိလျှင် တစ်ယောက် မည်သို့ဖြစ် ကျန်ရစ်မည်ကို ကျွန်မဖြင့် တွေးမှ မတွေးတတ်တော့ပါ။ ကာလိုသည် ဆိုဖီယာအား ဆိုဖီယာ၏ သွက်လက်ချက်ချာမှု၊ ဇွဲသတ္တိရှိမှုကို အားကိုးအားထားပြုသလို၊ ဆိုဖီယာ ကလည်း ကာလိုအား ကာလို၏ ဝေဖန်ပိုင်းခြင်းတတ်သည့် အသိဉာဏ်ကို အားထား သည်။ ဆိုဖီယာသည် မြောက်ပိုင်း နေပဲလ်သူဖြစ်၍ အရာရာတွင် အကြီးအကျယ် လုပ်တတ်သူဖြစ်ပြီး၊ ကာလိုကား တောင်ပိုင်း မိလန်နယ်သားဖြစ်ပြီး ဘာမဆို သေးငယ်သွားအောင် လုပ်တတ်သူဖြစ်သဖြင့် သူတို့နှစ်ယောက်လောက် ဘက်မျှ သည်မှာ ဘယ်မှာ ရှိလိမ့်မည်နည်း။

သူတို့နှစ်ယောက်မှာ အသက်ချင်း ၂၂ နှစ်မျှ ကွာခြားသည်။ သို့သော် သူတို့ကို ကြည့်ရသည်မှာ ဘာမှမထူးခြား၊ ကျွန်မပင် ဤအချက်ကို မေ့လျော့နေ တတ်သည်။ ကာလိုသည် ဘယ်တော့မှ အိမ်သို့ အလုပ်ယူမလာ၊ ဆိုဖီယာနှင့် ဘယ်တော့မှ ငွေရေးကြေးရေး အလုပ်ကိစ္စများမပြော။ သူတို့ပြောကြသည်ကား ကလေးများကိစ္စ၊ ကျောင်းကိစ္စ၊ ခရီးသွားရေးကိစ္စ စသဖြင့် သာမန် လင်မယားနှစ်ဦး ပြောရိုးပြောစဉ် အပေါ်ယံကိစ္စများသာ ပြောကြဆိုကြသည်။ ဆိုဖီယာသည် စိတ်မဆိုး တတ် သဘောကောင်းသူဖြစ်၍ သူထံ၌ အလုပ်လုပ်ကြသူများ မြဲကြသည်။ ကျွန်မ ဝုသ်ဘက် (ကလေးထိန်းဆရာမ)၊ မိတ်ကပ်သမား၊ အိမ်ဖော်မလေး၊ ဘဏ္ဍာစိုး အားလုံးတို့သည် နှစ်ပေါင်းများစွာ ဆိုဖီယာနှင့်အတူ နေထိုင်လုပ်ကိုင်ပေးခဲ့ကြသည်။ ကာလို၏ တပည့်တပန်းများလည်း သူနှင့် ကြာရှည်မြဲကြသည်သာ ဖြစ်ပါသည်။ သူတို့ကို လူသားများအဖြစ် ဆက်ဆံကြသည်ကိုး။

သူတို့နှစ်ယောက် ရန်ဖြစ်လေ့ရှိကြသည့် အချိန်ရှိပါသည်။ ဤသည်မှာ မော်တော်ကားထဲ၌ ဖြစ်ပါသည်။ ကာလိုက ကားကို အမြန်မောင်းလျှင် ဆိုဖီယာက မကြိုက်ပါ။ ဖြည်းဖြည်းမောင်းရန် တတွတ်တွတ် ပြောတတ်ပါသည်။ သို့သော် ကာလိုက နားမထောင်ပါ။ အမြန်မောင်းမြဲ မောင်းတတ်ပါသည်။ သူက ကားကို အမြန်မောင်းသည့်နည်းသာ သိသည်ဟူ၏။

ကျွန်မမှတ်မိသလောက် သတင်းစာများက ကျွန်မတို့နှစ်ယောက် ကွဲကြ ပြီဟု မြန်ရေယုက်ရေ ရေးကြသားကြနှင့် ကျွန်မတို့၏ အိမ်ထောင်ရေး မသာချ ခံကြသည်မှာ အမျိုးမျိုးပင် ဖြစ်ပါ၏။

နယူးတိုက်ဂါးစာပေ

တစ်ခါတစ်ရံမှ အပြင်ထွက်တတ်သူ ကျွန်မသည် မိတ်ဆွေ တစ်ဦးတစ်လေ နှင့် ညစာစားပွဲတစ်ခုသို့ သွားလျှင် သို့မဟုတ် ညကလပ်တစ်ခုခုသို့ သွားသည်ဆိုပါက ကျွန်မသည် ကာလိုအား သစ္စာဖောက်ပြီ-တဲ့။

အကယ်၍ ကျွန်မ အိမ်တွင်းအောင်းနေပါက ကျွန်မသည် လင်မယား ကွာကြခါနီးနေပြီမို့ မကွာနိုင်ရန် ကြိတ်ကြိနေသည်-တဲ့။

တစ်ဖန် ကျွန်မ ကာလို၏ ဇာတ်ကားတစ်ခုခုတွင် ပါဝင်ခြင်းမရှိဘဲ (တကယ်ကား ကျွန်မနှင့် မလိုက်သော ဇာတ်ညွှန်းဖြစ်လျှင်၊ ကျွန်မကိုယ်တိုင်က မကြိုက်လျှင် မပါခြင်းသာဖြစ်ပါ၏) အခြားမင်းသမီးတစ်ဦးဦးကို ကာလိုက ငှားပြီး ကားရိုက်လျှင်လည်း ကာလိုနှင့် ထိုမင်းသမီး ဖြစ်နေကြပြီ။ ဆိုဖီယာမှာ ငိုပွဲကြီးကို ဆင်နေရပြီ စသဖြင့် ရေးကြသည်။

ထို့ကြောင့်လည်း ကျွန်မသည် ပရိသတ်နှင့် ဆက်နွယ်နေရသည့် မင်းသမီး အဖြစ်ကို တစ်ခါတစ်ရံ စက်ဆုပ်မိခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ ကျွန်မတို့တွင် ကိုယ့်သဘော နှင့်ကိုယ် လွတ်လွတ်လပ်လပ် မနေကြရ။ ကြာတော့လည်း ကျွန်မတို့အဖို့ ထုံနေပါပြီ။ သတင်းထောက်များ၊ ဇာတ်ပုံသတင်းထောက်များကား အမြဲလိုလိုပင် ဝိုင်းအုံ စောင့်ဆိုင်းနေကြပါသည်။ သူတို့အဖို့ မဟုတ်တမ်းတရမ်းသတင်း များများရေးရ၍ လည်း ရှက်ရမှန်းမသိ၊ လုပ်ကြံရေးရ၍လည်း သိက္ခာကျရမှန်းမသိ မြိန်ရေ ယုက်ရေ ရှိကြပါသည်။ သူတို့၏ ထိုးနှက်ချက်များသည် အမြဲလိုလိုပင်ဖြစ်နေ၍ တစ်ခါတစ်ရံ တွင်မူ ကျွန်မတို့တွင် ထိခိုက်လှပါ၏။ သို့သော် ကျွန်မတို့သည် ဘယ်သတင်းကိုမှ ပြန်လည် ဖြေရှင်းခြင်းမရှိဘဲ ရေငုံနှုတ်ပိတ်၍သာ မသိကနိုးကွံ လုပ်နေခဲ့ကြပါသည်။ တကယ်တော့ ကျွန်မတို့၏ ခိုင်မြဲသောအိမ်ထောင်ရေးက သူတို့၏ နှစ်ပြားမတန်သော သတင်းများကို အကောင်းဆုံးဖြေရှင်းချက် ထုတ်ပေးနေသဖြင့် ထိုအခြေအမြစ် မရှိသော သတင်းများမှာ မွေးစမှာပင် သေကြေပျောက်ပျောက်သွားသည်က များ ပါသည်။

ကာလိုပွန်တီ

သတင်းစာများက ကျွန်တော်ကိုများ ရေးလိုက်လျှင် အမြဲတမ်း ကြာတူရီ သဘော အဖြစ် ရေးကြပါသည်။ ကျွန်တော်သည် ကျွန်တော်ကိုယ်ကျွန်တော် နှင်းတဲ့သို့ ပွေးပွေးဖြူ စင်းလုံးချောဟု မဆိုလိုပါ။ သို့သော် သူတို့ရေးသလိုသာ ကျွန်တော်သာ

မိန်းမရွယ်သူ ဟုဆိုလျှင် ကျွန်တော့်မှာ ယခုကဲ့သို့ ဇာတ်ကားများ ထုတ်လုပ်ရိုက်ကူးချိန် ရမည် မဟုတ်ပါ။

‘ကောင်းသောသတင်းသည် သတင်းမဟုတ်’ ဟု ဆိုသည်မှာ သူတို့၏ ဝါဒပင် ဖြစ်ပါ၏။ ထို့ကြောင့် သူတို့သည် ကျွန်တော်တို့လင်မယားကို အကောင်း များ မရေးဘဲ မကောင်းသည့်ဘက်မှသာ တိုက်နေကြခြင်း ဖြစ်ပါတယ်။ ကျွန်တော် တို့နာမည်ပါလျှင် သတင်းစာပိုရောင်းရပုံ ရပါသည်။ ယခုထက်များပိုပြီး သတင်းစာ စောင်ရေ တိုးထုတ်ရလျှင် သူတို့သည် ကျွန်တော်တို့၏ အိမ်ထောင်ရေး၊ ကျွန်တော်တို့ မိသားစုဘဝကို မပျက်ပျက်အောင် ဖြိုဖျက်ပစ်ကြရန် ဦးလေးကြမည် မဟုတ်ပါ။

၁၉၅၆-ခုနှစ်က Boy on a Dolphin ဇာတ်ကား ရိုက်ကူးနေစဉ်က ဖြစ်ပါသည်။ အီတလီမဂ္ဂဇင်းတစ်စောင်က ကျွန်တော်နှင့် ဆိုဖီယာအကြောင်း (ထိုအချိန်က နှစ်ဦးသား တွေ့စအချိန်ပင် ရှိပါသေးသည်) ကို အကြီးအကျယ် တိုက်ခိုက် ရေးသားလိမ့်မည် ဟူသောသတင်းကို ကျွန်တော် ရထားပါသည်။ ထိုမဂ္ဂဇင်းထုတ်ဝေသူပိုင်ရှင်မှာ ကျွန်တော်နှင့် ကျောင်းနေဖက်သူငယ်ချင်းပင် ဖြစ်ပါသည်။ ထို့ကြောင့် သူ့ထံသို့ ဖုန်းဆက်ပြီး ထိုဆောင်းပါးကို ယခုမထည့်သေး ပဲ နေပါရန်၊ ကျွန်တော်၏မိခင်ကြီးမှာ အသည်းအသန် မမာနေသဖြင့် ထည့်မည် ဆိုပါကလည်း အမေ နေကောင်းလာသည့်အချိန်ကျမှ ထည့်ပါရန် တောင်းပန် ရပါသည်။ အမေမှာ တကယ် နေသေမလား၊ ညသေမလား ဖြစ်နေသဖြင့် ကျွန်တော် နှင့် ဆိုဖီယာ၏အကြောင်းသာ သိသွားပါက ဖိတ်စင်သွားနိုင်သောကြောင့် ဖြစ်ပါသည်။ ကျွန်တော်၏သူငယ်ချင်းက သူကြည့်လုပ်လိုက်ပါမည်ဟု ပြောပါသည်။

သို့သော် ထိုမဂ္ဂဇင်းထွက်လာသော် ကျွန်တော်နှင့် ဆိုဖီယာအကြောင်း တစ်တစ်ခွဲ ရေးထားသည့်ဆောင်းပါး ပါလာပါသည်။ ကျွန်တော်လည်း ထိုထုတ်ဝေ သူထံ ပြင်းပြင်းထန်ထန် ကန့်ကွက်သည့်စာ ပို့လိုက်ပါသည်။ ထိုစာကို သူက ပြန်လည်းမပြန်၊ မဂ္ဂဇင်းတွင်လည်း ထည့်သွင်းဖော်ပြခြင်း မပြုပါ။

ကျွန်တော် အဆိုပါထုတ်ဝေသူ သူငယ်ချင်းနှင့် တစ်ချိန်တွင် ဆုံမိကြရာ ကျွန်တော်က ပြတ်ပြတ်ပင် သူ့အား ဆက်လက် မဆက်ဆံလိုကြောင်းပြောရာ ထိုပုဂ္ဂိုလ်က တဝါးဝါး တဟားဟားရယ်ရင်း ထိုဆောင်းပါး ထည့်သည့်တရားခံမှာ သူမဟုတ်၊ သူ့အယ်ဒီတာ ဖြစ်သည်ဟု ပြောပါသည်။ ဆိုဖီယာနှင့် ကျွန်တော် လက်ထပ်သော် ထိုဆရာက ကျွန်တော်တို့ထံ ဖွဲ့ဖွဲ့ခွဲခွဲရေးထားသည့် ချီးကျူး မင်္ဂလာဆုတောင်း ကြေးနန်းစာ ပို့လိုက်ပါသေးသည်။ တော်တော် အံ့စရာကောင်း သော လူပါပေ။

ဤကဲ့သို့ ကနဦးကပင် စာနယ်ဇင်းသမားတို့၏ အကျင့်ကို အတွေ့အကြုံ ရခဲ့သဖြင့် နောင်တွင် ကျွန်တော်သည် သူတို့ ဘယ်လောက်ပင် ညစ်ပတ်စွာ ရေးရေး ဘယ်လိုမှ ပြန်မပြော၊ မဖြေရှင်းဘဲ နေခဲ့သည်။ ဆိုဖီယာနှင့် ကျွန်တော်သည် အနှစ် ၂၀ လုံးလုံး နေ့စဉ် စာနယ်ဇင်းများ၏တိုက်ချက်ကို ကြုံကြုံခံလာခဲ့ကြရာ ဤသို့ ခံနိုင်လေ မဲ၍တိုက်လေ ဖြစ်ခဲ့သည်။ ကျွန်တော်တို့၏ ရုပ်ပြစားရသည့် သဘင်လောကကလည်း ရာသီဥတုအပြောင်းအလွဲလို၊ လူပြောင်းလူလွဲများကလည်း မြန်ဆန်ပေါများလှလေရာ၊ စာနယ်ဇင်းသမားများအဖို့ ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်အတွဲ မြဲသည်ကို မယုံနိုင်စရာပြယုဂ်ဖြစ်နေသည်။ ဤသို့ မြဲနေသည်ကိုပင် သူတို့က မျက်စိစပါးမွှေးစူးနေကြသည် ထင်ပါသည်။

ကျွန်မသည် လွတ်လပ်သောမိန်းမ ဖြစ်ပါသည်။ လွတ်မြောက်သူဟု ကျွန်မ ကိုယ်ကိုကျွန်မ ကင်ပွန်းတပ်ပါ၏။ ကျွန်မ၏ အသက်မွေးဝမ်းကျောင်းမှုသည် လွတ်လပ်သည်။ ကျွန်မတွင် လိုသည်ထက် ပိုလျှံသောငွေကြေး ရှိသည်။ ကျွန်မ သည် အထီးကျန်ဘဝ ရောက်ရမည်ကို စိုးရိမ်စရာမရှိ၊ ထို့ကြောင့် လက်ရှိအိမ်ထောင် ကို အချိန်မရွေး စွန့်ပစ်သွား၍ရသည်။ သို့သော် ကျွန်မ မသွား၊ ကျွန်မသည် ယခုဘဝကို လွတ်လွတ်လပ်လပ် စိတ်ကြိုက် ရွေးချယ်ထားကြောင်း သိသာနိုင်ပါ သည်။

ကျွန်မသည် 'Women's Lib' ခေါ် အမျိုးသမီး လွတ်မြောက်ရေးတိုက်ပွဲ လှုပ်ရှားမှုများကို ထောက်ခံသူ ဖြစ်ပါသည်။ ယင်းအဖွဲ့အစည်းက ကျွန်မအား မကြာခဏ ဖိတ်ကြားသော်လည်း ကျွန်မသည် အစည်းအဝေးတက်ရောက်ခြင်း၊ လှုပ်ရှားမှုတွင် ကိုယ်တိုင်ကိုယ်ကျ ပါဝင်ခြင်းတော့ မရှိခဲ့ဖူးပါ။ သို့သော် ကျွန်မသည် မိန်းမများသည် ယောက်ျားများနည်းတူ လွတ်လပ်ခွင့်ရှိရမည်ဟု အကြွင်းမဲ့ ယုံကြည် သူ ဖြစ်ပါသည်။ မိန်းမဖြစ်၍ အလုပ်အကိုင်တွင်လည်းကောင်း၊ ဝင်ငွေတွင် လည်းကောင်း၊ သို့မဟုတ် ဘဝဖူလုံမှု အခွင့်အရေးတွင်လည်းကောင်း ကန့်သတ် ချုပ်ချယ်မှု မရှိသင့်ပါ။

မိခင်ငယ်များသည် နောင်ရေးအတွက် ဘဝဖူလုံမှုအတွက် ပြင်ဆင်ထားခွင့် ရှိစေရမည်။ အသက် ၂၀ အရွယ်တွင် အိမ်ထောင်ရက်သားကျသူ မိန်းမတစ်ဦးတွင် အသက် ၄၀ အရွယ်ရောက်သော် သားသမီးများကလည်း သူနှင့်အတူနေ

ပစ်ထားကြပြီး သူ့ကဝသူထိန်းကျောင်းနေရသည့် ဘဝမျိုးကို ရင်ဆိုင်နေရတတ်သည်။ ထို့ကြောင့် သူ့အတွက် ဘာလုပ်သင့်သနည်း။ အနည်းဆုံး သူ့အား ငယ်စဉ်ဘဝက 'မိခင်လုပ်ခဲ့သည့်နှစ်များ' အတွက် သူ့ကို လျော်ကြေးပေးသင့်သည်။ ဤကိစ္စတွင် မင်္ဂလာဆောင် လက်ထပ်စာချုပ် ပြုလုပ်စဉ်ကတည်းကပင် လင်ယောက်ျားလုပ်သူ၏ အသားတင်ဝင်ငွေမှ နှစ်စဉ် ၂၅ ရာခိုင်နှုန်း၊ သူ့အား 'အိုမှာစာရန်ပုံငွေ' အဖြစ် ပေးထားရန် လက်ထပ်စာချုပ်၌ အပိုဒ်တစ်ပိုဒ်အဖြစ် ထည့်သွင်းချုပ်ဆိုထားသင့်သည်ဟု ကျွန်မ ယူဆသည်။

အမျိုးသမီးများ လွတ်မြောက်ရေးတိုက်ပွဲအသင်းကြီး၏ မူဝါဒကို လက်ခံပါသည်။ သို့သော် များမကြာမီက ထိုအသင်းကြီး၏ လှုပ်ရှားမှုတိုက်ပွဲများသည် ပြင်းထန်လာပြီး နည်းပရိယာယ်မှားလာသည်ဟု ကျွန်မ ထင်ပါသည်။ မိမိတို့ ရည်မှန်းချက်ကို မည်သို့ ခက်ခက်ခဲခဲ တိုက်ယူရသည်ဖြစ်စေ မိန်းမတို့၏ သဘာဝထက် ကျော်လွန်မလုပ်သင့်ဟု ကျွန်မ ထင်ပါသည်။

အချို့သော အမျိုးသမီးများ၏ အယူအဆက အိမ်ထောင်ရှင် မိခင်ငယ်များကို အိမ်ထောင်ရေး အနှောင့်အယှက် လုံးဝ လွတ်မြောက်စေရမည်ဟူ၍ ဖြစ်၏။ ဤသည်မှာ မဖြစ်နိုင်ပါ။ အိမ်ထောင်တစ်ခုကို ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်ရန်နှင့် သားသမီးငယ်များကို လူလားမြောက်လာသည်အထိ ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက် ကျွေးမွေးပြုစုရန်မှာ အမျိုးသမီးများ၏ အကြီးမားဆုံးသော တာဝန် ဖြစ်သည်။ အိမ်ထောင်တစ်ခုတွင် ကလေးသူငယ်များသည် မိခင်ရှိမှ ဖြစ်ပါသည်။ ထိုထက် သားသမီးကလေးများ၏ မိခင်အပေါ် မြတ်နိုးတွယ်တာမှုသည် ပြင်ပမှရရှိမည့် အလုပ်အကိုင်ထက် များစွာ တန်ဖိုးရှိသည်ကို သတိချုပ်သင့်ပေသည်။

မပူမပင် မကြောင့်မကျနေရသော ကျွန်မအနေဖြင့် ဤသို့ ပြောရမည်လားဟု မထင်မှတ်စေလိုပါ။ ယေဘုယျသဘောကို ပြောခြင်းသာ ဖြစ်ပါသည်။ ထို့ပြင်လည်း ကျွန်မသည် တစ်ခါတစ်ရံ အလွန်လိုအပ်မှသာ အလုပ်လက်ခံ ကားရိုက်သူ ဖြစ်ပြီး ကျွန်မကလေးများအတွက် အချိန်များစွာ ပေးထားသူ ဖြစ်ပါသည်။ တစ်နည်းဆိုသော် ကားရိုက်ကြသူ ဖြစ်ပါ၏။ ကားရိုက်သွားနေလျှင်လည်း ကျွန်မ၏ကလေးများထံ ရုသ်ဘက်အမည်ရှိ ဆွစ်အမျိုးသမီး ကလေးထိန်းဆရာမနှင့် လွှဲအပ်ထားကာ သူမ ရင်အုပ်မကွာ စောင့်ရှောက်စေပါသည်။ ရုသ်သည် ကားလိုဂျူနီယာကလေး မွေးဖွားကတည်းက ကျွန်မတို့နှင့်အတူနေခဲ့သူ ဖြစ်ပါသည်။ ယခင်က ဆေးရုံသူနာခြံ ဆရာမ ဖြစ်ပါ၏။ ယခုမူ သူသည် ကျွန်မတို့၏အိမ်သားတစ်ဦး ဖြစ်နေချေပြီ။

အထက်ကပြောခဲ့သလို ချမ်းသာကြွယ်ဝခြင်း မရှိသည့် အမျိုးသမီးအိမ်ထောင်
 ရှင် မိခင်ငယ်များသည် မိမိ၏လင်ယောက်ျားများ၏ ဝင်ငွေမှ အချိုးကျ ထောက်ပံ့ငွေ
 ရယူရာဆောင်းထားမှ သူတို့၏ဆောင်ရေး စိတ်ချရပေမည်။ အမျိုးသမီးများ လွတ်မြောက်
 ရေးတိုက်ပွဲအသင်းကြီး၏ ရည်ရွယ်ချက်တွင် ဤအချက်ပါဝင်ရာ ကျွန်မ လက်ခံနိုင်
 သော အချက်ပင် ဖြစ်ပါ၏။ သို့သော် ကျွန်မ လက်မခံနိုင်သည့်အချက် တစ်ချက်မှာ
 အမျိုးသမီးများ မိမိတို့ဆန္ဒအရ သားဖျက်ခွင့်ပြုရမည်ဟူသော အချက်ပင် ဖြစ်ပါ၏။

ကျွန်မတွင် သားသမီးလိုချင်သောဆန္ဒ ပြင်းပြခဲ့ခြင်း၊ နှစ်ကြိမ်သားလျှော
 ရ၍ စိတ်ထိခိုက်ခံစားရသော ဒဏ်ရာဒဏ်ချက်က ပြင်းထန်၍လားမသိ ဤအချက်ကို
 ကျွန်မ ဘယ်နည်းနှင့်မှ သဘောမတူနိုင် ဖြစ်ရပါသည်။ ကျွန်မ၏စိတ်ထဲဝယ်
 မိန်းမတစ်ဦးတစ်ယောက်၏ ဝမ်းတွင်းမှ ဆွဲထုတ်ယူလိုက်သည့် အချင်းထဲမှ
 သားကောင်ကလေးသည် ကျွန်မ၏ သားနှစ်ယောက်နည်းတူ ချစ်စရာ ကလေးသူငယ်
 များ ဖြစ်လာနိုင်သည်ဟု ကျွန်မ မတွေးမိဘဲ မနေနိုင်ပါ။ ထိုအမိဝမ်းတွင်းမှ
 သားပေါက်စကလေးကို ဖျက်ဆီးပစ်ခြင်းသည် ထိုကလေးသူငယ်အား လမ်းမအလယ်
 ၌ မော်တော်ကားဖြင့် တိုက်သတ်လိုက်သကဲ့သို့ပင် ဖြစ်မည်ဟု ကျွန်မတွေးမိတိုင်း
 စိတ်မကောင်း ဖြစ်မိရပါသည်။

သို့သော် အမျိုးသမီးများ ကိုယ်ဝန်ဖျက်ရမည်ရှိသော် ရှေးအမှောင်ခေတ်က
 အမျိုးသမီးများ ပြုလုပ်ကြသကဲ့သို့ တရားဝင်မဟုတ်ဘဲ ညစ်ပတ်ပေရေနေသော
 အခန်းကလေးထဲတွင် ဆရာရမ်းကုများထံ ပုန်းလှိုင်း ကွယ်လှိုင်း သက်စွန့်ဆံဖျား
 ကလေးဖျက်မခံရဘဲ တရားဝင် ကျွမ်းကျင်သူ ဆရာဝန် ဆရာမများ၏ ကုသဖျက်
 ထုတ်ပေးမှု ခံရန်ကိုမူကား ကျွန်မ ထောက်ခံကြောင်း ဝန်ခံလိုပါသည်။ အဘယ်ကဲ့သို့
 သော အမျိုးသမီးများ ကိုယ်ဝန်ဖျက်ခွင့်ရှိသနည်း ဆိုသော် မိမိအလိုမတူပါဘဲ
 မုဒိမ်းအကျင့်ခံရသော မိန်းမမျိုး၊ တိတ်တိတ်ပုန်း အပျိုဖိုက်ပေါ်ကာ မွေးလာမည့်
 ကလေးကို ငွေကြေးအားဖြင့်လည်းကောင်း၊ လူမှုရေးအရလည်းကောင်း၊ ကျွေးမွေး
 စောင့်ရှောက်နိုင်ခြင်း မရှိသည့် မိန်းမများအတွက်မူ တရားဝင် ဖျက်ခွင့်ပေးသင့်
 ပါသည်။ သို့သော် ဤသို့ပြောရခြင်းမှာ လူမှုရေး ရှုထောင့်အရသာ ပြောရခြင်းဖြစ်၍
 ကျွန်မ၏ စိတ်စေတသိတ်အရ ပြောရပါမူ သားသတ်သည့်အမှုကို နည်းနည်းကလေးမှ
 အားမပေးလိုပါ။

ပဋိသန္ဓေတားဆေးနှင့် အခြား ခေတ်ပေါ်ပစ္စည်းကိရိယာများသည် ကိုယ်ဝန်
 မရအောင် ကြိုတင်ကာကွယ်ရာ၌ များစွာ ထိရောက်လှပါသည်။ ထိုဆေးများကိုသာ

သုံးသင့်လှပါသည်။ သို့သော် ကျွန်မတို့ အမျိုးသမီးများသည် မသိများမလည်၍လည်းကောင်း၊ ဘာသာရေး အယူအဆအရလည်းကောင်း ထိုဆေးများကို မသုံးကြပါ။ ဤဆေးများသည် သုံးဆောင်မှီပိုင်သော ဆေးများဖြစ်ကြောင်းနှင့် ၎င်းတို့၏ အကျိုးအာနိသင်ကို ပညာပေး လွှဲဆော်ပွဲများ ကျယ်ကျယ်ပြန့်ပြန့် လုပ်သင့်ပါသည်။ သို့သော် ယခုအခါတွင် အသက် ၁၃ နှစ်နှင့် ၁၈ နှစ်ကြားရှိ ငယ်ရွယ်သူ မိန်းကလေးများ အများအပြား 'အပျိုစိုက်' ပေါကြသည့်ကိစ္စကို ပပျောက်သွားအောင် ဘယ်လိုလုပ်ရမည်ကိုကား ကျွန်မ မသိတော့ပါ။

ထို ၁၃ နှစ်အရွယ် မိန်းကလေးများအား ပဋိသန္ဓေတားဆေး ကြိုတင်ကျွေးထားရန်ဆိုသည့် ကိစ္စမှာလည်း ဖြစ်နိုင်သည့်ကိစ္စ မဟုတ်ပါ။ သူတို့ မိဘများအဖို့ ဖြစ်မှသာဖြစ်ရော ကြိုတင်တွက်ဆထားနိုင်ကြသည့်ကိစ္စမှ မဟုတ်ဘဲကိုး။ ထို့ကြောင့် ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ်နှင့် ကာမ ကျူးခဲ့ကြသည့် အပျိုဘော်ဝင်စ ထိုမိန်းကလေးများအဖို့ ဘာတွေ ဖြစ်လာကြသနည်း။ မူးယစ်ဆေးဝါး သုံးစွဲလာကြသည်။ အခြား ဆိုးဆိုးရွားရွား အဖြစ်မျိုးတွင် ပြုလုပ် လွန်ကျူးလာကြသည်။ ဒဿနိက ဆရာတစ်ယောက်က 'လူငယ် လူရွယ်များသည် ကြမ်းကြုတ်ခက်ထန်သော သန့်ရှင်းစင်ကြယ်မှုကို ဖြတ်သန်း ကျော်လွှားနိုင်ခဲ့ရမည်'ဟု ရေးဖူးသည်။ မိဘများသည် ဤသို့ ကျော်ဖြတ်နိုင်ရန် ကူညီစောင့်မနိုင်ကြဖို့ အရေးကြီးပေသည်။

သို့သော် ယနေ့ မျက်မှောက်ခေတ်ဝယ် မိသားစုဟု စုစုပေးပေး သိုက်သိုက် ဝန်းဝန်း ရှိရမည်ဆိုသော မိသားစုအဓိပ္ပာယ်သည် ယနေ့ ဆယ်ကျော်သက်များအဖို့ အဓိပ္ပာယ်မရှိ ဖြစ်နေလေပြီ။ ကျွန်မ ငယ်စဉ်က မိသားစုအတွင်း နေခဲ့သည်။ မိသားစုဟု ဆိုသည့်အတိုင်းပင် စုစုပေးပေးနှင့် ဥမကွဲ သိုက်မပျက် ရှိသည်။ လူကြီးသူမများနှင့် အမြဲထိတွေ့နေရသည်။ သူတို့၏ အယူအဆ၊ သူတို့၏ အဆုံးအမကို နေ့စဉ်ပင် ခံယူနေရသည်။ သူတို့ကလည်း ကျွန်မကို တုန်နေအောင် ချစ်ကြသည်။ ဂရုစိုက်ကြသည်။ ထို့ကြောင့်လည်း သူတို့အား အရှက်တကွဲ အကျိုးနည်းဖြစ်စေမည့်ကိစ္စ ဟူသမျှ ပြုလုပ်ဖို့ဝေးစွ၊ စဉ်းစားမှ စဉ်းစားရဲခဲ့ပါပေ။ မိသားစုအသိုင်းအဝန်းတွင် မနေရရှာသော ယနေ့ခေတ် ကလေးမကလေးများအား ကျွန်မ များစွာ သနားပီပါသည်။ သူတို့အတွက် တားဆေးသည်လည်းကောင်း၊ ပျက်ခြင်းသည်လည်းကောင်း ဘာမှ မကယ်နိုင်ပါ။ သူတို့ မိဘများကသာ ကယ်နိုင်ပါလိမ့်မည်။

မာရီယာ

မကြာသေးမီက တစ်ညတွင် ကျွန်မနှင့် ဆိုဖီယာသည် ရုပ်မြင်သံကြားကြည့်နေကြပါသည်။ ကိုကာကိုလာ ကြော်ငြာ အစီအစဉ်တစ်ခုတွင် ဆယ်ကျော်သက်အရွယ် ယောက်ျားကလေးနှင့် မိန်းကလေးတစ်စုသည် ဂျင်းဘောင်းဘီများ ဝတ်လျက် စက်ဘီးလက်ကိုင်မှ ခြင်းထဲတွင် ပျော်ပွဲစားထွက်ရန် စားစရာ သောက်စရာ အထုပ်အပိုးများဖြင့် တပျော်တပါး တပေးပေး တဟားဟားဖြင့် ပင်လယ်ကမ်းခြေသို့ သွားနေကြပုံကို ကြည့်ကြရပါသည်။

ဆိုဖီယာက ကျွန်မကို လှမ်းကြည့်လိုက်ပါသည်။ သူ့ကြည့်ရသည်မှာ ရုပ်မြင်သံကြားထဲက ကလေးများကိုကြည့်ပြီး ဝမ်းနည်းပမ်းနည်း ဖြစ်နေပုံရပါသည်။ သူက 'ငါ... ဒီလို မနေခဲ့ရဘူး' ဟု ပြောရာ ကျွန်မကလည်း 'ကျွန်မလည်း ဘယ်မှာ နေခဲ့ရလို့တုန်း' ဟု ဖြန်ပြောလိုက်ပါသည်။

ကိုကာကိုလာ ကြော်ငြာထဲက ကလေးများသည် အသက် ၁၄ နှစ်၊ ၁၅ နှစ်ခန့်သာ ရှိကြသေးရာ ထိုအသက်အရွယ်က ဆိုဖီယာမှ စားဝတ်နေရေးအတွက် ရုန်းကန်နေရခိုန့် ဖြစ်ပါသည်။ သူ့အလုပ်ရှာဖွေပြီး ကျွေးရသဖြင့် သူက ကျွန်မတို့၏ ကျွေးကျေးစူးရှင်ဖြစ်နေသော သူ့ပခုံးပေါ်ဝယ် ကြီးမားသော တာဝန်ကြီး ကျရောက်နေသည့်အချိန်ပင်။

တစ်ခါတစ်ရံ ကျွန်မသည် ဆိုဖီယာ၏ဘဝတွင် ပျော်ကွက်ကလေး တစ်ကွက် တလေမှ ရှိပါလေစဟု တွေးမိပါသည်။ ဤလောက၌ လူတို့တွင် ပျော်ရပါးရချေသည်။ ဆိုဖီယာတွင် အလုပ်လုပ်ရသည်ပင် ပျော်စရာဟု ဆိုသော်လည်း အလုပ်ပြီး အလုပ်၊ ပြီးတစ်ခါ အလုပ်၊ နောက်တစ်ဖန်အလုပ် စသဖြင့် အလုပ်ချည်း လုပ်နေရသည်။ သူ့တွင် အခြား ပျော်စရာ ပါးစရာဟူ၍ ဘာမှမရှိ။

ကျွန်မနှင့်ကား ကွာလှသည်။ ကျွန်မသည် ငယ်စဉ်ကပင် ပျော်စရာကိုသာ ရှာကြံနေခဲ့သည်။ ယခုလည်း သည်အတိုင်းပင်။ ကျွန်မသည် ဘဝကို မြဲကြည့်သည်။ ဖြစ်သမျှ အကောင်းချည်းဟု အောက်မေ့သည်။ ဘယ်တော့မှ ကိုယ်ကြိုက်သလိုဖြစ်ရန် အားမထုတ်။ ဆိုဖီယာနှင့် ကျွန်မသည် မွေးလာကြကတည်းက တဘာသာစီ ဖြစ်လာသည်။ သူက လူကြီးလေးလို ကြီးပြင်းလာခဲ့ရပြီး ကျွန်မကမူ ကလေးလိုသာ ကြီးပြင်းလာခဲ့ရသည်။ ထို့ကြောင့် သူ့တွင် ကလေးဘဝ ဟူ၍ မရှိ။ ကျွန်မမှာ ယခုလည်း ကလေးလို။ နောင်လည်း ကလေးလိုပင် နေဦးမည် ဖြစ်ပါသည်။

ဆိုဖီယာသည် လူကြီးကလေးလို ငယ်ရာမှ ကြီးပြင်းလာရသဖြင့် ယခုမှ ကလေးစိတ်ပေါက်ကာ အပြင်ထွက်ပြီး လျှောက်ဆော့နေ၍ မဖြစ်ပြီ။ သူ့တွင် ဘယ်သို့သွားလျှင် ဘယ်သူတွေနှင့် တွေ့မည်။ ဘယ်သူတွေကတော့ နောင်ယုက် ကြမည်။ ဘယ်သွားရလျှင်တော့ လူအုံခြင်းက လွတ်လိမ့်မည်။ (တကယ်တော့ ဘယ်မှသွား၍ မရပါ) စသဖြင့်သာ တွေးတော ပူပန်နေရပါသည်။

ဆိုဖီယာသည် လူများကိုလည်း မယုံမကြည် ဖြစ်လာတတ်ပါသည်။ အတယ် ကြောင့်ဆိုသော် သူတွေ့သည့်လူများက သူ့ကို တစ်နည်းမဟုတ် တစ်နည်း အလုံးချ၍ သွားတတ်ကြသောကြောင့် ဖြစ်ပါသည်။ ထို့ကြောင့် သူသည် တစ်ဦးတစ်ယောက်ကို တွေ့လျှင် မဝံ့မရဲ သင်္ကာမကင်း ဖြစ်နေတတ်သည်။ ထို့ကြောင့်လည်း လူအများနှင့် ဆက်ဆံရမည်ကို စိတ်ထဲတွင် မသိုးမသန် မကြည်မသာ ဖြစ်နေတတ်သည်။ ဤကဲ့သို့ မဝံ့မရဲနှင့် သင်္ကာမကင်း ရှိတတ်သည့်စိတ်သည် နေပဲလ်နယ်သား ဝိသသည့် ဗီစိတ် ဖြစ်သည်။ ဤစိတ်နှစ်ခုကြောင့် ပျော်ရွှင်ခြင်း မရကြ။ ထို့ကြောင့်ပင် နေပဲလ်နယ်သား တို့သည် သီချင်းအဆိုတော်များ ဖြစ်နေကြခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ သူတို့၏စိတ်ကို သူတို့ သီချင်းဖြင့် ရင်ဖွင့်မြှင့်တင်နေကြခြင်းသာ ဖြစ်ပါသည်။

ဟုတ်ပါသည်။ ကျွန်မအကြိုက်သည် ဆိုဖီယာ၏အကြိုက် ဖြစ်ချင်မှ ဖြစ်ပါ မည်။ ကျွန်မက ပျော်စရာဟု ထင်သည်ကို ဆိုဖီယာက ဤသို့ ထင်ချင်မှ ထင်ပါ လိမ့်မည်။ သူ ဘယ်လိုနေရထိုင်ရလျှင် ပျော်သည်ဟု ကျွန်မ သေသေချာချာ မသိနိုင်သော်လည်း သူသည် အီတလီပြည်တွင် နေရလျှင်မူ များစွာ စိတ်ချမ်းမြေ့ သည်ကိုမူ ကျွန်မ သိပါသည်။ အီတလီအပြင် ပဲရစ်တွင်လည်း သူ နေတတ် ထိုင်တတ်သည်ကို တွေ့ရပါသည်။

သူကား သပ်သပ်ရပ်ရပ် နေတတ်ပါသည်။ သူ့ပစ္စည်းပစ္စယများကို သူ့ကိုယ် တိုင် ဂရုစိုက်သိမ်းဆည်းပါသည်။ သူသည် စာဖတ်၍ နေတတ်သည်။ တယ်လီဗီးရှင်း ကြည့်သည်။ ကလေးများနှင့် ဆော့သည်။ ဇာတ်ကားသစ်များအကြောင်း သိရှိနေရန် ဟုဆိုကာ တစ်ခါတစ်ရံ ရုပ်ရှင်ထွက်၍ ကြည့်တတ်သည်။ အိမ်တွင်နေလျှင် ဆိုဖီယာအား သိုးမွေးထိုးနေသည်ကိုလည်းကောင်း၊ ပဟေဠိဖြေနေသည်ကို လည်း ကောင်း တစ်ခါမှ မတွေ့ဖူးပါ။ ရောမတွင် နေစဉ်ကမူ ညနေတိုင်း ပိုကာ ကစား လေ့ရှိပါသည်။ ဤပိုကာ ကစားခြင်းကို သူ အလွန်နှစ်သက်ပါသည်။ ပဲရစ်တွင်မူ တစ်ခါမျှ ဖဲရိုက်သည်ကို မတွေ့ရပါ။ ပဲရစ်ဖက်ရှင်ပြုပွဲအချို့ကိုမူ သူ့အတွက် ခေတ်စီ နေရန် လိုအပ်သည်ဟုဆိုကာ တက်ရောက်ကြည့်ရှုလေ့ ရှိပါသည်။

ဆိုဖီယာသည် သူ့အခြေအနေနှင့် ယခုထက်ပို၍ ဘဝအရသာကို ခံစားသင့်သည်ဟု ကျွန်မထင်ပါသည်။ သူ့ဘဝကား ကျွန်မပြောခဲ့သည့်အတိုင်း အိမ်တွင်းအောင်း သံသရာလည်၍သာ နေပါသည်။ သို့သော် ဆိုဖီယာကား အသိဉာဏ်ကွယ်သူ ဖြစ်ရကား တစ်နေ့နေ့တွင် သူ့ကိုယ်သူ အသုံးမချရသေးသည့်အရာများကို သူ့အလိုအလျှောက် တွေ့ရှိဖော်ထုတ် အသုံးချလိမ့်မည်ဟု ကျွန်မ ယုံကြည်ပါသည်။ ဆိုဖီယာ၏ခန္ဓာကိုယ်ကို မြေဆီလွှာအဖြစ် တင်စားပြောရမည် ဆိုပါက သူ့ခန္ဓာကိုယ်အတွင်း ဝယ် မြေဩဇာကောင်းများ အလွှာလိုက် အလွှာလိုက် ရှိနေသေးသည်။ နက်နက်တူးလေ တွေ့လေပင် ဖြစ်ပါမည်။ ဤမြေလွှာများကို ဆိုဖီယာကိုယ်တိုင်ပင် မတွေ့သေးသဖြင့် အသုံးမချသေးဘဲ ရှိနေသည်ဟုသာ ကျွန်မ ယုံကြည်နေပါသည်။

ဘာစီလီယိုပရန်ချ်နား

ဆိုဖီယာသည် ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ်နှင့် ရုပ်ရှင်လောကတွင် အောင်မြင်လာသည့် တစ်ပြိုင်နက် သူ့အနီးပတ်ဝန်းကျင်ရှိ လူအများကို သင်္ကာမကင်းဖြစ်လာတတ်သည်။ တစ်နည်းအားဖြင့် ကြောက်လာသည်ဟု ဆိုရမည်။ ဘယ်သူ ဘာလုပ်လုပ် သံသယမျက်စိဖြင့် ကြည့်တော့သည်။ 'သူက ဒါကို ဘာပြုလို့ ကျွန်မကို ပေးရတာလဲ' 'ဒါက ဘာလုပ်တာလဲ' စသဖြင့် မေးတတ်လာသည်။ သူ့အသက် ၁၈ နှစ်ပြည့်သော် အချိုးအဆစ်ကျနုပြီး ကြော့ကြော့မော့မော့နှင့် တပ်မက်ဖွယ် ချောမောလှပလာသည်။ သူ့တွင် ဖြစ်သမျှ အကောင်းရော အဆိုးပါ ဘာပြုလို့ ဖြစ်ရတာလဲဟု မေးလာသည်။ ဘာပြုလို့ လူတွေက ကျွန်မကို ငေးဝိုက်ကြည့်ရတာလဲ၊ ကျွန်မအဖူးမှာ ဘာပြုလို့ ဒါလောက် ကာလပျက်မတတ် ဝိုင်းအုံနေကြတာလဲ၊ ဘာပြုလို့ သည်သတင်းထောက်တွေ ဓာတ်ပုံသမားတွေက ကျွန်မအဖူး ဝိုင်းနေကြတာလဲ စသဖြင့် မေးတတ်သည်။

သူကြီးပြင်းလာသော် ဆိုဖီယာသည် သူ့ကြောက်စိတ်ကို စိတ်ဖြာသုံးသပ်လာတတ်သည်။ သူသည် သည်တော့မှ အမြင်မှန် ရလာသည်။ ရုပ်ရှင်လောကထဲဝယ် သူ့ဘယ်သူလဲ၊ သူ ဘယ်နေရာရောက်နေသလဲ ဆိုသည်ကို သိလာတော့သည်။ ဆိုဖီယာ သားသမီးရလာတော့ လူတွေနှင့် လောကကြီးအပေါ် သူ အမြင်ကျယ်လာသည်။ သည်းခံတတ်လာသည်။ နားလည်လာလေသည်။

ကျွန်မသည် ကျွန်မ၏ ၉ နှစ်အရွယ် သားငယ်အား မကြာမီက ကျွန်မ ရိုက်ခဲ့သည့် ဇာတ်ကားမှ စတင်လုပ်များကို ပြပါသည်။ သားက ကြည့်ပြီး 'မာမာရဲ့ ပုံတွေက စိတ်ညစ်နေတဲ့ပုံတွေပဲ' ဟု ပြောကာ ကျွန်မ၏ မျက်နှာကို မော့ကြည့် လိုက်ပြီး 'မာမာ ပျော်ရဲ့လားဟင်' ဟု မေးပါသည်။

'ဒီကားထဲက မာမာလား'

'မဟုတ်ဘူး မာမာ၊ ခု... ပျော်ရဲ့လားလို့ မေးတော့'

သားက ခုကတည်းကစပြီး ပူတတ်နေပေပြီ။ သူ့ကား ထိခိုက်လွယ်သော စိတ်နုသည့်ကလေးပင်။ ဤသို့သာ ကြီးပြင်းသွားပါက သူ့တွင် များစွာ ခံစား ရရှာလိမ့်မည်။ သူ့ကို ဤသို့ မဖြစ်စေချင်ပါ။ သို့သော် ခံစားတတ်ခြင်းသည် ကလေးဘဝတွင် အရေးကြီးသော စိတ်ဆက်တစ်ခု ဖြစ်သည်ဟု ဆိုကြပါသည်။ ငယ်စဉ်က ပျော်ရွှင်ခြင်းကင်းမဲ့သောဘဝသည် ဘဝတစ်လျှောက်တွင် သိမ်းဆည်း ယူဆောင်သွားရမည့် ဘဏ္ဍာတစ်ခုပင် ဖြစ်သည်ဟု ဆိုပါသည်။ ငယ်စဉ်က ပြည့်ပြည့် စုံစုံဘဝဖြင့် ကြီးပြင်းလာသူများကား ဤအချက်ကို အမှတ်ထားကြမည် မဟုတ်ပါ။

ကျွန်မ၏ ကံဆိုးမိုးမှောင်ကလေးဘဝသည် ကြီးပြင်းလာသော် အကျိုးထူး တစ်ရပ် ဖြစ်နေပါသည်။ ဒုက္ခအမျိုးမျိုး၊ ပြဿနာအမျိုးမျိုးကို ကျွန်မသည် မတုန် မလှုပ် ရင်ဆိုင်ပုံသည်။ တုန်လှုပ်ချောက်ချားမှု မရှိ၊ ကြံကြံခံနိုင်သည်။ ကလေး ဘဝကပင် ဒုက္ခမျိုးစုံ တွေ့ကြုံခံစားခဲ့ရသော ကျွန်မအဖို့ ဘဝနာနေပြီ၊ ထုသား ပေသား ကျနေပြီဟုဆိုရမည် ဖြစ်ပါသည်။

ထို့ပြင်လည်း ငယ်စဉ်အချိန်က ဆင်းရဲ ကြပ်တည်းခဲ့ရသည့် ဘဝဒဏ်ချက် သည် ကျွန်မကဲ့သို့သော သရုပ်ဆောင် အလုပ်လုပ်ရသူ အနုပညာရှင်များအဖို့ အသုံးကျလာသည်ကို တွေ့ရပါသည်။ ဤကိစ္စနှင့် ပတ်သက်ပြီး ကျွန်မ၏ မှတ်စု စာအုပ်ထဲတွင် ဤသို့ ကျွန်မရေးသားပါသည်။

'ဝမ်းနည်းပူဆွေးသည့် စိတ်ဓာတ်ကလေး ပျိုးတတ်ခြင်းသည် အနုပညာရှင် တိုင်း၏ ဒုလ္လဘတရားတစ်ခုပင် ဖြစ်သည်'

သားငယ် အက်ဒိုရာဒိုကား လက်တွေ့သမားပင်၊ ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင် နေတတ် သည်။ သားကြီး ကာလို့ကျွန်မယာကမူ ဤသို့မဟုတ် အံ့ပန်း ဖြစ်သည်။ သူ့အဖေနှင့် တူလှ၏။ ပဲရစ်မြို့တွင် ကျွန်မတို့အခန်း၏ အောက်ထပ်ခန်းများကို မီးလောင်သဖြင့် တိုက်ခေါင်မိုးပေါ်သို့ ကျွန်မတို့ သားအမိ ထွက်ပြေးရစဉ်က ဖြစ်ပါသည်။ ထိုခေါင်မိုး ပေါ်တွင် မီးသတ်သမား ကယ်ဆယ်သူများ လာသည်အထိ ချမ်းချမ်းစီးစီးနှင့်

ဆိုဖီယာရဲ့ ဆိုဖီယာ

နာရီတော်တော်များများ နေခဲ့ရပါသည်။ ကျွန်မတို့ ကိုယ့်အခန်းထဲ ကိုယ်ပြန်ရောက်ကြသော် အရက်တက်နေပါပြီ။ အောက်ထပ်တွင် မီးများ ငြိမ်းပြီဖြစ်သော်လည်း မီးခိုးလုံးများကမူ ကျွန်မတို့အခန်းထဲတွင် တငွေငွေ ရှိနေပါသေးသည်။ ကျွန်မက ကလေးများကို ပြန်အိပ်ကြရန် သူတို့အခန်းထဲသို့သွား၍ သိပ်သော် ကာလိုဂျူနီယာက ဧည့်ခန်းသို့ သွားရောက်ပြီး စန္ဒရားတီးပါရစဉ်းဟု ခွင့်တောင်းသည်။ သူသည် မည်သူကမျှ မတိုက်တွန်းပါဘဲ စန္ဒရားသင်လိုသည်ဆိုသဖြင့် သူ့ကို အသင်ခိုင်းထားပါသည်။ သူသည် ထိုမနက်က မီးခိုးတွေကြားမှာပင် စန္ဒရားခုံတွင်ထိုင်ကာ သူကြိုက်သော ဘက်စ်ဆိုရာတာ စန္ဒရားတီးလုံးကလေးကို အေးဆေးတည်ငြိမ်စွာ နှင့် တီးနေပါသည်။ နောက်မှ စန္ဒရားကိုပိတ်ကာ အိပ်ခန်းအတွင်း ဝင်ရောက် အိပ်ပါသည်။

အခန်း (၂၃)

ကာလိပ္ပန်တီ

ကျွန်တော်သည် ရှေ့ရေးအတွက် အလွန်စဉ်းစားသူ ဖြစ်ပါသည်။ ကျွန်တော်၏ သားကလေးများကို တရားမျှတ၍ လွတ်လပ်သောနေရာတွင် ကြီးပြင်းလာစေချင်ပါသည်။ သူတို့ပြုသောနာမာ ကျွန်တော်အတွက် အကြီးမားဆုံး ဖြစ်နေပါသည်။ တစ်နေ့တွင် 'ဥရောပပြည်ထောင်စု' ဖြစ်လာလိမ့်မည်ဟု ကျွန်တော် မျှော်မှန်းခဲ့မိပါသည်။ သို့သော် မျက်မှောက်အခြေအနေများအရမူ ဖြစ်နိုင်စရာ မရှိ၍ ကျွန်တော်သည် ကျွန်တော်တို့ မိသားစု ဥရောပနှင့် အမေရိကန်ပြည်တွင် တစ်လှည့်စီနေရန် စိတ်ကူးရပါတော့သည်။ ယခုအချိန်တွင် အီတလီယံ လူမျိုးများ၏ နာမည်များသည် အမေရိကန် ရုပ်ရှင်လောကတွင် ရေပန်းစားနေပါသည်။ စကော်စီစီ၊ ကော်ပိုလာ၊ ဒီနိုရို၊ ပါစီနို၊ ဝူဇို၊ ထရာဗိုလ်တာ၊ မိနယ်လီ စသူတို့ ဖြစ်ကြပါသည်။ ကျွန်တော်တို့လည်း အမေရိကန်တွင် သွားရောက် နေထိုင်ပါက ကိုယ့်အိမ်ကိုယ့်ရာကဲ့သို့ နေနိုင်ကြပေမည်။

ယခုချိန်အထိ ကျွန်တော်၏ဘဝသည် မျက်လှည့်ပြသလို ဖြစ်နေပါသည်။ ကျွန်တော်နှင့် သက်တူရွယ်တူများသည် ဘဝမှ အငြိမ်းစားယူကာ သေမည့်အချိန်ကို စောင့်နေကြပြီ ဖြစ်သော်လည်း ကျွန်တော်ကား ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် အခုမှ ဘဝစအစ ရှိသေးသည်ဟု ထင်နေပါသည်။ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် လူငယ်ကလေးဟု ထင်နေပါသည်။

ကျွန်တော့်တွင် ငယ်ရွယ်၍ လှပချောမောသော ဇနီးနှင့် သားငယ်ကလေး နှစ်ယောက်ရှိရာ ကျွန်တော်၏စိတ်ဓာတ်မှာလည်း ရှေ့သို့သာ တွန်းထိုးတက်နေပါသည်။

ဤသည်မှာ ကျွန်တော်၏ ဗီစိတ်ဓာတ်ပင် ဖြစ်ပါ၏။ ကျွန်တော်သည် ဘယ်တော့
အတိတ်ကို မတွေး၊ အတိတ်ဖြစ်ရပ်များသည် ကျွန်တော်နှင့် မဆိုင်ဟု တွက်သညာ
တစ်ချိန်က ကျွန်တော် ထုတ်လုပ်ခဲ့သည့်ဓာတ်ကားများ၊ ကျွန်တော်နေခဲ့သည့်
အိမ်များ၊ ကျွန်တော် ကျင်လည်ခဲ့သည့်ဘဝများကို ကျွန်တော်မေ့ပြီး အိမ်သစ်
ဓာတ်ကားသစ်၊ နေသစ်၊ မနက်ဖြန်၏ ဘဝကိုသာ ကျွန်တော် စိတ်ဝင်စားသည်။
ကျွန်တော်၏အတွင်းမှာ အလွန်ငယ်ရွယ်သူကလေးတစ်ဦး ရှိနေသည်။

ဘဝတွင် အားလုံးသော ရည်မှန်းချက်များဖြင့် ပြီးပြည့်စုံပြီဟု ထင်တတ်ကြ
သည့်အချိန်သည် ရှိပေသည်။ ကျွန်မအဖို့ ကမ္ဘာအနှံ့ နာမည်ကျော်ခဲ့ပြီ၊ အဖိုးတန်
သော ဆုလာဘ်များလည်း စုမိဆောင်းမိပြီ၊ ချစ်စရာ ကလေးနှစ်ယောက်လည်း
ရပြီ။ ဘာလိုသေးသနည်း။ မင်းသမီး ဆက်လုပ်ရန် စိတ်ပါစရာရှိသေး၏လော၊
သရုပ်ဆောင်ခြင်းအတတ်၏ ဆွတ်ပျံသာမောမူသည် ပျက်ပြယ်ပြီ မဟုတ်ပါလော
စသဖြင့် မေးဖွယ်ရှိပါသည်။ ကျွန်မ ဖြေရလျှင်မူ လိုပါသေးသည်၊ ရှိပါသေးသည်၊
မပျက်ပြယ်သေးပါဟု ဖြေရမည်သာ ဖြစ်ပါသည်။

ကျွန်မတွင် ယခုချိန်အထိ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် အားရကျေနပ်ဖွယ် ကောင်း
လောက်အောင် သရုပ်ဆောင်ရသေးဟုပင် ထင်မိပါသည်။ မင်းသမီးတစ်လက်
အနေဖြင့် စွမ်းဆောင်စရာရှိသမျှအားလုံး စွမ်းဆောင်ပြီးပြီဟု ကျွန်မ မထင်။
များစွာသော စွမ်းဆောင်စရာများ ကျန်နေသေးသည်ကို ကျွန်မသည် ဖွေရှာနေဆဲပင်
ရှိပါသေးသည်။ ကျွန်မ မသိသေးသော ကျွန်မ၏အတွင်းမှ အင်အားများကို ဖော်
ထုတ်ရန် ကြိုးပမ်းနေဆဲသာ ရှိပါသေးသည်။ ဖျော်မှန်းချက်၏နောက်ဝယ် ဖျော်မှန်း
ချက်များ တစ်ပုံတစ်ပင်ကြီး ရှိနေပါလိမ့်ဦးမည်။

ဤသို့ ကျွန်မဆိုလိုက်ခြင်းဖြင့် ကျွန်မတွင် အလုပ်လုပ်ရန် ဆန္ဒလျော့ပါး
မသွားသေးဟု မထင်မှတ်စေလိုပါ။ လျော့ပါး၍တော့ သွားပါပြီ။ ကလေးနှစ်ယောက်
မွေးဖွားရန်အတွက် နှစ်နှစ်ခန့် ကျွန်မ အနားယူနေစဉ် ကျွန်မသည် အလုပ်မလုပ်ဘဲ
နေနိုင်ပြီဟူသောအတွေး ပထမဆုံး အကြိမ်အဖြစ် ပေါ်ခဲ့ဖူးပါသည်။ အလုပ်ကို
ကျွန်မ များစွာ တန်ဖိုးထားပါသည်။ အလုပ်သည် ဘဝဟုပင် ခံယူခဲ့ပါ၏။ ယခုထည်း
ကျွန်မ၏ အသက်မွေးဝမ်းကျောင်းမှုပညာကို ကျွန်မမြတ်နိုးဆဲ၊ သရုပ်ဆောင်ရည်ကို
ချစ်ဆဲပင် ဖြစ်သော်လည်း အလုပ်လုပ်သည့်အနေဖြင့်တော့ ကျွန်မသည် တာချီစိတ်

တောသည် မဟုတ်ပါပေ။ ဇာတ်လမ်းတစ်ခုခုကို ကျွန်မအလွန်သဘောကျမှသာ ဘေးရိုက်လိုပါတော့သည်။

သို့သော်လည်း ကျွန်မ ရိုက်လိုသည့်ဇာတ်ကား ရှိသည်ဖြစ်စေ၊ မရှိသည် ဖြစ်စေ၊ ကျွန်မသည် ရုပ်ရှင်လောကမှ အနားယူပြီဟုကား ကြေညာမည် မဟုတ်ပါ။ ဤသို့ ကြေညာ၍လည်း ရသည်ဟု ကျွန်မ မထင်ပါ။ မင်းသား မင်းသမီး တစ်လက် သည် ကြေညာမောင်းခတ်ပြီး ထိုင်အား၍ရသည်လော။ သူ့အဖို့ တစ်ချီတစ်မောင်း ထိပ်တကာ ထိပ်ဆုံးအထိ ရောက်ဦးမည် မရောက်မည်ကို သူသိနိုင်သလော။ ဖရန်စိန်ကြာသည် ဘယ်နှစ်ကြိမ်ဟုပင် မရေမတွက်နိုင်တော့ မကြာခဏပင် သူသည် ရုပ်ရှင်လောကမှာ အနားယူပြီဟု ကြေညာခဲ့ဖူးသည်။ သို့ ကြေညာပြီးလျှင်လည်း ပမ်းစပရင်တွင် တစ်နှစ်ခန့် သွားရောက်အပျင်းထုတ်နေကာ တစ်ဖန် ရုပ်ရှင်ပိုထဲလာ ပြန်သော်ကား ပြန်ရိုက်ပြန်သည်။ အကယ်၍ ရုပ်ရှင်အနုပညာသည်တစ်ဦးသည် ဤလုပ်ငန်းတွင် စိတ်ကုန်ပြီဟုဆိုပါက ရုပ်လိုက်ရုံပင် ရှိသည်။ ဘာမှ ကြေညာစရာ မလိုပါပေ။ ကျွန်မသာ ကားမရိုက်တော့ဟုဆိုလျှင် ဤအတိုင်းပင်လုပ်မည်။ ဤကိစ္စနှင့်ပတ်သက်၍ ရှေးဟောင်း ရုပ်ရှင်မင်းသမီးကြီးဂါဘို ပြောကြားသည့် စကားတစ်ခုကို စာစောင်တစ်ခုတွင် ဖတ်ဖူးသည်။ ဂါဘိုက သူသည် အရွယ်ရှိစဉ်က ရုပ်ရှင်မင်းသမီးအဖြစ်မှ အနားယူလိုက်မိသည်ကို ယခုမှ နောင်တကြီးစွာ ရနေမိ ကြောင်းဖြင့် ပြောခဲ့ပါသည်။ ဝမ်းနည်းဖွယ်ကောင်းလေစွ၊ ယခုမှ နောင်တရ၍လည်း မည်သို့မျှ ပြုပြင်၍ မရနိုင်တော့ပြီ။

ကျွန်မတွင်လည်း နောင်တရမှုကလေးများ ရှိခဲ့ပါသည်။ ရုပ်ရှင်ဇာတ်ကား နှစ်ကားနှင့် ပတ်သက်၍ ကျွန်မ ယခုထက်ထိ တတမ်းတတ ဖြစ်နေရပါသေးသည်။ ထိုဇာတ်ကားနှစ်ကားမှာ Who's Afraid Of Virginia Wolf ဇာတ်ကားနှင့် Anna Karenina ဇာတ်ကား ဖြစ်ပါသည်။ ဤဇာတ်ကားနှစ်ကားလုံးကို ကျွန်မ ရိုက်ချင်ပါသည်။ အလွန်ကို ရိုက်ချင်လှပါသည်။ သို့သော် မရိုက်ခဲ့ရပါ။

Virginia Wolf ကို ပြဇာတ်အနေဖြင့် ကြည့်ခဲ့ရပါသည်။ မင်းသမီးမှာ ဂျာမန်မင်းသမီး ဖြစ်ပါသည်။ ထိုမင်းသမီး၏ ကပြချက်နှင့် သူ့အခန်းများမှာ ကောင်းလွန်းရကား ပြဇာတ်ဖောက်ဆုံး ပြည်ဖိုးကားမချမီပင် ကျွန်မသည် ထိုဇာတ် လမ်းကို ရုပ်ရှင်ရိုက်ရန်အတွက် ဝယ်ပေးရန် ကာလိုအား အတင်းပူဆာမိပါသည်။ သို့သော် ဇာတ်လမ်းကို ရုပ်ရှင်သို့ ရောင်းလိုက်ပြီးကြောင်း သိရပါသည်။ ရုပ်ရှင်တွင် အယ်လီဇဘက်တေလာ ပါဝင်သရုပ်ဆောင်ထားရာ အလွန်ကောင်းလှပါသည်။

ဆိုဖီယာရဲ့ ဆိုဖီယာ

သို့သော် ကျွန်မအဖို့ ကျွန်မ မရိုက်လိုက်ရသဖြင့် ယခုထိ တစ်စုံစီမှ ဆွေးနေရသေ့ ဖြစ်ပါသည်။

Anna Karening ကားမှာ မင်းသမီးကြီး ဂရိတာဂါဘိုနှင့် ရိုက်ထည် သည် ရှေးကားတစ်ခုပင် ဖြစ်ပါသည်။ အင်နာနေရာတွင် ကျွန်မ လုပ်ချင်၍ ထိုကား ကို ပြန်ရိုက်လိုပါသည်။ ကာလိုအား ပြောကြည့်ရာ ကာလိုက ယခုကာလတွင် ဤသို့သော အလွမ်းဇာတ်ကားမျိုး ရိုက်၍ရတော့မည်မဟုတ်ကြောင်း ခမ်းနား ကြီးကျယ်လွန်း၍ ငွေကုန်ကြေးကျလည်း များသည်ဖြစ်ကြောင်း ပြောဆိုပြီး ရိုက် မပေးဘဲ နေသဖြင့် ကျွန်မလည်း ဝမ်းနည်းပမ်းနည်းနှင့် အောင့်နေလိုက်ရပါသည်။

သို့သော် ကျွန်မတို့တွင် အခြားဇာတ်ကားများရိုက်ရန် အစီအစဉ် ရှိနေပါသည်။ ယခုအတိုင်းသာ နေသွားရမည်ဆိုပါက ကျွန်မသည် အသက် ရှစ်ဆယ် ရှိသည့်အထိ ကင်မရာရှေ့တွင်ပင် ရှိနေဦးမည် ဖြစ်ပါသည်။ ကျွန်မသည် Lady L ဇာတ်ကား တွင် တုန်တုန်ယင်ယင် စူးစူးရှရှ မျက်လုံးနှင့် ခပ်မြူးမြူး အသက်ရှစ်ဆယ်အရွယ် အတွေးအခန်းမှ သရုပ်ဆောင်ခဲ့ရပါသည်။ ထိုအတွေးအခန်း၏ အနီးတွင် တူတွေ သားတွေ ဝိုင်းဝိုင်းလည်နေကာ ရှေးဖြစ်ဟောင်းများ ပြောဆိုကြနှင့်...။

ကျွန်မအသက် ရှစ်ဆယ်အရွယ်ရောက်လျှင်လည်း သည်အတိုင်းပင် နေပါ လိမ့်မည်။ ထိုအခါတွင် ရုပ်ရှင်ရိုက်ရန်အတွက် မိတ်ကပ်လိမ်းချိန် များများကုန်တော့ မည် မဟုတ်ပါ။ (အဆိုပါ Lady L ဇာတ်ကား ရိုက်စဉ်ကမူ အတွေးအခန်းရုပ်ပေါက် ရန် လေးနာရီကြာ မိတ်ကပ်လိမ်းယူခဲ့ရပါသည်) ကျွန်မကိုယ်ကိုကျွန်မ စိတ်ကူး ဖြင့် မှန်းကြည့်မိသည်။ အတွေးအခန်း ကျွန်မ၏ဘေးတွင် ကျွန်မ၏သားကြီးနှစ်ယောက် ချွေးမတွေ မြေးတွေ၊ နောက် ကျွန်မ၏ ညီမ သူခင်ပွန်းနှင့် သူသားသမီး၊ ကျွန်မ ၏ တူတွေ တူမကလေးတွေ ဝိုင်းဝိုင်းလည်၍နေကြပေလိမ့်မည်။ ဟာသအကျဆုံး ဖြစ်မည်ကတော့ ကျွန်မ၏ခင်ပွန်း ကာလိုပင် ဖြစ်မည်။ သူသည် ထိုအချိန်၌ အသက်ရာကျော်နေကာ ကျွန်မ၏ကားထဲတွင် သူပါဝင်ပြီး ကျွန်မ၏ ဇာတ်ကွက် များကို သူချည်းခိုးမည် ဖြစ်သောကြောင့်တည်း။

အခန်း (၂၄)

မာရိယာ

အဖေသည် အိပ်ရာထက်တွင် ပက်လက်ဖြစ်နေရာက ကျွန်မ၏ လက်ကို ယူလိုက်ကာ သူ့နှုတ်ခမ်းနှင့် တွေ့နမ်းလိုက်ပါသည်။ ပြီး... သူ့ပါးစပ်မှလည်း 'သမီးကိုချစ်တယ်' ဟု တိုးတိုးကလေး ပြောလိုက်ပါသည်။ အဖေသည် ကျွန်မကို ဤတစ်ခါသာ ကြင်ကြင်နာနာ ပြောဖူးပါသည်။ 'အာမော်ရီ' ချစ်တယ်တဲ့။

ဆိုပီယာ၏မိခင်

ကျွန်မသည် သူတော်ကောင်းဟန်ဆောင်တတ်သူ မဟုတ်ပါ။ ကျွန်မ ယောက်ျားအား မုန်းသည်ကို မုန်းသည်ဟုပင် ပြောပါမည်။ သူက မိမိစစ် ဖမစစ်သာ ဖြစ်ပါသည်။ အခု သူ သေအံ့ဆဲဆဲ အိပ်ရာပေါ် ပက်လက်ဖြစ်နေရာ သူ့ကို ကျွန်မက သနားရမှာတဲ့လား။ သည်လိုနဲ့ သူ့အပြစ်တွေက ပြေပျောက်သွားမှာတဲ့လား၊ ပြေပျောက်မသွားပါ။ သူ့ကို ကျွန်မ အလွန်ပင် မုန်းပါသည်။ သူ့ကို အသက်ရှင် နေတုန်းကလည်း မုန်းပါသည်။ သူ့အကြောင်းကို စဉ်းစားမိတိုင်း ရွံမိပါသည်။ သို့သော် ကျွန်မက ရိုးသားသူတစ်ဦး ဖြစ်ရကား၊ သူ ယခု သေတော့မည်ဆိုတော့ ကျွန်မ၏ရင်တွင်း၌ သူနှင့် ပတ်သက်၍ ပဋိပက္ခဖြစ်နေမိခြင်းကိုတော့ ဝန်ခံလိုပါသည်။ ဒါကိုလည်း ကျွန်မကိုယ်ကျွန်မ ဒေါသထွက်နေမိပါသည်။ သူ ကျွန်မအပေါ် ဆိုးခဲ့သမျှ မုန်းမိသည်။ သို့သော် သူ့သေမည်ဟု သိရသောအခါတွင်မူ သနားမိပါသည်။

သူနှင့် တရားမဝင် အဆိုအပြောခံပြီး လင်ရယ် မယားရယ် အတူနေခဲ့ကြရသလို
အချိန်ကလေးများကိုလည်း ပြေး၍ သတိရနေမိပါသည်။

၂၀၀
၂၅
၃

ကျွန်မ A Special Day ဇာတ်ကားအတွက် အသံသွင်းနေရန် ဖြစ်ပါသည်။
ညီမလေး ကျွန်မဆီလိုက်လာပြီး အဖေ ဆေးရုံပေါ်ရောက်နေပြီ ရတော့မည်မထင်ပဲ
ပြောသဖြင့် ကျွန်မလည်း ချက်ချင်း ထလိုက်လာခဲ့သည်။

အဖေအား ဆေးရုံပေါ်မှ အခန်းတစ်ခုအတွင်း အခြားလူနာသုံးဦးနှင့်အတူ
တွေ့ရပါသည်။ ရုပ်များ ကျနေပြီး ပိန်လိုပျော့တော့နေသည်။ မလွှပ်မယှက် ဖြစ်နေ
သဖြင့် ကျွန်မမှာ အသက်မမိလိုက်ပြီဟုပင် ထင်လိုက်မိပါသည်။

“ကျွန်မတို့ ရောက်လာပြီ ပါပါ။ ကျွန်မနဲ့ ဆိုဖီယာလေ”

ဟု ညီမလေးက သူ့အနီးကပ်၍ တိုးတိုးကလေး ပြောလိုက်ရာ သူက
မျက်လုံးများကို အားယူ ဖွင့်ကြည့်လိုက်ပြီး ယဲ့ယဲ့ကလေး ပြုံးပြလိုက်ပါသည်။

“ဆိုနို-ဖီလီချေ”

အိတ်လီစကား ဖြစ်ပါသည်။ အဓိပ္ပာယ်က သူ ဝမ်းသာသည်-တဲ့။ ဒါပဲပြော
ပြီး သူ့မျက်စိ ပြန်ပိတ်သွားပါသည်။ သူ့အား ခံစားမနေရအောင် အိပ်ဆေးများ
ထိုးပေးထားသည်ဟု သိရပါသည်။ ကျွန်မ ဓဏမျှနေပြီး ပြန်လာခဲ့ပါသည်။

ကျွန်မ ကြာကြာနေချင်ပါသည်။ သို့သော် အခန်းထဲတွင် အခြားလူနာများ
ကလည်း ရှိနေရာ သူတို့ဆီလာကြသော ဧည့်သည်များက ကျွန်မအား မှတ်မိကြကာ
ကြည့်ကြ၊ ရွဲကြနှင့် ကျွန်မ မနေတတ်တော့ပါ။ ထို့ကြောင့် ကျွန်မ ပြန်ပြေးလာခဲ့
ရခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

ကျွန်မသည် သာမန်လူများကဲ့သို့ ကိုယ့်ဖခင် မမာသည်ကို လာမေးသလို
မေးချင်ပါသည်။ လူမမာလာမေးရာတွင် ရုပ်ရှင်မင်းသမီးအဖြစ် ဧည့်သည်တွေ့ရော
ဆရာမတွေ့ရော ဆရာဝန်ကလေးတွေပါ လာရောက် ဝိုင်းအုံကြည့်ခြင်း မခံလိုပါ။

ကျွန်မ ဆေးရုံပေါ်တွင် အဖေ၏မိန်းမ ဂျာမန်မနှင့် စကားပြောခဲ့ရပါ
သည်။ သူ့အမည်မှာ ကာရိုလ်ဟုဖြစ်ပြီး သဘောကောင်းပုံ ရပါသည်။ သူသည်
ကျွန်မတို့လာစဉ် ထောင့်တစ်ထောင့်တွင် အသာကလေး ကုပ်ထိုင်နေပါသည်။
သူ့မှာ အဖေအတွက် များစွာ ပူပန်သောကရောက်နေပုံရပါသည်။ အဖေ့ကို အလွန်

ခင်လေးစားသူဖြစ်ပြီး သူ့ဘဝတွင် အဖေကိုသာလျှင် အားကိုးအားထား ပြုထား ပါသည်။

ထိုညက အဖေထံတွင်သာ စိတ်ရောက်နေပါသည်။ အဖေကား ထူးထူး ခြားခြားပင် ကျွန်မဘဝတွင် အရေးပါ အရာရောက်သော ပုဂ္ဂိုလ်ဖြစ်ပါသည်။ ကျွန်မ ဘဝတစ်လျှောက် ဖအေစားရှာခဲ့သည်။ ကာလို့ကို အဖေအဖြစ် ဆည်းကပ်ခဲ့သည်။ ဒီဆီးဂါး ကျွန်မ၏အဖေဒါရိုက်တာ။ ကျွန်မသည် အဖိုးတန်ဆုလာဘ် လက်ဆောင် ပစ္စည်းများစွာ ရခဲ့ပါ၏။ သို့သော် ကျွန်မငယ်စဉ်က အဖေပေးသည့် ကျွန်မနာမည် ထိုးထားသော ကားပြာကလေးလောက် ဘယ်ဟာမှ မမက်မောမိ၊ ဤကားပြာကလေး ကိုတော့ ဘယ်တော့မှ မမေ့နိုင်ပါ။

ညီမလေးသည် ကျွန်မထက် စိတ်သဘောကူးညှိပြီး။ ခွင့်လွှတ်တတ်သူဖြစ်ရာ အဖေအား မကြာခဏ သွားရောက်တွေ့သူ ဖြစ်ပါသည်။ သူက ပြော၍သာ အဖေ မမာနေကြောင်း၊ အဖေသည် သူ နေကောင်းစဉ်က ကျွန်မပါသော ဇာတ်ကားပြုလျှင် ရုပ်ရှင်ရုံသို့ သွားရောက်ပြီး နာရီပေါင်းများစွာ မထာဘဲ ထိုင်ကြည့်နေတတ်ကြောင်း ဖြင့် ညီမကလေးကပြော၍ ကျွန်မသိရခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

ဤကဲ့သို့ အဖေက ကျွန်မ၏ဇာတ်ကားများကို ကြည့်ရင်း သူ့စိတ်ထဲ ဘယ်လို ဖြစ်နေမလဲ ဆိုသည်ကို ကျွန်မ သိချင်စမ်းပါတိတော့သည်။ သူပစ်ထားခဲ့၍ ကျွန်မတို့သားအမိ အဘယ့်မျှ ဒုက္ခရောက်ခဲ့သည်ကို သူသတိရပါ၏လော။ တကယ် တော့ ထိုစဉ်က သူသည် ကျွန်မတို့အား ပစ်ရုံပစ်ထားသည် မဟုတ်၊ နှိပ်စက်ညှဉ်းပန်း ထားခြင်းသာ ဖြစ်ပါ၏။ ပေါ်ဗိုလီတရားရုံးတွင် မာရီယာအား သူ့သမီးမဟုတ်ဟု ငြင်းပုံ၊ ညီမလေးအတွက် သူ့နာမည်ကို ကျွန်မအား ငွေတစ်သန်းဖြင့် ရောင်းပုံ၊ နောက်တစ်ဖန် ငွေထပ်ညှစ်ရန် ရုံးတက်ပြီး ထိုနာမည် ပြန်ယူရန် ကြိုးစားပုံတို့ကို ရော အဖေသည် မှတ်မိပါလေစ။

အဖေသည် ကလေးစရိတ်အဖြစ် ကျွန်မအား ပေးရသော တစ်လလျှင် ၄-ဒေါ်လာ ဆင့် ၆၀ ကိုပင် မပေးချင်ဖြစ်ခဲ့သည်။ ကျွန်မတို့ သားအမိအားလည်း ရောမတွင် မနေနိုင်အောင် ရဲကို မမှန်သတင်းပေးခဲ့သည်။ အဖေက ကျွန်မတို့ ငတ်နေလေတိုင်း သူ့ထံမှ အကူအညီတောင်းလေတိုင်းမရဘဲ ရှိခဲ့ရှာသည်။ ဒါတွေကို ရော အဖေသည် သတိမှရပါရဲ့လား၊ သတိရလျှင်လည်း သူ့မှာ အပြစ်ရှိသည်ဟု သိပါလေစ။

အဖေသည် အဖေမပေါ်ဘဲ မွေးသည့်သမီးဟု ကင်ပွန်းအတပ်ခံရသော ကျွန်မ၏ခံစားချက်ကို သဘောပေါက်နားလည်မည် မထင်။ ထို့ပြင်လည်း Quo Vadis စာတ်ကားအတွက် ကျွန်မတို့သားအမိ ဆိုက်ပတ်အလုပ်လျှောက်ခဲ့စဉ် သူ့မယားငယ်မက ကျွန်မအား 'နင် ဆီကိုလိုနီမဟုတ်ဘူးဟဲ့၊ ငါမှ ဆီကိုလိုနီဟဲ့' ဟု လူအများရှေ့တွင် အော်ကြီးဟစ်ကျယ် ရန်ထောင်ပြောဆိုခဲ့၍ ကျွန်မ ဘယ်လောက်အရှက်ရခဲ့သည်ကို အဖေသည် သိချင်မှ သိပါလိမ့်မည်။

သို့သော် အဖေသည် သမီးရင်းအပေါ် အသရေပျက်မှုနှင့် တရားစွဲခဲ့သည် ကိုတော့ သံဝေဂရရှာလိမ့်မည် ထင်ပါသည်။ သူ့ကြောင့် ကျွန်မတို့မှာ အသရေမဲ့ခဲ့ ရပြီးမှ သူက တစ်ဖန် ကျွန်မအတွက် သူ့တွင် အသရေပျက်ရပါသည်ဟု ဆိုကာ တရားစွဲဆိုခဲ့ခြင်းကိုတော့ သူ့အမှား သူ့သိတန်ကောင်းပါသည်။ ကျွန်မသည် ထိုစဉ်က အဖေအား များစွာ စိတ်ဆိုးမိသည်။ သို့သော် အသက်အရွယ်ရလာပြီး လူတွေ အကြောင်းသိလာသော် ကျွန်မ မမုန်းနိုင်တော့ပါ။ မုန်းတီးခြင်းသည် လူကိုစားသွား သော အက်ဆစ်နှင့် တူလှပါ၏။ မုန်းတီးခြင်းခံရသူ မခံရပါဘဲ မုန်းတီးစိတ်ရှိသူသာ ခံရခြင်း ဖြစ်ပါ၏။

ကျွန်မ အဖေအပေါ်တွင် အမြင်မှန်ရခဲ့ပါသည်။ အဖေလို လူသည် ဤသို့ပင် ဖြစ်မည်။ သူ့အပေါ် အမျက်ထားခြင်းသည် အစိပွယ်ရှိသည် မဟုတ်။ ကျွန်မအဖေ အပေါ် အမြင်ပြောင်းလာသည်နှင့်အမျှ စိတ်ကလည်း ပြောင်းလာပါသည်။ သူ့ကို မမုန်းတော့သည့်အပြင် သနား၍ပင် လာမိပါသည်။

အဖေကား တကယ်တော့ သနားစရာကောင်းသူပင် ဖြစ်ပါသည်။ မကြောင့် မကြာ မပူမပင်နေရမည့် သူ့ဘဝကို သူပင် ဖျက်ဆီးခဲ့သည်။ သူ့ကို ချစ်ခင်လေးစား လိုသူများကို ကန်ကျောက်ပစ်သည်။ သူကား သူ့ကိုယ်ကိုယ်သူ ဆန့်ကျင်နေသူ ဖြစ်သည်။ အနှုံးသမားသက်သက် သူ့ကိုယ်သူ ဖျက်သူသာလျှင် ဖြစ်ပါ၏။ နာကြည်း စရာ ဒေါသဖြစ်စရာ ဒုက္ခပေါင်းစုံ သူ့ဘာသာသူ ဖန်တီးပြီး သူ့ဘာသာသူခံစားနေ သူသာ ဖြစ်သည်။

ကျွန်မသည် အဖေ၏ ဤညဉ့်ဆိုးများ အမွေပေးလိုက်မိသဖြင့် ကိုယ့်ကိုယ်ကို ပြန်၍ ကျေးဇူးတင်နေမိသည်။ ကျွန်မသည် ကိုယ်ကိုယ်ကိုလည်း မဖျက်ဆီးချင်၊ သူများကိုလည်း မဖျက်စီးစေချင်ပါ။ ကျွန်မ၏ စိတ်ကား သူတစ်ပါးကို ပေးချင်ကမ်း ချင် ကူညီလိုချင်စိတ်သာ ရှိပါသည်။ ဤသို့ ပေးလိုက် ကမ်းလိုက် ကူညီလိုက်၍ လည်း ဘာတစ်ခုမှ ပြန်ရစေတော့ဟု သဘောမထားပါ။

ဤသို့ ပေးချင် ကမ်းချင်သော ဒါနစိတ်သည် ရုပ်ရှင်သရုပ်ဆောင်ရာတွင် များစွာ အထောက်အကူပြုသည်ဟု ကျွန်မ ထင်ပါသည်။ ကြည့်လော့၊ ရုပ်ရှင်ပညာရှင် သည် သူ့ထံမှ အကောင်းဆုံးများကို ရုပ်ရှင်ကြည့်ပရိသတ်အား ထုတ်လုပ်ပေး နေရသည် မဟုတ်ပါလော့။ သူ့တွင် စေတနာမပါလျှင် အဘယ်မှာလျှင် ကောင်းသော သရုပ်ဆောင်ချက်များ ထွက်ပေါ်လာလိမ့်မည်နည်း။

ကျွန်မသည် တကယ်ပင် အဖေ့ကို အလွန်သနားခဲ့ဖူးပါသည်။ သူ၏ဇနီးနှင့် သမီးကလေးများကို ချစ်မေတ္တာပေးနိုင်စွမ်း မရှိခဲ့ရှာသော သူ့အဖြစ်မှာ ကြေကွဲဖွယ် ပင် ဖြစ်သည်။ သူ့ဘဝနိဂုံးချုပ်တွင်မူ သူသည် ဤအသိရောင်ခြည်ကလေးကို ရေးရေးမျှတော့ မြင်သွားရှာပါလိမ့်မည်။

အဖေ ဤသို့ ဆေးရုံမတက်မီကလေးတွင်ပင် ညီမလေးက ကျွန်မထံ ရောက်လာပြီး အဖေက ကျွန်မနှင့် တွေ့ပါရစေဟု တောင်းပန်နေကြောင်းဖြင့် ပြောလာပါသည်။ ကျွန်မလည်း ညီမလေးအား စီစဉ်ခိုင်းပြီး အဖေနေထိုင်ရာ အခန်းသို့ သွားရောက်ခဲ့ပါသည်။ ကျွန်မသည် အဖေနေထိုင်ရာသို့ တစ်ခါဖူးမျှ မသွားခဲ့ဖူးပါ။ ဤအကြိမ်သည် ပထမအကြိမ်ပင် ဖြစ်ပါသည်။ အဖေသည် တော်တော်ကျနေပြီ။ အဖေတွင် ကင်ဆာဖြစ်နေသည်ဟု ကျွန်မ ထင်ပါသည်။ အဖေသည် ကျွန်မ သူ့ဆီလာသဖြင့် အလွန် ဝမ်းသာနေပါသည်။ သူ့နေသည့်တံခါးထပ်လုံးကို လိုက်ပြပြီး သူပိုင်ပစ္စည်းကလေးများ ဟိုဟာထုတ်ပြ သည်ဟာထုတ်ပြနှင့် ဖြစ်နေရှာပါသည်။

ကျွန်မနှင့် အဖေတွင် ပြောစရာစကား များများစားစား မရှိပါ။ သို့သော် ကျွန်မ လာသည်၊ ကျွန်မအား သူ့နေထိုင်ရာကို ပြရသည်ဆိုသည်ပင် အဖေတွင် ဝမ်းသာမဆုံး ဖြစ်နေရပါသည်။ ကျွန်မက ပြန်မည်ပြုသော် အဖေသည် တံခါးဝအထိ လိုက်ပို့ပြီး တံခါးဝတွင် ကျွန်မ၏လက်ကိုဆွဲကိုင်ကာ 'လယ်လာ... သမီးအတွက် အဖေ သိပ်ပြီး ဂုဏ်ယူမိပါတယ်ကွယ်' ဟု ပြောပါသည်။

ဤကား ကျွန်မအား ကြင်ကြင်နာနာ တယုတယနှင့် တစ်ကြိမ်တည်း သော ပြောခြင်း ဖြစ်ပါ၏။

သိပ်မကြာပါ။ ကျွန်မ ဆေးရုံသို့ ပထမတစ်ခေါက် ရောက်ခဲ့ပြီးနောက် မာရီယာ ရောက်လာပြန်ပြီး အဖေ မြောနေပြီ၊ အမြန်လိုက်ခဲ့ပါဟု ခေါ်သဖြင့် ကျွန်မ လိုက်ခဲ့ပြန်ပါသည်။

အဖေအား သီးသန့်အခန်းတစ်ခန်းထဲသို့ ပို့ထားကြပါသည်။ အခန်းထဲတွင် အဖေ၏ ဆွေမျိုးသားချင်းတစ်စုကို တွေ့ရပါသည်။ သူတို့အားလုံးသည် အခန်း၏

အစွန်နံရံအနီးတွင် စုရပ်နေကြပါသည်။ အမေ့ကိုလည်း အခန်းထဲတွင် ဧည့်လိုသည့် ကျွန်မမှာ အံ့ဩသွားမိသည်။ အမေသည် လူသေကို အလွန်ကြောက်စား သူသည် ပါသည်။ သူသည် ဘယ်တော့မှ ဆေးရုံမသွား၊ အသုဘများကိုလည်း ပို့လွှဲနိုင် မဟုတ်။ အမေသည် အဖေအား မတွေ့ခဲ့သည်မှာ နှစ်ချီ၍ ကြာခဲ့ပါပြီ။ သို့သော် အဖေ၏ ညှိဇာတ်ကား အမေ့အပေါ်တွင် စူးရှနေဆဲပင် ဖြစ်ဟန်တူပါသည်။ ယခု သေရာ ညောင်စောင်းပေါ်မှပင် အမေ့အား ခေါ်လိုက်သဖြင့် အမေ ပြေးလာခဲ့ပုံရပါ သည်။ အမေသည် အဖေ့အား ဘယ်လောက်မုန်းမုန်း တကယ်တော့ အဖေ တစ်ဦး တည်းကိုသာလျှင် အမေသည် သူ့ကိုယ်သူ ပုံအပ်ခဲ့သည်။ ချစ်ခဲ့သည်။ ယခုကြည့် ပါဦး။ အသေကြောက်သူ အမေသည် သူ့ချစ်လင်အနီးသို့ ရောက်နေချေပြီ။

ကာလိုလည်း ရှိပါသည်။ သို့သော် အဖေ၏ မယားကြီးဖြစ်သူ အဖေ၏ သားနှစ်ယောက်မိခင် နယ်လာရီဖောလတာမှာမူ မလာပါ။ သူသည် အဖေ၏ အသုဘ ကိုလည်း လိုက်မပို့ပါ။

အဖေ၏ နှာခေါင်းတွင် အောက်ဆီဂျင်ပိုက် တပ်ပေးထားရပါပြီ။ ဆေးရုံမှ သူ့မှာဖြုတ်တစ်ယောက်က အောက်ဆီဂျင်ဘူများတွင် ရပ်ကာ စက်ကို ထိန်းပေးနေပါ သည်။ အဖေ၏ ခုတင်နံဘေးတွင်မူ အသက် ၃၀ ခန့်ရှိ ခပ်ချောချော လူငယ် တစ်ယောက်ထိုင်နေကာ အဖေ၏လက်တစ်ဘက်ကို သူ၏လက်နှစ်ဘက်ဖြင့် ဆုပ်ကိုင် ထားပါသည်။ ထိုလူငယ်၏မျက်နှာမှာ ကျွန်မ သိကျွမ်းပူးနေသော မျက်နှာပေါက် မျိုး ဖြစ်ပါသည်။ သို့သော် ကျွန်မ တစ်ခါဖူးမျှ သူ့ကို မတွေ့ဖူးပါ။

ကာလိုသည် ကျွန်မ ဘာတွေးနေသည်ကို သိသည့်အလား ကျွန်မအနီးသို့ ကပ်လာကာ ထိုလူငယ်နှင့် ကျွန်မကို မိတ်ဆက်ပေးပါသည်။ သူကား အဖေ၏ မယားကြီးနှင့်ရသည့် သားငယ်တည်း။ သူ့မှာမည်မှာ ဂျူဆက်ပီဟု သိရပါသည်။ သူကလည်း ရှက်နေသည့် အမူအရာဖြင့် ကျွန်မကို ပြန်၍နှုတ်ဆက်ပါသည်။ ထူးဆန်း လှပါသည်။ အဖေသေခါနီးမှ အဖေအနီးတွင် တစ်ခါမှ မတွေ့ခဲ့ကြဖူးသည့် မောင်နှမ နှစ်ယောက် ပထမဆုံး လာရောက်တွေ့ဆုံနေကြသည်။

ကျွန်မလည်း ခုတင်၏ အခြားတစ်ဖက်၌ ထိုင်လိုက်ကာ အဖေ၏ လက် တစ်ဖက်ကို ဆွဲယူဆုပ်ကိုင်ထားလိုက်ပါသည်။ အဖေ၏ အခြားလက်တစ်ဖက်ကို ကိုင်ထားသော ဂျူဆက်ပီအား ကျွန်မ လှမ်းကြည့်လိုက်ပါသည်။ သူ၏မျက်နှာတွင် နူးညံ့သိမ်မွေ့မှုက ပေါ်လွင်နေပါသည်။ ကျွန်မသည် သူ့အား နှစ်ရှည်လများစွာကပင်

ဤလို ခံစားမိပါသည်။ သူသည် အလွန်အမင်း ရှက်တတ်ပုံလည်း များစွာ အသက် အဖေမှာ အသက်ကို ခက်ခက်ခဲခဲ ရှူနေရပါသည်။ ကျွန်မ လက်တွင်းရှိ အဖေ၏လက်မှာလည်း တဖြည်းဖြည်းချင်း အေးစက်လိုက်လာပါသည်။ အဖေတွင် သွေးဆုတ်၍ နေချေပြီ။

အမေ၏ မျက်လုံးများက အဖေအားသာ စူးစိုက်ကြည့်နေပါသည်။ ကာလို သည် ထောင့်တစ်ထောင့်တွင်ထိုင်ကာ သူ့မျက်နှာကို လက်ဖြင့် အုပ်ထားပါသည်။ ညီမလေးကမူ အမေ၏အနီးတွင်ရပ်နေကာ အောက်ဆီဂျင်စက်ကိုသာ မျက်တောင် မမတ် ကြည့်နေပါသည်။

သူ့မှာပြုက အောက်ဆီဂျင်စက်ကို ပိတ်လိုက်ပါသည်။
အဖေ မရှိတော့ပါပြီ။

ကျွန်မသည် လူသေသည်ကို တစ်ခါမှ မမြင်ဖူးပါ။ ယခု မြင်ဖူးရပါပြီ။ သူ့မှာပြုက တစ်ဖန် အဖေမျက်နှာပေါ်မှ အောက်ဆီဂျင်ပိုက်များကို ဖြုတ်လိုက်ပြီး အဖေ၏လက်နှစ်ဖက်ကို ရင်ဘတ်ပေါ်သို့ တင်ထားလိုက်ပါသည်။

ကာလိုသည် တစ်စုံတစ်ခု ပိုပါတော့သည်။ ဂျူဆက်ပီသည် နေရာမှထကာ အခန်းတွင်းကို ကျောပေး၍ ပြတင်းပေါက်တွင် သွားရပ်နေပါသည်။

ကျွန်မသည် အဖေ၏မျက်နှာကို သေသေချာချာ ကြည့်မိပါသည်။ အဖေ၏ ပါးကို ထိကြည့်လိုသည့်စိတ်က ပြင်းပြလာသဖြင့် လက်ချောင်းကလေးများဖြင့် အသာအသာ ထိကြည့်မိပါသည်။

“သွားပေးတော့ ပါပါ”

ကျွန်မ ဤသို့ပြောလိုက်ပြီး အဖေကို ကျွန်မ၏ နှလုံးသားအတွင်း အစဉ် ကိန်းအောင်းနေစေရန် ထည့်သွင်းထားလိုက်ပါတော့သည်။

အမေလည်း ငိုနေပါပြီ။ သူ့မျက်နှာပေါ်တွင် မျက်ရည်များက တတွေတွေ ကျနေပါသည်။ သူသည် မျက်နှာကို အုပ်မငိုပါ။ ညီမလေးသည်လည်း အဖေကို ကျောပေးကာ နံရံတွင် မျက်နှာအပ်ကာ သည်းထန်စွာ ငိုနေပါသည်။

ကျွန်မသည် ဂျူဆက်ပီရှိရာ ပြတင်းပေါက်အနီးသို့ သွားကာ သူ့ဘေးတွင် ရပ်လိုက်ပါသည်။ သူသည်လည်း ကျွန်မကဲ့သို့ပင် မျက်ရည်မကျအောင် အတင်း အောင့်အီးမျိုးသိပ်ထားပုံရပါသည်။ သူကား ကျွန်မတို့လို မဟုတ်။ အဖေနှင့်အတူ နေခဲ့ရသူဖြစ်သဖြင့် သူတွင် ပို၍ ထိခိုက်ရှာပေမည်။ သူက ကျွန်မကို လှည့်၍

ကြည့်ပါသည်။ သူ့အကြည့်ကား အားကိုးသည့်အကြည့်မျိုး၊ အကူအညီလိုသည့် အကြည့်မျိုးပင် ဖြစ်ပါသည်။ ကျွန်မက သူ့ကို လက်ဆန်တန်းပေးလိုက်ရာ သူသည် ကျွန်မကို မှီကာ ချုံးပွဲချင်ပါလေတော့သည်။ ကျွန်မလည်း မျက်ရည်မဆည်နိုင်တော့။ သူနှင့်အတူ လိုက်၍ ငိုမိပါသည်။ ကျွန်မက သူ့ကိုဖက်ထားကာ သူ့ပျောင်းဖျော့ဆိုရပါသည်။ ကျွန်မကား သူ့အစ်မကြီးပင် မဟုတ်ပါလား။

ကျွန်မနှင့်သူကား ပရိဒေဝမီးတောက်လောင်နေချိန်တွင် အတူလာရောဂါခံခဲ့ရသည်။ ကျွန်မရင်ခွင်ထဲမှာနေပြီး မျက်ရည်အတူကျခဲ့ရာ ကျွန်မမှာ ကောက်လံသလို ရလာသည့် ဤမောင်ငယ်ကို အလွန်ချစ်မိသွားသည်။

တစ်နည်းအားဖြင့် တစ်သက်လုံး ကျွန်မတို့အား စွန့်ပစ်ထားခဲ့သော အဖေသည် ကျွန်မတို့အတွက် အစိုးမပြတ်နိုင်သောအမွေ ပေးထားခဲ့သည်။ ထိုအမွေကား ဤမောင်ကလေးပင်။

ကျွန်မတွင် အံ့ဖွယ်သရဲ ထူးထူးခြားခြား ဖြစ်မိသည်ကတော့ ဤလူငယ်သည် အဖေ၏ ရုပ်ကလာပ်အတွင်းမှ အဖေ၏ကိုယ်၊ အဖေ၏ အသွေးအသား၊ အဖေ၏ရုပ်ဖြင့် ထလာလေသလားဟု ဆောက်မေ့မိခြင်းပင် ဖြစ်ပါ၏။ ဤအဖေကိုယ်ပွား မောင်ကလေးအား အဖေနှင့်အတူတကွ မနေခဲ့ကြဖူးသည့် ကျွန်မတို့ဘဝအတွက် အတိုးချ၍ ကျွန်မက ချစ်ရပေဦးတော့မည်။

ဤသို့ဖြင့် ကျွန်မတွင် အဖေသေဆုံးရာ အခန်းတွင်းမှာပင် ပရိဒေဝမီးတောက်၍ ငိုကြွေးရာ ဤမောင်ကလေးနှင့် လာဆိုရသဖြင့် ကြည့်နှုတ်မိမြောက်ရနှင့် ဤအချိန်ဤအခါလေးသည် ကျွန်မအဖို့ နက်နဲသောအဓိပ္ပာယ်ကို ဆောင်သည် ဖြစ်လေရာ ကျွန်မတစ်သက်လုံး မေ့နိုင်တော့မည် မဟုတ်ပါချေ။

နောက်ဆက်တွဲ

- * မိတ်ကပ်လိမ်းခြယ်ခြင်း၊
- * အလှပြုပြင်ခြင်း၊
- * ဝတ်စားဆင်ယင်ခြင်း၊
- * ကာယအလှထိန်းသိမ်းခြင်း၊
- * လေ့ကျင့်ခန်း၊
- * အချက်အပြုတ် အတတ်ပညာ၊

သရုပ်ဆောင်ပညာရှင်နှင့် ဂီတပညာရှင်များတွင် တူညီသောအချက်များ ရှိပါသည်။ ဂီတပညာရှင်သည် သူ၏အစွမ်းကိုပြရာ၌ ပစ္စည်းအကူအညီ ယူရ၏။ သူသည် အကောင်းဆုံးတူရိယာပစ္စည်းကိရိယာကို အသုံးပြုပြီး အကောင်းဆုံး ဖြစ်အောင် တီးမှုတ်၏။ သို့ရာတွင် သူ့အသုံးပြုသော အကောင်းဆုံးတူရိယာပစ္စည်းက သူ၏အရည်အချင်းကို မြှင့်တင်ပေးနိုင်သည်ကား မဟုတ်ချေ။

အလားတူပင် သရုပ်ဆောင်ပညာရှင်သည်လည်း ပစ္စည်းများ သုံးရ၏။ သူ၏ ပစ္စည်းများကား သူ၏အသံ၊ ကိုယ်ကာယ၊ ရုပ်ရည်နှင့် ဝတ်စားဆင်ယင်မှုများပင် ဖြစ်ပါ၏။ သူ့တွင် ယင်ကိုယ်အရည်အချင်းမရှိပါက ယင်းပစ္စည်းများသည် မည်သို့မျှ အသုံးဝင်တော့မည် မဟုတ်ချေ။ ဤသို့သာ အသုံးဝင်သည် ဆိုပါက လောကတွင် အလှဆုံး အချောဆုံးမိန်းမ၊ ယောက်ျားတို့သည် ထိပ်တန်းသရုပ်ဆောင်များ ဖြစ်နေ ချိန်မည်။ အရည်အချင်းပြည့်ဝသော သရုပ်ဆောင်သည် သူ့အရည်အချင်းနှင့် ဖော်ပြပါ ရုပ်ဝတ္ထုပစ္စည်းများကို ပေါင်းစပ်၍ အကောင်းဆုံးဖြစ်အောင် သရုပ်ဆောင်သွားပေ လိမ့်မည်။

မိတ်ကပ်လိမ်းခြယ်ခြင်း

ကျွန်မ ရုပ်ရှင်မင်းသမီးဖြစ်စကပင် ကျွန်မနှင့် မည်သို့သော အမျိုးအစား
မိတ်ကပ်နှင့် လိုက်မည်၊ မည်သည့်ဆံပင်ပုံက ကောင်းမည်၊ လိုက်ဖက်ညီသည့်
အဝတ်အစားက မည်သည့်အရွယ်အစား၊ ကိုယ်ကာယအလှက မည်သို့မည်ပုံနေ
လှမည် စသည်ကို ကျွန်မ၏ ဝိဇ္ဇာအသိစိတ်က အလိုလို သိနေပါသည်။ ကျွန်မသည်
ဘယ်သူ့ကိုမှ ပုံတူကူးမချ။ မည်သည့်ဖက်ရှင်ဩဝါဒဆရာတို့၏ ညွှန်ကြားချက်ကို
ဦးထိပ်ပန်ဆင် မလိုက်နာချင်၊ ကျွန်မနှင့် ကျွန်မသာ တူချင်သည်။ ကျွန်မတွင်
ကျွန်မနှင့်တူသူ အဖက်မရှိစေချင်၊ ဤသို့ ဖြစ်ရန်မှာလည်း ပြုပြင် မွမ်းမံခြင်း
မရှိမှဖြစ်မည်။ မိမိကိုယ်ကို လှသထက်လှအောင်ဆိုပြီး ပြုပြင် မွမ်းမံခြယ်
လှယ်လိုက်ပါက နဂိုမရှိရသည့်အထဲ နဂိုဇာတ်ထွက်ဘဲ ပုံမကျ ပန်းမကျ ပုံပျက်
ပန်းပျက်ကြီးသာ ထွက်လာပေလိမ့်မည်။ ထို့ကြောင့် ကျွန်မသည် သဘာဝပေးထား
သည့်အတိုင်းပင် နေချင်သည်။ သဘာဝက ပေးထားသည်မှာလည်း နဂိုဇာတ်ထွက်နိုင်
သည့်အရာများ မဟုတ်ပါချေ။ နှာခေါင်းချွန်ချွန်၊ ပါးစပ်ပြဲပြဲ၊ မေးရိုးတိုတို ပါးရိုး
ကားကားနှင့် ဖြစ်ပါသည်။

အစပထမက ကျွန်မ မိတ်ကပ်ထူထူ လိမ်းကြည့်သည်။ မျက်ခုံးမွေး
ရိတ်ပစ်သည်။ ခေါင်းထက်မှ ဆံပင်ကိုလည်း တစ်ပတ်လျှင် တစ်မျိုးကျ၊ အတိုထား
လိုက် အရှည်ထားလိုက်၊ ဆံပင်အရောင်ကိုလည်း အနီဆိုးလိုက်၊ အမည်းဆိုးလိုက်
နှင့် အမျိုးမျိုးပြောင်းကြည့်သည်။ ဤသို့ တစ်ပတ်လျှင် တစ်မျိုးပြောင်းလဲပြုပြင်
နေခြင်းသည်ပင် မိမိကိုယ်ကို မိမိ မသေမချာဖြစ်နေခြင်းကို ပြရာရောက်နေသည်။
ဟိုလိုကလှမည်လား၊ သည်လိုကလှမည်လားဟု မူပိုင်အလှကို ရှုမဝရအောင်ဖြစ်
နေသည့်သဘောပင်။ များသောအားဖြင့် မိန်းမတော်တော်များများသည် မိတ်ကပ်
များ ဆန်းဆန်းပြားပြားလုပ်ပြီး၊ မိမိ၏ရုပ်ကို မိမိဖုံးကွယ်ရန် ကြိုးစားကြသည်။
အထူးသဖြင့် ငယ်ရွယ်သူမိန်းကလေးများသည် မတန်တဆ မိတ်ကပ်များ လုပ်ချင်
ကြသည်။ မိတ်ကပ်များလေ အသက်ကြီးသူနှင့် တူလေပင်ဖြစ်သည်။ ထို့ပြင်လည်း
မိတ်ကပ်များလျှင် ကိုယ်၏မျက်နှာကျ အမူအရာများလည်း ပေါ်လွင်ခြင်း မရှိ
တော့ချေ။

ကျွန်မသည် မိတ်ကပ်ဖြင့်ရိုက်ထားသော ဇာတ်ကားများမှ စတော်လ် ရုပ်သေ
ပုံများကို လေ့လာကြည့်ရာ၊ မိတ်ကပ်ဖြင့် ကျွန်မ၏ရုပ်မှာ 'လိမ်ညာ'ထားသည့်ရုပ်
ဖြစ်နေကြောင်း တွေ့ရပါသည်။ မိတ်ကပ်မပါဘဲ သဘာဝအတိုင်း ကားရိုက်လျှင်

၁ ရုပ်ဆောင်ချက်များလည်း ပိုမိုပေါ်လွင်လာမည်။ ကျွန်မ၏ရုပ်မှာလည်း ကြည့်
 မှကောင်းလာမည်ဟု ကျွန်မထင်ပါသည်။ ထို့ကြောင့် မိတ်ကပ်ကို ကင်မရာရိုက်
 ၁ ကောင်းရုံလောက်သာ ပါးနိုင်သမျှ ပါးပါးသုံးပြီး ဆံပင်ကိုလည်း အရောင်ဆိုးခြင်း၊
 ဆုံပြောင်းခြင်း မလုပ်တော့ဘဲ နဂိုအရှိအတိုင်းဖြင့်ပင် ကားရိုက်ခံပါသည်။ ရုပ်ရှင်
 ရိုက်လျှင်ပြုလုပ်သည့် မိတ်ကပ်မှာ အပြင်မှာ လုပ်သည်ထက်ပင် ပို၍ နည်းပါ
 သေးသည်။ သို့သော် အပြင်မှာ လုပ်သည့်မိတ်ကပ်မှာလည်း များများထူထူကြီးတော့
 မဟုတ်ပါ။ ခပ်ပါးပါးပင် ဖြစ်ပါ၏။

ကျွန်မသည် မျက်စိကိုတော့ ဂရုစိုက်ပါသည်။ ကျွန်မတွင် မျက်လုံးများသာ
 အလှဆုံးရှိလှဖြစ်သောကြောင့်ပင်။ မျက်ခွံအပေါ်ပိုင်းကို ခဲဖြင့်ဆွဲပါသည်။ ထိုခဲရာကို
 အောက်သို့ ဆွဲချပြီး အောက်မျက်ခွံမှ ဆံချည်ပင်တမျှ သေးသေးကလေး ဆွဲလာ
 သည့်ခဲကြောင်းဖြင့် မျက်ခွံနံဘေးတွင် ဆက်ပေးလိုက်ပါသည်။ ကျွန်မသည် နှုတ်ခမ်း
 ဆိုးဆေး မသုံးချင်ပါ။ သို့သော် ကျွန်မ၏နှုတ်ခမ်းက မဆိုး၍ မဖြစ်ပါ။ မဆိုးဘဲနှင့်
 ကားရိုက်ပါက ကျွန်မ၏နှုတ်ခမ်းများမှာ မည်းထွက်လာသည်။ ထို့ကြောင့် နှုတ်ခမ်း
 ဆိုးဆေး မသုံးချင်ပါဘဲနှင့် သုံးနေရပါသည်။ နှုတ်ခမ်းဆိုးဆေး ဆိုးရာတွင်လည်း
 ပါးစပ်ပြု ကြီးကို ဖုံးကွယ်နေအောင် ဆိုးပါသည်။ ကျွန်မသည် မျက်နှာလိမ်းကရင်စီ
 မသုံးပါ။ ကလေးများသုံးသည့်ဆီကိုသာ သုံးပါသည်။

အပြင်ပန်းအလှသည် အတွင်းအလှနှင့် တိုက်ရိုက် ဆက်သွယ်နေသည်ဟု
 ကျွန်မ ယုံကြည်သည်။ မျက်လုံးများသည် တကယ်တော့ လှသည်ဟု မခေါ်နိုင်ပါ။
 အတွင်းမနောကို မြင်နိုင်သည့် ပြတင်းပေါက်များလည်း ဖြစ်နေသည်။ ကျွန်မ၏
 မျက်လုံးများသည် ကျွန်မ၏ အတွင်းစိတ်ထင်ဟပ်ရာ မှန်များ ဖြစ်ပါ၏။ ကျွန်မ၏
 အတွင်းစိတ်ကို သိလိုပါက ကျွန်မမျက်လုံးများကို ကြည့်ရုံဖြင့် သိနိုင်ကြပါ၏။
 သို့ကြည့်ခြင်းဖြင့် ကျွန်မ ပျော်သည်၊ မပျော်သည်။ စိတ်လှုပ်ရှားနေသည်၊ ငြိမ်နေ
 သည်။ ပျင်းနေသည်၊ စိတ်ဝင်စားနေသည် စသဖြင့် သိသာနိုင်ပါသည်။ ကာလို့သည်
 ကျွန်မမျက်စိကို ကြည့်ရုံနှင့် ကျွန်မ ဘာဖြစ်နေသည်ကို သိပါသည်။ ကျွန်မအား
 ဘာဖြစ်နေသလဲ ဘယ်လိုနေလဲ စသဖြင့် မေးနေရန် မလိုပါ။

ကျွန်မတို့ မိန်းမသားများသည် အသက်အရွယ် ကြီးရင့်လာမည်ကို များစွာ
 တုန်လှုပ်မိတတ်ကြသည်။ ထိုအသက်ကြီးရင့်လာမှုကို စိတ်ဓာတ် စစ်ဆင်ရေးဖြင့်
 တိုက်ဖျက်သော နည်းလမ်းများရှိပါက ဘယ်နည်းမျိုးဟာကိုမဆို စမ်းသပ်ကြည့်
 လျှင် မမှားဟု ကျွန်မယုံကြည်ပါသည်။ ဇာတာထဲတွင်ရှိသော ဖွားရက်၊ ခုနှစ်၊

သက္ကရာဇ်ပါ အသက်သည် မိမိ၏ ကိုယ်ခန္ဓာနှင့်သော်လည်းကောင်း၊ စိတ်ဓာတ်နှင့် သော်လည်းကောင်း၊ သက်ဆိုင်ခြင်းမရှိ၊ အသက်ကြီးသည် ငယ်သည် ဟူသည် မိမိ၏ အယူအဆပေါ်တွင်သာ တည်သည်ဟု ကျွန်မ ယူဆပါသည်။

ဤအသက်ကိစ္စနှင့်ပတ်သက်၍ ပြင်သစ် အမျိုးသားတစ်ဦး ပြောသည်ကို ကျွန်မ အလွန်သဘောကျမိပါသည်။ သူက-

“အသက် ၃၅ နှစ်မှ အသက် ၄၅ နှစ် အတွင်းရှိ မိန်းမများသည် အိုစား သွားသည်။ သို့သော် အချို့မိန်းမများသည် အသက် ၄၅ နှစ်တွင် လှလာသည်။ ရင့်ကျက်လာသည်။ မေတ္တာရည် ပြည့်လာသည်။ စကားလုံး တစ်လုံးတည်းဖြင့် ပြောရသော် ကျက်သရေ ရှိလာသည်။ သူတို့ အပြစ်အနာအဆာဟူ၍ မရှိတော့ဘဲ တည်တည်ငြိမ်ငြိမ်နှင့် အလှဆုံးအချိန် ဖြစ်နေတော့သည်။ ယောက်ျားများသည် ဤကဲ့သို့သော မိန်းမမျိုးကို ရှာဖွေယူသင့်သည်။ အတယ်ကြောင့်ဆိုသော် ထိုမိန်းမ မျိုးကို မယားပြုရပါက ထိုယောက်ျားသည် ဘယ်တော့မှ မအိုတော့... ”ဟု ဆိုပါသည်။

အမျိုးသမီးများသည် မိမိ၏သဘာဝ အရှိအတိုင်းသာ နေသင့်သည်ဟု ကျွန်မက ပြောရာ၌ မိတ်ကပ်မလိမ်းရ။ မည်သို့မျှ အလှမပြင်ရဟု မဆိုလိုပါ။ မိတ်ကပ် လိမ်းနိုင်ပါသည်။ အလှပြင်နိုင်ပါသည်။ သို့သော် မိမိကိုယ်ကို အလှပြင် ရာ၌ မိမိ၏သဘာဝကို ဖုံးအုပ်မသွားစေဘဲ သဘာဝအရှိနှင့်အတူ လိုက်လျောညီထွေ မိတ်ဖက်ဖြစ်စေရမည်ဟုသာ ဆိုလိုခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ ဥပမာ-ပါးစပ်ပေါက် သေးသေး ရှိသူသည် ထိုပါးစပ်ပေါက်ကလေးကို လှ၍ ကြွ၍လာအောင်သာ မိတ်ကပ်သုံးသင့် ပါသည်။ မိမိ မိတ်ကပ်ကြောင့် ထိုပါးစပ်ပေါက် သေးသေးကလေးက ပါးစပ်ပေါက် ပြုပြင်ဖြစ်၍ မသွားသင့်ပေ။ ငယ်ခြင်းသည် လှခြင်းပင် ဖြစ်ပါသည်။ အလားတူပင် အသားဖြူသူသည် အညိုရောင် အနီရောင် မိတ်ကပ်များဖြင့် မိမိ၏ သဘာဝအသား အရည်ကို ဖျက်ဆီးမပစ်သင့်ပေ။

မိန်းမများသည် မိမိတွင်ရှိသော အပြစ်အနာအဆာများကို ‘ချစ်’ဖို့ပင် ကောင်းသည် ယူဆရမည်ဟု ကျွန်မ လွန်လွန်ကျူးကျူးပင် ပြောလိုက်ချင်ပါသည်။ ထိုအပြစ်အနာအဆာ ချို့ယွင်းချက်များကို ပျောက်သွားအောင် မကြိုးစားဘဲ ထိုအပြစ် များကို ကြည့်ပျော် ရှုပျော်ဖြစ်အောင် ပြုပြင်ပေးရုံ ပြုပြင်ပေးလိုက်ခြင်းဖြင့် မိမိ၏ ကိုယ်ပိုင် ‘ဟန်’သို့မဟုတ် ကိုယ်ပိုင် ‘အမှတ်အသား’ ဖြစ်နေသင့်ပေသည်။

အလှပြုပြင်ခြင်း

မ ကျွန်မသည် အလှပြုပြင်ရေးဆိုင်များသို့ ဘယ်တော့မှ မသွားပါ။ ထိုဆိုင်များတွင် အတင်းအပျင်း သတင်းပေါင်းစုံ ကြားရတတ်သည်ကို လည်းကောင်း၊ အချိန်များစွာ ပေးရခြင်းကိုလည်းကောင်း ကျွန်မ ရွံ့မုန်းလှပါသည်။ ဤဆိုင်များက ဘာလုပ်ပေးနိုင်သနည်း။ သူတို့ လုပ်သလောက်တော့ ကျွန်မလည်း လုပ်တတ်ပါသည်။ အချို့ မိန်းမများသည် သူတို့ကိုယ်တိုင် အလှပြုပြင်တတ်ခြင်း၊ ပျင်းရိကြံ့ခိုင်လည်းကောင်း၊ အချို့သည် အချိန်ဖြုန်းချင်ကြံ့ခိုင်လည်းကောင်း၊ ထိုဆိုင်များသို့ သွားတတ်ကြပါသည်။ များသောအားဖြင့် ဆိုင်များကလည်း မျက်နှာပေါက်အလိုက်၊ ကိုယ်အချိုးအစားအလိုက်၊ ဦးခေါင်းအလိုက် တစ်ယောက်တစ်မျိုးစီ အလှပြုပြင်ပေးလိုက်ကြသည်ဟု ဆိုသော်လည်း တကယ်တော့ သူတို့ လုပ်တတ်သလိုသာ လုပ်လွှတ်လိုက်ကြခြင်းသာ ဖြစ်ပါသည်။

ဤအလှပြင်နည်း လုပ်ငန်းဆိုင်ရာများကို ကျွန်မသည် ရုပ်ရှင်မင်းသမီးတစ်ယောက်အနေဖြင့် သာမန်အရပ်သူများထက် အနီးကပ် ထိတွေ့နေရသူ ဖြစ်ပါသည်။ ထို့ကြောင့် ကျွန်မက နားလည်နေသည်ဟု ဆိုနိုင်ပါသည်။ သို့သော် မည်သူမဆို ကိုယ်တွေ့လေ့လာလျှင် ကိုယ်တွေ့ စမ်းသပ်ကြည့်ရှုလျှင် ပို၍သဘောပေါက်လာပါလိမ့်မည်။ မိမိနှင့် မည်သည့် အလှပြင်နည်းက လိုက်ဖက်ညီသည်ကိုလည်း အလှပြုပြင်ရေးဆိုင်များထက် မိမိက ပို၍ နားလည်လာပါလိမ့်မည်။ အလှပြုပြင်ရေးဆိုင်တစ်ဆိုင်တွင် အလှပြုပြင်ရေး ပါရဂူဆိုသူက ဖောက်သည်များအား တစ်ဦးပြီး တစ်ဦး အလှပြုပြင်ပေးနေသည်ကို ဘေးမှထိုင်၍ ကြည့်နေပါက မျက်နှာတိုင်း ဆံပင်ပုံတိုင်း သူ့လက်ရာသည် တစ်ထပ်တည်းကျနေမည်ကို တွေ့ရှိရပါလိမ့်မည်။ သူက ပြောလိုမိဦးမည်။ နောက်ဆုံးပေါ် စတိုင် "ခေတ်ပေါ်ပုံ လုပ်ပေးလိုက်သည်" ဟု နောက်ဆုံးပေါ် စတိုင်ကို လူတိုင်းအား လုပ်ပေးရသလား၊ နောက်ဆုံးပေါ် စတိုင်နှင့် လူတိုင်း လိုက်ဖက်ညီသတဲလား။ စတိုင် သို့မဟုတ် ဟန်ဟူသည် တစ်မျိုးစီ တစ်မျိုးစီ ကိုယ့်ဟန်နှင့်ကိုယ် သီးခြားရှိနေရာ အလှပြင်ပါရဂူကြီး၏ နောက်ဆုံးပေါ် စတိုင်သည် လူတိုင်းနှင့် မလိုက်သည်မှာ သေချာနေပါပြီ။

ဝတ်စားဆင်ယင်ခြင်း

ဝတ်စားဆင်ယင်မှုမှာလည်း ဤအတိုင်းပင် ဖြစ်ပါသည်။ ကမ္ဘာကျော် ဖက်ရှင်ဝိဇ္ဇာကြီးများဖြစ်သော ဗက်စ်စိန်လောရင့်တို့ နှိုင်းယှာတို့က ထွင်လိုက်သဖြင့်

ကိုယ်က လိုက်ဝတ်ရမည်မဟုတ်။ သူတို့တီထွင် ချုပ်လုပ်လိုက်သော အဝတ်အဖက်ရှင်က မိမိနှင့်လိုက်လှသည်ဟုဆိုလျှင် တော်ပါ။ သင့်ပါ၏။ မလိုက်ဟု ဆိုပါဘယ်နည်းနှင့်မျှ ကြည့်ကောင်းတော့မည် မဟုတ်။ ထို့ကြောင့် ဖက်ရှင် အသစ်အသစ်ပေါ်လာပါက မိမိနှင့် လိုက်၏၊ မလိုက်၏၊ ရွေးတတ်ရမည်။ လိုက်မည် မဟုတ်နည်းနည်းကလေး သံသယဖြစ်လာလျှင် မဝတ်လေနှင့်တော့။ ဖက်ရှင်လှိုင်းအတွင်းကိုယ်က လိုက်လံဝတ်သည်က ဝတ်၍ ရပါသေးသည်။ လှိုင်းကိုတော့ ကိုယ်က မထွင်သင့်။ ကိုယ်နှင့် မတော်ပါက ဖက်ရှင်တခြား လူတခြား ဖြစ်နေတတ်သေးသည်။

အရေးကြီးသည်က ကိုယ့်အဝတ်နှင့် ကိုယ်လိုက်သည်ဟု ကိုယ့်စိတ်က ထင်နေဖို့က အရေးအကြီးဆုံးပင် ဖြစ်သည်။ ကျွန်မသည် ပွဲလမ်းသဘင်တစ်ခုခုကို သွား၍ ကိုယ်နှင့်မလိုက်ဟု ထင်သည့် အဝတ်အစားကို ဝတ်မိလာလျှင် တစ်ညနေလုံး စိတ်မချမ်းသာ၊ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုလည်း ကြည့်ကောင်းသည်ဟု မထင်၊ အများမျက်စိထဲတွင်လည်း ကိုးရိုးကားရား ဖြစ်နေမည်ဟု ထင်ကာ စိတ်မအိမ်သာ ဖြစ်နေတတ်သည်။ ထို့ကြောင့် မိမိ၏ဟန်သည် ဘာလဲ၊ မိမိနှင့် ဘယ်အဝတ်အစားသည် လိုက်သလဲ၊ ဤအခြေခံများကို သိထားလျှင် ထိုအချက်များကို အခြေခံကာ ကိုယ်က လိုက်မည်ထင်သည့် အဝတ်အစားကို ဝတ်ပေတော့ဟု ကျွန်မက အကြံပေးလိုက်ပါသည်။

နောက်တစ်ခု သတိပေးလိုပါသေးသည်။ ဖက်ရှင်မဂ္ဂဇင်းများတွင်လည်းကောင်း၊ ဈေးထဲရပ်ထဲတွင် လည်းကောင်း၊ အလွန်လှပ၍ ဝတ်ချင်စရာ အဆန်းပေါ်သည်ဆိုပါက ပြေး၍ ဝယ်မဝတ်လိုက်ပါနှင့်ဦး။ မိမိနှင့် လိုက် မလိုက် ကြည့်ပါဦး။ ကျွန်မတို့ဆီတွင် ဖက်ရှင်ပြပွဲများမှ စံပြမယ်များကိုကြည့်ပါ။ သူတို့၏အရပ်သည် ၅ ပေ ၁၀ လက်မခန့် ရှိသည်။ ရင်သားက ပြားချပ်ချပ်၊ ကိုယ်ကာယ သေးသေး သွယ်သွယ်ကလေး ဖြစ်နေစေရန် ဘာမှမစား၊ ဒိန်ခဲစိမ်းနှင့် ပဲကိုသာ တစ်လခန့် စားနေခဲ့ရသည်။ သူနှင့် လိုက်သည့် အဆင်ဆန်း ဖက်ရှင်သည် ကိုယ်နှင့် လိုက်ပါမည်လော။

တကယ်တော့ အဝတ်အစားသည် လူတစ်ယောက်၏ စရိုက်ကို ဖော်ပြနေသည်။ မိမိနှင့် တစ်စုံတစ်ဦးတွေ့လျှင် ထိုသူက သူ့စိတ်တွင်း၌ သိသိသာသာ ဖြစ်စေ၊ မသိမသာဖြစ်စေ မိမိ၏ အဝတ်အစားကိုကြည့်၍ ဘယ်လိုလူစား ဖြစ်သည်ကို အကဲခတ်တတ်သည်။ မိမိ၏ အဝတ်အစားသည် အဖိုးတန်များဖြစ်သည်က ပဓာနမဟုတ်။ အရှောင်အဆင်၊ အဆင်နှင့် ဝတ်ပုံစားပုံသာ အဓိက ဖြစ်သည်။ လူကိုယ်

လိုက်၍ ရိုးရိုးသာမန် ဆေးဆိုးပန်းရိုက် အထည်ကလေးက ဆိုင်ကြီး ကနူး
မှ ဦးထွက် အဖိုးတန် အထည်များထက် ကြည့်ကောင်းနေတတ်သည်။

ဖက်ရှင်ဟူသည် ဆန်းလိုက်၊ ရိုးလိုက်၊ ပေါ်ပင်များမှာလည်း ပေါ်လိုက်
ပျောက်လိုက်၊ အဝတ်အစားများမှာလည်း တိုလိုက်၊ ရှည်လိုက်၊ ပြန်တိုလိုက်၊
ပြန်ရှည်လိုက်ဖြင့် အတည်တကျ မရှိ။ ခေတ်အလိုက် အမြဲ ပြောင်းလဲနေတတ်သည်။
အရေးအကြီးဆုံးကား ကိုယ့်ကိုယ်ကိုသိဖို့ မိမိ မည်သို့ လူစားမျိုး ဖြစ်ချင်သည်။
မည်သို့ ပုံပန်းသဏ္ဍာန် ရှိလိုသည်ဟူသည့် အချက်ပင် ဖြစ်ပါသည်။

ဖက်ရှင် အသစ်အဆန်းပေါ်သည်ဆိုလျှင် ကျွန်မသည် အလွန် သတိထား
ပါသည်။ ကျွန်မလည်း ခေတ်စီချင်ပါသည်။ နောက်ဆုံးပေါ် ဖက်ရှင်များက ဆန်းပေး
ညွှန်ပေး ဖြစ်နေချိန်ဝယ် ကျွန်မက ကျောင်းသူဂါဝန် စကတ်ကလေးမျိုးကို ဝတ်နေ၍
မဖြစ်။ ဖက်ရှင်ပုံစံအတိုင်း မဝတ်စေကာမူ ခေတ်ဖက်ရှင်နှင့်တော့ လိုက်လျောညီထွေ
ဖြစ်စေရပါမည်။ ဤအတိုင်းလည်း ကိုယ့်ကိုယ်ကို ကြည့်၍ ဆင်ခဲ့ပါသည်။ သို့သော်
ကျွန်မ၏ ဝတ်စားဆင်ယင်မှုမှာ သိသိသာသာ ပြောင်းလဲသွားသည်ကား မဟုတ်ပါ။
ကျွန်မသည် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုသစ္စာရှိသလို အဝတ်အစားပေါ်တွင်လည်း သစ္စာရှိသူ
ဖြစ်ပါ၏။

ကိုယ်ကာယအလှ

မိမိ၏ ကိုယ်ကာယအလှကိုလည်း ဂရုစိုက်ရမည် ဖြစ်ပါသည်။ ကိုယ်ကာယ
လှမှလည်း ဝတ်စားဆင်ယင်ရာတွင် ပို၍ အလှပေါ်လွင်နိုင်မည် ဖြစ်ပါသည်။ သို့ရာ
တွင် ကျွန်မ ကိုယ်ကာယအလှအတွက် ပုံသေကားကျ လှေကျင့်ခန်း ဟူ၍ မရှိပါ။
ကျွန်မ၏ ကိုယ်လက်လှုပ်ရှားမှုမှာ အများဆုံး ရေကူးခြင်းသာ ဖြစ်ပါသည်။ ကျွန်မ
သည် ရေကူးခြင်းကို ဝါသနာလည်း ပါပါသည်။ ထို့ပြင်လည်း လမ်းလျှောက်ခြင်း
ကို နှစ်သက်ပါသည်။ သို့သော် တစ်နေ့ တစ်နေ့လျှင် မလုပ်မနေရသတ်မှတ်ထားသည့်
လှေကျင့်ခန်းများလုပ်ရမည်ဆိုတော့ ကျွန်မ ပျင်းလှပါသည်။ လုံးဝ မလုပ်ဟုတော့
မဆိုလိုပါ။ တစ်ခါတစ်ရံ လိုအပ်ပါက လှေကျင့်ခန်း ယူလေ့ရှိပါသည်။ ကျွန်မသည်
အမြဲ လှုပ်လှုပ်ရှားရှား နေတတ်သူ ဖြစ်သည်သာမက အစားအသောက်တွင်လည်း
ဆင်ခြင်စားသောက်တတ်သူ ဖြစ်ပါသည်။ ကိုယ်ကာယအလှကို ထိန်းထားရန်အတွက်
အစားအသောက်သည်လည်း များစွာ အရေးကြီးလှပါသည်။

အဘျက်အပြတ်အတတ်ပညာ

၁၉၆၈ ခု၊ ဂျီနီဗာတွင် ဖြစ်ပါသည်။ ဟိုတယ်ကွန်တီနင်တယ် ၁၈ ထပ်တွင် အိပ်ရာထက်ဝယ် မလှုပ်မယှက် ပက်လက်နေထိုင်ပြီး သားကိုယ်ဝန်တံ့ထိန်းသိမ်း စောင့်ရှောက်နေစဉ်က ကျွန်မသည် ထမင်းချက်၊ ဟင်းချက်တတ်လာပါသည်။ ထိုအခါက ကျွန်မသည် သားလိုချင်သည့် စောဖြင့်သာ နေရသည်။ ဟိုတယ် ၁၈ ထပ် ကောင်းကင်ယံ တိမ်ကြိုတိမ်ကြားဝယ် ကျွန်မ တစ်ယောက်တည်း တွဲလွဲကြီးဖြစ်နေသလို ပွင်းရီ ပြီးငွေဖွယ် ကောင်းလှပါသည်။ ဆရာဝန်များက စိတ်ပင်ပန်းခြင်း၊ လူပင်ပန်းခြင်း အလျဉ်းမရှိစေရဟု ညွှန်ကြားထားသဖြင့် အိပ်ရာထဲတွင် ပက်လက်အိပ် ထွေရာလေးပါး စိတ်မကူးမိအောင် မွေးလာမည့်ကလေးကိုသာ အမြဲတွေးနေမိပါသည်။

ဤသို့ မလှုပ်မယှက်နှင့် တစ်ခုတည်းကိုသာ စူးစိုက် တွေးနေရသည့်အလုပ်ကလည်း ကြာရှည်လုပ်၍ ဖြစ်မည် မဟုတ်သဖြင့် သက်သက်သာသာနှင့် တစ်စုံတစ်ခု ပြုလုပ်ရသော် ကောင်းမည်ဟု စဉ်းစားမိကာ ကျွန်မ၏ အတွင်းရေးမှူးအကူအညီဖြင့် ဟင်းလျာစီမံသည့်အလုပ်ကို စတင် လုပ်မိပါတော့သည်။

အစပထမတွင် စိတ်ပြေလက်ပျောက် သဘောပင်ဖြစ်သော်လည်း ကြာလာသော် နေ့စဉ် မလှုပ်မမြစ် အလုပ်ကြီးတစ်ခုသဖွယ် ဖြစ်လာကာ ကျွန်မလည်း များစွာ စိတ်ဝင်စားလာပါတော့သည်။ တစ်နေ့တစ်နေ့ ဘာစားရလျှင် ကောင်းမည်။ ဘယ်လို ချက်လိုက်ရလျှင် ကောင်းမည်လဲ စသဖြင့် ဟင်းအတွက် တွေးရသည့်အလုပ်မှာ အရသာ တွေ့လာသည်။ ဆာတတ်လာသည်။ စားသောက်၍လည်း ကောင်းလာသည်။ ထို့ကြောင့် ကျွန်မသည် ငယ်စဉ်က စားခဲ့ဖူးသည့် အစားအသောက်များ၊ ခရီးသွားစဉ် စားရသည့် ဟင်းလျာများ၊ ကမ္ဘာအနှံ့အပြားမှ စားဖို့မှူးများက ပြောပြတတ်ကြသည့် ကောင်းနိုးရာရာ ချက်နည်းပြတ်နည်းများကို ဦးနှောက်ချောက်မတတ် ပြန်လည် စဉ်းစားကြည့်မိသည်။ ပေါ်လာသမျှကို အိပ်ရာနံ့ဘေးရှိ မှတ်စုစာအုပ်ကလေးအတွင်း ရေးထည့်လာရာ ကြာသော် ဟင်းလျာအမျိုးမျိုး နည်းအမျိုးမျိုး ရရှိလာပါသည်။

ထမင်းချက် ဟင်းချက်ကိစ္စကို အတတ်ပညာတစ်ခုအနေဖြင့် မှတ်ယူထားကြသူများအား ကျွန်မ လုံးဝ ထောက်ခံပါသည်။ တကယ်ပင် အတတ်ပညာတစ်ခု ဖြစ်ပါ၏။ စိတ်ကူးဉာဏ် ကွန်မြူးရသည့် အတတ်ပညာဟုလည်း ကျွန်မမြင်၍ စွက်ကင်ပွန်းတပ်လိုပါသေး၏။ အသီးအနှံ အခေါက်အရွက်၊ အမွှေးအကြိုင် သီး ထောပတ်၊

ဒီနှိမ့် ခေမာဖြင့် ဟင်းချက်စရာ တန်ဆာပလာများကိုစု သင့်သလို လှီးဖြတ် သုတ်သင် အစပ်အဟပ်လျော်အောင်ပေါင်းစပ် လိမ်းနယ်ပြီး ချက်ပြုတ်လိုက်သည် ဆိုပါက ရသာစုံ စားစရာ သောက်စရာများ ဖြစ်လာသည်မှာ အံ့စရာတစ်ခုပင် ဖြစ်ပါသည်။ ဘဝ၏ မိတ်ဖက်များကို ပေါင်းစပ်ရေးဆွဲထားသော ဖန်းချိကားချပ်သည် လည်းကောင်း၊ သံစဉ်များကို မိတ်ဆက်သီကုံးထားသည့် ဆင်ဖိုနီဂီတ သံစုံဝိုင်းမှ တေးဂီတသံသည် လည်းကောင်း၊ မျိုးမည်စုံ စပ်ဟပ် ချက်ပြုတ်ထားသည့် ထမင်းဟင်းလျာပွဲလောက် ကောင်းသည်ဟု ကျွန်မ မထင်ပါ။ ဟုတ်ပါသည်။ ဤသို့ပြောလိုက်ခြင်းမှာ အချက်အပြုတ်ကိစ္စကို အမွန်းတင်လို၍ သာသာထိုးထိုး ကလေး စာပွဲလိုက်ခြင်းပင် ဖြစ်ပါသည်။ ကျွန်မအနေဖြင့်ကား ချက်ရ ပြုတ်ရသည့် အလုပ်လောက် ကိုယ်စိတ်နှစ်ပါးစလုံး ပြေလျော့၍ မက်မောဖွယ်ကောင်းသည့်အလုပ် မရှိပြီဟု ကျွန်မ ထင်မိပါသည်။

ကျွန်မငယ်စဉ်က ဆင်းရဲနွမ်းပါးကြ၍ အဖိုးလည်း နည်းနည်း များများလည်း ရသည့် ဟင်းချက်စရာများ ဝယ်၍ ချက်ကြရပါသည်။ ဤသို့ ရရာနှင့် ဟင်းဖြစ် အောင် ကြံဖန်ချက်ရသည့် အီတလီ ဟင်းချက်နည်းများကိုလည်း အဘွားထံမှ ရခဲ့ပါသည်။ တတိယတန်းစား အရိုးများများနှင့် အယိုအရွဲ အသားကိုလည်း စားကောင်းသော ဟင်းခွက်တစ်ခွက်ဖြစ်အောင် ကျွန်မ ချက်တတ်ပါသေးသည်။

ဟင်းကောင်းတစ်မည်ကို သူနည်းမှာနိဿရည်းအတိုင်း ချက်တိုင်းလည်း ကောင်းသည်မဟုတ်။ ဟင်းအိုးကိုသွက် ထိုဟင်းထဲတွင်ပါသည့် ပစ္စည်းတစ်ခုချင်း ၏ အာနိသင်၊ မီးအနည်းအများ၊ ဆူချိန်ပွက်ချိန်၊ အတိအကျနှင့် အခြားဗာဟီရများ ကို သိပြီး သူ့အချိန်နှင့် အချိန် မီးထိုးတန်ထိုး၊ လျှော့တန်လျှော့၊ မွှေတန်မွှေ၊ ချတန်ချ၊ လုပ်တတ်မှ ဟင်းကောင်း ဖြစ်လာနိုင်သည်။ ဤသို့ သိရန်မှာလည်း မီးဖိုချောင်အတွင်း ကြာရှည်လေးမြင့်စွာ နေခဲ့ရသော ဝါရင့်ထမင်းချက်ဖြစ်မှ သိနိုင် ပါသည်။

ကျွန်မသည် ဧည့်သည်များကို ညစာ ထမင်းကျွေးမည် ဆိုပါစို့၊ ပထမ ကျွန်မသည် ဧည့်သည်တစ်ယောက်ချင်း၏ အကြိုက်ကို စဉ်းစားသည်။ ဘယ်သူက ဘာစားတတ်သလဲ၊ ဘယ်သူက အရသာ ကောင်းကောင်းကြိုက်သလဲ၊ ဘယ်သူက ထူးထူးဆန်းဆန်း အစားအစာကို ကြိုက်သလဲ စသဖြင့် စဉ်းစားပြီးမှ တစ်ယောက်စီ အကြိုက်ဖြစ်အောင် ကြီးစားချက်ပြီး ကျွေးပါသည်။ ညစာစားပြုကြီးများမှာ များသော

အားဖြင့် ခမ်းခမ်းနားနား အဆင်အပြင်များလုပ်၊ စားပွဲကြီးကို စားပွဲခင်း ပန်းအ
စသော အလှအပများဖြင့် မွမ်းမံ၊ မကုန်နိုင် မခန်းနိုင်သော ပွဲကြီး ပွဲငယ်တို့ဖြင့်
ဧည့်သည်များ အိမ်ခံစားပေး အိပ်ချင်လာသည်အထိ ပိကျွေးတတ်ကြရာ ဘယ်မှာ
ကောင်းနိုင်ပါအံ့နည်း။

ကျွန်မ၏ ထမင်းစားပွဲများမှာမူ ဤသို့မဟုတ်၊ အထက်က ဆိုသလို
ဧည့်သည်အကြိုက် လိုက်ကျွေးသည်။ ရိုးရိုးသာ စားတတ်သည့် ဧည့်သည်များဖြစ်
က အဆင်အပြင်ပင် မလုပ်တော့၊ ရိုးရိုးပင် သူကြိုက်တတ်သည့် ဟင်းလျာများဖြင့်
တည်ခင်းကျွေးသည်။ သို့သော် ထိုရိုးရိုးထမင်းပွဲတွင် ရာသီစာ မဟုတ်သောအစာ
သို့မဟုတ် အခြားတစ်နိုင်ငံမှ အစာ သို့မဟုတ် တောစာကလေးများပါ ထည့်၍
စီမံထားရာ ဧည့်သည်များ၊ ကျွန်မ၏အိမ်တွင် ထမင်းစားရမည်ဆိုပါက များစွာ
သဘောကျကြသည်ကို တွေ့ရပါသည်။

ကျွန်မနှင့် ကာလိုတို့ ပိုမြစ်အနီးမှ တောအုပ်ကို အပန်းဖြေ သွားရောက်
နေထိုင်ကြမည်ဆိုလျှင် ကျွန်မတို့ထံ ရောက်လာတတ်သော ဧည့်သည်များအား
ကျွန်မက ပိုမြစ်အတွင်းမှ လတ်လတ်ဆတ်ဆတ် ဖမ်းရသည့် ငါးရှဉ့်ကို အမျိုးမျိုး
လုပ်ကျွေးပါသည်။ ငါးရှဉ့်ကို အစပထမက ကျွန်မ မကြိုက်ပါ။ ချွေ့ကျွေ့နှင့်
ရွံ့သည်။ ကျွန်မ စားကို မစားပါ။ သို့သော် နောင်တွင် ကြိုက်လာမိပါသည်။

ပိုမြစ်အနီးတစ်နေရာတွင် Woman Of The River ဇာတ်ကားရိုက်စဉ်
က ထိုနယ်မှ ခရိုင်ဥက္ကဋ္ဌက ကျွန်မတို့ ရုပ်ရှင်အဖွဲ့သားများအား ညစာစားပွဲဖြင့်
တည်ခင်း ဧည့်ခံပါသည်။ ထမင်းပွဲမစီ အိမ်ရှင် ဥက္ကဋ္ဌကြီးက ယခု ထမင်းစားပွဲ
တွင် ပါရှိသော ဟင်းလျာအားလုံးသည် ငါးရှဉ့်တစ်မျိုးတည်းကို အမျိုးမျိုး စီမံ
ချက်ပြုတ်ထားသော ဟင်းလျာများဖြစ်ကြောင်း ပြောပါသည်။ ကျွန်မမှာ စိတ်ညစ်
သွားမိသည်။ ကျွန်မ စားခဲ့ရသည့်ဟင်း ဖြစ်နေသည်ကိုး။

သို့သော် ထမင်း စတင်စားကြ၍ ငါးရှဉ့်ဟင်းခွက်ပေါင်း ၇ မျိုး ရှိရာမှ
တစ်ခွက်မှ အပတ်တစ်ခုကို တို့ကုန်း ဆိတ်ကုန်း မြည်းစမ်းကြည့်ရာ ကောင်းလှ
သဖြင့် ကျွန်မသည် ဟင်းအားလုံးကို စားကြည့်မိပါတော့သည်။ တစ်ခွက်နှင့်တစ်ခွက်
မတူ၊ တစ်ခွက်က တစ်ခွက်ထက် ပို၍ကောင်းနေသည်ကို အံ့ဩစွာ တွေ့ရပါသည်။
ဥက္ကဋ္ဌကြီးကသာ ကြိုတင်ပြောထားလျှင် ငါးရှဉ့်ချက်များဟုပင် သိမည် မဟုတ်ပါ။
ဤအတွေ့အကြုံမှ ကျွန်မအား သင်ခန်းစာတစ်ခု ပေးလိုက်ပါသည်။ ဟင်းလျာ
တစ်ခုကို သူ၏ မူလဇာတ်ဖြင့် ကောင်းမကောင်း အဆုံးအဖြတ် မပေးလေနှင့်။

မိမိချောင်ဝိဇ္ဇာက ဤပစ္စည်းဖြင့် ဖန်တီးလိုက်သည့်အပေါ်မှာသာ ကောင်းမကောင်း ဆုံးဖြတ်ပါလေဟု ဖြစ်ပါ၏။

ယူဂိုစလပ်သမ္မတတီးတိုးအား အိတလီ ဆော့စ်ချင်ရည် လုပ်ပြရစဉ် ကလောက် ပျော်သည်မှာ မရှိတော့ပါ။ သမ္မတတီးတိုးက ကျွန်မတို့အား သူ၏ အယုန်းဖြေရာ ဘရိုင်ရိုနီကျွန်းပေါ်သို့ ဖိတ်ခေါ်စဉ်က ဖြစ်ပါသည်။ ပင်လယ်ကမ်းခြေ တွင် သူ၏ ဘန်ဂလို ရှိပါသည်။ (ကော်စော့နီကြီးသည် အိမ်ပေါ်မှ ကမ်းစပ်သံပြင်၊ ထိုမှ ရေထဲအထိ ခင်းထားပါသည်) တစ်နေ့ ကျွန်မနှင့် သမ္မတတီးတိုးသည် မီးဖိုချောင်တွင် ထမင်းအတူ ချက်ကြပါသည်။ ကျွန်မက အိတလီ အစားအစာများ ကို ချက်ပြီး၊ သမ္မတကြီးကလည်း စားဖိုမှူးပမာ ပိတ်ပိုင်းစကလေးကို ခါးတွင် စည်းလျက် သူကလည်း သူတို့ ဟင်းများကို ချက်ပါသည်။ နှစ်ယောက်အတူ ချက်ပြုတ်ပြီးစီး၍ ကိုယ်တိုင်ချက်သည့် ထမင်းဟင်းများ စားသောက်ရသည်မှာ လွန်စွာ အရသာရှိလှပါသည်။

ထမင်းစားပွဲတွင် သမ္မတကြီးက ဝိုင်အရက်ဖြူနှင့် စည်ခံပါသည်။ ကျွန်မက ဤဝိုင်အရက်သည် ဘယ်က လာသနည်းဟုမေးရာ တီးတိုးက များစွာ ကျေနပ်ဟန် ဖြင့် ပြတင်းပေါက်မှ လှမ်း၍မြင်နေရသည့် စပျစ်ခြံကလေးကို လက်ညှိုးထိုး၍ ပြပါသည်။ သူက ဆက်၍ပြောသည်မှာ နှစ်စဉ်ပင် စပျစ်သီးများကို သူကိုယ်တိုင် သိမ်းခဲ့သည်။ မနှစ်က နွေရာသီကမူ သူ၏ ဝန်ကြီးများနှင့် မိတ်ဆွေများကို ဖိတ်ကြားပြီး စုပေါင်း စပျစ်ဆွတ်ခဲ့ကြပြီး စပျစ်ရည်ထုတ်ခြင်း၊ စည်သွပ်ခြင်း စသဖြင့် ပြုလုပ်ခဲ့ကြရာ လွန်စွာ ပျော်စရာကောင်းလှကြောင်း၊ ဤသို့ စုပေါင်း ပြုလုပ်ခဲ့ကြရာမှ ယခုကဲ့သို့ ဝိုင်အရက်ကောင်းကို သောက်ကြရကြောင်းဖြင့် ပြောပြ ပါသည်။

သမ္မတတီးတိုးကား ကျွန်မသက်တမ်းတစ်လျှောက် တွေ့ဖူးသမျှတွင် အထူးခြားဆုံးပုဂ္ဂိုလ်ကြီးပင် ဖြစ်ပါသည်။ သူ့အသက်ကို ကျွန်မ မယုံနိုင်အောင် ဖြစ်မိပါသည်။ သူကား ပေါ့ပါးဖျတ်လတ်လှပါသည်။ သူ့အသက် ရှစ်ဆယ်၏ ခေါက်ချိုးလောက်ရှိမည့် လူရွယ်တစ်ဦးလောက်ပင် ကျန်းမာသန်စွမ်းသူလည်း ဖြစ်ပါသည်။

တစ်ညနေ ကျွန်မတို့သည် သမ္မတတီးတိုးနှင့်အတူ သူ၏ အပျော်စီးသင်္ဘော ဖြင့် ဘဲလ်ဂရိတ်မြို့ ရပ်ရှင်ပွဲတော်မှ ပြန်လာကြရာဝယ် သူက ကျွန်မအား 'လောက မှာ အခက်ဆုံးအလုပ်က ကိုယ် လုံးဝ ယုံကြည်ရမယ့်လူကို ရှာရတဲ့ကိစ္စပဲ' ဟု

ဆိုပါလား၊ ဆိုပါ

ပြောပါသည်။ ထိုစကားကို ကျွန်မ အကြောင်းမဲ့ လက်ခံပါသည်။ ကျွန်မ လူငယ်
ခံခဲ့ရ၍ မကြာခဏ စိတ်မချမ်းမသာ ဖြစ်ခဲ့ရပါသည်။ အထက်တွင် ဖော်ပြခဲ့သလိုပဲ
လူတစ်ဦးတစ်ယောက်အား မည်မျှ ယုံကြည်နိုင်သည် မယုံကြည်နိုင်ဟု စမ်းသပ်ရန်မှာ
သူ့အား ယုံကြည်ကြည့်ရန်မှအပ အခြား နည်းလမ်းမရှိတော့ပြီ။

ကျွန်မသည် ကိုးလခန့် ချက်နည်း ပြုတ်နည်း ရှာလိုက်၊ ချက်လိုက်
ပြုတ်လိုက် လုပ်နေရင်း ကျွန်မ တွေ့လာသမျှ ချက်နည်းပြုတ်နည်းများကို မှတ်စု
စာအုပ်တစ်အုပ်ဖြင့် မှတ်သားလာရာ စာအုပ်တစ်အုပ်လုံး ပြည့်သွားပါတော့သည်။
မကြာသေးမီက တစ်စီလီယို ကျွန်မထံသို့ အလည်လာရာမှ ထိုစာအုပ်ကို တွေ့သွား
ပြီး ကျွန်မအား ပုံနှိပ်ထုတ်ဝေရန် တိုက်တွန်းပါသည်။ ကျွန်မလည်း သူ၏ တိုက်တွန်း
ချက်အရ စာအုပ်အဖြစ် ထုတ်လိုက်ပါသည်။ ကျွန်မ၏ ထိုစာအုပ်အမည်ကတော့
“မီးဖိုထဲတွင် အချစ်များစွာဖြင့်” ဟု ဖြစ်ပါ၏။ ထိုစာအုပ်မှာ “ကိုယ်တွေ့ ဟင်းမျိုးစုံ
ချက်နည်း” စာအုပ်၊ တစ်နည်းအားဖြင့် အင်တာကွန်တီနင်တယ် ဟိုတယ်ပေါ်ဝယ်
သားကိုယ်ဝန်ဆောင်ဘဝကို ပြန်ပြောင်းသတိရစရာ ကိုယ်ရေးမှတ်တမ်းလည်း
ဖြစ်နေမည်သာ ဖြစ်ပါသတည်း။

